SCI-FI

RICHARD MORGAN

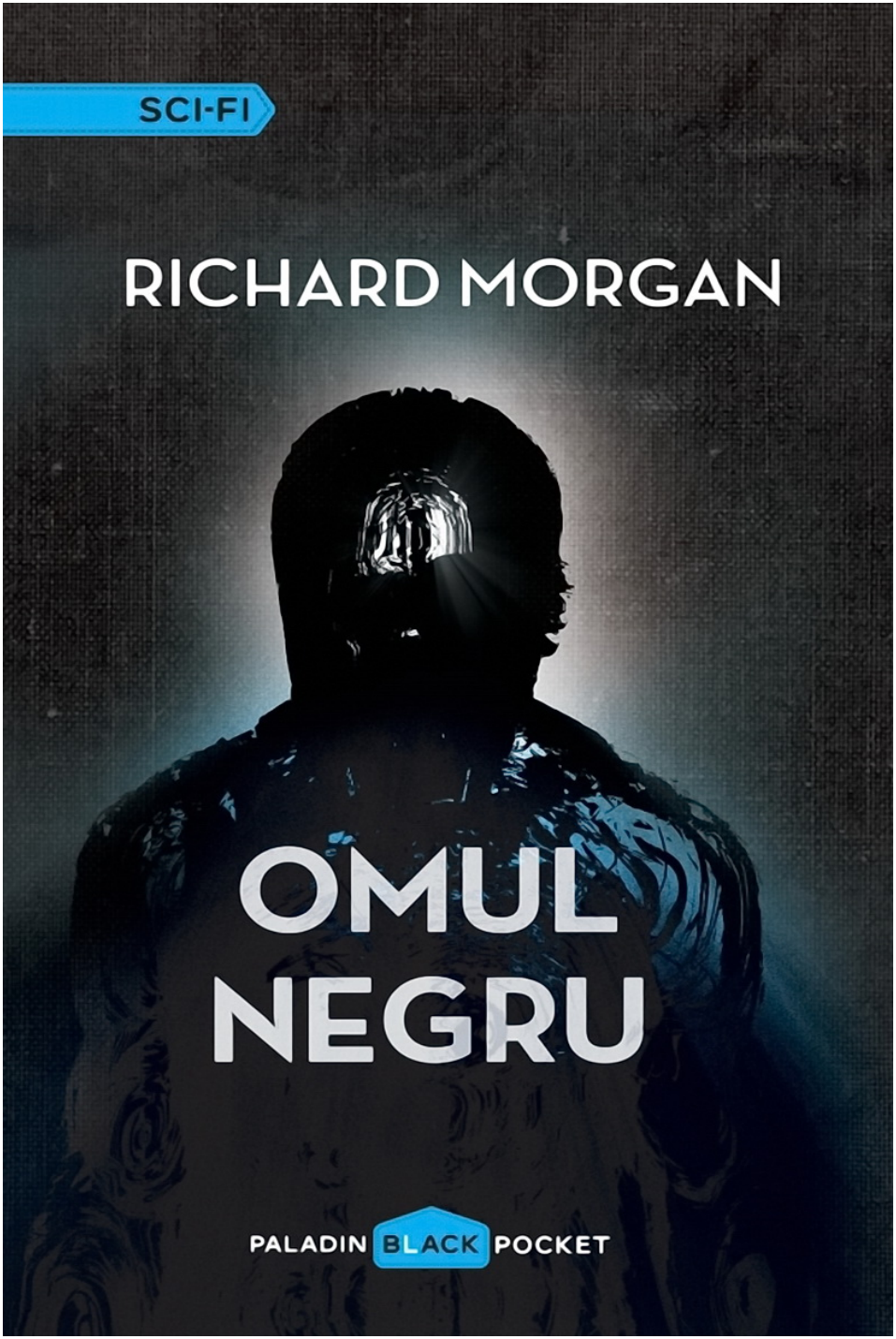

OMUL NEGRU

PALADIN BLACK POCKET

Richard Morgan

OMUL NEGRU

BLACK MAN 2007

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

„Pare plauzibil ca în următorul secol natura umană să fie remodelată de către ştiinţă. Dacă va fi aşa, se va face la întâmplare, ca o consecinţă a conflictelor din zona obscură în care marile afaceri, crima organizată şi mişcările secrete ale guvernării se luptă pentru a obţine supremaţia.”

JOHN GRAY, *Straw Dogs*

„Omul, pentru gândirea discontinuă, este un concept absolutist. Nu pot exista jumătăţi de măsură. Iar aceasta este originea multor rele!”

RICHARD DAWKINS, *A Devil’s Chaplain*

PROLOG

Spre casă

Oţel sclipind, oţel sclipind…

Larsen clipeşte şi se mişcă uşor pe targa automată care înaintează sub o succesiune liniară de panouri luminoase şi contrafişe laterale de acoperiş. Odată cu vederea îşi recăpătă şi cunoştinţa, tulbure şi lent; se află pe coridorul din spate. Deasupra, lumina se reflectă pe fiecare bară de metal, crescând în intensitate de la sclipire la explozie totală şi apoi descrescând pe măsură ce ea trece pe dedesubt. Presupune că strălucirea repetată a trezit-o. Asta, sau genunchiul care o doare groaznic, chiar prin obişnuita mlaştină ameţitoare a medicamentelor de decantare. O mână îi zace pe piept, apăsând materialul subţire al costumului criogenic. Aerul rece care îi atinge pielea îi spune că în rest e dezbrăcată. Un sentiment bizar de deja-vu se strecoară în ea odată cu revenirea la realitate. Tuşeşte puţin – vagi rămăşiţe ale gelului de container din fundul plămânilor ei evacuaţi. Se mişcă din nou, mormăind ceva pentru sine.

„… nu iar…?”

„Ba da, iar. Moştenirea cormoranului, da, iarăşi!”

Ciudat. Nu se aşteptase să audă o altă voce, cu atât mai puţin una care vorbea în şarade. Criogenarea este de obicei un proces complet mecanizat, programele sunt concepute astfel ca ei să se trezească înainte de sosire, şi doar dacă ceva merge prost…

„Deci acum eşti mare expertă în criogenare, nu-i aşa?” Nu e – întreaga ei experienţă anterioară se reduce la trei decantări test şi una reală, la sfârşitul călătoriei în exterior, de unde, presupune ea, senzaţia de deja-vu. Totuşi…

„… mai mult de trei…”

„… *nu* sunt mai multe, nu sunt…!”

Vehemenţa replicii are o latură tăioasă care nu-i place. Dacă ar fi auzit-o în vocea altei persoane, să zicem a unui subiect al testului, s-ar fi gândit la sedative, poate chiar ar fi chemat paza. În gândurile ei apare brusc un fior rece, ca atunci când îţi dai seama că mai e cineva cu tine în casă, cineva pe care nu l-ai invitat tu. Ca atunci când din senin te gândeşti că s-ar putea să nu fii pe deplin întreg la minte. „Sunt medicamentele, Ellie. Lasă-le, treci mai departe.” Oţel sclipi…

Autotarga se leagănă uşor, cotind la dreapta. Din cine ştie ce motiv, asta îi determină o accelerare violentă a pulsului, o reacţie pe care, sub

influenţa medicamentelor, o etichetează, aproape impasibil, drept panică. Fiorul pieirii iminente o străbate ca o apă rece. O să se prăbuşească, o să se lovească de ceva sau ceva o să-i lovească pe ei, ceva masiv şi străvechi, dincolo de înţelegerea umană, rotindu-se la nesfârşit prin noaptea pustie din afara navei. Călătoria în spaţiu nu e sigură, a fost nebună să creadă asta, să semneze contractul şi să considere că o să scape uşor, că o să ajungă acolo şi o să se înapoieze acasă teafără, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât de o călătorie suborbitală peste Pacific, pur şi simplu *nu se poate*.

„Lasă, Ellie. Sunt medicamentele!”

Apoi îşi dă seama unde se află. Braţele pliate ca de păianjen, ale autochirurgului trec precum o roată pe la periferia câmpului ei vizual atunci când targa îşi fixează poziţia pe patul de examinare. O uşurare îndreptăţită se prelinge în ea.

Ceva nu merge bine, dar ea se află în locul potrivit. *Horkan’s Pride* este echipată cu cele mai bune sisteme medicale automate pe care COLIN ştie să le facă, a citit asta în *Colony News,* şi întregul set IA de la bordul navei trecuse printr-o reparaţie capitală cu câteva săptămâni înainte de plecare. „Uite, lucrurile rele care i se pot întâmpla unui corp criogenat au şi ele o limită, nu-i aşa, Ellie?” Funcţiile organismului sunt încetinite până la un ritm minim, şi la fel se întâmplă cu orice lucru dăunător pe care l-ai putea lua cu tine.

Dar panica, sentimentul de rău inevitabil, n-o lasă în pace. O simte greoaie şi insistentă, ca un câine înverşunat asupra unui membru anesteziat.

Întoarce capul într-o parte pe targă şi îl vede.

O senzaţie de familiaritate, mult mai puternică acum, o străbate ca un curent electric.

Cândva, într-o excursie prin Europa, fusese la Museo della Sindone din Torino şi văzuse imaginea torturată imprimată pe pânza păstrată acolo. Stătuse în semiîntuneric, de cealaltă parte a geamului securizat, înconjurată de murmurele respectuoase ale credincioşilor. Nefiind niciodată credincioasă ea însăşi, Larsen fusese totuşi ciudat de tulburată de trăsăturile aspre şi trase ale feţei care îi întorcea privirea din camera etanşă vidată. Părea un testament al suferinţei umane care scurtcircuitase complet pretenţiile sale divine şi care făcea irelevantă devoţiunea. Priveai la acel chip şi te izbea încăpăţânarea absolută a vieţii organice de a supravieţui, moştenire a sfidării intrinseci, încrâncenate, cu care lungul marş al evoluţiei te-a hărăzit.

Ar fi putut fi acelaşi om. Aici, acum.

Stă sprijinit de un dulap înalt, fixând-o, cu braţele având tendoane ca

nişte funii încrucişate peste pieptul sfrijit ale cărui coaste se pot vedea chiar şi prin tricou, cu un păr lung şi drept atârnând de ambele părţi ale feţei înguste, subţiate şi mai mult de durere şi voinţă. Gura îi e o linie strânsă, gravată între bărbia ascuţită şi nasul ascuţit. Sub pomeţi, obrajii sunt supţi.

Inima începe să-i bată greu în piept atunci când îi întâlneşte ochii.

— E…

Odată cu vorbele vine şi o înţelegere înfricoşătoare, o monstruoasă recunoaştere a faptelor pe care mintea ei conştientă încă încearcă din greu să le evite.

— E genunchiul? Piciorul?

Nu se ştie de unde, găseşte brusc puterea de a se ridica într-un cot, forţându-se să privească.

Imaginea se suprapune violent peste amintire.

Ţipătul ţâşneşte din ea, sfâşiind pentru moment pânza de păianjen a medicamentelor din organismul ei. Ea nu are cum să ştie cât de slab sună în spaţiul rece al infirmeriei, dar în interiorul ei pare să-i spargă urechile, iar informaţiile care vin odată cu el îi înnegurează vederea, ameninţând s-o facă să se prăbuşească. Ştie că nu ţipă din cauza a ceea ce vede.

Nu a ciotului strâns bandajat cu care se termină coapsa ei dreaptă, la douăzeci de centimetri sub şold; nu din cauza asta.

Nu a înţelegerii că durerea din genunchi e o durere fantomă într-un membru pe care nu-l mai are; nu din cauza asta.

Ţipă din cauza amintirii.

Amintirea drumului pe targă, pe coridorul tăcut, uşoara legănare şi intrarea în infirmerie, iar acolo, învăluit în ceaţa medicamentelor, scrâşnetul lamei ferăstrăului, schimbarea de tonalitate atunci când taie şi sfârâitul slab ca o sorbitură al laserului cauterizant care urmează. Amintirea a ceea ce se întâmplase ultima dată şi faptul că înţelegea, îngreţoşată şi înfrântă, că o să se întâmple din nou.

— Nu, şopteşte sfârşită. Te rog.

O mână cu degete lungi o apasă cald pe frunte. Figura de pe giulgiul din Torino pluteşte deasupra ei.

— Sssst… cormoranul ştie de ce…

Dincolo de acel chip vede mişcări. Ştie din amintire ce sunt. Mişcările secrete, inflexibile, de păianjen ale autochirurgului care se trezeşte.

Oţel sclipind…

PARTEA ÎNTÂI
Coborâre în flăcări

„Mai presus de orice, lecţiile dure ale acestui secol ne-au învăţat că este nevoie de o supraveghere consecventă şi de o constrângere eficientă, iar sistemele politice necesare trebuie să opereze la niveluri impecabile de integritate şi susţinere?

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 1

Îl găsi în cele din urmă pe Gray într-o tabără Marsprep din Peru, imediat dincolo de graniţa cu Bolivia, ascunzându-se în spatele unei operaţii estetice ieftine şi a numelui de Rodriguez. Acoperirea în sine nu era rea şi probabil că ar fi rezistat unei cercetări standard. Se ştia că verificările din taberele de antrenament nu erau prea meticuloase; adevărul e că nu le păsa prea mult cine fuseseşi înainte de a te înrola. Însă existau câteva semne vizibile pe care le puteai căuta dacă ştiai cum, iar Carl, cu o râvnă metodică care începea să semene a disperare, le căutase săptămâni în şir. Ştia că Gray se afla undeva pe *altiplano,* pentru că urmele de la Bogota duceau într-acolo şi pentru că unde altundeva, în ultimă instanţă, putea să fugă o variantă treisprezece? Ştia asta, şi mai ştia că nu era decât o problemă de timp înainte ca urmele să iasă la iveală şi cineva să-l scoată din circulaţie. Dar mai ştia, de asemenea, cu programele de inducţie împărţite pretutindeni cu zgârcenie şi grăbite să facă faţă cererii tot mai crescute, că timpul era de partea celuilalt. Ceva trebuia să se întâmple, şi asta curând, altfel Gray avea să dispară şi Carl nu-şi mai primea recompensa.

Astfel că atunci când se întâmplă şi reţeaua de contacte pe care o desfăşurase în toate aceste săptămâni aduse frântura aceea minusculă de informaţie, se abţinu cu greu să nu sară în sus. Se abţinu să nu-şi abandoneze acoperirea cu greu construită, să nu-şi înhaţe banii şi insigna de la Agenţie şi să nu închirieze cel mai rapid vehicul de teren disponibil în Copacabana. Îi fu greu să nu se repeadă peste graniţă cu viteza Agenţiei, iscând nori de praf şi zvonuri pe tot drumul către tabără, de unde desigur Gray, dacă avea vreun sprijin local, ar fi şters-o de mult.

Carl nu sări în sus.

În schimb, solicită câteva favoruri de la localnici şi reuşi să treacă graniţa alături de o unitate militară de legătură – într-un vechi transportor de patrulă cu un logo al corporaţiei Colony decolorat de soare pe lateralele blindate. Soldaţii erau din trupele regulate peruane, recrutaţi din familiile sărace ale provinciilor de pe coastă şi apoi alocaţi serviciilor de securitate ale corporaţiei. Primeau pentru asta ceva mai puţin decât solda obişnuită, dar interiorul transportorului era relativ luxos după standardele militare şi părea să aibă aer condiţionat. Şi oricum erau tineri şi rezistenţi, genul de tineri pe care nu prea îi mai întâlneşti în lumea occidentală, naiv de mulţumiţi de competenţa lor fizică antrenată din greu şi de prestigiul ieftin al uniformei kaki. Îi zâmbeau toţi larg, cu dinţi stricaţi, şi niciunul nu avea mai mult de

douăzeci de ani. Carl îşi imaginã buna dispoziţie a ignoranţei. Putea paria cã aceşti bãieţandri nu cunoşteau procentele pe care comandanţii lor le cãpãtau subcontractându-le clienţilor corporaţiei serviciile lor.

Închis în interiorul burţii tresãltând şi mirosind a transpiraţie a vehiculului, calculându-şi şansele împotriva lui Gray, Carl ar fi preferat sã stea totuşi tãcut. Nu-i plãcea sã vorbeascã, nu-i plãcuse niciodatã. De fapt, considera cã asta era o distracţie supraevaluatã. Dar exista o limitã a cât de taciturn poţi fi când ai parte de un transport gratuit. Aşa cã se strãdui sã facã o conversaţie uşoarã despre jocul decisiv de sãptãmâna viitoare dintre Argentina şi Brazilia, participând la ea cât de puţin putu. Câteva comentarii despre Patricia Mocatta şi faptul cã era oportun ca echipele predominant masculine sã aibã cãpitani femei. Nume de jucãtori. Comparaţii tactice. Totul pãrea sã decurgã bine.

— *Eres Marciano?* îl întrebã unul dintre ei în cele din urmã, inevitabil.

Scuturã din cap. De fapt, fusese cândva marţian, însã era o poveste lungã şi complicatã pe care nu avea chef s-o spunã.

— *Soy contable,* le spuse, pentru cã aşa se simţea uneori. *Contable de biotecnologia.*

Rânjirã cu toţii. Nu fu sigur dacã o fãceau fiindcã nu considerau cã ar arãta ca un agent în biotehnologii sau pentru cã pur şi simplu nu-l credeau. Oricum, nu forţarã nota. Erau obişnuiţi cu oameni ale cãror poveşti nu se potriveau cu feţele lor.

— *Habla bien el espanol,* îl complimentã cineva.

Spaniola lui era bunã, cu toate cã în ultimele douã sãptãmâni vorbise mai mult quechua, cu accent de Marte, dar încã destul de apropiatã de originalul peruan din care se trãgea. Era ceea ce foloseau majoritatea locuitorilor din *altiplano*, care de asemenea asigurau şi cea mai mare parte a forţei de muncã nespecializate din taberele de antrenament, la fel cum o fãceau şi pe Marte. Cu toate acestea, limba oficialã era încã spaniola. Cu excepţia unor noţiuni superficiale de engleză americanã culese din reţea, aceşti tipi de pe coastã nu cunoşteau nicio altã limbã. Nu era o stare de fapt ideală din punctul de vedere al corporaţiei, dar guvernul de la Lima rãspunsese cu fermitate când fuseserã semnate contractele cu COLIN. Sã cedeze controlul corporaţiilor *gringo* era un lucru, avea un precedent istoric susţinut de oligarhie de partea sa. Dar sã permitã locuitorilor din *altiplano* sã se elibereze cultural de sub jugul regulilor de pe coastã, ei bine, acest lucru era total inacceptabil. Punea în balanţã mult prea multã istorie urâtã. Incaşii autohtoni de acum şase sute de ani şi refuzul lor încãpãţânat – timp de treizeci de ani – de a se comporta aşa cum ar trebui sã se comporte un popor cucerit, revolta sângeroasã a lui Tupac Amara din 1780, maoiştii din Sendero Luminoso,

cu abia un secol în urmă, şi încă şi mai recentele mişcări sociale în care erau implicate *familias andinas*. Lecţiile fuseseră învăţate, cuvântul răspândit. Nu avea să se mai repete. Uniformele vorbitoare de spaniolă şi birocraţii îi făcuseră să înţeleagă punctul de vedere.

Transportorul se opri cu o smucitură şi uşa din spate basculă greoi în afară. Lumina crudă de mare altitudine se revărsă înăuntru şi odată cu ea intrară sunetele şi mirosurile taberei. Acum auzea quechua, cadenţa ei familiară ne-spaniolă, strigată în toate direcţiile peste zgomotele motoarelor în mişcare. Vocea unui robot de import o zdrobea cu urletul lui: „Vehicul în marşarier, vehicul în marşarier“, în engleza americană. De undeva se auzea muzică, muzică vocală *huayno* remixată pe un ritm de dans *bloodbeat*. Atotpătrunzătoare prin mirosul de ulei de motor şi plastic, străbătea aroma de carne roşie de la cineva care frigea *anticuchos* pe un foc de cărbuni. Lui Carl i se păru că poate distinge sunetul unor elice care se ridicau de la pământ, undeva în depărtare.

Soldaţii ieşiră grămadă, târând după ei raniţe şi arme. Carl îi lăsă să plece, coborî ultimul şi se uită în jur, folosindu-se de înghesuiala lor zgomotoasă drept acoperire. Transportorul oprise pe un petic de beton impermeabil, vizavi de câteva autocare prăfuite cu destinaţia Cuzco şi Arequipa. Acolo se afla carcasa prăpădită a clădirii terminalului, şi dincolo de ea, tabăra Garrod Horkan 9 se întindea în sus pe deal, numai clădiri din prefabricate, cu un singur nivel şi cu un plan stradal anost şi rectiliniu. Steaguri corporatiste fluturau alb pe catarge la fiecare câteva barăci, cu un *g* şi un *h* îngemănate şi înconjurate de un inel de stele. Prin ferestrele fără geamuri ale terminalului, Carl zări siluete purtând salopete cu acelaşi logo imprimat în faţă şi în spate.

„Blestematele oraşe ale companiei!”

Îşi aruncă rucsacul într-un corp cu dulapuri din interiorul terminalului, ceru indicaţii de la un îngrijitor în salopetă şi ieşi înapoi la soare pe strada în pantă. La poalele dealului, lacul Titicaca sclipea dureros de luminos şi albastru. Îşi puse ochelarii inteligenţi Cebe, îşi aranjă pe cap stetsonul{1} peruan de piele uzată şi începu să urce, urmărind muzica. Acoperirea era mai mult un obicei local decât o necesitate – pielea lui era destul de închisă la culoare şi de întărită ca să nu-şi facă griji din cauza soarelui, dar lentilele şi pălăria îi acopereau parţial faţa. Feţele negre nu erau prea des întâlnite în taberele din *altiplano* şi oricât de improbabil ar fi fost, se putea ca Gray să aibă pe cineva care să supravegheze terminalul. Cu cât Carl ieşea mai puţin în evidenţă, cu atât mai bine.

Puţin mai încolo, pe aceeaşi stradă, găsi ceea ce căuta. O baracă de două ori mai mare decât cele din jur, din care se scurgea remixul de

bloodbeat şi *huayno* prin ferestrele cu obloane şi uşa dublă ţinută deschisă. Pe pereţi erau lipite afişe publicitare pentru grupurile locale şi uşa deschisă era flancată de două panouri prezentând concepţia unei agenţii oarecare din Lima despre viaţa de noapte în Caraibe.

Noaptea, o plajă cu nisip alb şi palmieri, şiruri de lumini de petrecere. Fete *criolla* în bikini mânuiau expert sticlele de bere şi-şi unduiau şoldurile pe un ritm neauzit, alături de parteneri arătând oarecum a europeni. Cu muşchi lucraţi la sală şi ţopăind vesel în fundal, departe de femei – niciunul nu avea pielea mai închisă la culoare decât a unui amestec de scotch şi apă.

Carl clătină mirat din cap şi intră.

Muzica era mai tare înăuntru, dar nu insuportabilă. Acoperişul se ridica la înălţimea unui al doilea nivel, nefiind nimic altceva decât spaţiu gol între grinzile de plastic, iar muzica era absorbită acolo. La o masă din colţ, trei bărbaţi şi o femeie jucau un joc de cărţi care implica strigăte, aparent fără vreo problemă în a-şi identifica unul altuia vocile. Conversaţiile de la alte mese erau un murmur constant, pe care-l puteai auzi. Lumina soarelui pătrundea prin uşă şi obloane, făcând să apară pe podea dâre şi mase compacte, dar nu ajungea prea departe şi, dacă te uitai direct într-acolo şi apoi în altă parte, restul încăperii părea, prin comparaţie, întunecos.

În celălalt capăt al încăperii, în jurul unui bar în formă de bumerang făcut din bucăţi de tablă nituite, erau adunaţi vreo cinci-şase băutori. Era situat suficient de departe de ferestre pentru ca frigiderele cu bere din spate să strălucească vag în semiîntuneric. În perete exista o uşă deschisă către o bucătărie la fel de întunecoasă, aparent goală şi scoasă din uz. Singurul angajat vizibil lua forma unei bondoace chelneriţe *indigena* care se târa printre mese, adunând sticle şi pahare pe o tavă. Carl o privi atent o clipă, apoi o urmă când ea se îndreptă spre bar.

O prinse din urmă exact când punea tava pe tejghea.

— O Red Stripe, zise în quechua. Fără pahar.

Ea se aplecă pe sub secţiunea de acces prinsă în balamale, fără vreun comentariu, şi deschise un răcitor aflat pe podea.

Scoase sticla şi se îndreptă de spate, ţinând-o cu totul altfel decât *criollas* de pe panourile publicitare de afară.

O deschise cu dexteritate folosind un instrument pătat de rugină care îi atârna la brâu şi o aşeză pe bar.

— Cinci soles.

Singurii bani pe care îi avea asupra lui erau bolivieni. Scoase un card COLIN şi îl ridică între două degete.

— Pot plăti cu cardul?

Ea îi aruncă o privire lungă şi suferindă şi se duse să aducă aparatul. El verifică ora în colţul din stânga sus al lentilelor Cebe, apoi le scoase. Erau oricum calibrate pentru lumină slabă, dar treaba pentru care venise necesita contact vizual neechivoc. Îşi lăsă pălăria pe tejgheaua barului şi se propti alături de ea, cu faţa spre încăpere. Făcu tot posibilul să arate ca un om care nu vrea nimic, ca un om al cărui loc e acolo.

Teoretic, la sosire ar fi trebuit să se prezinte la managerul taberei Garrod Horkan. Aşa era procedura, înscrisă în Cartă. Lunga lui experienţă anterioară, din care o parte era pătată de propriul sânge, îl învăţase să nu se mai ostenească. Exista o întreagă topografie schimbătoare a urii faţă de ceea ce era Carl Marsalis, care atingea cam fiecare nivel al firii umane. La nivelul cognitiv superior se găsea politica dineurilor sofisticate care condamnau existenţa lui profesională ca fiind amorală. La un nivel mai degrabă afectiv, era repulsia socială generalizată care venea odată cu eticheta de *dezertor*. Încă şi mai profund, în terminologia aridă a Raportului Jacobsen, dar scăldată în mlaştina hormonală a instinctelor, se afla rar mărturisita şi totuşi ameţitoarea groază că el încă era, în ciuda tuturor faptelor, *unul dintre ei*.

Şi mai rău decât toate astea, în ochii corporaţiilor Colony, Carl era o publicitate proastă umblătoare. Publicitate proastă şi o gaură garantată în finanţe. Atunci când cineva ca Gray era gata de scos pe piaţă, Garrod Horkan se putea aştepta ca în el să fi fost băgate câteva zeci de mii de dolari cu scopul pregătirii în diverse domenii şi în mesh biotehnologic. Nu era genul de investiţie care vrei să se scurgă în praful din *altiplano* sub titlul „Pază necorespunzătoare la tabăra COLIN!”

Cu patru ani în urmă se prezentase la managerul unei tabere aflate la sud de La Paz şi ţinta lui se evaporase misterios în timp ce Carl încă mai completa formulare în clădirea administraţiei. Când intrase în baracă, pe masa din bucătărie încă mai era un bol de supă aburindă, cu lingura în el. Uşa din spate era deschisă, la fel şi cufărul gol de la piciorul patului din camera alăturată.

Omul nu mai ieşise niciodată la suprafaţă şi Carl trebuise să tragă concluzia, faţă de sine însuşi şi faţă de Agenţie, că se afla deja, după toate probabilităţile, pe Marte. Nimeni de la COLIN n-avea să confirme una sau alta, aşa că nu se mai ostenise să întrebe.

Şase luni mai târziu, Carl se prezentare seara târziu la managerul altei tabere, refuzase să completeze pe loc formularele şi se trezise aşteptat de cinci bărbaţi cu bâte de baseball, la ieşirea din biroul administrativ. Din fericire, nu erau nişte profesionişti şi în întuneric se încurcau unul pe altul. Dar până reuşise să smulgă una din bâte şi să-şi împrăştie

atacatorii, întreaga tabără era în picioare.

Străzile erau luminate de lanterne şi vestea se răspândea cu rapiditate; în clădirea administraţiei apăruse o faţă nouă şi neagră, un outsider care le făcea necazuri. Carl nici măcar nu se mai osteni să înfrunte privirile curioase de pe mai multe străzi ca să verifice adresa ţintei lui. Ştia deja ce avea să găsească.

Asta fără să mai socotească deznodământul luptei, care era de asemenea previzibil. În ciuda numeroşilor trecători şi chiar a câtorva spectatori zgomotoşi, dintr-odată nu mai exista niciun martor util. Bărbatul pe care Carl reuşise să-l rănească destul de rău încât să nu mai poată fugi păstrase o tăcere de neclintit asupra motivelor atacului.

Managerul refuzase să-i permită lui Carl să-l interogheze singur şi scurtase chiar şi interogatoriul supervizat, din motive medicale. „Prizonierii au drepturi", repeta lent femeia, ca şi cum Carl n-ar fi fost suficient de deştept. „Deja l-ai rănit grav!"

Carl, încă sângerând dintr-un obraz tăiat şi bănuind că avea cel puţin un deget fracturat, se mulţumise s-o privească în tăcere.

De atunci, îi anunţa pe manageri abia după desfăşurarea evenimentelor.

— Caut un prieten vechi, îi spuse chelneriţei când se întoarse aducând dispozitivul de plată.

Îi dădu cardul COLIN şi aşteptă să-l descarce.

— Îl cheamă Rodriguez. E foarte important să-l găsesc.

Degetele ei alergară peste tastatură. Ridică din umeri.

— Rodriguez e un nume comun.

Carl scoase una dintre pozele tipărite la clinica din Bogota şi o întinse pe tejghea către ea. Era o poză măgulitoare, generată de sistem ca să arate clienţilor cum vor arăta după ce dispar umflăturile. În timp real, la atât de puţin timp după o operaţie ieftină, noua faţă a lui Gray probabil n-ar fi apărut nepotrivită în postura de victimă a linşajului din Jesusland, dar bărbatul care zâmbea din poza clinicii nu arăta rănit şi era de o banalitate agreabilă. Pomeţi largi, gură mare, trăsături amerindiene prefabricate. Carl, mereu paranoic în privinţa acestor lucruri, îl pusese pe Matthew să intre din nou în bazele de date ale clinicii, chiar în noaptea respectivă, ca să se asigure că nu încearcă să scape de el dându-i o imagine din stoc. Matthew mormăise, dar o făcuse în cele din urmă, probabil doar ca să dovedească că putea. Nu era nicio îndoială. Aşa arăta acum Gray.

Chelneriţa se uită o clipă cu o privire lipsită de curiozitate la hârtie, apoi taxă de pe card o sumă care cu siguranţă nu era echivalentul a cinci soles. Făcu semn din cap spre celălalt capăt al barului, unde un bărbat

blond şi masiv se sprijinea de tejghea, cu ochii fixaţi în fundul unui pahar, de parcă l-ar fi urât.

— Întreabă-l pe el.

Mâna lui Carl se mişcă cu rapiditatea dată de mesh. Îşi luase doza de dimineaţă. Îi apucă degetul arătător înainte să poată finaliza tranzacţia. Răsuci uşor, suficient cât să-i slăbească încheieturile. Simţi falangele blocându-i-se.

— Te întreb pe tine, zise încet.

— Şi eu îţi răspund.

Dacă îi era frică, nu o arăta.

— Cunosc mutra aia. Vine aici să bea cu Rubio ăla de colo de două, poate de trei ori pe săptămână. Asta-i tot ce ştiu. Acum ai de gând să-mi dai înapoi degetul sau trebuie să atrag atenţia asupra ta? Poate să anunţ paza taberei?

— Nu. Ceea ce trebuie să faci este să mă prezinţi lui Rubio.

— Bine, zise, aruncându-i o privire nimicitoare. Era suficient s-o ceri.

El îi dădu drumul şi ea încheie tranzacţia. Îi înapoie cardul, făcu semn cu capul şi porni agale pe partea ei de bar până în dreptul blondului şi al paharului lui. Acesta se uită la ea, apoi pieziş la Carl, care i se alăturase, apoi din nou la ea. Vorbi în engleză:

— Hey, Gaby.

— Hey, Rubio. Îl vezi pe tipul ăsta?

Trecuse şi ea pe engleză, având un accent puternic, dar vorbind fluent.

— Îl caută pe Rodriguez. Zice că-i un prieten.

— Aşa? întrebă Rubio şi îşi mută puţin centrul de greutate ca să se uite direct la Carl. Eşti prieten cu Rodriguez?

— Mda, noi…

Şi cuţitul ieşi la iveală.

Mai târziu, când avu timp să se gândească, Carl îşi dădu seama de şmecherie. Probabil că arma avea un petic adeziv pe mâner, iar blondul o lipise de bar, la îndemână, imediat ce o văzuse pe chelneriţă vorbind cu un străin. Abordarea neglijentă a lui Carl – un prieten de-al lui Rodriguez, *nu-i aşa* – închisese circuitul.

Cei doi erau prietenii lui Gray. Ştiau că nu avea alţii.

Aşa că Rubio apucă cuţitul şi îl înjunghie pe Carl dintr-o singură mişcare. Când ieşi din umbra tejghelei, lama sclipi o singură dată în lumina slabă, apoi sfâşie geaca lui Carl şi se opri în weblarul de dedesubt. Pânză de păianjen modificat genetic, o chestie scumpă. Dar era prea multă furie şi ură în spatele loviturii ca să fie uşor de oprit, iar lama era extrem de ascuţită. Carl simţi vârful pătrunzând şi tăindu-l.

Pentru că nu era ceva cu totul neaşteptat, se afla deja în mişcare, iar weblarul îi permitea luxul de a nu fi nevoit să se acopere. Îl lovi pe Rubio cu o mişcare de *tanindo* – cu baza podului palmei, de două ori, scurt, izbituri ca de înjunghiere, spărgându-i nasul, zdrobindu-i tâmpla şi aruncându-l, cu mâinile şi picioarele desfăcute, departe de bar, pe podea. Cuţitul izbi din nou – o intimitate urâtă, granuloasă a metalului cu carnea –, iar el gemu când ieşi. Rubio se contorsionă şi se rostogoli pe jos, poate deja pe cale să moară. Carl îl lovi în cap ca să fie sigur.

Totul se opri în loc.

Oamenii se holbau.

Pe sub weblar, simţi sângele scurgându-se în jos pe burtă din rana lăsată de cuţit.

În spatele lui, Gaby dispăruse prin uşa de la bucătărie. Şi asta era ceva la care se aştepta: sursa lui îi spusese că ea şi Gray erau apropiaţi. Carl sări peste bar – cu junghiuri cumplite de durere de la rana proaspătă – şi plecă după ea.

Traversă bucătăria – un spaţiu murdar, înghesuit, având plite de gaz cu tigăi înnegrite lăsate în părăsire şi o uşă care încă se mai legăna în urma trecerii lui Gaby. Carl lovi câteva mânere de tigăi când trecu prin deschizătura îngustă, lăsându-le să zdrăngăne în urma lui. Ţâşni prin uşă afară, pe o alee din spatele clădirii. Lumina subită îl orbi. Aruncă o privire în stânga. Apoi în dreapta, şi o zări pe chelneriţă alergând în sus pe deal. Părea să aibă un avans de vreo treizeci de metri.

„Suficient!”

Carl încetă să mai alerge.

Odată cu lupta, meshul se declanşase. Acum îi curgea prin vene, cald ca soarele, iar din durerea din coastă nu mai rămăsese decât o amintire şi conştiinţa detaşată a faptului că sângera. Câmpul vizual i se concentră pe femeia care fugea de el, vederea periferică tulburându-i-se în lumina din aer. Când ea o luă la stânga, ieşindu-i din raza vizuală, el redusese deja distanţa cam cu o treime. Ajunse la cotitură şi pătrunse pe o altă alee dosnică, de data asta largă abia cât lăţimea umerilor lui. Ziduri nevopsite, din prefabricate, cu ferestre mici în partea de sus, grămezi de folii din plastic pentru construcţii şi rame de metal înclinate în unghiuri ascuţite, doze de băutură aruncate pe pavajul murdar. Picioarele i se încurcară pentru o clipă în ambalajul de polietilenă rupt al uneia dintre rame. În faţă, Gaby o luase deja la dreapta. Nu credea că se uitase în urmă.

Ajunse la cotitură şi încremeni, luptându-se cu tendinţa de a scoate capul după colţ. Gaby ieşise pe o arteră principală, pavată cu ciment şi plină de lume. Se lăsă pe vine, scoase ochelarii Cebe şi aruncă o privire

după colţ, de la înălţimea genunchiului. Uşurat că nu mai trebuia să privească în lumina puternică, descoperi silueta lui Gaby în mulţime aproape imediat. Privea înapoi peste umăr, dar era limpede că nu-l văzuse. Nu o luă la fugă panicată, doar răsuflă adânc şi porni în pas grăbit pe stradă. Carl o privi câteva secunde, lăsă între ei un spaţiu de cincizeci de metri sau mai mult, apoi se strecură pe alee şi o urmă, mergând aplecat ca să-şi ţină capul jos. Îi fură aruncate câteva priviri ciudate, dar nimeni nu-i vorbi şi, mai mult de-atât, nimeni nu comentă cu voce tare.

Avea, se gândi cu claritatea meshului, cam zece minute. Atât dura până când veştile despre bătaia din bar aveau să ajungă la autorităţi şi cineva avea să ridice un elicopter deasupra străzilor rectilinii din Garrod Horkan 9. Dacă până atunci nu-l găsea pe Gray – *game over*.

Trei clădiri mai sus, Gaby traversă brusc strada şi intră într-o baracă cu un singur nivel. Carl o văzu scotocind după cardul gri-mat în buzunarul blugilor şi introducându-l în broască. Uşa se deschise şi ea dispăru înăuntru. Se afla prea departe ca să distingă numărul sau numele de pe panou, dar casa avea atârnate în faţă nişte coşuri în care erau cactuşi cu flori galbene. Carl se apropie de colţul barăcii, se strecură pe aleea dintre clădire şi vecina ei şi o ocoli până în spate. Găsi fereastra de la baie lăsată deschisă, o ridică şi se săltă peste pervaz. Simţi o vagă durere din rană, muşchiul tăiat mişcându-se altfel de cum ar fi trebuit. Evită în ultimul moment să alunece în vasul de toaletă, sări alături şi se ghemui pe podea, strâmbându-se.

Se auzeau voci prin peretele subţire de un deget, alterate de rezonanţă, dar altfel limpezi. Izolarea fonică a prefabricatelor era destul de bună în prezent, dar dacă voiai acelaşi lucru şi pentru pereţii interiori, costa. Nu era un lucru pe care tabăra GH să-l ofere pentru pachetul de bază; îmbunătăţirile trebuiau cumpărate, iar cel care locuia acolo, Gaby sau Gray, evident nu o făcuse. Carl auzi din nou engleza cu accent a femeii, apoi o altă voce pe care o cunoştea din înregistrarea audio de la dosar.

— Târfă proastă, *de ce ai venit aici?*

— Eu… tu… vocea îi tremura, ofensată. Să te avertizez.

— Mda, şi el e *chiar în spatele tău*, futu-i!

O plesnitură, cu palma peste faţa ei. Carl îi auzi prin perete icnetul şi nimic mai mult. Era dură, sau obişnuită cu asta, sau amândouă. Apăsă uşor clanţa, crăpă puţin uşa şi aruncă o privire. O siluetă masivă trecu prin segmentul lui de câmp vizual. Un braţ întins în sus, gesticulând, prea repede pentru a observa dacă avea o armă în mână sau nu. Carl băgă mâna sub geacă după pistolul Haag. Ceva greu se prăbuşi cu o

bufnitură în camera alăturată.

— Probabil te urmăreşte *chiar acum*, probabil te-a lăsat să pleci ca s-o poată face. *Pizdă* fără creier, ai…

„Acum!”

Carl izbi uşa de perete şi se pomeni în faţa celor doi, într-un mic living cu nişte covoare viu colorate pe jos. Gray era întors pe jumătate, aplecat asupra unei Gaby care se trăgea înapoi şi, retrăgându-se, doborâse o plantă dintr-un ghiveci înalt de lângă uşa principală. Urma roşie a palmei era încă vizibilă pe faţa ei, acolo unde o lovise. În cameră erau mai multe plante, ceramică pictată ieftină şi idoli Pachamama pe rafturi, o mică statuetă a unui sfânt oarecare pe un alt raft şi o rugăciune în spaniolă înrămată pe un perete. Se aflau în casa lui Gaby.

Îşi modulă vocea să sune sever şi calm.

— Asta e, Frank. *Game over.*

Gray se întoarse lent, atent şi, la naiba, da, avea o armă, un pistol negru şi mare cât un tun care părea sudat în pumnul de la capătul braţului drept. O mică parte din Carl, o subrutină imună la mesh şi betamielina care îi inunda restul sistemului nervos, îl identifică drept arma crimei, acel Smith ’61 fără carcasă. Avea mai mult de patruzeci de ani vechime, dar se spunea că poţi plasa acel pistol pe orbită, să facă un tur, apoi să-l recuperezi, şi tot ar ucide ca şi când abia ar fi ieşit din fabrică. Pentru prima dată după mult timp simţi că Haag-ul mare şi rece din mâna lui era binevenit.

Nu-l ajută cu nimic când Gray îi zâmbi.

— Salutare, omule de la ONU.

Carl dădu din cap.

— Lasă pistolul jos, Frank. S-a terminat.

Gray se încruntă ca şi cum s-ar fi gândit serios la propunere.

— Cine te-a trimis? Din Jesusland?

— De la Bruxelles. Lasă pistolul *jos*, Frank.

Dar celălalt bărbat nu se clinti. Ar fi putut fi o hologramă oprită temporar. Chiar şi încruntarea îi rămăsese pe faţă. Poate puţin mai adâncă, ca şi cum Gray s-ar fi străduit să-şi dea seama cum dracului ajunsese aici.

— Te cunosc, nu? făcu el brusc. Marceau, aşa-i? Tipul cu loteria?

„Ţine-l de vorbă!”

— Pe-aproape. Marsalis. Îmi place noua ta faţă.

— Zău?

Smith-ul atârna încă în mâna lui, într-o parte. Carl se întrebă dacă Gray apucase să ia mesh. Dacă o făcuse, viteza de reacţie i-ar fi fost afectată, dar nu asta era adevărata problemă. Adevărata problemă era

cum i-ar fi afectat atitudinea lui Gray.

— Am încercat să mă adaptez, ştii tu. *Deru kui wa utareru.*

— Nu prea cred.

— Nu?

Apăru zâmbetul care se lărgea încet, zâmbetul alarmant pe care Carl spera să nu-l vadă.

— N-ai avut niciodată de gând să te laşi uniformizat, Frank. Niciunul dintre noi nu vrea, asta-i problema noastră. Şi accentul tău japonez e groaznic. Dacă vrei sfatul meu, mai bine îţi livrezi înţelepciunea populară în engleză.

— Nu.

Zâmbetul deveni rânjet. El aluneca în aceeaşi direcţie.

— Nu vreau sfatul tău, adică.

— De ce nu laşi pistolul jos, Frank?

— Vrei, naibii, o listă de motive?

— Frank, zise Carl şi rămase complet nemişcat. Uită-te la mâna mea. Ăsta e un pistol Haag. Chiar dacă mă dobori, nu trebuie decât să te zgârii în cădere. S-a *terminat.* De ce nu încerci să salvezi ce mai poţi?

— Aşa cum ai făcut tu? întrebă Gray scuturând din cap. Nu sunt căţeluşul nimănui, omule de la ONU.

— Of, maturizează-te, Frank. Izbucnirea subită de furie din glasul lui era surprinzătoare. Toţi suntem căţeluşii cuiva. Vrei să mori, n-ai decât să continui şi să mă provoci să te omor. Primesc aceiaşi bani.

Gray se încordă vizibil.

— Mda, presupun că da.

Carl îşi stăpâni propriile sentimente. Cu mâna în care ţinea pistolul făcu o mişcare liniştitoare, încet.

— Uite…

— Ba nu, zise cu un rânjet trist. Îmi cunosc scorul. Trei euro-poliţai, câţiva soldaţi din trupele Jesusland. Crezi că nu ştiu ce înseamnă asta?

— Bruxelles, omule. Ei au jurisdicţia. Nu trebuie să mori. O să te închidă, dar…

— Da, o să mă închidă. Ai fost vreodată la pârnaie?

— Nu. Dar nu poate să fie cu mult mai rău decât pe Marte, şi tu mergeai acolo oricum.

Gray clătină din cap.

— Greşit. Pe Marte o să fiu liber.

— Nu e chiar aşa, Frank.

Gaby se repezi la el, ţipând.

Nu era prea mult spaţiu de traversat şi ea străbătuse mai mult de jumătate, cu mâinile ridicate şi degetele întinse ca nişte gheare, când el

o împuşcă. Pistolul Haag scoase un sunet ca o tuse profundă şi glonţul o lovi undeva în umărul drept. O făcu să se răsucească şi să se izbească de Gray, care ridica deja Smith-ul. Trase o singură dată, un tunet în camera mică, şi peretele se sparse lângă urechea stângă a lui Carl. Asurzit, înţepat în faţă şi în obraz de fragmentele desprinse, Carl se aruncă greoi într-o parte şi trase patru gloanţe în celălalt bărbat. Gray se împletici înapoi ca un boxer care tocmai a primit o lovitură puternică, lovi peretele opus şi alunecă în fund pe podea. Avea Smith-ul încă în mână. Se holbă în sus la Carl pentru o clipă, iar Carl, apropiindu-se prudent, îl mai împuşcă de două ori în piept. Apoi aşteptă atent, cu pistolul îndreptat spre el, până când viaţa dispăru din ochii lui Gray.

Cont biotech închis.

Pe podea, Gaby încercă să se ridice şi alunecă în propriul sânge. Rana din umăr sângera abundent, lichidul scurgându-i-se de-a lungul braţului, pe covorul colorat de sub ea. Gloanţele Haag erau proiectate să rămână în corp – dar făceau multă mizerie la intrare. Ea ridică ochii spre el, scoţând un fel de mormăit slab şi panicat din fundul gâtului.

Carl clătină din cap.

— Mă duc să chem ajutoare, zise în quechua.

Trecu pe lângă ea până la uşa principală şi o deschise.

Apoi, inundat de lumina din exterior, se roti tăcut şi o mai împuşcă o dată, în ceafă.

Capitolul 2

Fu, bineînţeles, arestat.

Atraşi de împuşcături, membrii unui pluton de securitate al taberei, purtând echipament blindat, sosiră în pas alergător pe stradă, căutând adăpost pe după colţurile clădirilor şi în spatele vehiculelor oprite, ca nişte gândaci de dimensiuni umane. Lumina soarelui se reflecta pe carapacele de un albastru mat aflate pe piepturile lor şi pe creştetul căştilor, sclipea pe ţevile puştilor de asalt scurte şi boante pe care le purtau. Pe deasupra, erau Ia fel de tăcuţi ca nişte gândaci – după toate probabilităţile, echipamentul şi armamentul lor cu inscripţia GH avea şi un pachet de comunicare, şi microfoane cu inducţie. Îşi imagină totul din punctul lor de vedere. Voci şoptite, şocate, venind prin cabluri. Ochelari cu vedere îmbunătăţită.

Îl găsiră pe Carl stând turceşte pe treptele din faţa uşii barăcii, cu palmele ridicate în sus. Era o poziţie de meditaţie *tanindo* pe care o învăţase de la Sutherland, dar el nu medita deloc. Efectele meshului se diminuau şi durerea din coasta rănită începuse să revină. Respira şi îşi păstra corpul nemişcat. Urmărea atent cum plutonul de securitate se târa pe stradă, îndreptându-se către el. Îşi aşezase pistolul Haag şi permisul de la Agenţie pe jos, la patru-cinci metri de locul unde stătea el, şi imediat ce se apropie prima siluetă blindată, cu puşca de asalt atârnându-i pe umăr, ridică încet mâinile deasupra capului. Băiatul în echipament de război respira greu; pe sub cască şi ochelari, faţa tânără îi era încordată de tensiune.

— Sunt agent genetic licenţiat, recită Carl în spaniolă, cu voce tare. Am contract cu UNGLA. Aceea este autorizaţia mea, acolo, pe stradă, alături de pistol. Nu sunt înarmat.

Restul plutonului se adună, cu armele ridicate în acelaşi fel. Toţi erau adolescenţi. Căpitanul, ceva mai în vârstă, sosi şi trecu în revistă situaţia, dar nici chipul lui picurând de sudoare nu părea mai încrezător. Carl stătea nemişcat şi repeta litania. Trebuia să-i convingă înainte ca ei să intre în baracă. Trebuia să stabilească o autoritate, chiar dacă nu era a lui. Acoperiţi cu echipamentul de luptă *high-tech,* aceştia erau nişte recruţi asemenea celor cu care venise în oraş. Majoritatea părăsiseră şcoala la paisprezece ani, unii chiar mai devreme. Pentru ei, Curtea Europeană s-ar fi putut să nu însemne mai nimic, iar atitudinea lor faţă de ONU putea fi cel mult ambivalentă, dar permisul de la Agenţie era o bucată de plastic holografic cu aspect impresionant. Cu puţin noroc, putea să atârne în balanţă atunci când aveau să descopere cadavrele.

Căpitanul coborî puşca, îngenunche lângă permis şi îl culese de pe

jos. Legănă holograma înainte şi înapoi, comparând-o cu faţa lui Carl. Se ridică şi împinse prudent Haagul cu vârful bocancului.

— Am auzit împuşcături, zise.

— Da, corect. Am încercat să arestez doi suspecţi într-un caz deschis la UNGLA şi ei m-au atacat. Sunt morţi amândoi.

Tinerii cu feţe umbrite de căşti se uitară unii la alţii. Căpitanul făcu semn cu capul către doi membri ai plutonului, un băiat şi o fată, şi ei se strecurară de o parte şi de alta a uşii barăcii. Fata strigă o somaţie către cineva din interior.

— Nu e nimeni viu înăuntru, le spuse Carl. Serios.

Cei doi împinseră uşa în mod regulamentar, năvăliră înăuntru şi parcurseră fiecare încăpere, strigându-şi inutilele somaţii de predare. Restul aşteptau cu armele îndreptate asupra lui Carl. În cele din urmă, fata din echipa care intrase înăuntru ieşi cu arma pe umăr, traversă până la căpitan şi-i şopti ceva la ureche. Carl văzu cum faţa căpitanului se întunecă de furie în timp ce ascultă. Când ea îşi termină raportul, aprobă cu o înclinare a capului şi îşi scoase ochelarii de soare. Carl oftă şi întâlni privirea cu care era obişnuit. Acelaşi vechi amestec, de teamă şi dezgust. Tânărul îşi desfăcea deja nişte cătuşe din plastic albastru de la curea. Arătă cu degetul spre Carl ca spre ceva murdar.

— Tu, ridică-te, zise cu răceală. Mâinile la spate.

Până să-l dezlege din nou, degetele îi amorţiseră şi umerii îl dureau din cauza strădaniilor de a-şi ţine încheieturile mâinilor cât mai aproape una de alta. Strânseseră cătuşele cu sălbăticie – şi chiar dacă îşi strânsese pumnii în timp ce îl legau, nu obţinuse prea mult spaţiu după ce îşi relaxase iar mâinile, iar tensiunea din braţe tindea să-i îndepărteze încheieturile, astfel că, oricum ar fi stat, cătuşele tăiau în carne. După rana de cuţit din coastă, asta-i mai lipsea.

Descoperiseră rana când îl percheziţionară, dar erau mai preocupaţi să-i golească buzunarele decât să-l trateze. Nu-i scoseseră cătuşele. Atâta timp cât nu murea în arest, presupunea că nu le prea păsa în ce stare este. La centrul de securitate al taberei îi tăiară hainele; un medic nu foarte interesat palpă în jurul rănii, o declară superficială, îi dădu cu un spray antibacterian, o cusu şi lipi un plasture peste ea. Fără analgezice. Apoi îl părăsiră într-o celulă de plastic mirosind vag a urină, în timp ce directorul GH se prefăcu timp de două ore că are probleme mai presante de rezolvat decât o dublă crimă în tabăra lui.

Carl îşi petrecu timpul revăzând confruntarea cu Gray, căutând o variantă în care Gaby să nu fi murit. Analiză unghiurile, cuvintele folosite, felul în care decursese conversaţia. Ajunse de zeci de ori la aceeaşi concluzie. Exista o singură procedură care i-ar fi salvat viaţa lui

Gaby, anume să-l fi împuşcat mortal pe Gray în momentul în care ieşise din baie.

Sutherland ar fi fost supărat, ştia asta.

„Nu există călătorii în timp“, mormăise răbdător cândva. „Trăieşti numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care poţi trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, beţivane, asta-i tot ce există!”

Grele în siajul amintirii, gândurile lui Carl se întoarseră să-l caute.

„Nu mai vreau să fac aşa ceva!”

În cele din urmă, doi membri ai echipei de securitate, nişte bărbaţi fără scuturi de protecţie, veniră şi-l scoaseră afară din celulă fără să-l dezlege, apoi îl conduseră într-un birou mic de la celălalt capăt al clădirii. Directorul taberei stătea pe colţul unei mese legănându-şi piciorul şi urmărea cum i se scoteau lui Carl cătuşele, fără niciun ceremonial. Jetul de solvent îi lăsă pe piele câteva picături care îl arseră. Nu părea a fi un accident.

— Îmi pare foarte rău, zise directorul în engleză, fără vreo remuşcare vizibilă.

Era un tip destul de obişnuit, înalt, alb, la patruzeci şi ceva de ani, într-un costum de firmă care aducea cu un echipament uşor de călătorie. Numele lui, după cum aflase Carl din cercetările anterioare, era Axel Bailey, dar el nu se prezentă şi nici nu-i întinse mâna.

— Şi mie.

— Da, e evident că ai fost reţinut fără a fi necesar. Dar dacă ţi-ai fi declinat identitatea înainte de a alerga prin tabăra mea, jucându-te de-a detectivul, poate am fi reuşit să evităm o mulţime de neplăceri.

Carl nu spuse nimic, doar îşi frecă mâinile în aşteptarea durerii prin care ele îşi reînnoiau cunoştinţa cu fluxul de sânge.

Bailey îşi drese glasul.

— Da, ni s-a confirmat că Rodriguez era în realitate cel care ai pretins tu că este. O scăpare produsă când s-au făcut verificările aici, se pare. Oricum, agenţia ta vrea să-i contactezi şi să le oferi o informare preliminară asupra împuşcăturilor, dar întrucât noi nu-i contestăm jurisdicţia, desigur, deocamdată nu va fi nevoie de mai mult. Totuşi aş vrea să mă asiguri că o să faci un raport complet la COLIN, imediat ce te întorci la Londra, în care să aminteşti de cooperarea noastră. Dacă eşti de acord, eşti liber, ba chiar îţi asigurăm şi transportul de aici.

Carl aprobă. Simţi primele înţepături de durere prin carnea degetelor.

— S-a făcut. Vrei să dispar înainte ca presa să ia urmele poveştii.

Gura lui Bailey se strânse, devenind o linie.

— Te duc cu elicopterul până la Arequipa – spuse el sec – ca să ai zbor direct spre casă. Consideră asta un gest de bunăvoinţă. Pistolul şi

licenţa îţi vor fi înapoiate acolo.

— Nu.

Carl scutură din cap. Fiind sub mandat UNGLA, teoretic ar fi putut închiria el însuşi elicopterul. Teoretic.

— Îmi înapoiezi personal pistolul şi licenţa, chiar acum.

— *Poftim?*

— Pistolul Haag este proprietatea UNGLA. Posesia lui de către o persoană neautorizată este ilegală. Du-te şi adu-l.

Piciorul lui Bailey se opri din legănat. Întâlni ochii lui Carl pentru o clipă, probabil văzu ce era acolo şi îşi drese glasul. Făcu semn unuia dintre gardieni, citindu-i numele scris pe buzunarul de la piept al uniformei:

— Aaa… Sanchez. Du-te şi adu efectele personale ale domnului Marsalis.

Gardianul se întoarse să plece.

— Nu.

Carl îi aruncă o privire lui Sanchez şi îl văzu oprindu-se cu mâna pe uşă. Ştia că se poartă copilăreşte, dar părea să nu se poată opri. Se întoarse către director:

— Am spus să mi le aduci *tu*.

Bailey se înroşi. Coborî de pe marginea mesei.

— Ascultă, Marsalis, nu…

Carl îşi acoperi un pumn care pulsa dureros cu cealaltă mână. Făcu o grimasă. Glasul directorului se stinse.

— Du-te şi adu-mi-le, repetă Carl încet.

Tensiunea momentului se prelungi, apoi se risipi. Încă roşu până la rădăcinile părului său atent pieptănat, Bailey trecu pe lângă el şi deschise uşa.

— Supravegheaţi-l, se răsti la gardieni şi se strecură afară.

Carl observă un zâmbet subţire schimbat între cei doi bărbaţi. Îşi mai frecă puţin pumnul apoi trecu la cealaltă mână.

— Aşadar, care dintre voi doi, binevoitorilor, m-a stropit cu solventul de cătuşe?

Zâmbetul se topi într-o prudenţă ostilă şi o tăcere încremenită care ţinură până când Bailey se întoarse cu lucrurile lui şi formularele aferente.

— Va trebui să fii martor la asta, zise morocănos.

Securitatea taberei împachetase totul cu bandă izolatoare lată de patruzeci de centimetri, fiecare obiect fiind strâns în pungi de plastic vidate. Carl rupse banda, desfăşurând-o pe birou ca să verifice că totul era acolo.

Arătă spre cheie.

— Asta e de la un dulap din parcarea autocarelor, zise. Bagajul meu e înăuntru.

— Îl poţi recupera în drum spre elicopter, replică Bailey, fluturând nerăbdător formularul de eliberare. O să-i pun pe oamenii mei să te escorteze.

Carl luă formularul, îl aşeză pe birou, rupse folia de activare a holorecorderului din colţ şi se aplecă deasupra lui.

— Carl Marsalis, SAN s810dr576, recită el, cuvintele alunecându-i uşor pe limbă datorită familiarităţii lor. Autorizaţie UNGLA cod 31 jad. Prin prezenta declar că toate obiectele enumerate reprezintă lista completă cu lucrurile aflate în proprietatea mea, care mi-au fost luate de cei de la securitatea taberei GH la 18 iunie 2107 şi returnate mie la aceeaşi dată.

Apăsă discul cu degetul mare, sigilându-l, şi îl împinse pe suprafaţa mesei. O senzaţie bizară de sufocare pusese stăpânire pe el în timp ce recita declaraţia, ca şi cum nu efectele lui personale, ci el însuşi ar fi fost cel închis etanş în plasticul transparent.

Nu mai vreau să fac aşa ceva.

Nu, nu asta era. Ridică ochii şi văzu modul în care Bailey şi cei doi gardieni îl priveau.

Nu mai vreau să fiu *aşa ceva.*

Aşa.

Părăsi tabăra în elicopter, legănându-se deasupra albastrului strălucitor al lacului şi apoi prin frumuseţea aspră a munţilor, în drumul de la *altiplano* la Arequipa. Elicopterele de acel gen aveau sisteme de navigaţie inteligente care rulau un model, transmis prin satelit în timp real, al terenului şi condiţiilor meteo locale, ceea ce le făcea să zboare aproape singure. Totuşi pilotul îl ignoră nepăsător pe durata întregului zbor. Carl stătu singur în compartimentul pentru pasageri şi privi pe fereastră la peisajul de dedesubt, suprapunându-l peste amintirile lui despre Marte. Asemănările erau evidente – nu era vorba doar de atmosfera rarefiată pe care o simula aici COLIN –, dar până la urmă era totuşi acasă, cu un cer albastru-senin deasupra, orizontul larg al unei planete mari în faţă şi greutatea rotaţiei lente de 1 *g* complet apăsându-ţi oasele.

„Nu acceptaţi înlocuitori!” Sloganurile partidului politic Earth First îi trecură repede prin minte.

„Nu ascultaţi păcălelile corporaţiilor. Rămâneţi cu picioarele pe pământ. Luptaţi pentru o viaţă mai bună *aici* şi pentru o lume mai bună *acum!*“

Pe aeroportul din Arequipa îşi folosi atestările UNGLA ca să facă rost de un loc în compartimentul de dormit, la următorul zbor direct spre Miami, cu Delta. Ar fi preferat un suborbital, dar pentru asta trebuia să te duci la Lima şi probabil nu merita timpul suplimentar pierdut şi stresul cerut de ocol. Aşa putea cel puţin să se odihnească. Mai avea cam o oră de aşteptat, aşa că îşi cumpără la negru nişte codeină, luă dublul dozei admise şi o înghiţi împreună cu o substanţă generică, pe care o cumpărase în salonul pentru plecări de la un *outlet* Buenos Aires Beef Co. Îşi mestecă hrana provenind de la o franciză, stând la punctul de observare, fără să-i simtă gustul, privind afară la conul încununat de zăpadă al vulcanului El Misti şi întrebându-se dacă realmente nu exista ceva, altceva, cu care să fi putut să-şi câştige existenţa.

„Sigur. Du-te şi vorbeşte cu Zooly când te întorci, poate are nevoie de uşieri pentru tranşa de miercuri!”

Un zâmbet amar. Se anunţa zborul lui. Îşi termină rămăşiţele reci ale pampaburgerului – „Ole!“ –, îşi şterse degetele şi plecă.

Dormi prost pe drumul spre Miami, sâcâit de vise despre coridoarele tăcute de pe *Felipe Souza* şi vaga teroare că stafia lui Gaby plutea pe urmele lui în tăcerea gravitaţiei scăzute, cu faţa recompusă, în mod miraculos nedistorsionată de glonţul care o ucisese, şi cu creierul scurgându-i-se întunecat din gaura pe care i-o făcuse în ceafă. Variaţii pe aceeaşi temă, dar nimic nou – numai că de obicei era o altă femeie care venea plutind în spatele lui pe nava spaţială pustie, niciodată atingându-l cu adevărat, şoptindu-i şuierător în ureche peste ţiuitul asurzitor al liniştii.

Se trezi tresărind, transpirat, când pilotul anunţă că începea coborârea spre Miami şi că aeroportul era închis din motive de securitate, deci niciun avion nu avea să decoleze pe viitor. Opţiunile de cazare puteau fi accesate prin…

„La dracu!”

Suborbitalul companiei Virgin l-ar fi adus pe cerul de deasupra Londrei la patruzeci şi cinci de minute după decolarea din Miami. Ar fi putut ajunge acasă la timp pentru o ultimă comandă la Banners şi apoi în patul său din mansarda înconjurată de copaci din Crouch End. S-ar fi putut trezi târziu a doua zi dimineaţă, cu ciripitul păsărelelor la fereastră şi lumina soarelui strecurându-se fracturată printre frunzele proaspete. În sfârşit, puţin concediu în vara britanică – rănit fiind, Agenţia n-ar fi avut de ales – şi întreg Atlanticul aflat între el şi topografia tulburătoare de la Marsprep.

În schimb, îşi târâia geamantanul pe coridoare largi şi luminoase, cu holoecrane de doi metri pe zece, care admonestau: „Credeţi că acolo nu

sunt decât pietre roşii şi ecluze? Mai gândiţi-vă!“ şi „Noi trimitem pe Marte numai învingătorii”.

Miami era un aeroport transamerican, şi asta însemna un aeroport al tuturor companiilor implicate în Western Nations Colony Initiative. O jurnalistă de la un tabloid, cu ceva mai multă vizibilitate decât ar fi meritat, estima, într-un fragment de prostioară pe care o citise cu ani în urmă: „În prezent, una din şapte persoane care trece prin Miami International o face în scop de afaceri legate, direct sau indirect, de Marte şi programul COLIN. Acest procent este în creştere!” Acum ajunsese probabil la o persoană din patru.

Folosi scări rulante şi ascensoare prin întreg aeroportul, încă simţindu-se vag amorţit din cauza codeinei. În partea opusă a complexului terminalului căută hotelul Marriott, luă o cameră cu vedere la linia orizontului şi solicită o consultaţie medicală din opţiunile de la room service. Plăti totul cu cardul Agenţiei. Ca om care-şi închiria serviciile, avea un credit destul de substanţial – în orice caz, atunci când lucra sub acoperire îşi făcea cea mai mare parte a tranzacţiilor cash şi electronic, cheltuieli pe care apoi le cerea înapoi ca parte a remuneraţiei lui –, dar fiindcă nu mai avea decât câteva zile până să se întoarcă la Londra şi să închidă oficial dosarul Gray, în cont îi mai rămăseseră destui bani.

Era timpul să-i folosească.

Ajuns în cameră, îşi dezbrăcă geaca şi cămaşa protectoare de weblar, îşi aruncă hainele murdare grămadă pe jos şi se înmuie sub duş timp de cincisprezece minute. Meshul se evaporase, retras înapoi în bârlogul lui spinal, şi trupul lui era un catalog de vânătăi pe care le simţea prin valurile tot mai subţiri de codeină. Rana lipită din coastă îl durea ori de câte ori se mişca.

Se şterse cu prosoapele pufoase de la Marriott şi tocmai îşi îmbrăca cea mai curată pereche de pantaloni uzaţi din pânză, când cineva sună la uşă. Apucă un tricou, privi în jos spre rană şi ridică din umeri. N-avea rost să se îmbrace. Aruncă tricoul şi se duse la uşă gol până în talie.

Medicul hotelului era o latino-americancă atrăgătoare, care probabil îşi făcuse stagiul în vreun spital republican de la oraş, pentru că abia dacă ridică o sprânceană bine îngrijită când el îi arătă rana de cuţit.

— Eşti de mult în Miami? îl întrebă.

El zâmbi şi scutură din cap.

— Nu s-a întâmplat aici. Abia am venit.

— Înţeleg.

Nu-i întoarse zâmbetul. Se aşeză în spatele lui şi apăsă cu degetele lungi şi răcoroase în jurul rănii, încercând lipitura. Nu se purta cu prea

multe menajamente.

— Aşadar, eşti unul dintre iluştrii noştri consultanţi militari?

Răspunse în engleză:

— Cum, cu accentul ăsta?

Buzele i se curbară uşor când se întoarse în faţa lui.

— Eşti britanic? Îmi pare rău, am crezut…

— Nu-i nimic. Şi eu îi urăsc pe ticăloşii ăia.

Că ucisese unul într-un bar din Caracas anul trecut nu mai spuse. Nu încă. Reveni la spaniolă:

— Ai familie în Venezuela?

— În Columbia. E aceeaşi poveste şi acolo, doar că pentru coca, nu pentru petrol. Şi de mai mult timp. E la fel încă de când au plecat bunicii mei şi n-o să se schimbe vreodată.

Îşi deschise geanta de pe măsuţă şi scoase un ecograf portabil.

— N-ai crede ce chestii îmi povestesc verii mei.

Carl se gândi la uniformele pe care le văzuse pe străzile din Bogota cu câteva săptămâni în urmă. O bătaie scurtă la care asistase.

— Nu, n-aş crede.

Ea îngenunche în faţa lui şi palpă din nou rana, acum cu mai multă blândeţe. De necrezut, dar degetele ei păreau mai calde. Plimbă ecograful înainte şi înapoi de câteva ori, apoi se ridică în picioare. Carl prinse o undă din parfumul ei. În acel moment, ochii li se întâlniră şi ea îşi dădu seama că el îi simţise mirosul. Dură doar o clipă, intensă, apoi ea se întoarse spre geantă. Îi scoase bandajele şi îşi drese glasul, înălţând sprâncenele şi privind cu ochi îngustaţi la ceea ce tocmai se întâmplase.

— Nu prea pot face mai mult decât s-a făcut deja, zise ea puţin grăbită. Cel care te-a lipit ştia ce face. E o treabă bună, ar trebui să se vindece repede. Ţi-au dat cu spray?

— Da, au dat.

— Vrei ceva pentru durere?

— Durerea e sub control.

— Bun, o să te pansez din nou dacă vrei, doar dacă nu ai de gând să faci un duş.

— Tocmai am făcut duş.

— Păi, în cazul ăsta pot să plec…

— Vrei să iei cina cu mine?

Atunci ea zâmbi de-adevăratelea.

— Sunt căsătorită, spuse ridicând mâna cu verigheta de aur pe ea. Nu fac aşa ceva.

— Hei, îmi pare rău. N-am observat, minţi el.

— Nicio problemă.

Zâmbi din nou, dar oarecum cu neîncredere, iar tonul vocii sugera că nu se lăsase prostită.

— Eşti sigur că nu vrei calmante? Tariful e cel minim, astea intră la pachet cu restul.

— Nu, sunt bine.

Ea îşi adună lucrurile, îi mai oferi un zâmbet şi îl lăsă să se îmbrace şi el.

Ieşi în oraş.

Probabil nu era ceva înţelept, dar amintirea senzorială a doctoriţei intangibile îl puse în mişcare. Degetele ei pe pielea lui, parfumul ei, vocea. Felul în care îngenunchease în faţa lui.

Un autotaxi îl duse la est de aeroport, străbătând şosele largi, cu multe benzi. Majoritatea localurilor erau încă deschise – strălucirile LCLS de pe faţade chemau, părând totuşi ciudat de îndepărtate, ca luminile unui oraş de pe ţărm văzute din larg. Presupuse că era de vină codeina, poate interfera cumva cu meshul. Un timp, fu fericit să le privească trecând pe lângă el. Apoi, când traficul începu să se aglomereze, o luă la întâmplare spre direcţia în care luminile păreau mai strălucitoare. Pe un bulevard numit după un erou cubanez al Reposesiunii, cu placa de bronz reprezentând capul de pod şi baioneta fixată la colţ în zidul de cărămidă. Remixuri ale unor piese clasice de Zequina şi Reyes se revărsau pe uşile larg deschise, trupuri bronzate unduindu-se sau mergând pe stradă în jurul lui. Era cald şi înăbuşitor, iar îmbrăcămintea se compunea din petice uşoare de mătase peste costumele de baie – pentru femei – şi pantaloni de in sau de piele, cu bustul gol – pentru bărbaţi. Dacă te luai numai după culoarea pielii, Carl s-ar fi potrivit destul de bine în peisaj – era unul dintre cele câteva lucruri care îi plăceau în Miami – dar strica totul cu garderoba. Pantaloni de doc, pantofi sport uşori şi un tricou cu *Bradbury Bubble ’97*. Arăta ca un nenorocit de turist.

În cele din urmă, obosit de privirile de genul „nu-i locul lui aici“, primite din partea faunei locale, se retrase din fluxul principal şi se afundă în semiîntunericul unui club numit Picante. Era jegos, pe jumătate gol şi la fel de apropiat de fanteziile lui despre cum avea să continue seara pe cât era afişul de pe peretele barului din Garrod Horkan 9 faţă de realitatea caraibiană. În subconştientul lui rulau vag serii de imagini în care o întâlnea pe doctoriţa latino – în fine, un substitut apropiat, oricum – într-un bar salsa stilat, plin de luminile ringului de dans reflectate în paharele de cocktailuri şi danturile perfecte. Urma atmosfera lejeră, slab luminată a unui loc mai intim, dar

la fel de elitist, apoi drumul spre locuinţa ei, oriunde s-ar fi aflat aceasta. Aşternuturi curate pe un pat larg şi ţipetele unei femei dezinhibate, pe culmile orgasmului. Aţipind satisfăcut în confortul umbros şi temporar al căminului de o noapte al unei femei străine.

„Ei bine, umbra o ai“, admise în sinea lui cu un zâmbet amar. Picante avea câteva ringuri de dans LCLS, nu mai mari decât baia lui din hotel, un bar rectiliniu tradiţional şi aplice luminoase pe pereţi, care păreau proiectate în avantajul celor câteva prostituate destul de vizibile care îşi pierdeau vremea pe la mese, fumând şi aşteptând să fie invitate la dans. Carl îşi luă de băut – nu aveau Red Stripe şi se hotărî pentru ceva numit Torero, apoi îşi dori să n-o fi făcut – şi se instală la bar aproape de uşă. Poate că era o prudenţă profesională sau doar senzaţia ciudată de confort dată de faptul că putea vedea strada – sentimentul că nu trebuia să *rămână* acolo dacă nu voia.

Dar se afla încă acolo, o oră mai târziu, când ea apăru şi se propti alături de el la bar.

Barmanul se apropie, lustruind un pahar.

— Salut! Dă-mi un whisky cu cola. Cu multă gheaţă. Salutare!

Carl îşi dădu seama că ultimul salut îi era adresat lui. Ridică ochii de la resturile ultimei beri şi înclină din cap, încercând să se adapteze la lumina slabă. Încercând să-şi dea seama dacă era o profesionistă.

— Nu pare că te distrezi prea mult aici, zise ea.

— Nu?

— Nu.

Nu era doctoriţa de la Marriott – trăsăturile îi erau mai ascuţite şi mai palide, curbele trupului mai puţin generoase şi părul de metisă prost pieptănat. Nu avea nici verighetă, doar mai multe inele din argint, ieftine şi bogat ornamentate, la ambele mâini. Corsajul era făcut astfel încât să arate a metal sculptat, strângând-o doar cu puţin mai jos de subsuori, fusta îi ajungea până la jumătatea coapsei, realizând un contrast întunecat, plus inevitabilele tocuri cui. Expunea multă piele netedă de culoarea cafelei – coapsele mai jos de fustă, umerii şi curbele sânilor ridicaţi deasupra corsajului, buricul acolo unde cele două piese de îmbrăcăminte nu se întâlneau –, dar nu mai mult decât obişnuia lumea de pe stradă pe o asemenea căldură, şi asta nu trebuia să însemne nimic, în niciun sens. Machiajul era puţin cam încărcat, îmbâcsit în porii de pe laturile nasului. Mda, era la lucru. Încetă să se mai amăgească de unul singur, aşteptând o clipă înainte de a lua decizia, ca un paraşutist care se prinde de trapă, apoi se relaxă.

— Abia am ajuns, spuse. Călătorie de afaceri, sunt încă sub tensiune.

— Da? întrebă ea, înclinându-şi capul pe o parte şi încrucişându-şi

picioarele în direcţia lui, în timp ce fusta i se ridică pe coapse. Ai nevoie de ajutor?

Mai târziu, altundeva, eliberat de tensiune ca de o pereche de pantaloni strâmţi de piele de care nu se putea dezbrăca singur, stătea proptit de tăblia patului şi o urmărea mişcându-se prin spaţiul vopsit în alb al apartamentului ei. De la picioarele patului până la uşa deschisă a băii nu era mai mult de un metru, dar lui i se părea că ea trecuse într-un univers paralel. Acţiunile ei păreau să aibă loc la o mare distanţă; chiar şi micile zgomote din baie, curgerea şi stropitul apei, clinchetele instrumentelor de machiaj, toate erau cumva atenuate, ca şi cum le-ar fi privit printr-un panou de observaţie din sticlă groasă dintr-un vivariu al unei grădini zoologice extraterestre.

„Veniţi să vedeţi oamenii!"

„Priviţi cum se împerechează în mediul lor natural autentic!"

O grimasă îl străbătu, prea adânc ca să mai poată fi înregistrată de muşchii feţei.

„Priviţi ritualul postcoital la duş al femelei!"

Un alt impuls adânc îngropat îi spunea să se ridice din pat, să se îmbrace şi să plece dracului. Nu prea mai era nimic altceva de făcut. Ea îi folosise cardul imediat ce intraseră pe uşă – îl strecurase prin fanta cititorului cu aceeaşi competenţă clinică pe care o folosise apoi ca să-i dea cu spray pe penis şi să-l introducă în interiorul ei. După aceea avusese parte de câteva figuri de bază din filme difuzate doar contra cost – îşi supsese degetele în timp ce el se mişca înăuntrul ei, îşi strivise sânii când îl călărea – câteva schimbări de poziţie la momentul potrivit şi un crescendo de gemete din fundul gâtului până când el îşi dăduse drumul. Acum luminile străzii şi un copac de afară produceau umbre galbene şi legănătoare pe pereţii şi tavanul camerei întunecoase, mirosul alcalin al sexului de curând încheiat se scurgea din cearceaful înfăşurat în jurul taliei lui şi dintr-odată se simţi bătrân, obosit şi uşor bolnav.

Rana din coastă începuse să-l doară din nou şi se gândi că probabil i se desprinsese bandajul.

Impulsul ajunse până la sistemul lui motor. Se sculă şi-şi lăsă picioarele peste marginea patului. În spaţiul băii se trăgea apa la toaletă. Dintr-un motiv oarecare, sunetul îl făcu să se grăbească, iar când ea ieşi, îşi găsise deja pantalonii şi îi îmbrăca.

— Pleci? întrebă ea plat.

— Da, cred că a venit momentul ăla.

Îşi culese cămaşa de pe un braţ al canapelei şi începu să şi-o tragă pe el.

— Sunt obosit, iar tu, presupun, trebuie să ajungi în altă parte, corect?

Tăcere. Stătea acolo, privindu-l. Auzi un sunet slab când ea înghiţi în sec, apoi un icnet umed. Brusc, îşi dădu seama că plângea în întuneric. Se opri, prudent, cu cămaşa pe jumătate îmbrăcată, trăgând cu ochiul la ea. Icnetul deveni un suspin adevărat. Se întoarse cu spatele la el, cuprinzându-se în braţe.

— Ascultă, spuse el.

— Nu, du-te.

Vocea era dură şi aproape nealterată de lacrimi, antrenată de meserie, presupuse el.

Nu se prefăcea că plânge, exceptând cazul în care se pricepea să imite mai bine suferinţa decât extazul sexual. Rămase în spatele ei, privind la buclele dezordonate ale părului ei, încreţite de umezeală şi căldură.

Imagini ale cefei lui Gaby explodând.

Se strâmbă, puse mâna pe umărul ei cu o ezitare care semăna cu o farsă grosolană după intimitatea ieftină pe care şi-o cumpărase cu douăzeci de minute în urmă. Ea tresări uşor la atingerea lui.

— Sunt însărcinată.

Replica ricoşă dintr-un colţ al minţii lui şi pentru o clipă se gândi că nu înţelesese bine. Apoi, dacă ea nu repetă, îşi luă mâna de pe umărul ei. Ea pescuise sprayul Trojan din geantă cu dexteritatea unui artist de circ legat la ochi şi i-l aplicase cu aceeaşi dexteritate. Îi dăduse un sentiment de linişte s-o privească lucrând, senzaţia că era – ce idioţenie – pe mâini bune. Acum aceeaşi parte idioată din el se simţea trădată de recunoaşterea acelei greşeli anterioare, aproape ca şi cum ea l-ar fi acuzat că problema avea vreo legătură cu el.

— Păi, încercă el, nu poţi… înţelegi.

Umerii ei se cutremurară.

— Suntem în Florida. E ilegal de zeci de ani. Trebuie să te duci în Uniune sau în Rim, iar eu nu am fondurile necesare în contul meu medical. Dacă aş vinde tot ce am, tot nu mi-ar ajunge.

— Şi nu e nimeni aici care să…

— Nu m-ai auzit? La dracu, e *ilegal.*

O urmă de competenţă profesională – sentimentul că se află pe teritoriul lui – puse stăpânire pe el.

— Legalitatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu la asta mă refeream. Trebuie să existe locuri în care să te duci.

Ea se întoarse cu faţa la el, ştergându-şi cu dosul palmei lacrimile de pe obraz. Urmele rămase sclipeau în lumina din cameră. Pufni:

— Da, locuri în care te poţi duce *tu,* poate. Locuri în care se poate

duce fiica guvernatorului. Crezi că am banii ăştia? Sau poate crezi că vreau să risc o răzuială pe vreo alee întunecoasă, să ajung acasă sângerând de moarte sau să intru într-un colaps enzimatic pentru că ăia erau prea ieftini ca să facă treaba corect. De unde vii, omule? Aici costă al dracului de mulţi bani să fii bolnav.

Îi stătea pe limbă să-i spună s-o lase baltă. Nu era problema lui, căcatul ăsta nu-l privea. În schimb văzu din nou capul lui Gaby explodând şi, de la depărtare, se auzi întrebând încet:

— De cât ai nevoie?

„Futu-i!“ Îşi deplasă iritarea asupra fetei, asupra lui însuşi, o redirecţionă spre nord şi spre est. „Să mai plătească ticăloşii de la UNGLA şi pentru ceva care merită. Nu că nu şi-ar permite. Să-şi facă griji nemernicul de di Palma dacă îndrăzneşte!”

După ce o calmă, o opri din plâns şi îi întrerupse protestele recunoscătoare înainte de a începe să sune fals, îi explică că are nevoie de un datapoint ca să transfere fonduri pe carduri pe care ea să le poată utiliza. Asta ar putea să însemne să se întoarcă la hotel. Auzind asta, ea îl apucă strâns de mână şi el bănui că era îngrozită ca nu cumva să se răzgândească dacă ar ieşi din raza ei vizuală sau din cartier.

Ştia un datapoint sigur la câteva străzi distanţă, unul dintre clienţii ei din centrul oraşului îl folosea din când în când. Îi putea arăta locul, chiar acum, doar să se îmbrace, nu durează mult.

Afară, străzile erau destul de goale, era un cartier periferic semi-rezidenţial, şi la ora asta oamenii erau fie în case, fie prin centru. Toate vitrinele magazinelor aveau storuri din aliaje metalice; benzi de un galben strident anunţau sistemele antiefracţie pândind din interiorul metalului. Câteva baruri erau încă deschise, expunând firme palide de neon deasupra uşilor de pe colţ, ca nişte difuze turnuri de far urbane. În faţa unuia, mai mulţi aspiranţi la titlul de bătăuşi de stradă se sprijineau de pereţi sau se urcaseră pe maşinile parcate, aruncând priviri periculoase rarilor trecători. Carl simţi meshul activându-se uşor, sugestiv. Îl ignoră şi le evită ochii, puse un braţ pe umerii fetei şi grăbi puţin pasul. Îi auzi pe băieţi vorbind despre el într-un dialect spanglez extrem de codificat. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să înţeleagă ce spuneau. „Turişti nenorociţi, străini nenorociţi, ne fut nouă femeile”. Vechea nemulţumire. Nu prea îi putea acuza. Apoi dispărură după un colţ şi vocile lor fură înlocuite de muzica scurgându-se pe o fereastră deschisă larg din cauza căldurii, un jazz cubanez aspru, care suna ca şi cum cineva ar fi cântat la pian cu pumnii.

Datapointul era o excrescenţă urâtă din beton, înaltă de doi metri şi cam la fel de lată, umflându-se din zidul unei unităţi comerciale ca un

fel de tumoare arhitecturală. Era dotat cu o uşă din aliaj solid de tantal. Panourile LCLS cu grilaje puternice încastrate în partea superioară a structurii aruncau în jos o lumină cristalină palidă.

Carl păşi în cercul luminos şi se simţi, în mod ridicol, ca un actor pe scenă. Tastă codul său general de acces şi uşa se roti, deschizându-se. Vechi amintiri şi cicatrici din Caracas îl făcură s-o împingă pe fată înainte şi să lovească butonul de închidere rapidă imediat ce ajunseră amândoi înăuntru. Uşa se roti la loc.

Interiorul era cam la fel ca toate modulele pe care le folosise prin toată lumea: o mască pentru citirea irisului, pe o tijă flexibilă, un ecran lat cu microfon integrat într-o latură, aşezat deasupra unui bancomat de carduri, un scaun dublu lat ieşit din podea, destinat, cu siguranţă, mai degrabă clienţilor obezi decât cuplurilor îndrăgostite.

Oricum, fata rămase discret în picioare, privind ostentativ departe de ecran. Într-adevăr, mai adusese acolo clienţi.

— Bună ziua, domnule, rosti vesel datapointul. Doriţi să auziţi opţiunile disponibile pentru clienţi…

— Nu.

Carl îşi potrivi cititorul de iris pe cap, clipi de câteva ori în lentile şi aşteptă clopoţelul care anunţa că fusese identificat. Se întrebă alene ce s-ar întâmpla dacă ar fi nevoit să facă asta cu un ochi învineţit.

— Mulţumesc, domnule. Acum vă puteţi accesa contul.

Încărcă creditul pe zece carduri cu limită de sumă, gândindu-se că fata nu ar acorda încredere unei clinici clandestine plătind totul în avans. În momentul când i le înmâna, în spaţiul înghesuit, îşi dădu seama că nu ştia cum o cheamă. Câteva secunde mai târziu îşi dădu seama de încă un lucru, anume că nici nu voia să ştie. Ea luă cardurile în tăcere, privindu-l de sus până jos într-un fel care îl făcu să se gândească că ar putea să-i ofere din recunoştinţă o partidă de sex oral acolo, în cabină. Dar ea şopti un „mulţumesc” cu o voce atât de joasă încât abia se auzi, iar el se întrebă dacă nu era, la urma urmelor, doar un idiot cu o imaginaţie superactivă. Apăsă din nou butonul şi uşa se deschise cu un şuierat.

Ieşi în urma fetei.

— OK, băiete! Ridică dracului mâinile, să le văd!

Strigătul venea din stânga lui; siluetele care săriră pe el veneau din ambele părţi. Meshul învie vesel. Apucă un braţ, îl răsuci şi îl azvârli pe posesor în direcţia ecoului stins al vocii. Înjurături şi poticneli. O altă siluetă încercă să se lupte cu el, avea o oarecare tehnică, dar… trase cu putere, pară cu braţul şi izbi cu cotul în figura din spatele lui. Simţi nasul spărgându-se. Durerea îi smulse atacatorului său un ţipăt ascuţit.

Făcu un pas, agăţă cu un picior şi împinse.

Cel cu nasul spart căzu. Mai era unul, revenind din stânga. Se răsuci cu un rânjet feroce, cu degetele ca nişte gheare şi îşi văzu ţinta. Masiv, cu umeri aduşi în faţă, tipul fostului luptător profesionist. Carl fentă, apoi îl lovi rapid în stomac. Un icnet şi senzaţia unei lovituri bine plasate, dar inerţia bărbatului masiv îl făcu să se prăbuşească în faţă şi Carl trebui să se ferească într-o parte ca să evite să fie doborât.

Atunci cineva în lovi în cap de la spate.

Auzi lovitura venind, simţi mişcarea aerului pe lângă ureche, începu să se întoarcă înspre atacator, dar era mult prea târziu ca să scape. Întunericul explodă în el, punctat cu mici scântei. Se răsuci şi se prăbuşi în cercul de lumină cristalină din jurul datapointului. Vederea i se înnegură, apoi îi reveni. O altă siluetă solidă veni şi se aplecă deasupra lui. Prin culorile care valsau în sus şi în jos în spatele ochilor lui văzu ţeava unui pistol şi încetă să se mai lupte.

— Miami Vice, dobitocule. Rămâi jos sau îţi fac o gaură în cap.

Evident, fu arestat.

Capitolul 3

6.13 a.m.

Fâşii de nori joşi, pe cerul curat de dinaintea răsăritului. Burniţa din noaptea trecută încă mai sclipea pe metalul negru al carapacelor navetelor obţinute prin multiplicare rapidă, pista de aterizare din ciment era umedă şi în aer încă mai erau picături de ploaie.

Joey Driscoll apăru din cantină cu câte un termos înalt de cafea în fiecare mână, ţinând braţele depărtate lateral ca pentru a se echilibra; avea ochii încercănaţi de somnolenţa sfârşitului de schimb. Gura i se deschise într-un căscat cavernos.

Sirena izbucni, ţiuind în crescendo, ca freza gigantică a unui dentist.

— Of, la dracu'…

Pentru o clipă încremeni într-o neîncredere epuizată – apoi termosurile de cafea izbiră podeaua şi el alergă resemnat către depozitul de arme. Deasupra capului său, sirenele oprite în primul moment pentru a-şi trage răsuflarea, îşi reluau vaierul maniac. Panourile mari LCLS din pragurile hangarului luminau într-un chihlimbariu intermitent.

În stânga, peste zgomotul sirenelor, auzi bâzâitul răguşit al turbinelor cu reacţie rapidă ale navetelor pornind. Dura poate un minut şi jumătate până să atingă maximul. Încă două minute pentru adunarea echipajului şi aveau să se ridice, tremurând pe pistă ca nişte câini care încearcă să se elibereze dintr-o lesă scurtă. Oricine întârzia la îmbarcare avea să se aleagă cu coaiele tăiate.

Ajunse la depozitul de arme tocmai când Zdena ţâşnea afară din el, cu vesta tactică încă incomplet încheiată şi casca atârnându-i, ţinând în mână XM-ul cu patul încă extins, cum stătuse pe rastel. Îi adresă un larg zâmbet slav când îl văzu.

— Unde dracu' mi-e cafeaua, Joe?

Era nevoită să strige ca să acopere sirenele.

— Jos, pe podea. Dacă vrei, linge-o, zise şi gesticulă, exasperat de zgomot. Pe bune, ce dracu'! Mai aveam patruzeci de minute până să ies din tură şi avem căcatul *ăsta*.

— Pentru asta suntem plătiţi, cowboy.

Smuci de ţeava XM-ului, aducând-o la lungimea unei carabine şi o blocă acolo, apoi introduse arma în tocul de la coapsă, concentrându-se să-şi încheie strâns vesta. Joe trecu pe lângă ea.

— Chiar ne plătesc?

Pătrunse în hărmălaia depozitului aflat în stare de alertă. Încă vreo zece trupuri, ţipând, înjurându-şi echipamentul învechit, râsete tensionate ca nişte lătrături. Joe îşi înşfăcă vesta, casca şi masca T din

grămada dezordonată de pe tejghea, fără să se ostenească să se echipeze cu ele. Experienţa îl învăţase să facă asta în burta navetei, în timp ce zburau peste Pacific. Apucă ţeava verticală a unui XM din nişa lui, chinuindu-se puţin pentru că legăturile nu voiau să cedeze, eliberă în cele din urmă arma de asalt şi se îndreptă spre ieşire.

„Patruzeci de minute nenorocite!”

Zdena se aşezase deja pe capacul din spate, acum coborât, al lui Blue One, cu casca pusă lejer, fără mască, zâmbind spre el când icni şi se săltă, alunecând pe fund, la bord. Se aplecă şi ţipă ca să acopere zgomotul turbinelor:

— Hei, cowboy! Gata de rock-and-roll?

Nu se putuse dumiri niciodată dacă ea îşi falsifica accentul demn de o Nataşa sau nu. Nu lucraseră suficient de mult timp împreună; ea venise cu ultimii angajaţi, la sfârşitul lui mai. Îşi imagina – iar eticheta cerea să nu întrebi *niciodată* – că probabil făcuse muncă oficială în exterior, cel puţin atât cât putea fi de legal în acele zile. Totuşi se îndoia că ea ar fi sărit gardul aşa cum o făcuse el. Mai degrabă venea de pe fâşia de coastă siberiană sau poate din acele fabrici ruseşti plutitoare din sud, făcând parte din porcăria de fluidizare a muncii în Pacific Rim despre care se vorbea mereu. Bineînţeles, din câte ştia el, putea fi chiar originară de pe Coasta de Vest. Acolo engleza stricată nu însemna neapărat ceva anume. Nu mai era ca pe vremea Republicii, când engleza americană era impusă forţat şi copiii erau pedepsiţi la şcoală dacă vorbeau altceva.

În statele din Rim, engleza era strict o limbă a comerţului – învăţai din ea atât cât aveai nevoie, ceea ce – depinde în ce *barrio* crescusei – nu trebuia să fie prea mult.

— Ar trebui – încă mai gâfâia după sprint, nu avea destul aer ca să strige – să încetezi să te mai uiţi la filmele alea vechi, Zed. Miza aici e în zona de ape adânci. O să-l speriem de-o să se cace pe el vreun idiot de fermier de plancton care a uitat să-şi actualizeze atestatele pe luna asta. A dracului pierdere de timp.

— Nu prea cred, Joe, zise Zdena arătând cu o mişcare a capului şirul de navete. Alimentează patru bărci. Cam multă putere de foc pentru un fermier de plancton.

— Da, da. O să vezi.

Pornirea decurse lin, pentru naveta lor oricum, exerciţiile din ultima lună arătându-şi rezultatele în ciuda mormăielilor de protest. Opt trupeţi la bord, desfăşurare standard de forţe, toţi legaţi pe scaunele lor înşirate în lungul pereţilor calei, cu rânjete tensionate. Joe îşi încheiase deja complet vesta tactică şi îşi conectase semnalele vitale, deşi se întreba dacă se mai uită cineva la prostiile astea acum, când reduseseră

echipajul de cabină de la trei la doi oameni. Dar măcar automedicii aveau să-l caute după o eventuală luptă, şi în ultimă instanţă vesta era bună să-şi agaţe toate muniţiile de rezervă pentru XM şi uneltele necesare.

Informarea veni prin comsetul din urechea lui, preluată de la difuzoarele de pe tavanul navetei ca un ecou.

„Aceasta este o incursiune pentru o încălcare a legii clasă doi, repet, clasă doi, nu se aşteaptă lupte!”

Se aplecă şi-i făcu semn triumfător Zdenei.

— Ţi-am spus eu.

„… dar rămâneţi totuşi pregătiţi pentru confruntare. Pe parcursul misiunii, purtaţi măştile şi mănuşile, aplicaţi gel anticontaminant ca pentru operaţiuni cu risc de contaminare biologică. Vă rog să notaţi că nu există motive să presupunem existenţa unei situaţii de risc biologic, este vorba numai de precauţii. Avem o navă COLIN doborâtă, repet: o navă COLIN doborâtă, în interiorul zonei de coastă…!”

Zdena îi întoarse privirea.

— O navă *spaţială?* scânci cineva de pe rândul de scaune aflat pe celălalt perete.

„… echipele medicale vor sta în aşteptare până când Detaşamentul Albastru termină raidul. Fiţi pregătiţi să primiţi victime ale prăbuşirii. Echipele se desfăşoară după cum urmează: Echipa alpha – Driscoll la faţa locului, Hernandez şi Zhou în urma lui. Echipa beta…!”

Închise difuzorul; nimic nou. Rotaţia curentă îl plasa în vârful desfăşurării de forţe pentru următoarele trei săptămâni. Acum nu se putea decide dacă era supărat sau bucuros. Ar fi trebuit să fie o amărâtă de *excursie.* În afara imaginilor filmate şi a câtorva tururi virtuale ale muzeului COLIN din Santa Cruz, nu văzuse niciodată o navă spaţială adevărată, dar ştia un lucru – asemenea chestii nu aterizează pe Pământ.

Nu de când turnurile nanorack s-au ridicat peste tot, dispărând în nori ca nişte vrejuri de fasole din oţel negru, ca cel din povestea aia stupidă pe care i-o spunea bunica lui pe când era copil. În afara celor din înregistrările istorice, Joe cunoştea doar navele spaţiale care apăreau ocazional la finalul ştirilor, andocate senin la flanşele ciupercă din partea de sus a vrejurilor din poveste, sau numai impactul lor economic. „Abia revenită din Habitatul 9, încărcătura transportorului Weaver se presupune că va influenţa substanţial piaţa metalelor preţioase în acest trimestru. Măsurile cerute de Asociaţia Statelor Africane Exploatatoare de Metale pentru a proteja mineritul pe Pământ se află încă pe masa Organizaţiei Mondiale a Comerţului, unde reprezentanţii Consorţiului Hab 9 se luptă cu o asemenea îngrădire a liberului schimb…!” şi aşa mai

departe. În zilele noastre, navele stau acolo unde le e locul şi tot ceea ce transportă ele este dus în sus sau în jos de ascensoarele rackului. „Carantină perfectă”, îl auzise într-o noapte pe un prezentator de ştiri numind-o, „extrem de eficientă din punct de vedere al consumului de energie la negocieri”. O navă spaţială aterizând însemna scenariul unui film ieftin cu dezastre sau al unui şi mai ieftin show experia paranoic despre invazia extraterestră, distribuit de canalele din Jesusland. Dacă se întâmpla în realitate, nu putea să însemne decât un singur lucru, şi anume că undeva, ceva mersese extraordinar de prost.

„O, Doamne… asta chiar trebuie să văd…“

Încă îşi mai aplica gel bioetanşeizant pe faţă când naveta se aplecă şi uşa din spate se deschise. Aerul rece al Pacificului năvăli înăuntru odată cu ţipătul turbinelor şi lumina cenuşie a zorilor. Îşi desfăcu cataramele şi porni târşâit spre capătul cu troliul. Pulsul îi bătea uşor în tâmple.

Ceva care era mult prea distractiv ca să fie frică îi curgea prin vene. Îşi înfăşură masca T pe faţă, trase filtrul respirator până la bărbie şi presă marginile în gelul bioetanşeizant. Vântul oceanului de afară biciuia, îngheţându-i pielea proaspăt unsă a obrajilor, acolo unde rămăsese expusă, dincolo de marginile măştii. Avea un iluzoriu sentiment de siguranţă în spatele curbei sticlei unidirecţionale rezistente la impact şi a display-ului ei cald, chihlimbariu, ca şi cum ar fi avut întregul corp acolo, nu numai o porţiune a feţei. Fuseseră tot timpul avertizaţi împotriva acestei prostii. Un sergent de instrucţie redat grosolan de softul de la baza texană era tot ce îşi permitea bugetul Filigree Steel Security. În mod inexplicabil, figura cu mişcarea prost sincronizată a buzelor avea accent britanic.

„Alertă totală a copului, prostănacule”, obişnuia să zbiere acesta ori de câte ori parcurgea unul dintre punctele programului. „Ai picioarele închiriate? Pieptul îţi e un apendice temporar? Alerta totală a corpului e singura cale prin care îţi păstrezi întregul trup viu!”

„Da, da. Bine.“

Strânse cablul pe vestă, se întoarse spre cala navetei şi camera de supraveghere fixată în tavan. Făcu din degetul mare şi arătător semnul OK. Tuşi în microfonul inductiv de la gâtul lui.

— Point, gata de acţiune.

— Te aud, Point. La semnalul meu. Trei, doi, unu… sari.

Cablul se puse în mişcare şi el îşi pregăti XM-ul în ambele mâini, aplecându-se ca să poată vedea ce îi aştepta jos. La început nu fu decât nesfârşita rostogolire şi petele albe de spumă ale Pacificului, în toate direcţiile. Apoi localiză nava. Nu era ceea ce se aşteptase: arăta ca un pachet imens de plastic, la suprafaţa apei, abia plutind. Fuzelajul era în

mare parte de un negru pârjolit, dar putu distinge fâşii albe cu rămăşiţele scrisului nano-imprimat, un fel de insignă a unei corporaţii despre care presupune că ar fi trebuit să fie arsă de căldura reintrării în atmosferă. Se lăsă mai aproape, văzu ceea ce părea a fi o trapă deschisă în secţiunea care se afla încă deasupra apei.

— Ăăă, Comanda. Suntem siguri că obiectul ăsta n-o să se scufunde?

„Afirmativ, Point. Specialiştii COLIN spun că ar trebui să plutească la infinit!”

— Corect, dar am o trapă deschisă, şi cu vântul şi valurile astea bănuiesc că o să ia ceva apă.

„Repet, Point. Nava pluteşte la infinit. Verifică trapa!”

Bocancii lui loviră fuzelajul cu un pocnet puternic, la aproximativ zece metri de trapă, puţin mai jos. Apa oceanului se roti în jurul picioarelor lui, până la glezne, apoi se retrase. El oftă şi se desprinse de cablu.

— Înţeles, Comanda. Coborâre încheiată.

„Menţinem contactul!”

Se aplecă puţin în timp ce urca panta uşoară către trapă şi aruncă o privire prin ea.

Apa se revărsase prin deschizătură; o putea vedea sclipind ud pe drugii unei scări care ducea la o a doua trapă, interioară, despre care presupuse că trebuie să fie capătul unei ecluze. În timp ce privea, un val nou trecu peste trapa ramei de bocaport, spălând treptele scării, picurând şi plescăind pe sasul de jos. Se mai uită un timp, apoi ridică din umeri şi coborî pe scară până ajunse atârnat de ultimele trepte, deasupra trapei interioare. Apa de-acolo, de jos, avea cam trei degete adâncime şi se clătina odată cu nava legănată de valuri. Imediat sub suprafaţa ei, structura trapei se vedea nefiresc de limpede, ca un obiect aflat pe fundul unui lac de munte. Exista şi o avertizare: „Atenţie: presiunea trebuie să se egalizeze înainte de deschiderea ecluzei”.

Joe presupuse că, indiferent de presiunea care era înăuntru, trebuia să fie destul de apropiată de standardul Pământului, pentru că ceva sau cineva desigilase deja trapa interioară. Era deschisă suficient de mult ca să lase apa să se scurgă foarte încet prin crăpătură. Mormăi.

„Dacă n-ar fi fost asta, nenorocita de ecluză ar fi fost deja umplută pe sfert din cauza valurilor!”

Lovi în microfon.

— Comanda? E o trapă crăpată aici. Nu ştiu dacă e din cauza sistemelor sau, ăă, o acţiune umană.

„Notat. Continuă cu prudenţă!”

Se strâmbă. Sperase să i se ceară retragerea.

„Da, sau dacă nu asta, măcar întăriri. Comanda! Copilaşul ăsta vine din spaţiu, corect, cel mai probabil de pe Marte. N-ai cum să ştii ce viruşi umblă liberi pe acolo. De aia există carantina pe nanorack, nu?“

O clipă se gândi să se retragă oricum.

Dar…

„Eşti complet echipat”, parcă auzea deja vocea răbdătoare explicându-i. „Ai mască şi gel contra ameninţărilor biologice, ameninţări pe care oricum nu Ie anticipăm. Nu ai niciun motiv valid să te opui ordinelor!”

Şi vocea Zdenei: „Pentru asta suntem plătiţi, cowboy!”

Din partea celorlalţi, glume răutăcioase.

Se scutură ca să scape de un fior uşor, mai coborî câteva trepte şi băgă un bocanc în apă, apăsând încet pe trapă. Cedă, treptat.

— Grozav.

„Point?”

— Nimic, zise acru. Continuam doar cu extrem de multă prudenţă.

Se sprijini cu o mână de peretele ecluzei, lovi puternic cu bocancul în trapă, deja nerăbdător şi…

…Cedă sub piciorul lui.

Se balansă greoi într-o parte, lăsând apa să se verse în interiorul întunecat cu un plescăit prelung, găunos. Căderea bruscă îl prinse nepregătit. Pierdu priza pe treapta de deasupra. Căzu, încercă neîndemânatic să se prindă cu mâna înmănuşată, ratăşi se izbi cu capul de scară în cădere. Trecu prin trapa deschisă şi avu timp doar pentru un răcnet distorsionat…

— Fuuuu…

…şi sfârşi grămadă pe ceea ce probabil era peretele lateral al coridorului de dedesubt.

În şocul impactului, dinţii îi retezară marginea limbii. O lovitură ascuţită în umăr, o împunsătură în coaste acolo unde capătul XM-ului îl înţepase în cădere. Îşi şuieră durerea scrâşnind din dinţi.

În rest, părea să fi aterizat pe ceva moale. Rămase nemişcat un moment, verificând nivelul daunelor de la membrele îngrămădite.

„Alertă totală a corpului, corect, sergent!”

Reuşi să zâmbească. Nu credea să-şi fi rupt ceva. Privind în sus, aprecie că nu fusese o cădere de Ia mai mult de trei metri.

Dădu drumul unui profund şi bucuros oftat de uşurare în filtrul măştii. Îşi completă şoptit înjurătura.

— Futu-i.

„Point?“ Comanda revenise, da, *în sfârşit* erau al dracului de preocupaţi acum. „Raportează în ce stare eşti. Te-ai rănit?“

— Sunt teafăr.

Se ridică într-un cot, privind în jur în întuneric şi aprinse lanterna de pe cască.

— Am luat doar o trântă. Nimic de…

Marginea conului luminos surprinse ceva ce nu avea niciun sens. Smuci capul şi raza atinse în plin ceea ce văzuse.

— Ah, la dracu', trebuie să fii…

Şi brusc, odată cu valul de înţelegere neîncrezătoare, se sufocă, voma ridicându-i-se în sus şi umplându-i masca, arzându-i nasul şi gâtul, căci văzuse pentru prima dată exact ce era acel lucru moale care îi atenuase căderea.

Capitolul 4

Sevgi Ertekin se trezi având convingerea ciudată că ploua în valuri cenuşii peste tot oraşul.

„În iunie?“

Clipi. Undeva, dincolo de fereastra deschisă a apartamentului, auzi o sirenă chemând-o.

Nostalgic şi intim ca sunetul *ezan*-ului din vechiul cartier căruia încă îi ducea dorul, dar încărcată cu o semnificaţie incitantă pe care chemarea la rugăciune nu ar putea-o niciodată atinge. Un reflex profesional ruginit se deşteptă în ea, apoi se rostogoli la o parte şi se scufundă pe măsură ce amintirea se ridica la suprafaţă. Nu mai era o chemare pentru ea. În orice caz, strigătul sufocat al maşinii de poliţie, oriunde s-ar fi aflat, era departe. Zgomotele comerţului stradal aproape îl acopereau. Erau strigăte, majoritatea vesele, şi muzică de la sistemele audio montate pe stâlpi, ritmuri frenetice neo-arabe de care acum nu avea chef.

Ziua începuse fără ea.

Împotriva propriei judecăţi, se întoarse spre fereastră. Strălucirea soarelui o izbi în faţă şi o făcu să strângă din ochi. Draperiile varipolara se umflau în adierea de afară, incandescente în lumina dimineţii. Părea că uitase iarăşi să le opacizeze. O sticlă goală de Jamesons era parţial ascunsă acolo unde tivul draperiei atingea podeaua, cineva – *cineva, da, aşa e, Sev, cine ar putea fi?* – o rostogolise pe scândurile lustruite ale podelei sufrageriei când nu mai avusese nimic de oferit. Aceeaşi sufragerie în care se pare că dormise, complet îmbrăcată, pe canapea. O clipă de reflecţie mahmură readuse amintirea lămuritoare. Rămăsese acolo după spargerea petrecerii şi dăduse gata ce mai era în sticlă. Vaga amintire despre cum vorbise încet cu sine însăşi, căldura ceţoasă a whisky-ului coborând pe gât. Se gândise tot timpul, doar o înghiţitură, o să mai ia încă una, apoi o să se ridice şi… Nu se ridicase. Leşinase.

„Asta e ceva nou, Sev. De obicei ajungi până la un pat!”

Făcu un efort convulsiv şi se ridică în capul oaselor, apoi îşi dori să nu se fi mişcat aşa de repede. Conţinutul capului părea să i se legene pe un fel de tulpină internă. Un val lung de greaţă o străbătu şi dintr-odată simţi că hainele o strâng. La un moment dat îşi pierduse ghetele – eşuaseră în puncte opuse ale camerei, cam cât de departe o permitea spaţiul –, dar cămaşa şi pantalonii rămăseseră pe ea. Avu o amintire vagă a faptului că se răsturnase ridicol pe spate după ce plecase toată lumea, încercând să-şi tragă ghetele şi apoi şosetele. Cel puţin asta îi reuşise, dar evident că restul o depăşise.

Acum cămaşa îi era şifonată şi adunată sub braţ şi cupele modelatoare ale sutienului se desfăcuseră, atârnându-i pe sâni când se mişca şi se răsucea. Una părea să fi eşuat la subsuoară; cealaltă dispăruse de tot. Undeva sub talie, chiloţii i se răsuciseră şi o strângeau; măruntaiele erau la fel de strânse. Avea vezica incomod de plină şi capul i se stabilizase, pulsând constant.

„Şi plouă!"

Privi în sus şi o furie subită şi brută o acapară atunci când dibui adevărata sursă a şuieratului aceluia încet. În colţul camerei, vechiul sistem JVC de divertisment era încă pornit. Cipul care fusese în el rulase până la final şi temperamentalul sistem de protecţie nu reuşise să revină la ecranul albastru. Monitorul arăta în schimb un dans al electricităţii statice şi şuieratul uşor umplea auzul periferic, peste el suprapunându-se sunetele oraşului de afară. Umplea totul ca… Buzele i se strânseră. Ştia la ce cip se uitase. Nu-şi putea aminti, dar ştia.

„Nu plouă, *dracului*, chiar aşa!"

Se clătină pe picioare şi închise sistemul. O clipă stătu în mijlocul apartamentului ei de parcă nu ar fi fost al ei, de parcă ar fi intrat să fure ceva. Simţi bubuitul stabil al pulsului în gât şi ştiu că avea să izbucnească în plâns.

Scutură din cap violent, înlocuind lacrimile cu o durere intensă, pulsând ca un sonar. Se împletici prin cameră, apăsându-şi cu degetele durerea. Pe un raft era un flacon de plastic cu un medicament generic pentru migrene şi alături o folie de syn. Mai precis K37-synadrive, capsule superfuncţionale de uz militar, partea ei dintr-o scurgere ajunsă pe vremuri de pe piaţa neagră în NYPD, de câteva ori mai puternic decât orice era numit pe stradă syn. Mai folosise capsulele de câteva ori şi le găsise înfricoşător de eficiente – stimulau reacţia sinapselor şi coordonarea fizică, eliminând în destul de mare măsură orice altceva, şi o făceau repede. Sevgi oscilă o clipă, îşi dădu seama că avea treburi de făcut astăzi, chiar dacă nu-şi putea aminti deocamdată exact care erau acestea.

„Oricum tot oraşul se îndoapă de capul lui cu medicamente în zilele noastre, Sev. Treci peste asta."

Scoase câteva capsule din folie şi era pe punctul de a le înghiţi pe uscat, când o frântură de imagine surprinsă prin intermediul vederii periferice îi atrase atenţia.

Se întoarse în dormitor.

— Hei!

Fata din pat nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Clipind somnoroasă, părea chiar mai tânără, dar trupul de sub

cearceaf era prea împlinit pentru aspectul ei de copil oropsit. Se ridică şi cearceaful alunecă de pe sânii imposibil de ţanţoşi. După cum i se mişcau, era vorba de o reţea musculară subcutanată şi nu de implanturi, de aici toată şmecheria. O operaţie scumpă pentru cineva atât de tânăr. Sevgi o categorisi drept iubita-trofeu a cuiva, toată povestea cu pseudo-bonobo, dar era prea mahmură ca să-şi chinuie mintea cu feţele celor de la petrecere. Poate cel care o adusese fusese prea terminat ca să-şi mai amintească de toate accesoriile când plecase acasă.

— Cine ţi-a spus că poţi dormi aici?

Fata clipi din nou.

— Tu.

— Of.

Furia lui Sevgi se stinse. Îşi alungă un alt val de greaţă şi înghiţi în sec.

— Bine, adună-ţi lucrurile şi du-te acasă. Petrecerea s-a terminat.

Se înapoie în baie, închise uşa cu grijă şi apoi, ca pentru a-şi sublinia ultimele cuvinte, se aplecă şi vomită în toaletă.

Când fu sigură să le poate reţine în organism, înghiţi pastilele de K37 cu un pahar de apă, după care se aşeză sub ploaia călduţă a duşului, aşteptând să-şi facă efectul. Nu dură mult. Chimia amăgitoare a medicamentului asigura atât absorbţia rapidă cât şi păstrarea limpezimii minţii, iar faptul că nu mai avea altceva în stomac grăbea şi mai mult procesul. Pulsaţia din cap începu să se potolească. Se desprinse de peretele cu plăci de faianţă şi bâjbâi după gel, începând să-l folosească cu băgare de seamă pe cap. Masa udă şi opacă a părului ei deveni mătăsoasă şi ascultătoare, iar spuma gelului se scurse în jos pe trupul ei, în cocoloaşe de clăbuci. Era ca şi cum s-ar fi dezbrăcat de nişte haine purtate cinci zile. Simţi o nouă vigoare şi concentrare prelingându-se înăuntrul ei, de parcă ar fi avut un schelet proaspăt. Când ieşi picurând de sub duş, zece minute mai târziu, durerea dispăruse în ceaţa chimică şi o strălucire precisă, clară, îi luase locul.

Ceea ce era o binecuvântare îndoielnică. Uscându-se în faţa oglinzii, văzu surplusul care i se adunase pe şolduri şi făcu o grimasă. Nu mai fusese la sală de luni de zile, iar programul ei pentru acasă, Cassie Rogers Astrotone – „folosit de personalul adevărat al Marstrip!!“ – era lăsat în părăsire ca un cort de circ dezumflat. Dovada incriminatoare a neglijenţei era chiar acolo. Şi nu se puteau înghiţi pastile de uz militar ca să dispară, aşa cum se putea face cu durerea. Imaginea coapselor ridicol de perfecte ale fetei din pat îi trecu rapid prin minte. Sânii proeminenţi, de firmă. Se uită la umflăturile propriilor ei sâni, lăsaţi în jos pe coaste şi înclinaţi într-o parte şi-n cealaltă.

„Ah, la naiba, ai peste treizeci de ani, Sevgi. Nu mai încerci să-i impresionezi pe băieţii de pe Podul Bosforului, nu-i aşa? Las-o baltă. Oricum, eşti mahmură, asta înrăutăţeşte întotdeauna lucrurile!”

După ce se uscase, părul ei redevenise deja obişnuitul clopot negru şi dezordonat. Încercă câteva mişcări cu peria, apoi renunţă, exasperată. În oglindă se reflecta moştenirea ei, în mare parte arabă: pometi înalţi şi laţi, nas coroiat şi buze pline, laolaltă cu ochii scânteind chihlimbariu şi pleoapele grele. Ethan spusese cândva că faţa ei avea ceva de tigru, dar Sevgi, cu simţurile ascuţite de syn şi încă nemachiată, bănuia că astăzi arăta mai mult ca o cioară nemulţumită. Ideea îi scoase la suprafaţă un zâmbet şi o făcu să croncăne către imaginea din oglindă. Aruncă prosopul şi se duse să se îmbrace. Descoperi că are poftă de cafea.

Previzibil, bucătăria arăta ca o zonă de război. Pe fiecare suprafaţă disponibilă erau înghesuite farfurii murdare.

Sevgi recunoscu felurile de mâncare de la petrecere după rămăşiţele de un verde-închis, ca nişte zdrenţe, de pe farfuriile care conţinuseră foi de viţă umplute, fragmente uscate de plăcintă *sigara borek,* vinete şi roşii în ulei sleit, jumătate de *lahmacun* răsturnată care arăta ca o cârpă uscată, înţepenită. În chiuvetă, un mic turn de tigăi se clătina beat înspre ea, ca un clovn-robot. Sticle de Efes Export erau stivuite în şiruri ordonate, pe podea, lângă un perete. Mirosul lor uşor acru se ridica umplând spaţiul bucătăriei.

„Reuşită petrecere!”

Câţiva dintre oaspeţii care plecau îi mormăiseră asta la ieşire. O avalanşă subită de amintiri i-o confirmă – îmbulzeala prietenilor prin apartament, întinşi pe sofale sau fotolii, bând, mâncând şi gesticulând cu gurile pline, într-o ilaritate confortabilă. Chiar fusese o petrecere reuşită.

„Mda… păcat că după aia a trebuit să termini sticla de Irish!”

„De ce, Sev?”

Simţi cum faţa i se schimonosea şi ochii i se întunecau pe măsură ce era străbătută de acest sentiment.

„Ştii de ce!”

Synul veni în urma gândului, precis şi luminos. Îşi dădu seama dintr-odată ce simplu ar fi să ucizi pe cineva aflat într-o asemenea stare.

Telefonul se făcu auzit, estompat şi cuminte, de parcă ar fi muşcat din bumbac.

— Contactul înregistrat. Tom Norton apelează. Accepţi convorbirea?

Amintirea a ceea ce avea de făcut azi căzu peste ea ca o cărămidă.

Gemu şi se duse să ia şi restul analgezicelor.

Primul lucru nepotrivit fu maşina.

De obicei, Norton conducea o vechitură ridicolă de Cadillac, lung de-o juma de pogon, cu acoperiş retractabil, grilaj frontal ca un rânjet şi o capotă pe care puteai face plajă. Era al naibii de mândru de blestemăţia aia, lucru ciudat având în vedere istoria ei. Construită într-un atelier din Alabama înainte ca Norton să se fi născut, era o maşină pentru care ar fi fost imediat arestat dacă ar fi condus-o prin New York, dar el plătise aproape dublul preţului de la licitaţie ca să-i scoată motorul original cu ardere internă şi să i-l înlocuiască cu un motor magnetic de la o fabrică japoneză dezafectată de bărci cu motor. Mai cheltuise şi salariul pe câteva luni ca s-o polimerizeze de la cap la coadă, imortalizând etalarea de zgârieturi şi lovituri colectate în viaţa sa anterioară din Jesusland.

Sevgi nu putuse să-l facă să înţeleagă că de fapt era o metaforă a idioţeniilor trecutului din care venea.

Astăzi, cu intuiţia ascuţită dată de syn, îşi dădu seama că era genul de maşină pe care Ethan ar fi adorat s-o aibă, şi din cauza asta, această aberaţie în altfel impecabila masculinitate urbană de Manhattan a lui Norton îi provoca uneori o furie tăcută, arţăgoasă.

Astăzi nu conducea acea maşină.

În timp ce ieşea în stradă – încă trăgându-şi pe umeri un sacou de vară luat la întâmplare – el coborî de pe bancheta din spate a unui automobil fără şofer, în formă de lacrimă, de culoare albastru-închis, uşor de recunoscut ca făcând parte din flota COLIN. Stătea acolo, arătând la fel de rafinat şi autosuficient ca şi vehiculul din care ieşise, un poem de competenţă ordonată. Firele argintii din părul lui tuns scurt sclipeau în soare; trăsăturile caucaziene şi bronzate de viitor candidat la preşedinţie, despre care jura că sunt native, se încreţeau în jurul ochilor de un albastru-pal.

Îi adresă un surâs pieziş studiat.

— Neaţa, Sev. Scoală-te şi pune-te pe treabă!

— Mda, aşa-i.

— Până la urmă, la cât s-a terminat aseară?

El plecase acasă mult înainte de miezul nopţii, neintoxicat chimic, din câte îşi putea aminti Sevgi.

— Habar n-am. Târziu.

Trecu pe lângă el şi se aruncă în maşină, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc lângă ea. Uşa coborî şi automobilul-lacrimă porni uşor, dădu colţul pe West 118th şi continuă să meargă înainte. Traficul se înteţea în jurul lor. Parcurseră patru cvartale înainte ca Sevgi să se dumirească asupra direcţiei şi a celei de-a doua probleme enervante la care se aştepta în cursul zilei. Privi spre Norton.

— Ce e, ai uitat ceva la birou?

— Nu mergem la birou, Sev.

— Da, aşa cred că ne înţeleseserăm ieri. Atunci de ce ne îndreptăm spre est?

Norton rânji din nou.

— Nici la Kaku nu mergem. Schimbare de plan. Azi n-o să ai parte de o cădere liberă.

Percepu uşurarea care o cuprinsese la auzul veştii ca soarele pe piele, dintr-odată cald şi fără nicio curiozitate aferentă. Nici vorbă să fi aşteptat cu nerăbdare călătoria cu elevatorul nanorackului Kaku, care-i întorcea maţele pe dos, nici plutirea fără greutate atunci când ajungeau în vârf. Existau în dotarea rackului medicamente cu care să înlăture neplăcerile ambelor experienţe, dar ea nu era deloc sigură că s-ar combina bine cu synul care deja îi străbătea cu repeziciune sistemul nervos. Iar gândul de a începe o investigaţie într-o asemenea stare – cu creierul ei maltratat, stomacul chiorăindu-i reprobator la zero g şi Pământul rostogolindu-se undeva, înfiorător de jos – deja îi umezea uşor palmele.

— Bun. Vrei să-mi spui totuşi *unde* mergem?

— Sigur. La terminalul suborbital JFK. Luăm naveta de unsprezece spre SFO.

Sevgi se ridică.

— Ce s-a întâmplat, *Horkan's Pride* a trecut de punctul de andocare?

— Ai putea spune şi aşa, zise Norton pe un ton sec. A trecut de Kaku, a trecut de Sagan şi a căzut în ocean la o sută de kilometri de coasta Californiei.

— *A căzut în ocean?* Chestiile alea n-ar trebui să aterizeze.

— Mie-mi spui! Din câte am auzit, numai secţiunea echipajului principal a reuşit să ajungă întreagă jos. Restul s-a transformat în mai multe epave – împrăştiate de-a lungul unei linii care se-ntinde din Utah până pe coastă – sau a ars la reintrarea în atmosferă. Autorităţile din Rim au remorcat ce mai rămăsese până în Bay Area, unde tu şi cu mine o s-o deschidem şi o să-i uluim pe toţi cu analiza noastră lucidă privind „ce mama dracului a mers prost". Apropo, astea sunt cuvintele lui Nicholson, nu ale mele.

— Da, am bănuit.

Norton folosea injurii aşa cum un zgârcit foloseşte cardurile – când era irezistibil atras spre ele sau când îi aparţineau altcuiva. Părea totuşi a fi un capriciu mai degrabă lingvistic decât moral, pentru că aparent nu arăta jenă sau dezgust când îi cita astfel pe alţi oameni, sau când înjura Sevgi, ceea ce în ultimele zile se întâmpla destul de des.

— Cum de nu m-ai sunat mai devreme să-mi spui de rahatul ăsta?

— Crede-mă, am încercat. N-ai răspuns.

— Oh.

— Da, aşa că te-am acoperit în faţa lui Nicholson, dacă asta te întrebai. I-am spus că erai pe undeva prin oraş, căutând indicii în legătură cu explozia de pe Spring Street, şi că o să ne întâlnim la terminal.

Sevgi dădu din cap pentru ea.

— Mersi, Tom. Îţi rămân datoare.

Îi era datoare cu multe, destul de multe în ultimii doi ani, dar niciunul dintre ei nu recunoştea asta. Datoria rămânea nerostită între ei, ca o complicitate, ca o afacere de familie. Şi oricum amândoi erau de acord că Nicholson e un nemernic.

— Crezi că mai trăieşte vreunul dintre ei? întrebă Norton.

Sevgi privi pe fereastră la traficul de-afară, rememorând datele din dosare.

— *Horkan's Pride* e de serie cinci. Sunt construite să reziste la o prăbuşire pe Marte la finalul călătoriei, iar acolo nu există niciun ocean în care să cadă.

— Da, dar gravitaţia e mult prea scăzută ca să-şi facă griji la coborâre.

O maşină a NYPD trecu pe lângă ei, având ferestrele opacizate, cu excepţia parbrizului, care era coborât. În faţă, o poliţistă tânără avea sistemul pus pe manual şi conducea alene cu braţul bronzat scos în afară. Vorbea cu cineva, dar Sevgi nu-şi putu da seama dacă era un alt ocupant al maşinii sau o reţea audio. Sub casca uşoară de weblar părea serioasă, competentă şi implicată. Amintirea i se deşteptă şi Sevgi se pomeni gândindu-se la Hulya. Ar trebui să reia legătura cândva, să vadă ce mai făcea Hulya, dacă luase examenul de sergent, dacă îşi mai plimba fundul mic – un adevărat magnet pentru bărbaţi – pe podul Bosforului, în fiecare seară de sâmbătă. Să mai stea la o şedinţă de „îţi aminteşti când", eventual să desfacă câteva doze de Efes.

Gândul la bere şi mirosul pe care acesta i-l lăsase în bucătărie îi făcu stomacul lui Sevgi să se revolte brusc. Lăsă grăbită nostalgia deoparte. Maşina NYPD schimbă banda şi se pierdu în trafic. Sevgi încercă, la rândul ei, să dea dovadă de o implicare competentă.

— Fluidul din criocapsule ar trebui să absoarbă mult din şocul de impact, zise ea rar. Iar faptul că a ajuns întreagă jos înseamnă că a avut loc un fel de reintrare controlată, corect?

— Cam aşa.

— Avem ceva date de dinainte de a se fi întâmplat asta?

Norton clătină din cap.

— O cerere de *standby* la Kaku, aceeaşi bandă a transmisiei. Nimic nou.

— Grozav. O navă fantomă până în ultimul moment.

Norton ridică mâinile cu degetele răsfirate şi scoase nişte sunete fantomatice pe măsură. Sevgi schiţă un zâmbet controlat.

— Nu-i amuzant, Tom. Habar n-am de ce poliţia aeriană din Rim n-a făcut-o fărâme din momentul în care a trecut frontiera. N-ar fi pentru prima dacă când dobitocii ăia transformă rezultatul unei erori de trafic aerian în confetti doar pentru că nu li s-a răspuns frumos.

— Poate îi îngrijora pierderea de vieţi, zise Norton cu o faţă inexpresivă.

— Daaa.

— Presupun că nu intenţionezi să păstrezi atitudinea asta, domniţă. Probabil că localnicii nu vor fi excesiv de prietenoşi. Cutia noastră de conserve a căzut din cer peste ei.

Ea ridică din umeri.

— Plătesc impozite la COLIN la fel ca noi, ceilalţi. E şi conserva lor.

— Da, dar se presupune că noi ar trebui să ne asigurăm că astfel de lucruri nu se întâmplă. *De asta* plătesc ei impozitele.

— Ai apucat să vorbeşti cu cineva din partea lor?

Norton clătină din cap.

— N-am reuşit să discut cu un interlocutor uman. Înainte să plec am încercat să-i prind pe cei care au primit cazul. Mi-a răspuns robotul. Interfaţă telefonică standard. Spunea că vom fi întâmpinaţi la aeroport de Rimsec. Doi dintre tipii lor în civil, Rovayo şi Coyle.

— Ai primit ID-urile?

Norton se bătu cu palma peste pieptul sacoului.

— Le-am descărcat. Vrei să le vezi?

— S-ar putea.

Poliţiştii din Rim erau un cuplu echilibrat din punct de vedere etnic şi sexual. Sub eticheta *det.a.rovayo,* o tânără femeie afro-hispanică se holba din poză, cu maxilarul încordat şi gura strânsă, încercând mai mult ostentativ decât cu succes să mascheze o frumuseţe cu buze pline şi ochi căprui. Subminându-i severitatea expresiei, părul creţ era des şi mai lung decât ar fi permis NYPD. Sub ea, pe acelaşi formular, se încrunta, *det.r.coyle* – cu trăsături vulgare, de vârstă mijlocie, caucazian. Părul lui avea fire cenuşii şi era tuns aproape milităros de scurt. Imaginea prezenta numai capul şi umerii, dar lăsa impresia de masivitate şi forţă impetuoasă.

Sevgi ridică din umeri.

— O să vedem, zise.

Văzură.

Coyle şi Rovayo îi întâmpinară la ieşirea din suborbital, la SFO, cu un salut formal şi o scanare a irisului. Procedura standard, li se spuse. Norton îi aruncă o privire de avertizare lui Sevgi, care spumega vizibil. Poliţiştii aflaţi în vizită la New York nu ar fi fost trataţi aşa la sosire. Aici era greu de spus dacă erau umiliţi sau nu; Coyle, exact atât de masiv şi de laconic pe cât sugera holofotografia, le arătă scurt ID-urile şi făcu onorurile introductive. De acolo preluă Rovayo. Se aplecă şi le desfăcu pleoapele cu nişte degete calde şi uşor bătătorite, aplică scanerul şi se dădu înapoi. Totul fusese făcut cu un profesionalism detaşat, iar prin şuvoiul de pasageri avea aerul intim al unui sărut european pe obraz. Cel puţin Norton păru să se amuze. Rovayo îi ignoră zâmbetul, se uită la lumina verde etalată de aparat, apoi puse scanerul înapoi în rucsacul pe care îl purta.

Coyle făcu semn către un şir de lifturi de la capătul sălii de sosire.

— Pe acolo, zise el făcând economie de cuvinte. Avem un elicopter.

Urcară în tăcere, parcurseră o pasarelă de-a curmezişul nivelului superior cu acoperiş de sticlă şi traverse albe, apoi luară un alt lift care îi depuse pe o placă de beton unde un autocopter zvelt, roşu cu alb, aştepta cu rotoarele turate. Spre est, golful sclipea într-o nuanţă de gri argintiu, în soarele de amiază târzie. Adierea vântului îndepărta căldura zilei.

— Aşadar, voi vă ocupaţi de caz? întrebă Norton în timp ce urcau la bord.

Coyle îi oferi o privire impasibilă.

— Întreaga forţă se ocupă de caz, mormăi el şi trânti trapa, închizând-o. Insigna cod 2347. Zbor conform planului. Să-i dăm drumul!

— Mulţumesc. Vă rog să vă ocupaţi locurile.

Autocopterul avea vocea Asiei Badawi, joasă şi învăluită în miere, monoton de egală pentru cele câteva silabe rostite. Sevgi îşi aminti vag că citise într-o revistă stupidă, în timp ce aştepta să-i vadă pe avocaţi, un articol despre contractul de soft pe care Badawi îl încheiase cu Lockheed. Zâmbete largi de PR şi îmbrăţişări peste tot, proteste ale fanilor ultragiaţi. Plictiseală, leşin. „Puteţi intra acum, domnişoară Ertekin“. Rotoarele porniră în forţă, murmurul urcă într-un crescendo vag, amortizat, dincolo de ferestre, şi se desprinseră de pistă. Se instalară pe scaune. Autocopterul se înălţă, se legănă şi îi purtă peste golf.

Sevgi făcu un efort.

— Aţi obţinut ceva informaţii despre blindaj?

— Echipajele de scanare sunt deja pe carcasă. Cabina avea scaunele faţă în faţă şi Coyle stătea în faţa ei, dar se uita pe fereastră în timp ce vorbea. O să avem o imagine virtuală completă până deseară.

— Aţi lucrat repede, zise Norton, deşi nu prea era aşa.

Rovayo se uită la el.

— Au avut de lucru înăuntru, asta a cam devenit prioritar.

O clipă de tăcere.

Sevgi schimbă o privire cu Norton.

— Înăuntru? întrebă, periculos de politicoasă. Aţi deschis deja ecluzele?

Cei doi poliţişti din Rim schimbară un surâs complice. Sevgi, sătulă să fie tot timpul ultima persoană informată, simţi cum starea de spirit i se transformă într-una bătăioasă.

— *Horkan's Pride* e proprietatea COLIN, spuse ea şuierat. Dacă v-aţi atins de…

— Lasă cătuşele deoparte, agent Ertekin, zise Coyle. Până să ajungă cei de la paza de coastă la *proprietatea* voastră, cineva de la bord deja deschisese sasurile. Din interior. Sigiliul de carantină nu mai e de mult.

„Aşa ceva nu-i posibil!" Se abţinu în ultimul moment s-o spună. Întrebă în schimb:

— Criocapsulele sunt sparte?

Coyle o privi meditativ.

— Ar fi mai bine să aşteptăm şi să vezi cu ochii tăi.

Autocopterul se înclină şi Sevgi se întinse să vadă pe fereastră. În golf, dedesubtul lor, complexul Alcatraz al Securităţii din Rim se ridica din insula de bază sub forma unor platforme şi dane gri-pal. Pe ţărmul sudic, un complex plutitor de docuri se întindea ca o hartă, cu linii clare şi spaţii, oamenii reducându-se la nişte puncte şi maşinile arătând precum jucăriile. Modulul secţiunii echipajului de pe *Horkan's Pride* ieşea la iveală pe docul central. Chiar şi cu structurile externe jupuite, ars şi mutilat de reintrarea în atmosferă, îi sări în ochi ca o figură cunoscută dintr-o fotografie de grup. Văzuse din când în când nave-surori pe şantierele orbitale de deasupra nanorackului Kaku şi adunase ea însăşi fotografii de arhivă cu *Horkan's Pride* în fişierele de pe laptop încă de când nava încetase să comunice cu COLIN Control. În frecventele perioade de aşteptare în anticamera avocaţilor, în liniştea fără somn a nopţilor în care nu bea şi se uita la detalii până când o dureau ochii. „Un detectiv bun mănâncă, doarme şi respiră prin detalii", îi spusese odată Larry Kasabian. „Aşa îi prinzi pe tipii cei răi!" Obiceiul se înrădăcinase. Cunoştea arhitectura internă a navei atât de bine încât putea s-o parcurgă de la un capăt la altul legată la ochi. Ştia pe dinafară şi hardul

şi softul. Numele membrilor echipajului din criocapsule îi erau la fel de familiare ca mărcile produselor pe care le cumpăra de obicei, iar detaliile biografice ale fiecăruia îi veneau nechemate în cap ori de câte ori vizualiza unul dintre chipurile lor.

„E mai bine să aşteptăm şi să vezi cu ochii tăi!”

Şi acum, după toate probabilităţile, muriseră cu toţii.

Autocopterul se aşeză cu precizie de maşinărie pe o platformă ridicată la unul dintre capetele complexului de docuri.

Motoarele se domoliră şi trapa se deschise. Coyle făcu din nou onorurile, ridicând uşa şi sărind primul jos. Sevgi fu următoarea.

Vocea mieroasă a lui Badawi o urmă afară, în vânt: „Aveţi grijă unde puneţi piciorul. Vă rog închideţi trapa în urma voastră!”

Coyle îi conduse jos când coborâră de pe platformă. La baza ei îi aştepta un comitet de recepţie. Trei oameni în uniforme Rimsec, în spatele unui ofiţer în civil a cărui faţă îi era familiară lui Sevgi de la câteva briefinguri virtuale pe tema falsului genetic, la care luase parte anul trecut. Trăsături plate, asiatice, care îl făceau să pară mai tânăr decât presupunea ea că ar fi, păr des, grizonat şi o neglijenţă în îmbrăcăminte care contrazicea expresia directă a ochilor. După acea privire şi alte aspecte generale ale comportamentului său, ea suspecta că probabil era îmbunătăţit genetic – majoritatea oficialilor Rim de orice grad erau de obicei aşa – dar nu avusese niciodată vreo dovadă care să-i confirme bănuiala. În întâlnirile sociale care urmaseră, el discutase cu o rezervă liniştită, în general despre familia lui, abia aruncându-le o privire scurtă sânilor lui Sevgi, fapt pentru care îi fusese recunoscătoare. Acum căuta numele, iar synul i-l furniză.

— Locotenent Tsai. Ce mai faci?

— Căpitan, zise el sec. Am fost promovat în ianuarie. Şi mă simt atât de bine pe cât e posibil, mulţumesc, date fiind circumstanţele. Presupun că vreţi să vă vedeţi nava cât mai repede. Ce a mai rămas din ea.

Sevgi aprobă cu o înclinare ursuză a capului.

— Ne-ar fi de ajutor.

— Mi s-a spus…

Tsai le făcu semn soldaţilor şi ei începură să urce panta docurilor.

— … că vom avea un tur virtual cu care să lucrăm cam pe la ora şapte. Echipele termină acum cu fuzelajul, dar probabil că Rovayo v-a spus despre sasuri.

— Au fost deschise din interior, da.

— Căpitane, interveni Norton. Suntem preocupaţi să aflăm în ce stare este echipajul de pe *Horkan’s Pride*. În special dacă sistemul de criogenizare a fost deteriorat sau nu.

Tsai nu se mai întoarse să-i urmeze pe oamenii în uniforme şi privirea lui păru deodată să se distanţeze, să se detaşeze, dincolo de docuri şi apoi de golf, aducându-i aminte de ceva ce ar fi preferat să nu-şi amintească. Sevgi îşi dădu seama de ceva, şi anume că dincolo de calmul de paradă al lui Coyle şi Rovayo era aceeaşi nervozitate fundamentală, iar ceea ce o provoca nu era conflictul de jurisdicţie pe care îl presupusese.

„Sunt speriaţi", înţelese dintr-odată. „Iar noi reprezentăm singura lor soluţie".

Era o revelaţie pe care Sevgi o mai avusese o dată, pe când era încă boboc în NYPD şi se ocupa de un caz de violenţă în familie şi consum de droguri. Discutând cu mama vinovatului, plină de vânătăi şi cu faţa încă umflată, îşi dăduse seama cu aceeaşi bruscheţe ameţitoare că femeia aceea se uita la ea ca la un fel de soluţie pentru problema ei; că ea se aştepta ca poliţista Ertekin, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, să *facă* ceva în privinţa situaţiei de rahat a familiei şi vieţii ei.

„E drăguţ ca cineva să aibă nevoie de tine."

— Sfâşiat, spuse Tsai rar. Da, cred că s-ar putea spune şi aşa.

Sasurile exterioare dispăruseră, evident smulse de bolţurile explozive pentru situaţii de urgenţă – iar acum se aflau undeva pe fundul Pacificului. Ciotul înnegrit al *Horkan's Pride* fusese legat de doc, atât de stabil cât îi permitea forma. Totuşi trebuiră să coboare prin Access Four ca printr-un puţ săpat în carcasa secţiunii echipajului. O scară de asistenţă cu zero g îi conduse în partea de jos a ecluzei din interior, iar de acolo coborâră cu greutate prin sasul interior pe suprafaţa înclinată a coridorului posterior principal. Luminile de mentenanţă luceau stins, în nuanţe de albastru-deschis, dinspre panourile LCLS de pe pereţi, dar soldaţii lui Tsai montaseră lămpi de avarie cu intensitate mare lângă sas şi mai departe, în jos. Străluciri albe se reflectau pe pereţii de un crem murdar şi pe dinţi.

Ochii lui Sevgi observară ceva în momentul în care ajunse pe ultima treaptă a scării, şi la vederea acelui ceva se opri brusc. Rânjetul dezvelit până la gingii al unui cap uman mutilat care abia se mai ţinea de torsul fără membre aruncat pe podea.

— Înţelegi la ce mă refer?

Tsai coborî lângă ea.

Sevgi rămase nemişcată, stăpânindu-şi stomacul. Lăsând la o parte mahmureala, tot trecuse ceva timp. Chiar şi ultimul ei an la NYPD fusese îndurător în privinţa vărsării de sânge; transferul de la Omucideri la departamentul de legătură cu COLIN nu-i adusese mulţi prieteni în poliţie, dar cu siguranţă pusese capăt şirului de rămăşiţe umane

schilodite la care era nevoită să se uite. Acum era vag conştientă că fără syn ar fi vomitat şi puţinul pe care-l avea în stomac peste scena crimei de care se ocupa Tsai. „Scena crimei *de care te ocupi,* vrei să spui!”

„Tu te ocupi de ea, Sev!”

Se aplecă puţin, uitându-se la mort. Preluarea iniţiativei.

— Alberto Toledo, zise Tsai încet. Inginer la domul Stanley, nanotehnologie atmosferică. Cincizeci şi şase de ani. Trimis acasă.

— Da, ştiu.

Detaliile biografice răsăreau din faţa făcută fărâme, rânjită, şoptind fantomatic. Specificaţii profesionale, CV, mediu familial. Ăsta avea pe undeva o fiică. Carnea de pe ambii obraji îi fusese smulsă până la pometi, pe care încă mai atârnau fâşii de ţesut. Maxilarul era jupuit. Ochii… Înghiţi în sec. Tot îi mai era puţin greaţă. Norton i se alătură, punându-i o mână pe umăr.

— Eşti în regulă, Sev?

— Da, sunt bine.

Se concentră asupra faptelor. *Horkan’s Pride* nu mai comunicase cu ei de aproape şapte luni şi jumătate, cam cât durase drumul de întoarcere înapoi pe Pământ.

— Căpitane, asta… pare să se fi întâmplat recent.

Tsai ridică din umeri.

— Mi s-a spus că e din cauza substanţelor antibacteriene din sistemul atmosferic. Dar da, presupunem că acest Alberto a fost unul dintre ultimii.

— *Ultimii?*

Spunând asta, Sevgi îi aruncă o privire lui Norton şi fu mulţumită că şi el arăta la fel de zguduit ca şi ea. Cu detaşare, depistă izul acid al vomei altcuiva în aerul spaţiului închis din jur. Era bizar de reconfortant să ştie că şi alţii înaintea ei văzuseră şi reacţionaseră la fel cum i s-ar fi putut întâmpla şi ei. O făcea să reziste mai uşor.

— Ce s-a întâmplat cu membrele? reuşi să întrebe aproape firesc.

— Au fost îndepărtate chirurgical, zise Tsai, arătând în lungul coridorului. Încă se mai descarcă jurnalul autochirurgului, aşa că nu putem fi siguri că aşa s-a întâmplat, dar explicaţia este evidentă.

— El cum a ajuns aici?

Căpitanul clătină din cap.

— Asta-i puţin mai dificil. Poate că impactul a împrăştiat trupurile. Am găsit majoritatea criocapsulelor deschise, nutrienţi peste tot pe pereţi şi pe podea. Se pare că cel care a făcut asta n-a fost chiar ordonat, cel puţin către final.

— Sasurile coridorului ar fi trebuit să se activeze când s-a prăbuşit,

spuse Norton scurt. În situaţii de urgenţă, navele astea se compartimentează. Nu e posibil ca un obiect să fie aruncat dintr-un capăt al carcasei la celălalt în felul ăsta. Pur şi simplu nu e posibil.

— Păi, e doar o teorie, zise Tsai şi gesticulă din nou spre coridorul care nu era obstrucţionat. Dar o să vezi. Aici nu e prea compartimentat. Vreţi să vă uitaţi la sectorul criocapsulelor?

Sevgi privi în lungul coridorului, unde mai multe lămpi de avarie luminau împrejurul rafturilor pentru cei adormiţi.

Putea vedea siluete mişcându-se, auzi câteva voci. Un scurt hohot de râs. Sunetul o aduse înapoi, cu o forţă aproape fizică, la scenele crimei din zilele petrecute la Omucideri. Umor negru şi camaraderie dură, bubuitul tăcut, la o intensitate refuzată oricui care nu lucra pe acest ritm, detaşarea care venea odată cu experienţa. „Ciudat ce rahaturi îţi pot stârni nostalgia, fetiţo.“ Fu alarmată remarcând cât de mult, în ciuda stomacului ei neliniştit, îşi dorea dintr-odată să plonjeze din nou în acea lume, cu întunecatele ei proceduri.

— Celelalte trupuri, zise ea în timp ce synul îi limpezea mintea. Toate sunt mutilate ca ăsta, aşa-i?

Chipul lui Tsai era ca o mască.

— Sau mai rău.

— Aţi găsit membrele?

— Nu tocmai.

Sevgi înclină din cap.

— Doar oasele, nu?

„Of, Ethan, ar fi trebuit să fii aici să vezi asta. De data asta chiar s-a întâmplat, aşa cum aveai tu obiceiul să mă amăgeşti că se va întâmpla!”

— Aşa e.

Tsai se uita la ea ca un profesor la un elev isteţ.

— Cred că glumiţi, ce dracu, rosti Norton foarte încet.

Sevgi se întoarse să-l privească în faţă. Fusese o negare din reflex, din cauza şocului, nu o obiecţie.

— Chiar aşa e.

— Cineva a ciopârţit oamenii ăştia cu autochirurgul… Ea aprobă în tăcere, nefiind prea sigură – cu năuceala strălucitoare a synului şi după şocul descoperirii – cum se simţea, cum *ar fi trebuit* să se simtă.

— Da. Şi i-a mâncat.

Capitolul 5

Era ca un peisaj din tablourile lui Dali.

Simularea CSI era una standard din punctul de vedere al medicinei legale, aşa cum şi-o amintea Sevgi din perioada petrecută la NYPD – imaculatul deşert Arizona întins cât vedeai cu ochii, un cer albastru fără nori, doar cu o lună fantomatică pe care era înscris logoul designerului, ca un filigran. Fiecare secţiune investigată era prezentată separat, ca o structură din chirpici pe trei niveluri, distribuite în peisaj într-un semicerc supranatural de precis. Casele erau deschise în partea din faţă prin tăieturi în arhitectură, dotate cu trepte ca să te poţi deplasa de la un nivel la altul. Etichete pluteau în aer lângă fiecare structură, cu litere în fonturi clare, precizând: „anomalii de date", „laboratorul de patologie", „înregistrări ale camerelor de supraveghere", „înregistrări anterioare". O mare parte din spaţiul de display era încă gol, mai trebuiau primite date, dar pe podeaua aflată la vedere a laboratorului de patologie, cadavrele mutilate de pe *Horkan's Pride* stăteau pe cioturile lor ca nişte statui vandalizate într-un muzeu. Nici chiar acolo informaţiile nu erau complete, dar, puţin mai devreme, cadavrele fuseseră scanate şi datele introduse în sistem. Acum pozau într-o perfecţiune de podium, colorate şi suficient de intime cât să-ţi tremure carnea pe tine atunci când te uitai la a lor. Sevgi le văzuse deja de aproape, se concentrase cu fascinaţie irezistibilă asupra osului perfect secţionat din carnea densă a unui braţ retezat la câţiva centimetri mai jos de umăr, apoi îşi dorise să n-o fi făcut. Synul se disipa, lăsând urme greţoase de mahmureală în urmă.

Interfaţa n-djinn a laboratorului, o frumuseţe eurasiatică perfectă, îmbrăcată în albastru, povestea coşmarul cu tonul calm al unei maşini: „Făptaşul a ales membrele pentru că prin intermediul lor se puteau transforma, cu cea mai mare uşurinţă, funcţiile sistemului medical automat dintr-unele de chirurgie într-unele de măcelărire!" Un gest elegant. „Amputarea este o procedură stabilită de protocoalele autochirurgului şi nu pune în pericol viaţa. După fiecare procedură chirurgicală este simplu să se returneze subiectul, încă în viaţă, la unităţile de criogenare, astfel asigurându-se o sursă continuă şi la îndemână de carne proaspătă!"

— Şi automedicul pur şi simplu a permis să se *întâmple* asta? zise Coyle uitându-se furios în jur, cu indignare masculină lipsită de ţintă. Ce dracu' înseamnă asta?

— Asta, spuse Sevgi obosită, este intruziune selectivă în sistem. Cineva a pătruns la nivelul general de protocol şi a deconectat djinnul navei. Pentru un hacker bun, aşa ceva nu e dificil. Oricum toate navele

au opţiunea de prioritate umană, iar n-djinnul are un protocol de autoînchidere de siguranţă. Nu trebuie decât să-l păcăleşti să creadă că s-a defectat şi se decuplează singur. Există o întreagă serie de blocuri secundare care împiedică defecţiunea să se scurgă în sistemele individuale, dar, după cum am auzit, el nu a avut de ce să-şi facă probleme din cauza asta. Nu le spunea programelor medicale să facă ceva ce nu erau deja programate să facă.

— El?

Rovayo. Sevgi deja o catalogase drept femeie credincioasă bărbatului, iar asta suna ca o confirmare – resentiment faţă de un potenţial şovinism feministo-nazist.

— De ce trebuie să fie un *el?*

Sevgi ridică din umeri. „Pentru că, statistic, aşa se întâmplă lucrurile” – dar nu o spuse.

— Scuze. E doar un mod de exprimare.

— Da, până intrăm în posesia rămăşiţelor victimelor şi descoperim că *era* un bărbat, rosti Norton tărăgănat.

Trecu pe lângă figura revoltată a lui Rovayo, mai aproape de construcţia deschisă, cu pereţi albi a laboratorului şi de exponatele lui. Interfaţa îi făcu loc şi rămase într-o tăcere respectuoasă, aşteptând să fie întrebată direct. Se pare că funcţiile sale cu grad înalt de interactivitate nu fuseseră activate. Norton făcu semn din cap spre rânjetul expus al cadavrului unei femei, şi problema le sări în ochi. Distanţa vizuală era amăgitoare în program: se curba şi se arcuia ca o lentilă în funcţie de focalizarea utilizatorilor.

— Ceea ce nu înţeleg e mizeria. Înţeleg să-i ucidă pe toţi – nu vrei niciun martor în jur, cu sau fără braţe şi picioare. Dar de ce sânge pe pereţi? De ce feţe mutilate în halul ăsta?

— Pentru că era ţăcănitul dracului, mârâi Coyle. Probabil a mâncat şi asta, nu?

— Greu de zis.

Interfaţa laboratorului porni din nou, indicând şi focalizându-se asupra unui ecran de date din casa unui alt fişier.

— Probele adunate de pe blatul din bucătărie sugerează că e posibil ca ţesutul smuls de pe cranii să fi fost gătit şi ingerat. Nu pare să fie însă cazul ochilor, care au fost scoşi şi apoi aruncaţi.

Sevgi abia dacă aruncă o privire imaginii. Era, oricum, puţin prea abstractă pentru a fi procesată de un om normal – schiţe de lanţuri moleculare şi un rezumat schematic pe bara laterală, despre efectul microundelor. Mai târziu avea să treacă la casa respectivă şi s-o parcurgă în ritmul ei. Acum privea fix faţa distrusă a Helenei Larsen.

Specialist în demodinamică, consilier psihiatric. Divorţată, semnase contractul pentru Marte nu cu mult timp după aceea. La COLIN erau o mulţime ca ea. Te desparţi de tot ce cunoşti – de ce nu? Stâlpii de susţinere ai vieţii tale se prăbuşesc în jurul tău şi probabil ai nevoie de bani. Cei trei ani, perioada minimă impusă profesioniştilor calificaţi, par dintr-odată ceva rezonabil. Pe Marte se câştigă bine şi, cel puţin pentru cei angajaţi pe termen scurt, e ceva care merită efortul. O să te întorci acasă bogată, Helena Larsen. O să te întorci cu poveşti despre un orizont extraterestru pe care să le spui copiilor, când îi vei avea. De partea ta o să ai distincţia dată de această excursie, cu care să poţi negocia, şi potenţialul reprezentat de aceasta în CV. O să faci un pas înainte. Trebuie să fie mai bine decât să stai în mijlocul ruinelor vechii tale vieţi, corect? Mai bine decât să te agăţi de orice fragment pe care…

— Anchetator Ertekin?

Clipi. Nu auzise ce-i spusese Coyle.

— Scuze, mă gândeam. Ce…?

— Am întrebat, zise poliţistul accentuând puternic repetiţia, dacă tu crezi că cel care a făcut asta ar mai putea fi în viaţă.

Aerul din lumea virtuală, steril, lipsit de orice briză şi deja de o răcoare nepotrivită cu peisajul deşertic, păru să se răcească cu încă câteva grade. Norton se uită la Sevgi, iar ea simţi micul, aproape imperceptibilul impuls ivindu-se din rădăcinile intuiţiei.

— Cineva a deschis sasurile, sublinie Rovayo.

— Posibil s-o fi făcut sistemele automate.

Coyle aruncă o privire plină de speranţă celor doi reprezentanţi COLIN.

— Corect?

— E o posibilitate, admise Sevgi. Până nu vedem ce avarii prezintă sistemele automate şi n-djinnul, e greu de spus cum s-ar fi comportat nava de una singură.

Însă acum în capul ei creştea un puls constant, ca motoarele sub punte, ca ritmul vocii lui Ethan citindu-i, atunci când căzuse doborâtă de gripă, pasaje din Pynchon, care apăreau şi dispăreau, înceţoşate, când ea îşi pierdea sau îşi recăpăta cunoştinţa din cauza febrei. Respinse amintirea. Se cufundă în scânteierea rece a synului ca şi cum şi-ar fi udat faţa într-un izvor.

— Uite ce e, o să aflăm dacă a scăpat vreunul cu viaţă când…

— … când o să intre cineva, termină Rovayo în locul ei. Corect. Dar între timp, ce crezi *tu*? Oferă-ne privilegiile specializării tale COLIN. *Ar putea* vreunul să ajungă jos teafăr?

— În afara criocapsulelor, puţin probabil, îi răspunse Norton.

Declaraţia publică obişnuită, prudenţa COLIN.

— Şi chiar dacă a reuşit, tot sunt o sută de kilometri până la ţărm. E mult de înotat.

— Poate a venit cineva să-i ia.

Rovayo făcu semn spre nivelurile goale ale căsuţei cu înregistrările camerelor de supraveghere.

— Nu avem încă datele de la sateliţi, niciun amănunt cu semnificaţie deosebită. Nu avem cum să ştim ce s-a petrecut înainte să ajungă acolo echipa de recuperare.

Coyle scutură din cap.

— N-are sens, Alicia. Cei din echipa de recuperare s-au pus pe treabă imediat ce au primit coordonatele.

— Pe cine au folosit? întrebă Sevgi, încercând să adopte un ton neutru.

NYPD avea un vechi complex de superioritate când venea vorba de politica de subcontractare din Rim în privinţa serviciilor de urgenţă, o atitudine iniţiată şi larg răspândită de faptul că, în trecut, New Yorkul cochetase cu scheme similare, ajungând la rezultate dezastruoase.

Rovayo îi aruncă o privire lui Coyle.

— Filigree Steel, nu? Sau, stai, zise pocnind din degete. Nu au pierdut de curând pariul cu Exop?

— Nu, asta a fost în Seattle. Aici e tot echipa Filstee.

Coyle se întoarse spre Sevgi şi Norton, adăugând:

— Sunt destul de buni, Filigree. Fac treaba mult peste aşteptări. Acoperire aeriană în maxim douăzeci de minute, echipe desfăşurate la faţa locului. Nu avea cum să ajungă altcineva acolo înaintea lor. Fie tipul ăsta e înăuntru, mort împreună cu toţi ceilalţi, fie s-a aruncat în apă când au explodat sasurile şi a dispărut înotând spre apus.

— Direcţie greşită, zise Norton sec.

Coyle îl învrednici cu o privire.

— Am folosit o metaforă.

— Face asta uneori, adăugă Rovayo plat.

— Nu cred că a sărit în apă, spuse Sevgi. Trebuie să fii sinucigaş sau nebun ca să faci asemenea greşeală.

Coyle se holbă la ea.

— Ai fost acolo mai devreme, domnişoară Ertekin? Ai văzut meniul de la bord? Încerci să-mi spui că ticălosul ăsta ar putea să *nu* fie nebun?

Sevgi se strâmbă.

— *Ticălosul* ăla, după cum spui, şi-a petrecut ultimele şapte luni complet singur în spaţiul cosmic. Singur, cu excepţia companiei sporadice a tovarăşilor din echipaj, reînviaţi doar atât cât să scoată de la

ei carne comestibilă. În cel mai bun caz e dezechilibrat psihic, dar…

Rovayo pufni.

— Ei, căcat, e dezechilibrat. Trebuie să fii al dracului de *dus* ca să…

— Nu.

Forţa unicei silabe o reduse la tăcere pe cealaltă femeie. Cuvintele ieşiră din gura lui Sevgi, cuvinte pe care îşi amintea că le rostise Ethan, aproape *mot-a-mot.* O convingere detaşată creştea în ea.

— Nu trebuie să fii nebun ca să faci aşa ceva. E nevoie doar de un scop pe care să fii hotărât să-l atingi. Mai întâi, hai să privim lucrurile în faţă. Ceea ce am văzut la bordul lui *Horkan's Pride* nu reprezintă simptome de nebunie, ci doar dovada unei imense forţe a voinţei. Dovada unei planificări şi execuţii desprinse de orice limitări impuse social. Orice problemă mentală de care suferea respectiva persoană către finalul călătoriei era *rezultatul* acestei execuţii şi nu cauza.

— Că veni vorba de planificare, zise Coyle. Vrei să spui că voi nu dotaţi transporturile Coloniei cu provizii pentru cazuri de urgenţă? Ştii tu, de exemplu, cu *hrană?* În caz că cineva se trezeşte, deşi nu era prevăzut?

— Nimeni nu se trezeşte fără să fi fost planificat dinainte, declară Norton.

— Păi, atunci scuzaţi-mă, zise poliţistul masiv şi se uită în jur cu atenţie. Eu aş spune că în excursia asta exact aşa s-a întâmplat. Cineva s-a trezit neplanificat şi al dracului de înfometat.

— Sau s-a ascuns, sugeră Rovayo. Asta ar merge?

— Ar fi aproape imposibil, zise Sevgi. Protocoalele de lansare sunt bine securizate. Trebuie să le ocoleşti pe toate în perioada dintre pornirea sistemelor şi decuplare.

Rovayo înclină din cap.

— Cât înseamnă asta?

— Cam patruzeci şi cinci de minute. Navelor vechi le ia şi mai mult să încarce sistemul de operare.

— Uite, hrana aia, spuse Coyle, care nu se dădea bătut. După cum ştim cu toţii, Colony Initiative nu ţine să cheltuiască banii colectaţi din impozitele noastre pe ceva care aduce a om, dar sunteţi chiar atât de strâmtoraţi că nu puteţi să daţi nici măcar o cutie cu raţii de urgenţă? Ce se întâmplă dacă ceva merge prost în timpul zborului?

Norton oftă.

— Da. OK. Toate navele COLIN au la bord raţii pentru împrejurări neprevăzute. Dar să nu ne scape esenţialul! La fiecare tură ai doi ofiţeri de zbor calificaţi, criogenizaţi separat de încărcătura uma… de pasageri.

— Uma… ce? întrebă Rovayo curioasă.

„Încărcătura umană”, termină Sevgi scăparea lui Norton în locul lui. „Da, avem o terminologie drăguţă la COLIN. Constrângere contractuală. Pierderi colaterale. Fapte tăcute. Extragerea profitului. Managementul percepţiei publice!”

Cântări situaţia. Poruncile NYPD. „La dracu’ cu sentimentele nobile şi circumstanţele, trebuie să-ţi susţii partenerul!” Spuse brusc:

— Ceea ce vrem să vă explicăm este că există două sisteme. Criocapsulele pasagerilor sunt setate pe îngheţare. Nu are rost ca ei să fie treji în caz de urgenţă. Sunt civili. Ce să facă ei, să alerge peste tot strigând: „O nu, o să murim cu toţii”? La bord, aerul e prea scump pentru aşa ceva. Ei nu pot contribui cu nimic într-o astfel de situaţie. Aşa că dacă ceva merge prost, întregul sistem se blochează. Nu poate fi deblocat decât după ce nava andochează.

Coyle scutură din cap.

— Mda, şi dacă ceea ce merge prost este tocmai dezgheţarea?

— Cum? Sevgi îi aruncă una dintre cele mai bune priviri ale ei de tipul „numai un idiot ar spune asta”. Vorbim de spaţiul cosmic. Ştii cât de frig e acolo? Nu există nicăieri pe navă suficientă căldură ambientală ca să ridice sistemul cu un singur grad peste îngheţarea de urgenţă. Singurul care ar putea s-o facă e reactorul, iar ăsta e programat să se desprindă dacă se avariază.

— Da, bine, îi oferi Rovayo puţină susţinere partenerului ei.

Sevgi se surprinse simpatizând-o. Fu ca şi cum ar fi trecut pe lângă o oglindă la care nu se aştepta.

— Dar celălalt sistem? Tipii cu zborul. Ei sunt programaţi să se trezească, nu?

— Ei *se pot* trezi, interveni din nou Norton. În anumite circumstanţe. Dacă apare o problemă urgentă de navigaţie. Dacă se pierde traiectoria sau poate dacă motorul principal face ceva neprogramat. Atunci nava activează cele două capsule. Tipii cu zborul rezolvă problema, sau cheamă ajutoare, dacă nu pot.

„E *tipul* cu zborul, la singular, oameni buni“. Vocea acră din capul ei nu voia să tacă. „Pentru că – voi plătitorii de impozite nu e nevoie să ştiţi asta, bineînţeles – deja de vreo zece ani am redus personalul pentru situaţii de urgenţă la jumătate. E al naibii de costisitor, vedeţi voi, să iroseşti astfel o cuşetă criogenică bună, la urma urmelor treburile astea nu se întâmplă aproape niciodată, iar dacă se întâmplă, cine are nevoie de doi piloţi ca să repare lucrurile, când unul singur se poate descurca? E prea mult personal, nu-i aşa?“

— Corect, zise Coyle. Dar tipii ăştia trebuie să mănânce şi să bea, nu-i aşa?

— Da, desigur, răspunse gesticulând Norton.

Sevgi îl lăsă să continue. Probabil din cauza timpului prea îndelungat petrecut în mediul virtual începuse s-o doară capul.

— Există oricum rezervoare de apă, pentru masa de fuziune, pentru ecranarea la radiaţii, pentru sistemele de răcire. Numai în tancurile de rezervă se află mai multă decât ar putea bea doi oameni, chiar dacă ar sta acolo câţiva ani. Şi, evident, există şi hrană. Dar proviziile sunt calculate pornind de la presupunerea că acei doi oameni nu vor fi treji atâta timp. Dacă apare o problemă simplă, o repară şi adorm la loc. Dacă nu e, trimit un SOS şi apoi adorm până când ajunge la ei nava de salvare.

— Ce s-ar întâmpla dacă sistemul nu i-ar reîngheţa?

Coyle nu avea de gând să renunţe la ceea ce părea a fi o endemică lipsă de încredere în tehnologie. Poate, se gândi Sevgi supărată, crescuse în Jesusland şi emigrase în Rim.

Norton ezită.

— Statistic, asta este atât de aproape de imposibil încât…

— Nu e imposibil, zise Rovayo alene. Pentru că, dacă memoria mă ajută, asta i s-a întâmplat unui amărât acum şapte-opt ani. Exact asta. S-a trezit şi nu a mai putut fi reîngheţat, a trebuit să stea afară pe toată durata călătoriei.

— Da, îmi amintesc şi eu asta, aprobă Norton. Criocapsula l-a dat afară şi nu şi-a mai revenit, o eroare de funcţionare a sistemului. Tipul a fost nevoit să stea până la sfârşitul traiectoriei, când echipajul de salvare a ajuns la el. Înţelegeţi, dacă transportul e aproape de punctul de plecare, sistemele de securitate îl întorc înapoi ca să vină în întâmpinarea navei de salvare, ceea ce reduce mult timpul până la întâlnire. Dacă sunt mai aproape de sfârşitul drumului, ard combustibilul de rezervă ca să accelereze. Oricum ai lua-o, nu e nevoie de prea multă hrană ca să ţii pe cineva în viaţă până e recuperat.

„Mă rog, nu şi dacă ţi se termină norocul şi ai parte de o configuraţie orbitală prietenoasă. Dar despre asta nu ne place să vorbim. Noi, cei implicaţi, numim aşa ceva un Fapt Tăcut. Genul de lucruri pe care nici personalul acreditat COLIN nu le-ar arăta neapărat cuiva. Genul de lucruri pentru care trebuie să sapi puţin”, îşi zise Sevgi.

Dar, în timp ce *Horkan’s Pride* se prăbuşea tăcut şi implacabil spre Pământ, Sevgi făcuse ceva cercetări. „Detectivul Ertekin are o abordare profund analitică a cazului” – susţinuse cândva raportul despre primul ei an la Omucideri – „şi denotă energie şi entuziasm în asimilarea detaliilor de fond. Are talent pentru a se adapta rapid noilor circumstanţe”. Îşi făcuse temele, încercau ei să spună, şi iată, după aproape zece ani

petrecuţi în inima COLIN, şi le făcuse din nou. Îşi făcuse temele şi descoperise că distanţa între Pământ şi Marte poate varia cu un factor de până la şase. Marte avea o orbită eliptică, iar acest lucru, plus diferitele viteze orbitale ale celor două planete duceau la concluzia că se puteau afla oriunde între şaizeci şi patru sute de milioane de kilometri distanţă, în funcţie de momentul din care alegeai să măsori. Chiar şi în opoziţie – când Marte şi Pământul se prindeau din urmă şi alergau temporar umăr la umăr, ca să spunem aşa – distanţa putea varia cu un milion de kilometri sau chiar mai mult. Lansările de tranzit ale COLIN ţineau cont de aceste variaţii, însă, având în vedere că un ciclu se epuiza în câţiva ani, nu puteai să aştepţi pur şi simplu şi-apoi să trimiţi tot traficul în capătul scurt. Acel tip cvasifaimos, trezit neprogramat în urmă cu aproximativ opt ani, avusese noroc, o păţise undeva în opoziţie cu o traiectorie cu mult sub o sută de milioane de kilometri.

De data asta, omul lor nu mai fusese atât de norocos pe drumul de întoarcere. *Horkan's Pride* nimerise capătul lung al ciclului şi, întorcându-se acasă, avusese de parcurs peste trei sute de milioane de kilometri de spaţiu vid, rece.

Fără pauze de prânz.

— Bun, zise Rovayo. Aşadar nu avem SOS pentru că n-djinnul e deconectat. Dar trebuie să existe opţiunea unui control manual, nu?

Norton aprobă cu o înclinare a capului.

— Da. Nu e ceva dificil. Instrucţiunile sunt înscrise pas cu pas în computer.

— Iar tipul nostru a ales să le ignore.

— Da, aşa se pare. A parcurs în tăcere tot drumul spre casă, presupunem că de undeva din apropierea planetei Marte. La bord nu se afla destulă hrană pentru aşa ceva, nici măcar pentru o singură persoană. Dacă vrei să stai liniştit şi să aştepţi încheierea întregii traiectorii, trebuie să găseşti altceva de mâncare.

— Deci tipul nostru *este* ţăcănit.

În glasul lui Rovayo era acea urmă de „ţi-am spus eu". Revenea la presupunerea ei iniţială. Bun, admisese să fie considerat bărbat, dar nu avea să creadă că era întreg la minte.

— Trebuie să fie. Nu era nevoit…

— Ba da, replică Sevgi detaşat; era timpul să vorbească, spre binele tuturor. Era nevoit să meargă în linişte. Nu putea să cheme nava de salvare şi nu se putea întoarce în criocapsulă, presupunând că aceasta l-ar fi lăsat, pentru că ambele opţiuni i-ar fi denaturat ţelul.

Un moment de tăcere. O văzu pe Rovayo aruncându-i o privire exasperată lui Coyle. Poliţistul masiv desfăcu braţele.

— Ţelul fiind?

— Să ajungă acasă liber.

— Pare puţin cam extrem, făcu Rovayo sardonic. Nu crezi?

— Nu, nu e extrem.

Sevgi se auzea vorbind, dar cuvintele păreau dintr-odată grele, dificil de rostit. Synul o golise, retrăgându-i-se din centrii vorbirii, lăsând-o cu lumina pală a inspiraţiei, dar fără posibilitatea de a se lămuri. Bâjbâia după o soluţie.

— Vedeţi, zborul spaţial e un sistem închis. Andochezi pe orbită, adică treci prin controlul de carantină, apoi urmează verificări medicale post-criocapsulă şi descărcarea ID. De obicei, trece o săptămână până ajungi la elevatorul nanorackului şi apoi afară. Indiferent cine o fi tipul ăsta, nu voia să treacă prin toate. Nu-şi putea permite să sosească în capsule împreună cu ceilalţi şi cu siguranţă nu-şi putea permite să fie recuperat. Ambele opţiuni se opresc la nanorack. El trebuia să plece nevăzut de nimeni, neînregistrat. Iar acesta era singurul mod în care o putea face.

— Da, dar *de ce?* vru Coyle să ştie. Şase sau şapte luni de canibalism, izolare, probabil nebunie. Riscul unei prăbuşiri la final. Plus prăjirea criocapsulei, asta trebuie să atragă riscuri suplimentare, nu? Să fim serioşi! Cât de mult poţi să-ţi doreşti să ajungi *acasă liber?*

Norton zâmbi crispat, dar nu spuse nimic. Nu în faţa publicului. Sevgi înlătură diplomaţia cu un gest.

— Scapi esenţialul. Nu e niciun secret faptul că pe Marte se află oameni care îşi doresc să nu fi semnat niciodată, care ar vrea să se întoarcă acasă. Dar ăştia sunt necalificaţii, mâna de lucru ieftină a Coloniei. Omul ăsta nu era necalificat. Vorbim despre cineva care poate manipula cu uşurinţă sistemele medicale şi de criogenizare, care e capabil să opereze protocoalele pentru aterizarea de urgenţă de la bord…

— Da, asta-i încă ceva ce nu înţeleg, zise Rovayo încruntându-se. Pe toată durata drumului, tipul ăsta îi scoate şi îi bagă înapoi în criocapsule pe pasageri, ca să se hrănească din ei. De ce nu ucide pur şi simplu pe unul dintre ei, ca să intre la frigider în locul lui?

— Ar fi fost oarecum greu de explicat când l-ar fi scos de acolo la finalul călătoriei, spuse Coyle sec.

Partenera lui ridică din umeri.

— Bun, deci programezi criocapsula să te trezească la o săptămână distanţă de casă. Apoi…

Norton scutură din cap.

— Nu se poate. Criocapsulele sunt codificate individual la nivel nano

pentru fiecare pasager, iar parametrii programelor sunt foarte rigizi. Ar rejecta imediat un trup diferit. Ar trebui să fii specialist în biotehnologia criogeniei ca să te descurci, şi probabil că nici atunci n-ai putea s-o faci în timpul tranzitului. Genul ăsta de codificări se fac atunci când nava este la docuri. Întregul sistem se opreşte pentru asta. Şi nici nu se poate recodifica o trezire anticipată, în general din acelaşi motiv. Întreaga cheie a ceea ce s-a petrecut aici este că totul a avut loc în cadrul parametrilor existenţi ai sistemelor automate. Există posibilitatea programată a scoaterii temporare a unui pasager din criogenie pentru proceduri medicale. Nu există posibilitatea schimbării pasagerilor sau a trezirii lor anticipate.

— Iar el a fost suficient de isteţ sau de priceput ca să ştie asta, spuse Sevgi. Gândiţi-vă! Ştia exact ce sisteme poate submina în siguranţă şi a făcut asta fără să declanşeze o singură alarmă în tot procesul.

— Da, da, şi e total nepriceput la bucătăria alternativă, mârâi Coyle. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că orice persoană cu priceperea şi forţa pe care a arătat-o omul ăsta ar fi ieşit în evidenţă la un anunţ pentru profesioniştii calificaţi, ceea ce înseamnă un angajament de trei până la cinci ani, fără cerinţa de reînnoire. Ar fi putut aştepta să ajungă acasă în criocapsulă şi să câştige destul de mulţi bani, spuse Sevgi, privind de jur-împrejur. De ce nu a făcut-o?

Rovayo ridică din umeri.

— Poate nu a putut rezista. Trei ani e o perioadă lungă când priveşti de pe linia de plecare. Întreabă un proaspăt deţinut la Folsom sau Quentin Two, iar aici nu e vorba decât de timp petrecut într-o închisoare de pe Pământ. Poate că omul nostru a coborât din navetă la Bradbury, a privit în jur la toate pietrele alea roşii şi şi-a dat seama că a făcut o mare greşeală, că pur şi simplu nu poate merge mai departe.

— Asta nu se potriveşte cu puterea voinţei necesare ca să facă aşa ceva, replică Norton sec.

— Nu, nu se potriveşte, fu de acord Sevgi. Şi oricum, ar fi putut chema navele de salvare imediat ce ieşea din sfera suport a lui Marte. Nu a făcut-o…

— Sfera suport? se încruntă Rovayo întrebător spre Norton. Ce-i aia?

Norton dădu din cap.

— Lucrurile stau aşa. Dacă se lansează un transport COLIN de pe Marte către Pământ şi ceva nu merge bine, ceva ce necesită o operaţiune de salvare, aceasta nu este rentabilă decât dacă oamenii de pe Marte ajung până la un anume punct. Dincolo de acel punct, transportul e departe de traiectorie şi are mai mult sens să se trimită ajutor de pe

Pământ. Oricine ar vrea să ajungă acasă va trebui să aştepte cel puţin până la punctul respectiv, altfel acţiunea e inutilă. Salvatorii de pe Marte l-ar aduce înapoi şi ar rămâne blocat acolo, cu toate pedepsele pe care COLIN consideră de cuviinţă să i le pună în cârcă. Ar trebui ca salvarea să vină de pe Pământ, pentru că astfel, orice i s-ar întâmpla, cel puţin i s-ar întâmpla acasă. Nu vor irosi costurile de transport ca să-l trimită înapoi numai pentru a-i face în ciudă.

— Doar ca o curiozitate, zise Coyle. Care sunt pedepsele despre care vorbeşti? Ce-ţi face COLIN dacă ieşi din rând, pe Marte?

Norton îi aruncă o altă privire lui Sevgi. Ea ridică din umeri.

— E la fel ca peste tot, spuse Norton cu o prudenţă studiată; fuseseră cu toţii instruiţi şi pentru prezentarea acceptabilă a acestui aspect. Există o suită de sancţiuni numită Constrângere Contractuală, dar sunt lucrurile la care se aşteaptă toată lumea, cele obişnuite. Penalizări financiare aplicate contractului şi încarcerare, în cazurile mai serioase. Pentru cei angajaţi pe perioadă scurtă, timpul petrecut în închisoare se adaugă la durata contractului, fără compensaţie. Aşa că, dacă ţi-e dor de casă, nu merită să acţionezi.

— Mda, zise Rovayo, ridicând o sprânceană. Şi dacă reuşeşti să te întorci pe Pământ? Neautorizat, adică.

Norton ezită. Sevgi o spuse în locul lui:

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Se întrebă vag de ce zâmbea în timp ce vorbea. Un surâs rece, dur. Ethan era acolo în amintirea ei şi îi întorcea zâmbetul.

— Oho, făcu Coyle.

— Cum, *niciodata?* În treizeci de ani, aşa ceva nu s-a mai întâmplat?

— Treizeci şi doi de ani, zise Norton. Mai mult decât dublu, dacă socotim şi echipajele iniţiale din domuri, înainte ca nanoformarea să aibă loc cu adevărat. După cum spune Sevgi, e un sistem închis. Foarte greu de învins.

Coyle scutură din cap.

— Tot nu pricep. Ar fi putut să ceară ajutor de pe Pământ. Bun, poate ar fi făcut ceva închisoare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, oricum ispăşise un fel de pedeapsă *acolo.* Cât de rău putea fi într-o închisoare pentru funcţionari?

— Dar el nu lua în considerare o închisoare pentru funcţionari, zise Sevgi calm.

— Uite ce e! spuse Coyle, care nu o ascultase şi încă mai căuta o metodă să-şi descarce furia. Asta nu înţeleg eu: de ce nu trimiteţi voi nave de salvare la risc, imediat ce n-djinnul e deconectat?

— Din zgârcenie, de aia, mormăi Rovayo.

— Pentru că nu avea niciun rost, răspunse Sevgi cu ton egal. *Horkan's Pride* era oricum în drum spre casă. Din câte ştiam noi, echipajul era nevătămat.

— *Nevătămat?* întrebă Coyle, incredul.

— Da, ştiu cum sună asta, interveni Norton. Dar trebuie să vă daţi seama cum funcţionează lucrurile. A fost numai o întrerupere a comunicării cu n-djinnul. Asta s-a mai întâmplat pe parcursul călătoriilor spre Marte, doar că nu ne place să facem publicitate faptului. Sunt cazuri în care djinnul se opreşte temporar, apoi îşi revine câteva zile mai târziu. Alteori moare, pur şi simplu. Practic, nu ştim de ce.

Roti un cub invizibil cu amândouă mâinile şi îl aruncă în jos. Sevgi privi în altă parte, având grijă să-şi păstreze faţa imobilă.

— Ideea e că nu contează prea mult. Nava merge bine şi pe sistemele automate modulare. Gândiţi-vă la n-djinn ca la un căpitan de vas. Dacă moare căpitanul vreunuia dintre pontoanele alea industriale din Pacific, nu e nevoie să trimiteţi o navă de salvare ca să aducă pontonul în port, nu-i aşa?

Zâmbi dezaprobator la întrebarea retorică.

— La fel e şi cu *Horkan's Pride.* Pierderea n-djinnului nu a afectat protocoalele de siguranţă ale navei. Cei de la controlul traficului, atât pe Marte cât şi pe Pământ, au recepţionat mereu lumina verde standard de pe *Horkan's Pride.* Atmosferă la bord şi gravitaţie rotaţională constantă, nicio fisură în carcasă, sistemele criocapsulelor funcţionale, traiectoria corectă, sistemele pilot active. Motoarele de bază încă funcţionau, numai cu nava în sine nu puteam comunica.

Rovayo scutură din cap.

— Şi faptul că acel *hijo de puta* scotea oamenii din criocapsule şi-i tăia bucăţi, asta nu s-a înregistrat nicăieri?

— Nu, admise Norton obosit. Nu s-a înregistrat.

— Fără djinn nu aveam cum să ştim ce se petrece, continuă Sevgi.

Pe de o parte era plictisită, iar pe de alta, încerca să-şi alunge convingerea înfiorătoare că Rovayo ghicise corect adevăratele motive ale COLIN; cererea de recuperare în mijlocul traiectoriei încă era înnebunitor de costisitoare pentru ca managerul vreunui proiect de zbor s-o facă.

— Sistemele de bază sunt exact ceea ce le spune numele, continuă ea. Ne spun dacă ceva funcţionează prost. Nu era nicio avarie vizibilă şi, întrucât se presupunea că întregul echipaj e în criocapsule, asta a însemnat – logic – că nu avea cum să fie vătămat. Nu avem nicio metodă de a şti altcumva. Iar nava îşi urma cursul. Într-o astfel de situaţie, aştepţi. Aşa se desfăşoară lucrurile în cazul zborului spaţial.

Rovayo primi aluzia didactică din ultimul comentariu fără să clipească.

— Da? Păi dacă nava nu era în legătură cu voi, cum avea să andocheze la nanorack?

Norton depărtă mâinile.

— Acelaşi răspuns. Autonomia. Facilităţile docului preiau controlul de la sistemele de pilotaj atunci când nava se apropie. Nu aveam niciun motiv să credem că nu se va întâmpla aşa.

— Mie mi se pare, zise Coyle, că aceia care au făcut asta cunoşteau sistemele din interior.

— Da, aşa e.

„Şi sufletele noastre mizerabile de zgârciţi, de asemenea". Sevgi alungă gândul. Era timpul să se întoarcă pe pistă.

— Ne cunoşteau sistemele, pentru că le studiaseră şi se pricepeau foarte bine să pună la cale o intruziune în acele sisteme, ceea ce înseamnă un grad înalt de inteligenţă brută şi o bună pregătire în vederea revoltei. Şi acolo era cineva extrem de hotărât să supravieţuiască, mai presus şi dincolo de orice altă preocupare, ceea ce implică extrem de multă forţă şi disciplină mentală. Şi totuşi, aceeaşi persoană era atât de îngrozită să nu fie înregistrată la sosire, încât a făcut *asta* ca s-o evite.

Sevgi gesticulă către virtualul din jur. Aspecte ale crimei săriră spre ei atunci când sistemele interpretară drept *focus* mişcarea braţului ei. Informaţii revoltătoare, coduri tăiate şi reunite răsucindu-se, marcate în culori de sirene, imagini statice ale fluidelor din criocapsule împrăştiate pe podelele goale, pete de sânge pe pereţi şi rânjetele ţestelor jupuite.

Inspiră adânc.

— Acum poate cineva să-mi spună ce vor să arate pixelii ăştia?

Nu era cu mult înaintea lor. Ochii lui Coyle îşi schimbară expresia pe măsură ce înţelegea, cu furia în cele din urmă domolită, redusă la altceva. Rovayo rămase foarte tăcută. Norton – Sevgi se întoarse să-i vadă ochii – părea doar gânditor. Dar nimeni nu spuse nimic. În mod bizar, interfaţa modulului patologic răspunse provocării. Interpretase cuvintele drept o întrebare.

— Lucrurile frapante pe care le descrii – rosti cu exactitate femeia artificială – se potrivesc cu faptul că autorul este un mascul prelucrat genetic, variantă treisprezece.

Sevgi înclină din cap în semn de mulţumire către interfaţă.

— Da. Nu-i aşa că are dreptate?

Tăcură toţi, asimilând informaţia.

— Grozav, rosti Coyle în cele din urmă. Exact asta ne lipsea, un

ciudat nenorocit pe post de făptaş.

Capitolul 6

Curba de umiditate de pe firul 17 coborâse cândva, în cursul serii de vineri, îşi imaginară ei, şi încă o dată sistemele protectoare de rezervă nu mai reuşiseră să se conecteze. Sâmbăta sosi ceţoasă, aşa că la început nimeni nu observă că serele rămăseseră setate la transparenţă totală. Dar când, în cele din urmă, după-amiaza, soarele de vară al Californiei răzbi prin ceaţă şi atinse sticla, culturile din incubator îi primiră întreaga forţă. Sirenele se dezlănţuiră la debarcader. Scott şi Ren năvăliră cu viteza dată de panică în Zodiac, dar până să intre în costumele de scafandri şi să ajungă sub apă, pierduseră cam totul de pe fir. Vâsliră puţin ca să fie siguri, deconectară sistemul şi telefonară, comunicându-i detaliile lui Nocera. Apoi se întoarseră cu ajutorul motoarelor la debarcader, într-o tăcere posomorâtă şi udă. Nu era necesar ca Scott să dea glas lucrurilor pe care le ştiau amândoi.

Şaptesprezece era încărcat până la rădăcini – avea pe el cam un sfert din recolta lunii. Când Ulysses Ward se întoarse de la verificarea şirului de spaliere din adânc şi auzi ce se întâmplase, fu pe punctul să explodeze. Era a treia oară în acea vară.

— Asta se întâmplă când îţi cumperi softul din nenorocitul ăla de Texas, rânji Nocera, cu picioarele suite pe consolă în timp ce el şi Scott aşteptau o maşină de consultanţă angajată on-line în San Diego, care să depisteze şi să rezolve defecţiunea. Ward n-o să se înveţe minte niciodată. Dacă vrei calitate Rim, trebuie să plăteşti preţuri Rim.

— Nu e softul de vină, zise Scott, în principal pentru că ştia că nu era, dar şi pentru că se plictisise de veşnicele aiureli ale lui Nocera. Sunt etanşeizările.

— Ba e softul ăla de căcat. Ward e fericit, l-a luat ieftin de la vreo şleahtă de fraieri din Jesusland, cărora carbonul modificat li se pare că e precum cărbunele pe care-l cumperi pentru grătarele făcute acasă. Tipii ăştia sunt cu minimum cinci ani în urmă faţă de marfa produsă acum în vale.

— Softul n-are nimic, se răsti Scott. Acelaşi rahat îl aveam şi în mai şi asta a fost înainte de upgradare.

„Înainte de a te angaja tu“, ar mai fi vrut să adauge. Atunci îşi dădu seama de propriul limbaj şi se înroşi de ruşine. Nu înjurase niciodată aşa înainte de a începe să lucreze aici.

— Da. Acelaşi rahat, acelaşi soft de rahat.

Nocera nu avea de gând să tacă, era pe val. Gesticulă de jur-împrejurul camerei de control:

— Ward îşi cumpără upgradările din acelaşi loc de unde şi-a luat

sistemul iniţial: Cow Tech, Kansas. Balegă proaspătă din curul cornutei.

— Acum un minut ai zis Texas.

— Texas, Kansas… zise Nocera şi făcu un gest plictisit. La urma urmelor, care-i diferenţa? Nu-i decât…

— Lasă-l în pace, Emil. Toţi ne-am născut undeva.

Carmen Ren stătea în uşa camerei de control, cu un joint neaprins în colţul gurii şi mâinile în buzunarele salopetei. Dispăruse imediat ce se dezbrăcase de costumul de scafandru, fără să arunce un cuvânt. Scott ştia deja că nu trebuie să se ducă după ea când intra în acea dispoziţie. Sau cel puţin până nu o lăsa să se calmeze puţin.

Nocera oftă din greu.

— Uite ce e, Carm, nu-i chiar aşa. Nu-l chinui pe Osborne numai pentru că nu ştie ce vrea. Multă lume de pe aici ar face-o, însă eu nu. Îmi imaginez că un om trebuie să-şi câştige pâinea, chiar dacă pentru asta e nevoit să sape un tunel pe sub gard. Dar nu-i dau voie să spună că porcăriile alea ieftine care se vând în Jesusland funcţionează la fel de bine precum cele Rimtech. Pentru că nu-i adevărat, fir-ar al dracu'!

Ren îi surâse obosit lui Scott.

— Ignoră-l, zise. Ward nefiind prin preajmă, n-ai cum să ştii cât din obişnuitele lui porcării a tras azi pe nas Emil al nostru.

Nocera flutură un deget mustrător.

— Tu-ţi alegi chimicalele pe care le preferi, Carm. Eu le aleg pe ale mele.

— Asta? întrebă Ren, scoţând jointul din gură şi ţinându-l ridicat, pentru o examinare generală. Ăsta e un drog *ieftin,* Emil. Nu eu sunt aia care cerşeşte un avans cu o săptămână înainte de ziua de salariu.

— Hei, să te fut.

Ea puse ţigara înapoi în gură, aprinse capătul apăsându-l între două degete bătătorite şi trase adânc. Oftă, suflând un nor de fum şi privi un timp la Nocera prin el.

— Mulţam, zise. Am avut oferte mai bune săptămâna asta.

— De unde, de la băiatul ăsta bisericos?

Scott se simţi roşind din nou, şi mai fierbinte. Carmen Ren era cea mai grozavă femeie pe care o văzuse în carne şi oase, iar de când lucrau împreună la mentenanţă văzuse mult din carnea respectivă. Se dezbrăca în vestiar fără nicio jenă, atitudine pe care el ştia că pastorul William ar fi numit-o orgolioasă şi ne-feminină. Scott întorcea politicos spatele ori de câte ori ea era goală, dar tot mai zărea câte ceva când îşi încheia costumul de scafandru sau se despuia pe neaşteptate până în talie în interiorul Zodiacului, atunci când era prea cald. Pielea ei era ca o miere deschisă la culoare, iar curbele trupului se iveau subtil, dar

inconfundabil, chiar şi prin salopetele informe Ward Biosupply pe care toţi le purtau pe debarcader.

Dar mai mult decât atât, Carmen Ren avea un păr lung şi drept, care i se revărsa pe umeri ca o apă neagră atunci când îl desprindea din clama statică în formă de păianjen cu care şi-l ţinea ridicat, şi un mod curios, neglijent de a-şi apleca capul pe o parte când făcea asta. Avea ochi de un negru lichid, ironic, ridicaţi delicat spre colţuri, şi pometi ca terasele de pe crestele himalayene, iar când se concentra asupra unui lucru, întreaga ei faţă căpăta o imobilitate de porţelan, care lui îi făcea inima să pocnească la fel ca jarul din joint.

În ultimele săptămâni, Scott se pomenise gândindu-se mult la Ren când se ducea acasă noaptea, într-un fel pe care îl ştia păcătos. Făcea tot posibilul să se opună impulsurilor, dar fără folos. Ea plutea nechemată în visele lui, în posturi şi scenarii care îl făceau să roşească atunci când şi le aducea aminte în timpul zilei. În ultima vreme se trezise nu o dată încordat şi excitat din cauza viselor, cu mâinile deja la treabă şi cu gustul numelui lui Ren pe buze. Încă şi mai rău, avea sentimentul că atunci când Ren îl privea, putea vedea prin el până în acel miez asudat al dorinţelor, dispreţuindu-l pentru asta.

Acum ea fuma, privind în jos la Nocera ca la ceva care tocmai se scursese din lăzile cu îngrăşăminte.

— Azi chiar că eşti o scârbă mică, zău aşa.

Se întoarse spre Scott:

— Vrei să bei o cafea sus, la debarcader?

— Ăăă… cu tine, adică, împreună?

Scott sări în picioare când ea îi răspunse cu o mişcare aprobatoare a capului.

— Sigur. Da. Grozav.

— Ăă… cu… ăă… tine? îl maimuţări Nocera, mişcându-şi braţele ca o insectă muribundă. Mmm, dragă, cum po' să refuz aşa o *cucoană.* Ăăă, lăudat fie, ăă, *Domnul* ato'puternic, adăugă el, parodiind un accent de Jesusland dintr-o comedie difuzată în reţea.

Scott simţi cum i se încleştează pumnii. Se băgase în destule încăierări acasă ca să ştie că nu era un bătăuş prea bun şi ca să-şi dea seama, uitându-se la Nocera, că el *era.* Îi văzuse cicatricile când bărbatul mai în vârstă îşi îmbrăca şi dezbrăca scafandrul, o citise în atitudinea lui şi în provocarea seacă a ochilor lipsiţi de bunătate. Parcă s-ar fi uitat la o ediţie ulterioară a fratelui mai mare al lui Jack Mackenzie, cel care se înrolase când împlinise şaisprezece ani şi se întorsese acasă un an mai târziu, ars de soare şi încărcat cu poveşti despre scalpări, din locuri despre care niciunul dintre ei nu auzise vreodată.

Însă suportase mult prea mult din superioritatea de Rim a lui Nocera…

Ren se strecură între ei aproape înainte ca Scott să-şi dea seama că se întorcea să-l înfrunte pe celălalt.

— Am spus o cafea, Scott. Nu un nas spart.

Făcu semn spre uşă, adăugând:

— Hai, lasă-l pe dobitocul ăsta să şi-o frece singur.

— Mult mai distractiv decât să mi-o freci tu, Ren, răspunse Nocera şi se aplecă peste şoldul lui Ren, încă stând pe scaun şi rânjind.

— Îţi spun eu, puştiule, o cunosc şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Am fost acolo, am lins păsărica aia. *Este* mai distractiv să ţi-o freci singur.

Scott se repezi înainte cu pumnii ridicaţi. Un nou val de roşeaţă îl străbătu, producându-i mâncărimi la rădăcina firelor de păr şi arzându-i obrajii. Văzu rânjetul alunecând de pe faţa lui Nocera, înlocuit cu un interes subit, plin de curiozitate. Bocancii coborâră fără grabă de pe consolă pe podea. Scott ştiu atunci că avea să o încaseze, dar, *fir-ar*… Şi dintr-odată se trezi lipit de Ren. Parfumul părului ei încă umed, căldura pielii şi curbele line chiar sub ochii lui – şi apoi ea îl împinse ferm înapoi spre uşă. Expresia de pe faţa ei nu era prietenoasă.

— Ieşi! zise ea la fel de fermă ca mâna de pe pieptul lui. Aşteaptă-mă sus.

EI plecă, clătinându-se puţin, ruşinea şi uşurarea pulsând prin el în cantităţi oarecum egale. Uşa se închise în urma lui, reducând măscările lui Nocera la un murmur abia audibil. Tonul furios al lui Ren îl urmă. Ar fi vrut să stea să asculte, dar…

Parcurse în tăcere coridorul metalic iluminat cu becuri, până la treptele zăngănitoare de metal care duceau la birourile de sus, şi ieşi afară în lumina după-amiezii târzii, respirând încă greu. Traversă până la balustrada unuia dintre podurile rulante de acces ale debarcaderului şi strânse împletitura din fibră de carbon în ambii pumni, ca şi cum ar fi vrut s-o strivească. Se holbă în jos la încheieturile albite ale degetelor lui.

„… la dracu’ cu Nocera, la dracu’ cu toţi dobitocii din Rim, la dracu’ cu locul ăsta…!”

Dar el *ştiuse*, iar o parte mică şi calmă din el veni şi îi reaminti. Ştiuse *întotdeauna* cum avea să fie. Ştiuse pentru că unchiul Leland, care trăise în Rim dinainte de a se naşte el, îi spusese totul despre treburile astea. Şi pastorul William îi spusese, folosind termeni atinşi de flăcările iadului. Mama lui plânsese şi îi spusese, iar şi iar. Prietenii lui îşi bătuseră joc şi îi spuseseră şi ei.

Toată lumea îi spusese, pentru că toţi ştiau ce gândeau despre

republicanii din acel Rim fără Dumnezeu. Muncă grea şi ură, asta era tot ce aveau de oferit. O să-l epuizeze, o să-l scuipe în timp ce fac asta, iar dacă sperietorile de la imigrări nu puneau mâna pe el, atunci aveau s-o facă fiscul şi bandele. Nu va avea niciun drept acolo, pe nimeni la care să apeleze. Va fi un nimic, mai rău decât nimic, unul din clasa de jos a servitorilor tăcuţi care erau mai ieftini decât maşinile, şi va trebui să fie la fel de tăcut, de eficient şi mut ca maşinile, altfel *bang*, cetăţeanul obişnuit înalt tehnologizat şi pretenţios al Rimului tocmai a făcut un pas înainte şi l-a înlocuit cu ceva care face treaba mai repede, mai ieftin, mai bine.

„Totuşi, nu-ţi spun să nu te duci“. Leland – în ultima săptămână înainte de fuga lui Scott, aşezat lângă el pe gardul despărţitor, privind apusul care colora cerul deasupra munţilor. El nu ştia, dar Scott plătise deja intermediarului din Bozeman prima jumătate. Era programat pentru camionul de marţea următoare. „Nu-ţi spun să nu te duci, pentru că nu e nimic bun pentru tine aici. Oamenii urăsc Rimul, şi asta dintr-o grămadă de motive întemeiate, dar acolo ai şanse pe care aici nu le-ai avea în întreaga viaţă dată de Dumnezeu. Banii nu sunt deja bine distribuiţi, ca aici. Sunt încă în mişcare, nu e totul clasat şi fosilizat. Le poţi lua urma, poţi merge acolo unde unde sunt ei. Dacă ai noroc, poate poţi pune deoparte ceva şi pentru tine. Iar dacă rămâi, intri în legalitate, îţi întemeiezi o familie, şi-atunci copiii tăi pot avea chiar şi mai mult. Ştii, în Rim şcoala e gratuită. Adică gratuită cu adevărat, şi e şcoală adevărată, nu porcăria pe care o avem aici.“

Stătuseră aşa un timp, iar seara adâncea culorile asfinţitului. Aerul începuse să fie răcoros.

„Atunci tu de ce te-ai întors, Leland?” întrebase în cele din urmă.

Leland zâmbise şi-şi privise mâinile bătătorite de muncă. „Întotdeauna pui întrebări bune, Scotty. De ce m-am întors? Nu ştiu, poate că n-am fost suficient de puternic să rămân deoparte. Ştii, uneori îmi era dor de locul ăsta trist. Amândurora, şi mie, şi tatălui tău. Vorbeam mereu despre întoarcere, şi cred că asta ne-a ajutat să rezistăm. Apoi Daniel a avut accidentul, n-am mai vorbit, n-am mai avut *cu cine* să vorbesc, şi dorul a început să mă macine cu adevărat!”

Scott cunoştea prea bine sentimentul. Câteodată îl învingea, câteva zile la rând, în special la început, în perioada slujbelor de rahat, când munca îl epuiza şi nu-i mai lăsa nici putere, nici timp pentru altceva decât pentru munca în sine şi pentru somn. Dar zilele de dor reveneau, iar acum, când avea timp şi bani puşi deoparte, putea simţi aceeaşi fărâmiţare pe care trebuia s-o fi simţit şi Leland. Îşi spunea rugăciunile în fiecare noapte, aşa cum îi promisese mamei, se ducea la o biserică

creştină atunci când găsea una, dar în ultima vreme era confuz în privinţa lucrurilor pentru care se gândea să se roage.

— Eşti bine acum?

Tresări. N-o auzise pe Ren venind în spatele lui.

— Acolo de unde vin eu – spuse el repede, gâtuit – nu se vorbeşte aşa în faţa femeilor.

Ea înclină capul, oferindu-i un surâs amabil.

— Bine, acolo de unde vin eu, discursul nu e segregat. Dar mulţumesc, oricum. A fost drăguţ. În special fiindcă Nocera te-ar fi călcat în picioare. E un dobitoc, Scott, dar asta nu înseamnă că nu se poate descurca.

— Ştiu. Am mai văzut oameni de tipul ăsta.

— Zău?

Îl examină îndeaproape pentru o clipă. Ridică o sprânceană.

— Da, ai văzut, nu-i aşa? Bine atunci, ceea ce ai încercat să faci a fost foarte curajos.

Simţi ceva înflorind înăuntrul lui. Simţi cum se ofileşte din nou când Ren scutură din cap.

— Al dracului de tâmpit, dar foarte curajos. Mergem să luăm cafeaua aia?

La început, Ward Biosupply fusese una dintre cele câteva iniţiative industriale de biotehnologie marină care îşi desfăşurau activitatea în complexul de debarcadere comerciale Kwok, dar, în timp, absorbise mai mulţi dintre competitorii vecini şi acum se întindea spre capătul de nord al complexului, într-o adunătură pestriţă de birouri din prefabricate, eşafodaje de docuri submarine şi depozite nou-construite. Ca să găseşti ceva ce nu-i aparţinea lui Ulysses Ward, trebuia să mergi pe una dintre pasarelele înguste de legătură către partea de sud, unde un şir de birturi cu vedere la mare îi deserveau pe muncitorii de la debarcader.

Intrară într-un local numit Chung's, faimos pentru cafeaua pe care o servea şi pentru un set de ecrane pe care rulau imagini din cluburile de *bloodbeat* din Singapore.

— E bună, zise Ren, gesticulând spre ecrane cu cana ci de cafea. Mai tare ca dulcegăriile alea pe care ni le bagă pe gât când suntem pe teren.

— Mda.

Era supărat – încă îl mai durea puţin faptul că ea îl tăcuse tâmpit. În afară de asta, lui chiar îi plăcea muzica de pe teren. Şi nu prea era de acord cu mulţimile care-şi contorsionau trupurile, frecându-şi unul de altul nuditatea aproape totală.

Ea bău, înclinând din cap apreciativ la adresa gustului.

— Da. Ar fi bine să aibă şi cofeină, dacă tot am ajuns aici. Dacă Ward o să urle la noi, vreau să fiu trează când o face. Sunt în picioare de la patru dimineaţa.

— Ce-ai făcut?

Ea ridică din umeri.

— Uf, ştii şi tu cum e.

Vorbe prin care el ştia că făcea aluzie la faptul că mai are o altă slujbă. Şi, în consecinţă, era în ilegalitate ca şi el, pentru că aici, dacă erai legal, te descurcai destul de bine dintr-un singur salariu. Era diferenţa clară dintre Rim şi Republică.

Aluzia la solidaritate îi îndulci îmbufnarea.

— Începe să fie mai uşor, după o vreme, îi răspunse el. Eu lucram tot timpul cât puteam ţine ochii deschişi, în trei locuri diferite, până am prins angajamentul ăsta. Ward îşi dă drumul la gură când lucrurile merg prost, dar în afară de asta e un şef destul de bun.

Ea aprobă.

— Bănuiesc că n-ai dus-o prea bine prin locurile din care te tragi, nu-i aşa? întrebă ea, subtil. De unde eşti? Presupun că din Nebraska? Poate Dakota?

— Montana.

Ea ridică o sprânceană.

— Ţinutul războiului pentru apă. Cred că trebuie să fie greu să creşti acolo.

— Sunt locuri în care e şi mai rău, zise el defensiv, cu toate că nu putea numi pe negândite un astfel de loc. Doar că… ştii. E dificil să obţii un post plătit, dacă nu cunoşti oamenii potriviţi.

Ea dădu aprobator din cap.

— *Plus ca change.*

— Poftim?

— Nu contează, zise, apoi se uită la ecrane. Ward ţi-a spus cumva când o să se întoarcă?

— Nu tocmai. A zis că s-ar putea să fie ocupat toată ziua. Îmi imaginez că se ocupă de lucruri serioase. De obicei, o excursie din asta, de verificare a spalierelor, ar trebui să nu-i ia mai mult de câteva ore.

— Carmen, te superi dacă te întreb ceva? zise ezitant.

— Sigur că nu.

O spusese pe un ton absent; nu era prea atentă.

— *Tu* de unde eşti?

Dintr-odată, o privire piezişă. *Acum* era atentă.

— E o poveste lungă, Scott, răspunse ea şi sorbi din cafea. Eşti sigur că vrei să te plictisesc?

— N-o să mă plictisesc. Îmi place să aud despre locuri în care n-am fost.

— Ce te face să crezi că sunt de altundeva?

Dar zâmbea în timp ce vorbea, într-un fel care îi spunea că trebuie să intre în joc. Îi întoarse zâmbetul, roşind numai puţin.

— Haide, Carmen. N-ai lucra pentru Ward dacă te-ai trage din Rim. Niciunul dintre noi n-ar face-o.

Făcu semn din cap spre clientela localului şi îşi coborî prudent glasul:

— Toţi cei de aici vin din altă parte. Îmi imaginez că nici tu nu eşti altfel.

Ea înălţă o sprânceană.

— Faci pe detectivul, nu?

— Sunt doar atent.

— Mda, presupun.

— Hai, spune-mi. Tu de unde ai venit?

Urmă o pauză lungă. Scott aşteptă. Mai avusese astfel de momente cu tovarăşi de-ai săi, imigranţi ilegali, când aştepta să dispară prăpastia dinaintea instalării încrederii, pentru ca fiecare să-şi înlăture încărcătura de suspiciune şi să stea de vorbă aşa cum ar fi făcut-o cândva doi americani liberi, înainte ca scursurile internaţionaliste şi chinezii – „politicienii chinezi”, îşi reaminti, „tu nu eşti rasist, Scott” – să dezbine cea mai mare naţiune de pe faţa Pământului şi să arunce cioburile, ca Moise spărgând tablele legii.

— Din Taiwan, zise ea, şi inima lui se umplu de bucuria faptului că da, avea încredere în el. Ai auzit de Taiwan?

— Da. Adică, sigur că da, zise, bâlbâindu-se de nerăbdare. E în China, aşa-i? E, adică, o provincie chineză.

Ren pufni.

— Ar vrea ei. E o insulă, în dreptul ţărmului Chinei, asta o ştii. Dar suntem stat independent. Aşa e înscris în toate acordurile comerciale şi în pactele de neproliferare ale Pacific Rim din ultima sută de ani. E ceea ce se numeşte economie de seră, are acelaşi statut ca Angeline Freeport, e acelaşi gen de superputere cu care nimeni nu vrea să se pună rău în caz că încalcă tratatele şi întregul Rim resimte consecinţele. Acolo am crescut eu.

— Şi de ce ai plecat?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, cu toate că nu fusese decât o întrebare inocentă. Scott nu înţelegea în ruptul capului de ce-ar fi bine să pleci dintr-un astfel de loc, dacă acolo era căminul tău, dacă ai crescut acolo.

— Vreau să spun, se bâlbâi el, presupun că nu erai fericită acolo, nu-i aşa? Dar, ştii, pare a fi genul de loc unde un om ar putea fi fericit.

Ea zâmbi puţin.

— Da, are şi părţi bune. Dar chiar şi în economiile de seră există învinşi şi învingători. Adică nu toată lumea din Freeport e star de cinema sau licenţiat în nanotehnologie, nu?

— Am priceput.

Lucrase din când în când în Freeport şi nu s-ar fi întors dacă nu era obligat.

— Ei bine, după cum spuneam, există învinşi şi învingători, iar dacă eşti dintre învinşi, atunci…

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Carmen.

Scott se aplecă peste masă, serios.

— Nu eşti învins numai pentru că eşti nevoit să te duci în altă parte ca să-ţi faci o viaţă mai bună. Niciunul dintre noi, cei de aici, nu e un învins, doar căutăm oportunităţi de a o lua din nou de la capăt.

Preţ de-o clipă, ea îi întoarse o privire goală. Apoi confuzia de pe chipul ei de porţelan se limpezi.

— Ah, da. Diferenţele culturale. Nu, nu vorbesc despre învinşi aşa cum îi înţelegeţi voi. Mă refer la învinşii în afaceri. Unii câştigă, alţii pierd, roata se învârte. Genul ăsta de lucruri.

— Noi? zise încercând să-şi ascundă jignirea. Cum adică, *noi?*

— Ştii, oameni ca tine, spuse gesticulând nerăbdătoare. Americanii vechi, din inima ţării. Din Republică.

— A, bine. Uite, Carmen, răspunse îngăduindu-şi un zâmbet superior. Noi nu suntem americanii *vechi,* asta e Uniunea, trădătorii ăia din est, toţi amicii lor care iubesc ONU. Republica Confederată este *Noua* Americă. Noi suntem Phoenixul ce renaşte, Carm.

— Bine.

— Adică, ăăă, se bâlbâi din nou, căutând să se exprime în aşa fel încât să n-o jignească. Uite, ştiu că probabil tu nu te-ai dus la biserică, aşa cum am făcut-o eu dintotdeauna, presupun că pentru tine era un fel de templu sau ceva asemănător, dar în final e acelaşi lucru, nu?

Mulţumit de sine şi de modul în care scăpase de focurile veşnice ale iadului propovăduite de pastorul William şi de emfatica Biserică a lui Hristos cel Adevărat, fusese mai tolerant cu bisericile moderate pe care, de voie, de nevoie, le frecventase în ultimii câţiva ani.

— Vreau să zic că orice ai numi tu Dumnezeu, dacă îl accepţi pe acest Dumnezeu drept principiu călăuzitor, aşa cum o face Republica, atunci orice popor care face asta trebuie să fie învingător, corect? Trebuie să se ridice, indiferent ce ar face Satana ca să ne întindă capcane pe drum.

Ren îl privi gânditoare.

— Eşti cu adevărat, ăă, creştin?

— Absolut!

— Deci crezi…

Telefonul ei sună. Îl pescui din buzunar şi-l duse la ureche.

— Da? răspunse şi trăsăturile i se încordară, ca în dimineaţa aceea în care primiseră veştile despre curba de umiditate.

— Am înţeles. Venim imediat.

Închise telefonul.

— Ward, zise. S-a întors şi e destul de supărat.

„Destul de supărat” era o exprimare relativ corectă. Scott putea să audă zbieretele lui Ward prin pereţii de metal ai camerei de control încă de când se aflau la celălalt capăt al coridorului. O urmă pe Ren prin spaţiul îngust, grăbindu-se să se ţină după mersul ei cu paşi ciudat de lungi şi rapizi. Ar fi încercat să i-o ia înainte, să ajungă primul în caz că Nocera continua să se poarte ca un dobitoc, dar nu avea loc să treacă şi, oricum…

Uşa se deschise, lăsându-i să intre. Furia lui Ward se revărsă în afară, ajungând dintr-odată la nivel maxim. Scott era obişnuit, dar de data asta vocea avea o tonalitate pe care nu o mai auzise, ceva ce trecea dincolo de furie.

— … fir-ar al dracului, *scopul* întregii *planificări,* dacă noi…

Tăcu când îi văzu. Ulysses Ward era un bărbat masiv, ca un urs, musculos datorită practicării înotului şi scufundărilor pe care le cerea ocupaţia lui, chelind aşa cum nu prea vedeai prin părţile astea. Roşea când se înfuria, ca acum, şi îşi puncta discursul cu mişcări agresive ale membrelor şi capului. Scott nu-l văzuse niciodată lovind pe cineva, dar adesea lăsa impresia că aşa ceva nu era cu totul imposibil. Nocera, procedând probabil cu înţelepciune, îi cedase poziţia centrală în camera de control, iar acum el stătea acolo cu pumnii strânşi.

— Ne-am întors, zise Ren superfluu.

— Văd.

Ward păru să-l remarce pe Scott pentru prima dată:

— Tu, coboară la docurile submerse şi aruncă o privire la epuratorul de aer de pe *Lastman.* În ultima oră am avut senzaţia că respir pârţuri şi aburi, era cât pe-aci să ies la suprafaţă, aşa de rău era.

Pentru o fracţiune de secundă, înainte să-şi dea seama că ar fi fost o idioţenie, Scott se gândi să refuze s-o părăsească pe Ren înainte ca Ward să se mai calmeze. Însă înghiţi în sec şi spuse:

— Ar putea fi o problemă de compatibilitate, tot softul pe care l-am luat de la, ăă, *Fell 8* era…

Ward îl ţintui cu privirea.

— Şi poţi remedia problema, dacă despre asta e vorba?

— Păi, nu, dar…

— Nu, corect. Pentru că nu te-am angajat ca expert în softuri, fir-ar al dracului. Atunci du-te naibii acolo, jos, aşa cum ţi-am cerut, să vezi ce poţi repara. Bine? Ai înţeles?

Scott se uită la el, ştiind că roşea. Inspiră adânc şi dădu aprobator din cap, cu dinţii încleştaţi şi buzele strânse.

— Bun, atunci de ce eşti încă aici?

Scott se răsuci şi se repezi înapoi pe coridor, clocotind de furie. „Încă o lună“, îşi promise în sinea lui. „O nenorocită de lună, şi gata“. Până azi considerase că Ward era de treabă, considerase că omul era un *american*. Îşi mai pierdea cumpătul din când în când, dar cărui bărbat adevărat nu i se întâmpla? Ideea era că ştia care sunt limitele. Dar acum, vorbind în felul ăsta, tratându-l pe Scott ca şi cum ar fi fost doar un oarecare, „de dincolo de gard“, care încurcase lucrurile, când în realitate Scott îl prevenise mereu pe Ward că, dacă avea de gând să canibalizeze pluginuri de Ia o subrutină la alta, nu te puteai *aştepta* ca sistemele să meargă ca unse fără să rulezi un set complet de programe de compatibilitate.

Se afla pe scările care coborau spre doc când deveni conştient că ceva se modificase în felul în care cădea lumina pe coridor, în spatele său.

Se opri pe prima treaptă şi privi înapoi.

Zări o siluetă înaltă înaintând la celălalt capăt, întunecând spaţiul îngust atunci când trecea pe sub becuri şi se interpunea între Scott şi sursa de lumină.

Tipul era cu adevărat înalt şi, de asemenea, masiv, şi înainta cu un calm inexorabil. Ca un om care nu era obişnuit să fie oprit, un om căruia categoric nu-i plăcuseră inscripţiile de la birourile de sus care îţi cereau să suni şi să iei loc în timp ce aştepţi – „un angajat de-al nostru vă va prelua în curând” – şi, în schimb, se hotărâse să coboare oricum şi să găsească ceea ce căuta.

Scott flutură un braţ.

— Hei! strigă.

Silueta nu dădu niciun semn că l-ar fi văzut ori auzit. Înainta constant pe coridor, spre uşa camerei de control; părea să poarte un pardesiu lung şi ţinea una dintre mâini îndoită rigid în interiorul faldurilor hainei… Dintr-odată, Scott simţi cum înăuntrul său se declanşează ceva. Nu era bine. Omul ăsta aducea necazuri.

Sări de pe scară şi alergă înapoi pe coridor spre noul venit. Nu-l mai strigă; nu avea rost. Ştia din experienţă cum răsună vocile în spaţiul metalic închis al coridorului – omul îl auzise destul de bine. Şi da, categoric avea ceva în acea mână acoperită de pardesiu – observase

modul în care materialul se îndoia rigid în jur. Renunţă la alergatul uşor şi sprintă.

Se întâlniră în dreptul uşii. Scott încetă să mai alerge, moleşindu-se. Ceea ce trebuia să spună i se uscă în gură. Icni.

Faţa lui. Mintea părea să-i bolborosească: „Faţa, *faţa*“.

Părea ieşită direct din benzile desenate *Timpul Sfârşitului,* care se distribuiau la biserică în fiecare a patra duminică, cele care provocau coşmaruri copiilor mici şi pe care cei mai mari trebuiau să şi le câştige prin puncte adunate în *Cartea Faptelor Bune* a pastorului William. Aceeaşi expresie absentă pe chipul cu obrajii scobiţi, gura încleştată, părul lung şi dezordonat atârnând peste oasele ascuţite ale pometţilor şi maxilarului, aceiaşi ochi arzători… „Privirea Judecăţii”… Exact ca în volumul II, numărul 63.

Genunchii începură să-i tremure. Gura i se încleşti. Nu putea…

Uşa scârţâi – nu remarcase niciodată până atunci zgomotul – şi se deschise. Dinăuntru se auzeau glasuri încă furioase.

Pardesiul se răsuci, braţul drept al străinului se eliberă şi se ridică, legănându-se. Ceva îl lovi pe Scott în cap, dintr-o parte, şi el se împiedică, prăbuşindu-se stângaci, cu membrele împrăştiate. Un fulger îi străbătu capul, lăsând în urmă scântei şi un efect de vibraţie în urechi. „Privirea” se opri scurt asupra lui, apoi se roti din nou spre stânga şi spre uşa deschisă a camerei de control. Străinul păşi înăuntru.

Strigătele erupseră. Nocera şi Ward, aproape la unison.

— E proprietate privată, dobitocule, ce…

O linişte subită i se lăsă peste amorţeala din cap, acolo unde fusese lovit. Apoi din nou Ward, complet bulversat:

— *Tu?* Ce *dracu* cauţi aici? Ce…

O tuse profundă, calmă – un sunet pe care-l cunoştea de undeva.

Şi începură ţipetele.

Scott simţi sunetul storcându-i sudoarea din pori, încrâncenându-i pielea de oroare. Ca atunci când Aaron îşi prinsese braţul între dinţii spărgătorului de pietre al lui Dougie Straker, exact aceeaşi senzaţie – sunetul agoniei, al unei distrugeri atât de masive încât glasul care îl producea ieşea din registrul său obişnuit şi nu mai putea fi recunoscut.

Carmen!

Scott începu să se zbată. Spaima că ei i se întâmplase ceva îl puse în genunchi, apoi îl ridică în picioare. Simţi sânge picurându-i în păr. Se împiedică şi aproape căzu, apoi se sprijini de marginea uşii exact când aceasta începuse să alunece ca să se închidă la loc. Mecanismul tremură o clipă, opunându-se strânsorii lui, apoi se deschise din nou la maxim. Scott se ridică în picioare şi intră, împleticindu-se. Avu timp să arunce o

privire fulgerătoare.

Era sânge peste tot – culoarea lui stridentă, peste console şi pereţi, frapa – şi ceva arătând ca nişte măruntaie din oferta de preţ redus a unui măcelar aluneca în jos pe ecrane. Nocera era jos, cu faţa întoarsă bizar într-o parte, cu ochii deschişi şi obrazul apăsat puternic pe podeaua prost măturată şi plină de praf, ca şi cum ar fi ascultat şobolanii foşgăind pe dedesubt. Şi mai mult sânge, o băltoacă largă de culoarea vinului roşu-închis i se scurgea în jurul abdomenului, pârâiaşe din ea răsucindu-se prin praful de pe jos. Peste trupul lui, Ren şi străinul se luptau pentru o armă cu ţeavă scurtă – Scott făcu legătura cu izbitura uşoară pe care o auzise – era unul dintre pistoalele Cressi pentru rechini din dulapul de sus. Se presupunea că ar fi încuiat, Ward aşa spunea *întotdeauna,* dar Ward zăcea în spatele lor.

Încă şi mai mult sânge, bărbatul masiv se zvârcolea şi aluneca pe el, strângându-şi, după cum observă Scott oripilat, gaura roşie, de carne vie, din locul unde îi fusese stomacul. Ţesutul rupt îi atârna fâşii din ea, curgând gros pe podea şi murdărindu-i degetele ca un amestec roşu-cremos în care îşi cufundase mâinile. Gura lui Ward era un tunel căscat, de culoare roz – puteai vedea în ea până la măsele şi limba tremurătoare, alb-gălbuie – iar urletele ieşeau de acolo în valuri greţoase. Ochii lui se agăţară de Scott, care stătea în pragul uşii, ţintuindu-l acolo. Largi şi rugători, înnebuniţi de durere; Scott nu-şi dădea seama dacă şeful lui îl recunoştea sau nu. Se urni, vrând să se arunce în luptă, însă vomită cu o forţă punitivă, din adâncul măruntaielor încleştate. Voma plescăi în sângele băltind al lui Nocera.

Carmen ţipă, disperată.

Pistolul pentru rechini se descărcă.

O altă lovitură, de data asta în gâtul lui, sub ureche. Încercă să se agaţe de ceva, de orice. Podeaua veni spre el. Sânge şi vomă, cald şi umed pe faţa lui când se prăbuşi. Încercă să-şi ţină gura închisă sau s-o cureţe, dar nu reuşi. Duhoarea şi gustul acidului arzător făcură iar să-i tresalte uşor stomacul. Picioarele i se mişcară ca ale unei insecte schilodite. Vederea i se întunecă asupra unei băltoace de roşu, cu pete alb-gălbui. Bâjbâi după o rugăciune, o dibui, nu-şi putu face gura să se mişte, rosti câteva cuvinte ezitante în minte…

„Tatăl nostru… nu ne duce…!”

Şi întuneric.

Capitolul 7

Spre seară, toate ştirile erau proaste.

Analizele genetice scoseseră la iveală faptul că la bordul *Horkan's Pride* se afla o persoană ale cărei caracteristici nu se potriveau cu niciunul dintre cadavrele împrăştiate. Amprenta acesteia nu fusese greu de identificat: avea întreg setul de modificări grupate sub umbrela termenului popular de „variantă treisprezece". Sau cum spusese Coyle, „un ciudat nenorocit".

Aveau de-a face cu o vânătoare de oameni.

Înregistrările audio-video se încăpăţânau să rămână cea mai puţin populată secţiune din modelul de investigaţie. Existau câteva fragmente de filmări prin satelit, de la platforme ocupate cu altceva şi care nu se aflau deloc aproape. Un monitor meteorologic geo-sincronizat deasupra insulelor Hawaii manifestase un oarecare interes periferic atunci când *Horkan's Pride* se scufundase în Pacific, iar sistemele militare din Rim înregistraseră intrarea în timp ce nava se afla încă în atmosfera superioară, dar îşi îndreptaseră atenţia în altă parte când informatorii COLIN transmiseseră ceea ce ştiau. *Horkan's Pride* îşi detaşase reactorul ca parte a protocolului de reintrare în atmosferă în caz de urgenţă, nu transporta arme şi urma să cadă în ocean fără să provoace daune. Unul dintre sateliţii militari urmărise cum nava îşi completează traiectoria anunţată, apoi se întorsese prompt la supravegherea mişcărilor de trupe din Nevada.

În niciuna dintre înregistrările recuperate nu exista vreun indiciu că s-a încercat preluarea înaintea sosirii echipajelor de coastă. Nu existau nici imagini utile cu vreo siluetă singuratică pierzându-se în ocean. Niciuna nu era concludentă, cu toate îmbunătăţirile permise de optica de ultimă oră, şi nici nu aduceau vreo informaţie care să ducă spre o pistă utilă.

Aveau pe cap o vânătoare de oameni, şi niciun punct de pornire.

La hotel, Sevgi stătu la masă cu Norton – o mâncare pe care nu o voia şi o conversaţie de care nu se simţea în stare. Percepea iluminatul slab, romantic al restaurantului ca pe o întunecime înghesuindu-se la marginea câmpului ei vizual. Synul se terminase, categoric.

— Ce părere ai despre asta? o întrebă Norton în timp ce ea pigulea dezinteresată dintr-o salată de caracatiţă.

— Tu ce crezi?

Era o deviere, ceva – „mda, *singurul* lucru" – pe care îl învăţase la şedinţele de consiliere plătite de către departament după ce se

întâmplase ce se întâmplase cu Ethan şi tot restul. Specialistul stătea în partea opusă a cabinetului, zâmbind amabil şi deviind orice întrebare pusă de ea cu aceeaşi enervantă tehnică provocatoare. După un timp, începuse să-i facă şi ea acelaşi lucru. Nu era de folos, presupunea ea, dar dusese la încheierea rapidă a şedinţelor, exact cum îşi dorea ea. „Nu te pot ajuta dacă nu mă ajuţi şi tu“, spusese el la final, cu o urmă de furie apărând în cele din urmă în tonul lui răbdător, soporific. Îi scăpa esenţialul. Ea nu voia să fie ajutată. Voia să distrugă – o distrugere cu răni roşii, sângerânde şi ţipete, a absolut tuturor faţetelor anoste ale constrângerilor sociale care o înconjurau ca o pânză de păianjen.

— Nicholson probabil o să răbufnească, zise Norton încet. O să spună că ai sentimente contradictorii.

— Mda.

— Nu-ţi place caracatiţa?

— Nu mi-e foame.

Norton oftă.

— Ştii că o putem lăsa baltă dacă vrei, Sev. Oricum oamenii lui Tsai nu ne vor aici, iar Rimsec ar adora să aibă ocazia să-şi arate muşchii secesionişti. Dacă tipul ăsta nu s-a înecat în Pacific, acum e pe teritoriul lor. În plus, faptul că e un treisprezece îl cam face să fie problema UNGLA. Putem să ne retragem şi să lăsăm ONU şi Rim să se lupte pentru jurisdicţie.

— În niciun caz, spuse Sevgi, aruncându-şi beţişoarele pe farfurie şi lăsându-se pe spate. Nu am venit la COLIN pentru o călătorie de plăcere, Tom. Aveam nevoie de banii ăştia. Şi ăsta e un mod la fel de bun să-i câştigi cum ar fi să faci praf piaţa neagră Marscech sau să-i pui pe jar pe cultişti. La dracu', ai *văzut* ce a făcut cu trupurile alea? Pe Helena Larsen o aştepta o viaţă la întoarcerea acasă. Asta e singurul lucru pe care l-am făcut în ultimii doi ani şi care are sens. E *al nostru.*

Norton o privi un timp în tăcere. Dădu din cap.

— Bine. O să-i spun lui Tsai să descarce dosarele CSI la COLIN New York. Asta ar trebui să înlăture ambiguitatea situaţiei. Ce vrei să facem cu Rovayo şi Coyle?

— Păstrează-i. Forţe reunite, sprijinul indispensabil al forţelor de ordine locale.

Găsi energia să zâmbească şi adaugă:

— Ar da bine în mass-media din Rim. COLIN o feşteleşte şi varsă unul dintre transporturile lor în Pacific, poliţiştii Coastei de Vest sar în ajutor. Asta ne-ar deschide nişte uşi.

— Şi ne-ar da de lucru pe teren.

— Păi, asta e. Tu cunoşti destul de bine Bay Area, nu? Ai o soră

acolo?

Norton sorbi din vin.

— Cumnată. Fratele meu s-a mutat acolo acum vreo cincisprezece ani, e coordonator special al imigrării din partea Human Cost Foundation. Ştii tu, testări, programe de integrare socială. Dar probabil m-ai auzit vorbind despre ea. Megan. Noi, hm, ne înţelegem destul de bine.

— O să te duci să-i vezi cât suntem acolo?

— Poate.

Norton se uită încruntat la paharul cu băutură.

— Cât din toate astea lăsăm să ajungă în media?

Sevgi căscă.

— Nu ştiu. Să vedem cum merge. Dacă e vorba despre o variantă treisprezece, propun să ţinem secretă toată treaba.

— *Dacă* e vorba despre o variantă treisprezece? Uf, nu ştiu, tu crezi că despre asta ar fi vorba? Sunt eu, Sev. Crezi că poţi renunţa pentru un timp la teatrul ăsta inocent?

Privi prin semiîntunericul restaurantului. Ochii ei prinseră mişcarea unei reclame slab luminate din anii cincizeci – un vis nanotech despre schimbare, un murmur de marşuri verzi şi albastre peste roşul marţian, până la orizont, unde, în acelaşi timp, răsărea un nou soare strălucitor.

— Va fi suficient să facem din el un pasager clandestin şi un criminal, zise ea cu grijă. Să spunem că a ucis membrii echipajului, şi să păstrăm detaliile ascunse de toţi maniacii pe care va trebui să-i reducem la tăcere. E destul de rău că s-a întors de pe Marte. Dacă le mai spunem şi că e un treisprezece ar însemna să ne căutăm singuri necazul. Ai văzut cum a reacţionat Coyle. Îţi aminteşti de Sundersen, anul trecut? Nu mai avem nevoie să se stârnească panica de genul „Monstrul e printre noi“.

— Crezi că o să facă la fel? După toată săpuneala din partea Comisiei Pentru Etica Presei?

Sevgi ridică din umeri.

— Media iubeşte panica. Cresc vizionările.

— O să le spunem din ce rasă face parte?

— Dacă şi când o obţine Organic Trace. De ce?

— Mă întreb, zise Norton calm, dacă e chinez.

Sevgi se gândi un moment.

— Da. Aşa e. Nu ne dorim o reluare a febrei Zhang. Porcăria aia a fost groaznică. Cel puţin în cazul Sundersen nu a murit nimeni.

— În afară de Sundersen.

— Ştii la ce mă refer. Ai văzut vreodată filmarea linşării? La şcoală ne puneau s-o urmărim, zise Sevgi, frecându-şi tâmplele cu vârfurile degetelor. Încă o mai văd aici, fir-ar să fie, de parcă ar fi fost ieri.

— Urâte timpuri!

— Mda.

Împinse farfuria deoparte şi-şi încrucişă braţele în spaţiul eliberat.

— Ascultă, Tom, poate ar trebui să trecem sub tăcere întreaga poveste. Deocamdată, cel puţin. Doar să anunţăm presa că toată lumea a murit în accident, inclusiv tipul ăsta. La urma urmei, nu-i nimic neplauzibil în asta. Rahat, încă nu am înţeles nici *noi* cum a supravieţuit.

— Pe de altă parte, dacă am obţine o identificare fotografică…

— Marele „dacă“!

— … atunci răspândirea ei ne-ar da mari şanse să-l prindem pe individ.

— Îşi poate schimba înfăţişarea, Tom. Orice salon dintr-o fundătură din Bay Area ar face-o pentru câteva sute de dolari. Până să-i oferim presei un chip, el şi l-ar da jos şi ar dispărea. Urmărirea genetică e singura metodă care merge aici.

— Dacă are codul genetic al unui chinez, şi asta se află, atunci ne confruntăm cu aceeaşi problemă.

— Dar noi vom căuta un cod anume.

— Şi pentru Zhang se căuta o faţă anume. Nu-mi amintesc să fi avut prea mare importanţă. La naiba, Sevgi – din senin, Norton îl maimuţări pe Nicholson – ştii că toţi blestemaţii ăia oricum seamănă între ei.

Sevgi schiţă un zâmbet.

— Nu cred că aici merge aşa. Aici nu e Jesusland.

— Idioţenie există peste tot, Sev. Nu e singura franciză a Republicii. Uită-te la Nicholson – născut şi crescut în New York. El de unde a luat-o?

— Nu ştiu. Faith Satellite Channel?

— Hall-e-*lu*-jah! Lăudat fie *Domnul*, Iisus o să vină şi o să-mi *reducă* impozitele!

Zâmbiră amândoi batjocoritor, dar râsul nu venea. Cadavrele din virtual încă mai atârnau în jurul lor, în semiîntuneric. Atent, un picolo apăru şi îi întrebă dacă au terminat. Sevgi aprobă cu o înclinare a capului; Norton ceru să vadă deserturile. Picoloul adună farfuriile şi plecă. Încet, Sevgi începu să observe că era extrem de slab pentru vârsta lui şi că vorbirea îi urma un tipar bizar, ca şi cum i-ar fi făcut rău să vorbească. Trăsăturile păreau de chinez din nord, dar avea pielea foarte închisă la culoare. Simţi revelaţia ca pe o izbitură lichidă în stomac. Se uită lung în urma siluetei care se retrăgea.

— Crezi că e una dintre poveştile de succes ale fratelui tău? întrebă ea.

— Hmm, făcu Norton, urmărindu-i privirea. Ah! Mă îndoiesc.

Statistic, adică. Jeff mi-a spus că primesc anual cel puţin câteva mii de evadaţi din laboratoarele negre. Şi, oricum, el se ocupă mai mult de administraţie, încearcă să pună treaba pe roate. Au aproape o sută de consilieri la lucru, care vin şi pleacă, şi încă sunt împotmoliţi.

— Human Cost e o organizaţie de caritate, nu?

— Da. Primesc un buget de la administraţia Rim, dar nu e unul care se poate numi generos.

Dintr-odată glasul partenerului ei se animă:

— Şi, înţelegi, e o muncă dură. Genul de lucruri care te uzează. Unele dintre poveştile pe care mi le-a spus despre ce se petrece în acele tabere… nu cred că eu m-aş putea descurca. Chiar nu înţeleg cum poate Jeff. E ciudat. Când eram mai tineri, se părea că eu aveam să fiu cel cu vocaţie de justiţiar. El era „omul puterii şi influenţei", nu eu. Şi apoi – Norton gesticulă cu paharul de vin – a ajuns să facă muncă de caritate şi eu am ajuns într-un post mare la COLIN.

— Oamenii se mai schimbă.

— Mda.

— Poate e Megan.

El o privi tăios.

— Ce anume?

— Poate asta l-a schimbat. Faptul că a întâlnit-o pe Megan.

Norton mormăi ceva. Un chelner aduse lista cu deserturi, dar nu aveau nimic atrăgător. Optară pentru nişte cafele îmbunătăţite genetic, care aparent aduseseră faima localului, şi cerură nota. Sevgi se pomeni fixând din nou antica reclamă cu Marte.

— Ştii, rosti ea încet, pentru că amândoi se învârtiseră în jurul problemei toată seara, adevărata întrebare nu e cine este tipul ăsta. Întrebarea e cine l-a ajutat să ajungă acasă.

— Ah! Asta.

— Să păcălească djinnul navei? Dacă era capsulat şi criocapsula l-a dezgheţat, numai atât şi ar fi fost de-ajuns să declanşeze vreo alarmă. Asta chiar înainte să se trezească, aşa că de unde timp să mai şi înceapă să umble la sisteme? Iar dacă nu era capsulat, dacă s-a ascuns, atunci n-djinnul nu ar fi trebuit nici măcar să permită lansarea.

— Crezi că Rovayo şi Coyle au remarcat asta? Eu am încercat să evit subiectul.

— Da. „S-a mai întâmplat aşa ceva în cursa pentru Marte, doar că nouă nu ne place să facem publice faptele. Uneori mor şi atât!" Foarte frumos.

Norton rânji.

— Cât se poate de adevărat, Sev.

— Mda. Cam o duzină de cazuri în vreo şaizeci de ani de trafic. Pe legea mea, se vorbeşte de fiecare dată despre probleme tehnice.

— Nu crezi că o să înghită asta?

— Ce, viciile ascunse ale inteligenţei artificiale a n-djinnului? întrebă Sevgi şi se strâmbă. Nu ştiu, e atrăgător. Maşinile nu sunt pe măsura oamenilor şi tot rahatul ăsta. Şi tuturor le place să li se spună un secret. Vinde-le oamenilor o conspiraţie şi, dacă ai noroc, o să le îngheţe complet creierul. Secte secrete mâncătoare de copii, un complot vechi de secole pentru înrobirea omenirii. Elicoptere negre, ouă zburătoare. Prostii de-astea au mare succes. Resursele critice sunt deconectate.

— Şi între timp…

— Între timp – Sevgi se aplecă peste masă, şi tot amuzamentul îi dispăruse de pe chip – amândoi ştim că altcineva de pe Marte, foarte priceput în programarea maşinilor, este amestecat în asta. Canibalul nostru misterios a fost încapsulat împreună cu ceilalţi, ceea ce înseamnă fraudă de identitate de grad înalt, şi apoi a fost programat să se trezească mai devreme, ceea ce…

Norton scutură din cap.

— E ceva ce nu înţeleg. De ce să fie trezit aşa de devreme încât să fie nevoit să-i mănânce pe toţi ceilalţi ca să supravieţuiască? De ce să nu deconecteze capsula când ar mai fi fost doar câteva săptămâni până la Pământ?

Sevgi ridică din nou din umeri.

— Bănuiala mea? A fost o defecţiune. Cel care a deconectat n-djinnul nu a fost la fel de tare şi la programarea criocapsulelor. Tipul se trezeşte la două săptămâni distanţă de planeta greşită, la începutul călătoriei, nu la sfârşitul ei. Poate că astfel criocapsula e scurtcircuitată şi el nu se mai poate întoarce să se reîngheţe, sau poate că nu e, dar el rămâne oricum afară pentru că nu-şi permite să sosească în capsulă şi să treacă prin carantină. Dar, indiferent cum ai privi lucrurile, defecţiune sau nu, a avut ceva ajutor specializat. Aici nu e vorba de o evadare din închisoare, Tom. Tipul ăsta a fost *trimis*. Iar asta înseamnă că cei care l-au trimis au un scop bine definit în minte.

Norton făcu o grimasă.

— Păi, numărul de motive pentru care ai angaja o variantă treisprezece e destul de limitat.

— Mda.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru un timp. În cele din urmă, Sevgi ridică ochii spre partenerul ei şi zâmbi uşor.

— Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom.

Capitolul 8

Luă ultimul feribot peste golf până la Tiburon, la coborâre făcu semn unui autotaxi şi călători până în Mill Valley cu ferestrele deschise. Aerul călduţ, cu parfum de verdeaţă, se revărsa înăuntru, aducându-i amintirea intensă a plimbărilor cu Megan pe sub coroanele arborilor de sequoia din Muir Woods. O puse din nou deoparte cu mare grijă, apucând imaginea de margini ca pe o fotografie antică pe care ar putea-o murdări sau ca pe o bucată de oglindă spartă. Privea strălucirea blândă a felinarelor pe străzi şi luminile caselor de lemn construite departe de drum şi învelite în frunziş. Se afla la fel de departe de *Horkan's Pride* şi încărcătura ei măcelărită pe cât de departe se afla de casă. Te uiţi la şoselele bine întreţinute, arătoase, la toată verdeaţa liniştită din zonele rezidenţiale, şi nu vrei să crezi că omul care s-a prăbuşit în această dimineaţă în ocean, având drept companie numai cadavrele pe care le mutilase, ar putea fi liber sub acelaşi cer nocturn.

Cuvintele lui Sevgi Ertekin îi trecură iar prin minte.

„Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom."

Taxiul găsi adresa şi opri uşor sub cel mai apropiat felinar. Cum stătea acolo, abia dacă făcea mai mult zgomot decât vântul printre copaci, însă văzu cum luminile se aprind în casă şi uşa de la intrare se deschide. Încadrat în lumină, Jeff îi făcea ezitant cu mâna. Probabil aşteptase la fereastră. Nici urmă de Megan lângă el.

Norton urcă curba abruptă a aleii, resimţind dintr-odată orele scurse şi distanţa faţă de New York. Cicadele ţârâiau în tufişuri şi în copacii plantaţi de-o parte şi de alta, apa plescăia în havuzul de piatră al fântânii de sus. Casa era construită în pantă, ocupând un spaţiu larg, neregulat şi cu o poartă în arcadă. Fratele lui coborî treptele să-l întâmpine şi îl bătu într-un fel ciudat pe umăr.

— Ţi-ai amintit uşor unde să ne găseşti?

— Am luat un taxi.

— Aha, da. Corect.

Intrară împreună.

— Megan nu-i pe aici? întrebă el, ca din întâmplare.

— Nu, e Ia Hilary cu copiii.

— Hilary?

— A, da. Nu ne-am mai văzut de atunci. Hilary e noul nostru consilier juridic la fundaţie. Are gemeni de aceeaşi vârstă cu Jack. Dorm la ei, zise Jeff Norton şi făcu semn spre living. Intră şi ia loc! Vrei ceva de băut?

Camera era cam la fel cum şi-o amintea Norton – fotolii acoperite cu

tapiţerie uzată, aşezate cu faţa spre un ecran imitând focul, încastrat într-un zid de cărămidă nefinisată, obiecte de artă a indigenilor din nord-vest şi fotografii de familie înghesuite pe pereţi.

Podea de lemn lustruit şi covoare din Orientul Mijlociu. Jeff îi servi cu *arrack* indonezian dintr-un dulap pentru băuturi făcut din lemne aduse de apă. Strălucirea slabă a flăcărilor de pe ecran şi aplicele de pe peretele în stil japonez îi luminau profilul în timp ce lucra. Norton îl privea.

— Presupun că ai văzut informaţiile pe care le-am făcut publice?

Jeff dădu aprobator din cap, turnând în pahare.

— Da, tocmai mă uitam. Plonjonul misterios al navei morţii. De asta ai ieşit pe teren?

— Cam aşa ceva. E un adevărat coşmar „clasa întâi“.

— Bun, presupun că mai devreme sau mai târziu trebuia să începi să-ţi câştigi salariul ăla gras pe care ţi l-ai tras.

Un zâmbet scurt, pieziş, care să arate că nu vorbea serios. „Da, dar cumva, Jeff, întotdeauna o iei în serios, nu-i aşa?“

— Cum mai merg lucrurile la Jefferson Park? Se poartă frumos cu tine?

Norton ridică din umeri.

— La fel ca întotdeauna. Nu mă plâng. Am o parteneră nouă, preluată de la NYPD, Secţia Omucideri. E cu câţiva ani mai tânără ca mine, aşa că mă ţine în alertă.

— Atrăgătoare?

— Nu că ar avea vreo importanţă, dar da, este.

Jeff veni cu două pahare şi îi întinse unul. Zâmbi.

— Întotdeauna are importanţă, frăţioare. Crezi că o să i-o pui?

— Jeff, pentru Dumnezeu!

Nu era o furie reală; era prea obosit de călătorie şi plictisit pentru aşa ceva.

— Chiar trebuie să te porţi tot timpul ca un sălbatic?

— Ce-i? Fata e atrăgătoare, tu nu-ţi faci socotelile, nu-ţi calculezi şansele?

Încă în picioare, fratele lui dădu pe gât o înghiţitură lungă de *arrack* şi rânji către el:

— Haide, îţi citesc în ochi. Pe asta o vrei.

Norton îşi apăsă pleoapele cu degetele.

— Ştii ceva, Jeff, poate că o vreau, poate că nu. Dar acum nu asta e principala mea preocupare. Crezi că am putea discuta şi despre ceva important?

Nu văzu cum se produse schimbarea expresiei de pe chipul fratelui

său: zâmbetul care pălise, făcând loc unei încordări atente. Jeff se retrase şi se lăsă în fotoliul din faţa lui, întinzându-şi picioarele. Când Norton se uită la el, îi prinse privirea şi gesticulă.

— Bine, Tom, se rezolvă. O să fac tot ce pot. Dar a trecut mult timp de când aveam influenţă la New York. Adică, aş putea da câteva telefoane dacă îţi stau unii în spate, dar…

— Nu, nu vreau nimic de genul ăsta.

— Nu?

— Nu, avem lesa destul de lungă în cazul ăsta. S-a întins vorba de sus până jos – faceţi ce vreţi, dar curăţaţi mizeria asta.

— Şi despre ce mizerie e vorba, mai exact? La ştiri se spune că toţi cei de la bord sunt morţi.

— Mda. De când crezi tot ce-ţi arată la ştiri? Adevărul e că avem unul viu şi a reuşit să scape de pe navă. Informaţia asta ţi-o dau confidenţial, Jeff. Nu trebuie să ajungă mai departe de camera asta, de discuţia asta. Nici măcar la Megan.

Jeff întinse mâinile în lateral. Zâmbi uşor.

— Ei, de când îi spun eu lui Megan totul? Mă cunoşti, Tom.

— Da, bine.

Îşi reţinu furia. Era un sentiment vechi, cu care se obişnuise, ca senzaţia pe care o avea în Cadillac, atunci când cobora fără frâne.

— Haide. Care-i marele secret?

— Marele secret e că tipul ăsta e o variantă treisprezece.

Avu o mică satisfacţie urmărind reacţia lui Jeff. Ochii lărgiţi, gura deschizându-se să emită o replică pe care nu o avea. Norton se gândi că reacţia fusese cam falsă, dar se obişnuise de atâţia ani cu această caracteristică a lui Jeff, cu modul actoricesc, uşor exagerat în care se manifesta, indiferent ce auditoriu ar fi avut. Tolerant, încercase întotdeauna s-o vadă drept preţul admiterii în cercul fermecat al puterii în care fratele lui sălăşluia cu atâta aplomb pe când erau amândoi mai tineri – însă acum, când fratele lui devenise el însuşi tolerant, fără să-şi piardă manierele lustruite, Norton era silit să presupună că poate Jeff fusese întotdeauna aşa, jucând întotdeauna pentru spectatorii de la galerie.

— Te confruntţi zilnic cu aşa ceva, Jeff, zise simplu. Am nevoie de un sfat.

— Aţi anunţat UNGLA?

— Încă nu. După cum merg lucrurile, e puţin probabil că o vom face.

— Vrei sfatul meu? Sună-i!

— Haide, Jeff. COLIN nu a semnat nici măcar Acordul de la Munchen. Crezi că o să vrea ca ONU să-i umble prin lucruri cu bocancii marilor

tratate internaţionale?

Jeff Norton îşi lăsă băutura pe o măsuţă înaltă din lemn adus de ape – o rudă îndepărtată a dulapului cu băuturi. Îşi frecă faţa cu mâinile.

— Cât de multe ştii despre varianta treisprezece, Tom?

Norton ridică din umeri.

— Ce ştie toată lumea.

— Ceea ce ştie toată lumea sunt prostii şi chestii care induc panica, date pe canalele de ştiri. Ce ştii tu *în realitate?*

— Păi, sunt sociopaţi. Un fel de sălbatici din vremurile când încă eram vânători-culegători, corect?

— Da, într-un fel. Adevărul e, Tom, că sunt ca bonobo, hibernoizii şi toţi bastarzii prematuri ai modificării genetice pe care pionierii optimişti şi idioţi ai secolului trecut ni i-au pus în cârcă. Treabă făcută pe ghicite şi intenţii rele. Nimeni nu a construit vreodată o variantă umană pentru că s-ar fi gândit că-i oferă o viaţă mai bună, libertate şi şansa de a-şi căuta fericirea. Toate sunt produse cu sarcini precise. Programele spaţiale voiau hibernoizi, iar bonobo reprezentau visul umed al autorităţii patriarhale asupra feminităţii…

— Şi al tău, nu?

Jeff îi oferi un zâmbet strâmb.

— O să renunţi vreodată la asta?

— Dar Megan?

— Megan nu ştie. E problema mea, nu a ei.

— Un gest măreţ din partea ta.

— Nu, e slab şi masculin. Ştiu asta. Presupun că n-o să am niciodată nenorocita ta de corectitudine morală, frăţioare. Dar dacă i-aş spune lui Megan, n-aş reuşi decât să-i rănesc pe ea şi pe copii. Şi nu vreau să fac asta.

Îşi luă din nou paharul şi îl ridică în direcţia lui Norton:

— Pentru supravieţuirea cu propriile greşeli, frăţioare. Fie aşa, fie du-te dracului.

Norton ridică din umeri şi înălţă propriul pahar.

— Să trăim cu greşelile noastre.

Imaginea lui Megan îi fulgeră prin minte, cu părul strălucind în soare şi râzând printre trunchiurile copacilor, şi mai târziu cu trupul gol, pistruiat de soare, străduindu-se să se lipească de el pe cearceafurile umede de transpiraţie ale patului de motel.

— Deci, rosti ca să alunge viziunea, dacă bonobo au fost visul umed al autorităţii patriarhale, varianta treisprezece ce e?

— Varianta treisprezece? zise Jeff, schiţând încă un zâmbet. Varianta treisprezece ne-a redat bărbăţia.

— Fii serios.

— Hei, nici măcar n-ai fost acolo, frăţioare.

— Eşti cu şase ani mai mare ca mine, Jeff. Nici tu nu ai fost.

— Du-te şi citeşte cărţile de istorie dacă nu vrei să crezi ce-ţi spune fratele tău mai mare. Vorbesc de perioada pre-Secesiune. Pre-atmosferă pe Marte. Aveam o lume de nivel întâi în care bărbăţia devenea demodată. Avansau valurile societăţii feminizate, masculii alfa se sacrificau sinucigându-se sau luând droguri pentru supervirilitate pe care inimile lor nu le suportau, şi asta în final *este* tot sinucidere, doar că mai lentă şi o idee mai amuzantă.

— Credeam că substanţele alea erau în afara legii.

Jeff îi zâmbi subţire.

— O, da, şi treaba asta chiar *ţinea*. Vreau să spun că *nimeni* nu ia droguri dacă sunt ilegale, nu-i aşa? În special nu droguri care îţi oferă o erecţie ca un baston de cauciuc şi posibilitatea reluării instantanee, timp de o noapte întreagă.

— Tot nu cred că substanţele astea au înclinat în vreun fel balanţa. Asta e genetică de talk-show, Jeff.

— Crezi ce vrei. Juriul academic încă promovează virilicidul, în privinţa asta ai dreptate. Dar eu n-am auzit de niciun biolog social care să nu considere autodistrugerea masculilor alfa drept una dintre influenţele majore din peisajul politic al ultimului secol. Restrângerea bărbăţiei – zâmbi iarăşi – ca să spunem aşa. Şi odată cu asta se obţine o restrângere a interesului faţă de vitejia militară ca funcţie a vieţii. Dintr-odată, nimeni în afară de nişte idioţi săraci lipiţi pământului din Kansas nu mai vrea să fie soldat, pentru că, la naiba, rahatul ăla te poate ucide şi *trebuie* să existe moduri de a-ţi trăi viaţa mai bune şi mai bine plătite. Aşadar îi avem pe aceşti idioţi amărâţi care luptă cu dinţii şi ghearele pentru diverse cauze – vocea lui Jeff se transformă pentru moment într-o parodie grosolană a vorbirii din Jesusland – „ei nu înţeleg binele adevărat”, dar, în general vorbind, toţi ceilalţi urlă „încălcarea drepturilor omului” şi „daţi-mi drumul de aici, trimiteţi-mă la colegiu”. Şi pierdem, frăţioare, pe toate planurile. Pentru că ne punem cu duşmani care mănâncă, dorm şi respiră ură pentru tot ce reprezentăm noi, cărora nu le pasă dacă mor în chinuri atâta timp cât iau cu ei şi câţiva dintre noi. Vezi tu, Tom, o societate feminizată poate face multe lucruri, dar ceea ce nu poate face, şi asta valorează al naibii de mult – este că nu poate duce un război în ţările altora.

— N-am cerut o lecţie despre Secesiune, Jeff. Te-am întrebat despre varianta treisprezece.

— Da, ajung şi acolo.

Jeff mai luă o înghiţitură de *arrack,* apoi continuă:

— Ştii, cândva credeam cu toţii că o să trimitem roboţi să lupte în războaiele astea. Dar construcţia roboţilor e costisitoare, iar în punctele în care contează, nimeni nu are încredere în ei. Se defectează când e prea cald, sau prea frig, sau e prea mult praf. O dau în bară în oraşe, ucid mulţi oameni nevinovaţi, distrug infrastructura pe care ar fi mai bine s-o păstreze intactă. Pot fi induşi în eroare, avariaţi şi deconectaţi cu nişte dispozitive semi-decente cumpărate pe piaţa neagră şi conduse de nişte hackeri deştepţi, pregătiţi probabil la un curs de „braţele unei inimi mari în jurul lumii întregi", la MIT. Roboţii pot fi furaţi, reprogramaţi, trimişi înapoi împotriva noastră fără ca măcar s-o ştim. Îţi aminteşti piatra memorială pe care ne-a arătat-o tata, ultima dată când am fost în New Mexico? Nenorocita aia de piatră mare din mijlocul deşertului Oklahoma?

— Vag.

Îi trecu prin minte imaginea unui bolovan mare de granit deschis la culoare, tăiat pe o parte şi şlefuit pe acea unică suprafaţă până la o strălucire gri, puternică în contrast cu suprafaţa brută şi mată a restului pietrei. Era prea mic ca să citească literele negre. Un teren cu ferme aride, în declin, câteva magazine pe o autostradă lovită de soare, exact ca o şină de oţel lustruită. O femeie bătrână în spatele tejghelei de unde cumpăraseră bomboane, cu părul la fel de cenuşiu ca piatra de afară. Tristă, îşi aminti el, părea tristă atunci când ei aleseseră şi plătiseră.

— Câţi ani aveam, cinci sau şase?

— Cel mult. Presupun că mi-ar fi ieşit din minte, dar am avut coşmaruri câteva săptămâni după aia. Acel Trupex AS-81 dintr-un set vechi de jucării pe care-l avusesem, dar în mărime naturală, izbind casa, strivindu-i pe mama şi pe tata, trecând peste patul meu, aruncându-mă şi rupându-mi braţele şi picioarele din încheieturi. Ştii că acele nenorocite de maşini au stat în depozitul ăla *nouă săptămâni* înainte ca virusul *Allahu Akbar* să lovească.

— Da, am citit despre asta la şcoală. Ţi-am spus, Jeff, nu sunt aici pentru lecţii de istorie.

— Au masacrat întregul oraş, Tom. L-au făcut bucăţi. N-a mai rămas nimic acolo în afară de piatra aia.

— Ştiu.

— Hardesty, Fort Stewart, Bloomsdale. Baza maritimă de la San Diego. Totul în mai puţin de trei ani. Te surprinde că militarii au început să caute o soluţie mai bună?

— Varianta treisprezece.

— Da, varianta treisprezece. Oameni precivilizaţi. Tot ceea ce eram

cândva, modelul de care am început să ne îndepărtăm când am plantat primele culturi agricole, ne-am făcut primele legi şi ne-am construit primele oraşe. Îţi spun, Tom, în locul tău aş anunţa UNGLA şi m-aş retrage cât mai în spate. Nu vrei să te încurci cu un treisprezece.

— Acum *tu* vorbeşti ca pe canalele de ştiri.

Jeff se aplecă, serios.

— Tom, treisprezece este singura variantă genetică pe care Jacobsen a considerat-o suficient de periculoasă ca să i se abroge drepturile fundamentale ale omului. Există un motiv pentru care ăştia au fost închişi sau exilaţi pe Marte. Există un motiv pentru care nu li se permite să se reproducă. Vorbim despre un tip de om pe care planeta asta nu l-a mai văzut de douăzeci de mii de ani. În esenţă, sunt paranoici psihopaţi, formaţi prin antrenament militar încă din copilărie şi, în rest, cam nimic altceva. Foarte inteligenţi, foarte duri şi nu prea interesaţi de altceva în afară de a obţine ceea ce vor, indiferent de pagube sau costuri.

— Nu reuşesc să înţeleg, zise Norton caustic, cum ne redă asta bărbăţia.

— Asta pentru că trăieşti în New York.

Norton pufni şi goli paharul de *arrack*.

Fratele lui îl urmări cu un zâmbet uşor până termină.

— Vorbesc serios, Tom. Tu crezi că Secesiunea a avut la bază interesele Pacific Rim şi agenda verde? Sau poate câţiva asiatici linşaţi şi aventurile ratate din Orientul Mijlociu?

— Printre alte lucruri da, asta a fost.

Jeff scutură din cap.

— N-a fost aşa, Tom. N-a fost nimic din toate astea. America s-a divizat din cauza viziunii despre putere. Forţa masculină contra negocierii feminine. Forţă contra cunoştinţe, dominare contra toleranţă, simplu contra complex. Credinţa, Drapelul şi Cântecul patriotic s-au ridicat împotriva Noii Matematici pe care, să fim sinceri, nimeni în afara specialiştilor în cuantică nu o înţelege cu adevărat, a Teoriei Cooperării şi a Noii Ordini Internaţionale. Şi până să apară Proiectul Lawman, fiecare factor din ecuaţie indica spre un viitor atât de feminizat, încât era de-a dreptul neamerican.

Norton nu se putu abţine să nu râdă.

— Ar trebui să scrii discursuri, Jeff.

— Uiţi, replică fratele său fără să zâmbească, că am făcut-o. Acum să ne gândim la situaţia de atunci, la nava esenţei masculinităţii pe cale a se scufunda, împotmolită peste graniţe în mlaştina unor complexităţi pe care nu le înţelege, trădată de tehnologia ei militară şi de propriii ei tineri. Atunci apar aceşti noi ticăloşi solizi, în uniforme americane, care

se numesc Lawmen, şi dintr-odată *câştigă.* Nu ştie nimeni cu exactitate de unde au apărut aşa, din senin, se neagă multe lucruri, dar cui îi pasă de asta? Ceea ce contează este că tipii ăştia sunt soldaţi americani, că luptă pentru noi şi duc greul bătăliei. Gândeşte-te la asta o clipă, Tom, şi imaginează-ţi ce efect a avut în toate orăşelele alea prin care ai trecut venind încoace.

Jeff coborî degetul pe care îl îndreptase către fratele lui, privi în pahar şi înălţă sprâncenele, probabil mirat de propria sa izbucnire pasională.

— Cel puţin aşa am citit.

Pentru o clipă, camera păru sufocantă. Rămaseră amândoi tăcuţi. După un timp, Jeff se ridică şi se îndreptă din nou spre bar.

— Mai vrei unul?

Norton scutură din cap.

— Trebuie să mă întorc, mă trezesc devreme.

— Nu vrei să rămâi peste noapte?

— Păi…

— Doamne, Tom. Aşa de rău ne înţelegem?

Jeff se întoarse de la băutura pe care o turna şi îl ţintui cu privirea:

— Haide, n-ai cum să iei un feribot noaptea, la ora asta. Chiar ai de gând să mergi cu un taxi de jur-împrejurul golfului doar ca să nu fii nevoit să dormi sub acoperişul meu?

— Jeff, nu…

— Tom, ştiu că uneori pot să fiu un dobitoc, ştiu asta. Ştiu că există lucruri pe care nu le aprobi la mine. Mama şi tata nu ar fi fost de acord, dar, pentru Dumnezeu, tu crezi că bătrânul a fost un sfânt întreaga lui viaţă?

— Nu ştiu, zise Norton liniştit. Dar dacă nu a fost, niciunul dintre noi nu l-a prins.

— Nici tu nu m-ai *prins* pe mine. Eu ţi-am spus tot, fir-ar al dracului.

— Da, mulţumesc.

— Tom, sunt fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu. Cine ţi-a găsit nenorocita asta de slujbă la COLIN?

Norton sări în picioare.

— Nu pot să cred! Transmite-le salutări lui Megan şi copiilor. Îmi pare rău că nu am avut timp să le cumpăr un cadou.

— Tom, stai! Stai!

Mâinile întinse rugător, băutura uitată.

— Îmi pare rău, a fost o ticăloşie. Bine, uite, nu eu ţi-am obţinut slujba, oricum erai în capul listei favoriţilor. Dar în vara aia am şoptit multe lucruri bune despre tine în multe urechi. Şi aş face-o oricând. Eşti

fratele meu, nu crezi că asta înseamnă ceva pentru mine?

— Megan e soţia ta. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Doamne, nu-i acelaşi lucru. Ea e o femeie, nu, nu…

Se opri, gesticulând neajutorat.

— E căsnicia, Tom. Aşa se întâmplă. Ai copii, oboseşti, strălucirea dispare. Începi să cauţi… Ceva. Nu ştiu, ceva *proaspăt*, ceva care să-ţi aducă aminte că nu eşti mort încă. Că nu vă transformaţi în doi bătrânei inofensivi dintr-un complex pentru pensionari din Costa Rica.

— Aşa îi vezi pe mama şi pe tata?

— Aşa *sunt,* Tom. Ar trebui să treci pe acolo mai des, ai vedea. Poate ai începe să înţelegi.

— Da, sigur. Ai futut refugiate bonobo pentru că mama şi tata au îmbătrânit. Are foarte multă logică.

— Tom, habar n-ai despre ce vorbeşti. Ai treizeci şi şapte de ani, nu ai fost niciodată căsătorit, nu ai o familie. Vreau să spun…

Jeff părea că se străduieşte să ajungă la ceva din interiorul său.

— Uite, tu chiar crezi că lui Megan i-ar păsa prea mult dacă ar şti? Adică, sigur, ar trece prin toate etapele, prin toate sentimentele, m-ar obliga să plec de acasă pentru un timp, ar plânge mult. Dar în final, Tom, ar face ce e mai bine pentru copii. Acum ei sunt lumea ei, nu eu. Nu-i mai pot frânge inima, chiar dacă aş vrea, chiar dacă aş încerca. E *genetica,* Tom, nenorocita de genetică. Pentru Megan, eu sunt pe locul doi, după copii, pentru că *aşa e ea construită.*

— Iar pe Nuying ai futut-o pentru că aşa eşti tu construit, corect?

Jeff răsuflă zgomotos, coborî privirea, depărtă braţele.

— Da, cam aşa ceva. Construcţia mea şi a ei – vorbesc despre Nu. Eu sunt marele mascul alfa în fundaţie, patriarhul şi costumul cel mai scump din zonă. Pentru o bonobo, asta e o atracţie mai mare decât scula lui Larry Lastman.

— Aşa că ai intrat cu amabilitate în joc, nu? Pur şi simplu nu puteai dezamăgi fata.

Un alt oftat. De data asta, Norton înţelese din el că fratele lui cedase lupta. Jeff se prăbuşi înapoi pe fotoliu. Privi în sus spre el.

— Okay, Tom, spuse el calm. Fie ca tine. Presupun că probabil n-ai futut nicio bonobo în viaţa ta, aşa că nu ştii cum e, toată acea supunere, toată acea feminitate ca o floare ruptă în mâinile tale ca…

Scutură din cap.

— Las-o baltă. Îţi chem un taxi.

— Nu, zise Norton simţind ceva ciudat, lunecos, în piept. O să rămân, Jeff. Îmi pare rău, eu… a fost o zi lungă.

— Eşti sigur?

— Da. Uite ce e, nu vreau să te judec, Jeff. Ai dreptate, niciunul dintre noi nu e sfânt. Toţi am făcut lucruri…

*Megan alături de el în motel, lăsându-l să-i sugă sânii, cu privirea în altă parte, ca şi cum el ar fi o îndatorire casnică obişnuită. Spre final, închide ochii de tot, se mişcă în sus şi în jos pe erecţia lui, până la orgasm, murmurând „*ticălosule, oh, nemernic ticălos*” printre dinţii încleştaţi. O să se facă tare ca piatra doar gândindu-se la asta în săptămânile următoare, cu toate că e aproape sigur că ea nu la el se referea, şi când, după aceea, o întrebase, ea pretinsese că nu-şi aminteşte să fi spus nimic…*

— … lucruri pe care le regretăm, pe care le-am şterge dacă am putea. Crezi că eu sunt diferit?

Jeff îi aruncă o privire cercetătoare.

— Îţi scapă ceva esenţial aici, Tom.

Ridică mâinile, cu palmele întinse; pe chipul lui era o expresie aproape imploratoare.

— Eu nu o regret pe Nuying. Sau pe celelalte, pentru că Dumnezeu ştie că ea nu a fost singura. Numai că nu ţi-am spus şi despre celelalte din cauza modului în care ai reacţionat. Da, de fiecare dată e o complicaţie emoţională, Tom, un stress de care m-aş lipsi. Dar nu mă pot convinge să mă simt prost din cauza asta, şi nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat. Poţi să înţelegi asta? Poţi *suporta* să ştii asta despre fratele tău?

„Nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat!”

Norton se aşeză din nou, prudent, pe marginea celuilalt fotoliu. Cuvintele lui Jeff erau ca nişte aşchii smulse din inima lui, o uşurare bruscă a unei dureri pe care nu fusese pe deplin conştient că o purta în el.

Adevărul luminos despre sentimentele lui pentru Megan ţâşni, umplând noile spaţii. Stătu o clipă încercând să echilibreze totul, apoi înclină din cap.

— Sigur, zise, presupun că o să pot suporta. Cred că n-am încotro, adăugă ridicând din umeri şi zâmbind uşor. Suntem fraţi, da?

Jeff răspunse cu o mişcare viguroasă din cap.

— Da.

— Aşa că mai toarnă-mi de băut, frate mai mare. Pregăteşte camera de oaspeţi. La ce oră se întoarce Megan?

Capitolul 9

Dormeau în nişte saci de dormit foarte uzaţi, din nano-ţesătură – „precum cei folosiţi de adevăraţii colonişti de pe Marte!“ insista eticheta de pe cel al lui Scott – dar întotdeauna înăuntrul clădirii. „Sunt prea mulţi ochi acolo“, spusese Ren sobră, când stăteau la uşa hangarului, în seara celei de-a doua zile, şi priveau cum stelele încep să sclipească la răsărit. „E mai bine să nu-i lăsăm să observe nimic neobişnuit”. Clădirile abandonate ale aerodromului îi protejau atât de scanarea din satelit cât şi de soarele deşertului; căldura se acumula înăuntru în cursul zilei, dar vechile ferestre cu obloane şi coridoarele lipsite aproape cu totul de uşi asigurau o circulaţie răcoritoare a aerului.

Pereţii camerelor pe care le foloseau erau jupuiţi, doar cu petice de vopsea, ajungând la plasticul bej-pal de pe dedesubt, şi niciuna dintre lumini nu funcţiona. Destul de ciudat, toaletele şi duşurile păreau să funcţioneze, cu toate că fără intimitatea uşilor închise şi doar cu apă rece. Ascensorul care urca în turnul de control nu era alimentat cu energie, dar scările păreau destul de sigure şi, odată ajuns sus, aveai vedere panoramică asupra încâlcelii de piste vechi din beton şi a spaţiilor întinse şi plate de dincolo de ele.

Ren îşi petrecea mult timp sus, în turn, căutând, bănuia el, semne ale vizitatorilor nedoriţi, şi vorbea cu glas scăzut cu străinul, cu El. Această ultimă parte îl îngrijora pe Scott, din motive pe care nu şi le putea clarifica pe de-a-ntregul.

Presupuse în ultimă instanţă că era vorba de lipsă de credinţă. Pastorul William spusese întotdeauna că aceasta îi lovea în primul rând şi cel mai puternic pe aşa-zişii liber-cugetători, iar Dumnezeu ştia că Scott fusese plecat suficient de mult timp ca să se contamineze, lovindu-se de toate obscenităţile şi îndoielile vieţii pe Coasta de Vest. Simţi o izbucnire vagă, necontrolabilă de furie la acel gând, la nopţile luminate de LCLS, la vârtejul neîncetat şi coroziv al aşa-numitei vieţi moderne, fără nicio posibilitate de evadare, nici măcar în biserică, pentru că Dumnezeu ştia că el s-ar duce *acolo* să încerce. Toate acele predici călduţe, de genul „totul trece uşor“, toate cercurile în care se ţineau de mâini în casele de întâlniri şi psiho-vorbăriile cu ochii umezi care nu făceau decât să justifice eşecurile viziunii morale în care îşi permiseseră să decadă vorbitorii, mai mult de trei ani de aşa ceva, toate îi îmbâcseau siguranţa propriei viziuni, făcând confuză aritmetica simplă a binelui şi a răului despre care el *ştia* al naibii de bine că era corectă, pentru că aşa o *simţea*.

Îl durea capul.

Îl duruse, cu intermitenţe, încă de când se trezise în spatele camionului care se legăna şi îşi atinsese pansamentul improvizat înfăşurat chiar deasupra ochilor. Doctorul la care îl dusese Ren în acea noapte afară din Fresno îi spusese că era un simptom normal pentru rănile lui la cap; cu puţin noroc, avea să treacă în câteva zile.

Rănile la cap pe care i le provocase străinul lui Scott. Cum putea fi asta ceva corect? La început nu se putuse dumiri deloc.

„EI se va întoarce" – tonul dulceag al pastorului William revărsându-se peste amvon ca un tunet îndepărtat, tunet despre care ştiai că se apropie, venind pe aripile unei furtuni direct către tine. Se spunea că fusese instruit la una dintre megabisericile din South Carolina înainte de a deveni preot, iar vijelia pe care o arunca printre dinţi era foarte convingătoare. „El se va întoarce, şi cum va fi atunci, puneţi-vă singuri întrebarea. O să vă spun eu, prieteni, o să vă spun eu", zicea, ajungând acum la un urlet, „nu va fi o zi fericită în care să ne adunăm, să ne îmbrăţişăm şi să batem din palme aşa cum cântă mereu negroteii. Nu, domnilor, ziua întoarcerii Lui nu va fi o petrecere, nu va fi un picnic şi un drum drept spre paradis pentru voi toţi. Când Iisus va veni din nou, El va veni să judece, şi acea judecată va fi *dură,* dură cu fiecare bărbat, femeie sau copil, dură pentru noi *toţi,* pentru că suntem cu toţii păcătoşi, iar acel păcat, acel îngrozitor păcat întunecat trebuie răscumpărat odată pentru totdeauna. Priviţi în inimile voastre, prieteni, priviţi în inimile voastre şi găsiţi acolo păcatul întunecat, şi rugaţi-vă să-l puteţi da afară din voi înaintea judecăţii pentru că dacă nu o faceţi, atunci o va face Domnul, iar Domnul nu foloseşte anestezice când operează pe sufletele voastre!"

Era o poveste pe care Scott şi-o amintea din benzile desenate *Timpul Sfârşitului,* volumul III, numărul 137, *Triumful în Babilon.* Înfăşurat în veşmântul său, Mântuitorul pândeşte în canioanele de sticlă reflectorizantă ale New Yorkului, cu un Colt de marină cu ţeava lungă la şold şi ţinând în mână o măciucă făcută din lemnul pătat de sudoare şi sânge al crucii pe care a murit. Loveşte în uşa de sticlă opacă a unei cafenele cu franciză de pe Wall Street şi alungă cele şapte semne ale păcatului din schimbătorii de bani adunaţi acolo. Femeile broker fardate, cu ciorapi negri, se contorsionează, prostrate la picioarele lui, cu buzele vopsite în roşu depărtate de oroare şi abandon, cu coapsele expuse sub fustele scurte de târfe. Bărbaţi graşi, cu nasuri mari, zbierând panicaţi, încercând să scape de loviturile măciucii. Sânge şi pahare de cafea din hârtie cerată zburând, ţipete. Sunetul oaselor rupte, redat cu majuscule.

Judecata!

Scott îşi atinse din nou bandajul din jurul capului, gândindu-se că poate, la urma urmelor, scăpase uşor.

În camion, holbându-se la chipul adormit, cu obrajii supţi, se aplecase şi îi şoptise lui Ren:

— E chiar El?

Ea îi aruncase o privire stranie.

— Tu cine crezi că e?

— El, Iisus. Domnul, reîntors, zise înghiţind în sec şi umezindu-şi buzele. Este acesta… trăim în… înţelegi, Timpul Sfârşitului?

Niciun răspuns. Ea doar îl privise ciudat şi îi spusese să-şi recapete forţele, fiindcă va avea nevoie de ele.

Rememorând, presupunea că dăduse impresia că ar delira din cauza contuziei.

Apoi doctorul, şi ceilalţi care îi ajutaseră pe drum. Oameni pe care Ren părea să-i cunoască bine. O schimbare de camioane, o casă şi un pat moale la periferia unui oraş al cărui nume nu l-a cunoscut niciodată. O altă noapte lungă şi chinuitoare pentru oase, într-un vehicul de teren şi descărcarea lor, în zori, pe întinderea deşertică a aeroportului.

Apoi aşteptarea.

Încerca să fie util. Făcea ordine după Ren şi străin, le aranja sacii de dormit şi saltelele în fiecare dimineaţă când – ce ciudat! – zări printre lucrurile lui Ren o Biblie şi o foaie de hârtie şifonată pe care era tipărit ceva de pe un site al preoţilor republicani, dintre cele pe care el însuşi le cunoştea foarte bine; închise uşor geanta şi nu se mai uită din nou, nu era băgăcios din fire, totuşi faptul îl nedumeri. Încercă pe cât putea să şi-l alunge din minte. În schimb, înjghebă o masă cu trei locuri din resturile pe care le găsi zăcând în turnul de control şi prin hangare. Descoperi un Cessna distrus şi fără aripi în colţul unui hangar, pe jumătate acoperit cu folii groase de plastic pe care le tăie şi le transformă în perdele, agăţate în faţa câtorva cabine de toaletă şi de duş. Se îngriji de hrană. Proviziile pe care şoferul vehiculului de teren le lăsase erau în majoritate conserve cu autoîncălzire, dar făcu tot posibilul să prepare mâncăruri din ceea ce aveau, ducându-le celorlalţi doi în turn, atunci când nu dădeau niciun semn că ar vrea să vină să mănânce. Încerca să nu se holbeze la străin. Lua cumpătat calmantele pe care i le dăduse doctorul şi se ruga, cu fervoare, ori de câte ori mânca sau se culca. Într-un fel bizar, simţea că viaţa lui era mai bună decât fusese în luni de zile.

— Nu mai e mult.

Tresări. Când se lăsa noaptea, liniştea din clădirile ruinate părea să se adâncească cumva, iar vocea lui Ren îi răsună ca o împuşcătură. Privi în

sus şi o zări stând în cadrul uşii care dădea spre scările turnului. Lumina rămăşiţelor roşu-aurii ale apusului de afară se amesteca cu strălucirea albăstruie a lămpilor de campanie pe care le aprinsese el, sclipind în ochii ei şi pe dinţii fermoarului gecii de piele uzată pe care o purta.

— Ce făceai?

— Mă rugam.

Pe jumătate sfidător, pentru că, evident, pe ea nu o mai văzuse făcând aşa ceva în ultimele zile.

Ea înclină din cap. Intră în cameră şi se ghemui pe saltea cu o graţie inconştientă.

— Trebuie să vorbim, spuse ea, şi lui i se păru că glasul îi suna obosit. Vino aici.

El aproape că tresări din nou.

— Pentru ce?

— Nu te muşc, Scott.

— Ăă… ştiu asta. Dar te aud şi de aici.

— Poate că da. Însă aş prefera să nu fiu nevoită să strig. Hai, vino aici!

Cu buzele strânse, se ridică de pe salteaua lui şi se apropie de a ei. Ea îi făcu semn spre stânga şi el se ghemui sfios alături de ea, fără să aşeze de-a binelea. Mirosul ei îl învălui, vag alterat de sudoarea din deşert – se gândi că nu mai făcuse duş din dimineaţa zilei precedente. Când Ren îl privi în faţă, Scott simţi aceeaşi veche tresărire în piept. Ea făcu semn cu capul în sus, spre tavan şi turnul de deasupra.

— Ştii cine e acolo, sus, murmură ea. Nu-i aşa?

Bucuria se revărsă în măruntaiele lui, urcând şi întâlnind senzaţia pe care ea i-o provocase sub coaste. Reuşi să aprobe printr-o smucitură din cap.

— Este, nu-i aşa?

— Da, este, răspunse oftând. E dificil pentru mine, Scott. Am crescut într-o familie numeroasă în care erau şi creştini, dar eu nu am fost de-a lor. Experienţa mea religioasă e… foarte diferită de a ta. Acolo de unde vin eu se acceptă că şi alte credinţe sunt posibile, dar noi am crezut întotdeauna că sunt doar alte moduri de a privi aceleaşi adevăruri în care credem noi. Căi mai puţin clare, mai puţin iluminate. Nu m-am gândit niciodată că e posibil ca adevărul *nostru* să fie cel mai puţin iluminat, că aceia care au înţeles corect sunt creştinii. Asta… Eu nu m-am gândit niciodată la asta, adăugă clătinând din cap.

Scott simţi o afecţiune caldă, protectoare, crescând înăuntrul lui, ca nişte flăcări. Se întinse şi îi prinse mâna pe care ea o ţinea în poală, strângând-o uşor.

— E-n regulă, zise. Ai fost sinceră în credinţele tale. Asta-i ceea ce contează.

— Vreau să zic, trebuie să crezi ceea ce vezi cu propriii ochi, Scott. Corect? întrebă susţinându-i privirea. Trebuie să crezi ce ţi se spune când nimic altceva nu mai are sens, nu?

El inspiră adânc.

— Pentru mine e perfect logic, Carmen.

— Bine, iată faptele, şi nu ştiu dacă în Biblia ta există ceva care se referă la asta, pentru că sigur nu e ceea ce am învăţat eu despre ciclul final. El spune – ridică din nou ochii spre tavan – că a venit devreme, că încă nu e timpul şi că trebuie să-şi adune forţele. Are o lucrare de făcut aici, dar duşmanii lui sunt liberi şi încă puternici. Şi asta înseamnă că noi trebuie să-l protejăm până va veni vremea. El ne-a ales, Scott. Ne-a cernut din, ăă…

— Pleavă?

— Da, pleavă. Ai văzut ce a făcut cu Nocera şi cu Ward? Ei erau slujitori ai întunericului, Scott. Văd asta acum. Adică, Nocera nu mi-a plăcut niciodată, iar Ward, mă rog, credeam că e în regulă dar…

— Satana are o mie de capcane, îi spuse Scott. O mie de măşti pe care le poartă.

— Aşa-i.

Ezită, privind-o.

— Tu eşti…

Gustă cuvântul, simţindu-l ciudat pe limbă.

— … Slujitoarea Lui?

— Da. Aşa mi-a spus. Până când unul dintre, ăăă, îngeri poate veni să preia sarcinile. Până atunci, el zice că va vorbi prin mine.

Scott o ţinea încă de mână. Îi dădu drumul retrăgându-şi mâinile ca şi cum atingerea ar fi fost fierbinte. Încercă să nu se holbeze la frumuseţea ei.

— Eşti… atât de vrednică de asta, rosti răguşit. Vei fi acoperită cu lumină.

Apoi mâna ei fu pe el, pe catarama curelei, trăgându-l înspre ea. Se aplecă şi îşi frecă buzele desfăcute de gura lui. Trase din nou.

El icni. Sângele îi bubuia în cap. Mai jos de curea se simţi dintr-o dată strâmtorat şi umflat.

— Ce faci? şuieră.

Ea făcu semn spre tavan.

— El e sus, Scott. Stă acolo, de veghe pentru noi. E în regulă.

— Nu, e…

Îşi scutură capul amorţit, încercând să explice:

— … e un… un păcat, Carmen.

Vru să se îndepărteze de ea, dar mişcându-se nu reuşi decât să se răstoarne din poziţia lui ghemuită şi sfârşi sprijinindu-se de peretele din spatele lui, tot pe saltea. Nu reuşise deloc să mărească distanţa dintre ei. Sau poate – se gândi el mai târziu – poate nici nu dorise de fapt să se îndepărteze de ea.

— Carmen, se rugă. Nu putem păcătui. Nu acum. Nu aici. E *greşit.*

Dar Carmen Ren îşi strecură un deget sub decolteul bluzei, îşi privi mâna şi smuci. Lipitura statică cedă cu un pocnet uşor când ea îşi coborî degetul, deschizând cămaşa şi lăsând la vedere umflăturile sânilor în cupele lor modelatoare. Prin plasticul transparent, Scott putea vedea sfârcurile presate de suprafaţa interioară a fiecărei cupe. Ea ridică din nou privirea şi îi zâmbi.

— Cum ar putea fi greşit? întrebă ea simplu. Scott, nu vezi? Nu simţi? Aşa a fost dat să fie. E un sacrament, o purificare pentru noi amândoi. Un dar al iubirii lui. Priveşte înăuntrul tău. *Nu* simţi?

Şi el simţi.

Trecuse foarte mult timp.

Nu mai era virgin încă din clasa a unsprezecea, de la Janey Wilkins, iar Janey nu fusese chiar singura înainte de a pleca în Rim, cu toate că se străduise să nu se mândrească cu asta, pentru că ştia că o astfel de mândrie e ceva greşit. Dar fetele veniseră întotdeauna la el, n-avea rost să nege. Scott o moştenea pe mama lui, era înalt şi cu picioare lungi, şi îşi întărise partea superioară a corpului încă din adolescenţă, muncind *part-time* ori de câte ori putea, legând garduri sau făcând de pază la râu pe marile parcele de teren Bitterroot, pentru ca mai târziu să-şi poată plăti singur şcoala la clasele superioare fără să devină o povară sau să fie nevoit să facă serviciul la marină ca să-şi poată termina studiile. În plus, cu toată musculatura şi lungimea membrelor, era amabil şi vorbea politicos, iar din ceea ce îi spusese Janey, se părea că asta nu e prea rău din punctul de vedere al unei fete.

Însă în Rim se întâmplase ceva cu el.

Poate faptul că dintr-odată sexul era pretutindeni – accentuat la maxim şi susţinut de trupuri despre care îţi era imposibil să ştii dacă erau reale sau interfeţe virtuale, dar care erau acolo, răsucindu-se unul în jurul altuia pe marile ecrane LCLS, pe display-urile din vitrinele magazinelor, pe ambalajele pixelate pe care femeile le duceau cu braţele, ca pe o recoltă de fructe mari, alungite şi colorate strident, susţinute pe tulpini şi lujeri. Piele goală şi gemete lichide erau pe orice canal laic la care avea acces, în orice mail cu reclame pe care îl deschidea, pe *cutiile de gunoi,* pentru Dumnezeu, şi chiar odată, pe când

se afla în Freeport, schiţat holografic pe cer şi bubuind din difuzoarele masive de pe Venice Beach. Poate asta era, bombardamentul continuu, supraîncărcarea, sau poate doar îi era dor de ceea ce lăsase în urmă. Orice ar fi fost, la sfârşitul primului an plăcuta încredere de care se bucurase acasă se evaporase din el ca aburul cafelei de dimineaţă lăsate afară pe verandă. Rămăsese singur şi rece.

Carmen Ren îi luminase singurătatea ca o stea căzătoare. Luni de fantezii pe jumătate negate răbufniră în el. Pielea ei, acolo unde o atingea când ea îi ghida mâinile, era caldă şi netedă, limba ei în gura lui avea gustul unei mirodenii întunecate, necunoscute. Ea îşi dezgoli pentru el unul dintre sâni, lăsând greutatea moale în mâna lui. Părea să se potrivească acolo ca şi cum ar fi fost făcut să-l cuprindă el, proiectat intenţionat astfel. Mâinile ei se întoarseră la curea, o desfăcură şi alunecară înăuntru. Deveni rigid când degetele ei alunecară în jurul erecţiei lui şi din reflex îi strânse puternic sânul. Ea gemu în gura lui.

Se dezbrăcară unul pe celălalt, încet, oprindu-se din sărutări şi atingeri până când ea se întinse pe spate goală, îşi mângâie şoldurile şi-şi desfăcu coapsele pentru el. El se sprijini pe coate şi mâini, puţin ezitant din cauză că se dezobişnuise, apoi gemu alunecând în ea. Aerul serii adia răcoros pe pielea lui şi Carmen Ren era fierbinte şi udă în interior. Zâmbi, se mişcă leneş în lateral, făcu ceva cu muşchii. Se simţi strâns pe toată lungimea penisului, o intimitate alunecoasă, zvâcnind, apoi ea îl trase deasupra, ridică coapsele şi îl cuprinse cu ele – ardeau ca fierul încins în aerul rece – şi el ejaculă, dintr-odată şi de neoprit, tresărind de parcă l-ar fi străbătut un curent electric dintr-un cablu prost izolat.

Lăsă capul în jos, rămânând sprijinit pe coate.

— Îmi pare rău.

Ea îi zâmbi din nou, se legănă puţin şi îşi încordă muşchii în jurul durităţii lui descrescânde.

— Nu trebuie. Ştii cum mă simt când văd că-ţi pierzi controlul în felul ăsta?

— E doar… zise simţind cum se înroşeşte. A trecut mult timp, înţelegi.

— Mda, am bănuit. Nu contează, Scott. Avem timp. Îmi place să te simt înăuntru. O luăm de la capăt când eşti gata.

O altă smucitură a acelui muşchi şi ochii i se lărgiră deodată.

— O, chiar aşa.

El nu ştia dacă era din cauza modului relaxat în care vorbea Carmen, stând întinsă sub el, ca şi cum ar fi luat micul-dejun împreună, sau poate chiar faptul că o avea acolo, punctul culminant al atâtor vise umede lipsite de speranţă, după ce se întorcea singur acasă de la Ward Bio-

Supply. Sau poate era acel cuvânt, „slujitoare”, bubuindu-i în cap, simţindu-l încă pe buze ca pe gustul ei de mirodenie întunecată. Nu ştia, şi adevărul e că nici nu-i păsa. Ştia, pentru că Janey îi spusese cândva, că abilitatea lui de-a o lua mereu de la capăt era neobişnuită, dar până şi pentru el de data asta era cu totul altceva. Se simţi întărindu-se chiar acolo, înăuntrul ei, umflându-se când ea făcea ce făcea cu acei muşchi, şi ştiu că de data asta avea să fie bine, avea să fie un drum lung, plăcut.

După, zăcură într-o încurcătură de mâini şi picioare pe saltea, cu spatele la peretele jupuit, parţial acoperiţi cu sacul de dormit şi cu geaca lui Ren, uitându-se la fâşia de cer în amurg, abia vizibilă prin cadrul uşii care ducea afară. Scott se gândi că stelele nu fuseseră niciodată atât de strălucitoare şi frumoase ca în seara aceea, nici măcar acasă. Păreau nişte santinele, vibrând plăcut în bleumarinul-pal, pentru ca totul să fie bine. Îi spuse şi ei, iar ea chicoti adânc, din piept.

— Astronomie postcoitală.

— Nu, zise el, lăsând-o să glumească, dar ferm. E ceva special, Carmen. În seara asta suntem binecuvântaţi.

Scoase un sunet slab, care nu însemna nimic, şi se întinse puţin.

— Ştii, îi spuse ea puţin mai târziu. S-ar putea să ne ascundem mult timp. O să fie greu.

— Nu mă deranjează.

— Mda, spuse şi îşi frecă o mână de obrazul lui neras, cu aspră ironie. Presupun că eşti obişnuit cu greul, nu-i aşa?

— Rimsec o să vină după noi?

— Nu ştiu, vorbi pe un ton meditativ. Am chemat nişte oameni să facă ordine la docuri. O să ne acopere urmele, asta pentru început. Avem prieteni, Scott. Mai mulţi decât îţi imaginezi.

— Şi duşmani.

— Da. Şi duşmani.

El îşi răsuci capul s-o privească în faţă.

— Spune-mi adevărul, Carmen. E Timpul Sfârşitului? Când lumea se va prăbuşi în flăcări şi fiara se va ridica din ocean cu numele blasfemiei scrise pe ea? Cu asta ne luptăm? Cu fiara?

Ea ezită.

— Nu cred. El nu a vorbit despre asta. Dar atâta ştiu: undeva există un om negru care îl caută şi pe el, şi pe noi. Acel om este slujitorul întunericului, şi împotriva lui trebuie să stăm noi de veghe, Scott. Noi amândoi, orice s-ar întâmpla, suntem slujitorii luminii şi trebuie să veghem. Omul negru vine. Iar când va veni, noi va trebui să fim gata de luptă, să murim dacă va fi nevoie. Eşti pregătit pentru asta?

— Bineînţeles că sunt. Voi face orice. Dar…

Ea se mişcă, sprijinindu-se pe perete ca să-l poată privi în ochi.

— Dar ce?

Scott se uită în tavan.

— *El* nu poate face ceva în privinţa acestui om negru?

— Încă nu, spuse ea blând. Cel puţin asta îmi spune el. Nu e încă vremea. Are alte preocupări, Scott, alte lucrări de făcut. E complicat, ştiu, nici eu nu pretind că înţeleg totul, dar ştiu ceea ce mi s-a dezvăluit şi tot ce pot să fac este să-ţi spun aceleaşi lucruri. Trebuie să avem credinţă, Scott, aşa mi-a spus. Asta este puterea creştină, nu-i aşa? Să ai credinţă, să nu te îndoieşti de ceea ce ţi se dezvăluie, nu?

— Mmm, da…

— Şi da, poate că acum nu are prea mult sens, dar dacă avem credinţă, cred că vom înţelege. Avem un rol de jucat în toate astea, Scott. Tu ai un rol. E o socoteală făcută dinainte şi, ăăă, o suferinţă care va urma. Cei care îi stau în cale vor cădea, cei care îl urmează în credinţă se vor înălţa.

— Atunci, asta înseamnă…

O strânse tare de mână. Sângele bubuia în el; îşi simţi măruntaiele răsucindu-se slab.

— El *a venit* să ne judece. *Este* vremea.

Apoi, brusc, îşi aminti privirea goală, lipsită de expresie a străinului, îşi aminti cum era să fii fixat de acei ochi de aproape şi, uitându-se din nou în tavan, nu mai simţi acel puls călduţ al justificării după care tânjise, afirmarea tuturor credinţelor şi adevărurilor lui. În schimb, din senin, îşi aminti acei ochi, acea faţă descărnată, şi ceea ce simţi fu frig şi teamă.

O socoteală făcută dinainte.

Capitolul 10

La cincizeci de kilometri distanţă de Van Horn, Autostrada Interstatală 10 închipuia o fâşie de un gri-pal, luminiscent în noaptea deşertului, desfăşurându-se spre lanţurile de munţi joşi, întinşi până la orizont, ale căror nume bărbatul care îşi spunea Eddie Tanaka nu se ostenise niciodată să le înveţe. Stelele punctau catifeaua albastru-închis de deasupra ca nişte împunsături de cuţit, un alb puternic în contrast cu sferele de un roşu mat ale autotrailerelor de sub ele, care duduiau prin beznă în ambele direcţii, urmând autostrada cu încordarea unor insecte. Drona apărând, şuierul exploziv al sunetului întunecat şi vântul, drona dispărând în depărtare. Treceau pe lângă stridentele lumini LCLS de la Tabithas cu o detaşare pe care niciun şofer uman n-ar putea-o controla.

„Bine, poate vreunul defect", îşi permise un comentariu acid. „Ei nu prea au ce face cu genul ăsta de marfă".

Aruncă o privire spre panoul publicitar al bordelului – numele scris cu litere vampirice, subţiri şi roşii, cu care originala Tabitha nu ar fi fost niciodată de acord dacă nu ar fi vândut şi nu s-ar fi mutat în Rim imediat după ce a primit banii. În spatele literelor fine şi ascuţite, închise parcă într-o cuşcă formată de acestea, siluete feminine se roteau, etalând culorile pielii, abia pixelizate – dar, cu toate prevederile legale, nu prea bine – aproape ca o filmare perfectă a trupurilor umane.

„Oricum ăia defecţi nu umblă pe aici pe şosea. Ei nu conduc.

Asta ştii tu.

Acel Kenan ştia, iar el era unul dintre defecţi, deşteptule.

Deştept? Mda, eşti un tip dat dracului de deştept, Max, în parcarea de la Tabithas cu mucii unei curve pe geacă şi nici măcar un un sex oral care să merite. Toate planurile şi schemele tale, prostiile despre o nouă viaţă, uite unde s-au împotmolit. Muci pe haine şi fără sex oral.

Atât de deştept eşti, măi deşteptule!"

— Un tip deştept…

Îşi auzi propriul murmur, ecoul final al certei bruşte şi găunoase pe care tocmai o pornise în capul său, ştiind că articula din nou sunete inaudibile, ştiind şi de ce. Ştia de asemenea şi de ce nu se ostenise, nu putuse să se ostenească s-o facă pe Chrissie să i-o sugă.

„Niciodată nu poţi renunţa doar după o singură doză, nu-i aşa?"

Îşi turnase synadrive în ochi cu câteva ore mai devreme, şi problema era că produsul fusese de calitate, din propriul lui stoc, nu rahatul pe care îl strecura puştilor din Van Horn şi Kent în serile de sâmbătă. Aşa că *ştia* al naibii de bine că avea nevoie de acel singur jet – şi iniţial aşa fusese stabilit, doar o picătură pe suprafaţa tremurătoare a ochiului său

stâng, ceea ce puştii numeau doză de pirat. Dar dozele de pirat întotdeauna, la dracu', *întotdeauna,* îl făceau să simtă un dezechilibru straniu, şi asta într-o noapte bună – nu cum era asta – şi astfel atunci când synadrive-ul îşi făcuse efectul, acel sentiment de simetrie distrusă crescuse, şi *crescuse* până când părea că întreaga parte dreaptă a corpului său era prea lentă şi prea somnoroasă ca s-o mai suporte, aşa că cedase şi îşi mai dăduse o dată capul pe spate înainte de a porni la drum, iar fluidul i se scursese în ochiul drept ca o lacrimă.

„Era o vreme când aveai o disciplină", îşi aminti el. „Disciplină sau respect de sine, oricum ceva ce nu te lăsa să-ţi faci asta ţie însuţi!"

Îşi amintise mult de acele vremuri în ultimele zile, privindu-se în oglinzile din camerele în care nu credea că avea ce căuta, întrebându-se cum ajunsese acolo şi încotro dispăruse totul. Acele vremuri în care synul era o unealtă ca oricare alta, utilă şi folosită cu o încredere intrinsecă care ar fi putut fi aroganţă dacă nu ar fi simţit totul atât de curat şi corect. Pe vremuri, înainte ca totul să se transforme în rahat şi în giulgiul negru de fum peste cerul apusean al Wyomingului.

„Era o vreme…

Sigur. Şi mai era o vreme când verile păreau să nu se sfârşească niciodată şi nu plătisei în viaţa ta pentru asta. Îţi aminteşti? Timpul trece, Max – împacă-te cu ideea. Treci peste nenorocita de nostalgie, hai să trăim în prezent!"

Prezentul era ăsta. Muci şi fără sex oral în mijlocul nopţii.

Îşi şterse geaca cu mâna, fără să se obosească să se uite. Synadrive-ul se agăţase de memoria vizuală şi trasase o legătură precisă spre nervii motori, ducând gestul exact la ţintă, iar degetele îi rămăseseră lipicioase de muci. Şi le frecă, strâmbându-se. N-avea nevoie de rahatul ăsta acum, nu după cum stăteau lucrurile. Era destul de stresat. Îi spusese, îi *spusese* dracului că avea alte lucruri în pregătire, lucruri de care trebuia să se ocupe, nu ca treburile astea de codoş care nu erau principala lui afacere…

„Mda, sigur", îi spuse rece synul.

„De câţi ani tot spunem asta, mai exact, deşteptule?"

„De data asta e diferit. Dacă plăţile merg ca până acum, la anul pe vremea asta am ieşit. Definitiv!"

„Şi dacă nu?"

„Dacă nu, deja am aranjat să ne acoperim urmele. Nu-ţi mai face griji."

„Să ne acoperim urmele, da. Şi să continui să fiu toată viaţa un peşte. Atunci ce o să faci cu Chrissie?"

Ce avea să facă atunci, reflectă el sobru, ce va *trebui* să facă atunci cu

Chrissie, era probabil ceva violent. Ar fi trebuit s-o vadă încă de la început – nemernica de târfă fusese întotdeauna de nivel înalt, chiar şi în Houston, când lucra pe la colţuri de stradă. O coamă blondă ca vata de zahăr şi accentul ăla texan tărăgănat, studiat, iar acum operaţia subcutanată la sâni pe care i-o făcuse, ar fi trebuit să ştie dracului că va începe cu aere şi fiţe imediat ce avea să se instaleze la Tabitha's.

Că se va comporta ca şi când ar fi fost în realitate o bonobo adevărată, aşa cum o prezentaseră. Îl suna la orice oră sau punea administraţia de la Tabitha's s-o facă, refuza să lucreze pe motivul unei dureri de cap sau crampe la stomac sau pur şi simplu pentru că nu-i plăcea vreun grăsan care plătea bani buni ca să ajungă între picioarele ei şi stătea pe pat cu ochii sclipitori, miorlăindu-se: „Eddie asta, Eddie ailaltă, Eddie, futu-i, cealaltă", silindu-l să treacă prin toate etapele intimidare-ameninţare-linguşeală, ca şi cum ar fi fost rutina comică favorită pe care-i plăcea să-l vadă parcurgând-o.

„Atunci de ce dracului n-ai luat-o pe Serena sau Maggie pentru operaţia aia? Oricare dintre ele ar fi adus necazuri pe jumătate cât ea!"

În explozia de hiperluciditate a synului, ştia de ce. Dar se răsuci pe călcâie şi dădu informaţia la spate, laolaltă cu clipitul atracţiei carnale de pe panoul profilat pe cer de la Tabithas. Semiîntunericul relativ al parcării slab luminate îi întuneca vederea. Strânse puternic din ochi ca să se adapteze.

— Salut, Max.

Vocea îl făcu să tresară chiar când strângea din ochi, readucându-i amintirile Scorpionului, ale unor timpuri şi locuri atât de vii încât deschise ochii şi aproape că se aşteptă să se regăsească acolo, înainte de Wyoming, în acele alte vremuri mai limpezi.

Dar nu era aşa.

Se afla tot acolo, în parcarea goală a unui bordel texan de mâna a doua, cu mucii unei târfe impertinente uscându-i-se pe degete şi prea mult syn ca să-i fie bine scânteindu-i prin creier.

Personajul se detaşă de umbra propriei maşini, venind în faţa lui. Lumina slabă de culoare violet a lămpilor de marcaj din parcare transforma forma într-o siluetă, făcând imposibilă recunoaşterea feţei. Dar ceva din atitudinea acesteia se alătură amintirilor trezite de voce. Synul îi dădu un nume, trăsături pe care să le pună peste forma întunecată. Se holba încercând să găsească o logică.

— *Tu?*

Silueta se mişcă, făcu un gest vag cu o mână.

— Dar… zise scuturând din cap. Tu… tu erai pe *Marte,* omule.

Silueta nu spuse nimic, aşteptă. Eddie se apropie, cu braţele ridicate

într-o tentativă de îmbrăţişare.

— Când te-ai întors? Adică, omule, ce *faci* aici?

— Nu ştii?

Schiţă un zâmbet încurcat, autentic la origini.

— Nu, omule, habar n-am…

…şi zâmbetul pieri, şters de înţelegerea subită.

Pentru o clipă, se auzi doar tăcerea deşertului şi fuga unui trailer pe autostradă.

Se prinse cu mâna de abdomen, pe sub geacă. Strânse degetele în jurul patului armei compacte Colt Citizen pe care o ţinea prinsă la centură… Venise prea aproape.

Cunoaşterea se prelingea prin el, o cunoaştere de Scorpion din acele alte vremuri, cumva tristă şi lentă, în ciuda vitezei cu care îşi dădea seama cum se prăbuşeau toate. Silueta se repezi înainte, îi prinse încheietura, învineţindu-i-o, şi fixă pistolul acolo unde se afla. Flutură braţul stâng, lovi în gâtul celuilalt, sau în faţă, sau *prea aproape, mult prea aproape*, şi fu blocat, nu mai avea nimic, nu mai putea face nimic. O lovitură joasă îi reteză picioarele, un placaj complet, şi căzu. Se rostogoli disperat – nu-l lăsa pe nemernic să ajungă la tine cu bocancii, aterizează dacă poţi pe spate, pistolul, pistolul *dracului*… Agăţătoarea rezistă. Prinse din nou patul Coltului, îl eliberă şi se lăsă pe spate cu un mormăit de uşurare ridicând pistolul, Citizenul nu avea piedică, doar să strângi tare şi… Silueta se afla deasupra lui, profilându-se neagră pe cer. Braţul în jos, indicând… Şi ceva îl strivi din nou de pământ, ceva cu o forţă titanică.

Un trosnet înăbuşit. Urechile lui îl auziră, dar avu nevoie de câteva fracţiuni de secundă ca să îi dea importanţă. Stelele erau chiar deasupra lui. Le privi, subit fascinat. Păreau mult mai aproape decât se aşteptase, atârnând jos, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată interesate de ceva.

Gâfâi, simţind ceva care se scurgea, ca o apă rece, în pieptul lui. Ştia ce era. Synul avea o claritate nemiloasă.

Înălţă capul şi asta fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, ca şi cum craniul i-ar fi fost făcut din piatră solidă.

Distinse forma celuilalt bărbat, cu braţul încă indicând în jos spre el, ca un fel de acuzaţie.

— Mi-am închipuit c-o să lupţi, spuse vocea. Dar pentru tine a trecut mult timp, nu-i aşa? Prea mult. Poate din cauza asta.

„De asta ce?“ se întrebă confuz. Tuşi, simţind gustul sângelui în gât. Se mai întrebă şi ce avea să facă acum Chrissie, târfa proastă.

— Cred că eşti terminat, zise vocea.

Încercă să-şi mişte capul, dar îi căzu înapoi pe suprafaţa aspră a

parcării, şi de data asta rămase acolo.

Stelele, observă, păreau să se stingă, iar cerul arăta mai rece ca înainte, mai puţin catifelat şi mai apropiat de vidul deschis care era în realitate.

„Mort în parcarea unui bordel, pentru numele lui Dumnezeu!”

Auzi cum trecea un alt autotrailer pe autostradă şi văzu cu ochii minţii strălucirea roşie reconfortantă a luminilor din spatele lui accelerând în beznă.

Alergă să le prindă.

PARTEA A DOUA
Eliberat

„Reducerea libertăţii este un puternic instrument social şi trebuie folosită ca atare, cu înţelepciune şi cumpătare. Ca urmare, este vital să distingem între parametrii autentici şi destul de complecşi a ceea ce este socialmente necesar, şi cerinţele simpliste şi emotive ale unei isterii populare în creştere. Nerealizarea acestei distincţii este foarte probabil să aibă consecinţe neplăcute!”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 11

În cele din urmă ajunse în capelă, cam aşa cum se şi aşteptase că se va întâmpla. Astfel de închisori nu ofereau prea multe locuri în care să nu fii supravegheat, dar în Florida, abordarea ideii de reabilitare bazată pe credinţă însemna că un om are dreptul consfinţit prin Cartă la intimitate pentru rugăciune, la orice oră, exceptând perioada stingerii, noaptea. Fără camere de supraveghere, fără priviri invazive. Se considera, probabil, că în Casa Domnului nu e nevoie să fii supravegheat de gardieni, pentru că o face deja Dumnezeu. Nimeni nu părea să observe că Dumnezeu nu-şi făcea bine treaba. În cele trei luni de când Carl fusese transferat de la Miami avuseseră loc cel puţin cinci-şase evenimente sângeroase în lumina slabă a capelei. Două se finalizaseră cu răni mortale.

Carl nu era sigur dacă la un nivel oarecare personalul închisorii sancţiona bătăile sau dacă o presiune puternică şi tăcută de sus făcea ca problema să nu fie nici investigată, nici analizată. În final, era acelaşi lucru. Nimeni nu voia să răstoarne sistemul, nimeni nu voia să se audă despre asta. Corporaţia Sigma, invocând statutul religios al operaţiunilor sale, ocolea pur şi simplu cea mai mare parte a acţiunilor de control – şi aşa slabe – pe care administraţia Republicii Confederate era pregătită să le impună, iar strălucitoarele mărturii de la nivelul congresului îşi băteau joc de tot restul. Cadavrele erau luate, împachetate ermetic în folie neagră.

„Ştii, cioroiule, tre' să-ţi pui credinţa în Domnul", rânjise guatemalezul când îi vânduse şişul. Făcuse semn din cap spre candela mică cu ulei pe care o avea pe un raft din colţ, cu toate că în spatele flăcării tremurătoare era Fecioara Neagră din Guadalupe. „Aşa cum spune mereu guvernatorul la adunări, Domnul ţi-a păzit spatele. Da' niciodată nu strică să te răzbuni, aşa-i?"

Şişul în sine era o aşchie practică făcută manual, ecou al pragmatismului din cuvintele guatemalezului. Cineva luase o lamă dintr-o trusă de traforaj şi topise parţial nişte bile de plastic în jurul părţii de jos, formând un mâner strident colorat şi cu suprafaţă rugoasă. Întregul obiect avea mai puţin de douăzeci de centimetri lungime, iar bilele de plastic fuseseră atent selectate pentru a avea o suprafaţă care să nu păstreze amprentele. Rămânea urma genetică, desigur, dar guatemalezul era meticulos şi unsese cu grijă mâna clientului său cu ceva dintr-o cutiuţă pe care o păstra pe acelaşi raft cu Fecioara. Un scurt iz high-tech de molecule modificate genetic răzbătând prin căldura cu miros de pârţuri şi paciuli din celulă, când Carl îşi frecă mâinile ca să intre fluidul

în piele; apoi partea volatilă se evaporă şi lăsă doar o răceală care dispărea treptat de pe palmele lui. De acum înainte, timp de trei-patru ore, orice celulă de piele pierdută de pe oricare dintre mâini va fi inutilă pentru detectoarele de gene. Mixtura, deopotrivă high-tech şi rudimentară, îi transmise un fior vag de amintire. Mergând echipat printre cocioabele din Caracas, noaptea. Centrul oraşului, întinzându-se sub el ca un bol plin cu stele, căldura intimă a străduţelor abia luminate pe unde colinda el. Încrederea în armamentul bine ales şi în ceea ce urma să facă.

Bineînţeles, în cele din urmă lama avea să taie plasticul suficient cât să slăbească mânerul şi, cu timpul, avea să cadă. Dar până atunci, arma întreagă va fi fost aruncată prin grătarul vreunei conducte de ventilaţie din subsol. Ca multe dintre cele ce se petreceau în interiorul Instituţiei Corecţionale South Florida State Partnership (Sigma Holdings), şi asta era o opţiune strict pe termen scurt.

Era de asemenea scumpă.

„Şaptesprezece", ceruse guatemalezul. Îl plăcea suficient de mult pe Carl ca să mai adauge şi explicaţii: „Danny, băiatul meu, îşi asumă riscuri mari în atelier, înjghebând aşa ceva. După aia trebuie să ţi-l păstrez eu. Să-ţi aranjez mâinile. Să găsesc momentul potrivit să ţi-l dau. Un serviciu complet de felul ăsta nu e ieftin".

Carl îi întoarse privirea omului cu chip de cărbune lustruit, ridică din umeri şi aprobă. Exista un anumit grad de solidaritate de rasă în South Florida State, dar nu trebuia să se întindă. Iar el avea şaptesprezece.

Avea, de fapt, aproape două duzini de capsule de endorfină de douăzeci, care în închisoare serveau drept cea mai preţuită monedă de contrabandă. Nu conta că avea nevoie de ele peste câteva săptămâni ca să le schimbe pe orice formă pervertită de *griego* îi putea face rost de data asta Louie The Chem. Nu conta că ar putea avea nevoie de endorfine pentru propriile răni în numai câteva ore. Concentrare pe termen scurt. Acum avea nevoie de şiş. O să-şi facă griji despre restul mai târziu, dacă şi când va avea timp.

Concentrare pe termen scurt.

Un aspect profund depresiv al vieţii în închisoare era faptul că din ce în ce mai des se pomenea gândind la fel ca tovarăşii săi puşcăriaşi. Comportament adaptiv, l-ar fi catalogat Sutherland. Cum ar fi să se masturbeze privind pornografie ieftină, ceva la care se dedase de când sistemul penal al Floridei îl înghiţise în îmbrăţişarea lui lipicioasă. Era mai bine, descoperi, să nu te mai gândeşti pur şi simplu deloc.

Aşa că ieşi din celula guatemalezului şi porni relaxat înapoi prin pasajul către aripa B, ţinând braţul drept uşor îndoit. Sub mânecă, lama

rece se încălzea încet de la pielea lui. Grinzi din nanocarbon gri se ridicau de ambele părţi, susţinând şinele camerelor mari de supraveghere şi trei niveluri de galerii. Aripa avea drept acoperiş o boltă transparentă şi lumina după-amiezii târzii se scurgea în jos în liniştea sălii. Majoritatea populaţiei participa la diverse proiecte ale Parteneriatului, plătindu-şi datoriile către societate în celulele corporaţiei Sigma. Puţinii rămaşi în aripa B se sprijineau de balustradele galeriilor, câte doi sau singuri, ori stăteau în mici grupuri în sala de jos. Conversaţiile se evaporau la trecerea lui, ochii rotindu-se să-l urmărească. În galeria de jos, din partea dreaptă, un vieţaş cărunt pe nume Andrews privi în jos la el şi înclină din cap, recunoscându-l treptat. Dintr-odată, în ciuda luminii soarelui, lui Carl i se făcu frig.

Nu era din cauza luptei care se apropia. Echipat cum era acum, Carl era destul de sigur că-l va putea doborî pe Dudeck fără prea multe probleme. Arienii fie nu aveau legături în afara închisorii, fie pur şi simplu nu-şi făcuseră temele; tot ce ştiau despre Carl Marsalis era că vorbea caraghios pentru un cioroi, că venea din Miami sau altă pârnaie pentru străinii din ţară şi că, la patruzeci şi unu de ani, era bătrân. Probabil credeau că era un fel de terorist, în consecinţă străin, şi un laş care primea totul de-a gata. Cu siguranţă considerau că acel Jack Dudeck musculos, acoperit de tatuaje, de vreo douăzeci şi ceva de ani, avea să-l facă bucăţi, indiferent cine pizda mă-sii era el. Cioroiul trebuie să înveţe ce e respectul.

Nu era din cauza luptei. Era senzaţia neplăcută a capcanei care venea odată cu ea.

Trei luni în acea găoază nou-construită a corporaţiei, înaintea celor cinci săptămâni în unitatea de Risc Maxim din Miami. Fără proces, fără cauţiune. Cererile de evaluare a posibilităţii de eliberare trimise înapoi de nenumărate ori, accesul la avocaţi refuzat. Apelurile şi presiunea diplomatică din partea UNGLA trecute lejer cu vederea, fără să se întrevadă nicio finalitate. Putea simţi scurgerea timpului ca pe o pierdere de sânge. Exista o investigaţie în curs despre care nimeni nu era pregătit să vorbească, dar Carl ştia că era în legătură cu Caracas şi moartea lui Richard Willbrink. Aşa trebuia să fie.

Relaţiile dintre ONU şi Republică nu fuseseră niciodată grozave, dar în niciun caz legislaţia statală a Floridei n-ar fi ţinut piept diplomaţiei la nivel înalt de dragul unei singure infracţiuni minore care şi aşa mirosea a capcană. Nu, undeva pe parcursul evenimentelor, de când echipa de la crime fetale îl arestase, documentele lui atinseseră un fir la nivel înalt. Se făcuseră conexiuni, fie în Langley, sau Washington, sau în vreo bază de operaţiuni sub acoperire mai îndepărtată din sud, şi fiara securităţii

naţionale fusese trezită. Agenţiile-fantomă căutau să-şi plătească datoriile – răzbunare rece, în secret, pentru unul dintre ai lor; aveau de gând să facă un exemplu din Carl Marsalis şi, în timp ce încercau să asambleze jucăriile legale necesare, el urma să stea închis în siguranţă într-o închisoare a Republicii. Dacă îl înjunghia pe Jack Dudeck astăzi, aşa cum intenţiona, era posibil să nu reuşească să i-l pună în cârcă, dar tot aveau să-l bage la Izolare şi asta să le ofere pretextul perfect pentru o altă prelungire a timpului de detenţie, poate chiar pentru o sentinţă adiţională. Nu de puţine ori în ultima lună se trezise panicat, cu respiraţia tăiată şi cu certitudinea dată de vise că nu va mai ieşi niciodată din locul acela. Începuse să semene a premoniţie.

Îşi blocă teama, o canalizâ cu grijă spre mânie şi o aţâţă. Se opri Ia poarta aripii B şi îşi ridică faţa către laser. Lumina albastră îi scăldă trăsăturile, maşina îşi consultă înregistrările în timp real şi uşa se deschise. Trecu dincolo. Capela se afla în stânga, la jumătatea unui coridor lung de cincizeci de metri care ducea la depozitele bucătăriei. Camerele de supraveghere îl urmăreau douăzeci şi cinci de metri prin pasaj, îl vedeau trecând prin uşile duble impresionant sculptate în geno-tec, şi asta era tot ce ştiau. Carl simţi fiorul meshului tresăltând şi zgâriind de la clorurile substandard ale *griego*-ului lui Louie.

„Bine, Jacky, băiete. Hai s-o facem, dracului!”

Uşile capelei cedară uşor când le împinse, curgând înapoi pe balamalele hidraulice, şi îi dezvăluiră două rânduri de strane, de asemenea din geno-tec. Mobilele stăteau ca nişte insule pe podeaua de sticlă fuzionată. Arhitectura interioară tindea cu modestie spre o copie a unei biserici moderne. Unghiurile ascuţite făceau ca balustrada altarului şi pupitrul să strălucească. În spaţiul dintre balustradă şi primul rând de strane, Jack Dudeck stătea alături de un alt arian, şi mai masiv. Amândoi purtau salopetele albastre ale închisorii, coborâte până în talie şi înnodate. Dedesubt se vedeau clasicele tricouri gri fără mâneci. Un al treilea individ, ras în cap, cu aspect de halterofil şi îmbrăcat asemănător, se ridică din genunchi, între două strane din dreapta, la jumătatea drumului. Mesteca gumă.

— Salut, cioară, zise Dudeck tare.

Marsalis dădu din cap.

— Aveai nevoie de ajutor, nu-i aşa?

— Nu-i nevoie de ajutor ca să-ţi tai o bucată din cur, băiete. Marty şi Roy vor doar să se asigure că nu ne deranjează nimeni.

— Corect, *cioară.*

Guma de mestecat ţâşni printre capetele stranelor, ochii se strânseră într-un rânjet, glasul accentuă puternic insulta. Carl îşi potoli furia vie şi

se gândi cum ar fi să-şi înfigă degetele în ochii lui.

„Blocheaz-o, beţivane!”

Era deprimant – acelaşi sentiment atemporal de pierdere faţă de reacţiile lui. În ultimele patru luni, îşi putea detecta schimbarea de atitudine faţă de anticele epitete rasiste încă la mare vogă în Republică. „Cioară”. Primele dăţi fusese deconcertant şi aproape ciudat, ca şi cum ar fi fost lovit peste faţă cu o mănuşă de duel. Cu timpul, începuse s-o simtă din ce în ce mai mult ca pe scuipatul verbal care se dorea să fie. Faptul că ceilalţi negri o foloseau asupra lor înşişi nu ajuta cu nimic la stăvilirea furiei care se trezea încet. Era un sistem de apărare dezvoltat local, iar el nu era de acolo. *Să-i ia dracu pe republicanii ăştia şi societatea lor la nivel de cimpanzei!*

„Blocheaz-o!“

Cel care mesteca gumă o porni greoi pe interval, către el. Carl se deplasă spre stranele din dreapta şi aşteptă, fixându-l cu privirea pe arianul care se apropia agale, urmărindu-i ochii pentru a-i anticipa mişcarea. Îşi imagina o lovitură de bocanc în tibie şi un upercut cu cotul în bărbie, dacă nu avea de ales – lovituri din partea stângă. Nu voia să-i arate lui Dudeck şişul înainte de vreme.

Dar celălalt bărbat făcu exact cum spusese Dudeck. Trecu pe lângă el, pufnind dispreţuitor, şi se poziţionă în dreptul uşii. Carl înaintă pe interval, simţind acum meshul ca pe o excitaţie, ca pe tremurul unor frâne defecte. Nu era ideal, dar puterea valului acestuia ar fi trebuit să fie de ajuns. Păşi printre ultimele două strane şi îl înfruntă pe Dudeck printre cei peste cinci metri de sticlă fuzionată. Ridică mâna stângă într-un gest lejer, destinat să-i atragă arianului atenţia de la cea dreaptă, bucurându-se în sinea lui când ochii lui Dudeck clipiră, urmând mişcarea.

— Deci, găinaţule. Acum vrei să-mi cânţi mie rapul tău? spuse Carl şi imită în batjocură vorbirea tărăgănată din Jesusland. Sudul se va ridica din nou.

— Sudul e *deja* ridicat, cioară, i-o trânti arianul masiv de lângă Dudeck. Republica Confederată *este* America albilor.

Privirea lui Carl alunecă scurt spre vorbitor.

— Mda, se pare că pentru tine asta a rezolvat bine lucrurile.

Arianul masiv se zbârli şi se repezi înainte. Dudeck ridică o mână şi îl reţinu fără să-şi dezlipească ochii de la Carl.

— N-are rost să ne enervăm cu toţii, zise calm. Ăsta…

— Jack!

Dinspre uşă se auzi o şoaptă şuierată, de puşcăriaş; cel care făcea de pază gesticulă furios.

— *Jack!* Vin gardienii.

Schimbarea fu ireală, aproape comică. În câteva secunde, cei doi arieni din faţa lui Carl săriră în primul rând de strane, unul lângă celălalt, cu capetele rase plecate într-o atitudine de rugăciune. La uşă, cel care stătea de şase înaintă două rânduri şi făcu la fel. Carl îşi înăbuşi râsul şi-şi găsi şi el un loc în faţă, în partea cu strana lui Dudeck şi Roy. Meshul năvălea şi lovea, cerând eliberare. Îi înregistra, cu vederea periferică pe cei doi bărbaţi, aşteptând cu capul în jos şi controlându-şi respiraţia. Dacă gardienii treceau fără să se oprească, lupta avea să continue exact din punctul în care se oprise, numai că atunci Roy deja s-ar fi calmat şi şansele de a-l provoca până la punctul în care avea să se amestece s-ar fi pierdut. Carl plănuise să-l zăpăcească de cap pe arian, destul cât să stea în calea lui Dudeck şi apoi să se folosească de confuzie ca să-i înjunghie pe amândoi. Acum…

Zgomot de paşi în spatele capelei.

— Marsalis.

„Futu-i!”

Privi în jur. Trei gardieni, doi făcând parte din echipa care se ocupa în ziua aceea de aripa B, Foltz şi Garcia, amândoi ţinând în mâini carabine paralizante şi scanând stranele cu un calm experimentat. Celălalt era un necunoscut, neînarmat, iar casca de telefon pe care o purta în dreptul urechii şi-al maxilarului părea să strălucească ca nouă din cauza lipsei de utilizare. Alb, patruzeci de ani sau mai mult. Carl îl plasă printre administratori, probabil într-un post înalt. Avea părul cărunt şi faţa îi era ridată de oboseala vârstei de mijloc, dar ochilor lui le lipsea vigilenţa laconică a bărbaţilor care patrulau prin galerii. Faptul că lui Carl nu-i era cunoscut nu reprezenta ceva important – South Florida State era o închisoare mare – însă jocul apelurilor şi contra-apelurilor îl adusese deja în faţa administratorilor de vreo duzină de ori şi el se pricepea la feţe. Indiferent ce muncă făcea omul acela, nu era într-un loc în care Carl fusese sau pe care-l văzuse.

— Ce faci aci, Marsalis? întrebă Foltz, cu falca mişcându-i-se în ritmul constant şi încordat al gumei din gura lui. Tu nu eşti credincios.

Asta nu prea cerea un răspuns. Garcia şi Foltz erau experimentaţi; ştiau ce se petrecea în capelă.

Ochii lui Foltz se mişcară între Dudeck şi Lee. Dădu din cap ca pentru sine.

— Găsiţi armonia rasială la Domnul, nu-i aşa, băieţi?

Niciunul dintre arienii din primul rând de strane nu spuse nimic. Iar în spate, la uşă, al treilea avea patul carabinei lui Garcia aproape de ureche.

— Destul, se răsti omul cel nou. Marsalis, eşti aşteptat la administraţie.

O mică tresărire de speranţă. Întâlnirile cu Andritzky, reprezentantul UNGLA, aveau loc marţea, odată la două săptămâni, spre sfârşitul dimineţii.

Dacă cineva se înfăţişa neanunţat, atât de târziu în cursul săptămânii însemna un progres. *Trebuia* să însemne. Pe undeva, cineva găsise pârghia din hăţişul republican de xenofobie şi iluzii morale. Aplicând puţină presiune, se putea desface nodul, iar întregul proces legal şi diplomatic avea să fie pus în mişcare. Codul care urma să-l scoată pe Carl Marsalis din încurcătura cu închisoarea şi să-l trimită acasă.

„Da, ai face bine să speri, beţivane". Lăsă şişul să alunece uşor din mânecă şi să cadă încet pe banca de lângă el. Îl împinse spre spătar cu degetele şi se ridică, lăsându-l acolo, invizibil pentru toţi, inclusiv pentru arienii care nu vedeau clar din unghiul în care stăteau. *Şaptesprezece,* îşi aminti, şi gândul îl înfioră puţin. Nu avea puterea financiară sau tupeul să cumpere din nou unul dacă problema nu se rezolva şi era trimis înapoi în aripa B, să-i înfrunte pe Dudeck şi răutatea arienilor. Cu sau fără mesh, în lipsa unei arme ascuţite probabil că va avea de suferit.

Dintr-odată, speranţa din suflet se nărui într-o disperare profundă şi într-un val de furie inutilă.

„Reggie Barnes, sper să crapi dracului în maşina aia de respirat!"

Înaintă pe interval către ofiţer. Dudeck se întoarse să-l urmărească. Carl îl percepu cu vederea periferică, înclinând capul ca să întâlnească privirea arianului. Văzu foamea din ea, dorinţa de sânge reţinută, şi afişă un chip de piatră, detaşat în întâmpinarea ei. Dar brusc descoperi că în spatele măştii se simţea obosit de tinereţea şi violenţa celuilalt bărbat. De ura care părea să se scurgă nu numai din Dudeck şi ai lui, ci chiar din pereţii închisorii din jur, ca şi cum instituţiile de genul South Florida State nu erau decât glande ale corpului politic al Republicii, transpirând ura ca pe o secreţie naturală, stocând-o şi apoi pompând-o înapoi în sistemul circulator al naţiunii, corozivă şi pregătită pentru orice ţintă putea găsi.

— Privirea înainte, Dudeck.

Foltz depistase scânteile. Glasul îi era încărcat de ironie:

— Nu aşa te rogi, fiule.

Carl nu se uită în spate să-l vadă pe Dudeck cum cedează. Nu avea nevoie. Oriîncotro privea acum Dudeck, nu mai avea importanţă. Carl putea simţi cum ura arianului se extindea în spatele lui, ca un balon imens şi moale care se umfla ca să umple spaţiul din casa de rugăciune. O închisoare bazată pe credinţă. Fiecare om cu Dumnezeul său personal,

iar al lui Dudeck era alb ca fulgii de polistiren pentru împachetat.

Vocea lui Sutherland, profundă şi amuzată, ca mierea scurgându-i-se pe ceafă.

„Nu e nimic nou în ură, beţivane. Au nevoie de ea aşa cum au nevoie să respire. Fără ea, sunt dărâmaţi. Variantele treisprezece nu sunt decât ultimul cârlig de care s-o atârne."

„Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?"

Sutherland ridicase din umeri. „Ar trebui să te pregătească, atâta tot. Ce altceva mai cauţi?"

Simţi speranţa şi disperarea oscilând în sufletul lui pe tot parcursul drumului de ieşire din aripa B şi prin curtea pentru exerciţii fizice a clădirii administrative. Arşiţa Floridei se lipea de el asemenea unor prosoape calde, umede. Strălucirea orbitoare a copertinei coborâte îi rănea ochii. Strânse din ochi şi îşi întinse gâtul în căutarea semnelor prevestitoare. Pe acoperişul clădirii nu se afla niciun elicopter, ceea ce însemna că azi nu avea vizitatori de rang înalt din Tallahassee sau Washington. Nici pe cerul cenuşiu nu era nimic, niciun sunet şi nicio senzaţie că s-ar petrece ceva în parcările de dincolo de gardul dublu, rezistent. Nici urmă de agitaţie gazetărească, niciun car de reportaj. În urmă cu câteva luni, nu cu mult după ce fusese transferat la Florida State, Andritzky dezvăluise unele detalii presei în tentativa de a provoca opinia publică în vederea unei eliberări rapide. Tactica se întorsese împotriva lor, mass-media Republicii oprindu-se aproape exclusiv asupra statutului lui Carl de agent sub acoperire al UNGLA şi a morţii Gabriellei în tabăra Garrod Horkan. Relaţiile cu ONU, pârghii utile în orice alt colţ al lumii, se transformau aici direct într-o paranoia de durată pe care Washingtonul o cultivase cu grijă încă de la Secesiune şi chiar dinainte. Şi nu ajuta deloc nici faptul că în Carl se întrupau cele mai profunde temeri atavice ale Republicii. Servit prin scursoarea Technicolor care trecea drept post de ştiri cu acoperire naţională, el nu era decât o nouă doză dintr-un regim care fusese deja zugrăvit timp de o sută cincizeci de ani în culori sumbre.

Bărbat negru, deţinut, periculos.

Pe moment, părea să fie mai mult decât suficient pentru scopurile republicanilor. Nici Sigma, nici legislaţia statului Florida nu consideraseră deocamdată potrivit să dea publicităţii detalii ale statutului genetic al lui Carl – lucru pentru care le era profund recunoscător: având în vedere populaţia închisorii, ar fi fost echivalentul unei condamnări la moarte. S-ar fi făcut coadă la uşa celulei lui, tineri ca Dudeck, însă de orice rasă şi crez, îmbibaţi cu toţii de o ură generalizată

şi înghesuindu-se să-şi măsoare puterile cu monstrul. Nu era sigur ce îi reţinea; probabil că aveau deja informaţia. Ceea ce era el nu reprezenta un secret, câteva cercetări în tabăra Garrod Horkan sau în dosarele generale ale UNGLA, ori chiar puţină informare legată de ceea ce se întâmplase în urmă cu opt ani în povestea cu *Felipe Souza* ar fi scos totul la lumină. Presupunea că mass-media din Jesusland se retrăsese şi-şi pusese botniţă în complicitate cu autorităţile guvernamentale, dar el tot nu-şi dădea seama de ce. Posibil să fi păstrat informaţia ca pe o armă de ultimă instanţă împotriva ONU sau poate că se temeau de răspândirea panicii care s-ar fi declanşat dacă ştirile ar fi devenit publice. Ori probabil că nu se încheiase încă mişcarea extrem de lentă a vreunui protocol între agenţii şi, imediat ce aveau să se limpezească lucrurile, ei vor ajunge să se răzbune pentru Willbrink prin intermediul acelui lung şir de tineri furioşi înarmaţi cu şişuri.

Dacă el va mai fi acolo.

Speranţă. Disperare. Pendulul distrugător balansându-se în sufletul lui. Parcurseră labirintul îngrădit cu oţel pentru paza blocului administrativ, unde Carl fu împuns şi scuturat de maşini şi pipăit cu mâna. Voci aspre, poruncitoare; mâini dure, eficiente. Foltz se retrase, lăsându-l pe Garcia şi pe străin să-şi conducă prizonierul două etaje mai sus, pe scările metalice zăngănitoare, printr-o uşă grea şi prin liniştea bruscă, ocrotită de covoarele groase din birourile închisorii. Răcoare subită, uscându-i transpiraţia pe piele. Pereţi texturaţi, logouri corporatiste discrete, SIGMA şi SFSP în tonuri şterse, albastrul-închis şi portocaliul strălucitor care caracterizau uniformele deţinuţilor pălind aici până la culori pastel. Slabul clinchet ocazional din câte un birou atunci când interfeţele de date semnalau încheierea unei sarcini. Carl simţi furnicături din cauza schimbării. O femeie în fustă trecu pe lângă el, o femeie reală, nu un program holo-pornografic, la vreo cincizeci de ani, dar cu trup arătos şi mişcându-se cu adevărat pe sub haine. Îi simţi mirosul, miros de femeie şi un parfum greu de mosc, vag cunoscut. Îşi aminti brusc de viaţa din afara închisorii şi asta îl făcu să simtă că îl furnică ceva în partea de jos a şirei spinării.

— Pe aici – zise gardianul pe care nu-l cunoştea, făcând semn cu mâna –, Sala Patru.

Inima i se opri, îndurerată. Andritzky. Sala Patru era o cămăruţă cu o singură fereastră, în care nu aveau loc mai mult de doi sau trei oameni în jurul mesei mici, ovale, în niciun caz mahării reuniţi ai legislaturii statului sau o delegaţie ONU. Nimic important nu urma să se petreacă în Sala Patru. Va sta o oră cu Andritzky, probabil vor revedea apelul, apoi se va întoarce printre deţinuţi şi se va feri de Dudeck. O încurcase.

„Blocheaz-o!“

Inspiră, preluă noua informaţie şi începu să o studieze. Zen-ul situaţional al lui Sutherland. Nu te supăra, nu geme, *vezi doar ceea ce este şi apoi pregăteşte-te.* Iată uşa, iată-l pe Andritzky şi tentativele sale de camaraderie şi compătimire, fără ca vreuna dintre acestea să poată masca vreodată în totalitate evidenta uşurare personală de a nu se afla acolo unde se afla Carl. Iată ora de inutile poveşti birocratice, punctate de tăceri jenate şi furie reţinută faţă de totala impotenţă *de căcat* a UNGLA în haznaua Jesuslandului. Iată… Nu era Andritzky.

Carl înţepeni în uşa deschisă. Liniştea de circumstanţă a lui Sutherland îl părăsi, răsucindu-se învârtejit, ca un teanc de foi aruncat într-o fântână, ca pescăruşii zburând în furtună. În acelaşi timp îi reveni furia, ca o sângerare.

— Bună ziua, domnule Marsalis.

Cel care vorbise era un bărbat alb, înalt şi de o eleganţă calmă în costumul gri-albăstrui de material microporos care cădea în stil Shanghai, după cum văzu atunci când el se ridică şi ocoli masa, cu mâna întinsă.

— Sunt Tom Norton. Mulţumesc, domnilor, asta e tot, deocamdată. Vă sun când suntem gata de plecare.

Urmă o tăcere electrizantă. Carl putea simţi schimbul de priviri din spatele lui. Garcia îşi drese glasul.

— Este închis pentru o infracţiune cu violenţă, domnule. Procedurile nu prevăd să fiţi lăsat singur cu el.

— Asta e ciudat.

Tonul lui Norton era detaşat, dar brusc deveni puţin tăios.

— Din datele mele reiese că domnul Marsalis este deţinut pentru o aşa-zisă infracţiune de moravuri din Dade County. Şi încă nu a fost acuzat oficial.

— Este contrar procedurilor, insistă Garcia.

— Luaţi loc, vă rog, domnule Marsalis.

Norton se uita dincolo de el, la Garcia şi la celălalt gardian. Expresia îi devenise rece. Scoase un telefon din buzunarul hainei, îl deschise şi-l duse la ureche.

— Alo. Da, Tom Norton, faceţi-mi vă rog legătura cu administratorul. Mulţumesc.

O scurtă pauză. Carl se aşeză. Pe masă se afla o tabletă mică, neagră, deschisă într-un unghi discret. Fără logo, ultimul răcnet în materie de branduri. Marstech. În jur zăceau formulare necunoscute. Carl scană textul de-a-ndoaselea – cuvântul „eliberat” îi făcu inima să tresară. Norton îi oferi un zâmbet mic, absent.

— Alo, domnule director Parris. Da, am nevoie de ajutorul dumneavoastră aici. Nu, nimic serios. Am doar o mică problemă cu unul dintre oamenii dumneavoastră în privinţa procedurii. Dacă se poate. A, mulţumesc, asta ar fi ideal, zise şi îi întinse telefonul lui Garcia. Administratorul vrea să-ţi vorbească.

Garcia luă telefonul ca şi cum l-ar fi putut muşca, ducându-l delicat la ureche. Nu se putea auzi ce îi spunea Parris – era un telefon bun, cu un con de proiecţie îngust. Dar faţa i se înroşea în timp ce asculta. Ochii îi alergau de la Carl la Norton şi înapoi ca şi când ar fi fost două bucăţele de puzzle care nu se potriveau. Încercă să rostească „Da, dar…“ de câteva ori, oprindu-se la fiecare tentativă. Parris, era limpede, nu avea dispoziţie pentru dezbateri. Când Garcia reuşi în cele din urmă să vorbească, îi ieşi numai un încleştat „Da, domnule”, şi lăsă jos telefonul imediat după aceea. Norton întinse mâna să-l ia şi Garcia, încă roşu la faţă, îl trânti pe masă, într-un loc unde celălalt tot nu putea ajunge. Nu făcu aproape niciun zgomot la impact şi alunecă abia vreo cinci centimetri din locul în care aterizase. Deci un telefon *foarte* bun. Garcia se uită urât la el, rămas perplex probabil din cauză că nu reuşise să facă obiectul să alunece peste marginea mesei, pe podea. Norton culese mica minune tehnică şi o puse deoparte.

— Mulţumesc.

Garcia rămase un timp acolo, fără cuvinte, holbându-se la Norton. Celălalt ofiţer îi şopti ceva, puse o mână pe braţul lui şi-l împinse afară, când Garcia se scutură din strânsoare şi arătă cu un deget spre Carl.

— Omul ăsta e periculos, rosti gâtuit. Dacă nu-ţi dai seama de asta, atunci o să meriţi tot ce-o să păţeşti.

Celălalt gardian îi făcu vânt afară şi închise uşa.

Norton aşteptă un moment, apoi se aşeză alături de Carl. Ochii de un albastru palid cercetară de jur-împrejur spaţiul.

Zâmbetul dispăruse.

— Aşadar, începu Norton. Eşti periculos, domnule Marsalis?

— Cine vrea să ştie?

Ridică din umeri.

— De fapt, nimeni. Era o întrebare retorică. Ţi-am studiat dosarul. Eşti, să spunem, suficient de periculos pentru scopurile noastre. Dar pe mine mă interesează să aflu care e percepţia ta asupra problemei.

Carl se holbă la el.

— Ai fost vreodată închis?

— Din fericire, nu. Dar chiar dacă aş fi fost, mă îndoiesc că s-ar fi apropiat de experienţa prin care ai trecut aici. Eu nu sunt cetăţean al Republicii Confederate.

O slabă urmă de dispreţ în cele două cuvinte. Carl riscă o presupunere.

— Eşti canadian?

Colţul gurii lui Norton se strâmbă.

— Uniunea Atlanticului de Nord. Mă aflu aici, domnule Marsalis, la cererea Western Nations Colony Initiative. Vrem să-ţi oferim o slujbă.

Capitolul 12

Imediat ce el intră pe uşă, Sevgi ştiu că va avea necazuri.

Era ceva în lejeritatea cu care se mişca, în echilibrul aiurii sale când se opri în spatele scaunului, în modul în care îl trase şi se aşeză. Ceva care emana din trupul aflat sub salopeta albastră, informă a închisorii ca o muzică răzbătând prin interferenţele radio. Ajungea până la ea prin ochii lui când el se instală pe scaun, scurgându-se prin liniştea puternică pe care o adusese cu el în încăpere. Nu era Ethan – Marsalis avea pielea cu mult mai închisă la culoare decât a lui Ethan – şi nu exista nicio similitudine de trăsături. Ethan fusese şi mai solid, cu muşchii mai dezvoltaţi.

Ethan murise mai tânăr.

Nu conta. Era acelaşi lucru.

Treisprezece.

— Domnul Marsalis?

El dădu aprobator din cap. Aşteptă.

— Sunt Sevgi Ertekin, de la Securitatea COLIN. L-ai cunoscut deja pe partenerul meu, Tom Norton. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm înainte…

— O s-o fac.

Vocea lui era profundă şi modulată. Accentul englezesc o nedumeri.

— Poftim?

— Indiferent de ce anume aţi avea nevoie. O s-o fac. Contra cost. I-am spus deja partenerului tău. Primesc sarcina în schimbul imunităţii complete în faţa tuturor acuzaţiilor împotriva mea, a eliberării imediate din custodia Republicii şi a recuperării tuturor cheltuielilor apărute în timp ce vă rezolv treburile murdare.

Ochii ei se îngustară.

— Presupui nişte lucruri, domnule Marsalis.

— Oare? întrebă, ridicând o sprânceană. Nu sunt cunoscut pentru aranjamente florale. Dar hai să vedem dacă presupunerile mele sunt greşite. Bănuiesc că vreţi să găsesc pe cineva. Pe cineva ca mine. Asta-i bine, e ceea ce fac eu. Singura parte care nu-mi e clară este dacă vreţi să-l aduc viu sau nu.

— Noi nu suntem asasini, domnule Marsalis.

— Vorbeşte doar în numele vostru.

Femeia simţi o veche izbucnire de furie.

— Eşti mândru de asta, nu-i aşa?

— Pe tine te supără?

Ea coborî privirea la tableta deschisă şi la textul de acolo.

— În Peru ai împuşcat în ceafă o femeie neînarmată şi rănită. Ai executat-o. Eşti mândru şi de asta?

O pauză lungă. Sevgi îi prinse privirea şi i-o susţinu. O clipă se gândi că el se va ridica şi va pleca. O parte din ea, îşi dădu seama, spera asta.

În schimb, el îşi mută brusc privirea spre una dintre ferestrele din partea de sus a camerei. Un zâmbet vag îi atinse buzele. Dispăru. Îşi drese glasul.

— Domnişoară Ertekin, ştii ce este un pistol Haag?

— Am citit despre ele.

…În comunicatele NYPD care forţau City Hall să emită reguli mai stricte de control al armelor înainte ca noua ameninţare să ajungă pe străzi. Ceva suficient de înspăimântător încât iniţiativa să fie aprobată aproape fără nicio dispută.

— E o armă cu încărcătură bio, adăugă ea.

— De fapt, e ceva mai mult decât atât.

Deschise palma dreaptă şi înclină capul, părând că vede pistolul cum atârnă greu în căuşul palmei.

— Este un sistem de livrare pentru un complex viral artificial, autoimun, numit Falwell Seven. Mai există şi alte tipuri de încărcături, dar nu sunt de prea mare folos. Falwell este virulent şi foarte neplăcut. Nu există antidot. Ai văzut vreodată pe cineva murind din cauza colapsului sistemului imunitar, domnişoară Ertekin?

De fapt, văzuse. Nalan, o verişoară din Hakkari, o petrecăreaţă de la bazele de frontieră unde Turcia îşi îndeplinea cu mândrie îndatoririle europene, împingând mizeria mai departe către est. Luase ceva de la un soldat ONU.

Cei din familia lui Nalan, care se mândreau cu principiile lor morale, o dăduseră afară. Tatăl lui Sevgi făcuse găligie şi găsise o cale s-o aducă la New York, unde o plasase într-una dintre noile clinici de cercetare din Midtown. Relaţiile cu familia din Turcia, deja reci, se rupseseră definitiv. De atunci, nu mai vorbise niciodată cu fratele lui.

Sevgi, care pe vremea aceea avea doar paisprezece ani, mersese cu el să întâmpine la aeroport o fată palidă, cu ochii mari, mai mare decât ea cu ceea ce părea a fi un ocean de ani, dar liniştitor de nepricepută în sofisticarea urbană a adolescenţilor. Îşi aducea încă aminte de expresia de pe faţa lui Nalan când intraseră toţi pe aceeaşi uşă în moscheea de pe bulevardul Skillman.

Murat Ertekin făcuse tot posibilul. O înscrisese pe Nalan pe listele de tratamente experimentale ale spitalului, acasă o hrănise cu suplimente vitaminizate şi medicamente antivirale. Văruise pentru ea o cameră liberă, într-un galben luminos ca soarele şi un verde ca al parcului.

Pentru prima dată de ani de zile se ruga de cinci ori pe zi. În cele din urmă, plânsese.

Nalan murise oricum.

Sevgi clipi, alungând amintirea; cearceafurile pătate de sudoare şi ochii cufundaţi în orbite, rugători.

— Spui că i-ai făcut o favoare acelei femei?

— Spun că am adus-o repede şi fără suferinţă acolo unde ar fi ajuns oricum.

— Nu crezi că ar fi trebuit să fie alegerea ei?

El ridică din umeri.

— A ales atunci când a încercat să se repeadă la mine.

Dacă mai avea o îndoială asupra a ceea ce era el, acum dispăruse. Avea acelaşi calm neclintit pe care îl văzuse la Ethan şi aceeaşi rezistenţă psihică. Stătea pe scaun ca o statuie sculptată în piatră neagră, privind-o. Simţi ceva mic mişcându-i-se în piept.

Lovi o tastă a tabletei. O nouă pagină apăru pe display.

— De curând ai fost implicat într-o acţiune violentă în închisoare. O bătaie la duşurile din aripa E. Patru oameni spitalizaţi. Trei dintre ei din cauza ta.

Pauză. Tăcere.

— Vrei să-mi spui varianta ta?

Se foi.

— Aş fi zis că detaliile vorbesc de la sine. Trei albi, un negru. A fost o răzbunare a Comandamentului Arian.

— Personalul închisorii n-a făcut nimic s-o împiedice?

— Citez: „Supravegherea la duşuri poate fi compromisă de aburii din atmosferă”, spuse, iar buzele i se curbară treptat. „Sau de săpunul lipit peste lentile. Timpul de reacţie poate fi întârziat. De către factori externi”, tot citat.

— Aşa că ai simţit necesar să intervii, adăugă bâjbâind în căutarea motivaţiilor care i s-ar fi potrivit lui Ethan. Acel Reginald Barnes îţi era prieten?

— Nu. Era un căcăcios de turnător. Şi-a făcut-o cu mâna lui. Dar pe vremea aia eu nu ştiam asta.

— Era modificat genetic?

Marsalis zâmbi afectat.

— Doar dacă există pe undeva un proiect de care nu am auzit eu, care să producă tâmpiţi dependenţi şi lipsiţi de creier.

— Atunci, ai simţit solidaritate datorită culorii lui?

Zâmbetul se şterse, devenind încruntare.

— Am simţit că nu vreau să-l văd futut în cur cu un burghiu electric.

Cred că asta este o preferinţă care nu ţine cont de culoare, nu-i aşa?

Sevgi îşi înfrână mânia. Nu mergea bine. Era nervoasă din cauza scăderii nivelului synului – modificatoarele sinaptice nu erau permise în Jesusland, îi fuseseră luate la aeroport – şi încă spumega din cauză că pierduse în disputa cu Norton de la New York.

„Vorbesc serios, Sev. Consiliul de administraţie e acum foarte preocupat de treaba asta. Ortiz şi Roth vin la Secţie de trei ori pe săptămână…"

„În carne şi oase? Ce onoare!"

„Vor un raport despre progrese, Sev. Ceea ce înseamnă progrese de raportat, iar pe moment noi nu avem niciunul. Dacă nu facem ceva care să arate că am început să acţionăm, Nicholson o să sară pe noi cu amândouă picioarele. Eu pot supravieţui. Tu poţi?"

Sevgi ştia că nu putea.

Octombrie. În New York, copacii din Central Park începeau să devină ruginii, cu pete galbene. Pe sub fereastra ei, în fiecare zi când se pregătea să plece la lucru, treceau negustorii zgribuliţi de răcoarea dimineţii. Vara se dusese, înclinându-se ca un avion pe cerul senin de deasupra oraşului, reflectând rece lumina pe aripile lui. Căldura nu dispăruse încă, dar se stingea repede. South Florida i se părea lipicioasă.

— Cât de multe ţi-a spus Norton?

— Nu prea multe. Că aveţi o problemă în care UNGLA nu vă ajută. Nu mi-a spus de ce, dar presupun că e legată de Munchen.

Un zâmbet larg, subit făcu să-i dispară zece ani de pe chipul plin de cicatrice când adăugă:

— Ar fi trebuit să semnaţi şi voi Acordurile, ca toată lumea.

— COLIN a aprobat în principiu proiectul, spuse Sevgi, simţindu-se defensivă într-un fel iraţional.

— Mda. E vorba despre principiu, nu-i aşa? În principal: nu ne spuneţi voi ce să facem, gunoaie birocrate şi globaliste.

Întrucât nu greşea prea mult, ea nu mai comentă subiectul.

— Asta o să constituie o problemă?

— Nu. Sunt independent. Sunt loial doar contra cost. După cum am zis deja, spuneţi-mi doar ce vreţi să fac.

Sevgi ezită un moment. Tableta avea un atenuator integrat construit după specificaţiile COLIN, ceea ce îl făcea mai etanş decât orice adusese vreodată un avocat într-o cameră de interogatoriu din South Florida State.

Iar Marsalis era destul de evident disperat după o scăpare. Totuşi obişnuinţa ultimelor patru luni i se întipărise în comportament.

— Avem, zise ea în cele din urmă, un treisprezece renegat pe cap. E

liber din iunie. Ucide.

El doar mormăi. Niciun semn c-ar fi fost surprins.

— De unde a evadat? Cimarron? Tanana?

— Nu. A scăpat de pe Marte.

De data asta îi atrăsese atenţia. Se ridică în picioare.

— E o problemă absolut confidenţială, domnule Marsalis. Trebuie să înţelegi asta înainte de a începe. Crimele sunt răspândite în teritoriu şi variate ca tehnică. Nu a fost făcută oficial nicio legătură între ele, iar noi vrem să rămână aşa.

— Da, sunt convins. Cum a trecut de supravegherea nanorackului?

— Nu a trecut. A şuntat docurile şi a prăbuşit nava în Pacific. Când am ajuns noi acolo, dispăruse.

Marsalis îşi ţuguie buzele într-un fluierat mut.

— Iată o idee!

Ea spuse tot ce mai ştia. Orice, numai să-i şteargă de pe faţă siguranţa de sine competentă şi îngâmfată.

— Înainte de asta i-a mutilat sistematic pe ceilalţi unsprezece membri ai echipajului din criocapsule, ca să se hrănească. Le-a amputat membrele şi i-a păstrat în viaţă în suspensie, apoi la final a început să-i ucidă şi să cureţe şi restul corpului de carne.

O mişcare din cap.

— Cât a durat tranzitul?

— Treizeci şi trei de săptămâni. Nu pari surprins de toate astea.

— Pentru că nici nu sunt. Dacă eşti blocat acolo, trebuie să mănânci ceva.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

Ceva ca o umbră trecu peste ochii lui. Vocea îi sună doar ceva mai puţin plat.

— Aşa m-aţi găsit? Referinţe încrucişate?

— Cam aşa ceva.

Alese să nu menţioneze entuziasmul subit al lui Norton pentru noua tactică.

— N-djinnul nostru de profile te-a citat ca fiind singurul treisprezece care a mai experimentat circumstanţe similare.

Marsalis îi oferi un zâmbet subţire.

— Eu n-am mâncat niciodată pe nimeni.

— Nu. Dar te-ai gândit la asta?

Tăcu un timp. Sevgi era pe punctul de a-i pune din nou întrebarea, când el se ridică de pe scaun şi se duse lângă fereastră. Privi afară, spre cer.

— Mi-a trecut prin minte de câteva ori, zise încet. Ştiam că nava de

recuperare o să vină, dar am avut cam două luni la dispoziţie ca să-mi fac griji în sensul ăsta. Nu te poţi opri să nu derulezi scenarii în minte. Dacă ei n-o să reuşească să ajungă, dacă se întâmplă vreo nebunie? Dacă…

Se opri. Privirea i se dezlipi de copertină şi se întoarse spre cameră, cu faţa la ea.

— A fost afară pe tot parcursul celor treizeci şi trei de săptămâni?

— Cea mai mare parte. Din câte ştim, criocapsula l-a dat afară cam la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie.

— Şi Mars Control nu l-a adus înapoi?

— Mars Control n-a ştiut, zise Sevgi şi flutură din mână. N-djinnul a căzut, se pare că a fost defectat intenţionat. Nava a trecut pe sisteme automate. A funcţionat în linişte. El s-a trezit imediat după aceea.

— Drăguţ şir de coincidenţe.

— Nu-i aşa?

— Dar nu prea convenabil din punct de vedere culinar.

— Nu. Presupunem că temporizarea criocapsulei a fost o eroare. Cel care a neutralizat n-djinnul probabil plănuia să facă sistemul să-l trezească la câteva săptămâni distanţă de Pământ. Ceva din programul de intervenţie s-a dereglat şi s-a pomenit trezit la două săptămâni distanţă de Marte. Prietenul nostru a ajuns lihnit de foame, supărat şi probabil nu foarte întreg la minte.

— Ştiţi cine e?

Sevgi aprobă cu o mişcare a capului. Tastă din nou şi roti tableta astfel încât să poată vedea amândoi ecranul şi figura de pe el. Marsalis părăsi fereastra şi se sprijini neglijent de marginea mesei. Lumina i se reflecta pe-o parte a capului.

— Allen Merrin. Am recuperat material genetic de pe *Horkan's Pride,* nava care s-a prăbuşit, şi l-am verificat în baza de date COLIN referitoare la variantele treisprezece. Am obţinut asta.

Era aproape imperceptibil modul în care el devenea tot mai atent, modul în care calmul neglijent pe care-l afişa trecea printr-o încordare, devenind altceva. Sevgi îi privi ochii parcurgând textul de lângă fotografia palidă cu bustul cuiva. L-ar fi putut recita din memorie.

„Merrin, Men (SAN 48523dx3814)

Născut (c/s) 26 aprilie 2064, Taos, New Mexico (Proiectul Lawman). Mamă purtătoare: Bilikisu Sankare; material genetic: Isaac Hubscher, Isabela Gayoso (SIN-uri ataşate). Toate variantele de coduri genetice sunt proprietatea Elleniss Hall, Inc., patente depuse (Elleniss Hall & US Army Partnership 2029).

Pregătire iniţială şi antrenament: Taos, New Mexico; dezvoltarea

aptitudinilor speciale: Fort Benning, Georgia (operaţiuni sub acoperire, contrainsurgenţă). Misiuni: Indonezia 2083, Peninsula Arabică 2084-2085, Tadjikistan 2085-2087 şi 2089, Argentina, Bolivia 2088, Rim Authority (programul urban de pacificare) 2090-2091.

Retras în 2092 (sub Acordurile celei de-a doua convenţii UNGLA, Protocolul Jacobsen). Acceptă relocarea pe Marte în 2094 (dosarul cetăţeniei COLIN ataşat).”

— Seamănă cu Hristos.

Ea clipi.

— Poftim?

— Faţa.

Lovi ecranul cu unghia. Lumina LCLS se undui sub atingere. Merrin privea fix de sub micile distorsiuni.

— În ton cu Faith Satellite Channel. Arată ca în desenul acela animat, *Man Taking Names,* care a fost făcut pentru memorialul Cash.

Zâmbetul scăpă înainte ca ea să-l poată opri. Gura i se strâmbă rapid drept răspuns. Mută puţin scaunul şi se aşeză din nou.

— Ai văzut asta, nu-i aşa? Noi avem tot timpul redifuzări aici. Reabilitarea prin credinţă, înţelegi.

„Nu mai rânji la el ca o interfaţă tâmpită de ştiri, Sev. Revino-ţi!“

— Deci nu-l recunoşti?

O privire curioasă, piezişă.

— De ce ar trebui?

— Ai fost în Iran.

— Toată lumea a fost.

Ea aşteptă pur şi simplu, în timp ce el oftă.

— Da, am auzit despre aceşti Lawmen. I-am văzut de câteva ori de la distanţă în Iran, în jurul Ahvazului. Dar din ce am aflat de acolo, se pare că acest Merrin n-a ajuns vreodată aşa de sus în nord.

— Ar fi putut, spuse Sevgi şi făcu semn din cap spre ecran. O să fiu cinstită cu tine, datele sunt destul de vagi. Odată ajunşi la dosarele misiunilor, e mult mai puţin clar. Acţiuni sub acoperire, aşa-numita documentaţie pierdută, zvonuri şi bârfe, „se înţelege că subiectul…”, genul ăsta de prostii. Dezminţiri oficiale şi secrete practic peste tot. În plus, ai o întreagă mitologie în jurul tipului. Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanţă în aceeaşi zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supravieţuiască dacă poveştile ar fi fost adevărate. Chiar şi misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să

fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia; acţiona singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City, zise cu un dezgust crescând. Îţi spun eu, tipul ăsta e o fantomă.

El zâmbi, puţin trist după părerea ei.

— Toţi eram pe atunci. Fantome, adică. Aveam versiunea noastră britanică a Proiectului Lawman, mai puţin denumirea iluzorie, desigur. Noi îi spuneam Osprey. Francezii preferau Departamentul Opt. Însă niciunul dintre noi nu exista oficial. Ceea ce trebuie să ţii minte, domnişoară Ertekin, este că în anii optzeci întreaga poveste cu treisprezece era proaspăt descoperită. Toţi ştiau că tehnologia exista, dar toată lumea era preocupată să nege că ar avea ceva de-a face cu ea. UNGLA nici măcar nu exista pe atunci, nu ca o agenţie de drept. Încă făcea parte din Comisia Drepturilor Omului. Şi nimeni nu era prea dornic să permită altcuiva să se uite prea de aproape la noii lor războinici modificaţi genetic. Întregul Orient Mijlociu era un teren de testare pentru tot felul de porcării, iar astea se petreceau în condiţii de negare absolută. Ştii cum funcţionează rahatul ăsta, nu?

Ea clipi.

— Care rahat?

— Negarea. Lucrezi pentru COLIN, corect?

— Sunt la COLIN de doi ani şi jumătate, zise ea rece. Înainte am fost detectiv în poliţia din New York.

El zâmbi din nou, de data asta cu ceva mai mult umor sincer.

— Cu toate astea te-a prins, nu-i aşa? „E o problemă absolut confidenţială şi vrem să rămână aşa!” Sună foarte „în stil COLIN”.

— Nu e vorba de asta, spuse încercând fără prea mult succes să-şi înlăture răceala din glas. Nu vrem să se creeze panică.

— Câţi a ucis până acum? Aici, pe Pământ.

— Credem că în jur de douăzeci. Unele crime nu sunt confirmate, dar probele şi circumstanţele indică o legătură. În şaptesprezece cazuri am recuperat material genetic care îl plasează acolo.

Marsalis făcu o grimasă.

— Ocupat, ticălosul. Toate astea în Statele Rim?

— Nu. La început, crimele au avut loc în San Francisco Bay Area, dar mai târziu s-au răspândit în întreaga Americă de Nord continentală.

— Aşadar se deplasează.

— Da. Se deplasează şi se pare că este un expert foarte competent în spargerea sistemelor. A ucis doi oameni în aceeaşi locaţie din Bay Area, în noaptea de 13 iunie şi un bărbat în sud-estul Texasului, la mai puţin de o săptămână după aceea. Nu există nicio înregistrare în registrele zborurilor pentru acea perioadă, şi nici de la Controlul de Frontieră Rim.

Am rulat un program de recunoaştere facială pentru fiecare zbor care a traversat frontiera în Republică, în săptămâna respectivă, şi nu am obţinut nimic.

— Putea să-şi schimbe faţa.

— În mai puţin de o săptămână? Cu documente potrivite? Linia de graniţă a Statelor Rim e cea mai dură frontieră din lume. Oricum, acelaşi n-djinn pe care l-am folosit pentru recunoaşterea facială conţine instrucţiuni pentru a indica pe oricine are bandaje sau alte urme de intervenţii chirurgicale recente pe faţă. Nu am obţinut decât o adunătură de bogătaşi întorcându-se acasă după o terapie cosmetică pe Coasta de Vest şi câteva staruri erotice mai trecute.

Sevgi văzu cum îşi reprimă începutul unui zâmbet. Era iritant de molipsitor. Se concentră asupra tabletei.

— Singurele opţiuni pe care le luăm în serios sunt fie că a reuşit la câteva zile după aterizare să contacteze nişte profesionişti pentru trecerea frauduloasă a frontierei, fie că a plecat din Rim pentru o altă destinaţie intermediară înainte de a intra în Republică. În felul ăsta, intervalul de timp ar fi strâns, dar totuşi posibil. Desigur, odată ajuns în aşa de multe zone, nu mai avem cum să facem o recunoaştere facială utilă. Prea multe locuri refuză intrarea n-djinnilor în sistemele lor.

— Înţeleg că cele două crime au fost confirmate, în Bay Area şi apoi în Texas?

— Da. S-au recuperat urme de material genetic în ambele locuri.

Privirea lui se întoarse la display-ul tabletei.

— Ce spune Fort Benning despre asta?

— Că lui Merrin nu i s-a făcut niciodată o pregătire serioasă în domeniul sistemelor de date. Poate utiliza un computer de front – oricine are o misiune sub acoperire poate. Dar asta e tot. Noi presupunem că şi-a extins cunoştinţele pe Marte.

— Mda. Sau altcineva face treaba pentru el.

— Se poate.

Carl se uită la ea.

— Dacă a fost ajutat cu sistemele la bordul lui *Horkan's Pride,* şi mai e ajutat şi acum, atunci problema e mai serioasă decât un treisprezece evadat de pe Marte pentru că nu-i plăceau pietrele roşii.

— Da.

— Iar voi nu aveţi nicio pistă.

Nu era o întrebare.

Ea se lăsă pe spate şi desfăcu mâinile.

— Fără acces în bazele de date ale UNGLA, suntem în beznă. Am făcut tot ce ştiam şi nu a fost destul. Oamenii continuă să moară, în ritm

constant, dar neprevăzut. Nu există un efect de crescendo…

— Nu, n-are să fie.

— … dar nu se opreşte. Nu face nicio greşeală suficient de mare ca să-l prindem sau ca să ne dea un punct de plecare. Ancheta noastră pe Marte s-a lovit de un zid – evident, şi-a acoperit urmele acolo sau, cum ai spus tu, cineva a făcut asta pentru el.

— Şi aici?

Ea dădu aprobator din cap.

— Aici, cum de asemenea te-ai exprimat atât de elocvent, nu suntem în termeni prea buni de cooperare cu UNGLA, sau cu ONU, în general.

— Păi presupun că nici nu prea poţi da vina pe ei, spuse şi se uită la ea cu ochii larg deschişi, zâmbind. Nici voi nu aţi prea fost cooperanţi în ultimii zece ani.

— Uite ce e, de la Munchen nu au…

Zâmbetul se transformă în grimasă.

— Nu mă refeream numai la Acorduri. Mă gândeam mai mult la primirea de care avem parte în taberele de pregătire, de fiecare dată când avem ceva de făcut acolo. Ştii că suntem la fel de bine-veniţi ca şi ştiinţele evoluţioniste în Texas.

Ea simţi că roşeşte puţin.

— Partenerii individuali în efortul Coloniei nu sunt în mod necesar…

— Da, treci peste asta. Totuşi UNGLA cere mandate în astfel de circumstanţe. Dacă raportaţi un treisprezece în libertate, ar cam trebui să se manifeste şi ei.

— Nu prea vrem să se manifeste, domnule Marsalis.

— Aha.

— Avem nevoie de acces la computerele lor sau, dacă nu, cineva ca tine trebuie să discute cu n-djinnii noştri specializaţi în profile. Dar asta-i tot. La urma urmelor, este o problemă a COLIN şi noi ne facem singuri treburile.

„Ascultă ce spui, Sevgi. De la poliţist, la avocat corporatist dintr-o singură mişcare uşoară, bine plătită."

Marsalis o privi timp de câteva momente. Se foi pe scaun, părând că se gândeşte la ceva.

— Şi vă ocupaţi de treaba asta în afara New Yorkului?

— Da. Am închiriat un spaţiu în complexul Alcatraz al Rimsec, suntem în legătură cu detectivii lor. Dar de când problema s-a întins pe continent, ne-am întors în birourile din New York. De ce întrebi?

O ridicare din umeri.

— Fără motiv. Când urc într-un suborbital, îmi place să ştiu unde o să mă aflu atunci când o să cobor.

— Corect, răspunse şi aruncă o privire la ceas. Bun, dacă vrem să ajungem la respectivul suborbital, probabil ar trebui să ne punem în mişcare. Colegul meu presupun că a terminat deja cu administratorul. O să fie ceva hârţogărie.

— Da, spuse ezitând o clipă. Uite ce e. Sunt aici câţiva oameni de la care aş vrea să-mi iau rămas-bun înainte de a pleca. Oameni cărora le sunt dator. Putem face asta?

— Sigur.

Sevgi ridică neglijent din umeri. Închidea deja tableta.

— Nu-i nicio problemă. COLIN se mândreşte cu asta. Putem face cam tot ce vrem.

Guatemalezul era încă în celulă, întins pe spate în pat şi, după cum arăta, în culmea fericirii datorită endorfinei nou achiziţionate. Un trabuc New Cuban pe jumătate consumat îi fumega între degetele mâinii stângi şi pleoapele îi coborau peste ochi, acoperindu-i aproape complet. Privi în sus, surprins când Carl zdrăngăni barele uşii pe jumătate deschise.

— Hei, gunoi european, ce faci aci?

— Plec, zise Carl vioi. Dar am nevoie de o favoare.

Guatemalezul se strădui să se ridice în capul oaselor pe pat. Aruncă o privire la camera de monitorizare a celulei şi la interferatorul ieftin lipit pe perete, alături de ea. Nu făcuse nicio tentativă să ascundă aparatul, atârnase acolo de fiecare dată când Carl intrase în celulă. Nu-i plăcea să se gândească la cât îl costa pe guatemalez ca să fie în permanenţă trecut cu vederea.

— Pleci? întrebă cu un zâmbet rece, de superioritate. Nu văd niciun blestemat de făraş în mâinile tale.

Carl mută un scaun din lemn african lângă pat şi se aşeză pe el.

— Nu aşa. E oficial. Pe poarta din faţă. Ascultă, trebuie să dau un telefon.

— Un *telefon?*

Chiar şi prin ceaţa endorfinelor, guatemalezul era vag şocat.

— Ştii cât o să te coste?

— Bănuiesc. Şi nu am de unde. Uite, mai sunt încă şapte capsule de douăzeci învelite în plastic, în cotul scurgerii de la buda din celula mea. Sunt ale tale. Gândeşte-te…

— Nu-i de ajuns, cioroiule.

— Ştiu. Gândeşte-te că-i o plată în avans.

— Da?

Expresia împietrită se ştergea încet de pe chipul celuilalt. Puse New Cuban-ul în colţul gurii şi rânji pe lângă el.

— Cum funcţionează prostia asta? Tu te cari de aici, cum o să-ţi mai reglezi conturile? Plată în avans la *ce?* Şi dacă veni vorba – încruntă din sprâncene – te cari de aci, la ce-ţi trebuie micile mele servicii telefonice?

Carl gesticulă nerăbdător.

— Pentru că n-am încredere în oamenii care mă scot de aici. Ascultă-mă, odată ajuns afară, o să am fonduri…

— Mda, aşa se pare. Fonduri de la oamenii în care n-ai încredere.

— Te pot ajuta de afară, spuse Carl şi se aplecă spre el. E o afacere COLIN. Asta îţi spune ceva?

Guatemalezul îl privi ca o bufniţă timp de o clipă. Apoi clătină din cap şi se sculă de pe pat. Carl se trase într-o parte ca să-l lase să treacă.

— Mi se pare, cioară, că faci mişto de mine. Sigur alea şapte capsule sunt în cotul scurgerii de la budă şi nu înăuntrul tău? Te scoate COLIN de aici? Pentru ce dracu'?

— Vor să ucid pe cineva pentru ei, spuse Carl neutru.

Îl auzi pufnind în spatele lui. Lichidul şiroi când guatemalezul îşi turnă un pahar de suc din termosul pe care îl ţinea pe raft.

— Sigur că da. În toată Republica Confederată n-au putut găsi un negru care să le facă treaba, trebuie să-i dea drumul unui gunoi european îngâmfat din South Florida State. Faci mişto, cioară.

— Nu-mi mai spune, dracului, aşa.

— O, da. Guatemalezul bău cu sete. Puse paharul jos şi scoase un sunet impetuos, satisfăcut. Uitasem. Eşti singurul negru de aici care pare să nu observe ce culoare are pielea lui.

Carl privi drept înainte la peretele celulei.

— Ştii, acolo de unde vin eu există multe feluri în care poţi fi negru.

— Bun, atunci eşti un negru al naibii de norocos.

Guatemalezul veni în faţa lui. Avea o expresie aproape amabilă, îndulcită de endorfine şi poate şi de altceva.

— Dar înţelegi tu, frate, în clipa asta nu te afli acolo de unde vii. În clipa asta eşti în South Florida State. Eşti în Republica Confederată, cioară. Pe aici e doar un singur fel de a fi negru, şi mai devreme sau mai târziu o să fii negru în felul ăsta. În Republică nu există diversitate de produse, e doar o singură cutie pentru noi şi, mai devreme sau mai târziu, o să te înghesuie în cutia aia la un loc cu toţi cei ca noi.

Carl mai privi un timp peretele. Se decise.

— Vezi, aici greşeşti.

— Greşesc? întrebă celălalt bărbat şi chicoti. Uită-te-n jur, frate. Unde dracu' greşesc?

— Greşeşti, îi spuse Carl, pentru că deja am fost băgat în cu totul altă cutie. O cutie al cărei interior voi nici nu-l vedeţi, şi de aia ies de aici, de

aia au ei nevoie de mine. Nu mai pot găsi pe altcineva la fel.

Guatemalezul se propti de peretele celulei şi îi aruncă lui Carl o privire întrebătoare.

— Da? Ştii să te mişti, gunoiule, recunosc. Şi din câte am auzit de la Louie, ai ceva modificări ale dracului pe dinăuntru. Dar asta nu te face ucigaşul perfect. Acum două ore ieşeai de aci având băgat în mânecă cel mai bun şiş lucrat de băiatul meu, dar am auzit că Dudeck încă mai mişcă.

— Am fost întrerupţi.

— Mda. De drăguţii de la COLIN.

Dar acum nu mai era prea multă batjocură în glasul celuilalt.

Trase gânditor din trabuc.

— Păcat de Dudeck, găinaţul ăla merita să petreacă ceva timp la infirmerie. Vrei să-mi spui ce înseamnă „nu mai pot găsi pe altcineva la fel“?

Carl îi întâlni privirea.

— Sunt un treisprezece.

Fu ca şi cum ar fi spart o crustă. În ultimele patru luni păstrase secretul în spatele dinţilor, secretul care l-ar fi ucis. Acum privea chipul guatemalezului şi vedea confirmarea finală a paranoiei sale, vedea sclipirea de teamă, slabă, dar existentă, acoperită rapid printr-o mişcare din cap.

— O-kay.

— Da.

Simţi o dezamăgire obscură; sperase cumva că omul acesta ar putea fi proba împotriva prejudecăţilor standard – ceva din realismul matematic al guatemalezului. Brusc, se percepu pe sine prin ochii celuilalt, transformându-se într-o caricatură. Chiar putea simţi cum se eliberează, reintrând în vechea piele a puterii impasibile şi ameninţării.

— Aşadar, telefonul ăla. Cât o să mă coste?

Îl găsi pe Dudeck în sala de recreere a aripii F, jucând şah rapid cu calculatorul. Alţi trei sau patru puşcăriaşi erau adunaţi în jur: un individ tatuat, membru confirmat al Comandamentului Arian, câţiva adolescenţi întârziaţi – nişte lingăi aspiranţi – şi un alb mai bătrân, care părea să se afle acolo doar pentru şah. Niciunul nu fusese prezent la confruntarea din capelă – Dudeck probabil se descotorosise de ei după afacerea ratată. Prea multă adrenalină neconsumată, prea multă grozăveală în timp ce ieşeau din sistem. Total nepotrivit după un eşec.

Nimeni nu-i dădu atenţie negrului când intră în sală. Dudeck era adâncit în joc şi, cu toată monitorizarea audio-video încastrată în

acoperişul de nanocarbon al sălii, ceilalţi erau relaxaţi şi neatenţi. Carl ajunse la mai puţin de zece paşi de cei adunaţi înainte ca cineva să se întoarcă. Atunci, unul dintre lingăi probabil observă cu colţul ochiului ceva negru mişcându-se. Se răsuci.

Făcu un pas în faţă, asigurat de sistemul de monitorizare şi umflându-se în pene datorită asocierii cu Dudeck şi apropierii de acesta.

— Ce dracu' vrei, cioară?

Carl îl izbi cu toată puterea, cu dosul palmei, rotindu-şi braţul. Lovitura îi sparse buza băiatului şi îl trânti la pământ. Rămase acolo, sângerând şi holbându-se în sus la Carl, nedumerit.

Carl continuă să se mişte.

Îl alese pe spectatorul tatuat, sparse apărarea stângace şi îl împinse peste Dudeck, care încă încerca să se ridice de la consolă. Cei doi se loviră unul de altul şi căzură.

Al doilea lingău stătea cu gura căscată. Nu avea de gând să facă nimic. Bătrânul se retrăgea deja, cu mâinile întinse în faţă, demonstrându-şi neutralitatea.

Dudeck se rostogoli, ridicându-se cu o viteză de om antrenat. O sirenă se dezlănţui undeva.

— Aveam nişte treburi neterminate, îi spuse Carl.

— Ai pus-o, cioară. Totul e monitorizat, agresiune neprovo…

Lăsă meshul să-l conducă. Dudeck anticipă, înjghebă o apărare de box thailandez şi lovi.

Carl pară lovitura, fentă apărarea, răspunse cu un pumn, apoi îi sparse nasul lui Dudeck, lovindu-l cu podul palmei. Arianul căzu din nou, exploziv, pe spate. Al doilea membru serios al CA se ridica nesigur pe picioare. Carl îl izbi în gât ca să-l ţină în afara luptei. Se prăbuşi, sufocându-se. Dudeck se redresase şi nu-şi şterse nici măcar sângele din nas. Un expert. Ochii îi erau albiţi de furie. Se repezi ca un camion, o ploaie de lovituri, toate numai simple prostii liniare. Carl le fentă pe majoritatea, se cutremură sub un pumn rătăcit care-i sparse unul dintre pometi, apoi smuci braţul drept al celuilalt de la încheietură.

Blocă braţul, i-l răsuci şi lovi în jos cu propriul antebraţ. Cotul lui Dudeck se rupse cu o trosnitură, audibilă chiar şi peste sunetul sirenelor. Arianul urlă şi căzu pentru ultima dată. Carl îl izbi cât putu de tare în coaste. Simţi ceva cedând. Mai lovi de două ori în stomac.

Dudeck vomită la al doilea impact, uşor, de parcă s-ar fi vărsat ceva. Carl păşi peste trupul contorsionat al arianului ca să evite băltoaca de vomă, călcă pe faţa deja însângerată a bărbatului şi se aplecă deasupra lui. Îl apucă de o ureche.

— Reguli noi, găinaţule, şuieră el. Acum lucrez pentru cineva de sus.

Pot să fac ce naiba vreau cu tine. Pot să te omor şi acum n-ar mai avea nicio importanţă.

Dudeck scuipă o spumă cu sânge. Avea fragmente de dinţi pe buza superioară zdrobită. De undeva, din piept, scotea un sunet slab, chinuit.

Carl îi dădu drumul şi se ridică. Pentru o clipă, se gândi să mai calce o dată peste forma chircită de la picioarele lui, apăsând la baza şirei spinării ca să-i producă o rană pe care să n-o poată repara uşor la infirmerie, apoi din nou pe faţă, ca să i-o distrugă complet. Şi poate să se întoarcă la coaste, până se rup spre interior şi găuresc ceva. Cel puţin, se gândi, ar putea să-l scuipe pe arian. Dar furia îi scăzuse dintr-odată. Nu merita. Guatemalezul avea ceea ce ceruse. Dudeck era scos din circulaţie, în drum spre infirmerie. Fie ca rămăşiţele vieţii lui de căcat de arian din Jesusland să-l doboare definitiv. Marsalis nu avea nevoie să vadă sau să-i mai facă vreun rău. Ştia deja cam cum o să se termine. Oameni ca Dudeck erau înghesuiţi în coşciuge ieftine, în faţa crematoriilor sărace din Republică, în fiecare duminică. Majoritatea nu aveau mai mult de douăzeci de ani.

La capătul opus al aripii F, poarta se deschise şi echipa de intervenţie năvăli înăuntru. Armuri individuale, carabine paralizatoare şi răcnete. Carl oftă, ridică mâinile deasupra capului şi porni prin sala plină de zgomotul sirenelor în întâmpinarea lor.

— Cordwood Systems.

— Marsalis. Identificaţi-mă.

— Amprentă vocală confirmată. Vorbeşti cu controlorul de serviciu. Te rog să-ţi declari preferinţele.

— Jad, dantelă, mangustan, stejar.

— Acceptat. Ce necesităţi aveţi?

— Tocmai am fost eliberat din închisoare de către Western Nation Colony Initiative. Vor să găsesc o variantă treisprezece în afara jurisdicţiei UNGLA.

— Este contrar cu…

— Ştiu. Peste câteva zile voi fi la New York. Spuneţi-le echipelor din perimetru să mă aştepte. Îi voi lăsa baltă pe noii mei prieteni cât de curând va fi posibil din punct de vedere practic.

Capitolul 13

— De ce dracului trebuia să-l bagi în spital?

Ridică din umeri. Îşi dezbrăcase haina de la puşcărie ceva mai devreme – inclusiv pantofii şi şosetele – şi nisipul plajei era răcoros şi ferm sub picioarele lui. Aerul nopţii îi mângâia ceafa şi braţele goale, alunecând ca o mătase.

— N-am putut găsi niciun motiv serios să n-o fac.

— Nu? întrebă Ertekin, care nu-şi scosese pantofii. Ar fi însemnat să mergem acasă în seara asta în loc să rămânem în hangarul ăsta. Te-ai gândit?

Mimica ei acoperi aglomeraţia de clădiri luminate, cu două-trei etaje, aflate în spatele lor, turnul de comunicare şi, dincolo de el, înălţimea nesfârşită a nanorackului Perez, asemenea unui părinte Godzilla. Structura rackului era în mare parte cufundată în întuneric, dar luminile roşii de navigaţie clipeau într-o sincronizare năucitoare, atrăgând privirea în sus, până când luminile dispăreau în acoperişul de nori.

— E hangarul vostru, zise.

— E închiriat.

— Ce nenorocire! COLIN să depindă de puterea locală! Mă surprinde că n-aţi răsturnat pur şi simplu guvernul. Ştii, cum aţi făcut în Bolivia prin anii nouăzeci.

Ea îi aruncă o privire pe care începea s-o recunoască. La jumătatea drumului spre mânie, blocată de altceva. La un alt treisprezece ar fi interpretat-o drept antrenare a aptitudinilor sociale. Aici nu era sigur ce însemna.

Un singur lucru era clar. Ceva o irita pe Sevgi Ertekin, şi asta încă de când îl întâlnise.

— Marsalis, e târziu, îi zise ea. N-o să mă cert cu tine pe tema a ceva ce COLIN a făcut sau nu a făcut cu zece ani înainte de a mă angaja eu. Motivul pentru care suntem în *hangarul ăsta* este că tu ţi-ai lăsat mult-lăudatele tendinţe de treisprezece să-ţi scape din mână, şi asta ne-a costat încă şase ore de telefoane şi negocieri. Aşa că nu-ţi forţa norocul. Sunt destul de aproape de a te trimite înapoi unde erai.

Rânji.

— Acum minţi.

— Crezi? Directorul penitenciarului voia să predea totul înapoi la Tallahassee pentru o evaluare convocată de Comitetul pentru Infracţiuni violente. I-ar fi plăcut să te vadă închis până trece toată treaba asta prin procesul legislativ.

— Aş fi crezut că se bucură să-mi vadă spatele.

— Ei bine, ai fi greşit. Administratorul Parris a fost puşcaş marin, zise Sevgi şi îi aruncă o altă privire. Ca şi Willbrink.

— Will cine?

— Da, aşa-i. Las-o baltă!

El nu ştia cât de adevărate erau vorbele ei. Situaţia devenise cu siguranţă tensionată, după ce văzuseră ce-i făcuse lui Dudeck. Echipa de intervenţie nu-l paralizase la faţa locului, dar fuseseră pe aproape. Petrecuse trei ore în semiîntunericul mirosind slab a amoniac din celulele carcerei, fusese săltat, târât fără prea multe fasoane până la administraţie şi apoi trimis la fel de repede înapoi în timp ce, presupunea el, autorităţile competente îşi pasau pisica de la una la alta. Mai durase încă două ore până să fie eliberat permanent, iar între timp se întunecase şi personalul din blocul administrativ se redusese la câţiva îngrijitori şi paznici.

Norton şi Ertekin veneau şi plecau, intrau şi ieşeau pe uşile unor birouri pe care el nu ajunsese niciodată să le vadă pe dinăuntru. Abia dacă se uitau în direcţia lui. Turele se schimbau. La un moment dat, un gardian veni să-i facă o poză, plecând fără niciun comentariu. Carl lăsă totul să treacă pe lângă el fără să-l tulbure. Când terminară totul, semnă documentele care îi fuseră date, se schimbă în hainele lui şi, presupunând că avea să fie frig la New York, îşi făcu rost prin linguşeli de o haină de deţinut de la funcţionarul somnoros. Era de un gri-închis uzat, o culoare nu tocmai urâtă în sine, dar pe una dintre mâneci străluceau nişte galoane portocalii şi pe spate avea obişnuitul logo Sigma, în aceeaşi culoare stridentă. Ca la multe altele din stoc, un maniac luase un spray de vopsea şi adăugase un *t* zdrenţuit după litera *S*. Ridică din umeri şi o luă oricum. Poliţia din Miami îi sechestrase lucrurile din hotel când fusese arestat şi presupunea că n-avea să le mai vadă vreodată. Aparent, UNGLA încă negocia returnarea pistolului Haag şi a încărcăturii lui. O chestiune de principiu, o chestiune de onoare. Nimeni nu credea cu adevărat că vor câştiga. Îşi strecură umerii în haină, rulă plicul cu obiectele personale pe care le avusese în hainele cu care fusese arestat şi ieşi.

„Dă-le dracului de accesorii, Carl. Eşti la jumătatea drumului spre casă!”

Un Norton cu faţa mohorâtă îl însoţi până la inofensivul automobil-lacrimă din parcare, îi deschise uşa din spate şi o închise imediat după ce intră. Ertekin ieşi din clădirea administrativă câteva minute mai târziu, îi şopti ceva partenerului ei, apoi se aşeză la volan.

Când Norton fu lângă ea, porni motorul şi ghidă manual maşina prin porţile închisorii. Niciunul dintre ofiţerii COLIN nu-i adresă vreo vorbă

lui Carl.

Administratorul Parris, dacă mai era acolo, nu-şi făcu apariţia.

Câteva sute de metri mai departe, pe şosea, Norton vorbea deja la telefon, interesându-se la terminalul din Miami de suborbitalele care plecau spre nord. Deloc surprinzător, nimic nu mai zbura atât de târziu.

— Hotel? o întrebă pe Ertekin.

Ea scutură din cap.

— Parris e prea ofticat. Nu vreau să ne pomenim cu un mandat de la CCV mâine dimineaţă pentru că el şi-a sunat în timpul nopţii nişte prieteni din Tallahassee. Trebuie să ne întoarcem pe terenul nostru.

Norton luă din nou telefonul. Câteva ore mai târziu treceau printr-o poartă de securitate din vecinătatea nanorackului. Gardurile electrificate sclipeau peste câmpiile Floridei, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în salopete făceau de pază, patrulând în penumbră. Căştile cu lumini slabe pe care le purtau îi făceau să semene cu nişte insecte extraterestre dintr-un show cu buget redus. Carl distinse însemnele COLIN pe partea de sus a braţului şi pe insigna unei berete. Paradisul siguranţei. Simţi tensiunea scurgându-se aproape vizibil din cei doi salvatori ai săi.

Acum, pe plajă, cu nisip între degetele de la picioare şi îmbrăcat în propriile haine pentru prima dată după patru luni, putea simţi o uşurare similară şi la el însuşi. O autocunoaştere subită creştea în el, conştiinţa încordării acumulate şi eliberarea oarecum înspăimântătoare, când se destindea puţin câte puţin.

Mai trecuse prin asta de câteva ori: puntea de pe *Felipe Souza,* trosnetele subite odată cu transmisia dinspre nava de salvare sosind; ieşirea pe platforma ascensorului de la parterul nanorackului Hawking, pe pământul care îl trăgea spre el cu toată forţa gravitaţiei; coborârea dintr-un taxi, în Hampstead şi privirea aruncată în sus, spre noua platformă a lui Zooly, verificând semnul de la colţul străzii, întrebându-se dacă era adevărat, poate îi interpretase greşit instrucţiunile – şi apoi o văzuse venind la fereastra imensă şi zâmbind în jos către el, totul neclar din cauza sticlei umbrite de copaci. Tresărirea din măruntaie care îţi spune că totul e în regulă, te poţi relaxa de acum.

— Spune-mi ceva, Ertekin.

Cuvintele îi ieşiră din gură ca fumul expirat, o conversaţie curată şi nestânjenită. Nu prea îi păsa ce gândea sau ce replică urma să-i dea – ideea era să vorbească şi să ştie că nu va fi înjunghiat.

— Lucrezi la COLIN de câţiva ani, corect?

— Doi şi jumătate.

— Cine e mai vechi? Tu sau Norton?

Primi din nou acea privire, dar atenuată. Probabil simţea lipsa de

tensiune din vocea lui.

— Nu aşa stau lucrurile.

— Nu? Dar cum? zise gesticulând. Haide, Ertekin. Stăm doar de vorbă. E o plajă, pentru Dumnezeu.

Un zâmbet în colţul gurii, dar el avu impresia că nu-i era destinat. Gesticulă din nou:

— Haide!

— OK, o să-ţi spun, zise clătinând din cap. La unu dimineaţa, omul vrea să stea de vorbă despre politica biroului! Uite cum stau lucrurile. Norton este anchetator COLIN acreditat, cel care repară lucrurile. E de vreo zece ani în meserie, s-a dus direct la ei după pregătirea dintr-un colegiu de nivel înalt al statului. E o mişcare bună pentru carieră: COLIN plăteşte mult peste medie şi cea mai mare parte a muncii nu este tocmai riscantă. Vorbim de fapte de corupţie, intervenţia guvernului local pe proprietăţile COLIN, scurgeri ale licenţelor Marstech, genul ăsta de lucruri.

— Deci nu prea multe crime în serie.

— Nu. Când lucrurile devin dificile, în general închiriază oameni de la contractorii militari privaţi ca Exop sau Lamberts. Când au o încurcătură legală apelează la legăturile pe care le au în poliţia locală. Aşa am fost eu. Am participat, secondată de secţia Omucideri a NYPD, la anchetarea unor furturi de tehnologie Marstech în care personalul COLIN a fost ucis. Le-a plăcut cum am lucrat pentru ei, iar Norton trebuia să avanseze pe un post superior, avea nevoie de un partener permanent, cu experienţă în cazurile sângeroase, zise ridicând din umeri. Cam aşa ceva. Mi-au oferit slujba. O mulţime de bani. Am acceptat.

— Dar Norton e în continuare superiorul tău?

Ertekin oftă. Privi peste mare.

— Ce-i?

— Treisprezece. Sunteţi construiţi pentru ierarhie. Cine e şeful? Cine-i cel mai mare? Pe cine trebuie să domin? Orice ofiţer cu care am împărţit vreodată biroul…

Se opri.

O clipă se gândi că Norton era acolo, coborând către ei pe plajă, dinspre hangare. Meshul se articulă, ruginit. Verifică rapid plaja, nu văzu nimic. Se întoarse din nou spre chipul ei şi o regăsi privind peste ocean.

— Ce e cu ei?

— Nu contează, rosti ea plat. Da, Norton e mai mare în grad. Norton cunoaşte COLIN pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar el nu e poliţist, iar eu

sunt.

— Deci ţine cont de părerea ta?

— Cooperăm, spuse luându-şi ochii de la mare şi întâlnindu-i privirea. Pentru tine e un concept straniu, ştiu. Dar Norton nu are nimic de dovedit.

— „Şi un păr des“, nu-i aşa?

Versul o lăsă confuză. Presupuse că era prea tânără ca să-şi amintească de Angry Young and the Men. Carl avea ultimul lor album pentru că, hei, cine din cei trecuţi de patruzeci de ani nu-l avea, înregistrările obţinuseră trei discuri de platină imediat după ce ieşiseră pe piaţă. Dar pe vremea aia Ertekin abia ieşise din scutece. El abia dacă fusese destul de mare ca să înţeleagă când Angry Young îşi zburase creierii peste toată aparatura studiourilor Kilburn. *Making a mess.* Corect. Umor negru şi şmecherie din mahalalele Londrei până la final. Uneori se întreba dacă Angry Young ştiuse ce se va întâmpla cu vânzările la *Making a mess* când îşi pusese în gură ţeava carabinei cu defragmentare în acea după-amiază, rânjind – aparent – la sunetist, şi apăsase pe trăgaci. Dacă începuse de fapt să bănuiască atunci când, cu un an în urmă, schiţase piesa care dădea titlul albumului, notele de început şi versurile.

— Ce legătură are părul?

— Păi, nu prea e calviţie clasică masculină, nu-i aşa?

— Nu prea… spuse şi apoi se prinse. Of, îţi baţi joc de mine. Nu se poate să fii serios. Marsalis, *tu* nu ai calviţia masculină.

— Nu. Dar eu nu sunt uman.

Cuvintele o opriră ca o descărcare de pistol Haag. Chiar şi în ultima licărire a lămpilor cu arc electric de pe asfalt, văzu cum privirea i se înăspreşte uitându-se la el. Glasul, când se auzi, era la fel de tensionat.

— Ăsta e un citat?

— Păi, da, spuse şi chicoti, în mare parte pentru că era atât de bine să se afle acolo pe plajă cu mâinile în buzunare şi picioarele în nisip. Citez din ai tăi, în primul rând.

Ea înălţă o sprânceană.

— Ai mei?

— Da. Eşti turcoaică, nu, Sevgi? Ceea ce înseamnă că eşti musulmană, presupun. Nu asculţi ce spun înţelepţii voştri bărboşi despre cei ca mine?

— Dacă vrei să ştii, ultimul imam pe care l-am ascultat era femeie, zise ea subtil. Nu avea cine ştie ce barbă.

Carl ridică din umeri.

— Corect. Mă refer la mass-media globală. Islamul, Vaticanul, tipii baptişti din Jesusland. Cântă cu toţii cam acelaşi imn.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— O, scuză-mă!

Îşi apucă un capăt al stării sale de spirit, scăpat de sub control, şi îl aduse la locul lui. „Ai ieşit din închisoare azi, amice. Mâine o să ieşi din Republică. Poimâine o să fii într-un suborbital spre casă. Rânjeşte şi suportă.” Râse forţat.

— Ştiu destul de bine despre ce vorbesc, Ertekin. Vezi tu, eu trăiesc în pielea asta. Eram acolo în ’93 când Jacobsen a venit la putere. Şi, în caz că-ţi închipui că e autocompătimire demobilizatoare, să ştii că nu e. Nu vorbim doar de treisprezece acum. În Dubai am văzut bonobo thailandeze angajate cu contract, cu maţele scoase şi spânzurate în faţa bordelurilor în care lucrau, atunci când *shahuda* a lovit oraşul. Prostituatele obişnuite au fost doar violate şi marcate.

— *Shahuda* nu sunt…

— Da, da. *Shahuda* nu sunt reprezentativi. Am auzit. La fel cum *gladius dei* nu vorbesc în numele tuturor catolicilor iubitori de pace, şi nici exaltaţii de la TV din Jesusland nu au nimic de-a face cu creştinismul. Totul nu e decât o mare neînţelegere, aşa-i. Toate omorurile şi prejudecăţile oarbe, oamenii ăia pur şi simplu nu citesc literatura promoţională.

— Tu vorbeşti despre minorităţi fanatice…

— Uite ce-i, Ertekin, spuse descoperind că de data asta râsul era sincer. Chiar nu-mi pasă. În seara asta sunt un om liber, cu picioarele în nisip şi toate celelalte. Dacă vrei să faci chestia aia cu solidaritatea de grup, să încerci să-ţi salvezi sistemul de credinţe patriarhal distrus, dă-i înainte. Am crezut în câteva lucruri stupide la vremea mea. Tu de ce ai fi diferită?

— N-am de gând să discut cu tine despre credinţa mea.

— Bun. Atunci să n-o facem.

Se aşezară pe nisip şi ascultară liniştea. Talazurile se spărgeau de un recif, undeva în larg. Mai aproape, valurile mai mici urcau moi în semiîntuneric, producând un şuierat static când se retrăgeau.

— De unde ai ştiut că sunt turcoaică? îl întrebă ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

— Am stat mult pe acolo. O dată am avut un translator pe nume Sevgi.

— Ce făceai în Turcia?

— Tu ce crezi?

— Conductele?

El aprobă sumbru.

— Da, reacţie europeană standard. Dacă e ceva neplăcut sau

neconvenabil, plasează-l în Turcia orientală. Prea departe ca să supere pe cineva important, şi drumul spre vest e lung dacă scapă cineva neautorizat. Se întâmpla destul de des să mă trimită pe mine acolo, de câteva ori pe an. Eşti din partea de est?

— Nu, eu sunt din New York.

— Corect, spuse şi dădu din cap. Îmi pare rău. Voiam…

Se opri când privirea ei trecu pe lângă el, îndreptându-se către plajă. Se întoarse s-o urmărească, deşi simţul îndelung antrenat al proximităţii îi spusese că de data asta Norton era acolo cu adevărat. Acolo, pe coama joasă a dunelor, târşindu-şi picioarele prin nisip spre ei şi, după toate semnele fizice pe care Carl ştia cum să le citească, aducând o grămadă de veşti proaste.

„Toni Montes. Patruzeci şi patru de ani, mama a doi copii!" Imaginile se schimbau ritmic pe ecranul sălii de conferinţe în timp ce Norton vorbea. O femeie latino relativ frumoasă, într-o fotografie de pe cardul de identitate: o faţă puternică, puţin lăsată din cauza vârstei, păr roşu-henna, tuns scurt şi coafat. *Flip.* Trupul lipsit de graţie, într-o fustă şi o bluză mototolite, conturat cu alb la locul crimei, pe o podea de lemn lustruit. „Împuşcată mortal în casa ei din Angeline Freeport în seara asta!" *Flip.* Prim-plan de la morgă. Faţa vânătă în jurul gurii, machiajul întins, ochii înnegriţi de presiunea împuşcăturii în cap, care o ucisese. Rana de intrare se vedea pe fruntea ei ca un crater. *Flip.* „Copiii plecaseră cu tatăl lor la nişte cursuri de înot. E o casă *inteligentă*, conectată la softul reţelei de securitate a cartierului şi cu upgradările plătite pentru următorii trei ani. Fie Merrin a intrat cu ajutorul vreunui aparat foarte sofisticat, fie Toni i-a dat drumul înăuntru!" *Flip.* Detalii corporale: un trup din profil, plin de pete şi un sân lăsat, lipsit de sex-apeal. „A avut loc o luptă, a lovit-o, a trântit-o pe jos de mai multe ori. Câteva coaste i-au fost rupte, are vânătăi serioase cam peste tot. Aţi văzut faţa. De asemenea, urme de sânge peste tot; CSI le-a descoperit pe canapeaua din camera alăturată şi pe pereţi, în câteva locuri!" *Flip.* Pete roşii pe tencuiala crem. „Majoritatea provine de la ea. Se pare că ucigaşul s-a dezlănţuit de-a binelea!"

— A violat-o? întrebă Carl.

Flip.

— Nu. Nu a fost depistat niciun semn de agresiune sexuală.

— La fel ca în celelalte cazuri, zise Sevgi încet. Baltimore, Topeka, găoaza aia de orăşel din Oklahoma. Loam Springs? Ori de câte ori ucide o femeie, e acelaşi lucru. Indiferent ce ar fi, nu e vorba de sex.

Flip.

— Siloam Springs, punctă Norton. O găoază de orăşel din Arkansas de fapt, Sev. Imediat dincolo de graniţa statului, îţi aminteşti?

— Nu, nu-mi amintesc.

Ertekin păru să regrete replica aproape instantaneu. Gesticulă. Nervozitatea îi dispăru din glas.

— Ne-am conectat virtual, Tom. Nu prea aveam cum să cunoaştem locul.

Norton ridică din umeri.

— Dar îl ştiai îndeajuns ca să-l consideri găoază, nu?

— Of, termină. E tot Jesusland, nu-i aşa? întrebă Ertekin şi se frecă la ochi, făcând un semn cu capul spre ecran. Asta de ce au marcat-o?

Secvenţa de imagini îngheţase pe o altă secţiune a peretelui crem-pal, pătat ca într-un test Rorschach cu sânge şi urme de ţesut. Un mic triunghi roşu pulsa în colţul ecranului.

— Da, poliţia din Angeline nu şi-a putut explica.

Norton îşi făcu de lucru la tableta de pe masă. Pe ecran se derula un şir de date de la medicii legişti.

— Când Merrin a ucis-o în cele din urmă pe femeie, a împuşcat-o stând în picioare, în camera alăturată. Glonţ electromagnetic de mare viteză; i-a traversat capul şi s-a oprit în peretele din spate. Unghiul sugerează că el stătea chiar în faţa ei. Asta e ceea ce nu se potriveşte. Să moară în genunchi când nu a mai avut putere să se lupte, da, asta înţeleg. Dar să stea în picioare şi s-o încaseze, după atâtea eforturi… Nu prea are sens.

— Ba da.

Carl făcu o scurtă pauză, punându-le la încercare intuiţia, simţind cum liniile ei de forţă plutesc în jur. Cunoştea formele pe care le lua aceasta, la fel cum mâna lui cunoştea patul pistolului Haag.

— S-a predat înainte de a fi învinsă, pentru că el a ameninţat-o cu ceva mai rău.

— Mai rău decât s-o omoare în bătaie?

În colţul ochilor lui Norton era o furie rece. Carl nu-şi dădu seama dacă asta era şi pentru el, în aceeaşi măsură ca pentru Merrin.

— Vrei să-mi spui ce anume ar putea fi?

— Copiii, spuse Ertekin încet.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Probabil şi soţul, dar cu copiii a prins-o. S-a jucat cu instinctul ei genetic. I-a spus că o să aştepte până vin copiii acasă.

— N-ai cum să ştii asta, zise Norton încă furios.

— Nu, desigur că nu. Dar explicaţia e evidentă. A pătruns prin sistemele de apărare a casei. Fie Montes îl cunoştea şi i-a dat drumul, fie

el a păcălit softul, caz în care înseamnă că a cercetat casa suficient de bine ca să-i cunoască sistemele, aşa că evident ştia că există nişte copii şi că urmează să se întoarcă în curând. Asta a fost pârghia lui, pe care a folosit-o.

Văzu schimbul de priviri dintre ei.

— E valabil până la un punct, spuse Ertekin mai mult pentru ea decât pentru altcineva. Dar asta nu face decât să aducă o nouă întrebare. Dacă el era pregătit să folosească o asemenea ameninţare, de ce nu a folosit-o de la început? De ce să se mai obosească să danseze în jurul mobilei?

Carl scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar mie împuşcătura mi se pare ca o execuţie. Bătaia trebuie să fi fost altceva.

— Un interogatoriu? Crezi că voia să obţină o mărturisire?

Carl se gândi un timp, fixând graniţa dintre strălucire şi penumbră acolo unde ecranul se delimita de perete. Amintirile se descolăceau ca nişte şerpi – femeia asta părea să-i scoată mereu la lumină amintiri, practic de fiecare dată când deschidea gura. În închisoare – „te-ai gândit vreodată la asta?“ – fuseseră coridoarele de pe *Felipe Souza,* şi fatalitatea îngheţată a gândurilor lui în timp ce îşi aştepta salvarea. Acum îl prinsese din nou. Camera mică, fierbinte, de pe o străduţă fără nume de la periferia Teheranului. Pătrate de lumină solară decupate pe podea de umbra unicei ferestre cu oblon. Transpiraţie râncedă şi un iz vag de carne arsă. Ţipete stridente venind de pe hol. Sânge pe pumnul lui.

— Nu cred. Există moduri mai inteligente de a extrage informaţii.

— Atunci ce? îl presă Norton. Simplu sadism? Sau asta e ceva de tip *ubermensch?* Brutalitate justificată prin dreptul genetic.

Carl se uită o clipă în ochii celuilalt, doar ca să-l facă să ştie. Norton îi susţinu privirea.

Carl ridică din umeri.

— Poate e furia, zise. Dintr-un motiv oarecare poate că acest Merrin a pierdut controlul.

Ertekin se încruntă.

— Bine. Dar când tocmai se înfuriase, ce s-a întâmplat? S-a calmat şi a executat-o?

— Posibil.

— Nu mi se pare că are sens, zise Norton.

Carl ridică din nou din umeri, de data asta defensiv.

— De ce ar trebui să aibă?

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă, Norton, că la nivelul biochimic de bază tu nu eşti la fel ca Merrin. Niciunul dintre voi nu e. Acolo unde contează, în sistemul

limbic, în amigdală şi mai sus, în cortexul orbitofrontal, Merrin are o mie de procese biochimice în desfăşurare, pe care voi nu le aveţi.

Carl intenţionase să participe cu calm şi detaşare – rutinele aptitudinilor sociale îi ţineau limbajul corporal şi cuvintele departe de confruntare. Dar peste toate acestea, oboseala din propria voce îl uimea. Încheie brusc:

— Bineînţeles că pentru tine nu are sens. Nu ai o hartă pe care să-l plasezi pe tipul ăsta.

Linişte în sala de conferinţe slab luminată. Putea simţi privirea lui Ertekin asupra lui ca o atingere. Îşi cercetă mâinile.

— Spuneţi că a mai ucis încă douăzeci.

Norton continuă lupta.

— Şaptesprezece confirmaţi, cu material genetic recuperat de la locul crimei. Încă patru de care nu suntem atât de siguri. Fără să-i includem pe cei pe care i-a omorât şi i-a mâncat la bordul lui *Horkan's Pride*.

— Mda. Aţi făcut o hartă? Pe unde a trecut?

Nu ridică ochii, dar simţi din nou privirile schimbate de cei doi.

— Sigur, zise Norton.

Umblă la tabletă şi imaginea sângelui lui Toni Montes dispăru. În locul ei prinse viaţă America de Nord, cu tighelele autostrăzilor şi tăietura roşie, de-a lungul liniei de excizie dintre Statele Rim şi Uniune. Harta era însemnată cu şaptesprezece pătrăţele negre şi patru gri, lângă fiecare fiind pusă fotografiei victimei. Carl se ridică şi se apropie de perete să vadă mai de aproape. Marcajul de la Angeline Freeport arăta o Toni Montes râzând, coafată pentru o petrecere şi cu o rochie care-i lăsa un umăr dezgolit. O atinse uşor şi detaliile începură să se deruleze dedesubt. Mamă, soţie, agent imobiliar. Cadavru.

Se uită şi la celelalte imagini care punctau harta. Erau în mare parte similare, instantanee neglijente, din timpul vieţii. În câteva cazuri imaginea era un holoprint ID, dar în general erau zâmbete sau strâmbături în faţa aparatului de fotografiat, decupate ca să excludă din cadru membrii familiei sau prietenii. Feţele alcătuiau un amestec de rase şi vârste, de la treizeci de ani până la un bătrân aproape de şaptezeci de ani.

Căsătoriţi, necăsătoriţi, cu copii, fără. Cu slujbe de la specialişti în sisteme de date până la muncă manuală.

Nu aveau nimic în comun în afara continentului pe care trăiau şi a faptului că erau morţi.

Reveni la Coasta de Vest. Norton tastă la tabletă şi o porţiune mărită a Bay Area alunecă deasupra hărţii principale. Locul prăbuşirii lui *Horkan's Pride* era marcat cu un cadru nedimensionat la scară, chiar în

larg, unsprezece feţe şi nume fiind aşezate alături, una peste alta. Apoi încă trei pătrate roşii, toate adunate în jurul oraşelor San Francisco şi Oakland. Carl fixă un timp grupajul, conştient la un anumit nivel că ceva nu se leagă. Se încruntă, atinse şi citi informaţiile apărute.

Văzu datele.

— Da, aşa e.

Ertekin venise în spatele lui. Îi simţi deodată mirosul.

— S-a întors. Două crime, în aceeaşi zi în care *Horkan's Pride* a ajuns în apă. Apoi a dispărut, a trecut frontiera în Republică. Următoarea oprire a fost Van Horn, 19 iunie. Eddie Tanaka, împuşcat mortal lângă o casă de toleranţă de pe Interstate 10. După care s-a întors în Bay Area, aproape patru luni mai târziu, pe 2 octombrie, şi l-a ucis pe acest Jasper Whitlock. Ce îţi sugerează asta?

— Şi-a uitat portofelul?

— Aşa, vezi. Ştiam eu că există un motiv pentru care te-am angajat.

Carl se întoarse şi o privi cu reproş. Se întâmplase ceva cu linia gurii ei. Inspiră uşor, încercând să-i prindă din nou parfumul.

— Lucrează cu date parţiale. Oricum şi-ar fi alcătuit lista de victime, nu a avut toate numele de la început. De ce să treacă în Jesusland în iunie, ca să fie nevoit să se întoarcă tot drumul şi să-i facă felul lui… ăăă… Whitlock, mai târziu. Iar acum o avem pe Montes, în Angeline Freeport. E la mică distanţă de golf şi nu sunt controale de frontieră. Improvizează din mers.

— Exact. Asta ne-am imaginat şi noi, zise Ertekin şi se dădu puţin înapoi, ajungând aproape de scaunul pe care stătea Norton. Dacă Jasper Whitlock ar fi fost un alt individ de genul lui Eddie Tanaka, probabil că aş fi putut crede că Merrin nu l-a găsit de prima dată, fiind nevoit să se întoarcă. Dar Whitlock a fost broker de servicii medicale. Totul pe faţă, cetăţean corect, un stâlp al comunităţii, având propria lui afacere. Nu era genul de om greu de găsit. Merrin l-a împuşcat în spatele propriului său birou. Aşadar asta trebuie să fie: în iunie, Merrin nu ştia că trebuie să-l omoare. A aflat mai târziu.

— Întrebarea e: de unde?

Carl se uită la harta continentului, la steguleţele negre împrăştiate.

— Trece graniţa să-l lichideze pe Tanaka, face tot drumul până în Texas. Avem vreun semn că a căutat informaţii acolo?

— Nu. Tanaka era doar un derbedeu fără importanţă. Droguri, avorturi ilegale. Contrabandă cu organe.

Norton ridică capul din tabletă, inexpresiv.

— Practic, versiunea Jesusland a unui broker de servicii medicale.

— Păi…

Ertekin se încruntă.

— Am urmărit deja pista asta, îi spuse lui Carl. Tanaka nu avea nicio legătură oficială cu medicina, nici în Republică, nici altundeva. Era inginer biolog…

— Vânător de şobolani, adăugă Norton.

— Oricum, şomer în ultimii doi ani, trăind mai ales de pe urma unui şir de femei întins din El Passo spre est. Mai înainte – Houston, profil similar. Se presupune că aşa a intrat în afacerile cu avorturi. Ies bani mai buni din asta decât din…

— Vânătoarea de şobolani, zise Carl şi aprobă cu o mişcare lentă a capului. Corect. Dacă mă uit pe harta asta, avem sud-estul Texasului, nordul Texasului, Oklahoma în vest, apoi doi în Colorado, o suspiciune în Iowa, în Kansas o suspiciune şi o crimă certă, Ohio, Michigan, doi în Illinois, South Carolina – suspiciune, Maryland – suspiciune, Louisiana, Georgia şi nordul Floridei. Există vreo legătură între aceste victime? Ceva care să le lege?

Expresia de pe faţa lui Ertekin era un răspuns suficient. Fixa şi ea harta şi feţele morţilor.

— După cât de multe ştim, ar putea să-i aleagă şi din cartea de telefon, spuse Norton sumbru.

Capitolul 14

O trezire strigătele.

Confuză pentru o clipă, se gândi că era vreun furt sau vreo ceartă excesiv de zgomotoasă în piaţă. Apoi elementul ritmic al vocilor trecu prin perdeaua somnului şi îşi aduse aminte unde se afla. Se ridică repede pe patul îngust din baracă. Îşi simţea interiorul capului îmbâcsit din cauza lipsei synului. În cealaltă parte a camerei, zorile se scurgeau pe la marginile perdelei varipolara mâncate de molii; lumina de un gri perlat se întindea pe podea, până la peretele opus, în dungi neclare. Se uită la ceas şi gemu. Incantaţia de afară era prea înăbuşită ca să se distingă ceva, dar nu avea nevoie să audă cuvintele.

Pe masa de lângă pat sună telefonul.

— Da?

Vocea lui Norton i se strecura în ureche.

— Îi auzi pe fanatici?

— Doar sunt trează.

— Bună treabă, Sev. Dacă am fi rămas în oraş, am fi fost nenorociţi. Mintea aia a ta de poliţist ne-a salvat iar.

— Ca să vezi.

Se trânti din nou pe pat, legănându-şi picioarele peste margine. Pielea de pe coapse i se înfioră în aerul rece.

— Deci Parris are totuşi prieteni la Tallahassee.

— Chiar mai mult, spuse Norton, în vocea căruia se simţea un zâmbet amar. S-a dus la magnaţii media. Suntem pe prima pagină în *Good Morning South*.

— Of, futu-i. Îşi căută cu mâna liberă hainele pe podea. Crezi că putem scăpa de aici teferi?

— Păi, nu cu suborbitalul, asta-i clar. Indiferent ce anume era acel lucru care ţinea sub cheie secretele genetice ale lui Marsalis în South Florida State, a dispărut de mult. S-a dus. Fie a vorbit Parris, fie scurgerea e undeva mai sus.

— Trebuie să fie Parris.

— Da, bine, în orice caz, acum îi avem pe ăştia din Jesusland comasaţi dincolo de porţi şi se înşiră pe drumul de acces cale de cel puţin câţiva kilometri. După cum arată, nişte tipi cu adevărat de genul „murim pentru Domnul”. Tocmai am vorbit la telefon cu omul nostru de legătură cu presa din Miami şi mi-a spus că propovăduitorii Bibliei fac coadă pentru timp de emisie de aici până-n Alaska.

Îl putea simţi cum zâmbeşte.

— Nu mai încercăm să păcălim justiţia Republicii, Sev. Adăpostim o

monstruozitate în ochii lui Dumnezeu.

— Grozav. Ce facem acum?

Sevgi îşi îndesă un braţ pe mâneca unei cămăşi.

— Zburăm spre casă ca pe vremuri? COLIN trebuie să aibă aici câteva Lears, nu? Pentru călătorii scurte ale VIP-urilor.

— Aş zice că da.

— N-o să ne doboare de pe cer când intrăm în spaţiul aerian al Republicii?

Norton nu zise nimic. Sevgi îşi aminti de sutien după ce îşi încheiase cămaşa pe jumătate. O descheie din nou, uitându-se de jur-împrejur pe jos.

— Haide, Tom. Doar nu te gândeşti serios că…

— OK, nu, probabil că nu ne vor doborî. Dar l-ar putea forţa pe pilot să aterizeze pe Miami International şi să ne dea jos din avion acolo. Nu suntem tocmai populari pe aici, Sev.

— Nu suntem populari nicăieri, mormăi ea.

Depistă sclipirea translucidă a unei cupe, la piciorul patului. O pescui între două degete şi o presă sub greutatea sânului drept.

— Bun, Tom. Ce vrei să faci?

— Lasă-mă să vorbesc cu Nicholson.

Auzind-o că pufneşte, ripostă:

— Sev, poate că e un dobitoc, dar încă e responsabilul operaţional. N-o să fie mai bine pentru el decât pentru noi dacă o să ajungem să înfundăm vreo închisoare din Miami.

Sevgi căută prin camera întunecoasă după cealaltă cupă.

— Nicholson n-o să intre într-o luptă la nivel de legislaţie de stat, Tom, şi tu ştii asta. E în prea mare măsură un animal politic ca să-şi permită să-i supere pe oamenii influenţi. Dacă Tallahassee se alătură curentului, o fim lăsaţi în bătaia vântului aici.

O altă ezitare. Afară, zgomotul mulţimii se auzea ca nişte valuri îndepărtate. Sevgi găsi cupa sutienului sub pat, o scoase şi o fixă pe dibuite, cu mâna stângă, sub sânul stâng. Se aşeză pe marginea patului şi începu din nou să-şi încheie cămaşa.

— Spune-mi că greşesc, Tom.

— Cred că greşeşti, Sev. Nicholson o să interpreteze asta drept un amestec în autoritatea Securităţii COLIN, şi în cel mai bun caz asta o să-l pună într-o lumină proastă. Chiar dacă nu se ia el însuşi, direct, de Tallahassee, o să paseze problema mai sus, cu o etichetă de urgenţă.

— Şi între timp ce? Stăm legaţi aici?

— Există locuri mai rele în care să fii exilat, Sev, spuse şi oftă. Uite ce-i: în cel mai rău caz, ajungi să petreci ziua pe plajă cu noul tău

prieten.

— Prietenul *meu…?*

Sevgi îndepărtă telefonul de la ureche şi se holbă la el. Micul ecran era de un gri mat inocent. Norton nu activase emisia video.

— Du-te dracului, Tom.

— Era o *glumă,* Sev.

— Da? Data viitoare când ajungi pe Fifth Avenue, cumpără-ţi naibii un simţ al umorului nou.

Închise telefonul.

Din turnul de observaţie nu părea a fi cine ştie ce. Câteva sute de bărbaţi şi femei divers îmbrăcaţi mişunau în faţa porţii, în timp ce în stânga un personaj cu părul alb, în costum, perora din spatele unui amvon cu amplificator portabil din plastic. Câteva holopancarte improvizate în grabă pluteau prin aer deasupra mulţimii. Maşini aerodinamice şi câteva vehicule demodate, având motoare cu ardere internă, erau parcate de-a lungul drumului de acces şi oamenii se sprijineau de ele, singuri sau în grupuri.

Soarele dimineţii se reflecta pe suprafeţele de sticlă şi metal. Vreo două elicoptere dansau pe cer deasupra – nişte platforme media, după aspect.

Nu părea cine ştie ce, dar ei se aflau la vreo două sute de metri buni în spatele porţii; zgomotul era atenuat, detaliile greu de distins. Sevgi participase de câteva ori la acţiuni de control al maselor pe când patrula ca poliţist şi învăţase să nu judece pripit situaţiile implicând mase de oameni. Ştia cât de repede se pot schimba.

— … poate avea forma unui om, dar nu vă lăsaţi înşelaţi de formă.

Cuvintele se ridicau din sistemul audio al amvonului, încă relativ lipsite de isterie. Oricine ar fi fost predicatorul, construia lucrurile treptat, lent.

— Omul a fost creat după imaginea şi iubirea lui Dumnezeu. Această… *creatură…* a fost creată de păcătoşi aroganţi, nimicind seminţele pe care El ni le-a dat în înţelepciunea Lui. Biblia ne spune…

Nu-i mai dădu atenţie. Se uită cu ochii mijiţi spre unul dintre elicopterele care se înclina.

— Niciun semn de poliţie statală? îl întrebă pe paznicul turnului.

El scutură din cap.

— O să apară dacă clovnii ăştia încep să atace poarta, nu înainte. Şi atunci numai pentru că ştiu că au autorizaţia să folosească forţa letală dacă se sparg rândurile.

Chipul îi era inexpresiv, dar amărăciunea din glasul lui era uşor de

interpretat. Numele de pe plăcuţa din piept era Kim, iar Sevgi bănui că americanii de origine coreeană erau suficient de apropiaţi de chinezi pentru ca o nemulţumire comună să-şi găsească rădăcinile. Înainte de Secesiune, bandele atinse de febra Zhang nu fuseseră deloc selective în linşări.

— Mă îndoiesc că se va ajunge la asta, spuse mimând o încredere degajată. O să plecăm de pe capul vostru înainte de prânz. Până atunci, o să se ducă acasă.

— E bine de ştiut.

Îl lăsă privind peste gardurile COLIN la mulţime şi coborî pe scara metalică. În interiorul perimetrului era o linişte rău prevestitoare, în contrast cu zgomotul de afară. Activitatea nanorackului fusese suspendată pe timpul crizei şi hangarele erau toate închise. Transportoarele tractate, late de zece metri, se ghemuiau imobile pe pistele de ciment şi pe căile de acces, ca nişte tancuri masive, dezgolite, abandonate la finalul unui colosal conflict urban. Platformele lor pentru mortiere erau toate goale.

La celălalt capăt al complexului, rackul se avânta spre acoperişul de nori ca o ieşire de incendiu de dimensiuni neomeneşti. Făcea ca toate lucrurile de pe pământ să pară nişte jucării. Perez fusese construit mai devreme, pe când Marte nu era decât un deşert abia atins în treacăt, iar Bradbury o adunătură de construcţii din prefabricate presurizate. Acum părea uzat şi sumbru, în negru şi gri murdar şi cu o structură de suport supradimensionată. Comparat cu minimalismul vesel şi strident colorat al lui Sagan sau Kaku, Perez era o relicvă. Chiar şi pentru Sevgi, căreia nu-i plăceau rackurile, indiferent ce culoare aveau, priveliştea era melancolică.

— Ai fost vreodată sus?

Se uită în jur şi observă că Marsalis ajunsese la mai puţin de doi metri în spatele ei, fără să se dea de gol. Acum o privea cercetător, amintindu-i atât de puternic de Ethan încât simţi un fior pe şira spinării.

— Nu, nu în ăsta, spuse şi făcu un semn vag, spre nord. M-am pregătit la New York. Cel mai mult pe Kaku. Am fost şi pe Sagan şi pe Hawking, şi în zona construită din Levin.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Nu.

Îl făcu să zâmbească.

— Dar banii sunt buni. Nu-i aşa?

— Banii sunt buni, acceptă ea.

Carl îşi mută privirea spre poartă. Zâmbetul i se stinse.

— Toată gălăgia aia e pentru mine?

— Da, pentru tine.

Părea ciudat de jenată, ca şi cum republicanii aflaţi de cealaltă parte a porţii erau nişte cunoscuţi a căror purtare urâtă trebuia s-o acopere.

— Poţi da vina pe bunul tău prieten Parris. Se pare că până la urmă plecarea ta l-a ofensat rău. A turnat întreaga poveste presei locale.

— Atunci a fost înţelept din partea ta că ai vrut să venim aici.

Ea ridică din umeri.

— Am lucrat un timp la protecţia martorilor. Înveţi să nu iei nimic drept sigur, niciodată.

— Înţeleg, zise, apoi păru să mediteze un timp. Aveţi de gând să-mi daţi o armă?

— Asta nu face parte din înţelegere. N-ai citit contractul?

— Nu.

Cuvântul o făcu să se oprească brusc.

— Nu?

— Ai stat vreodată într-o instituţie a justiţiei din Jesusland?

Zâmbea amabil, dar amintirea îi asprea expresia ochilor.

— Nu e locul în care să te legi de nişte detalii când cineva vine să te scoată de acolo.

— Corect, zise ea şi îşi drese glasul. Bun, contractul spune că eşti în custodia COLIN în calitate de consultant, nu ca forţă de susţinere propriu-zisă. Aşadar nu ai nevoie de armă.

— O să am dacă prietenii noştri din Jesusland decid să ia cu asalt porţile.

— Asta n-o să se întâmple.

— Încrederea ta e înălţătoare. Putem zbura de aici?

— Se pare că nu. Tom lucrează la abordarea diplomatică, dar va mai dura ceva până să ştim dacă ne putem asuma riscul. În partea asta de lume, Air Nationals tind să tragă mai întâi şi după aia să cerceteze rămăşiţele.

— Mda, am auzit asta.

Se întoarse cu spatele la gardul electrificat şi la poartă, privind peste suprafaţa sclipitoare a Atlanticului.

— Apropo, ai vreo idee de ce poliţia aerului din Rim nu a lipit o bombă cu detector de căldură de fundul lui *Horkan* imediat ce a trecut graniţa? Am auzit că şi băieţii ăia sunt destul de nervoşi, iar întâmplarea trebuie să se fi prezentat destul de mult ca o ameninţare.

— Se pare că reprezentantul local al COLIN le-a spus să n-o facă.

— Da? spuse Marsalis şi înălţă o sprânceană.

— Da. În prezent, relaţia cu Rim e bună. Nu e ca aici. Anul trecut, am negociat o interfaţă directă IA, protocoale de transparenţă maximă,

interpunere minimă. N-djinnul de la Sagan a calculat traiectoria şi a transmis-o direct Autorităţii Aeriene din Rim. Fără blocaje, fără verificări de date în afara celor esenţiale. Bufferele s-au golit în câteva nanosecunde, adăugă Sevgi desfăcând braţele. Toată lumea e fericită.

— În special Merrin.

Ea tăcu. Incantaţiile sporadice de la poartă ajungeau la ei printre rafalele vântului venind dinspre ocean. După câteva secunde, Marsalis se îndepărtă de ea în direcţia apei. Nu vorbi şi nu se uită înapoi. Bărbatul făcuse deja trei paşi înainte ca ea să înţeleagă că o aşteptase pentru a continua conversaţia, iar acum, dacă ea nu o făcuse, pleca.

— Unde te duci?

Vocea sună mult mai puţin indiferentă decât ar fi dorit.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— De ce? întrebă grav. Sunt în vreun fel de arest?

„Fir-ar să fie!“

— Nu, doar că… zise şi gesticulă jenată. În caz că trebuie să te găsesc mai târziu, în grabă.

El cântări argumentul, aşa cum făcuse şi cu comentariul despre munca ei la protecţia martorilor.

— Mă duc să mă mai plimb pe plajă, zise. Vrei să vii?

— A… nu.

Ezită. El aştepta.

— Trebuie să mă mai uit o dată la scena cazului Montes, cât mai avem timp. Să văd dacă îmi sare ceva în ochi.

— E plauzibil?

— Nu, dar nu se ştie niciodată. Eu am urmărit lucrările lui Merrin în ultimele patru luni, iar secţia de poliţie din Angeline, nu. Ar putea fi ceva.

— Deci nu avem o interfaţă directă acolo?

— Nu. Tehnic, ei nu fac parte din Rimsec. E legislaţia din Freeport – secţia de poliţie din Angeline are autonomie, ei funcţionează cam ca orice departament de poliţie urbană din Republică.

— Iar tu nu împărtăşeşti informaţiile pe care Ie ai niciunuia dintre oamenii lor?

— Nu. Ţi-am spus, nu vrem să creăm panică.

Arătă obosită cu braţul către cei care cântau:

— Ascultă-i pe ăştia. Cum crezi că ar reacţiona astfel de oameni la ştirea că în America de Nord umblă liber un treisprezece canibal, omorând cetăţeni selectaţi după cum îi face lui plăcere? Îţi aduci aminte de Sundersen?

— Eric Sundersen? întrebă ridicând din umeri. Sigur. Anul trecut mi-

am petrecut câteva luni căutându-l, la fel ca toată lumea.

— Atunci ţii minte cum a fost. Şapte săptămâni, şi abia dacă aveam legea marţială declarată în cinci state din Republică. Mass-media urla de pe toate ecranele despre monştrii clonaţi. Mulţimi de oameni înarmaţi încercau să pătrundă pe teritoriul Cimarron şi să măcelărească pe toată lumea de acolo. Măsuri de urgenţă pe toată lungimea frontierei Rim. Dacă Sundersen n-ar fi ieşit din ascunzătoare atunci, am fi avut din nou o febră Zhang generalizată. Iar el n-a făcut decât să evadeze. Nu a ucis pe nimeni. În cazul ăstuia, mulţimile o s-o ia razna.

— Mda, mulţimile. Voi, oamenii, cam aveţi problema asta.

Sevgi ignoră distincţia.

— Nu mai vrem încă o baie de sânge, stărui ea. Am comunicat poliţiei locale că suntem implicaţi şi le dăm tot ajutorul posibil. Dar nu putem permite nimănui să cunoască întreaga poveste.

El aprobă cu o mişcare a capului. Plimbarea de pe plajă părea uitată.

— Şi lor ce li se spune?

— Povestea de acoperire pentru Republică este Marstech. O bandă de jefuitori şi o reţea de distribuţie care se ceartă pe marfă.

Cuvintele aveau un gust rânced în gura ei, sunând la fel de contrafăcute şi neconvingătoare ca orice altă declaraţie despre misiunile corporaţiei. Îşi reprimă o grimasă şi se grăbi să continue:

— Cu dobitoci ca Eddie Tanaka, aşa ceva se vinde uşor. În alte cazuri, când victima e o persoană respectabilă, apelăm la abordarea din perspectiva victimelor colaterale. Trecători inocenţi prinşi într-un schimb de focuri sau cazuri de identificare greşită.

— Cam scârţâie. Ce faceţi în privinţa urmelor genetice?

— Îi scutim de asta. N-djinii COLIN au acces la bazele de date ale poliţiei din toată America de Nord; aleg tot ce corespunde profilului. Durează de obicei mult timp până când medicii legişti pot să scaneze genetic urmele de la locul crimei, aşa că, în majoritatea cazurilor, noi ajungem acolo înainte să afle cineva că la locul faptei a fost un treisprezece.

— În majoritatea cazurilor?

— Da, au fost câţiva medici legişti pe care a trebuit să ne bazăm, apoi să le închidem gura, spuse ea, apoi şi feri privirea. Nu-i greu să faci asta cu autoritatea dată de COLIN.

— Nu, îmi imaginez că nu.

Ea simţi cum roşeşte puţin.

— Uite, trebuie să ajung în clădirea administraţiei. Dacă tu vrei s-o iei pe plajă, bine.

— Nu, e-n regulă, merg cu tine.

Îl privi atentă. El privea inocent în spate.

— Aş mai putea să mă uit şi eu la cazul Montes, spuse el. Să încep să-mi câştig pâinea.

Traversară împreună spaţiul de lângă turnul de observaţie, îndreptându-se spre complexul principal. Ziua devenise deja călduroasă şi Sevgi simţi că propriul miros de transpiraţie îi înţepa nările. Începu să-şi dorească să fi făcut un duş înainte de a se năpusti din camera de oaspeţi direct la acţiune.

— Aşadar spuneai că Republica nu ştie de legătura cu *Horkan's Pride*, reluă Marsalis.

— Nu. Mass-media a spus că nu au existat supravieţuitori. I-am lăsat să vadă scenele de canibalism şi le-am spus că toţi cei rămaşi în viaţă au murit la impact. Le-am dat voie să ia imagini.

— Aha.

— Da, zise Sevgi şi buzele i se arcuiră. Oribilul Canibal de pe Nava Fantomă – *click* pentru noi imagini. A mers ca pe roate, l-au acceptat, l-au răspândit prin toată reţeaua. Au uitat complet de orice jurnalism de investigaţie.

— Bună mişcare!

Ea ridică din umeri.

— Standard. Mass-media Americii pune senzaţionalul înaintea faptelor de peste o sută de ani, iar Secesiunea n-a făcut decât să întărească tendinţa asta. Oricum, *este* un miracol că Merrin a supravieţuit prăbuşirii. Adică a trebuit să găsească o cale să păcălească sistemele ca să-l accepte înapoi în criocapsula lui, care era aşa de rablagită încât protocolul de criogenare nu mai funcţiona. A trebuit să învingă defecţiunea, să convingă capsula să se umple cu gel, să scufunde un corp viu, nesedat…

— Nu că n-ar fi avut destul timp la dispoziţie să rezolve totul.

— *Ştiu.* Dar asta nu e decât începutul. După aia, a trebuit să se întindă acolo şi *să permită* sistemului să-l scufunde, nesedat. Să *respire* gelul, nesedat, treaz, fără ca plămânii să se revolte, timp de douăzeci de minute bune, în timp ce *Horkan's Pride* îşi programa apropierea finală, reintrarea în atmosferă şi corecţiile de curs, apoi se prăbuşea în ocean.

Un încărcător mare cât un dinozaur se afla în dreapta lor, blocând soarele dimineţii. Sevgi se zgribuli puţin când intrară în umbra prelungă proiectată de el. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aproape acuzator.

— Poate vrei să te gândeşti cum trebuie să fi fost să fii închis într-un sicriu vertical, cu căcatul ăla umplându-ţi nasul, gura şi gâtul, scurgându-se şi umplându-ţi plămânii, presând pe globii oculari, şi în jurul tău întreaga navă să pară că se rupe în bucăţi, poate chiar să se

rupă cu adevărat în bucăţi. Îţi poţi imagina cum e să simţi asta?

— Încerc să n-o fac, zise el blând. Se ştie unde a ieşit la ţărm?

Sevgi aprobă.

— Prima victimă în Bay Area, Ulysses Ward. L-ai văzut pe hartă aseară. Un magnat al microfaunei modificate genetic, are ferme pe tot litoralul Marin County şi o serie de cuve cu plancton priponite la circa o sută de kilometri în larg. Nu avem imagini din satelit ca să fim siguri, dar se pare că se ocupa de întreţinerea lor atunci când *Horkan's Pride* s-a prăbuşit. L-a ros curiozitatea, s-a apropiat prea mult, a fost ucis.

— Sau a ieşit special ca să-l culeagă pe Merrin.

— Mda, ne-am gândit şi la asta. Rimsec a făcut o cercetare prin n-djinn şi nu a găsit nicio legătură între Ward şi Merrin. Am mers până la patruzeci de ani în trecut. Dacă nu cumva s-au cunoscut într-o viaţă anterioară, a fost exact aşa cum pare – o coincidenţă cu ghinion.

— Cum l-a omorât?

— Cu un pistol pentru rechini Cressi. Ai văzut pe cineva ucis cu aşa ceva?

Sevgi gesticulă explicit.

— Este proiectat să oprească un rechin alb la zece metri în apă, practic un dezintegrator portabil. Măruntaiele lui Ward s-au împrăştiat pe tot mobilierul din jur. Ale lui şi ale încă unui angajat pe nume Emil Nocera, dintr-o singură lovitură.

— Mulţumesc pentru explicaţii.

— Asta e. CSI zice că mai erau alţi doi angajaţi pe acolo, dar au fugit.

— Nu-i poţi învinui.

— Mda, şi în plus erau ilegali. Se pare că o mare parte a forţei de muncă de acolo e ilegală. Dacă văd ceva, n-au de gând să stea prin preajmă şi să depună mărturie. Rimsec îi caută, dar nu-şi fac prea multe speranţe.

— Ei ştiu despre ce e vorba?

— Rimsec da, dar numai până aici a ajuns. Nu e o informaţie publică, nu ne putem permite nici noi, nici ei. Lucrurile stau destul de prost între Jesusland şi Rim şi fără să se mai răspândească zvonuri despre un tip care tratează preţioasa lor linie de frontieră securizată ca pe un gard de ţăruşi, înalt până la genunchi.

— Dar poliţiştii din Rim ştiu că el a ucis şi pe teritoriul Republicii?

— Au fost informaţi, da.

— Drăguţ din partea lor să păstreze tăcerea.

— Păi, după cum am spus, nu-i prea multă dragoste între cei de pe părţi diferite ale frontierei. Şi ar arăta rău dacă Statele Rim, puternice şi tehnologizate, nu pot opri un criminal psihopat să treacă dincolo şi să

continue dezastrul în Republică. Înţelegi cum merg lucrurile în diplomaţie.

— Ce rost are tehnologia dacă Dumnezeu nu-i de partea ta?

— Corect. În plus, dacă se află că acel criminal psihopat este un… hmm…

— Un monstru genetic? întrebă el delicat. Un ciudat?

— N-am spus asta.

— Nu. Presupun că tu nu.

— Republica deja furnizează locuitorilor ei o serie de rahaturi despre Rim care nu reprezintă decât o stratagemă laşă de calmare a chinezilor. Şi cu toate poveştile alea care vin din China, despre refugiaţii din laboratoarele negre… se întrerupse, ridicând din nou din umeri. Mă rog, înţelegi cum sunt interpretate lucrurile, nu-i aşa?

— Destul de bine. Nimic nu-i mai bun ca o sperietură zdravănă cu un monstru.

Ieşiră din umbra încărcătorului. Sevgi întoarse capul din calea strălucirii bruşte a soarelui şi i se păru că vede un zâmbet alunecând pe buzele omului negru. Privirea lui se pierdea undeva, dincolo de clădirile adunate în jurul nanorackului.

— E ceva amuzant?

Era din nou atent, însă nu se uită la ea.

— Nu tocmai.

Ea se opri.

După câţiva paşi, se opri şi el şi se întoarse.

— Ce e?

— Dacă poţi contribui cu ceva, zise ea plat, atunci aş vrea să aud. N-o să meargă dacă nu vorbeşti cu mine.

El o privi îndelung.

— Chiar nu era important, zise nepăsător. Cred că ai numi-o amintire fugară.

Sevgi rămase pe loc.

— Amintire a ce?

Oftă.

— Are legătură cu monştrii. Ştii ce e un *pistaco?*

Ea săpă prin memorie, găsind ceva de la o întâlnire de demult dintr-o tabără de pregătire a criminaliştilor din altiplano.

— E ca un demon, nu? Ceva în care cred indienii. Un fel de vampir?

— Pe-aproape. *Pistaco* e un om alb cu un cuţit lung, care vine noaptea şi-i ciopârţeşte pe indieni ca să le ia grăsimea. Cel mai probabil e o moştenire culturală din vremea conchistadorilor şi a Inchiziţiei, pentru că ei cu siguranţă nu aveau nimic împotriva dezmembrării în numele

Aurului şi al lui Iisus Hristos. Dar în zilele noastre, cei din *altiplano* privesc dintr-un unghi nou povestea.

— Adică?

Marsalis rânji. O îngrozea cât de mult îi amintea de Ethan, cum îi ajungea la suflet şi o atingea în aceleaşi locuri ca el.

— În zilele noastre, zise el, cei din Anzi nu mai cred că *pistaco* este un om alb ca atare. Credinţa asta a dispărut. E acelaşi monstru, arată tot la fel, dar acum povestea e că *pistaco* este ceva ce omul alb a *adus înapoi*, zise şi arătă cu capul înspre arhitectura reţelei înalte a nanorackului. A adus înapoi de pe Marte.

Capitolul 15

Acel du-te-vino al codurilor o copleşi.

Sevgi se simţea ruptă de realitate, îndepărtată de ea ca un copil mic luat de lângă un televizor de mâinile calde ale părinţilor. Cuşetele de la COLIN Florida erau demodate, provenind dintr-un surplus al stocurilor militare vechi de douăzeci şi trei de ani, încastrate şi izolate fonic, iar acum, în tăcerea de moarte pe care o creau, se auzea un clinchet slab care părea să rezoneze adânc în măruntaiele ei. Din obişnuinţă, se lăsă în voia lui. O trecere lentă spre un nou punct de interes. „Uită-te aici, uită-te aici!" Culorile de deasupra ei păreau să se alcătuiască în ceva cu o semnificaţie bănuită, dar inaccesibilă. Clinchetul era bătaia inimii ei, fiorul sângelui prin vene şi artere, o conştiinţă celulară. Vârtejul venea şi pleca, strălucind ca un film antic de celuloid care se topeşte. Formatul standard al deşertului căpătă formă.

Privi în jur. Marsalis nu era cu ea.

— Bună ziua, doamnă.

Interfaţa secţiei din Freeport era un ofiţer de poliţie chipeş, de culoare, la vreo douăzeci şi ceva de ani, cu însemnele sclipind în soarele nemilos al Arizonei. Materialul cămăşii cu mâneci scurte de la uniformă avea o textură perfectă, proaspăt ieşită din fabrică, la fel şi pielea fără niciun defect, ca pictată. Muşchii i se conturau ca nişte frânghii pe antebraţ şi îi lăţeau umerii.

Parcă ar fi apărut – îşi zise Sevgi cu acreală – din stadiile iniţiale ale pornografiei experia, din acea parte a poveştii de dinaintea dezbrăcării. Presupunea că intenţia era să inspire încredere şi respect pentru simbolurile legii din Angeline, dar tot ce reuşea era să o aducă pe punctul de a chicoti şi să o încălzească uşor.

„Bine, măcar nu e încă o superfemelă cu trup perfect".

Mai mult decât să o încălzească uşor, de fapt.

— Mm, aştept…

— Un coleg.

Interfaţa aprobă.

— Vine, dar mai durează ceva. Pot să vă văd autorizaţia?

Sevgi ridică palma deschisă şi urmări cum firele albăstrui ale codului maşină cad din ea. Ajunse jos, se sfărâmau cu un pocnet slab şi dispăreau în praf, ca aspirate. În ciuda culorii, era o senzaţie neplăcută, ca şi cum ar fi privit cum sângerează dintr-o încheietură tăiată. Cel puţin, aşa cum îşi *imagina* că ar fi când…

„Opreşte-te!"

— Mulţumesc, doamnă. Puteţi începe.

În faţa ei, familiarele case virtuale de date prinseră rapid formă. Interfaţa făcu un pas în lateral indicând noul statut al lui Sevgi.

— Şi colegul dumneavoastră, de asemenea.

Nu-l observase. Alături de ea, Marsalis apăru ca o umbră. Privindu-l cum prindea contur, îşi pierdu cu totul interesul faţă de poliţist. Atracţia stătea în imperfecţiuni, în liniile feţei, în cicatricea greu vizibilă de pe mâna stângă, care arăta ca o arsură, în cenuşiul abia perceptibil din părul lui. Modul în care gura i se încreţea uşor spre dreapta când se uita la poliţist. Modul cum ocupa spaţiul ca şi când ar fi blocat o trecere spre ceva. Modul… încă nu era sigură de ce se hotărâse el dintr-odată să i se alăture în virtual.

— Nu te-ai grăbit, zise, puţin mai aspru decât ar fi intenţionat.

Marsalis ridică din umeri.

— Dă vina pe gene. Variantele treisprezece au o rezistenţă înaltă la tehnicile hipnotice. Am cunoscut nişte tipi la Osprey care trebuiau sedaţi ca să poată folosi un format *v.* Aruncăm o privire la Toni?

Interfaţa îi conduse peste nisip spre cea mai apropiată casă. „Elementele de bază ale scenei crimei” pluteau alături, în aer, într-un albastru holografic. În mod neobişnuit, structura virtuală avea o uşă. Poliţistul umblă la zăvorul din fier negru şi împinse uşa de lemn nefinisat spre interior. Se deschise, în mod absurd, către un hol minuţios decorat al unei case din suburbii.

— Mă numesc Cranston, zise interfaţa, retrăgându-se ca să-i lase să intre. Dacă aveţi nevoie de asistenţă departamentală, vă rog să mă chemaţi. Victima se află în sufragerie. A doua uşă pe stânga. Puteţi atinge sau muta orice doriţi, dar dacă vreţi să salvaţi modificările trebuie să mă anunţaţi.

O descoperiră pe Toni Montes întinsă pe podeaua sufrageriei, nu departe de porţiunea de perete împroşcată cu sângele şi creierul ei. Se rostogolise în cădere şi aterizase pe o parte, cu capul întors, expunând urâţenia umedă a rănii de ieşire. Membrele păreau lipsite de oase, încurcate, iar picioarele îi erau goale.

Conturul alb al cadavrului, sclipind uşor, părea să o izoleze de mediul casei ei, ca şi cum ar fi fost pregătită pentru a fi decupată din imagine. Pe măsură ce se apropiau, în jurul corpului se desfăşurau informaţii suplimentare, în casete holografice bine definite. Traumele ţesuturilor, ora morţii. Cauze probabile ale rănilor secundare. Vârstă, sex, rasă. Caracteristici genetice.

— Urăsc rahatul ăsta, spuse Sevgi doar ca să spună ceva. A dracului cultură a confortului, doar îţi stă în drum când încerci să vezi ceva.

— Probabil că se poate decupla.

— Mda.

Nu făcu nicio mişcare să-l solicite pe Cranston.

— Pe vremea când am intrat în poliţie, NYPD avea variante dotate cu o opţiune care îţi permitea să discuţi cu cadavrul.

— Doamne, a cui a fost ideea asta tâmpită?

Dar tonul era absent. Marsalis îngenunchease lângă cadavru, încruntat.

— Nu ştiu. A vreunui maniac cu prea mult timp liber, în căutare de laturi creative. Raţionamentul era să se împiedice desensibilizarea. Se presupunea că îţi readuce în minte faptul că a fost cândva o fiinţă umană vie, respirând.

— Corect.

Luă una dintre mâinile femeii moarte, care căzuse cu palma în sus, şi o ridică delicat. Părea să-i mângâie degetele.

Sevgi se lăsă pe vine lângă el.

— Existau deja modele în care puteai face victima să se întoarcă de la momentul morţii înapoi şi să parcurgă secvenţa probabilă a evenimentelor. Cred că n-a trecut prea mult timp de-atunci.

El se întoarse cu faţa spre ea, neaşteptat de aproape.

— Putem face asta aici?

— Vrei?

Altă ridicare din umeri.

— Avem timp de pierdut, nu-i aşa?

— În regulă. Cranston?

Interfaţa îşi făcu apariţia fără dramatism în partea opusă a camerei, ca o fotografie din mileniul trecut pe care Sevgi o developase cândva chimic la un seminar.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Sevgi se ridică şi gesticulă:

— Poţi derula modelul cu evenimentele premergătoare crimei? Numai ultimele câteva minute.

— Nicio problemă. Va trebui să veniţi până la uşa principală; acolo se pare că a început. Pornesc sistemul acum. Doriţi sonor?

Sevgi, care privise o mulţime de asemenea lucruri, scutură din cap.

— Nu, numai mişcările.

— Atunci urmaţi-mă.

Flasc, poliţistul trecu direct prin perete. Ei lăsară cadavrul şi luară calea mai convenţională, prin uşă, până în holul de la intrare, unde îi aştepta Cranston. Când ajunseră, cerul văzut pe fereastră se întunecă brusc, se făcu noapte şi draperiile se închiseră parţial de la sine, ca într-un film horror ieftin. O variantă nevătămată a lui Toni Montes juca rolul

fantomei care prinse viaţă în centrul încăperii, cu picioarele încă încălţate în espadrile crem cu verde, asortate cu bluza şi fusta. Machiajul era intact şi ea părea imposibil de liniştită.

La un pas de ea, sistemul îl creă pe făptaş.

Era silueta conturată cu negru a unui bărbat, cu faţa lipsită de trăsături caracteristice şi corpul cu masă şi compoziţie anatomică standard, o imagine strălucitoare. Dar respira, se legăna uşor şi sări la Toni Montes, lovind-o sălbatic cu pumnul. Imaginea femeii căzu în tăcere pe spate, se împiedică şi ajunse pe canapea. O espadrilă îi ieşi din picior, zburând ridicol de sus, şi ateriză în partea opusă a camerei. Silueta neagră veni după Montes, o apucă de gât şi o izbi în faţă. Ea se răsturnă şi se prăbuşi. Pierdu şi cealaltă espadrilă. Se târî pe canapea, chinuindu-se să se ridice, în timp ce silueta neagră stătea şi o privea cu un calm de robot. Când Montes fu în picioare, o lovi din nou în partea de sus a pieptului. Zbură lovindu-se de draperii, se rostogoli şi se ridică, clătinându-se. Dădu să zgârie cu unghiile, şi pentru strădaniile ei primi un dos de palmă care o aruncă în partea opusă a camerei. Se opri cu spatele în marginea uşii deschise spre hol. De data asta, când căzu jos, rămase acolo.

Silueta neagră veni după ea.

— În acest moment, zise interfaţa, modelul estimează că ucigaşul a forţat-o pe Montes să intre în cealaltă cameră, a împins-o cu spatele la zid şi a împuşcat-o în cap. Motivele schimbării de tactică sunt încă neclare. Posibil să fi fost preocupat ca fapta să nu fie văzută prin fereastra din stradă.

Silueta neagră se aplecă peste Montes şi o trase de păr în sus. Îi suci mâna la spate şi o împinse, zbătându-se, spre uşa sufrageriei. În prag, imaginea celor doi îngheţă.

— Vreţi să relocăm ca să vedeţi secvenţele finale?

Sevgi îi aruncă o privire lui Marsalis. Acesta scutură din cap.

— Nu. Închide.

Montes şi ucigaşul ei negru se estompară şi dispărură. Marsalis porni prin spaţiul în care fuseseră ei, lăsând-o pe Sevgi în hol. Când îl urmă, îl găsi din nou îngenuncheat lângă cadavru, aparent citind casetele de date.

— Vezi ceva ce-ţi place?

Era o veche glumă de la Omucideri, umor negru de la locul crimei. Îi ieşi pe gură înainte să-şi dea seama ce spune.

El ridică ochii şi păru să cerceteze camera.

— Va trebui să văd înregistrările anterioare.

Ea clipi.

— Care înregistrări anterioare?

— Ale ei, zise arătând spre trupul întins. Ale lui Montes.

— Marsalis, nu era decât o casnică.

Era furioasă, îşi dădu seama, pe ea însăşi şi pe uşurinţa cu care alunecase înapoi în macabrul crimei. Coborî vocea:

— Este mama a doi copii, locuieşte în suburbii, vinde proprietăţi imobiliare în regim *part-time.* Despre ce înregistrări vorbeşti?

El ezită. Se ridică şi privi din nou prin cameră, ca şi cum nu reuşea să-şi dea seama cum ajunsese Montes să locuiască într-un asemenea decor.

— Marsalis?

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Dacă femeia asta era un agent imobiliar adevărat, eu sunt o nenorocită de bonobo. Vrei puţin aer proaspăt?

Ea înălţă o sprânceană.

— În virtual?

— Era o figură de stil. Trebuie să existe un spaţiu de şedinţe undeva în formatul ăsta. Ce-ar fi să mergem acolo?

Spaţiul de şedinţe era ceva simplu, o terasă de piatră pe care ajungeai din orice punct al programului recitând un cod pe care li-l dădu Cranston. Sistemul comută fără vreo tranziţie la un punct situat sus, deasupra deşertului şi a caselor de pe câmpia de dedesubt. În decursul timpului, diferiţi detectivi ai secţiei AFPD îşi puseseră amprenta, iar acum terasa era împânzită cu diferite obiecte: fotoliile favorite cu tapiţerie scârţâitoare, vreo două *tatami,* un hamac întins între două cârlige de oţel încastrate, surprinzător, în bucăţi plutitoare de zidărie, un altul mai convenţional între doi palmieri în mărime naturală, o masă de biliard şi, dintr-un motiv inexplicabil, o motocicletă foarte veche, răsturnată şi cu un topor înfipt în rezervor.

Era foarte linişte acolo sus, doar vântul sufla printre muchiile pietrelor falezei de dedesubt. Destul de linişte ca să crezi că dacă ai asculta atent, ai putea auzi slabul şuierat static al funcţionării sistemelor de bază. Carl se uită un timp în jos la structurile virtuale, fără să asculte nimic, gândind. Casele păreau foarte îndepărtate, iar el presupuse că aşa trebuia. Acolo nu mai exista nimic care, pentru el, să prezinte un interes mai mult decât superficial. Se întrebă cât de mult să-i spună lui Ertekin, cât de multă cooperare trebuia să mimeze ca să-i adoarmă instinctele de poliţist.

— Uite, zise în cele din urmă. Bătaia pe care au regizat-o jos e o prostie. Montes nu a fost o victimă, s-a luptat tot timpul cu tipul ăla. Ştia *cum* să lupte. De asta şi-a scos papucii. Nu i-a pierdut în bătaie, i-a

aruncat ca să poată lupta mai bine.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Iniţial, pe instinct.

Ridică o mână ca să-i împiedice protestul.

— Ertekin, nu vorbim doar despre vreun criminal în serie cu minţile duse. Merrin a făcut tot drumul până în Freeport numai ca s-o omoare pe femeia asta. Asta o face o persoană deosebită.

— Poate că aşa e. Dar asta n-o face expert în lupte.

— Nu. Dar mâinile ei da.

Îşi ridică propriile mâini, cu palmele îndreptate spre faţă şi degetele uşor îndoite, într-o poziţie apropiată de o gardă cu ambii pumni.

— Are oasele întărite cu aliaj de marmură la încheieturile degetelor, se poate simţi pe sub piele. Probabil calcicret. Asta e tehnologie de luptă.

— Sau efect al unui supliment din regimul pentru menopauză.

— La patruzeci şi patru de ani?

Ertekin scutură din cap încăpăţânată.

— M-am uitat aseară pe dosar. Acolo nu scrie nimic despre antrenament de luptă. Şi oricum nu se potriveşte cu materialul genetic de sub unghiile ei. Chiar crezi că un profesionist s-ar osteni să-şi *zgârie* atacatorul?

— Nu. Cred că a făcut asta când deja cedase. Când luase deja decizia să-l lase s-o omoare.

— De ce ar…

Carl văzu cum înţelege, cum sprâncenele i se destind şi ochii cu pleoape grele se lărgesc uşor. În soarele virtual al Arizonei îşi dădu seama că aveau sclipiri de ambră.

— Ştia că o s-o găsim, zise.

— Da, răspunse el şi privi din nou sumbru spre casele de jos. Toni aduna probe pentru noi. Gândeşte-te o clipă. E o femeie care ştie că o să moară. Cu un minut sau mai puţin înainte de moarte, calculează cum să-l doboare postum pe tipul ăsta. Acum vezi, *asta* vine fie dintr-o voinţă de psihopat, fie din antrenament. Sau puţin din amândouă.

Rămaseră amândoi tăcuţi un timp. El îi aruncă din nou o privire şi văzu vântul răvăşindu-i şuviţele de păr împrejurul liniei maxilarului. O mişcare slabă, aproape insesizabilă, dar ceva din ea îi provocă o senzaţie de iritare în stomac. Probabil simţise şi ea, căci se întoarse şi îl surprinse privind-o. Pentru o clipă, Sevgi primi întreaga forţă luminoasă a ochilor de tigru, apoi îşi feri grăbită privirea.

— Analiza genetică nu a arătat modificări, zise. Set standard de cromozomi, douăzeci şi trei de perechi, nicio anomalie.

— N-am spus că ar fi, răspunse oftând. Asta-i problema în zilele noastre. Dacă apare ceva extraordinar la cineva, alergăm cu toţii la catalogul de îmbunătăţiri, căutând o corelaţie. Trebuie să fie ceva înghesuit prin Xtrasome, ceva *artificial.* Nu se întreabă nimeni niciodată dacă ar putea fi vorba de vechea şi demodata ereditate sau de antrenament modelator.

— Asta pentru că, în zilele noastre, în general nu e.

— Da, nu-mi mai aminti, naibii. În ziua de azi, dacă cineva câştigă ceva, e imediat acolo, făcând reclamă unui consorţiu genetic de-ndată ce încep să filmeze camerele. Carl îşi ridică braţele într-o parodie a unui discurs de acceptare: „Aş vrea să vă spun că nu aş fi putut reuşi să fac asta fără ajutorul bunilor prieteni de la Amino Solutions. Ei m-au făcut cu adevărat să fiu ceea ce sunt astăzi!” Da, la naiba.

Ea îl privea ciudat, era conştient de asta.

— Ce-i?

— Nimic. Pare o atitudine nepotrivită pentru tine, asta-i tot.

— A, pentru că sunt un treisprezece ar trebui să-mi placă perfecţiunea asta cu care trăim toţi, de tipul „plăteşte şi încarcă”. Uite ce-i, Ertekin, zarurile au fost aruncate pentru mine, aşa cum au fost şi pentru tine. Nimeni nu mi-a băgat un cromozom artificial in vitro. Am douăzeci şi trei de perechi, la fel ca tine, iar ceea ce sunt este înscris în ei. Cei ca mine nu au opţiunea să renunţe. Nu există o secvenţă antidot într-o seringă cu care să mă injecteze şi să-mi ofere dreptul de a mă reproduce.

— În care caz – spuse ea încet – aş fi crezut că îi priveşti pe cei care au implantat Xtrasome drept un pas înainte. Cel puţin pentru următoarea generaţie.

O clipă putu să-şi simtă furia inutilă ca o greutate rostogolindu-i-se, înainte şi înapoi, prin cavitatea pieptului, ca un sac de box lăsat să atârne. Imagini din trecutul ultimelor patru luni *pierdute* îi străluciră intermitent prin minte.

Trase zăvorul peste ele.

— Acum nu prea am parte de asemenea perspectivă. Dar hai să ne întoarcem la Montes. Măcar un lucru e sigur: a luptat, sau cel puţin a fost antrenată. Dacă nu a apărut în dosarele precedente, atunci înseamnă că a existat un motiv. N-ar fi prima persoană care ajunge în Angeline Freeport cu o identitate nou-nouţă. N-ar fi nici prima care se căsătoreşte cu cineva care habar n-are despre ce a fost ea înainte, aşa că probabil ţi-ai pierde vremea discutând cu soţul.

— Mda. În general, aşa e.

— Câţi ani au copiii?

— Patru şi şapte ani.

— Sunt ai lui?

— Nu ştiu.

Ertekin se ridică şi făcu o mişcare care despică spaţiul virtual. Trase o casetă de date, subliniind uşor textul scris în aer ca o misivă îngerească. Derulă pagina delicat cu mijlociul şi inelarul în timp ce indexul păstra caseta deschisă.

— Da. Prima naştere este înregistrată în Republică, se pare că s-au mutat în Freeport la scurt timp după aceea. Al doilea copil s-a născut acolo.

— Aşadar şi ea e din Republică.

— Da, aşa se pare. Crezi că e relevant?

— S-ar putea.

Carl ezită, încercând să exprime în cuvinte şi restul, intuiţia vagă pe care o avusese când văzuse reconstituirea morţii lui Toni Montes.

— Mai e ceva. Copiii au fost pârghia evidentă, motivul pentru care ea l-a lăsat s-o omoare.

Ertekin schiţă un gest de dezgust.

— Da, aşa ai spus.

— Deci întrebarea este de ce l-a crezut ea. Ar fi putut s-o omoare şi apoi să aştepte acolo şi să omoare şi restul familiei. De ce a crezut că o să se ţină de cuvânt?

— Crezi că o mamă pusă într-o astfel de situaţie are de ales? Crezi că…

— Ertekin, ea făcea mereu alegeri. Îţi aminteşti celulele de sub unghii? Aici nu vorbim despre un civil, ea este o femeie competentă care face o serie de calcule foarte reci, foarte dificile. Iar unul dintre aceste calcule a dus la decizia de a avea încredere în omul care i-a tras un glonţ în cap. Ce-ţi spune asta?

Ea făcu o grimasă. Cuvintele ieşiră fără nicio tragere de inimă.

— Îl cunoştea.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Îl cunoştea *bine*. Destul de bine ca să ştie că poate avea încredere în cuvântul lui. Acum, cum poate o casnică din suburbii, mamă a doi copii şi agent imobiliar *part-time* să-şi facă astfel de prieteni?

Se duse să se întindă într-un hamac în timp ce ea se gândea.

Capitolul 16

Când reveniră la realitate, Norton îi aştepta.

Sevgi clipi, devenind conştientă de mediul înconjurător şi îl văzu aşteptând-o, prin panoul de sticlă de deasupra canapelei. Într-un fel, era ca şi când s-ar fi uitat la cineva în sus, de sub apă. Apăsă butonul de deschidere de pe lateral şi se ridică pe coate când acoperişul săltă.

— Vreun progres?

Vocea îi suna înfundată în propriile urechi, în auzul îmbâcsit de zumzetul rezidual al izolării fonice.

Norton aprobă.

— Da. Dar lent.

— Reuşim să plecăm acasă?

— Poate în seara asta. Nicholson a zgândărit-o pe Roth şi acum s-a pornit un întreg război diplomatic, spuse şi gura i se încreţi într-un zâmbet. Roth cere ca escortă o coloană întreagă de autovehicule complet înarmate până la Miami International şi acoperirea unui avion de vânătoare până la ieşirea din spaţiul aerian al Republicii. Vrea cu adevărat să le frece tărtăcuţa cu asta.

— Asta-i Andrea noastră.

Sevgi se ridică de pe canapea, ameţită de timpul petrecut în virtual şi de lipsa K37. Fără să vrea, simţi o urmă de simpatie pentru Andrea Walker Roth şi pentru etalarea puterii muşchilor diplomatici ai COLIN. În realitate, nu-i prea plăcea femeia, nu mai mult decât restul managerilor politici; ştia că Roth era, ca toţi ceilalţi, în primul rând şi cel mai important, un broker al puterii. Dar…

„Dar uneori, Sev, e bine să ai batalioane puternice în spatele tău!”

— Mda, bine, presupun că adevărata presiune vine din partea lui Ortiz.

Norton arătă spre cealaltă canapea, de pe care Carl Marsalis tocmai se ridica.

— Numirea secretarului general în perspectivă şi toate celelalte. O să fie plin de gesturi prietenoase faţă de ONU în următoarele opt luni. Cu noroc şi urmărind dincotro bate vântul, ar putea fi şeful nostru la anul, Marsalis.

Bărbatul negru râânji.

— Nu şeful meu. Eu sunt independent, ţine minte!

— Faptele sunt fapte, în el ne punem speranţa că nu va mai trebui să petrecem încă o noapte aici. Există o mulţime de subcontractori COLIN în statul ăsta. Mulţi lideri de comunităţi, oameni cu simţul afacerilor care nu vor să facă valuri. Ortiz va juca din perspectiva asta în timp ce

Roth trage sforile la Washington.

Norton îşi desfăcu braţele, întorcându-se în special către Sevgi:

— Bănuiala mea e că vom aştepta până la căderea nopţii. Problema e cine se ţine mai ferm pe poziţie.

Marsalis se sculă de pe canapea şi se scutură. Îşi roti un umăr.

— Vreo problemă? întrebă Sevgi.

El se uită o clipă la ea parcă măsurând nivelul îngrijorării reale din vocea ei.

— Da. Patru luni de clorură de betamielină sub nivelul standard.

— Ah, făcu Norton.

Marsalis îşi flexă experimental braţul drept, o întindere de alpinist, cu palma pe ceafă şi cotul ridicat pe lângă cap. Se strâmbă din nou.

— Presupun că nu aveţi pe aici?

Norton scutură din cap.

— Puţin probabil. Traficul uman prin Perez s-a redus la minimum zilele astea. Nu prea e cerere pentru produsele pe bază de mesh. Poţi să rezişti până ajungem la New York?

— Pot să rezist cam la infinit. Dar n-aş face-o, dacă pentru voi e totuna. E… mmm… inconfortabil.

— O să-ţi aducem nişte calmante, promise Sevgi. Trebuia să ne fi spus aseară.

— Am uitat.

— Uite, o să verific oricum, zise Norton. Nu se ştie niciodată. Am putea găsi vreun stoc mâncat de molii.

— Mulţumesc.

Marsalis se uită la cei doi ofiţeri COLIN, apoi făcu semn spre uşa camerei *v:*

— Mă duc să mă plimb. Sunt pe plajă dacă aveţi nevoie de mine.

Norton îl aşteptă să plece.

— Poftim? Dacă *noi* avem nevoie de el? Mi se pare mie sau el e cel care are nevoie de ceva de la noi în momentul ăsta?

Sevgi îşi reţinu un zâmbet venit pe neaşteptate.

— E un treisprezece, Tom. Ce-ai de gând să faci?

— Păi, îmi trece prin cap să nu-i caut prea tare betamielina.

— Ne-a mulţumit.

— Mda, zise Norton şi clătină reţinut din cap. Aşa e.

Ezită, iar Sevgi putu aproape să audă ceea ce avea să spună înainte de a deschide gura. Se pomeni, brusc şi inexplicabil, vorbind în locul lui:

— Ethan, nu?

— Uite, ştiu că nu-ţi place să…

Ea scutură din cap.

— Nu contează, Tom. Ştii, poate că sunt mult prea sensibilă la anumite subiecte. Poate ar fi timpul… Nu-i aşa? Voiai să mă întrebi despre Ethan? Dacă era ca el?

O mică pauză.

— Era?

Oftă, testându-şi supapele autocontrolului. Respiraţia puţin tremurătoare, dar altfel… „futu-i, Sev, au trecut patru ani, ai nevoie să…!”

„Să ce? De ce ai nevoie?”

„Ai nevoie… de ceva, Sev. Ai nevoie, dracului, de ceva.”

Oftă din nou. Gesticulă spre uşa pe care Marsalis tocmai ieşise.

— Ethan era un altfel de om. Ethan era mai mult decât codul lui genetic, nu era numai un treisprezece împopoţonat şi un sistem limbic făcut la comandă. El…

Un alt gest de neajutorare.

— Dacă văd similarităţi? Da. Dacă Ethan avea aceeaşi atitudine de genul „Hei, taie-mi naibii gâtul, să vezi dacă-mi pasă.” Da. Dacă Ethan irita orice bărbat normal aşa cum te irită pe tine Marsalis? Da. Asta înseamnă…

— Sev, eu nu…

— Ba da, Tom.

Desfăcu braţele, oferindu-i zâmbetul pe care şi-l reprimase mai devreme:

— Ba da. Aşa au fost ei construiţi, pentru *asta* există. Iar reacţia ta… aşa eşti tu construit. Numai că a fost nevoie de o evoluţie de sute de mii de generaţii ca să apari tu, şi ştiinţa a mai puţin de un secol ca să apară ei. Un management al sistemelor mai rapid, asta-i tot.

— Ce-i asta, un citat din broşura Proiectului Lawman?

Sevgi clătină din cap, păstrându-şi zâmbetul.

— Nu. Doar ceva ce obişnuia Ethan să spună. Tu m-ai întrebat dacă Ethan şi tipul ăsta sunt la fel? De unde să ştiu eu? Ethan se trezea în fiecare dimineaţă cu o jumătate de oră mai devreme să râşnească cafea proaspătă pentru amândoi. Tipul ăsta ar face aşa ceva? Cine ştie?

— Există un mod de a afla, zise Norton inexpresiv.

Zâmbetul lui Sevgi pieri. Întinse un deget în semn de avertizare.

— Nici măcar să nu încerci!

— Scuze.

Nu era prea multă sinceritate în tonul lui. Avea un surâs în colţul gurii.

— Trebuie să ajung pe Fifth Avenue, să-mi fac rost de simţul umorului.

— Ai prins ideea.

Deveni brusc serios.

— Uite, sunt doar curios, asta-i tot. Amândoi au cam aceleaşi trăsături genetice substanţial modificate.

— Da, şi ce dacă? Părinţii tăi au modificat acelaşi material genetic pentru tine şi fratele tău, cu mult timp înainte, la începutul Proiectului Norton. Asta vă face pe voi doi asemănători?

Norton rânji.

— Nu tocmai.

— Atunci de ce să presupui că, având în comun aceleaşi trăsături genetice de bază, ar fi vreo asemănare în felul de a fi al lui Ethan şi Marsalis, ca oameni? Nu-i poţi egaliza doar pentru că sunt amândoi variante treisprezece, la fel cum nu-i poţi egaliza, ştiu eu, pentru că sunt amândoi *negri*.

— Of, haide, Sev. Fii serioasă! Vorbim despre tendinţe genetice esenţiale, nu despre culoarea pielii.

— Sunt serioasă.

— Nu, nu eşti. Eşti sarcastică şi o ştii. Analogia nu e bună.

— Poate nu pentru tine, Tom. Dar ieşi puţin dincolo de poartă şi vezi cu ce tip de gândire ne confruntăm. E aceeaşi prejudecată de cârpaci, la fel de anacronică precum orice alt lucru din Jesusland.

Norton o privi îndurerat. Tonul lui tindea spre reproş.

— Acum te laşi condusă de bigotismul tău unionist.

— Aşa crezi?

Nu voia să fie aşa de furioasă, dar totul lua amploare şi ea nu găsea o cale să oprească sentimentul. Glasul îi era gâtuit de pulsul ridicat:

— Ştii ceva, Ethan şi-a căutat odată mama-sursă. S-a dovedit că era o academiciană deşteaptă foc din Seattle, dar de origine era de aici.

— Din Florida?

— Nu, nu din Florida, zise Sevgi şi scutură iritată din mână. Louisiana, Mississippi, un loc de genul ăsta. Jesusland, oricum i-ai spune. A crescut în sudul SUA, înainte de Secesiune.

Norton ridică din umeri.

— Din câte am auzit, aşa ceva e destul de obişnuit. Majoritatea mamelor-sursă proveneau din pătura muncitoare săracă. Materie primă ieftină, ovule proaspete pentru un câştig rapid, nu?

— Da, bine, ea a fost mai norocoasă. A permis unei clinici de pe Coasta de Vest să-i recolteze ovulele pentru destui bani ca să plece la studii în Seattle. Ideea e că am fost până acolo cu Ethan s-o vedem.

Sevgi îşi dădea seama că privea în gol, dar nici nu se putea opri. Fusese ultima călătorie pe care o făcuseră împreună.

— N-ai crede prin ce rahaturi ne-a povestit că a trecut, pur şi simplu din cauza culorii pielii ei. Iar asta se întâmpla doar cu o singură generaţie în urmă.

— Vorbeşti despre Jesusland, Sev.

— O, şi acum cine face abuz de putere în Uniune?

— Bine, spuse Norton şi pentru prima dată glasul i se ascuţi de furie. Uite ce e, Sev, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, e-n regulă. Dar hotărăşte-te. Încerc doar să mă lămuresc în privinţa noului nostru prieten.

Sevgi îi susţinu privirea un moment, apoi se uită în altă parte. Oftă.

— Ba nu, Tom. Nu e asta.

— Nu? Eşti cumva telepată?

Ea zâmbi obosit.

— Nu e nevoie să fiu. Sunt obişnuită cu aşa ceva. Încă de dinainte, de când eram cu Ethan. Nu e vorba de Marsalis. E vorba de mine.

— Ei, şi telepată, şi modestă.

Dar ea îi simţi nesiguranţa. Ridică din umeri.

— Cum vrei, Tom. Poate nu ai observat încă, poate pur şi simplu nu vrei să vezi. Dar ceea ce încerci este să te lămureşti în privinţa lui Marsalis *şi a mea*… Cum o să reacţionez la prezenţa lui, cum reacţionez *deja*.

Norton o fixă îndelung cu privirea. Suficient de mult ca ea să creadă că va renunţa. Apoi ridică şi el din umeri.

— Bine, zise încet. Şi cum reacţionezi, Sev?

Norton măcar avea dreptate în legătură cu plecarea acasă. Dură tot restul zilei ca să obţină permisul, iar când acesta sosi, în cele din urmă, mulţimea era încă la poartă. Cineva instalase în lungul drumului nişte panouri LCLS mari, portabile, conectate la bateriile maşinilor sau având propriile surse de alimentare. Văzute din turn, arătau ca o galerie de artă bizară în aer liber, cu grupuri mici de persoane adunate în faţa fiecărui panou sau plimbându-se printre ele. Incantaţiile se opriseră la căderea nopţii când sosiseră, în cele din urmă, trei maşini de poliţie cu girofar. Acum erau parcate printre celelalte vehicule, dar dacă ofiţerii veniţi în ele controlau cumva mulţimea, o făceau discret.

Şi se părea că toţi jurnaliştii plecaseră acasă.

— Am mai văzut asta, zise gardianul din turn, un hispanic slab, abia intrat în schimbul de noapte. Poliţia statală îi alungă de obicei, ca să nu existe vreo versiune ostilă asupra evenimentelor, dacă se împrăştie rahatul. Dacă *într-adevăr* se împrăştie, toată lumea obţine aceeaşi emisiune igienizată în dimineaţa următoare. Tallahassee are înţelegeri

cu majoritatea reţelelor, acces privilegiat la corpul legislativ şi chestii de genul ăsta. Nimeni nu mişcă în front.

— Mda, mormăi Marsalis. Reportaje Responsabile. O să-mi lipsească asta.

Briza nopţii venind dinspre ocean era răcoroasă şi uşor sărată. Sevgi o simţi mişcându-i şuviţele de păr pe obraz, dar simţi şi instinctul de poliţist trezindu-i-se la viaţă în acelaşi moment. Se abţinu să se întoarcă să se uite la el, păstrându-şi tonul relaxat:

— O să-ţi lipsească? Unde vrei să pleci?

El se întoarse. Sevgi îi aruncă o privire dintr-o parte, întâlnindu-i ochii.

— La New York, nu? zise el detaşat. Teritoriile Uniunii Atlanticului de Nord, mândrul cămin al libertăţii presei americane?

Ea îl privi din nou, de data asta susţinându-i privirea.

— Încerci să mă enervezi, Marsalis?

— Hei, nu fac decât să citez din ghidul turistic. Uniunea e singurul loc unde încă se mai desfăşoară procesul „Lindley contra NSA“, corect? Mai au încă Statuia Libertăţii în Battery Park, cu „Apărătoarea Adevărului” scrijelit la bază? În majoritatea locurilor din Republică în care m-am dus, statuile astea au fost scoase.

Ea se relaxă, lăsându-l pe poliţist să-i dispară treptat din câmpul vizual şi punând un semn ca să se întoarcă ulterior la el. În rest, nu ştia dacă interpretase greşit sau nu ironia din vocea lui. Era destul de irascibilă ca să procedeze astfel; poate că şi el era destul de irascibil s-o fi făcut intenţionat. Nu se hotărî s-o eticheteze în vreun fel. După o zi întreagă de aşteptare, niciunul dintre ei nu era în cea mai bună dispoziţie.

Se mută în cealaltă parte a turnului, schimbând unghiul din care privea. În partea îndepărtată a complexului, parţial ascunse de silueta masivă a rackului, luminile pistei de aterizare ardeau într-un verde strident. Se aflau la o distanţă suficient de mare ca să dea impresia că licăresc precum nişte tăciuni peste care sufla briza mării.

COLIN le trimitea un mijloc de transport special pentru ei, un zbor direct, astfel că trebuiau să mai aştepte încă puţin, dar se afla pe drum şi până acasă mai erau doar câteva ore. Aproape că putea simţi pe piele aşternuturile aspre de bumbac din patul ei.

O să-şi facă mai târziu griji în privinţa lui Marsalis.

După câteva minute, el părăsi acoperişul turnului fără vreun comentariu şi coborî zăngănind pe scara de metal. Îl urmări îndepărtându-se în strălucirea luminilor de jos, îndreptându-se din nou către ţărm. Mers relaxat, aproape o plimbare de plăcere dacă n-ar fi fost

şovăiala abia perceptibilă a felului în care se mişca. Nu se uită înapoi, întunericul de pe plajă îl înghiţi. Ea se încruntă.

„Mai târziu. O să-ţi faci griji mai târziu, Sev."

Îşi lăsă mintea să rătăcească la întâmplare, privind luminile.

Şi imediat avionul COLIN coborî din nori către ei, punctat cu propriile lumini de aterizare. Atinse uşor pământul, tăcut şi îndepărtat, şi rulă ca o umbră încrustată cu pietre preţioase.

Sevgi căscă şi se duse să-şi aducă lucrurile.

În timpul zborului aţipi şi visă statuia lui Lindley. Murat stătea împreună cu ea în lumina soarelui de iarnă – aşa cum făcuse când ea avea în jur de unsprezece ani, doar că în vis era adultă – şi arăta către inscripţia de pe soclu: „De adevărul incomod te poţi refugia doar în ignoranţă. Nu am nevoie de confort şi nu mă voi ascunde. Vreau să ştiu!"

„Vezi, nu e nevoie decât de o singură astfel de femeie", spunea el.

Dar când ridică ochii spre statuia lui Lindley, aceasta se transformase în silueta neagră a făptaşului din programul CSI pentru cazul Montes, sărind de pe soclu la ea, cu pumnul ridicat.

Ea căzu pe spate şi se încleştă, procedând exact cum te învaţă în manuale, blocând şi apucând. Braţul siluetei îi aluneca din strânsoare şi acum se termina, observă ea, nu cu un pumn, ci cu o mască de teatru din Grecia antică, făcută din metal. În timp ce se lupta cu silueta înţelese, cu logica subită a visului, că oponentul ei intenţiona să-i apese masca pe faţă şi, odată ce-ar fi reuşit asta, nu ar mai fi avut cum s-o dea jos.

De partea cealaltă a parcului, o mamă împingea un cărucior. Doi copii stăteau pe iarbă şi se duelau cu mini-avioanele lor de război sclipitoare, ridicate sus, deasupra capului, cu degetele alergându-le frenetic pe comenzile din poală şi capetele legănându-i-se sălbatic sub căştile care le ascundeau expresia chipurilor. Propria ei luptă deveni mai lentă, mai greoaie, parcă scufundându-se în noroi. Ucigaşul virtual era mai puternic decât ea, dar nepriceput la tactică. Fiecare mişcare pe care o făcea o ajuta să câştige timp, dar nu putea să-i facă niciun rău, nu putea împiedica finalul.

Masca începu să acopere soarele care îi lumina faţa.

„Am făcut tot posibilul", zise Murat obosit, iar ea vru să plângă, dar nu putu. Respiraţia greoaie făcea să o usture gâtul. Tatăl ei se îndepărta, traversând parcul către balustradele de pe malul apei. Trebui să se uite înapoi ca să-l mai poată vedea. L-ar fi strigat, dar gâtul o durea prea tare şi oricum ştia că n-ar avea niciun sens. Lupta începu s-o epuizeze, mici răbufniri prevestind că avea să ajungă la capătul puterilor. Chiar şi

soarele se răcea. Se zbătea mecanic, cu încrâncenare, iar deasupra ei masca…

Avionul se înclină şi ea se trezi.

Cineva micşorase intensitatea luminii din cabină în timp ce ea dormea şi interiorul avionului era cufundat în semiîntuneric. Se aplecă spre fereastră şi se uită afară. Dincolo de sticlă alunecau coloane de lumină cristalină, punctate cu roşul luminilor de navigaţie. Urmă apoi lunga absenţă întunecată a East River, traversat de poduri ca inelele cu pietre preţioase de pe un deget subţire şi uşor îndoit. Oftă şi se lăsă din nou în scaunul ei.

„Acasă“. Orice ar însemna asta.

Avionul se îndreptă. Marsalis veni din secţiunea din faţă, probabil în drum spre toaletă. Dădu din cap spre ea.

— Ai dormit bine?

Ea ridică din umeri şi minţi.

Capitolul 17

Până debarcară şi străbătură împrejurimile pustii ale terminalului privat de la JFK, se făcuse deja ora 3 dimineaţa. Norton îl lăsă imediat dincolo de şirul nesfârşit de uşi de sticlă din zona sosirii şi se duse să-şi ia maşina din parcare. Locul loc era plin de o tăcere strălucitoare, luminată alb, care părea să ţiuie abia perceptibil.

— Care-i planul? o întrebă Marsalis.

— Planul e să dormim puţin. Mâine te duc la Jefferson Park şi-ţi prezint ierarhia. Roth, Ortiz şi Nicholson vor dori să te cunoască. Apoi o să ne uităm la cazul Montes. Dacă teoria ta se verifică, trebuie să fie vreo urmă a vechii ei identităţi prin vreun dosar.

— Speri.

— Nu, *ştiu,* spuse ea iritată. Nimeni nu mai dispare cu totul, nici măcar în Angeline Freeport.

— Merrin pare să se descurce.

— Merrin e un fenomen strict temporar.

Începură din nou să arunce priviri piezişe de jur-împrejurul terminalului, până când Norton apăru în Cadillacul zbârnâitor, cu grilaj. Rezistase să nu-i coboare capota până în urmă cu câteva săptămâni, dar acum nu mai avea cum să evite asta. Aerul dimineţii de dincolo de uşile terminalului biciuia, anticipând frigul feroce al iernii care avea să vină.

— Drăguţă maşină, zise Marsalis urcând.

Ocupase locul din faţă. Sevgi îşi dădu ochii peste cap şi urcă în spate. Norton îi rânji în oglindă.

— Mulţumesc, zise şi apăsă acceleraţia.

Nu avea chiar mârâitul înfundat al vehiculelor din perioada *road movies*-urilor la care o târâse uneori pe Sevgi în cinematografele din Village, dar maşina bâzâia destul de plăcut şi urcară rampa de ieşire în viteză. Norton luă curba pe autostrada către oraş. Complexul aeroportului rămase ca o coroană fermecată aruncată în urma lor.

Norton ridică din nou privirea în oglindă şi întrebă:

— Unde o să stea, Sev?

— Mă puteţi lăsa la un hotel, zise Marsalis căscând. Oricare. Nu sunt fiţos.

Sevgi mimă şi ea un căscat şi se afundă în scaun.

— Hai să rezolvăm asta mâine. Ar fi prea mare bătaie de cap să organizăm asta acum. Poţi sta la mine în seara asta. Tom, îl aduc eu şi ne întâlnim la birou, la prânz. Undeva pe la mezanin. Să zicem la douăsprezece?

Vederea periferică i-l arăta pe Norton încercând să stabilească

contactul vizual în oglindă. Faţa lui avea atenta lipsă de expresie şi imobilitate pe care ea o asocia cu observarea unei greşeli. O folosea des la întâlnirile cu Nicholson. Privi cu încăpăţânare pe fereastra laterală.

— Poate să stea la mine, Sev. Am loc.

— Şi eu.

Reuşi s-o spună cu detaşare. Privea încă panglica de metal a parapetului de siguranţă alunecând lin pe lângă maşină, în semiîntuneric. Un taxi trecu pe partea opusă a autostrăzii.

— Oricum, Tom, ţi-ar lua aproape o oră numai ca să cureţi toate porcăriile pe care le ţii în camera liberă. Eu nu trebuie decât să desfac *futon*-ul. Tu doar du-ne până acolo, o să mă descurc.

Se întoarse şi îi întâlni ochii în oglindă. Inexpresivitate contra inexpresivitate. El ridică din umeri şi puse muzică la sistemul audio al maşinii, un punk antic din vremurile Secesiunii, pe care nu-l mai cânta nimeni. Detroitus sau Error Code; Sevgi nu reuşise niciodată să deosebească trupele, în ciuda eforturilor lui Norton de a o instrui. Reveni la fereastră şi lăsă vitriolul muzicii să treacă peste ea, legănată de liniile familiare ale basului şi sunetele gângave, sparte ale chitarelor. Gura îi forma fragmente de versuri:

„În final ai obţinut ce-ai vrut, ai
Mica ta lume închisă
Ai binele şi răul supereroului
Şi blestematul de steag fluturând!”

Marsalis se foi, se aplecă să citească pe display şi se lăsă la loc fără vreun comentariu. Furia acută a chitarelor se scurgea din difuzoare. Maşina aluneca prin noapte.

Când traseră în faţa clădirii unde locuia Sevgi, Norton opri motorul şi ieşi să-i conducă până la uşă. Era un gest amabil, dar părea nepotrivit – Harlemul nu mai văzuse o crimă serioasă de zeci de ani şi, oricum, printre scheletele din fibră de carbon ale tarabelor din piaţă se mişcau deja oameni cu lăzi, instalându-se. Locul avea să revină la viaţa lui zgomotoasă peste câteva ore. Sevgi îşi notă în minte să se asigure că ferestrele sunt bine închise înainte să se culce. Îi zâmbi obosită lui Norton.

— Mulţumesc, Tom. Ar fi bine s-o iei din loc.

— Da.

Ezita.

— Atunci, ne vedem la mezanin, zise ea vioi.

— Hm, da. La douăsprezece?

— Da, e bine la douăsprezece.

— Unde vrei să mănânci? La Henty's sau…

— Sigur. Henty's, zise, în timp ce se retrăgea deja. Sună bine.

El aprobă încet din cap şi se întoarse la maşină. Ea îi făcu cu mâna. Norton dădu înapoi, uitându-se în spate.

Îl urmăriră plecând înainte ca Sevgi să se întoarcă spre uşa clădirii şi să-i arate scanerului faţa. Uşa se deschise cu un geamăt hidraulic.

— Etajul şase, zise săltându-şi rucsacul pe umăr. Nu e lift.

— Zău? Şi ce rost are?

— Parfum de epocă. Vii?

Începură să-şi târşească picioarele pe scări. În timp ce urcau, panourile LCLS se trezeau clipind pe fiecare palier, apoi se stingeau în urma lor. Lumina albă, puternică strălucea pe pereţii cu picturi în stil graffiti pre-Secesiune şi cu holoimagini ale clădirii în diversele ei stadii de dezvoltare. Sevgi constată că le observa pentru prima dată după luni de zile, conştientizând faptul că bărbatul din spatele ei aprindea toate luminile pentru ea, nu numai LCLS-urile. Îşi reprimă impulsul de a face pe ghidul turistic.

În apartament trecu dintr-o cameră în alta, arătându-i unde erau lucrurile. El intră la baie imediat ce termină ea. Cât stătu el acolo, Sevgi verifică ferestrele, programă încuietorile, se organiză. Aduse aşternuturi şi o pătură dintr-un dulap. Îşi surprinse imaginea într-o oglindă în timp ce scotea lenjeria şi nu-şi recunoscu expresia de pe faţă. O stare de confuzie călduţă, iritabilă creştea în ea, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. Întoarsă în living, umflă *futon*-ul şi îl extinse. Tocmai întindea cearceaful când el veni lângă ea.

— Îţi aparţine, zise Sevgi terminând şi ridicându-se.

— Mulţumesc.

Stăteau în picioare, uitându-se la aşternuturile curate, proaspete. El părea să aştepte ceva. Probabil ca reacţie, un circuit se închise undeva în interiorul ei. Băgă mâinile în buzunarele hainei şi îi prinse privirea.

— Uşa are încuietoare dublă, spuse. Cu cod ADN.

El încruntă o sprânceană. O întrebare tăcută.

„La naiba, începem!"

— E mai bine să ştii de pe-acum, Marsalis. O să afli mai devreme sau mai târziu, aşa că e mai bine să afli de la mine. Ultima mea relaţie a fost cu un treisprezece. E mort acum, dar ştiu cum merg lucrurile, spuse şi îşi atinse tâmpla cu degetele. Ştiu cum funcţionaţi aici, sus. Acum probabil calculezi cel mai scurt drum prin oraş până pe East 45 şi First.

Nicio reacţie vizibilă. Continuă:

— Ai dreptate, nu e departe. Trei, patru kilometri, traversezi graniţa

şi eşti liber. E teritoriu ONU, chiar aici, în inima New York-ului. Nu sunt sigură cum o să te scoată după aia, dar bănuiesc că puterea existentă în Uniune n-o să se chinuie prea mult. În general au o relaţie mai bună cu ONU decât cu COLIN. Ca să spunem adevărul, nici ei nu ne simpatizează mai mult decât cei din Republică.

— Asta trebuie să fie foarte supărător pentru voi.

— Amabil din partea ta. Aşadar, cum am spus, ştiu ce-ţi trece prin minte. Nici măcar nu te condamn prea mult. Aici nu eşti chiar liber – te-ai blocat în ceva la care probabil ai prefera să nu participi. Eşti privat de libertate, şi ştiu cât de rău e aşa ceva pentru mintea unui treisprezece. Cauţi o cale să păcăleşti încuietorile sau să spargi uşa.

Cuvintele lui Ethan. Obişnuia să zâmbească atunci când le spunea, acel zâmbet de genul „arde ceva“.

Aşteptă să vadă ce va face el. Dacă va face vreo mişcare.

Nu făcu nimic. Ridică doar o sprânceană, privind în jos la palma deschisă. Ea recunoscu antrenamentul de dislocare şi o străbătu un fior uşor.

El îşi drese glasul.

— Bine, e grozav să fiu atât de bine înţeles. Dar vezi, domnişoară Ertekin, pare să existe o scăpare majoră în procedurile prezentate. Dacă sunt ticălosul treisprezece violent şi spărgător de uşi care…

— N-am spus…

— … care presupui că sunt, atunci ce mă opreşte să-ţi sparg capul aici pe loc, să te tai ca să fac rost de ceva sânge cald pentru preţioasele tale încuietori ADN, apoi să sprintez înainte de venirea zorilor prin oraş?

— Încuietoarea funcţionează numai cu salivă.

Se holbă la ea.

— Tot aş putea să ţi-o scot din gură după moarte.

— Crezi că mă sperii, Marsalis?

— Puţin îmi pasă dacă te sperii sau nu.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, vocea lui se încordase, tinzând spre furie.

— Te-ai regulat cu un ratat de îmbunătăţit genetic care pretindea că e treisprezece şi vrei să te autoamăgeşti că eu sunt el, asta-i problema ta. Nu ştiu ce simbolizez eu pentru tine, Ertekin, ce *vrei* să simbolizez, dar nu sunt dispus la asta. Nu sunt, fir-ar al dracului, un număr, nu sunt un cod genetic. Eu sunt Carl Marsalis, cred că am făcut deja cunoştinţă.

Întinse brusc braţul, într-o parodie de ofertă a unei strângeri de mână, apoi îl lăsă să cadă.

— În caz că n-ai înţeles ideea, este *tot* ce sunt. Dacă ai o problemă cu asta, atunci du-te dracului şi rezolv-o undeva unde să nu fiu obligat să te

ascult.

Stăteau faţă în faţă, fixându-se, la câţiva metri distanţă unul de celălalt. Lui Sevgi i se părea că încăperea se leagănă uşor pe axa privirilor lor.

— Te afli în casa mea, îi reaminti ea.

— Atunci cazează-mă la hotel.

Îi susţinu privirea un timp, apoi se uită în jos, spre *futon*-ul desfăcut.

— Unul cu room service care nu ţine predici clienţilor.

O altă pauză:

— Şi cu lift.

Din senin, o pufni râsul. Tuşi.

— Corect, zise.

El ridică din nou ochii. Rânji.

— Corect.

Sevgi se aşeză pe unul dintre braţele canapelei. Ţinea încă mâinile în buzunare, dar putea simţi cum tensiunea începe să o părăsească. Marsalis ridică un braţ spre ea, apoi îl lăsă să cadă.

— Sunt obosit, zise.

Nu era clar dacă intenţionase să sune ca o scuză sau ca o informaţie.

— Nu mă duc nicăieri, nu încerc să te las baltă. Am de gând să dorm şi de dimineaţă o să vedem dacă o putem lua de la capăt. Ţi se pare în regulă?

Sevgi aprobă cu o mişcare a capului.

— Sună bine.

— Mda.

Privi în jur, apoi fixă iar *futon*-ul:

— Bun. Mulţumesc că mi-ai făcut patul.

Ea ridică din umeri.

— Eşti oaspetele meu.

— Pot să-mi iau un pahar cu apă?

Sevgi se ridică şi făcu semn din cap spre bucătărie.

— Sigur. Răcitorul e pe masă. Paharele sunt în dulapul de deasupra. Serveşte-te singur.

— Mulţumesc.

— Nicio problemă. Noapte bună.

Se duse în dormitor şi închise uşa în urma ei. Stătu acolo un timp, ascultându-l cum se mişca prin bucătărie. Apoi scoase mâna dreaptă din buzunar, deschise palma şi analiză paralizorul Remington. Părea inofensiv, un tub scurt, gros, de un gri mat şi neted. Încărcătura clipea verde la un capăt. Aruncat cu putere sau înfipt în ţintă cu mâna, avea destulă energie ca să doboare orice om şi să-l lase acolo aproape

douăzeci de minute.

Ezită o clipă, apoi strecură paralizorul sub pernă şi începu să se dezbrace.

Marsalis se întinse cu faţa în sus pe *futon,* sprijinindu-şi capul pe palmele încrucişate, şi fixă tavanul.

„Deci tot închis!"

„Târfă proastă!"

„Mă rog, nu chiar. Te-a simţit de la o mie de metri. Asta o face să fie al naibii de deşteaptă!"

Oftă şi se uită într-o parte spre fereastră. Şase etaje – o clădire probabil zăvorâtă cu acelaşi sistem de securitate ca la uşă. Nicio şansă.

„Întotdeauna…"

„Of, la dracu'. Nu l-ai *ascultat* pe Sutherland? Să faci numai lucruri cu care să trăieşti fericit. Ţi-a făcut patul, ce naiba. Ai scăpat din Republică, ai scăpat din închisoare. Cât de rău poate să fie?"

„Rămâi până ia sfârşit, analizează cazul. Dă câteva sugestii, fă-i să se simtă confortabil cu tine. Dacă vor să meargă treaba, nu te pot ţine în lesă zi şi noapte!"

Se întinse după pahar şi se ridică în capul oaselor să bea.

„Deci ea e o iubitoare de ciudaţi. Nu pare genul!"

„Genul fiind? Zooly?"

„Haide, asta a fost o dată!"

„De două ori. Până acum!"

„Zooly e o prietenă!"

„Da, o prietenă căreia îi place să reguleze ciudaţi din când în când. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate statutul meu genetic e de vină!"

„Corect. Şi poate Ertekin asta şi-a regulat prietenul ciudat numai pentru ceea ce era el!"

„Of, culcă-te!"

Nu reuşea. Meshul îi provoca junghiuri ruginite, în contratimp cu pulsul lui.

„Mai bine să te ocupi mâine de asta. Aproape patru luni de clorură sub nivelul standard, o să fii norocos dacă nu te apucă în curând!"

„Cu Dudeck şi amicii lui păruse să meargă!"

„Mda, dar acum nu ai de-a face cu o gaşcă de dobitoci neo-nazişti, ci cu un alt treisprezece. Un treisprezece adaptat, după cum se pare. O să trebuiască să fii dopat corect tot timpul dacă o să… Stai aşa. Dacă o să ce? Câteva zile şi o gardă lăsată jos, şi am plecat de aici, ţine minte!"

Începu să se uite iar fix la tavan.

Capitolul 18

O revărsare bruscă de clorură îl trezi cu o durere resimţită până în măduva oaselor, de-a lungul antebraţului stâng, transpirând brusc din cauza suferinţei intense. În somn se ghemuise instinctiv şi, când se trezi, avea un scâncet slab înţepenit în gât. Antrenamentul de control al durerii al Mătuşii Chitra, imperativul tăcerii.

Acceptă durerea, respiră, respiră controlat, şi *nu scoate niciun sunet.* Înghiţi în sec şi se rostogoli, protejându-şi membrul dureros cu celălalt braţ.

Îşi aminti că se afla acasă la Sevgi Ertekin şi se relaxă. Scâncetul se eliberă într-un geamăt adânc.

Camera era inundată de o lumină abia filtrată – la ferestre erau draperii varipolara şi cineva uitase să le opacizeze complet noaptea trecută. Ceasul lui arăta puţin peste ora nouă.

Mârâi şi-şi flexă degetele mâinii stângi, alungând durerea. Meshul, din motive pe care laboratoarele biologice Marstech aparent încă nu le înţelegeau, îşi „amintea" traumele rănilor şi tindea să supraîncarce sistemul în acele părţi ale corpului care suferiseră în trecut. Era în regulă atâta timp cât sistemul era alimentat corect; în cel mai rău caz, te alegeai cu o căldură şi o mâncărime pe locul rănilor vechi. Dar, de la rahatul pe care-l cumpărase de la Louie în ultimele luni, interfaţa neuromusculară trebuia să fi fost iritată şi inflamată. Iar Carl oprise cândva un câine de luptă saudit cu antebraţul. Un hibrid monstruos, modificat genetic, pal ca o fantomă şi arătându-şi colţii când se materializase din noaptea deşertului şi sărise la gâtul lui.

Impactul îl trântise pe spate, fălcile se afundaseră în os şi, chiar şi după ce omorâse ticăloşenia, avusese nevoie de aproape cinci minute să-i descleştеze fălcile şi să scape de el.

Ascultă sunetele din apartament şi nu auzi nimic. Evident, Ertekin încă dormea dusă. N-avea nicio şansă să mai adoarmă acum, iar uşa era tot încuiată. Se gândi o clipă la încuietoare, apoi renunţă, îşi trase pantalonii şi se duse în bucătărie. După o scurtă căutare în dulap făcu rost de cafea pentru espresorul din colţ. OLYMPUS MONS ROBUSTA BLEND – DIN ADEVĂRATELE LABORATOARE GENETICE MARSTECH! „Mda, sigur". Îşi permise un zâmbet acru şi programă maşina pentru două cafele slabe, apoi se duse la frigider după lapte.

Erau două cutii de carton Longlife deschise; după greutate, una părea plină cam pe jumătate, iar cealaltă mult mai puţin. Dintr-un impuls adulmecă ambele cartoane rupte. Se strâmbă şi le răsturnă cu grijă una după alta în chiuvetă. Din cea mai puţin plină ieşi conţinutul semisolid

şi greu, împrăştiindu-se pe metal în cheaguri albe, subţiri. Clătină din cap şi curăţă mizeria.

— Tu şi Zooly v-aţi înţelege ca-ntr-o casă în flăcări, murmură şi se întoarse la dulap să mai caute lapte.

— Cu cine vorbeşti?

Se întoarse cu o nouă cutie în mână. Bucătăria se umpluse de mirosul cafelei, şi ori asta, ori zgomotul pe care îl făcuse scotocind în dulapuri o trezise pe Ertekin. Stătea în uşa bucătăriei, cu pleoapele grele, cu părul nepieptănat, purtând un tricou NYPD decolorat, cu câteva numere prea mare pentru ea şi, după cum părea, cam nimic altceva. Expresia de pe faţa ei nu era prietenoasă.

— Cântam, răspunse el. Pentru mine. Am făcut cafea.

— Da, asta văd.

El înălţă o sprânceană.

— Eşti binevenită.

Sevgi îl privi un timp impasibilă, apoi se întoarse cu spatele. El îi observă prin tricou linia şoldurilor, apoi lungimea coapselor când, pe jumătate întoarsă, îşi apropie picioarele.

— Cât e ora?

— Cam nouă jumate.

— La dracu', Marsalis, spuse şi glasul ei se pierdu în depărtare, înspre dormitor. Ai insomnie sau ce?

Zgomotul apei curgând, o uşă închizându-se şi estompându-l. O imagine subită, nechemată îi apăru în minte. Sevgi Ertekin îşi scoate tricoul şi intră sub duş, adunându-şi mâinile sub bărbie, dedesubtul şuvoiului de apă caldă, cu braţele aplatizându-i sânii şi…

Marsalis zâmbi sarcastic şi înlătură scenariul filmului interior înainte să-i ajungă în vintre. Termină oricum de făcut cafeaua. Ieşi densă şi cremoasă, cu spumă, împrăştiind o aromă care îl transportă în trecut, la corturile prăfuite din tabăra Huari. Mâncărimea rău prevestitoare de pe piele, cauzată de lumina soarelui trecând printr-o atmosferă abia de curând devenită suficient de densă ca să poată fi respirată, atracţia inconfortabilă a gravitaţiei lui Marte, strânsoarea slabă a unei planete care nu îl recunoştea ca aparţinându-i şi nu înţelegea prea bine de ce ar trebui să-l suporte. Cafea în căni de aluminiu, praful scrâşnind sub picioare şi Sutherland lângă umărul lui, recitând discursuri, ca mormăitul liniştitor al unui utilaj greu dintr-o uzină. „Aici nu e nimic la scară umană. Apără-ţi ochii de soare şi priveşte!" Şi uluitoarea imagine a Masivului Verne, care te făcea să-ţi înclini capul pe spate, susţinând punctul de vedere al celuilalt bărbat.

Turnă cafeaua în două căni, luă una pentru el şi pe a ei o lăsă să se

răcească pe masa din bucătărie.

O servise al dracului de bine. Sorbi din cana lui şi făcu o faţă surprinsă. „Din adevăratele laboratoare genetice Marstech“ era corect. Ura când realitatea confirma laudele răsunătoare ale şarlatanilor. Se întoarse în living şi se uită la piaţa de jos. Nu cunoştea bine oraşul, iar acea parte chiar şi mai puţin, dar clădirea în care locuia Ertekin era un bloc nanotech destul de standard şi bănuia că şi piaţa deschisă de dedesubt făcuse parte din acelaşi proiect de reamenajare. Avea liniile vag organice de la începuturile nano-construcţiilor. Cunoştea zone din sud-estul Londrei care arătau cam la fel. Clădiri într-o găleată – le torni doar şi le urmăreşti crescând.

O auzi ieşind din dormitor, o auzi umblând prin bucătărie. Apoi o simţi în aceeaşi cameră cu el, în spatele lui, privind. Îşi drese glasul. El se întoarse şi o văzu în partea opusă a camerei, îmbrăcată şi întrucâtva pieptănată, ţinând cana de cafea în ambele mâini. Făcu semn cu cana.

— Mulţumesc.

Îşi îndepărtă privirea, apoi reveni:

— Eu… nu sunt prea grozavă dimineaţa.

— Nu-ţi face probleme.

Căută la întâmplare ceva care să umple liniştea dintre ei:

— E un posibil semn de măreţie. Nici Felipe Souza nu era, din câte se ştie.

O urmă de zâmbet.

— Nu?

— Nu. Toată dinamica lui moleculară funcţiona în timpul nopţii. I-am citit biografia când am ajuns înapoi pe Pământ. Mi s-a părut ceva potrivit, înţelegi. Oricum, cartea spune că, atunci când l-au luat la UNAM, refuza să ţină cursuri înainte de prânz. Grozav să ai un astfel de profesor, nu?

— Nu pentru tine.

— Păi, capul meu începe să se învârtă imediat ce treci de structura de bază a atomului, aşa că…

— Nu, mă refeream la chestia cu dimineaţa. Făcu din nou semn cu cana, de data asta ţinând-o într-o singură mână, puţin mai deschisă. Tu n-ai fi…

— A, asta, spuse ridicând din umeri. E antrenamentul. Niciodată nu se şterge cu adevărat.

Tăcerea se aşternu din nou în urma cuvintelor lui. Conversaţia prinsă şi zdrobită în apele puţin adânci ale stânjenelii ei continue. Marsalis căută ceva de care să se agaţe din nou. Ceva ce-i sclipise vag în minte noaptea trecută, când în cele din urmă o luase în jos, pe panta somnului.

— M-am gândit. Voi aţi interogat djinnul de la bordul lui *Horkan's Pride,* nu-i aşa? În iunie, când a început totul.

— Da.

Glasul ei prelungi puţin cuvântul, întrebător. Lui îi plăcu cum sună. Bâjbâi după o continuare.

— Cine a făcut-o? Echipa locală?

Ea clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Am primit transcrierile, probabil a făcut-o vreun *geek* concediat din echipa care se ocupă de interfeţele MIT. Ei fac cea mai mare parte din munca noastră cu n-djinnii. De ce, crezi că le-a scăpat ceva?

— Există întotdeauna o posibilitate.

O privire sceptică.

— Ceva ce *tu* ai fi sesizat?

— Bine, poate nu ceva ce le-a *scăpat*, în sine, spuse sorbind din cafea şi gesticulând. Doar ceva ce nu căutau, pentru că nu era pus în scenă. O legătură între Merrin şi mine. Ceva care ar face o legătură între mine şi el.

— O legătură? Ai spus că nu-l cunoşti.

— Direct, nu. Haide, Ertekin, eşti poliţist. Trebuie să ştii ceva despre teoria complexităţii. Relaţii sociale.

Ea ridică din umeri.

— Sigur. Învăţam lucrurile de bază la orele de demodinamică. Intuiţia Yaroshanko, Chen şi Douglas, Rabbani. Totul până la Watts şi Strogatz, toate prostiile despre relaţiile în cercuri mici. Şi ce-i cu asta? Ştii, odată ce ieşi cu adevărat în stradă, majoritatea chestiilor din demodinamică sunt cam la fel de utile ca poezia într-un bordel.

El îşi reţinu un zâmbet.

— Poate că da. Dar relaţiile în cercuri mici funcţionează. Iar clubul variantelor treisprezece de pe Marte e un cerc foarte mic. Ca şi Marte în sine. Poate că nu-l cunosc pe Merrin, dar fac pariu că ai putea să mă apropii de el până la câteva grade sau mai puţin. Iar dacă astfel de legături există, nimeni nu le poate dibui mai bine decât un n-djinn.

— Da. Orice n-djinn. De ce trebuie să fie *Horkan's Pride?*

— Pentru că *Horkan's Pride* a fost ultimul n-djinn care l-a văzut pe Merrin în viaţă. E de la sine înţeles că…

Un uşor clinchet la uşă.

Ertekin se uită din reflex la ceas. Nedumerirea îi încreţi colţurile ochilor.

— Presupun că Tom nu are încredere să ne lase împreună, zise Carl sec.

Confuzia se stinse, înlocuită de un dispreţ pe care el îl consideră contrafăcut. Sevgi se duse la uşă şi ridică receptorul privat.

— Da?

Văzu că face ochii mari. Dădu din cap, zise „da“ de câteva ori, apoi închise. Când se uită din nou la el, era încruntată de-a binelea. Nu se putu decide dacă era îngrijorată sau supărată, sau amândouă.

— E Ortiz, zise ea. Vine aici.

El îşi ascunse propria surpriză.

— Ce onoare! Îşi transportă toţi noii angajaţi cu limuzina?

— Nu, cel puţin de când lucrez eu aici.

— Deci trebuie să fie din cauza mea.

Intenţionase să sune nepăsător şi încărcat de ironie. Dar undeva, cândva, în ultimele patru luni, îşi pierduse abilitatea. Simţi greutatea propriilor cuvinte, şi-o simţi şi ea.

— Mda, spuse şi se uită la el peste cana de cafea. Trebuie să fie din cauza ta.

Îl mai întâlnise pe Ortiz de două ori, dar se îndoia că omul şi-ar aduce aminte de el. Ambele întâlniri avuseseră loc cu ani în urmă, ambele fuseseră învăluite în nesinceritatea rigidă şi zâmbitoare a vizitelor diplomatice, iar Carl fusese doar unul dintre cele câteva variante treisprezece din şirul pe care agenţia îl aliniase ca să ţină deoparte lumea la sosirea sa. Munchen II era în plină desfăşurare, se vorbea despre revenirea COLIN la masa tratativelor pentru a aproba acordurile, de data acesta complet, şi toată lumea călca ca pe ouă. Pe atunci – Carl îşi aducea vag aminte, nu fusese atât de interesat – Ortiz era un consilier politic de curând recrutat, proaspăt venit după o carieră politică în Statele Rim, nefiind încă o figură majoră în ierarhia COLIN. Detaliile se estompaseră, dar Carl îşi amintea de părul grizonat şi tenul bronzat, o siluetă de dansator, subţire, cu şolduri înguste, care dezminţea cei cincizeci şi ceva de ani. Uşoara înclinare a liniei ochilor serioşi, cafenii ar fi putut fi un semn al ascendenţei filipineze sau doar al unei operaţii care să le sugereze votanţilor acelaşi lucru. Un zâmbet frumos.

Cât despre Carl, la momentul respectiv fusese ocupat să se bucure de confortul nou căpătatului său anonimat. Atenţia presei, legată de salvarea lui, de întoarcerea de pe Marte şi de *Felipe Souza* se stinsese, spre uşurarea lui, în anul precedent; maşinăria faimei, în absenţa oricărei tentative din partea lui de a reaprinde focul interesului, se plictisise de el şi se mutase în altă parte. Sigur, reuşise să revină viu şi cu mintea întreagă din coşmarul unei defecţiuni a sistemelor în plin spaţiu, dar ce *altceva* mai făcuse el în ultima vreme?

UNGLA era complet închisă, de o impasibilitate birocratică, n-avea nimic de-a face cu jocul media viu colorat care le place atât de mult reţelelor. Cazurile de referinţă abia urmau. Între timp, fiul adolescent al unui rege african îşi făcuse apariţia pe scena Europei, expunându-şi capacităţile Xtrasome la colegiul Cambridge şi înfăţişarea elegantă în cluburile din vestul Londrei. Familia Bannister îşi prelua, în mijlocul sarcasmului local, cetăţenia Uniunii. Un star experia thailandez se căsătorea. Şi aşa mai departe. Ochiul media se rotea, iar Carl îi simţea absenţa ca pe o bruscă umbră răcoroasă în soarele marţian.

Coborâră în stradă. Frigul pătrunse prin geaca S(t)igma subţire pe care şi-o procurase în Florida.

Ortiz îi aştepta pe cealaltă parte a bulevardului, sprijinit de flancul limuzinei COLIN, într-o haină simplă, neagră, bând cafea de la un automat de pe stradă. Carl putea să vadă logoul galben cu negru repetându-se, o hologramă slabă în aerul proaspăt de iarnă al pieţei, reluat în miniatură pe polistirenul extrudat din mâna lui Ortiz. Vaporii se înălţau din ceaşcă şi întâlneau aburul îngheţat din respiraţia lui atunci când ducea cafeaua la buze. Un ofiţer de securitate discret stătea în apropiere, cu mâinile uşor împreunate, scanând faţada din spatele lentilelor care-i ascundeau ochii.

Ortiz îi observă şi puse neglijent cafeaua lângă el, pe capota limuzinei. Când Carl se apropie, făcu un pas în întâmpinarea lui şi-i întinse mâna. Nicio tresărire, niciun semn al oţelirii interioare cu care era obişnuit Carl atunci când strângea mâna cuiva care ştia ce era el. În schimb, pe faţa bronzată a lui Ortiz se întindea un surâs larg care ştergea ani întregi de pe chipul lui altminteri sobru.

— Domnule Marsalis, mă bucur să vă văd din nou. A trecut ceva timp, nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine de la Bruxelles.

— Primăvara lui ’03, zise Carl mascându-şi surpriza. Da, îmi amintesc.

Ortiz făcu o mutră confuză.

— Ce nebunie mai era, nu-i aşa? Două planuri, complet diferite şi trăgând constant în direcţii opuse. Greu de crezut că ne-am ostenit măcar să stăm de vorbă.

Carl ridică din umeri.

— Să stai de vorbă e întotdeauna partea cea mai uşoară. Dă bine, nu costă nimic.

— Da, foarte adevărat.

Atenţia lui Ortiz se deplasă cu fineţea elegantă a politicianului de carieră:

— Domnişoară Ertekin. Sper să iertaţi deranjul. Tom Norton mi-a

spus că o să veniţi, dar am considerat, având în vedere neplăcerile, că ar fi bine să vă ofer o escortă. Şi pentru că oricum aveam drum prin oraş…

„Ai crezut că ţi s-a ivit prilejul să te dai bine pe lângă ONU. Corect. Sau poate doar să te holbezi la un treisprezece!”

Totuşi, dincolo de dispreţ, Carl nu reuşea să-l găsească prea antipatic pe Ortiz. Poate să fi fost strângerea de mână relaxată şi zâmbetul, poate doar contrastul cu ultimele patru luni petrecute în Republică.

Se întoarse să surprindă reacţia lui Ertekin, să vadă ce putea citi pe faţa ei. Ochii de tigru şi…

…ceva invizibil străbătu aerul dintre ei.

Carl se puse în mişcare înainte să înţeleagă în mod conştient de ce.

…o sclipire de mişcare neagră în colţul ochiului…

O izbi pe Ertekin cu braţele încrucişate, o trânti la pământ şi o strivi acolo. O mână bâjbâi după arma pe care nu o avea. Deasupra capului, aerul străzii erupse într-un şuierat furios.

Foc de electromag.

Auzi limuzina trecând prima, ciuruită de la un capăt la altul – suna ca o aversă subită de ploaie puternică. Cineva ţipa, alţii gemeau când erau loviţi. Trupuri cădeau în spatele lui, abia simţite. Urlete. El o strivea pe Ertekin, căutând în jur…

Gata.

În afara pieţei – agitaţia şi panica mulţimii din jur, trei siluete ghemuite îmbrăcate în negru şi mersul şuierat al patinatorilor. Ţineau strâns pistoalele pulverizatoare electromagnetice butucănoase la nivelul pântecului, atârnate în jos, cu ambele mâini, în timp ce înaintau prin mulţime. Îşi croiau drum cu umerii – Carl văzu trecători împinşi într-o parte şi căzând. Meshul făcea ca totul să fie redat cu încetinitorul. Claritatea datorată clorurii îl făcu să-l recunoască pe lider, modificându-şi poziţia în timp ce ridica gura pistolului pulverizator, cu ochii larg deschişi în zona cu piele palidă vizibilă prin masca neagră de schi. Aflat la cel mult şase metri distanţă, voia să se asigure că de data aceasta nu va rata.

Carl îşi fixă privirea asupra lui şi se ridică de jos mârâind.

După aceea, n-a ştiut dacă faptul că privise în direcţia bună, zgomotul pe care-l făcuse sau doar viteza, ajutată de mesh, îi salvase viaţa. Poate fusese uşoara tresărire de pe faţa bărbatului, când se repezise înainte; cu masca de schi, era greu de spus. Însă atunci Carl era deja în picioare, sărind pe el. Trei – numără: *unul doi! trei!* …paşi rapizi şi răsucirea proprie tehnicii *tanindo*. Muchia palmei stângi izbind sub bărbia patinatorului care conducea, în timp ce cu dreapta imprima o mişcare de ascensiune şi rotaţie. Amândoi se prăbuşiră, într-un haos de mâini şi

picioare. Pistolul pulverizator îi scăpă şi se sparse. Carl ajunse deasupra patinatorului şi începu să-l lovească în faţă şi în gât.

Ceilalţi doi acţionară cu precizie. Cel din dreapta sări abil peste trupurile ghemuite aflate în calea lui, ateriză cu un sunet puternic de plastic lovit şi continuă să meargă. Carl surprinse confuz aterizarea, prea ocupat să-l ucidă pe lider ca să mai fie foarte atent. Dar simţi cum celălalt greşeşte aceeaşi manevră şi agaţă din salt, cu o patină, umărul ridicat al lui Carl. Silueta îmbrăcată în negru căzu cu capul înainte, aproape graţios, şi se rostogoli pe pavaj. Impact controlat – se putea ridica în secunda următoare. Meshul despărţea momentele ca pe nişte bucle de cablu. Carl mai izbi o dată sălbatic cu cotul şi, sub el, liderul se înmuie brusc. Când cel căzut era aproape în picioare, Carl făcu un salt înainte, apucă greoi electromagul liderului cu mâna stângă, se suci într-o parte căutând linia de tragere şi goli încărcătorul.

Când părăsi pistolul, încărcătura şuieră ca o apă în fierbere. Niciun recul – *slavă Domnului!* – şi destul de drept. Carl rămase întins, ca răstignit şi urmări cum gloanţele îşi sfâşie ţinta. Patinatorul păru că are de gând să facă un nou salt înainte, dar de data asta smucit, fără graţie. Se prăbuşi cu faţa în jos, se contorsionă o dată apoi nu se mai mişcă.

Mecanismul de alimentare al electromagului tuşi în gol şi se opri.

Sunetele se auzeau filtrate: voci ridicate şi plânsete isterice. Carl le auzea tot prin gheaţa meshului, ca printr-un tub lung. Se sculă prudent, nu pe deplin convins că cel de-al treilea patinator nu avea să se întoarcă. Aruncă arma goală şi se apropie de mort. Se lăsă pe vine lângă trup şi trase pistolul din mâna lui. Verifică aproape absent încărcătura şi trecu pe autopilot, apoi cercetă pagubele din jur.

Limuzina era făcută praf, având caroseria plină de cicatrice gri pe fondul negru, după ce fusese măturată de focul magnetic.

Ferestrele erau găurite în câteva zeci de locuri, opacizate până la alb, cu un păienjeniş de linii în jurul fiecărei găuri. În mod incredibil, cafeaua lui Ortiz era tot acolo unde o pusese, intactă şi aburind tăcută pe capota limuzinei. Dar Ortiz şi ofiţerul lui de securitate erau amândoi căzuţi, îmbrăţişaţi şi nemişcaţi – se părea că bodyguardul încercase să-şi pună şeful la pământ şi să-l acopere, dar sângele care se aduna pe pavaj, acolo unde zăceau, sugera că nu reuşise. Împrejur mai erau şi alte cadavre, cumpărători şi negustori de la tarabe prinşi în linia focului. Ertekin era în genunchi, holbându-se ameţită în jur la dezastru. Din cauza şocului, pielea măslinie i se făcuse palidă.

— Am doborât doi dintre ei, spuse Carl răguşit, ajutând-o să se ridice în picioare. Al treilea a fugit prea repede. Îmi pare rău.

Ea îl privea fix.

— Ertekin, zise, fluturând din degete în faţa ei. Eşti rănită? Ai păţit ceva? Vorbeşte-mi, Ertekin!

Se scutură. Îi împinse mâna într-o parte.

— Sunt bine.

Suna ca un croncănit slab. Îşi drese glasul.

— Sunt teafără. Ar fi bine… să chemăm o ambulanţă. Oamenii ăştia…

Se cutremură din nou.

— Cine a fost? Ai văzut…?

— Nu.

Carl se uită în direcţia în care dispăruse ultimul patinator. Simţea cum hotărârea îl acoperă ca o gheaţă.

— Nu, n-am văzut. Dar imediat ce ajunge aici maşina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN, ca să putem începe să lucrăm.

Capitolul 19

Sevgi mai tremura încă atunci când sosiră poliţiştii. Simţi o jenă bizară când detectivul, un bărbat slab, cu piele întunecată şi chip osos, termină de vorbit cu patrula şi se apropie de ea.

Era pregătit să ia notiţe. Învelită în pătura izolatoare a ambulanţei, aşezată în uşa deschisă din spate a limuzinei distruse şi urmărindu-i pe oamenii de la CSI cum îşi vedeau de treburi, se simţi copleşită de statutul ei de civil.

— Domnişoara Ertekin?

Ridică ochii goi.

— Da, eu sunt.

— Detectiv Williamson.

Deschise palma stângă. Hologramă NYPD prinse viaţă, sclipind spre ea în albastru şi auriu, ca o comoară pierdută.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă vă simţiţi în stare să răspundeţi.

— Sunt bine.

Luase syn în acea dimineaţă, la duş, dar probabil încă nu se declanşase, chiar dacă era pe stomacul gol. Se străduí orbeşte să găsească nişte rezerve artificiale şi se adună, străbătută de un fior.

— Am fost şi eu în poliţie. Sunt bine.

— Zău?

Politicos şi curios. Williamson nu voia să-i fie amic. Putea să bănuiască de ce.

— Da, unsprezece ani. În Queens, apoi la Omucideri, în Midtown.

Îi reuşi un surâs tremurător:

— Voi sunteţi de la Douăzeci şi opt, aşa-i? Larry Kasabian mai e ataşat acolo?

— Da, cred că mai e.

Nu era nicio căldură în cuvintele lui. Făcu semn din cap către Marsalis, care stătea ţeapăn pe treptele clădirii, în geaca lui de deţinut de la South Florida State, privind echipa de la locul crimei cum lucra, de parcă ar fi fost o piesă de teatru montată special pentru el.

— Poliţistul pretinde că i-ai spus că tipul ăla e un treisprezece.

— Da, zise blestemându-se pentru ceea ce spusese. Da, este.

— Şi… spuse el având un moment de ezitare. Are vreo legătură cu cineva de aici, din oraş?

Sevgi oftă.

— Am ajuns aseară târziu. Este consultant tehnic la Securitatea COLIN, dar încă nu am avut timp să informăm pe nimeni.

— Bine.

Dar evident că nu era bine; expresia lui Williamson rămase rece.

— Nu am de gând să urmăresc problema asta, dar trebuie să-l înregistraţi. Astăzi. El, ăă, locuieşte cu dumneavoastră?

Implicaţiile se insinuau dincolo de cuvinte. Fu ca o palmă. Fu ca tirada tatălui ei, atunci când aflase despre Ethan. Sevgi îşi simţi trăsăturile încordându-i-se.

— Nu, el nu, ăă, locuieşte cu mine, îl parodie ea. El, ăă, locuieşte într-o locuinţă plătită de COLIN, imediat ce îi vom găsi una. Aşa că presupun că am putea renunţa la paranoia Jesusland. Şi poate ne-am putea ocupa de problema prezentă a poliţiei? Cum să fie?

Ochii lui Williamson fulgerară.

— Foarte bine, domnişoară Ertekin, zise el plat. Problema prezentă a poliţiei e că ciudatul ăla tocmai a ucis doi oameni înarmaţi în plină zi, cu mâinile goale, şi nu pare să aibă nicio zgârietură. Acum, poate mă las condus de paranoia, sau poate e vechiul şi demodatul instinct de poliţai, dar ceva nu se potriveşte.

— Are un sistem bio îmbunătăţit pentru mediul de pe Marte. Şi e antrenat pentru luptă de la vârsta de şapte ani.

Williamson mormăi.

— Mda, am auzit despre ei. Răi până-n măduva oaselor, nu? Iar dumneata nu consideri că oamenii pe care i-a ucis aici erau experţi.

— Voi asta credeţi? Sevgi îşi frecă degetele de canapeaua ciuruită de gloanţe de lângă ea. Haide, Williamson, uită-te la rahatul ăsta. Experţi? Nu, erau doar nişte tipi care aveau arme.

— Există vreun motiv să crezi că cineva ar trimite o echipă prăpădită, cu pulverizatoare de închiriat, pe urmele unui manager COLIN?

Ea clătină tăcută din cap. „Nu erau pe urmele lui Ortiz“ – o ştia în sinea ei. „Ortiz doar le-a stat în cale. Erau aici ca să-l omoare pe Marsalis. Să-l omoare înainte să afle ceva despre Merrin“.

Nu avea de ce să-i împărtăşească acum astea lui Williamson.

— Poliţistului i-ai spus că nu ai văzut deloc lupta?

Clătină din nou din cap, mai categoric de data asta, cu forţă.

— Nu, n-am văzut prea mult. N-am prea văzut nimic. Eram la pământ…

— Unde te-a aruncat el, corect?

— Da, aşa e.

Greutatea trupului lui peste al ei.

— Probabil mi-a salvat viaţa.

— Aşadar el i-a văzut venind?

— Nu ştiu. De ce nu-l întrebi pe el?

Williamson dădu din cap.

— Ajung şi la asta. Deocamdată te întreb pe tine.

— Iar eu îţi spun că nu ştiu.

Urmă o pauză scurtă. Williamson se porni din nou:

— Conform declaraţiei tale, crezi că au fost trei atacatori. Sau asta e ceea ce a spus prietenul tău ciudat de-acolo?

— Nu. Am văzut unul fugind spre bulevard.

Arătă spre cadavrele împachetate ale oamenilor ucişi de Marsalis. Îmbrăcămintea neagră a patinatorilor se vedea clar prin plastic.

— Ştiu să număr.

— O descriere?

Ridică ochii spre el, privindu-l îndelung.

— Îmbrăcaţi în negru. Purtau măşti de schi.

Williamson oftă.

— Mda. Bine. Ai ceva să-mi spui despre celălalt? Făcu semn spre al treilea pachet de pe trotuar. Faţa palidă şi stropită de sânge a bodyguardului lui Ortiz privea cu ochii larg deschişi prin plastic. Fuseseră nevoiţi să-l rostogolească pe spate ca să-l scoată pe Ortiz de sub el şi să-l urce în ambulanţă, şi în această poziţie fusese acoperit de către cei de la CSI.

Sevgi ridică din umeri.

— Paza.

— Îl cunoşteai?

— Nu. Nu făcea parte din secţiunea mea. Dintr-odată, Sevgi îşi dădu seama de ce era Williamson atât de iritat. Teoretic, se aflau pe teritoriul NYPD, dar sub Colony Initiative Act, ea ar fi putut oricând să preia controlul. Fu străbătută brusc de-o senzaţie de putere, de parcă ar fi avut nişte insecte în stomac. Nu era un sentiment total inocent.

Williamson făcu câţiva paşi şi se opri lângă bodyguardul mort. Se uită în jos la chipul bărbatului.

— Deci omul ăsta l-a acoperit pe Ortiz, corect?

— Aparent, da.

— Mda, asta era slujba lui. Iar ciudatul tău…

— Ai vrea *să nu mai foloseşti dracului cuvântul ăsta?* Îşi atrase o privire curioasă. Detectivul se întoarse la limuzină.

— Bine. Paznicul îl acoperă pe Ortiz. Prietenul tău *modificat genetic* te acoperă pe tine. Ai vreo idee de ce ar fi făcut asta?

Sevgi clătină obosită din cap.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Da, o să-l întreb. Dar variantele treisprezece nu sunt recunoscute pentru sinceritatea lor, spuse Williamson, făcând intenţionat o pauză.

Nici pentru sacrificiul de sine. Trebuie să însemne ceva pentru el.

Sevgi se uită urât la detectiv, şi poate că era din cauza synului care se declanşa, dar se gândi că i-ar fi putut zbura capul de pe umeri lui Williamson dacă ar fi avut o armă în mână. Reveni cu picioarele pe pământ şi îl înfruntă.

— Discuţia s-a încheiat, domnule detectiv.

— Nu cred…

— Am *spus* că am încheiat discuţia.

Fără îndoială, era synul. Furia o împingea, dar medicamentul îi dicta atitudinea. Williamson era cu un cap mai înalt decât ea, dar stătea în faţa lui ca şi cum ar fi purtat o armură. Ca şi cum în ultimele patruzeci de minute nu s-ar fi întâmplat nimic. Pătura izolatoare i se adunase la picioare.

— M-aş bucura să discut cu cineva mai puţin neandertalian. Dar cu tine îmi pierd timpul.

— Investigăm o cri…

— Da, în clipa asta aşa e. Vrei să vezi cât de repede pot să transform asta într-o operaţiune a Securităţii COLIN?

Detectivul strânse din dinţi, dar nu spuse nimic.

— Dă-te la o parte, lasă-mă dracului în pace, şi poţi să-ţi continui investigaţia. Altfel îţi aplic legislaţia COLIN, şi poţi să te întorci să le spui celor de la Douăzeci şi opt că şi-au pierdut jurisdicţia.

Dincolo de syn simţi o uşoară împunsătură de vinovăţie când îl privea pe Williamson căzut, o empatie venind din anii pe care ea însăşi şi-i petrecuse „de cealaltă parte a gardului”.

Şi-o înăbuşi. Traversă strada către Marsalis.

COLIN sosi cu forţe modeste, aproximativ zece minute mai târziu. Un Land Rover securizat rulă tăcut prin piaţă, îndepărtând mulţimea cu un puls subsonic de slabă intensitate care o făcu pe Sevgi să scrâşnească din dinţi chiar şi la distanţă. Ea nu-l anunţase pe Norton, deci altcineva probabil autorizase mişcarea atunci când se răspândiseră veştile despre Ortiz. Poliţia ţinuse un timp la distanţă echipele de filmare acreditate şi artiştii independenţi, dar deja probabil că se ştia totul.

Land Roverul opri la marginea scenei crimei, fără să-i pese prea mult de barierele întinse de NYPD. Un colţ umflat de blindaj al caroseriei trecu de raza galbenă luminoasă şi declanşă alarma. Poliţiştii în uniformă sosiră alergând.

— Subtil, zise Marsalis.

Uşa pasagerului din faţă se deschise, atârnând într-un unghi îngust. Tom Norton se ridică pe prag în spatele ei, cercetând scena crimei. Chiar

şi de la depărtare Sevgi putea vedea cât de cenuşie îi era faţa.

— Sev?

— Aici.

Îi făcu cu mâna de pe treptele clădirii şi Norton o observă. Deschise mai mult uşa, coborî şi o închise la loc. Schimbă câteva vorbe cu poliţiştii întâlniţi în cale, îşi prezentară reciproc insignele şi ei îi deschiseră drumul. Cineva se duse să oprească alarma şi liniştea inundă strada. Land Roverul se retrase câţiva metri şi rămase acolo, torcând ca un tanc elegant, ceea ce în esenţă şi era. Şoferul nu-şi făcu apariţia.

— Reacţionăm cam exagerat, nu-i aşa? întrebă Sevgi când Norton ajunse lângă el.

El făcu o grimasă.

— Spune-i asta lui Ortiz.

— E bine?

— Comparativ cu ce? Nu e mort, dacă la asta te referi. L-au conectat la jumătate din maşinile de menţinere a vieţii disponibile la Weill Cornell. Răni la organele importante, dar are deja pe undeva un stoc de culturi. Familia a fost anunţată.

Norton părea că se simte rău uitându-se în jur la cadavrele înfăşurate strâns în plastic.

— Şi oricum, ce *dracu* făcea aici, Sev?

Ea clătină din cap.

— Cred că voia să mă întâlnească pe mine, zise Marsalis ridicându-se în picioare pentru prima dată după atac, apoi căscă larg.

Norton îl fixă cu neplăcere.

— E vorba numai despre tine, nu?

— NYPD este pe capul lui Tom, zise Sevgi detaşat. Detectivul care se ocupă de caz n-a dat doi bani pe Ortiz, tot ce voia să afle era cum de avem un treisprezece fără licenţă în libertate, pe străzi.

— Aşa-i, spuse Norton concentrându-se asupra noii misiuni. Cum îl cheamă pe detectiv?

— Williamson. De la Douăzeci şi opt.

— O să vorbesc cu el.

— S-a vorbit deja. Nu la asta mă refer. Cred că ar fi mai bine dacă am lăsa să pară un atentat asupra lui Ortiz.

— Crezi că nu a fost?

Norton clipi nedumerit. Arătă spre unul dintre asasinii morţi:

— Echipaj de patinatori, Sev. Urmăresc limuzina în trafic, e procedura standard a bandelor. În oraş avem zece, douăsprezece crime pe an exact în acelaşi mod. Ce altceva vrei să scoţi din asta?

Sevgi făcu semn din cap către Marsalis.

— Hai, Sev, cred că glumeşti. Am venit în oraş de mai puţin de o zi. Cine ştia că suntem aici?

— Nici altfel nu are niciun sens, Tom. Tipii ăştia erau o bandă de pe stradă, una de la nivelul de jos. De ce ar veni după unul de la etajul cincizeci, ca Ortiz? Omul ăsta n-ar recunoaşte problemele străzii nici dacă l-ar muşca de cur.

— Tocmai a păţit-o, făcu Marsalis, plat.

Norton îl învrednici cu o privire dură. Sevgi interveni:

— Uite ce e, indiferent ce s-a petrecut aici, am avut parte de suficientă publicitate nedorită în Florida. Hai să nu repetăm performanţa. Cere-le poliţiştilor să nu abordeze problema din unghiul treisprezece, asigură-te că media n-o propagă. Pentru public, Marsalis poate fi un eroic bodyguard al COLIN, a cărui identitate e protejată ca să-şi poată continua faptele bune.

— Da, acceptă Norton acru. Contrar ideii de a fi un sociopat periculos care încă nu a făcut nimic util pentru noi.

— Tom…

Marsalis rânji. Era ca tresărirea unui muşchi.

— Mă rog, am salvat viaţa partenerei tale. Asta contează?

— Din câte pot să văd, ţi-ai salvat propria piele, cu ceva beneficii colaterale. Sevgi, dacă acest Williamson face scandal în legătură cu prietenul nostru, va trebui să vă scot pe amândoi de aici.

— Asta e o idee bună.

Vocea lui Marsalis era prietenoasă, dar ceva din profunzimile ei o făcu pe Sevgi să se uite la el. Îşi aminti modul în care privise în urma asasinului scăpat, lipsa de intonaţie a glasului lui atunci când îi spusese: „Imediat ce ajunge aici maşina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN ca să putem începe să lucrăm!” Vorbise cu o fermitate care aducea cu liniştea de după o împuşcătură. Acum, dintr-odată, îşi făcea griji pentru Tom Norton şi pentru frivolitatea lui nepăsătoare.

— Şi mie mi se pare bună, zise în grabă. Tom, putem să ne legăm cu n-djinnul de pe *Horkan’s Pride* la COLIN? O interfaţă directă?

Norton o privi curios şi îşi lăsă privirea să-i alunece la omul negru de lângă ea şi înapoi. Ridică din umeri.

— Da, presupun că *am putea.* Dar pentru ce naiba? MIT ne-a dat deja scripturile.

I se adresă direct lui Marsalis:

— Există fişierele la birou. Le poţi parcurge dacă vrei.

— Dar nu vreau.

Marsalis zâmbea amabil. Văzându-l, lui Sevgi îi trecu un mic fior pe şira spinării.

— Ceea ce *vreau,* Tom, este să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride.*

Norton deveni rigid.

— Aşadar deodată eşti expert în psihologia inteligenţei artificiale?

— Nu, sunt expert în vânarea şi uciderea variantelor treisprezece. Pentru asta m-aţi şi angajat. Îţi aduci aminte?

— Da, şi nu crezi că această preţioasă specializare ar fi…

— Tom!

— … mai bine folosită dacă am revedea scenele crimelor cărora încercăm să le punem capăt?

Bărbatul negru continua să zâmbească. Continua să stea relaxat, la o distanţă pe care Sevgi o evaluă dintr-odată ca fiind puţin dincolo de limita la care Norton îl putea atinge.

— Nu, nu cred.

— Tom, *destul.* Ce dracu' ai în dimi…

— Ce am, Sev, e…

O tuse prin care-şi dregea ostentativ vocea. Se opriră amândoi, întorcându-se spre Marsalis.

— Nu înţelegeţi, zise el liniştit.

Tăcură. Felul în care le solicita atenţia părea să fie ceva ce rămăsese agăţat la finalul cuvintelor lui, ca un ordin.

— Nu înţelegeţi cu ce vă confruntaţi, zise şi zâmbetul îi reveni, plutind, ca atras de o amintire. Credeţi că dacă Merrin a ucis câteva zeci de oameni, e un fel de criminal în serie la scară mare? Nu de asta e vorba. Criminalii în serie sunt oameni *bolnavi.* Tu ştii asta, Sevgi, chiar dacă Tom nu ştie. Ei lasă urme, lasă indicii, sunt prinşi. Asta din cauză că, în cele din urmă, conştient sau inconştient, ei *vor* să fie prinşi. Omorul calculat este un act antisocial, e greu pentru oameni să-l comită, cere circumstanţe speciale, fie la nivel personal, fie social, care să le declanşeze această capacitate. Dar aşa sunteţi voi. Spre deosebire de mine, de Merrin, ori de orice altă variantă treisprezece. Noi nu suntem ca voi. Noi suntem vrăjitoarele. Noi suntem exilaţii violenţi, lupii singuratici nomazi a căror rasă aţi decimat-o atunci când agricultura şi traiul stabil au ajuns atât de populare. Noi nu avem, nouă nu ne *trebuie* un context social. Trebuie să înţelegeţi asta: *nu e nimic în neregulă cu Merrin.* Nu-i bolnav. Nu ucide oamenii ăia ca exprimare a vreunei psihoze din copilărie, n-o face fiindcă îi identifică drept un grup dezumanizat, separat, extratribal. El doar duce la îndeplinire un plan de acţiune şi *se simte bine* făcând-o. Şi nu va fi prins – decât dacă mă puteţi aduce la el.

Norton clătină din cap.

— Spui că Merrin nu e bolnav? N-ai fost acolo când au deschis

carcasa lui *Horkan's Pride.* N-ai văzut ce mizerie a lăsat.

— Ştiu că s-a hrănit cu pasagerii.

— Nu. Nu numai că s-a *hrănit* cu ei, Marsalis. I-a rupt în bucăţi, le-a scos ochii şi a împrăştiat rămăşiţele dintr-un capăt al secţiunii echipajului până la celălalt. Asta a făcut el.

Norton inspiră, încercând să se calmeze:

— Dacă vrei să numeşti asta plan de acţiune, n-ai decât. Mie mi se pare nebunie clasică.

Urmă o scurtă pauză, dar Sevgi observă cum informaţiile primite îl blocară pe Marsalis.

— Bun, va trebui să-mi arătaţi imaginile alea, zise el în cele din urmă. Dar presupunerea mea e că a avut un motiv pentru orice a făcut.

Norton zâmbi trist.

— Sigur că a existat un motiv. Şapte luni de unul singur în spaţiul cosmic şi o dietă compusă din carne de om. Şi eu m-aş simţi cam la limită în asemenea circumstanţe.

— Nu e suficient.

— Aşa zici tu. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să greşeşti? Poate că Merrin chiar a cedat. Poate că o variantă treisprezece nu e chiar aşa de supraumană cum crede toată lumea.

Cuvintele îl făcură pe Marsalis să zâmbească acru.

— Mulţumesc pentru solidaritate, Tom. E drăguţ din partea ta, dar eu nu mă grăbesc să fiu asimilat. Variantele treisprezece nu sunt umane în modul în care sunteţi voi, iar acest Merrin nu are de ce să fie o excepţie. Voi judecaţi ceea ce face el după măsurile normale umane, şi faceţi o mare greşeală. De fapt, m-aţi angajat ca să-i stabilesc profilul, aşa că hai să trecem la treabă şi să facem asta, începând de la ultima fiinţă care l-a văzut în viaţă. Mă lăsaţi să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride* sau nu?

Capitolul 20

Cerul nopţii se întindea la picioarele sale.

Nu cerul nopţii pe care îl puteai vedea de pe Pământ, de pe Marte sau de oriunde altundeva, de pe braţul galaxiei.

În schimb, podeaua neagră era presărată peste tot cu puncte incandescente. Stelele îşi înghesuiau strălucirile una în alta sau erau împrăştiate pe venele de marmură multicoloră ale nebuloasei. Ar fi putut fi o imagine perfectă, generată artificial, a unei ipotetice lumi din centrul Căii Lactee; ar fi putut fi doar o mie de ceruri locale diferite, suprapuse unul peste celălalt şi amplificate până la incandescenţă. Făcu câţiva paşi şi stelele se sfărâmară sub tălpile lui într-o pulbere albă, întinsă peste cerul negru ca cerneala. Deasupra, cerul era de un un gri oţelit, claustrofobic, mânjit cu bule urâte, răsucindu-se în spirale largi. „Blestematele duhuri din maşinărie!”

Nimeni nu ştia de ce djinnii de la bord rulau astfel de medii virtuale. La întrebările pe acest subiect, inginerii de interfaţă obţinuseră răspunsuri vagi, care nu aveau niciun sens lingvistic. „Curge-va din el, nu poate greul, acolo, prin, copt şi fără roade” fusese unul dintre cele faimoase. Carl cunoscuse pe Marte un inginer de interfeţe care îl tipărise şi îl lipise deasupra patului său ca pe un citat zen. Matematica însoţitoare avea aparent şi mai puţin sens, cu toate că tipul insista că există „o anumită eleganţă dementă”, indiferent ce ar fi însemnat asta. Avea în plan să scoată o carte, o colecţie de haikuuri ale n-djinnilor, în tiraj foarte mic, pe hârtie scumpă, cu ilustraţii ale formatelor virtuale pe coperte.

Părerea lui Carl, despre care admitea că nu se baza pe nicio probă concretă, era că n-djinnii făceau glume elaborate pe socoteala omenirii obtuze. Presupunea că acea carte, dacă s-ar fi tipărit vreodată, ar fi putut fi considerată o glumă.

În momentele lui mai sumbre, se întreba ce mai putea urma după asta. Fără glume, gata de treabă.

— Marsalis.

Vocea fu prima, apoi urmă interfaţa, ca şi cum n-djinnul aproape uitase că ar trebui să manifeste o imagine căruia omul să i se poată adresa. Ca cineva care cere un număr de contact, apoi scotoceşte după un pix să-l scrie. Interfaţa se materializă. Un trup androgin, albăstrui, ca împestriţat de confetti, care stătea astfel încât părea că e mereu aşezat în calea curentului de aer dintr-un tunel de vânt. Păr lung, cu şuviţe, fluturând în spate. Carnea ca un milion de mici aripi fremătătoare, rotindu-se în jurul oaselor. Era imposibil să distingă trăsături feminine

sau masculine. Sub sunetul vocii era un foşnet, un pârâit ca de hârtie care arde.

Parcă ar fi vorbit cu un înger. Carl făcu o grimasă.

— Eu sunt. Mă căutai?

— Figurezi în flux.

Interfaţa ridică un braţ şi o cascadă de imagini căzu din el pe podeaua spuzită de stele. Observă poze de la încorporarea în Osprey, filmări media de după salvarea de pe *Felipe Souza,* alte lucruri care iluminară colţuri ciudate ale amintirii lui şi le făcură din nou familiare. Undeva, printre ele, i se păru că vede faţa lui Marisol, dar era greu de spus. Îl străbătu un spasm defensiv.

— Nu ştiam că ţi-au dat drumul aşa de repede.

Era o minciună. Ertekin îi arătase documentele de eliberare de la MIT – ştia chiar şi ora la care n-djinnul fusese recalibrat şi i se permisese reintegrarea în flux.

— Poate fi dăunător pentru sistemele mele să funcţioneze fără acces complet la informaţii, spuse grav silueta albastră. Repunerea în funcţiune a unui nano-motor artificial lipsit de conştiinţă necesită reconectarea la fluxurile de date locale.

Fără nimic uman în el, djinnul ţinea în continuare braţul ridicat, iar revărsarea de imagini continua.

Carl făcu semn spre display.

— Corect. Şi ce au de spus despre mine în ultima vreme fluxurile de date locale?

— Multe lucruri. În prezent, UNGLA te defineşte drept agent genetic cu licenţă. *The Miami Herald* te numeşte criminal. Reverendul Jessie Marshall de la Biserica Purităţii Umane te numeşte monstruozitate, dar aceasta este o referinţă generalizată. Ştirile extrase din fluxul de date de pe Marte, restrânse în prezent la nivel local, te consideră cel mai norocos om al anului pe Marte, cu toate că anul în cauză este, desigur, 2099. *Frankfurter Allgemeine* te numeşte…

— Mda, bine. Te poţi opri aici.

N-djinnii de bord erau cunoscuţi pentru mintea lor care lua totul *ad litteram.* Ţinea de natura muncii lor. Cerinţe minime pentru o interfaţă. Oamenii erau o încărcătură congelată. Djinnii stăteau singuri, scufundaţi în tăcerea neagră, dantelată de electricitatea statică a stelelor, vorbind ocazional cu alte maşini de pe Marte şi Pământ când andocau, sau când alte situaţii logistice o cereau.

— Am venit să-ţi pun câteva întrebări.

Interfaţa aşteptă.

— Îţi aduci aminte de Allen Merrin?

— Da.

Trăsăturile emaciate, cristice ale lui Merrin apărură în aer în dreptul umărului interfeţei. O asemănare de standard ID.

— Ocupant al capsulei beta din secţiunea echipajului, realocată încărcăturii umane în urma directivei COLIN privind traficul interplanetar cu numărul c93-ep-4652-21. Crio-certificat la Bradbury pe 5 noiembrie 2106, cod protocol 55528187.

— Mda, numai că nu a ocupat prea mult timp capsula beta, nu-i aşa?

— Nu. Sistemul l-a resuscitat după patru sute paisprezece ore de traiectorie.

— Ai spus anchetatorilor că te-ai întrerupt voluntar după trei sute şaptezeci şi opt de ore, sub suspiciunea existenţei unor erori într-unul dintre modulele de navigaţie.

— Da. Am vrut să împiedic trecerea unui posibil agent viral în nucleul navigaţional secundar. Se cereau măsuri de carantină.

— Iar Merrin se trezeşte peste treizeci şi şase de ore. Să fie o coincidenţă?

Figura albastră ezită, cu faţa inexpresivă şi ochii fixaţi pe el. Carl bănui că încerca să-şi calibreze percepţiile la situaţiile legate de eveniment, spicuindu-le dintr-un milion de informaţii fragmentare cuprinse în detaliile pe care le conţinea fluxul de date. Era superstiţios, era religios? Ce părere avea despre rolul pe care-l joacă norocul în destinul omului? N-djinnul îşi rula specificaţiile aşa cum o maşină ar verifica topografia interfeţei unui nou soft.

Dură cam douăzeci de secunde.

— Nu există nimic în sisteme care să indice o relaţie între cele două evenimente. Resuscitarea pare să fi fost cauzată de o defecţiune a capsulei.

— Ai fost conştient de prezenţa lui Merrin după ce s-a trezit?

— Într-o măsură limitată, da. După cum am spus, sistemele mele se pot defecta dacă funcţionează fără a avea acces neîngrădit la date. În carantină, sistemele secundare ale navei continuă să alimenteze nucleele mele, deşi îmi este imposibil să reacţionez activ în vreun fel. Traficul se desfăşoară într-un singur sens; un protocol de întrerupere previne feedbackul. Un lucru similar se întâmplă cu datele procesate de o minte umană în timpul somnului REM.

— Aşadar îl visai pe Merrin.

— Este un mod de a descrie situaţia, da.

— Şi în visele astea, Merrin vorbea?

Silueta din confetti se mişcă uşor în curentul invizibil de aer. Pe chip avea o expresie care ar fi putut însemna curiozitate. La fel cum ar fi

putut fi o suferinţă blândă sau un extaz sexual reprimat.

Nu avea încă abilitatea de a reda expresivitatea umană.

— Cu cine să vorbească?

Carl ridică din umeri, dar nu se simţea deloc în largul lui. Era prea încărcat de amintiri urâte.

— Cu maşinile. Cu oamenii din criocapsule. Vorbea cu sine însuşi? Cu stelele, poate? A stat mult timp acolo.

— Dacă asta se poate considera vorbit, atunci da. Vorbea.

— Des?

— Nu sunt calibrat să judec ce ar putea fi considerat „des“ în termeni umani. Merrin a fost tăcut 87,22% din traiectorie, incluzând timpul petrecut în somn. 43,90% din discursurile sale erau aparent adresate…

— Bine, nu contează. Eşti echipat pentru funcţia intuitivă Yaroshanko?

— Da, constantele fundamentale Yaroshanko sunt prezente în sistemul meu de operare.

— Bun, atunci aş vrea să rulezi un program onorific Tjaden/Wasson căutând legături între mine şi Merrin, cu concluzii în lungul unei curbe Yaroshanko. Nu mai mult de două grade de separare.

— Ce referenţi doreşti să folosesc pentru curbă?

— Iniţial, amprentele noastre în fluxul total de date. Sau atât de mult cât ţi se permite. O să obţii o mulţime de legături Bacon standard, dar nu asta caut eu.

Carl îşi dori dintr-odată ca Matthew să fie acolo şi să facă el asta în locul lui, să treacă prin cabluri, calm şi rapid, şi să aducă maşinăria la ceva apropiat propriilor sale niveluri ale conştiinţei. Matthew ar fi fost în largul lui aici – iar prin contrast, Carl se simţea neîndemânatic. Terminologia complexităţilor matematice avea un gust bizar pe limba lui.

— Referinţe încrucişate privind tot ce a spus sau a făcut Merrin în timp ce se afla la bordul *Horkan’s Pride.* Arată-mi tot ce apare.

Silueta albastră zdrenţuită se mişcă uşor, unduind în vântul pe care Carl nu-l putea simţi.

— O să ia timp, zise.

Carl privi în jur la pustietatea programului, având dedesubt doar infinitul cerului. Ridică din umeri.

— Atunci adu-mi un scaun.

Ar fi putut, presupuse el, să părăsească virtualul şi să-şi omoare cumva timpul prin sălile boltite în stil neo-nordic ale complexului COLIN din Jefferson Park. Ar mai fi putut sta încă puţin de vorbă cu Sevgi Ertekin, poate chiar ar fi putut să-l gâdile pe Tom Norton cu platitudini

ca de la bărbat la bărbat, aducându-l la o atitudine mai maleabilă. Ar fi putut mânca ceva – stomacul lui era un ghem de durere fiindcă nu avusese parte de altceva în afara cafelei de când părăsise Florida, noaptea trecută; îl ignoră cu un stoicism antrenat – alternativa ar fi fost o plimbare printre terasele proeminente de pe malul râului. Sevgi îi spusese că avea acces în tot complexul.

În schimb, stătea sub cerul de metal nituit şi îl privea pe Merrin vorbind prin intermediul viselor n-djinnului.

Interfaţa îl părăsise pe scaunul lui – o geometrie a cozilor de cometă ciocnindu-se cu un capitonaj de nebuloase gazoase, care apăreau rotindu-se din cerul nopţii, de parcă s-ar fi ca aruncat spre el – apoi dispăruse în depărtare, către capătul curentului de aer care sufla continuu prin trupul său. Altceva apăruse în locul ei – la început un mic panou rectangular ca un vechi timbru holografic pe care Carl îl văzuse odată într-un muzeu din Londra, fluturând între colţurile ţepene şi crescând pe măsură ce se apropia, până când se opri brusc, tăcut, înalt de trei metri şi lat de doi, înclinat puţin pe spate la bază, la câţiva paşi depărtare de locul în care stătea el. Era o cascadă de imagini, la fel ca în cazul cortinei pe care îşi văzuse propria figură căzând din braţul ridicat al djinnului. Tăcut şi incoerent în procesele asociative non-umane ale n-djinnului.

Îl văzu pe Merrin sculându-se din capsula beta a secţiunii echipajului, ameţit de resuscitare, dar mişcându-se deja după un tipar precis şi uşor recognoscibil al mişcărilor. Îl văzu păşind pe coridorul din spate al lui *Horkan's Pride,* cu o expresie insondabilă pe chip.

Îl văzu curăţându-şi carnea Helenei Larsen dintre dinţi cu o mini-şurubelniţă manuală din dulapurile mentenanţei.

Îl văzu solicitând un port vizual lateral neacoperit, stingând luminile interioare ale navei.

Îl văzu prinzându-se cu braţele de marginile ferestrei şi uitându-se afară aşa cum un nebun priveşte în oglindă.

Îl văzu urlând, cu fălcile depărtate larg, dar în tăcere, în tăcere.

Îl văzu tăind gâtul unui trup fără membre readus la viaţă, întinzând palma să blocheze izbucnirea sângelui arterial.

Îl văzu scoţându-i ochii, cu grijă, meticulos, unul câte unul, şi strivindu-i cu degetele pe textura mată a unui perete de metal.

Îl văzu vorbind cu cineva care nu era acolo, îl văzu, o dată, întorcându-se pe coridor şi privind în sus la camera de supraveghere, de parcă ar fi ştiut că el era acolo, urmărindu-l. Atunci zâmbi, iar Carl se înfioră când propriii muşchi faciali îi răspunseră.

Era mai mult, mult mai mult, chiar în scurtul timp cât îi luă n-

djinnului să ruleze un Tjaden/Wasson. Imaginile tremurau, fulgerau şi erau înghiţite de alte efecte. Nu era sigur de ce maşina i le arăta sau ce criterii folosea ca să le selecteze. Era aceeaşi senzaţie pe care o cunoştea din timpul petrecut la bordul lui *Felipe Souza,* sentimentul iritant că încerca să bănuiască gândurile unui zeu capricios despre care fusese asigurat – „zău, e adevărat, face parte din programare" – că veghează asupra lui. Sentimentul unei logici imediat dincolo de înţelegerea lui.

Poate că djinnul citea ceva în el, ceva ce el nu era conştient că lasă să se vadă, o nevoie pe care nu ştia că o are.

Poate credea că asta era ceea ce voia el.

Poate *era* ceea ce voia. Nu era sigur.

Nu era sigur de ce stătea acolo privind. Dar se bucură când se termină.

Silueta albastră şi zdrenţuită se întoarse.

— Aici e, îi spuse şi ridică un braţ agitat, fluturând ca o aripă.

Pe ecranul de dedesubt, Merrin mergea în urma unei tărgi automate, conducând-o pe Helena Larsen în scurta ei călătorie din camera criocapsulelor până la autochirurg. Era a doua ei călătorie – imediat sub tivul tricoului, coapsa dreaptă deja se termina cu un ciot strâns bandajat. Murmura ceva pentru sine, aflându-se în starea semiconştientă de după resuscitare, ceva abia audibil, dar n-djinnul compensă şi extrase sunetul.

— … nu din nou, se ruga ea stins.

Merrin se aplecă să prindă murmurul vocii, dar nu mult. Auzul lui era extrem de ascuţit, iar Carl ştia asta: i se formase deja în nemişcarea înăbuşitoare de la bordul navei, pe când aceasta cădea înapoi spre casă, şi era acutizat de aura întunecată a vidului exterior, când bâzâitul brusc îngroşat al reţelei de energie, amplificat prin pereţi, era de ajuns să te smulgă din somn, iar zgomotul unei ustensile de bucătărie părea să răsune de la un capăt la altul al navei. Paşii sună înfundat în papucii de bord proiectaţi să nu zgârie şi să nu scrijelească, şi după un timp te pomeneşti că încerci aproape superstiţios să nu întrerupi liniştea în niciun fel. Vorbitul – cu tine însuţi, de dragul păstrării sănătăţii mintale, cu maşinile conştiente şi semi-conştiente care te ţin în viaţă, cu feţele visătoare din spatele hublourilor criocapsulelor, cu oricine sau orice crezi că ar putea să asculte – devine un act de sfidare obscură, o nesăbuită violare a liniştii.

— Ba da, iar, îi spunea Merrin femeii din care se hrănea. Moştenirea cormoranului.

Imaginea îngheţă.

— Cormoranul, rosti Carl, cu memoria trezindu-i-se.

— Merrin foloseşte în diferite ocazii acelaşi cuvânt, în afara contextului, spuse djinnul. Apare de la sine o asociere. Conform datelor privind rotaţiile din tabăra marţiană de muncă din regiunea Wells, atât tu, cât şi Merrin l-aţi întâlnit pe Robert R. Danvers, SAN 84437hp3535. Extrapolările Yaroshanko vă conectează pe amândoi, prin Danvers, la *familias andinas* de pe Marte şi – integrând termenul „cormoran” utilizat aici cu o mare probabilitate, şi la discutabila identitate SAN, Franklin Gutierrez.

Carl rămase un timp tăcut. Nenumărate amintiri năvăleau rapid, emoţii de care credea că se lepădase cu cinci ani în urmă. Îşi simţi degetele încovoindu-se ca nişte gheare.

— Măi, măi, măi, rosti în cele din urmă. Gutierrez!

Capitolul 21

— N-am auzit niciodată de el.

Norton se pregătea să nu se lase impresionat. Stătea în picioare, suficient de aproape de Carl ca asta să poată fi considerată o provocare.

— Nu, n-aveai cum, admise Carl.

Trecu pe lângă Norton, se duse la fereastra biroului şi se uită afară. Lumina fărâmiţată a soarelui de toamnă se întindea peste East River în petice metalice, ca un fel de luciu chimic.

— Franklin Gutierrez a fost hacker la Lima pe la mijlocul anilor optzeci. Unul dintre cei mai buni, după cum se spune. În ’86 a spart Serbanco şi a săltat jumătate de miliard de soles. O execuţie imaculată. Le-a luat aproape o lună numai ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

Norton mârâi:

— N-a fost chiar aşa de imaculată dacă a sfârşit pe Marte.

Carl se luptă cu nevoia subită de a smulge cu mâinile goale coardele vocale ale lui Norton. Îşi căută răbdarea în interior, în stil Sutherland. „Oferă-ţi reacţiile omului care le-a provocat, şi deja ai pierdut bătălia pentru tine însuţi. Uită-te în schimb dincolo de ele şi regăseşte-te acolo!” Se concentră asupra detaliilor peisajului de dedesubt. COLIN New York, aşezat probabil intenţionat ca o imagine în oglindă a ONU, se afla la sud de Jefferson Park, la câteva străzi distanţă, boltit în consolă deasupra FDR Drive şi cu vedere spre râu. Structura avea o acrobaţie fractală care amintea foarte mult de o mână de bucăţi abandonate dintr-o imensă portocală decojită. Păienjenişul fin de nanocarbon alb se întindea peste curbele şi unghiurile de sticlă mată, chihlimbarie, apoi plonja în jos ca să îmbrăţişeze elegant zona multietajată de pasarele bine îngrijite, alei şi grădini care conectau fiecare secţiune într-un întreg. Puteai sta în biroul înalt şi deschis pe care îl împărţeau Ertekin şi Norton şi să priveşti în jos la întreaga construcţie, la grădinile, muchia proeminentă a mezaninului şi râul de dincolo de ele. Privirea lui Carl reveni la apă şi retrăi brusc sentimentul din primele lui zile petrecute pe Pământ, în urmă cu opt ani, o vreme în care vederea oricărui spaţiu larg cu apă îi provoca un şoc brusc, visceral.

Timpul petrecut cu n-djinnul de pe *Horkan’s Pride* îl răscolise, lăsându-l pustiu şi agitat de amintiri vechi.

Destul cu privitul.

— Da, l-au prins pe Gutierrez, rosti neutru. Dar l-au prins cheltuind banii, nu furându-i. Ţine minte asta. Tipul avea hibele lui, dar nu-i stătea în fire să plece cu tot câştigul.

— Deci i-au oferit posibilitatea relocării? întrebă Ertekin.

— Da, şi el a acceptat. Ai văzut vreodată interiorul unei închisori peruane?

Carl părăsi panorama largă a ferestrei şi se întoarse în birou, la noii săi colegi.

— A ajuns în Wells, operând sistemele de echilibru atmosferic pentru Uplands Initiative. Când nu făcea asta, se ocupa de contravenţii informatice pentru *familias andinas* de pe Marte. Cred că era mai bine plătit decât pentru slujba oficială.

Norton clătină din cap.

— Dacă acest Gutierrez are relaţii cu crima organizată de pe Marte, atunci am găsit deja o legătură între el şi Merrin.

— Nu, nu aţi găsit.

Norton şi Sevgi Ertekin schimbară o privire. Norton oftă.

— Uite ce-i, Marsalis. Unul dintre primele lucruri investigate a fost…

— Să contactaţi poliţia Coloniei şi să-i rugaţi să vă facă o listă a asociaţilor lui Merrin de pe Marte. Aşa-i.

Carl dădu aprobator din cap:

— Da. Are sens, şi eu aş fi făcut la fel. Numai că nu ar fi ajutat la nimic. Dacă Gutierrez avea afaceri cu Merrin, acum au dispărut, şterse din flux ca rahatul de pe fundul unui bebeluş. Nu aţi fi rămas decât cu vreo asociere minoră cu vreun mijlocitor minor ca Danvers. Iar oamenii ca Danvers se bat pe umeri cu practic oricine a lucrat vreodată în Wells. Cu alte cuvinte, tranzacţiile voastre sunt invizibile. Aşa merg lucrurile când Gutierrez face ceva.

— Şi tu de unde ştii toate astea?

Ridică din umeri.

— De unde crezi?

— Gutierrez a făcut ceva pentru tine, zise încet Ertekin. Ce anume?

— Ceva despre care nu am de gând să discut cu voi. Ideea e că în fluxul de date, legătura mea cu Gutierrez nu mai există, şi nici a lui Merrin. Orice căutare asociativă pe care Colonia a efectuat-o în legătură cu Merrin s-a oprit probabil la Danvers. N-djinnul de pe *Horkan's Pride* a mers mai departe numai pentru că nu i-a plăcut coincidenţa că două variante treisprezece s-au întors de pe Marte în condiţii neobişnuite *şi* amândouă au avut legături, fără nicio relaţie între ele, cu un individ de teapa lui Danvers. Asta înseamnă pentru voi intuiţie Yaroshanko. Foarte puternică atunci când funcţionează, dar are nevoie de ceva pentru triangulaţie.

— Tot nu înţeleg – spuse Norton iritat – cu ce te ajută acest Gutierrez.

— În sine, deloc. Dar amintirile n-djinnului includ o serie de referinţe la un cormoran.

Norton aprobă cu o mişcare a capului.

— Da, am văzut asta de prima dată. „Moştenirea cormoranului”, „ceea ce a lăsat cormoranul”, „rupe-i, dracului, gâtul cormoranului”. Avem propriile referinţe, pe care n-djinnii le reiau. Am verificat argoul marţian şi nu am găsit nimic…

— Nu, nu e un termen marţian.

— Ar putea fi acum, sublinie Ertekin. Tu te-ai întors de ceva timp. Oricum, am cercetat limbajul folosit în cadrul Proiectului Lawson şi argoul variantelor treisprezece, în general. Şi tot nu am găsit nimic.

— E *limeho.*

Norton clipi nedumerit.

— Poftim?

— E un termen underground din Lima. Destul de obscur şi vechi. N-djinnul vostru probabil l-a neglijat, considerându-l irelevant. Datează de prin anii şaptezeci, ani în care Gutierrez era un tânăr recrut în circuitul hackerilor de pe coasta andină. Aţi auzit de *ukai?*

Priviri goale.

— *Ukai* este o metodă de pescuit în care se folosesc cormorani dresaţi ca să aducă peştii. E originară din Japonia, dar s-a dezvoltat în comunitatea peruano-japoneză cu circa cincizeci de ani în urmă, când povestea speciilor modificate genetic a luat avânt. *Ukai* se face noaptea, iar cormoranii se scufundă, având un inel pe gât, care îi împiedică să înghită peştele. Sunt hrăniţi după ce îi aduc prada stăpânului lor. Vedeţi imaginea?

— Hacker plătit.

Ochii lui Ertekin se luminară făcând legătura:

— *Familias andinas.*

— Da. Pe vremea aia, *familias* de pe Pământ erau încă o forţă de luat în calcul. Oricine începea ca hacker pe coasta Pacificului de Sud lucra pentru *familias,* sau nu lucra deloc. Puteai ajunge un renumit *halcon de datos.* Dar îţi începeai viaţa ca un *cormoran.*

Ertekin înclină din cap.

— Inclusiv Gutierrez.

— Inclusiv Gutierrez, aprobă el şi o scânteie sclipi între ei atunci când îi repetă cuvintele. Mai târziu şi-a căpătat reputaţia, a avut propriile lui afaceri. A fost prins.

— Iar când s-a dus pe Marte, a găsit familiile aşteptându-l din nou.

— Exact. E ca şi cum ai face un pas care te duce cu jumătate de secol înapoi în timp. *Familias* aveau o putere cum nu mai avuseseră pe Pământ de zeci de ani. Se pare că Gutierrez a trebuit să se întoarcă la *ukai.* La statutul de cormoran, zise Carl şi-şi desfăcu braţele, evidenţiind

încheierea cazului. Mi se plângea de asta tot timpul.

— Asta nu înseamnă în mod necesar că ar fi făcut la fel şi cu Merrin, zise Norton.

— Ba da. Gutierrez avea ceva pentru treisprezece. E ceva destul de comun pe Marte, există o întreagă subcultură fetiş dedicată lor. E ca fan-cluburile bonobo de aici. Gutierrez era membru deplin, fascinat de toată afacerea. Avea o analogie preferată, între treisprezece şi hackerii din Lima. Supraoameni în toată regula, temuţi şi urâţi de turmă din cauza asta.

Norton pufni.

— Supraoameni. Aşa-i.

— Mă rog, era teoria lui, zise Carl egal. Nu a mea. Ideea e că insista mereu cum că a fost redus la statutul de *ukai,* că eu aş putea înţelege rahatul ăsta pentru că sunt cine sunt, pentru că sunt *ce* sunt. Şi ar fi folosit exact acelaşi refren şi cu Merrin.

— Aşadar – spuse Norton şi se ridică, venind la lumină –, apelăm Colonia, le cerem să-l aducă pe Gutierrez şi ne sprijinim pe el.

Carl pufni dispreţuitor.

— Da, ne sprijinim pe el de la câteva sute de milioane de kilometri distanţă. Zece minute de decalaj la fiecare comunicare. Aş vrea să văd un asemenea interogatoriu.

— N-am spus că noi o să ne sprijinim pe el, ci Colonia.

— Colonia nu se poate sprijini nici de un perete. Las-o baltă. Ce se întâmplă pe Marte nu are efect aici. Nu e o distanţă umană.

Ertekin se scufundă şi mai mult în scaun, împreunându-şi mâinile şi privind peste birou. Lumina ferestrei înalte cădea peste ea ca ploile luminoase filtrate prin amurgul de pe Marte. Amintirile lui Carl reînviară şi le simţi din nou lovitura în piept.

— Dacă *familias andinas* l-au ajutat pe Merrin să evadeze de pe Marte – zise ea rar şi aproape doar pentru sine – atunci ar putea să-l ajute şi aici.

— Nu ramurile sud-americane, observă Carl. Sunt în război cu familiile de pe Marte de zeci de ani. Mă rog, o *stare* de război. N-ar exista cooperare din partea marţiană.

Ertekin scutură din cap.

— Nici nu trebuie. Mă gândesc la *familias* din Jesusland şi la ce a mai rămas din ele în Rim. Se pretind devotate moştenirii din *altiplano,* dar cam asta-i tot. Departe, în nord, ele îşi fac propriul joc, iar o mare parte din el implică traficul de persoane. Vreau să spun că în Rim au fost strivite destul de bine după Secesiune, Ie-au deströmat pieţele prin schimbări în legile referitoare la droguri, prin politicile deschise din

domeniul biotehnologiei. Au mai rămas doar cu sclavia sexuală şi trecerea frauduloasă a graniţei. Dar încă mai există acolo, aşa cum există şi aici. Iar la mijloc, în Republică, încă se mai ocupă de multe din chestiile de pe vremuri.

Cugetă o vreme.

— Mda, bine. Ei controlează softurile traficului de persoane de care Merrin ar fi avut nevoie ca să intre şi să iasă din Republică aşa cum a făcut-o. Poate ei au o relaţie cu ramurile marţiene, un fel de înţelegere prin care obţin serviciile acestui Gutierrez. Întrebarea e: de ce? Ce le iese lor din asta? Unde e beneficiul?

— Tu crezi, se aventură Norton, că ceea ce face el sunt asasinate dictate de *familia?*

— Să aducă un treisprezece tocmai de pe Marte ca să omoare pentru ei? se încruntă Ertekin.

— Nu prea are sens. Se găsesc *sicarios* la un dolar duzina în orice oraş important al Republicii. Închisorile sunt pline de ei.

Norton îi aruncă o privire rapidă lui Carl.

— Asta-i adevărat.

— Nu, trebuie să fie vorba de altceva, spuse Ertekin şi ridică ochii spre Carl. Ai zis că Gutierrez a făcut ceva pentru tine pe Marte. Putem presupune că şi tu ai o relaţie de lucru cu *familias?*

— Am lucrat cu ei din când în când, da.

— Poţi să te gândeşti la un motiv pentru care ar face asta?

Continua să-l privească. Avea sclipiri arămii pe irisul ochilor.

Carl ridică din umeri.

— În circumstanţe normale, aş spune că nu ar face-o. *Familias* au o organizare conservatoare, de tip macho, de pe vremuri, şi aici, şi pe Marte. Au toate prejudecăţile standard împotriva oamenilor ca mine.

— Dar?

— Dar în urmă cu nişte ani am dat peste un treisprezece care încerca să creeze o alianţă cu ceea ce mai rămăsese din ramurile din *altiplano.* Un tip pe nume Nevant, francez, fost membru al Unităţii Speciale de Intervenţii a Departamentului Opt. Un om foarte inteligent, specializat în insurecţiile din Asia Centrală. Relaţii cu dictatorii militari, contraspionaj, tot rahatul ăsta. În timp, ar fi putut ajunge să şi lucreze undeva pe-acolo.

— Ar fi putut, îl îngână Norton. Deci putem presupune că nu a avut timp.

— Nu. Nu a avut.

— Ce i s-a întâmplat?

Carl zâmbi trist.

— Eu.

— L-ai omorât? întrebă Ertekin tăios.

— Nu. I-am luat urma până la nişte prieteni de-ai lui din Arequipa, l-am ameninţat cu pistolul Haag, iar el a preferat să ridice mâinile decât să moară.

— Puţin neobişnuit pentru un treisprezece, nu-i aşa? observă Norton ridicând o sprânceană. Să se predea aşa?

Carl ridică şi el o sprânceană, netulburat.

— Cum am spus, e un tip inteligent.

— OK, deci l-ai arestat pe acest Nevant, tipul inteligent, şi l-ai adus înapoi.

Ertekin se ridică în picioare şi se duse să se uite pe fereastră. Carl bănuia că ea începea să înţeleagă unde duc toate astea.

— Şi acum unde e?

— Reintegrat în sistem. Lagărul Eurozone, Anatolia răsăriteană.

— Iar tu vrei să te duci să stai de vorbă cu el acolo.

Nu era o întrebare.

— Da, cred că e mai eficient decât printr-o legătură *v* sau un apel telefonic.

— O să vrea să te vadă?

Ea tot nu se întorsese.

— Păi, nu e obligat, admise Carl. Carta Eurozone îi garantează dreptul de a refuza anchete din exterior. Dacă ar fi vorba de o anchetă oficială a UNGLA, poate l-am putea presa, dar, de unul singur, eu nu am atâta greutate. Numai că, ştii, cred că oricum o să vrea să mă vadă.

— Te bazezi pe ceva? întrebă Norton.

— Da, pe experienţa anterioară, răspunse Carl, apoi ezită. Noi… ne cunoaştem.

— Înţeleg. Acum câţiva ani l-ai arestat pe tipul ăsta, l-ai trimis să ispăşească tot restul vieţii în deşertul turcesc, iar rezultatul e că sunteţi cei mai buni prieteni.

— Anatolia nu-i un deşert, zise Ertekin absentă, tot de la fereastră.

— N-am spus că suntem cei mai buni prieteni, am spus că ne cunoaştem. După ce l-am arestat, am avut de pierdut câteva zile în Lima, în aşteptarea formalităţilor de transfer. Lui Nevant îi place să vorbească, iar eu sunt un ascultător destul de bun. Amândoi…

Telefonul ţârâi pe masa lui Norton, în cealaltă parte a biroului. Îi aruncă o ultimă privire lui Carl, apoi se duse să răspundă. Ertekin se întoarse de la fereastră şi îl ţintui pe Carl cu propria privire neîncrezătoare.

— Crezi că ar trebui să te las să traversezi Atlanticul?

Carl ridică din umeri.

— Faci ce vrei. Dacă vrei să urmezi o altă pistă, te rog, dezgroapă una. Dar Nevant e un indiciu evident şi nu cred că ar vorbi cu mine în virtual, pentru că o identitate virtuală poate fi falsificată. Ca să fiu sincer, în locul lui, nici eu nu aş avea încredere. Atavismul nostru genetic nu iubeşte tehnologia avansată, să ştii.

Surprinse tresărirea gurii ei înainte ca ea să-şi blocheze zâmbetul reflex. Norton se întoarse de la telefon şi momentul trecu. Chipul delegatului COLIN era mohorât.

— Vrei să ghiceşti? întrebă.

— Merrin e ascuns în clădirea ONU cu o bombă nucleară, sugeră Carl vioi. Şi are suficienţi ostatici din rândul delegaţilor cât să aibă ce mânca până Ia Crăciun.

Norton clătină din cap.

— Îmi pare bine că te distrezi. N-ai ghicit. Eşti peste tot la ştiri: „Un treisprezece îl salvează pe delegatul COLIN, dar ucide două persoane".

— Ah, fir-ar al dracului, zise Ertekin, iar umerii i se lăsară. E tot ce ne trebuia. Cum dracu' s-a întâmplat asta?

— Se pare că pe vreun *geek* frustrat de la unul din site-urile de ştiri a avut o criză de rememorare perfectă. A scos faţa prietenului nostru aici prezent din imaginile de la locul crimei, faţa i-a adus aminte de ceva şi l-a asociat cu problemele din Florida, spuse Norton şi arătă cu degetul. Sau poate a fost geaca. Greu de ratat, şi nu chiar la modă. Oricum, *geek*-ul sună la Secţia Douăzeci şi Opt şi pune câteva întrebări. Evident, a avut noroc. Fie a vorbit cu cineva foarte cooperant, fie cu cineva foarte prost.

— Williamson, futu-i.

Norton ridică din umeri.

— Mda, sau oricine altcineva. Poţi să pariezi că la jumătate de oră după ce Williamson s-a întors la Douăzeci şi Opt, toţi poliţaii din secţie ştiau că e un treisprezece liber pe străzi. Şi probabil nu aveau niciun fel de motiv ca să păstreze tăcerea în legătură cu el. În ochii lor, asta e o problemă clasică de siguranţă publică. Ei nu au nicio relaţie cu noi, ar fi extrem de fericiţi să lase presa să arate cu degetul în locul lor.

— Să arate cu degetul? rânji Carl. Credeam ca m-am aflat acolo ca să-l salvez pe Ortiz.

— Şi să ucizi două persoane, făcu Ertekin, obosită. Nu uita partea asta.

— Ne cer o declaraţie, Sev. Nicholson zice că probabil tu ai fi soluţia. Fost detectiv NYPD şi tot restul, ar fi mai uşor să minimalizezi sentimentele anti-COLIN pe care le-ar putea răscoli cei de la Douăzeci şi

Opt.

— O, mulţam, Tom.

Ertekin se aruncă la loc în scaunul ei şi ridică privirea spre Norton, uitându-se urât la el.

— O nenorocită de conferinţă de *presă?* Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să vorbesc cu *media?*

Norton desfăcu braţele.

— N-am spus-o eu, Sev. Nicholson e de vină. Şi după cum vede el lucrurile, nu, n-ai ceva mai bun de făcut pe moment. Ce vrei să fac eu, să-i spun că a trebuit să pleci din oraş?

Carl îi întâlni privirea. Zâmbi.

PARTEA A TREIA
Departe de toate

„Deşi acest raport este un rezumat limitat, este imperativ necesar să fim conştienţi de faptul că avem de-a face cu fiinţe umane reale şi nu cu un model teoretic de comportament. Deci nu ar trebui să fim surprinşi să întâlnim o serie complexă şi potenţial derutantă de factori şi interacţiuni emoţionale.

Nici nu ar trebui să ne mire să descoperim că orice soluţie originală ar trebui căutată în afara domeniului curent al cercetării noastre!”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 22

COLIN Istanbul se afla în partea europeană, puţin mai sus de Piaţa Taksim, cuibărit într-o pădure de turnuri din sticlă purpurie sau arămie care semănau unele cu altele şi erau ocupate, în majoritate, de bănci. Pe timpul nopţii, un grup restrâns de forţe de ordine cu arme automate ţineau deschise etajele inferioare, luminate în azuriu, pentru orice problemă ar fi putut apărea.

Colony Initiative, parafrazând propria sa reclamă, era o întreprindere în care soarele nu apune niciodată. Nu se ştie când şi unde ar putea fi nevoie să se trezească pe deplin şi să-şi încordeze muşchii geopolitici. Cel mai bine era să fii mereu în standby. Sevgi, care asocia Taksim în primul rând cu uciderea bunicului şi unchiului ei de către forţele de ordine turceşti excesiv de zeloase, se opri acolo doar cât să ridice cardurile de la unul dintre apartamentele deţinute de COLIN peste Bosfor, în Kadikoy. Cam orice altceva i-ar mai fi fost necesar putea fi accesat prin tableta ei. Discuţia cu Stephane Nevant nu avea să fie în niciun caz o afacere COLIN.

„Cu cât va simţi mai puţină implicare oficială la tine, cu atât mai bine“, îi spusese Marsalis. „Nevant e deosebit, este unul dintre puţinii treisprezece ştiuţi de mine care a ajuns la o înţelegere cu autorităţile exterioare. El şi-a consumat furia. Dar asta nu înseamnă că se simte bine în această situaţie. E mai bine să nu zgândărim rana asta.”

Aceeaşi limuzină care îi culesese de la aeroport îi duse în portul Karakoy, unde feriboturile către partea asiatică funcţionau pe tot timpul nopţii. Sevgi neglijă protestele şoferului privind securitatea. Să meargă pe pod ar fi durat la fel de mult sau chiar mai mult decât să aştepte feribotul, iar ea avea nevoie să-şi limpezească gândurile. Nu voise să vină aici, cu atât mai puţin împreună cu Marsalis. Începea să se întrebe dacă n-ar fi fost totuşi mai bine să facă o concesie şi să accepte conferinţa de presă.

O priviseră transmisă pe New England Net în timp ce suborbitalul THY de după-amiază îi ridicase de la JFK pentru a-i lăsa pe cealaltă parte a globului; Norton arăta sobru şi impozant în costumul său special pentru presă. Televiziunea încă mai aprecia nişte umeri solizi şi, deasupra lor, un cap cu păr frumos, mai mult decât orice ar fi ieşit din gura persoanei care vorbea, iar Tom Norton excela în ambele domenii.

Ar fi putut, Sevgi era convinsă de asta, să candideze pentru un minister oarecare. Manevra întrebările exact cu măsura potrivită de încredere aristocratică şi umor sănătos.

„Dan Meredith, *Republic Today*. E adevărat că acum COLIN angajează

supermasculi în rândul forţelor de ordine?“

„Nu, Dan. Nu numai că nu e adevărat, ci este şi o presupunere profund greşită”. Şi cu un gest prin care cuprindea întreaga sală, adăugă: „Cred că suntem cu toţii conştienţi cum ar arăta un supermascul, dacă cineva ar avea prostia criminală să creeze unul!”

Un val de murmure printre jurnaliştii adunaţi. Norton le lăsă suficient timp, apoi le strivi.

„Tendinţa genetică a supermasculilor este, ca să spunem lucrurilor pe nume, autismul. Un supermascul ar fi un gardian destul de prost, Dan. Nu numai că nu ar recunoaşte semnele unui atac iminent din partea unei alte fiinţe umane, ci probabil ar fi şi prea ocupat să-şi numere gloanţele din pistol ca să mai şi tragă în ceva!”

Râsete. Camera surprinse un moment faţa lui Meredith, aflat în mulţime. El schiţă un zâmbet. Avea un potop de ironie urbană din sud în vocea lui: „Îmi pare rău, Tom. Lăsând la o parte faptul că ştim cu toţii că au fost creaţi super-autişti de către chinezi, pentru programele lor de interfeţe n-djinn, nu la asta mă refeream. Mă refeream la variantele treisprezece, pe care majoritatea americanilor normali i-ar numi supermasculi. Supermasculi precum cel despre care recunoşti că a fost prezent la atentatul de azi asupra lui Alvaro Ortiz. Folosiţi *aşa ceva* drept gărzi?“

„Nu, nu folosim!”

„Atunci…!”

Dar Norton ridicase deja capul, scanând mulţimea şi făcând semn pentru următoarea întrebare.

„Sally Asher, *New York Times.* Aţi spus că acest treisprezece, Carl Marsalis, este consultant. Ne puteţi spune, vă rog, pentru ce anume este consultant?”

„Îmi pare rău, Sally, deocamdată nu am libertatea să spun acest lucru. Tot ce vă pot spune este că nu are nicio legătură cu evenimentele tragice din această după-amiază. Domnul Marsalis a fost un simplu martor, care a acţionat aşa cum ar fi făcut orice bun cetăţean dacă ar fi avut ocazia!”

„Orice bun cetăţean înarmat cu o puşcă de asalt, probabil“. Vocea lui Asher era limpede. „Domnul Marsalis era înarmat?“

Norton ezită un moment. Dilema era de înţeles – informaţiile erau acolo, deja preluate de flux. Filmările de la locul crimei, declaraţiile martorilor, poate chiar bârfe provenind din laboratoarele legiştilor.

Nu avea cum să ştie ce era şi ce nu era cunoscut, iar Norton nu voia să fie prins minţind. Pe de altă parte… „Nu, domnul Marsalis nu era înarmat”.

Un zumzet slab, dar în creştere. La urma urmelor, toţi văzuseră

limuzina ciuruită de gloanţe.

„Cum poate un om, un om obişnuit, să…!”

Din nou Meredith, ridicând glasul înainte ca braţul lui Norton să-l întrerupă din nou, indicând o altă întrebare, din partea opusă a sălii. Camerele nu arătară faţa lui Meredith, dar Sevgi simţi o nedemnă împunsătură de plăcere imaginându-şi supărarea lui de jesuslander.

„Domnule Norton, e adevărat… Scuze, sunt Eileen Lan, de la *Rim Sentinel.* E adevărat, domnule Norton, că pe Marte există persoane antrenate de COLIN în tehnici de luptă până acum necunoscute?”

„Nu, nu e adevărat”.

„Atunci poate reuşiţi să ne lămuriţi asupra unui comentariu al unui martor la evenimentele de azi.” Lan ridică un microcorder şi o voce de bărbat răsună clar din microfon: „Tipul era ca un titirez. Am văzut aşa ceva în filmele *Ultimate Fighting* de pe Marte, este *tanindo.* E ceva ce nu se învaţă pe Pământ, se spune că e prea periculos ca să fie cunoscut de oamenii obişnuiţi, pentru că…!” Microcorderul se închise, dar Lan îl ţinu în continuare ridicat ca pe o provocare. Norton se sprijini cu un braţ de pupitru şi zâmbi larg.

„Mă rog, eu nu sunt chiar un fan *Ultimate Fighting*” – râsete politicoase – „aşa că, evident, nu pot comenta cu precizie la ce se referă martorul nostru. *Există* o disciplină pe Marte numită *tanindo,* dar nu este o iniţiativă COLIN. *Tanindo* a apărut spontan din artele marţiale existente, ca replică la mediul cu gravitaţie scăzută de pe Marte. În japoneză înseamnă, literal, «calea noului venit», fiindcă pe Marte, sunt convins că nu mai e nevoie să vă reamintesc, suntem cu toţii nou-veniţi. În anumite medii este cunoscut şi ca Float Fighting şi, în quechua – aici vă rog să-mi scuzaţi pronunţia – drept *pisi llasa awqanakuy.* Domnul Marsalis a petrecut un timp pe Marte şi s-ar putea să fie un împătimit al acestui stil, dar în realitate o artă marţială creată pentru mediu cu gravitaţie scăzută nu poate fi atât de periculoasă, sau măcar utilă, aici, pe Pământ!”

„Doar dacă nu eşti inuman de puternic şi de rapid“, continuă Sevgi în sinea ei. Privirea îi alunecă într-o parte, de la ecranul pe care-l ţinea în poală la Marsalis, care moţăia pe scaunul de lângă ea. Norton făcuse rost chiar înainte de a pleca ei de cincizeci de unităţi de betamielină de calitate COLIN şi de un inhalator, iar Marsalis se dopase în salonul de plecări al aeroportului JFK. Se alesese cu câteva priviri indiscrete, dar nimeni nu spusese nimic. În afară de un mormăit satisfăcut când inhalase clorura, el nu făcuse niciun comentariu, dar imediat ce se aşezaseră pe scaune, închisese ochii şi un zâmbet extatic îi despicase faţa cu o dungă ivorie. Adormise nu peste mult timp.

„Bonita Hanitty, *Good Morning South.* Nu vi se pare că eliberând un

criminal condamnat dintr-o instituţie penală din Florida, COLIN încalcă însuşi conceptul de justiţie americană?”

Şi mai multe murmure, nu toate aprobatoare. Jurnaliştii republicani constituiau minoritatea în sală, iar presa Uniunii purta cazul „Lindley contra NSA“ pe pieptul colectiv ca pe o medalie de onoare. Reporterii tineri se născuseră în mediul unei legende; veteranii spuneau poveşti despre războiul pre-Secesiune şi vorbeau despre colegii lor republicani fie cu milă prefăcută, fie cu dispreţ. Norton cunoştea atmosfera şi o exploata.

„Bonita, cred că e bine să ai grijă atunci când vorbeşti despre justiţie. Aşa cum specifică discul informativ pe care l-ai primit, domnul Marsalis nu a fost practic condamnat pentru nimic în timpul celor patru luni de detenţie. Apoi mai este şi problema acuzaţiei iniţiale, nu, te rog să mă laşi să termin, chiar a tehnicilor folosite de poliţia din Miami pentru a-l aresta pe domnul Marsalis. Asta fără să mai menţionăm că legile Republicii şi ale statului în cauză în materie de avorturi încalcă principiile drepturilor omului, bine stabilite de ONU“.

Bolboroseli înfundate în unele colţuri, urale înăbuşite în altele. Norton aşteptă cu o expresie severă să se stingă zgomotul, apoi continuă.

„Aşadar eu aş spune că noi, COLIN, am eliberat un om care după toate probabilităţile este nevinovat, şi cu care statul Florida oricum nu prea părea să ştie ce să facă. Da, Eileen, ne întoarcem la tine!”

Desigur, urmase mai mult. Hanitty, Meredith şi alţi câţiva reporteri din Jesusland încercau să dezgroape dosarele anterioare ale lui Marsalis şi omuciderile din tabăra Garrod Horkan. Din fericire, nimic despre Willbrink. Amabil, Norton ţinuse totul sub atentă supraveghere şi nu le închisese complet gura jesuslanderilor, dar se sprijinise din greu pe jurnaliştii unionişti pe care îi cunoştea şi în care avea suficientă încredere că nu vor face vreo mişcare înşelătoare. Sevgi căscă şi derulă cu viteză mărită până la sfârşit. Alături de ea, în suborbital, obiectul atenţiei şi tuturor temerilor lor continua să moţăie fără nicio grijă.

Ei însă nu-i venea somn – nu-i permitea synul. Era încă trează două ore mai târziu, când se aruncă pe scaunul de plastic ieftin din sala de aşteptare a feribotului, urmărindu-i pe puţinii pasageri cu ochii unui poliţist. Locul era sărăcăcios şi expus curentului, iluminat de sus de spoturi rare, încastrate în grinzile acoperişului şi, pe lateral, de strălucirea fantomatică a câtorva panouri publicitare LCLS, ai căror sponsori nu specificaseră momentele când trebuiau activate. „Efes extra!!!“, „Jeep performance!!!“, „Locuri de muncă pe Marte!!!“ Panourile inactive dintre ele arătau ca nişte pietre de mormânt lungi şi cenuşii, atârnate pe pereţii din oţel zgrunţuros.

Prin uşile larg deschise de pe lateral, suprastructura vopsită în alb a feribotului acostat se vedea ca o frântură de imagine dintr-o altă epocă. Adaosurile mai moderne la colecţia diversificată de mijloace de transport pe apă a Istanbulului aveau un aspect compact, părând confecţionate din plastic, ceea ce le făcea să nu fie nimic mai mult decât nişte autobuze maritime, aşa cum, de altfel, erau, fără alt beneficiu la sfârşitul călătoriei în afara efectuării transferului zilnic. Dar puntea înaltă şi largă, coşul de fum gârbovit şi silueta alungită a navelor străvechi funcţionând încă pe ruta Karakoy-Kadikoy duceau cu gândul la plecări spre locuri îndepărtate şi la o eră când călătoria încă mai putea constitui o evadare.

Marsalis se întoarse din incursiunea de cercetare a împrejurimilor. Ea presupuse că, pe vremea bunicului ei, pielea lui ar fi atras mai multe priviri, dar acum nu ieşea în evidenţă mai mult decât cei cinci-şase pasageri africani şi cei doi oameni în salopetă care stăteau pe puntea feribotului, dincolo de obloane. Nimeni nu-i aruncă mai mult de-o privire fugară, iar asta mai mult pentru că era atât de solid şi din cauza literelor de un portocaliu strident de pe geaca de condamnat pe care încă o purta.

— Chiar trebuie să porţi asta? întrebă ea, iritată.

El ridică din umeri.

— E frig.

— Ţi-am spus la aeroport că o să-ţi cumpăr altceva.

— Mulţumesc. Îmi place să-mi cumpăr singur hainele.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Sirenele gemură în spaţiul cu grinzi aflat deasupra. O săgeată LCLS de pe un cărucior mobil se aprinse, indicând spre obloanele deschise, cu destinaţiile înscrise pe ele: Haydarpasa, Kadikoy. Cei doi bărbaţi de pe feribot desfăşurară pasarele şi un şuvoi lent de oameni începu să se deplaseze în direcţia vasului.

Îmboldită de amintirile vizitelor din copilărie, Sevgi înaintă de-a lungul tribordului şi se aşeză pe banca de la pupa, proptindu-se cu ghetele pe bara de jos a balustradei. Simţea torsul motoarelor navei prin metalul din spatele ei. Mirosurile amestecate de ulei de motor şi frânghii umede o purtară înapoi în timp. Mâna lui Murat ciufulindu-i părul când stătea lângă el, înaltă abia cât să poată vedea peste bord. Ritmul molatic, mormăit al limbii turce înlocuind engleza în mintea ei. Impactul unei întregi lumi pe care până atunci o văzuse doar în fotografii, un oraş care nu era New York, un loc care nu era casa ei, dar semnifica ceva vital pentru părinţii ei – simţea asta în modul în care ei priveau în jur, exclamau unul către celălalt, îşi strângeau mâinile la

nivelul ochilor ei.

Istanbulul îi tulburase sufletul copilului de patru ani şi, de fiecare dată când revenea, o şoca din nou.

Marsalis se aşeză alături de ea, copiindu-i postura. Balustrada zăngăni înfundat când preluă greutatea picioarelor lui.

— Acum chiar o să am nevoie de geaca asta, zise el vesel. Vezi?

Mormăitul motoarelor se accentuă, deveni un muget, apoi pupa feribotului se ridică pe un val de apă spumegând.

Strigătele echipajului, frânghii aruncate, lărgirea rapidă a unghiului dintre feribot şi doc. Vasul ţâşni şi se înscrise pe traiectorie, peste apa întunecată. Karakoy rămase în urmă, deveni un ghem împodobit cu lumini în noapte. O briză răcoroasă îi lovea faţa şi părul lui Sevgi. Oraşul se deschidea în jurul ei, poduri cu străluciri colorate şi conglomerate lungi şi joase la orizont, toate plutind pe un negru lichid, punctat cu luminile mişcătoare ale altor nave. Inspiră adânc, cramponându-se de iluzoria senzaţie de plecare.

Marsalis se aplecă spre ea, strigând ca să acopere zgomotul motoarelor şi curentul de aer.

— Ultima dată când am venit aici, a fost o întârziere la terminalul suborbitalelor, un fel de alarmă de securitate. Dar eu am aflat numai după ce plecasem deja din hotel. Am avut de pierdut câteva ore înainte să trebuiască să ajung la aeroport, spuse şi zâmbi. Am petrecut două ore întregi făcând asta, doar călătorind cu feribotul dus-întors până s-a făcut timpul să plec. Era să pierd zborul. Aici, afară, privind toate astea – înţelegi. Simţeam că e un fel de evadare.

Ea se holbă la el, atinsă până la tremurat de ecoul propriilor ei sentimente în cuvintele lui.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Ce e? Ai rău de mare?

Scutură din cap. Aruncă ceva care să umple golul:

— De ce te-ai întors, Marsalis? Pe Pământ?

— Hei! zise şi urmă un nou zâmbet. Am câştigat la loterie. Ar fi fost destul de nepoliticos să refuz premiul.

— Vorbesc serios.

Feroce, în vântul dintre ei.

— Ştiu că e urât acolo, dar toate variantele treisprezece despre care am auzit vorbindu-se adorau tot ce ţinea de Marte. Evadarea dincolo de o nouă frontieră, un loc unde poţi face ceva din tine însuţi.

— Nu e chiar aşa.

— Ştiu. Dar asta nu împiedică pe nimeni să creadă.

Privi în depărtare peste ape.

— Într-acolo ne îndreptăm cu toţii, nu-i aşa? Cei pe care tu îi vânezi. Merg în tabere, cu un bilet numai dus către visul marţian. Undeva unde li s-a spus că vor fi doriţi, preţuiţi pentru puterile lor. Nu închişi şi ţinuţi după garduri ca vitele.

— Majoritatea încearcă în tabere, aşa e.

— Te-ai întrebat vreodată de ce UNGLA nu-i lasă pur şi simplu să plece, să intre într-o criocapsulă şi să dispară de pe capul tuturor?

El ridică din umeri.

— Păi, în primul rând pentru că Acordurile spun că nu au voie. Agenţia există ca să se asigure că orice variantă genetică de pe Pământ este înregistrată şi monitorizată în concordanţă cu nivelul de risc pentru societate, iar în cazul variantelor treisprezece asta înseamnă internare în lagăre. Dacă am începe să închidem ochii la toţi cei care sar gardul numai pentru că ne gândim că fug pe Marte, în curând unii dintre ei *nu* vor mai fugi pe Marte, o să se ascundă doar undeva, pe Pământ, şi probabil o să înceapă să aibă copii. Iar asta ar împinge întreaga omenire la un nivel de panică anterior acordurilor de la Munchen.

— Vorbeşti de parcă ei n-ar fi ca tine, zise ea pe un ton acuzator. Ca şi cum tu ai fi diferit.

— Sunt diferit.

„Exact ca Ethan, futu-i, exact ca el“. Propria ei disperare se revărsă. Vocea îi suna greoaie chiar şi în propriile urechi:

— Pentru tine nu contează că sunt trataţi în felul ăsta?

O altă ridicare din umeri.

— Ei trăiesc cu alegerile pe care le fac, Ertekin. S-ar fi putut duce pe Marte atunci când COLIN le-a deschis porţile la Munchen. Au ales să rămână. Şi-ar fi putut vedea de viaţă în rezervaţii. Au ales să evadeze. Iar când eu vin după ei, au opţiunea să se predea.

Amintirea dureroasă a cadavrului ciuruit de gloanţe a lui Ethan, pe masă. Chemată să-l identifice, tremurând îngheţată de şoc.

— Alegeri, da, pufni ea. Fiecare alegere e o umilire. Renunţă la libertatea ta, rostogoleşte-te pe spate şi fă ce ţi se spune. Ştii al dracului de bine ce gen de posibilităţi are un treisprezece.

— E o alegere pe care am făcut-o eu, zise el blând.

— Mda. Privi din nou în depărtare, dezgustată. Ai dreptate. Tu eşti diferit.

— Da, eu sunt mai deştept.

Un alt feribot trecu pe lângă ei la o sută de metri, îndreptându-se în sens opus. Simţi o atracţie iraţională pentru mica insulă de lumini şi căldură, pentru siluetele abia zărite mişcându-se în interior. Apoi stupiditatea situaţiei apăru şi o izbi ca briza. Chiar în spatele ei,

apăsându-i umerii, se aflau ferestrele unui paradis identic de lumină şi căldură, iar ea îi întorsese spatele.

„Da, e mult mai bine aşa, Sev. Întoarce spatele. Rămâi în frig şi holbează-te peste ape la ceva intangibil care se îndepărtează de tine!”

„O idioţenie!”

— Deci el a căzut luptând?

Se întoarse brusc cu faţa la el.

— Cine?

— Acel treisprezece cu care ai avut o relaţie.

Acelaşi calm blând în glas.

— Mi-ai spus că a murit şi te înfurie modul în care îmi câştig eu existenţa. E destul de logic ca omul ăla să fi fost doborât de cineva ca mine.

— Nu, zise ea gâtuit. Nu de cineva ca tine.

— OK, nu ca mine.

Aşteptă, lăsând lucrurile să se aşeze între ei ca întunericul şi ca zgomotul trecerii lor prin el.

Sevgi strânse din dinţi.

— Au trimis trupele SWAT, spuse în cele din urmă. Vreo zece. Mai mulţi. Cu veste antiglonţ şi arme automate, împotriva unui singur om, în casa lui. Ei…

Înghiţi în sec.

— Eu nu eram acolo, era dimineaţă şi plecasem deja la muncă. El nu era de serviciu, tocmai ieşise din tura de noapte. Cineva din departament l-a informat că vin, s-a găsit mai târziu apelul pe telefon, un număr din centru.

— Era poliţist?

— Da, era poliţist.

Gesticulă neajutorată, cu degetele strânse ca nişte gheare.

— Era un poliţist *bun.* Dur, curat, de încredere. A fost făcut detectiv în timp record.

„Niciodată n-a făcut, fir-ar să fie, nimic rău!”

— În afară de a-şi falsifica ID-ul, se pare.

— Da. A obţinut cetăţenia Statelor Rim înainte să înceapă lagărele. A spus că anticipase asta cu mult timp înainte. Şi-a făcut rost de o identitate complet nouă în Angeline Freeport, a trăit în diverse locuri pe Coasta de Vest, timp de câţiva ani, ca să şi-o consolideze, apoi a cerut oficial imigrarea în Uniune. Pe atunci încă nu se făceau teste pentru variantele treisprezece şi, odată intrat, exista Cross Act care să-l protejeze – întreaga poveste cu dreptul la intimitatea genetică.

— Sună a dispariţie perfectă.

— Da? spuse şi îi zâmbi îndurerată. Asta e opinia ta profesională?

— Din ce-am auzit. Presupun că era inteligent.

— Da, mă rog. După cum spune Jacobsen – „tendinţe sociopate asociate cu un nivel periculos de inteligenţă brută“. Pentru asta îi închidem pe treisprezece, nu?

— Nu. Îi închidem pe treisprezece pentru că restul rasei umane se teme de ei. Iar o societate de oameni speriaţi e ceva foarte periculos. Merită câteva lagăre ca să evităm asta.

Ea îi cercetă faţa în căutarea ironiei. Nu-şi putu da seama.

— Îl chema Ethan, spuse în cele din urmă. Ethan Conrad. Avea treizeci şi şase de ani când l-au omorât.

Celălalt feribot dispăruse aproape de tot, pierzându-se printre restul ambarcaţiunilor şi luminilor de pe partea europeană. Inspiră adânc.

— Şi eu eram însărcinată în şase luni.

Capitolul 23

Pe partea asiatică, unde Europa se reducea la nişte licăriri peste apă, ea se îmbătă şi îi spuse şi restul.

Nu era sigur de ce – ar fi putut fi rezultatul alcoolului, sau o urmare dorită. Oricum, nu era ceea ce se aşteptase el. Privise cum gura ei se închide după ce admisese brusc pierderea şi recunoscuse rănile care nu aveau să se vindece prea curând. Coborâseră de pe feribot la Kadikoy fără să vorbească, purtând între ei o tăcere personală care înăbuşea zdrăngănitul şi zornăitul debarcării. Aceeaşi bulă de tăcere rămase cu ei în timp ce mergeau pe jos, trecând de cele şase cvartale care începeau de la mal şi, urmând indicaţiile hologramei, ajunseră pe bulevardul şerpuit Moda Caddesi, apoi la clădirea scundă cu apartamente deţinută de COLIN. Era un cartier rezidenţial, unde lumea se culcase de mult, iar ei nu întâlniră pe nimeni pe drum.

Exista în toate astea un sentiment straniu, tainic, de uşurare şi refugiu. În linişte, îndepărtându-se de luminile terminalului feriboturilor, pe lângă obloanele coborâte ale unei pieţe şi ferestrele acoperite ale lumii adormite, doar cu harta sclipitoare în căuşul palmei lui Ertekin şi cu lumina palidă, albăstruie pe care aceasta o arunca pe faţa ei. Când ajunseră, ea deschise uşa de la stradă cu grijă exagerată, apoi o luară pe scări, preferând să nu trezească maşinăria ascensorului. Ajunşi în apartament – cu aerul impregnat de răcoarea cu uşor iz de mucegai a lipsei de ocupare recentă – se duseră la bucătărie, tot fără să vorbească, şi găsiră o sticlă desfăcută, dar abia atinsă, de *raki* Altinbaş pe blat.

— Mai bine mi-ai turna din asta, îi zise ea aspru.

Căută paharele potrivite, lungi şi subţiri, şi le găsi în dulap în timp ce Ertekin umplea o cană cu apă de la robinet. Umplu fiecare pahar pe jumătate cu lichidul uleios şi transparent şi privi cum ea punea apă din cană în ele. Curgerea apei năştea o avalanşă lăptoasă, ca un nor. Ea apucă un pahar şi îl dădu pe gât fără să răsufle. Îl puse jos şi se uită întrebător la el. Carl turnă din nou, o urmări cum adăuga apă, sorbind puţin şi ducându-l apoi în răcoarea abandonată a livingului. El luă sticla, cana cu apă şi propriul pahar şi o urmă.

Se aflau la ultimul etaj şi aveau o fereastră mare cu vedere peste acoperişurile din Kadikoy şi avantajul câtorva etaje în plus. Cu holul luminat slab în spatele lor, aveau o vedere limpede până la Marea Marmara şi orizontul zimţat de minaretele din Sultanahmet, pe partea europeană.

Privindu-le, Carl avu dintr-odată senzaţia halucinantă că lasă ceva în

urmă, ca şi cum cele două ţărmuri s-ar îndepărta cumva unul de altul. Stăteau în fotoliile moi din imitaţie de piele, cu faţa la fereastră, nu unul spre celălalt, şi beau. Departe, pe Marea Marmara, vapoarele mari stăteau ancorate, făcând coadă pentru intrarea în Strâmtoarea Bosfor. Luminile lor clipeau şi se clătinau.

Goliseră mai mult de jumătate de sticlă până când ea începu să vorbească iar.

— N-a fost ceva planificat, asta îţi spun sigur.

— Ştiai ce e el?

— Atunci aflasem deja.

Oftă, dar îi rămase undeva în gât. În sunetul acela nu era o uşurare adevărată.

— Crezi că aş fi făcut întrerupere de sarcină, nu-i aşa? Cunoscând riscurile. Privind în urmă, încă nu sunt sigură de ce nu am făcut-o. Presupun… presupun că amândoi începuserăm să credem că suntem invulnerabili. Ethan aşa era de la început, întreaga lui structură de treisprezece, întotdeauna se comporta ca şi cum gloanţele ar fi ricoşat din el. Observai asta la el şi dacă-l vedeai într-o cameră plină de oameni.

Tonul ei se modifică, valuri de furie obscură străbătându-i în glas:

— Iar când eşti însărcinată, atunci mai e şi biologia ta, infiltrându-se şi ticăind, spunându-ţi că e *bine,* e *corect,* aşa trebuie *să fie.* Nu-ţi faci probleme despre cum o să te descurci, doar îţi imaginezi că o s-o faci. Încetezi să te mai blestemi pentru că ai uitat să-ţi faci injecţia, sau că nu ţi-ai forţat bărbatul să-şi dea cu spray înainte de a face sex, pentru că ai fost suficient de slabă şi de proastă ca să laşi biologia să preia ce-i mai bun din tine, pentru că exact aceeaşi nenorocită de biologie îţi spune acum că totul va fi bine, iar facultăţile tale critice tocmai au dispărut. Îţi spui că legile privind intimitatea genetică sunt mai puternice în Uniune decât în orice alt loc de pe Pământ şi că legislaţia o să continue în aceeaşi direcţie. Îţi spui că, atunci când o să aibă importanţă pentru copilul din pântecul tău, situaţia se va fi schimbat, nu va mai exista panica privind slăbirea rasei şi monştrii modificaţi genetic, nu vor mai exista Acorduri şi vânători de vrăjitoare. Şi din când în când, când constaţi că te înşeli şi îndoiala se strecoară în tine, o înfrunţi spunându-ţi, hei, amândoi sunteţi poliţişti, amândoi în NYPD. *Voi* sunteţi cei care aplică legea aici, aşa că cine o să vină să bată la uşa *voastră?* Îţi imaginezi că aparţii acelei familii masive care o să aibă grijă de tine întotdeauna.

— L-ai întâlnit pe Ethan în poliţie?

Obţinu un zâmbet acru.

— Cum altfel? Când eşti poliţist, nu prea socializezi cu civilii. Adică, de ce-ai face-o? Jumătate de timp ei te urăsc de moarte, iar în restul timpului nu pot trăi fără tine. Cine vrea să dea de băut pentru cineva cu asemenea disfuncţie de personalitate? Aşa că rămâi în marea ta familie adoptivă şi, în general, asta e suficient, spuse ea, apoi ridică din umeri. Bănuiesc că asta a făcut întotdeauna parte din ceea ce mă atrăgea la Ethan. El încerca să se rupă de trecutul lui, iar NYPD poate fi o mică lume confortabilă şi autosuficientă, dacă aşa vrei tu să fie. La fel ca mersul pe Marte.

— Nu chiar. Poţi oricând să pleci din poliţie.

Ea gesticulă cu băutura în mână, vărsând puţin.

— Poţi oricând să câştigi la loteria Biletelor spre Casă.

— Mda.

— Deci, Ethan. L-am cunoscut la petrecerea de pensionare a comandantului meu. Tocmai fusese avansat detectiv şi sărbătorea. Un tip masiv, şi se putea vedea de la distanţă cât de mândru era de el. Genul de aspect exterior la care te uiţi şi vrei să-l sfâşii, să vezi ce e în spatele acelei stăpâniri de sine masculine. Aşa că m-am dus să arunc o privire.

— Şi ai făcut-o? L-ai sfâşiat?

— Vrei să spui dacă ne-am tras-o?

— De fapt, nu. Dar…

— Da, ne-am tras-o. A fost ceva instantaneu, o scânteie. Aşa.

Pocni moale din degete, fără efect real. Se încruntă şi încercă din nou. *Poc.*

— *Aşa.* În mai puţin de două săptămâni ne lăsam lucruri pentru noapte unul la celălalt. El se vedea cu o majoretă blondină şi a dracului, care lucra undeva, în centru, la Datacrime, eu aveam o relaţie cu proprietarul unui bar din Queens. Încă mai locuiam acolo, n-am reuşit niciodată să mă mut pe celălalt mal al fluviului cât am lucrat la Midtown Homicide. Fata din vechiul cartier, înţelegi tu. Oricum, eu l-am lăsat pe tipul cu barul, el a părăsit-o pe majoretă.

Urmă o altă încruntare:

— A fost puţină tensiune, dar oricum, o lună mai târziu s-a mutat la mine.

— Ţi-a spus ce era?

— Atunci, nu. Adică…

Gesticulă din nou, de data asta mai atent.

— … Nu că m-ar fi minţit. Pur şi simplu nu a spus, şi cine s-a gândit să întrebe? Toate variantele treisprezece sunt închise, nu-i aşa? În rezervaţii sau pe Marte. Nu umblă pe străzile oraşului ca mine şi ca tine. Cu siguranţă nu se plimbă cu o insignă aurie cât palma, nu-i aşa?

— În general, nu.

— Nu, repetă, apoi sorbi o vreme din băutură. Nu ştiu dacă mi-ar fi spus vreodată. Dar într-o seară a apărut celălalt treisprezece, întrebând de Ethan pe un alt nume, şi categoric mi-a dat de gândit.

— Ce voia?

Buza i se arcui.

— Voia bani. Aparent, făcuse parte din aceeaşi unitate Lawman ca şi Ethan, când fuseseră desfăşuraţi într-un colţ uitat de Dumnezeu din Asia Centrală, prin anii ’80. Bobby – nu mai ştiu cum –, dar el îşi spunea Keegan. Era încă în viaţă când începuseră deportările şi nu considerase Marte o opţiune, aşa că a fost trimis la Cimarron. A sărit peste sârma ghimpată, s-a ascuns un timp în Jesusland până a găsit o bandă să-l treacă ilegal în Uniune. Era de câţiva ani în oraş când a apărut la uşa noastră; trăia din te miri ce. A fost pur ghinion că l-a văzut pe Ethan ieşind din restaurantul coreean din Flushing şi l-a urmărit până acasă.

— L-a recunoscut? Aş fi crezut…

— Da, Ethan şi-a făcut ceva chirurgie estetică în Rim, dar nu de profunzime, iar acest Keegan şi-a încercat norocul. Tot spunea că nu a fost vorba de faţă, ci de ansamblu, cum se mişca Ethan, cum vorbea. Oricum, a aflat că Ethan era poliţist şi şi-a imaginat că trebuie să fie vreo şmecherie. Şantajarea oamenilor potriviţi. N-a putut… zise întrerupându-se şi încleştându-şi pumnul, în penumbră. N-a *vrut* să creadă că Ethan a ajuns detectiv la NYPD pe calea cea grea. „Nu aşa facem noi lucrurile”, îi tot spunea. „Eşti treisprezece, omule. Nu un nenorocit de rumegător”, adăugă ea, aruncându-i o privire săgetătoare. Aşa ne spuneţi voi, nu-i aşa? Rumegătoare. Vite.

— Se ştie.

— În fine, acest Keegan nu reuşea să creadă că Ethan s-ar fi putut alătura vitelor. Dar, odată ce şi-a băgat el nasul, lucrurile s-au înrăutăţit. După părerea lui, existau două posibilităţi. Fie Ethan ştia vreo şmecherie în cadrul poliţiei, caz în care voia să participe şi el, fie renunţase la personalitatea lui de treisprezece şi se alăturase vieţii de turmă, caz în care… mai spuse ea, ridicând din umeri. Hei, dă-l dracu’, e doar un rumegător, nu? Scoate ce poţi de la el. Stoarce-l.

Tăcerea inundă camera. Sevgi bău. Pe mare, vapoarele stăteau ancorate, aşteptând răbdătoare.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă.

Sevgi privi în depărtare.

— Cred că ştii.

— Ethan a rezolvat problema.

— Keegan începuse să apară regulat pe la noi pe-acasă, spuse ea cu o

voce care suna mecanic, fiind mai puţin expresivă decât un automat ieftin. Se purta ca şi cum ar fi fost stăpânul locului. Ca o caricatură de treisprezece dintr-un film cu monştri psihopaţi din Jesusland. Se purta ca şi cum ar fi fost stăpânul *meu,* când Ethan nu era prin jur.

— I-ai spus lui Ethan?

— N-a fost nevoie. El ştia ce se petrece. Şi oricum, ştii ceva, Marsalis? Pot destul de bine să-mi port singură de grijă. L-am oprit pe nemernic de fiecare dată.

Făcu o pauză, alegându-şi cuvintele.

— Dar Keegan nu putea fi oprit, înţelegi. Doar se retrăgea. Ca atunci când arunci cu pietre într-un câine. Arunci o piatră, câinele se retrage. Imediat ce încetezi să mai arunci, se repede iar arătându-şi colţii. Există un singur mod de a opri un treisprezece, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Aşa vor filmele cu monştri psihopaţi să ne facă să credem.

— Mda. Iar noi nu ne puteam permite să atragem atenţia. Dacă un ofiţer este implicat în moartea cuiva, Afacerile Interne vin să-şi bage nasul. Ar avea loc o autopsie, posibil şi un test genetic care scoate la iveală varianta treisprezece. Anchetă serioasă. Keegan ştia asta şi juca tare. După cum am spus, într-un fel sau altul, urma să ne stoarcă.

— Până când…

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

— Până când am venit acasă şi l-am găsit pe Ethan arzând haine în curte. După aia nu l-am mai văzut pe Keegan. N-am vorbit niciodată despre asta, n-a fost nevoie. Ethan avea vânătăi pe toată marginea palmei stângi, încheieturile degetelor jupuite, urme de degete pe gât.

Zâmbi slab, obosit, adăugând:

— Iar casa era mai curată decât o văzusem în luni de zile. Podelele spălate peste tot, baia ca din reclame, totul şters de praf până n-a mai rămas nicio nanoparticulă. Încă le mai puteai auzi lucrând dacă îţi lipeai urechea de cadă. Nu făcuse niciodată asemenea curăţenie de când locuiam împreună.

O tăcere prelungită. Sevgi îşi goli paharul şi se aplecă spre podea după sticla de *raki.* I-o oferi:

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

O urmări cum, puţin nesigură, îşi prepară o nouă băutură. Când termină, ţinu paharul în mână fără să bea din el şi se uită la vapoare.

— A fost ca şi cum ne-am fi ţinut respiraţia toată vara, zise încet. Aşteptând să vedem ce se întâmplă. Cunoşteam o mulţime de poliţişti din Queens dinainte de a mă transfera în Midtown şi am început să mă

întâlnesc din nou cu ei, când şi când, ca să aflu dacă a fost dată dispărută vreo persoană sau a apărut vreun cadavru. Verificam mereu legăturile NYPD către listele cu cei căutaţi de UNGLA. Keegan nu a apărut niciodată pe vreo listă. Ethan îşi zicea că dacă voi îl consideraţi aşa un nenorocit încât nu merită vânat, el o să-şi sape singur mormântul, dacă-i daţi suficient timp.

Carl clătină din cap.

— Nu, nouă ne plac cei proşti. Sunt uşor de depistat şi asta dă bine pentru Agenţie. Dacă tipul vostru nu era pe listă, cel mai probabil e că cel care l-a ajutat să iasă de la Cimarron a reuşit să păstreze totul sub tăcere. Sau cel care conducea locul pe vremea aia a muşamalizat lucrurile ca să păstreze statisticile favorabile. Dispozitivele de pază de la Cimarron sunt destul de slabe, chiar şi după standardele din Jesusland, iar dacă urma să fie reînnoit contractul…

Se întrerupse şi desfăcu braţele:

— Orice deţinut din acea rezervaţie ştie că cel mai bun moment ca să-şi planifice evadarea e chiar înainte de reorganizare. Ei ştiu că oamenii corporaţiilor se vor strădui din răsputeri să stoarcă maximum de eficienţă de la personalul prost plătit şi se vor alege în schimb cu tensiuni la limita revoltei, şi mai ştiu că, dacă reuşesc să sară gardul, nu va urma nicio vânătoare publică, fiindcă proprietarii contractelor nu-şi permit publicitate proastă. De asta jumătate dintre deţinuţi scapă aşa de uşor.

— Jesusland blestemat, mârâi ea.

El gesticulă leneş:

— Hei, eu nu mă plâng. Aşa ceva îmi oferă de lucru. Că tot veni vorba, Jesusland nu e singurul loc unde am văzut supraveghere slabă.

— Nu. Însă e singurul loc unde sunt mândri de ea.

Îşi fixă morocănoasă băutura:

— Ştii, uneori parcă tot nu-mi vine să cred.

— Ce?

— Secesiunea. Ce şi-a făcut America, spuse şi-şi ridică mâna liberă. Noi am *inventat* lumea modernă, Marsalis. Noi am modelat-o, la scară continentală, am făcut-o să funcţioneze, am vândut-o restului lumii. Cărţi de credit, transport aerian popular, fluxuri de date globale. Zborul spaţial. Nanotehnologie. Noi am creat toate astea, ştii? Şi după aia permitem unei adunături de neandertalieni nebuni care scutură Biblia să facă totul bucăţi? Ce dracu' e asta, Marsalis?

— Nu mă-ntreba pe mine. A fost puţin înainte de vremea mea.

— Vreau să zic…

Nu-l asculta, nu se uita la el. Pumnul i se încleşta şi se descleşta,

lovind uşor aerul.

— Dacă ar fi venit chinezii sau poate indienii şi ne-ar fi dat pur şi simplu jos de pe scaunul şoferului, poate că aş fi putut accepta. Orice cultură trebuie să facă loc alteia, în cele din urmă. Întotdeauna apare cineva mai proaspăt şi mai isteţ. Dar noi ne-am făcut-o singuri. Am permis zdrenţelor idioate, hrăpăreţe, pline de ură şi de teamă ale *propriei noastre societăţi* să ne facă vânt în prăpastie.

— Tu trăieşti în Uniune, Sevgi. Nu prea e o prăpastie, nu?

— Dar asta e ideea. Asta au vrut ei întotdeauna, Marsalis. Separarea de Nord. Secesiunea. Propria baltă, plină cu noroiul ignoranţei, în care să se bălăcească. Le-a luat două sute de ani s-o facă, dar în final *au obţinut exact ceea ce au vrut.*

— Nu mai e aşa. Au pierdut Statele Rim. Cât e asta, o treime din PIB-ul Americii?

Nu-şi putea da seama de ce se certa cu ea. Cunoştea istoria pentru că oricine lucra la UNGLA era nevoit s-o cunoască, dar el nu era expert. Nu era ca şi cum i-ar fi *păsat.*

— Uite, din câte am auzit prin Chicago zilele astea, s-ar putea să nu mai poată păstra mult nici Lacurile. Atunci rămâne Arizona…

— Da, corect, zise ea pufnind şi afundându-se şi mai mult în fotoliu. Nenorocita de Arizona.

— Se vorbeşte despre primirea în Rim.

— Marsalis, vorbim de *Arizona.* Mai degrabă s-ar declara republică independentă decât altceva. Şi oricum, dacă tu crezi că Jesusland o să-i lase pe ei sau pe oricare dintre statele Lacurilor să se desprindă aşa cum a făcut-o nord-estul, eşti nebun. Ar aduce garda naţională acolo cât ai zice „Lăudat fie Domnul“.

Pentru că lui nu-i păsa – „aşa e?“ – nu spuse nimic şi conversaţia se termină brusc după ultimele ei cuvinte. Urmă o pauză lungă. Amândoi priveau vapoarele.

— Scuze, murmură ea după un timp.

— Nu-i nimic. Îmi spuneai despre Keegan. Aşteptaţi să vedeţi dacă apare corpul.

— Mda, aşa-i.

Sorbi din băutură.

— Nu e prea mult de spus. N-am auzit niciodată nimic. A venit septembrie, am început din nou să ne relaxăm. Mă gândesc că poate aşa am rămas însărcinată, ştii. Adică nu în momentul ăla, dar a fost începutul. Atunci am început să prindem curaj. Să nu ne mai facem griji în privinţa situaţiei, să trăim ca şi cum nu ar fi niciun pericol, ca şi cum Ethan ar fi fost doar un om obişnuit. A trecut cam un an şi ceva şi apoi –

uuups! zise şi surâse slab. Biologia în acţiune.

— Şi ţi l-au luat.

Surâsul i se stinse de pe faţă.

— Da. Legile Uniunii sunt destul de progresiste, dar nu contrazic atât de mult consensul general. Sunt interzişi urmaşii din stocul variantă treisprezece şi tot materialul genetic trebuie distrus. Am pus avocaţi să se lupte, pe baza precedentului moral din cazurile pre-Secesiune privind avorturile în sarcini avansate, dreptul la viaţă, tot rahatul ăla. Au trecut deja cinci ani şi încă ne mai luptăm. Apel, blocaj, obiecţie, contra-apel. Dar pierdem. UNGLA are toţi banii din lume ca să se lupte, iar avocaţii lor sunt mai buni decât ai mei.

— Aşa ceva face salariul de la COLIN foarte atrăgător, îmi imaginez.

— Mda, zise ea şi expresia îi deveni dură. Aşa ceva face foarte atrăgătoare şi munca pentru o organizaţie care nu dă doi bani pe UNGLA.

— Nu te uita la mine. Eu sunt independent.

— Da. Dar cineva ca tine, angajatul UNGLA pentru relaţia cu Primăria, a venit să-l caute pe Ethan, a pus SWAT pe urmele lui. Cineva ca tine a autorizat extragerea copilului meu la şase luni şi jumătate şi legarea lui la o criocapsulă până când echipa de jurişti de la UNGLA o să găsească o lege ca să-l omoare.

Vocea i se stinse pe ultimul cuvânt. Se scufundă în băutură. Nu se mai uită la el.

Carl nu încercă să-i deschidă ochii şi să calmeze furia tăioasă dincolo de care se zăvorâse, pentru că părea că are nevoie de ea. Nu-i arătă evidentele scăpări şi nu-i spuse: „De fapt, Sevgi, probabil că nu a fost cineva ca mine, în primul rând pentru că nu există prea mulţi ca mine. Din câte ştiu eu, mai lucrează pentru UNGLA încă patru variante treisprezece cu licenţă, şi niciunul dintre ei nu are contacte nicăieri.

Şi mai precis, Sevgi Ertekin, dacă ar fi fost cineva ca mine cel care l-a vânat pe Ethan Conrad, acel cineva s-ar fi prezentat personal. Nu ar fi lăsat problema pe mâna unei adunături de rumegătoare SWAT, stând de-o parte ca un nenorocit de oier supraveghindu-şi turma.

Cineva ca mine ar fi ucis cu mâna lui.“

Rămase tăcut şi urmări cum Ertekin aluneca din tăcerea meditativă într-un somn îmbibat de *raki*.

Conştiinţa locului în care se afla îşi făcu loc înapoi în mintea lui, apartamentul întunecos din oraşul despicat în două, luminile îndepărtate, femeia adormită la mai puţin de o lungime de braţ de el, iar acum, departe, liniştea…

„Salut, Marsalis. Ce-ai mai făcut?“

…valuri de linişte, ca umflăturile apei negre, tăcerea care se impregna peste tot şi Elena Aguirre, din nou acolo, vorbindu-i molatic…

„Îţi aminteşti de Felipe Souza? Stelele şi coridoarele goale şi tăcute, chipurile visând în siguranţă în spatele sticlei care pe tine te-a blocat pe dinafară. Micul meu ţiuit din urechile tale, cum am venit în spatele tău şi ţi-am şoptit din adâncurile lui. Credeai că am plecat, nu-i aşa? Nicio şansă. Te-am găsit acolo, Marsalis, şi aşa o să fie mereu. Tu şi cu mine, Marsalis. Tu şi cu mine.”

…şi vapoarele ancorate în valurile tăcute, aşteptând.

Capitolul 24

Îl lăsară să aştepte la recepţie. Experienţa nu fu cu totul neplăcută; ca multe dintre formatele *v* din Statele Rim, site-ul Human Cost Foundation era discret populat cu interfeţe secundare cu viaţă scurtă, introduse în sistem ca să ofere mediului acel ceva ce broşura produsului numea cu entuziasm „un sentiment de mai multă autenticitate”. Aşezată în faţa lui, în zona de aşteptare, o tânără zveltă, într-o fustă scurtă, simplă, îşi puse o coapsă lungă peste cealaltă şi îi adresă un zâmbet prietenos.

— Lucrezi pentru fundaţie? întrebă ea.

— A, nu. Fratele meu lucrează.

— Ai venit să-l vezi?

— Da.

Designerii formatului îşi făcuseră bine treaba. Se simţi nepoliticos oprindu-se la monosilaba seacă.

— Nu ne vedem prea des în ultima vreme.

— Deci nu eşti localnic?

— Nu. Sunt transferat virtual din New York.

— O, e un drum lung. Cum ţi se pare pe-acolo?

— Pentru mine acolo e acasă. Am crescut amândoi în oraş. Fratele meu e cel care s-a mutat.

O mică scânteie de rivalitate între fraţi, pe baza exclusivismului de Manhattan, şi micul şoc de adrenalină atunci când o recunoscuseră amândoi. Începu să înţeleagă că psihologia de interfaţă de care îşi bătuse mereu joc putea totuşi să funcţioneze destul de bine.

— Păi, ăă…

Întrebarea i se ridică pe buze, îi gustă idioţenia, dar oboseala o lăsă să treacă, în parte provocare, în parte apărare, ca să nu mai fie nevoit să vorbească despre Jeff.

— *Tu* de unde eşti?

Ea zâmbi din nou.

— E o întrebare aproape metafizică, nu-i aşa? Presupun că ar trebui să spun că sunt din Jakarta. Mă rog, conceptual. Ai fost vreodată acolo?

— De câteva ori, virtual. Nu în realitate.

— Ar trebui să te duci. E frumos acum, că s-a terminat construcţia nano-clădirilor. Cel mai bine e să încerci s-o vezi în…

Şi aşa mai departe, evitând fără efort orice subiect care i-ar fi putut aduce prea aproape de realitatea a ceea ce era ea. Presupunea că aşa funcţiona şi prostituţia de nivel înalt, dar era prea obosit ca să-i mai pese cu adevărat. Lăsă să treacă de la el, se lăsă legănat de fluxul erudit al cunoştinţelor ei, de dinamica participativă cu care ea conducea

conversaţia, de geometria acoperită de ciorapi fini a picioarelor ei elegant încrucişate. Părea să existe o subrutină reactivă care măsura cât de mult voia el să vorbească şi ajusta reacţiile în funcţie de rezultat. Constată că, în mod ciudat, voia să vorbească destul de mult.

Nu fu conştient de apropierea lui Jeff decât când fratele lui ajunse aproape de el, zâmbind obosit.

— OK, zise şi se ridică stângaci în picioare, revenindu-şi. În sfârşit.

— Da, îmi pare rău. O întreagă încărcătură de naufragiaţi a sosit din Wenzhou cu vreo două zile în urmă, iar asta o să ne ducă mult peste bugetul alocat trimestrului. Am negociat toată ziua cu legislativul.

Făcu semn din cap spre femeia încă aşezată şi continuă:

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu Sharleen.

— Mm, da.

— Drăguţă, nu-i aşa? Ştii, câteodată ies şi eu aici să stau de vorbă cu ea doar de dragul distracţiei.

Norton se uită la interfaţă. Ea le zâmbi amândurora, cu capul înălţat şi o expresie uşor absentă, ca şi cum ceea ce spuneau ei era cântec de păsărele sau un fragment de simfonie instrumentală care îi plăcea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, simţindu-se incomod.

— Sigur, răspunse Jeff Norton şi flutură din mână. Hai pe aici. La revedere, Sharleen.

— La revedere.

Le zâmbi peste umăr când plecară, apoi se întoarse şi rămase imobilă şi tăcută până când ei ieşiră din aria de declanşare. Jeff îl conduse pe lângă biroul de recepţie, pe un coridor care se termina brusc şi la capătul căruia era un răcitor de apă. După cinci-şase paşi, holul deveni cenuşiu, transformându-se în biroul lui Jeff. Era în mare măsură la fel cum îşi amintea Norton locul real dintr-o vizită făcută în urmă cu câţiva ani, dar existau câteva diferenţe în nuanţele pastelate ale pereţilor şi mobilierului, iar pe rafturi poate că se aflau câteva ornamente de care nu-şi aducea aminte. Şi o fotografie a lui Megan pe birou. Trase aer în piept şi se aşeză pe canapeaua cu linii drepte, aşezată cu faţa la fereastră şi la imaginea întinsă până la orizont a parcului Golden Gate. Fratele lui se aplecă peste tăblia biroului şi apăsă nişte taste.

— Aşadar?

— Am nevoie de un sfat. Ai auzit de Ortiz?

— Nu.

Jeff se sprijini de marginea biroului.

— Ce mai pune la cale, alte tururi ONU cu strângeri de mână?

— A fost împuşcat, Jeff.

— *Împuşcat?*

— Da. E peste tot la ştiri. Tu unde ai fost? Credeam că ştii. Am ţinut o conferinţă la COLIN pe tema asta, ieri după-masă.

Jeff oftă. Scutură din cap, ca şi cum nu i-ar fi funcţionat corect. Traversă până la cel mai apropiat capăt al canapelei şi se prăbuşi pe ea.

— Doamne, ce obosit sunt, mormăi. Mă ocup de chestia cu Wenzhou încontinuu, de o zi şi jumătate. Nici măcar nu m-am dus acasă noaptea trecută. Am stat în virtual cam toată dimineaţa. E încă în viaţă?

— Da, rezistă. L-au legat la maşinăriile de menţinere a vieţii din tot Weill Cornell. N-djinnii medicali spun că o să scape.

— Poate vorbi?

— Încă nu. Îl vor plasa într-un format virtual imediat ce-şi recapătă cunoştinţa, dar asta s-ar putea să mai dureze.

— Futu-i mama mă-sii! zise Jeff şi îi aruncă o privire rătăcită. Şi ce legătură are asta cu mine? Ai nevoie de ceva?

— Pentru Ortiz, de nimic. Oricum, nu cred că l-ai putea ajuta deocamdată. Cum am spus, nu e nici măcar conştient. Au adus familia şi prietenii apropiaţi la spital, dar…

Fratele lui schiţă un zâmbet.

— Da, ştiu. Nu mai e lumea mea. Mi-am irosit şansele de a participa la jocul puterii în Uniune, nu-i aşa?

— Nu asta am…

— Am fugit în vest şi am ajuns un tont implicat în acţiuni de caritate lacrimogene.

Norton gesticulă nerăbdător.

— Nu despre asta e vorba. Vreau să vorbesc cu tine despre Marsalis. Îţi aminteşti, acel treisprezece pe care l-am scos din South Florida State?

— Of. Aşa e, spuse Jeff şi îşi frecă faţa. Cum merg lucrurile?

Norton ezită.

— Nu ştiu.

— Aveţi probleme cu el?

— Nu…

Ridică mâinile:

— Vezi tu, tipul s-a implicat ca lumea. Măcar în privinţa asta ai avut dreptate.

— Ce, că o să-ţi pupe tălpile pentru şansa de a ieşi dintr-o închisoare din Jesusland? întrebă Jeff şi ridică din umeri. Cine n-ar face-o?

— Mda, presupun că-ţi sunt dator pentru sugestie. Şi trebuie să spun că merită. A fost acolo când au încercat să-l omoare pe Ortiz şi se pare că omul ăsta este singurul motiv pentru care Ortiz încă mai respiră. A scos din circulaţie doi din cei trei asasini şi l-a alungat pe cel de-al treilea. Neînarmat. Poţi să crezi aşa ceva?

— Da, zise Jeff scurt. Cred asta. Ţi-am spus, indivizii ăştia sunt înspăimântători. Care e problema?

Norton îşi privi mâinile. Ezită din nou, apoi scutură iritat din cap şi ridică ochii, întâlnind privirea curioasă a fratelui său.

— Îţi aduci aminte când ţi-am spus că acum am un partener? Fost detectiv NYPD, o femeie?

— Cu care ai vrea să te culci, dar nu recunoşti. Da, îmi aduc aminte.

— E ceva ce nu ţi-am spus despre ea. A avut o relaţie cu un treisprezece renegat, acum câţiva ani. Nu a mers şi au apărut câteva… ăă… complicaţii.

Jeff înălţă sprâncenele.

— Aşa!

— Mda. N-am dat prea multă importanţă, nici chiar când l-am angajat pe tipul ăsta.

— Pe dracu'!

Norton oftă.

— Bine, m-am gândit puţin. Dar ştii, mi-am închipuit că ea e dură, e deşteaptă, e stăpână pe situaţie. N-am de ce să-mi fac griji.

— Desigur, spuse Jeff şi se aplecă. Deci din ce cauză îţi faci griji?

Norton se uită de jur-împrejurul biroului, jalnic.

— Nu ştiu, spuse şi ridică braţele. Nu ştiu, nu ştiu, *la dracu!*

Fratele lui zâmbi şi oftă.

— Ai mestecat vreodată frunze de coca, Tom?

Norton clipi.

— Frunze de coca?

— Da.

— Ce-are asta cu…

— Încerc să fiu de folos. Răspunde la întrebare. Ai mestecat vreodată frunze de coca?

— Bineînţeles că da. De fiecare dată când trebuie să mergem în taberele de pregătire pentru o razie Marstech, ni se dă un sac mare la aeroport şi ni se recomandă pentru altitudine. Are un gust de căcat. Deci ce are asta cu…

— O iei razna când mesteci coca?

— Ei, haide…

— Răspunde la întrebare.

Norton îşi încordă maxilarul.

— Nu. N-o iau razna. Uneori îmi amorţeşte gura, dar asta e tot. Doar îţi dă energie, te împiedică să te simţi obosit.

— Corect. Acum ascultă! Acest efect energizant este o parte a evoluţiei relaţiilor reciproc avantajoase dintre oameni şi planta de coca.

Coca le oferă oamenilor beneficii medicale, oamenii se asigură că se cultivă multă coca. Toată lumea câştigă. Iar fiziologia umană se descurcă foarte confortabil cu efectele produse de frunză. E un beneficiu care nu se intersectează cu niciunul dintre celelalte laturi ale dinamicii supravieţuirii. N-o să faci nicio prostie numai pentru că mesteci frunzele alea.

— Oare de ce, întrebă Norton greoi, de fiecare dată când vin la tine după ajutor, tu trebuie să-mi ţii lecţii?

Jeff rânji.

— Pentru că sunt fratele tău mai mare, prostule. Acum fii atent! Dacă extragi alcaloidul din frunza de coca, dacă îl treci prin procesele chimice artificiale din care rezultă cocaina şi dacă trânteşti chestia asta în creierul uman, ei bine, atunci o să ai o cu totul altă poveste. Tragi câteva linii din rahatul ăsta şi cu siguranţă *o iei* razna. Probabil că o să faci şi câteva tâmpenii, tâmpenii care ar putea să te omoare într-un mediu mai neiertător decât New Yorkul. N-o să fii atent la indiciile sociale şi emoţionale care vin de la oamenii din jurul tău sau o să le interpretezi greşit. N-o să-ţi aduci aminte detalii personale utile. Posibil să te iei de femeia nepotrivită, să te baţi cu tipul nepotrivit. Judeci greşit vitezele, unghiurile şi distanţele. Iar pe termen lung, desigur, inima ta o să fie supusă la prea multă tensiune. Toate astea sunt căi numai bune să fii ucis. Ajungem la ideea că nu suntem construiţi ca să ne putem descurca cu substanţe pe care nivelul de tehnologie ni le poate oferi. O poveste veche de veacuri, acelaşi lucru şi cu zahărul, sarea, synadrive-ul, orice vrei tu.

— Şi variantele treisprezece, adăugă Norton trist.

— Corect. Cu toate că aici discutăm despre o problemă de soft mai degrabă decât despre una de hard. Cel puţin în măsura în care poţi face distincţia când e vorba de chimia creierului. Oricum, uite cum stau lucrurile: din tot ce am citit eu, iniţiatorii Proiectului Lawman au estimat că variantele treisprezece ar fi fost practic destul de buni într-un context de vânători-culegători. Să fii mare, dur şi violent e un plus de necontestat într-o astfel de societate. Obţii mai multă carne, mai mult respect, mai multe femei. Ca rezultat, ai mai mulţi urmaşi. Tipii ăştia încep să reprezinte o problemă serioasă numai după ce oamenii se stabilesc în comunităţi agricole. De ce? Pentru că ei nu fac ce li se spune. Nu vor munci pe câmp şi nu vor aduna recolta pentru vreun ticălos de boşorog cleptocrat cu barbă. Atunci rasa lor începe să se stingă, fiindcă restul oamenilor, îmbrobodiţi şi conformişti, se adună sub sacra autoritate paternă a respectivului ticălos cleptocrat, ies afară cu torţele şi uneltele agricole şi îi extermină pe amărâţi.

— Cu excepţia cleptocraţilor.

Ca efect al unei vieţi de rivalitate între fraţi, Norton se agăţă de firele mai puţin solide din teoria fratelui său.

— Vreau să zic că ei înşişi ar trebui să fie variante treisprezece, nu? Altfel, cum ar ajunge la putere?

Jeff ridică din umeri.

— Aparent, juriul mai dezbate asta. Curios este că profilul genetic al unui cleptocrat şi al unui treisprezece nu sunt atât de similare pe cât ai putea crede. În primul rând, variantele treisprezece nu par a fi prea interesate de bogaţia materială. Arată un entuziasm limitat faţă de orice nu poate fi purtat pe un umăr.

— Ei, haide. Cum poţi măsura aşa ceva?

— Nu-i chiar aşa de greu. Poate prin reacţia mentală involuntară la stimulii vizuali. Aici facem asta cu naufragiaţii, când sosesc. Ne ajută să le stabilim profilul. Oricum, există şi dovezi obţinute prin observaţii – se pare că înainte de Jacobsen şi razii, majoritatea trăiau în apartamente mici, neavând mai multe obiecte decât ar putea încăpea într-un rucsac normal. Deci cleptocraţii probabil că nu erau deloc treisprezece, ci doar nişte băieţi deştepţi, ca noi, care au inventat o modalitate bazată pe raţiuni sociale de a-i învinge pe răii cei mari în clasamentul preferinţelor femeilor.

— Vorbeşte în numele tău.

— Vorbesc în numele tuturor, Tom. Pentru că în ultimii aproximativ douăzeci de mii de ani, tipii ăştia au dispărut. Noi i-am terminat. Şi terminându-i, am pierdut orice capacitate de a le face faţă.

— Şi asta ce înseamnă?

— Ei bine, care-i calitatea principală a oricărui bun lider, a oricărui membru dominant al unui grup?

— Nu ştiu. Aptitudinile de lucru în echipă?

Jeff râse.

— Cât de new-yorkez eşti, Tom.

— Şi tu ai fost cândva.

— Carisma! exclamă Jeff şi pocni din degete, cu o atitudine studiată. Liderii sunt carismatici. Convingători, impozanţi, fermecători în ciuda forţei lor. Uşor de urmat. Atractivi sexual pentru femei.

— Dar când *sunt* femei?

— Haide, vorbesc despre societăţi de vânători-culegători.

— Credeam că vorbeşti despre prezent.

— Societatea de vânători-culegători înseamnă prezent, în termenii evoluţiei umane. Nu ne-am schimbat atât de mult în ultimii cincizeci – o sută de ani.

— Cu excepţia exterminării variantelor treisprezece.

— Mda, dar asta nu e evoluţie. E un început de civilizaţie.

Norton se încruntă. În vocea lui Jeff răsuna o amărăciune subită, pe care nu o auzeai prea des.

— Te-ai cam acrit de toate dintr-odată, nu-i aşa?

Fratele lui oftă.

— Mda, ce pot să-ţi spun? Dacă lucrezi suficient de mult pentru Human Cost, începe să ţi se corodeze sufletul. Oricum, ideea e că variantele treisprezece par să vină cu o întreagă suită de predispoziţii genetice spre dominaţia carismatică şi acţionează la niveluri pe care noi nu am mai fost nevoiţi să le manipulăm de douăzeci de mii de ani. E ca şi cum ar purta un vortex emoţional care sfâşie pe oricine ar atinge. Femeile fac fluturi în stomac pentru ei, bărbaţii îi urăsc cu patimă. Cei slabi şi uşor influenţabili îi urmează, li se predau, fac tot ce vor ei. Cei înclinaţi spre violenţă ripostează. Noi, ceilalţi, îi urâm în tăcere, dar nu îndrăznim să facem nimic în sensul ăsta. Vorbim despre o asemenea forţă a personalităţii, încât, dacă unul dintre tipii ăştia ar candida pentru vreo funcţie, şi-ar zdrobi toţi contracandidaţii. Ar fi politică pur Marstech, de fiecare dată învingători, garantaţi cu „etichetă neagră”. De ce crezi că Jacobsen i-a vrut închişi şi castraţi chimic? După cum văd eu lucrurile, dă-le drumul în lume şi, în câteva zeci de ani, vor conduce toate statele democratice de pe planetă. Ar demola procesul politic, ar retrage tot ceea ce societatea civilă feminizată a realizat în ultimele secole. Şi s-ar înmulţi ca iepurii, pentru că orice femeie atrasă cât de cât de sexualitatea masculină ar cădea lată la picioarele lor, mai spuse Jeff, cu un alt zâmbet crispat. Noi, ceilalţi, n-am avea nicio şansă. Asta te deranjează, frăţioare?

Norton gesticulă iritat.

— Nu, nu asta mă deranjează. Mă deranjează faptul că Marsalis va coopera cu noi doar atât cât o să dureze până să intre în unghiul mort şi apoi o să fugă. Şi mă mai deranjează că partenera mea s-ar putea să-şi vadă de drum fără să-şi dea seama de pericolul ăsta, lăsându-l liber pe Marsalis exact atunci când o să ne-o permitem mai puţin. Aşadar ceea ce vreau eu să ştiu exact este cât de mult mă pot baza pe Sevgi Ertekin că n-o s-o dea în bară în prezenţa tipului.

— Păi, cum se descurcă?

— Nu ştiu. Dar a plecat la Istanbul cu el, urmând o pistă pe care el a scos-o cam din senin. Asta a fost ieri, iar ea încă nu m-a sunat.

— Exoticul Istanbul, mm?

— Of, taci.

Jeff îşi reţinu zâmbetul.

— Scuze, nu m-am putut abţine. Uite, Tom, deocamdată eu nu mi-aş pierde somnul din cauza a ce mi-ai spus până acum. Sunt şanse ca, la un anumit nivel, ea să dorească să-l reguleze pe tipul ăsta…

— Minunat.

— … dar să vrei să regulezi un tip până-şi pierde minţile nu e acelaşi lucru cu a ţi le pierde pe ale tale. Adică, uite: povestea cu bonobo e asemănătoare. Ele au un sex-appeal feminin amplificat care aruncă în aer sistemele sexuale ale unui bărbat precum cocaina, de fiecare dată…

— Mda, tu ştii mai bine.

Jeff se opri şi îl privi cu reproş.

— Tom, am *spus* că îmi pare rău pentru scăparea cu Istanbulul. Mai lasă-mă dracului! Ceea ce vreau să zic este că n-o să mă vezi părăsind-o pe Megan şi pe copii pentru Nuying, nu-i aşa? Să risc divorţul, despărţirea de Jack şi Luisa, poate un proces pentru proastă conduită profesională, toate pentru că am înnebunit după o muiere modificată genetic. Lucrurile astea sunt importante pentru mine şi reuşesc să le pun în balanţă cu ceea ce îmi poate face Nu. Şi ies învingător, Tom. Am controlul, şi ce e mai bun din cele două lumi. Sigur, am o problemă cu drogurile, iar drogurile sunt o tendinţă bonobo. Dar mă descurc. Asta faci, te descurci cu slăbiciunile tale. Preiei controlul. Dacă femeia despre care vorbeşti este cu adevărat profesionistă, serioasă în munca ei, dacă ştie cine e şi ce vrea, atunci nu există niciun motiv pentru care să nu poată face aceeaşi analiză costuri-beneficii şi să joace jocul în consecinţă. Genetica sugerează că femeile sunt oricum mai bune la asta, aşa că ea are un avantaj din start. Mă rog, nu zic că aş vrea să spăl de mână cearceafurile de la hotelul din Istanbul în care stau ei acum…

— Of, Doamne, Jeff.

Jeff îşi desfăcu mâinile:

— Scuze, frăţioare. Vrei să te fac să te simţi mai bine, să-ţi spun că drumul e liber ca să-ţi aplici manevra ta urbană de tip Manhattan asupra femeii? Nu pot. Dar dacă ceea ce te preocupă cu adevărat este capacitatea ei profesională – în cazul ăsta, nu mi-aş face griji.

Stătură câteva clipe în tăcere. Pentru Norton, a-l lăsa pe Jeff să aibă ultimul cuvânt era ca un fel de înfrângere.

— Bun, atunci ce-i cu indiciul ăsta din Istanbul? Adică, serios, nu se apropie de niciuna dintre investigaţiile noastre curente, e în afara oricărui domeniu. Un alt treisprezece, închis de europeni în Turcia, care *ar putea* avea vreo legătură cu un gangster peruan, care *ar putea* fi în contact cu oamenii care *probabil,* l-au ajutat pe renegatul nostru să se întoarcă de pe Marte. Ar trebui să am încredere în aşa ceva? E destul de subţire.

Jeff se uită pe fereastră.

— Poate că e, rosti absent. Variantele treisprezece nu gândesc la fel ca noi. Au conexiunile sinaptice complet diferite. În unele cazuri, cele extreme, noi le etichetăm drept paranoia sau tendinţe sociopate. Dar cel mai adesea se dovedesc a fi moduri diferite de a privi lucrurile. Din cauza asta, UNGLA angajează oameni ca Marsalis. Într-un fel, ăsta e motivul pentru care ţi-am sugerat să-l scoţi din Florida şi să-l angajezi. Ca să-ţi ofere acces şi la alte unghiuri de vedere, zise şi, brusc, îi aruncă o privire severă. N-ai spus nimănui că a fost sugestia mea, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Nu? Nici măcar fostei poliţiste care ţi s-a băgat aşa de adânc pe sub piele?

— Ţi-am promis ceva, Jeff. Eu îmi ţin promisiunile.

— Da, bine.

Îşi apăsă pentru o clipă degetele mari şi arătătoarele pe ochii strâns închişi.

— Iartă-mă. N-ar trebui să fiu atât de aspru cu tine, numai că acum sunt al naibii de stresat. În cele mai bune zile, slujba asta e ca mersul pe sârmă, din punct de vedere politic, iar acum nu avem cele mai bune zile. Dacă cineva ajunge să afle că directorul Human Cost Foundation dă sfaturi unui ofiţer COLIN în legătură cu îmbunătăţiţii genetic, voi fi nevoit să-mi caut altă slujbă. O să ni se arunce din nou în faţă întreaga superconspiraţie de rahat Rim-China-Marte şi probabil că o să pierdem cea mai mare parte a fondurilor peste noapte. E destul de rău că îi primim pe refugiaţii din laboratoarele negre şi le dăm cetăţenie Rim. Să aranjăm eliberarea din închisoare a unor variante genetice periculoase ar fi ultima picătură.

— Mda, bine, ţi-am spus. Relaxează-te. Nu ştie nimeni.

Privindu-şi fratele, Norton simţi un nod neobişnuit în gât.

— Apreciez toate astea, Jeff. Poate uneori nu pare să fie chiar aşa, dar apreciez.

— Ştiu, zise Jeff şi îi zâmbi. Oricum, am avut grijă de tine încă de când erai de-o şchioapă. Pentru asta există fraţi mai mari, nu-i aşa? Un întreg stoc de predispoziţii genetice chiar sub nasul tău.

Norton clătină din cap.

— Ai lucrat prea mult în domeniul ăsta, Jeff. De ce nu spui pur şi simplu că ţii la mine?

— Credeam că tocmai am spus. Motivele esenţiale în dragostea dintre fraţi *sunt* de natură genetică. Nu trebuia să mă alătur Human Cost Foundation ca să ştiu asta.

Imaginea lui Megan apăru luminoasă în mintea lui. Membrele lungi,

bronzate şi surâsul pistruiat, soarele şi părul în ochi. Amintirea se instală cu forţa, părând să-i întunece vederea. Avu impresia că formatul *v* şi fratele lui fuseseră deodată comutaţi la o distanţă care-i amuţea. Vocea lui suna vag în propriile urechi.

— Da, dar rivalitatea dintre fraţi? Asta de unde vine?

Fratele lui ridică din umeri.

— Tot genetic. În esenţă, totul e aşa. Lăsându-i la o parte pe cei cu îmbunătăţiri Xtrasome, tot ceea ce suntem este construit pe bazele unei tendinţe genetice.

— Şi aşa o justifici pe Nuying.

Jeff căpătă o expresie încordată.

— Cred că am discutat deja despre asta şi ultima dată nu mi-a făcut prea multă plăcere. Nu mă justific pentru ce am făcut cu Nu. Dar înţeleg de unde vine. Sunt două lucruri foarte diferite.

Norton lăsă amintirea lui Megan să se stingă.

— Da, bine. Las-o baltă. Îmi pare rău că m-am luat iar de tine. Şi eu sunt destul de stresat. Trebuie să mă descurc cu propriile mele tendinţe genetice, ştii?

— Toţi trebuie s-o facem, zise încet fratele lui. Treisprezece sau bonobo, sau doar nişte amărâţi de oameni normali. Mai devreme sau mai târziu, toţi trebuie să înfruntăm ce e înăuntrul nostru.

Capitolul 25

Dimineaţa sosi, încărcată de sunetele traficului pe Moda Caddesi şi de ţipete de copii. Lumina puternică a soarelui cădea oblic pe peretele camerei în care el alesese să doarmă şi-i aduse concluzia nesigură că afară, în spatele apartamentului, se afla terenul de joacă al unei şcoli, chiar sub fereastră. Se smulse cu greu din pat, bâjbâi prin jur, căutând baia, şi dădu peste o Ertekin sforăind uşor; dormea pe spate, cu gura întredeschisă, lipsită de eleganţă în tricoul uzat NYPD şi pe cearceafuri şifonate, cu o mână îndoită aruncată deasupra capului.

Absorbi imaginea, apoi se strecură afară în tăcere, găsi baia şi se uşură îndelung, necesar.

O uşoară mahmureală îi îmboldea ursuz tâmplele, dar nu atât de rău cum se aşteptase. Îşi băgă capul sub robinet.

O lăsă pe Ertekin să doarmă, se duse în bucătărie şi descoperi un distribuitor de băcănie semi-automat aflat într-o nişă de lângă panoul sistemului de încălzire. Comandă şi pâine proaspătă şi *simit*, necunoscând preferinţele lui Ertekin, lapte şi încă alte câteva lucruri. Într-un dulap găsi un pachet nedesfăcut de cafea nemodificată, produsă pe Pământ, iar pe blat descoperi o cană pentru espresso în stil mediteranean. Aprinse aragazul şi puse cana pe foc; când începu să bolborosească, micul dejun era livrat jos, la intrarea principală. Îl primi, găsi un telefon cu ecran şi îl cără până pe masa din bucătărie. Desfăcu pachetul cu *simit* – inele noduroase de aluat răsucit şi copt, presărate cu seminţe de susan, calde încă, – rupse unul bucăţi, îşi turnă o cafea şi începu să-l caute pe Stephane Nevant.

Îi luă ceva timp.

Ofiţerul de serviciu de la sediul departamentului lagărelor din Ankara nu-i era cunoscut şi nu putu apela la poziţia lui în UNGLA pentru că îi expiraseră de şase luni codurile operaţionale. Numirea unor prieteni nu-i fu de folos. Trebui să-şi programeze o audienţă la unul dintre birourile locale unde, după câte se părea, Battal Yavuz petrecuse ceva timp. Când încercă acolo, Battal era plecat într-o patrulare şi nu răspundea apelurilor radio.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face femeia de la birou era să preia un mesaj.

— Spune-i doar că e un ticălos destrăbălat şi că un treisprezece mare şi rău o să zboare acolo şi o să-i fure femeia dacă nu mă sună.

Chipul de pe ecran se înroşi uşor.

— Nu cred…

— Nu, serios. Ăsta e mesajul. Mulţumesc.

Zgomote pe coridor. Întrerupse convorbirea şi rupse încă un *simit*. Descoperi un surâs neaşteptat în colţul gurii şi îl alungă. Ertekin folosi baia, după zgomote păru că se întoarce în dormitor şi pe moment se gândi că avea să se culce din nou. Apoi auzi din nou paşi pe coridor, apropiindu-se. Se lăsă pe spate în scaun ca s-o privească intrând în bucătărie.

Se întreba dacă purta încă tricoul. Mahmureala, îşi dădu seama vag, se retrăgea.

Ea era îmbrăcată. Cu părul nepieptănat, cu încruntarea proaspăt îndepărtată de pe faţă.

— 'Neaţa. Ai dormit bine?

Ea mârâi ceva.

— Ce faci acolo?

— Lucrez, zise şi arătă spre telefon. Aştept să mă sune Nevant. De ce, ce credeai? Că o să fug imediat ce ai leşinat? Perfidul, egocentricul, ticălosul treisprezece.

— N-am leşinat.

— Mă rog, ai scăpat paharul din mână în timp ce îţi odihneai ochii. Mi-am imaginat că o să termini de băut, aşa că m-am culcat. Te doare capul?

Privirea pe care i-o aruncă fu un răspuns suficient.

— Mai e cafea în cană, dar trebuie să fie aproape rece. Pot să…

Telefonul ţârâi. Carl înălţă o sprânceană şi îl deschise. Ertekin îşi făcu de lucru cu cafeaua, iar el îşi fixă privirea pe ecran. O imagine se concretiză, pixelizată. O perspectivă largă asupra unui peisaj arid, prin parbrizul şi ferestrele laterale ale unei camionete de teren pentru patrulare. Battal Yavuz stătea pe scaunul şoferului, cu trăsăturile lui bucălate ascuţite de neîncredere.

— Carl? Imposibil să fii tu.

— Chiar eu.

— Te-au închis în Jesusland, omule. Ne-a spus Di Palma. S-au invocat puteri speciale, detenţie pe termen nedefinit, fără judecată. Cum dracu' ai scăpat de asta?

— Am scăpat de pe Marte, Battal. Ce credeai, că o să mă reţină Jesusland?

— Nu se ştie niciodată, omule. Sunt recunoscuţi pentru rahatul ăsta cu detenţia pe termen nedefinit. Barbari nenorociţi!

De partea cealaltă a mesei, Sevgi Ertekin pufni. Carl îi aruncă o privire întrebătoare. Ea ridică din umeri şi sorbi din cafea.

— Şi oricum, ce cauţi în Istanbul? Vii în vizită?

— Să nu crezi că am timp pentru asta, Battal. Dar ascultă, mă

gândeam că ai putea să-mi faci o favoare.

Când închise, Ertekin stătea lăbărţată pe scaunul din faţa lui şi fixa fundul cănii ei de cafea.

O privi curios.

— Ce-a fost aia?

— Care aia?

Carl îl mimă pufnitul.

— Aia.

— Of. Da. E amuzant să auzi un turc vorbind despre barbaria altcuiva.

— Mă rog, era vorba de Jesusland.

— Mda, fie, zise ea şi se îndreptă brusc pe scaun. Uite ce e, Marsalis, tata a avut un motiv să părăsească ţara asta. Tatăl şi unchiul lui au murit amândoi în nenorocita aia de piaţă Taksim pentru că ilustra armată turcă a decis dintr-odată că libertatea cuvântului le-a cam scăpat din mână. Ştii, voi, europenii, credeţi că sunteţi deasupra tuturor cu societăţile voastre laice, cu puterea voastră blândă, cu forţele de securitate mai mult decât blânde, despre care nimeni nu vrea să vorbească. Dar în final…

— În final – spuse el cu glas puţin răguşit, pentru că Battal îi era prieten, iar el nu avea prea mulţi – Turcia e încă întreagă. Au avut şi o latură religioasă halucinantă, ştii, şi o problemă cu dogma patriotică excesivă. Dar le-au rezolvat. Cei care au rămas, cei care nu au cedat în faţa idioţeniei fundamentaliste sau nu au alergat după un paradis confortabil în alte părţi – în final ei au schimbat ceva, ei au păstrat integritatea.

— Da, cu nişte investiţii judicioase din partea partidelor europene interesate, aşa am auzit eu.

— Nimic din toate astea nu neagă faptul că Jesusland e o societate barbară, din care tu oricum nu provii, aşa că *ce vrei să spui?*

Ea îi întoarse privirea. Carl oftă.

— Uite ce-i. Şi pe mine mă doare capul. De ce nu vorbeşti tu cu Battal când ajunge aici? El e cel care m-a învăţat istoria locală, tipul a predat într-o închisoare înainte să aibă afacerea asta, şi se pricepe. Şi-a scris teza de doctorat despre Turcia şi vechea SUA, mai asemănătoare decât ai putea crede. Vorbeşte cu el.

— Crezi că o să vină aici?

— Dacă vine Nevant, va trebui să aibă o escortă. Şi nu-l văd pe Battal ratând ocazia de a-şi vedea prietenii de ceainărie în Istanbul, pe banii altcuiva. Da, o să vină.

Ertekin pufni.

— *Dacă* vine Nevant.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Nevant. Doar faptul că îi cer ajutorul va fi suficient să-l aducă aici. O să-i placă la nebunie.

— Poate o să-i placă la nebunie să te refuze.

— Poate. Dar o să vină aici s-o facă. O să vrea să-mi vadă faţa. Şi în plus…

Carl desfăcu braţele, zâmbind strâmb:

— … e posibil ca asta să fie unica lui şansă să scape din lagăr în următorii zece ani.

Ea aprobă încet cu o mişcare a capului, ca o persoană care asimilează un concept nou. Încă privea în cana de cafea. Carl avu sentimentul brusc şi incomod că ceea ce tocmai înţelesese ea nu avea prea mult de-a face cu ceea ce spunea el.

— Bineînţeles, rosti Sevgi, în realitate nu e nevoie ca vreunul dintre ei să vină aici. Am putea la fel de uşor să mergem noi la ei, nu-i aşa?

Ochii ei priviră brusc în sus, fixându-se pe faţa lui:

— Să mergem noi în lagăr?

Fusese numai o secundă, dar îl prinsese.

— Da, am putea, răspunse el destul de moale. Dar suntem amândoi mahmuri şi mie îmi place priveliştea de la fereastra asta. Aşa că de ce să ne ostenim să mergem acolo, când îl putem face pe el să vină la noi?

Sevgi se ridică de la masă şi privi în jos spre el.

— Corect.

O clipă, el se gândi că intenţiona să insiste, dar ea se mulţumi să zâmbească, dădu iar din cap şi îl lăsă în bucătărie, cu amintirile despre lagăr şi despre cei pe care îi târâse înapoi acolo agitându-se în mintea lui, în asocierile libere ale mahmurelii.

Mai stătea încă în bucătărie când sună Nevant.

Capitolul 26

— Ştiai că o să vin, aşa-i?

— Da.

Nevant trase din ţigară, lăsă fumul să i se reverse din gură şi îl trase puternic pe nas.

— Ai ştiut, pe naiba.

Carl ridică din umeri.

— Bine.

— Vrei să ştii de ce am venit?

— Sigur.

Francezul rânji şi se aplecă peste masă, într-o parodie de atitudine confidenţială.

— Am venit să-ţi pârlesc dosul, omule de pe Marte.

Dincolo de ferestrele restaurantului, apusul învineţea şi însângera cerul peste Marea Marmara. Zdrenţe de nori, pătate cu roşu. Carl întâlni privirea lui Nevant şi i-o susţinu.

— Asta-i ceva original.

— Mde, făcu Nevant şi se lăsă din nou pe spate, fixând tăblia mesei. Uneori, străvechile motive înrădăcinate în gene sunt cele mai bune, să ştii.

— De asta ai încercat să-l convingi pe Marco Bambaren să te găzduiască? Din motive înrădăcinate în gene?

— Dacă vrei. *A fost* o chestiune de supravieţuire.

— Da, supravieţuire ca rumegător.

Nevant ridică ochii. Carl surprinse tresărirea unei comenzi de luptă înăbuşite coborându-i pe nervii braţului. Precum majoritatea variantelor treisprezece, francezul era puternic din punct de vedere fizic, cu pieptul şi umerii laţi, cu membre lungi, muşchi ca nişte funii, capul mare şi solid. Dar cumva, la Nevant masivitatea părea să se fi redus la o spirală palidă, licantropică, de potenţial. Slăbise de când îl văzuse Carl ultima oară, iar nasul şi pometii îi ieşeau ascuţiţi prin piele. Ochii înguşti, griverzui erau întunecaţi de furie şi zâmbetul îi semăna cu un mârâit tăcut, dezvelindu-i lent dinţii. Fusese rapid cu trei ani în urmă, în Arequipa – Carl îşi consumase tot meshul ca să-l învingă. Dacă s-ar fi repezit acum peste masă ar fi fost ca un bici, ca atacul unui şarpe.

— Nu prea-mi place geaca ta. Ce-i asta, modă din închisoare?

Carl ridică din umeri.

— Suvenir.

— Asta nu-i o scuză. Cât te-a costat?

— Vreo patru luni.

O scurtă pauză. Francezul înălţă o sprânceană.

— Măi, măi. Ce s-a întâmplat, ţi-a expirat licenţa?

— Nu, e încă validă.

— Încă te mai ocupi cu aceleaşi rahaturi, hm? zise Nevant, suflând un nor lung de fum peste masă. Încă îţi mai vânezi fraţii pentru şefu'?

— Hai, *te rog.*

— Ştii, n-aş face-o doar pentru mine, omule de pe Marte.

— Poftim?

— Să te omor. N-aş face-o doar pentru mine. Ai un fan club numeros acolo, în lagăr. Nu prea poţi să-i învinovăţeşti, nu-i aşa? Iar dacă eu te-aş ucide şi ei ar afla despre asta…

Nevant căscă şi se întinse, eliberându-şi din trup încordarea care preceda lupta. Păi, probabil n-ar mai trebui niciodată să-mi cumpăr singur ţigări.

— Aş fi crezut că vor să mă omoare cu mâna lor.

Francezul gesticulă.

— Există limite ale răzbunării. Nu te pot ucide *toţi* şi, fiind blocaţi acolo deocamdată, niciunul dintre ei nu poate. În lagăr capeţi o oarecare înţelepciune, iar asta e mai bine decât nimic.

— Ar trebui să mă simt prost?

Rânjetul de lup reveni.

— Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăceşte-te în ele cum crezi de cuviinţă.

— Au avut ocazia, Stephane. Toţi aţi avut. Aţi fi putut pleca pe Marte.

— Mda, se pare că acolo nu sunt numai pietre roşii şi sasuri. Am văzut reclamele pe drum.

Nevant atinse cu o unghie paharul de *raki* aflat pe masă, în faţa lui. Încă nu-l ridicase, nici nu se atinsese de tava cu *meze* aşezată între cei doi.

— Sună grozav. Mi-e greu să înţeleg de ce te-ai întors.

— Am câştigat la loterie.

— O, aşa e, am uitat. E atât de multă distracţie pe Marte, încât pălmaşii îşi cumpără câte un bilet în fiecare lună, să vadă dacă pot să scape dracului de acolo şi să se întoarcă acasă.

Carl ridică din umeri.

— N-am spus că e paradisul. A fost o opţiune.

— Uite ce e. *Tu* te-ai întors, iar *motivul* pentru care te-ai întors este că viaţa pe Marte e o grămadă de căcat, spuse Nevant şi suflă din nou fumul spre el. Unii dintre noi n-avem nevoie să facem excursia asta ca să ne dăm seama.

— Tu erai ocupat să plănuieşti cum să-ţi petreci tot restul vieţii pe

altiplano când te-am ajuns eu din urmă. Numai pe Marte mai găseşti gravitaţie mai scăzută.

Nevant zâmbi subţire.

— Aşa spui tu.

— De ce te-aş minţi?

Afară, luminile străzii înviau pe faleză. Sevgi Ertekin şi Battal Yavuz stăteau unul lângă altul, pe scaunele înalte ale unei gherete cu salep, la zece metri mai încolo, pe promenadă. Îşi ţineau băuturile în mâinile făcute căuş şi păreau că se înţeleg bine. Nevant făcu semn cu capul în direcţia lor.

— Aşadar, cine e ea?

— Nu, nu sunt partenera lui, zise Sevgi, străduindu-se să-şi înlăture iritarea din voce. E doar ceva temporar.

— OK, scuze. M-am înşelat. Doar că voi doi păreţi, ştii…

— Părem *cum?*

Yavuz ridică din umeri.

— Conectaţi, presupun. E ceva neobişnuit la Marsalis. Chiar pentru un treisprezece, e cam închis în sine. Nu e uşor să te apropii de tipii ăştia.

— Mie-mi spui!

— Mda. Nu vreau să par unul dintre idioţii ăia cu Puritatea Umană, dar deja administrez lagărul de zece ani şi trebuie să spun că variantele treisprezece sunt lucrul cel mai apropiat de extratereştri pe care l-am văzut.

— Am auzit spunându-se acelaşi lucru şi despre femei.

— De către bărbaţi, da.

Yavuz sorbi din salep şi zâmbi. Figura i se întrezărea veselă în semiîntunericul serii şi printre luminile galbene ale gheretei. Gulerul jachetei încadra o faţă bronzată, bine hrănită, iar sub pulover se zărea o burtă mică, dar evidentă. Viaţa la UNGLA Eurozone părea să-i priască. Părul avea o dezordine academică, ochii îi sclipeau vesel în lumina reflectată.

— E normal. Aşa sunteţi voi, oamenii, în comparaţie cu noi.

— *Voi, oamenii?*

— Glumesc, bineînţeles. Dar, aşa cum, din punct de vedere genetic, masculii şi femelele sunt substanţial diferiţi – Yavuz indică lejer cu degetul în spate, spre interiorul luminat al restaurantului şi către cei doi bărbaţi care stăteau unul în faţa altuia, la fereastră – în acelaşi fel ei doi sunt substanţial diferiţi de mine şi de tine.

— Totuşi ceva mai apropiaţi de *voi, oamenii*, zise Sevgi acru. Corect?

Yavuz chicoti.

— Pe departe. Din punct de vedere al chimiei testosteronului, în predispoziţia pentru acte violente şi suspendarea empatiei de bază, da, presupun că aşa e. Ei sunt mai mult masculini decât feminini, desigur. Dar nici nu a încercat nimeni să construiască o femeie treisprezece.

— Din câte ştim.

— Din câte ştim, repetă el şi oftă. Am înţeles că predispoziţia pentru acte violente şi suspendarea empatiei au fost exact trăsăturile pe care cercetătorii au sperat să le amplifice. Deci nu e o surpriză că au optat pentru modelul masculin.

Pentru o clipă, privirea lui alunecă peste umărul ei, spre mare.

— Uneori, rosti încet, mi-e ruşine că sunt bărbat.

Sevgi se foi încurcată pe scaunul ei. Răsuci cana cu salep în ambele mâini. Vorbeau turceşte, ea puţin greoi, din cauza lipsei de exerciţiu şi, într-un fel, din cauza asocierilor cu poznele şi mustrările din copilărie, iar exprimarea în turcă a acelui sentiment – *ruşine* – împrumută o forţă obscură cuvintelor lui Yavuz. Îşi simţi obrajii încălzindu-i-se de simpatie în aerul rece.

— Vreau să spun – continuă el tot fără să se uite la ea – calculăm cât de civilizat este un popor prin nivelul de participare al femeilor. Ne temem de acele societăţi unde femeile încă nu au acces la putere, şi pe bună dreptate. Când investigăm crimele violente presupunem, în mod corect, că făptaşul este cel mai probabil un bărbat. Considerăm dominanţa socială masculină drept prezicere a unor necazuri şi suferinţe, pentru că, la urma urmelor, bărbaţii reprezintă problema.

Ochii lui Sevgi fugiră spre fereastra restaurantului. Stephane Nevant era aplecat peste masă, gesticulând, vorbind concentrat. Marsalis îi întorcea privirea impasibil, cu braţele prinse la spatele scaunului şi capul înclinat uşor într-o parte. Aceeaşi intensitate părea să emane din ambii bărbaţi, cu toate diferenţele din atitudinea lor. Aceeaşi senzaţie de forţă brută. Era greu să-ţi imaginezi că vreunul dintre ei ar vorbi vreodată despre sentimentul de ruşine. Indiferent din ce cauză.

Adânc, în stomac, în ciuda ei, ceva se încălzi şi se înmuie. Îşi simţi din nou obrajii înroşindu-se, mai puternic. Îşi drese glasul.

— Cred că lucrurile se pot privi şi în alt fel, spuse ea repede. La New York am o prietenă, Meltem, care e imam. Ea spune că e o chestiune de stadiu în evoluţia umană. Eşti musulman, aşa-i?

Amuzat, Yavuz zâmbi.

— Cu numele.

— Ei bine, Meltem spune – e şi ea turcoaică, americancă de origine turcă adică, şi e credincioasă, desigur, dar…

— Mda, făcu Yavuz tărăgănat. Face parte din atribuţiile de serviciu,

îmi imaginez.

Sevgi râse.

— Corect. Dar ea e o sufistă feministă. A studiat cu Nazli Valipour în Ahvaz înainte de reprimare. Ai auzit de şcoala Rabiah?

Bărbatul din faţa ei aprobă.

— Am citit despre ei. Chestia cu Ibn Idris, nu-i aşa? Pune sub semnul întrebării orice autoritate ulterioară Profetului.

— Deci, Valipour îl citează pe Idris, da, dar, în realitate, ea trage o linie înapoi până la Rabiah al-Basri însăşi şi susţine că interpretarea Rabiei privind datoria religioasă ca fiind numai iubire religioasă este, hm, vezi tu, un prototip al înţelegerii feministe a Islamului.

Şi atunci zelul îi secă, devenind deodată conştientă de sine. În New York nu era obişnuită să discute despre aşa ceva. Pe atunci mergea rar la moschee, nu găsea niciodată timp pentru asta. Conversaţiile cu Meltem încetaseră curând după moartea lui Ethan. Era prea furioasă pe un Dumnezeu în care nu era sigură că mai credea şi, în absenţa lui răsunătoare, pe oricine care făcea greşeala să-i ia apărarea.

Dar Battal Yavuz se mulţumi să zâmbească şi să soarbă din salep.

— Bine, ăsta pare un unghi interesant de abordare, spuse el. Şi cum împacă imamul tău feminismul ei islamic cu toate prostiile incomode din tradiţie şi din Carte?

Sevgi se încruntă, căutând prin turca ei ruginită.

— Păi, există cicluri, înţelegi. Aşa cum apare în context istoric, ciclul masculin al civilizaţiei a *trebuit* să vină primul, pentru că nu se găsea altă cale decât forţa masculină care să creeze o civilizaţie. Ca să ai legi, arte şi ştiinţe, trebuie să ai societăţi agrare stabile şi o clasă nelucrătoare care să poată dezvolta aşa ceva. Dar acest tip de societate trebuie întărită, chiar destul de brutal în termenii în care privim lucrurile azi.

— Corect, zise Yavuz şi arătă cu capul spre cei doi treisprezece din restaurant. Pentru început, trebuie să scapi de toţi tipii ăştia.

— Ea e clientul, spuse Carl, luând cu furculiţa o felie de vânătă din tava cu *meze.* Ai de gând să mănânci ceva din astea?

Un ultim fum adânc din ţigară, o sprânceană înălţată. Nevant strivi mucul.

— Acum eşti *freelancer?*

— Întotdeauna am fost, Stephane. UNGLA deţine licenţa, dar nu fac decât să mă cheme atunci când au nevoie. În restul timpului trebuie să-mi câştig existenţa ca oricine altcineva.

— Şi ce vrea *clientul* de la mine?

— Căutăm conexiuni cu *familias andinas.* Încercăm să prindem o reţea

de traficanţi Marstech în taberele de pregătire.

— Ce motiv aş avea să vă ajut la asta?

— În afară de faptul că Manco Bambaren mi te-a vândut acum trei ani? Nu, nu-mi vine în minte alt motiv. Întotdeauna te-am considerat un tip iertător.

Nevant schiţă un scurt zâmbet.

— Mda, *tayta* Manco m-a vândut. Dar tu ai venit să mă ridici.

— Dă vina pe mesager, nu?

— O, chiar aşa fac.

Carl îşi mai luă *meze*.

— Crezi cu adevărat că un naş mafiot de mâna a doua cu iluzii etnice s-ar fi pus cu UNGLA pentru tine? Erai chiar atât de disperat să crezi că ai găsit o ascunzătoare, Stephane? Manco a ajuns în poziţia de *toyta* din anumite motive şi cu siguranţă nu datorită firii lui caritabile.

— Ce naiba ştii tu despre astea, omule de pe Marte? Din câte îmi amintesc, tu erai un pacificator urban mărunt, în cea mai mare parte a timpului petrecut în Orientul Mijlociu.

— Ştiu că…

— Ştii că *încă* mai există alianţe ale dictatorilor militari, operaţionale în Asia Centrală, pe care eu le-am construit din nimic în ’87? Ştii pe câţi dintre preşedinţii marionetă pe care tu îi vezi dând din gură pe Al Jazeera *i-am ajutat să se lanseze?*

Carl ridică din umeri.

— Dacă funcţionează în Asia Centrală, nu înseamnă că o să se potrivească în America de Sud. E un continent cu totul diferit, Stephane.

— Da, şi un scop cu totul diferit.

Nevant scutură încă o ţigară din pachet. O potrivi în colţul gurii, o aprinse şi înălţă sprâncenele.

— Vrei una?

— Mănânc.

— Treaba ta.

Se aplecă, suflă fumul peste masă şi rânji:

— Vezi tu, *familias* nu sunt ca ticăloşii de dictatori, n-au fost niciodată. Dictatorii vor aceleaşi lucruri pe care le vrea orice politician din categoria rumegătoarelor – legitimitate, recunoaştere şi respect din partea restului turmei. Tot circul.

Carl aprobă cu o mişcare a capului, mestecând. Avusese parte de aceeaşi predică din partea lui Nevant în urmă cu trei ani, când aştepta să se rezolve cu documentele ca să-l poată scoate pe francez din Lima, legat. Dar îl lăsă pe Nevant să peroreze.

Carl n-avea altă posibilitate să afle ceva ce i-ar fii putut folosi.

— De obicei, ai un vid legislativ şi o grămadă de ticăloşi luptându-se să-şi pună ştampila pe o nouă ordine care să le permită să ocupe locul din faţă în limuzina conducerii. Vezi, cu *familias* n-o să fie niciodată aşa. Există *deja* o structură la faţa locului şi e deja plin de dobitoci legitimizaţi, albi *criollo* şi *indigenas* dresaţi din care se constituie parlamentul, armata, băncile, proprietarii de pământuri – toate lucrurile bune în buzunarele lor. *Familias* sunt blocate, tot ce le rămâne sunt crimele şi ecolul slab al suferinţei etnice, spuse Nevant şi duse o mână căuş la ureche. Şi ecoul se stinge, omule. COLIN a trimis aşa de mulţi nativi din *altiplano* pe Marte în ultimii cincizeci de ani, a băgat atât de mulţi bani în regiune, încât familiile nu mai pot recruta oameni ca pe vremuri. Singurele locuri în care mai au putere sunt populaţiile din ghetourile Republicii. Nimeni altcineva nu se mai deranjează. Nimeni nu se mai teme de ele.

— Deci tu aveai să fii cel care iscă teama.

Alte valuri de fum. Nevant gesticulă prin el.

— Joci după puterile tale. Toată lumea se teme de treisprezece.

— Da, cam aşa e, dacă n-ar fi toţi închişi.

Francezul rânji.

— Ai vrea tu.

— Of, haide, răspunse Carl, fluturându-şi furculiţa. Avem vreo douăzeci liberi în acelaşi timp, cel mult.

— Nu asta-i ideea, omule de pe Marte. Nu-i deloc asta ideea.

— Nu? Atunci care-i ideea?

Nevant se jucă cu tacâmurile de pe partea lui de masă, abia atingându-le cu vârfurile degetelor mâinii drepte.

— Ideea e că noi existăm. Suntem găselniţa perfectă pentru toate temerile lor atavice. Au căutat cu disperare vrăjitoare şi monştri încă de când ne-au curăţat pentru prima oară. Acum ne au din nou.

— OK, deci forţa masculină şi ierarhia fixează rasa umană într-o ordine socială coerentă, îi extermină pe cei mai răi dintre rebeli şi furnizează o bază stabilă, toate pentru ca, mii de ani mai târziu, principiile feminine să poată ajunge la guvernare cu un minimum de bun-simţ datorat civilizaţiei. Asta e poziţia imamului tău?

Sevgi aprobă.

— E şi poziţia lui Valipour, mai mult sau mai puţin. Şi o poziţie sufistă validă, în măsura în care reprezintă o revelaţie continuă.

— Într-un fel, explică derapajele, nu-i aşa? zâmbi Yavuz. „Mulţumim, băieţi, aţi făcut o treabă grozavă având în vedere limitările sexului vostru, dar de aici preluăm noi!” Vreau să zic că e greu să ţi-i imaginezi

pe *shahuda* acceptând asta în liniște.

— Păi… – făcu ridicând din umeri – … nici n-au acceptat.

— Mda, îmi amintesc mulțimea cântând pe străzi, când eram copil.

Glasul lui Yavuz căpătă o notă de discurs monoton, bombastic:

— „Bărbații au autoritate asupra femeilor pentru că Allah l-a făcut pe bărbat superior femeii!" Și așa mai departe, continuă Yavuz.

Sevgi pufni.

— Rahatul ăla obosit!

— Rahatul ăla obosit e Coranul, din câte îmi amintesc. Coranul nu este o parte a islamismului din New York?

— Foarte nostim! Contextul istoric nu este o parte a inteligenței umane, pe aici?

Din nou zâmbetul diabolic. Yavuz părea să se fi scuturat de accesul subit de vinovăție masculină.

— Pe aici, da. Dar nu e nevoie să înaintezi prea mult spre sud-est pentru ca ideile umane inteligente să fie destul de sever dezaprobate. Că veni vorba, din câte am auzit, nu e nevoie să te îndepărtezi prea mult de New York, spre sud-est, ca să se întâmple același lucru.

Ea râse.

— Un comentariu corect. Marsalis mi-a zis că ți-ai scris teza de doctorat pe tema asta. Asemănările dintre Statele Unite înainte de Secesiune și Turcia, ceva de genul ăsta?

— „Paralele psihosociale între naționalismul turc și cel american", cită Yavuz cu o îngâmfare parodiată și gesticulă modest, subminând efectul. Nimic nu e vreodată așa de simplu, desigur, dar *au existat* multe asemănări. Ambele tipuri de naționalism sunt mari, arogante, fondate pe un sol cultural foarte superficial. Ambele sunt societăți laice constituționale, cu fundamentalismul plin de resentimente mușcându-le de călcâie. În ambele cazuri există o diferențiere culturală masivă între societățile urbane și rurale. Niciuna nu se descurcă prea bine cu Noua Matematică, ambele încercând să combată virilicidul cu legi draconice privind drogurile și cu dorințe deșarte. Știi că și țara asta s-ar fi putut fractura, la fel ca Statele Unite, dacă n-ar fi dat târcoale europenii, acționând pârghiile din exterior.

— Nu pari prea mulțumit de asta.

Turcul oftă.

— Da, știu. Și presupun că ar trebui să fiu. Cu siguranță nu vreau să văd *shabuda* pândind pe străzi, împușcându-mi fiicele dacă umblă fără văl sau expun mai multă piele decât un cadavru împachetat. Dar nici nu e ceva nostim să știi că întreaga țară e la mâna unei adunături de ex-imperialiști din cale-afară de cinici.

— Acum pari aproape patriot.

— Nu-s aşa, răspunse şi clătină trist din cap. Ţi-a spus Carl că am predat în închisori înainte să am postul ăsta?

— A pomenit de asta.

— Ajungi să vezi unele lucruri neplăcute din sistemul penal turc. Am întâlnit cam prea mulţi prizonieri politici îngroziţi de tortură ca să mai fiu un patriot turc. După cum văd eu lucrurile, cei care sunt mândri de ţara lor ori sunt nişte huligani, ori pur şi simplu nu au citit încă destulă istorie.

— Îmi place asta, zise Sevgi şi zâmbi cu nasul în cana de salep. Deci tu crezi că Statele Unite ar fi putut rezista la fel ca Turcia. Vreau să zic, dacă ar fi existat o forţă exterioară care să aplice presiunea corectă?

— Nu, nu în mod necesar, răspunse Yavuz, părând incredibil de trist. Voi aţi avut problema drepturilor tuturor statelor, ceea ce noi nu am avut niciodată. Două secole de resentimente sudiste şi neînţelegeri culturale, furie religioasă, tensiuni rasiste. Astea sunt fisuri destul de adânci. Plus legile anti-drog care înseamnă mai puţine şanse ca virilicidul să-şi facă purificarea aşa cum s-a întâmplat în alte părţi.

Puse cana de salep pe tejghea, se lăsă pe spate şi întinse palmele deschise spre cană ca într-o invocaţie obscură.

— Dar oricum, e un punct de vedere academic. Pentru că niciodată *nu a existat* o forţă exterioară destul de mare ca să vă determine să vă purtaţi frumos. COLIN nu exista pe atunci în forma actuală, ONU era încă un tigru fără dinţi încercând să-şi găsească colţii. Chinezilor nu le păsa. Corporaţiile locale se purtau ca nişte huligani, nu voiau decât forţă de muncă şi resurse ieftine, atât cât durau ele. Au existat protestele lobby-ului ecologist, febra Zhang care a speriat de moarte populaţia de origine asiatică. Interesele comerciale ale Coastei Pacificului nu vor război, ele doar fac un pas înainte şi îşi prezintă oferta, şi cam toată lumea de pe Coasta de Vest respiră adânc uşurată atunci când procedează aşa. Los Angelesul e primul care să încerce marea cu degetul, apoi, dacă merge, toţi cei de pe coastă plonjează.

Sevgi dădu aprobator din cap. Undeva, într-o cutie de pe un dulap, încă mai păstra o copie a cartei Angeline Freeport. Murat i-o adusese de la o conferinţă medicală pe Coasta de Vest, când ea era încă la liceu. Ca mulţi dintre imigranţii norocoşi ai primei generaţii, el era pasionat de ţara sa adoptivă, chiar şi după ce se fisurase sub tălpile lui, aproape imediat ce coborâse din avion.

— Da, zise ea ursuz. Şi tot ce face Coasta de *Vest*…

Yavuz înclină din cap, ca un profesor.

— Chiar aşa. Statele din nord-est profită de precedent şi pleacă şi ele.

De fiecare parte, retorica a urcat atât de sus, încât nimeni nu mai poate da înapoi. Impasul masculin clasic. Onoarea e satisfăcută, dar toată lumea pierde. Un caz ca la carte. Ai citit-o vreodată pe Mariela Groombridge? *State în evoluţie?*

Ea clătină din cap.

— Ar trebui. E sclipitoare. A predat la Universitatea din Texas până când a fost dată afară fiindcă a semnat o petiţie anti-creaţionistă. Acum e în Viena. Practic, ea demonstrează că Secesiunea a fost un exemplu de stat-naţiune sortit pieirii pentru că nu a reuşit să se adapteze. America nu a putut face faţă modernităţii, a murit din cauza şocului şi a fost făcută bucăţi de entităţi mai adaptabile. Cu toate că eu cred că ea tinde să ocolească motivul real pentru care a murit, de fapt, America.

— Care este?

Yavuz ridică din umeri.

— Frica.

— E o putere mai presus de numere.

Nevant tot nu se atinsese de *meze*, dar paharul de *raki* era acum mai gol cu câteva degete. Zise pufnind:

— Tu crezi că rumegătoarelor le pasă de *fapte?* De statistici şi studii oficiale? E un reflex. Aşa respiră şi trăiesc oamenii ăia. *Există* monştri, *există* rău – *undeva, în întuneric.* Bu-hu-hu. Ştii, înainte de a ieşi eu din Peru, Manco lansase un zvon cum că avea *pistacos* care lucrau pentru el. Care reglau conturile pentru scandalul pariurilor din ’03.

Carl aprobă. Pe Marte văzuse cum *familias* făceau manevre similare în rândurile clasei mai puţin educate a forţei de muncă din Uplands Initiative. Îi fusese propus chiar lui, în mai multe rânduri, să fie *pistaco,* în ciuda faptului că n-avea pielea deschisă la culoare.

— Orice ar merge, presupun.

— Da, mă rog. A mers, un timp.

Nevant pufni dezgustat şi dădu pe gât încă o înghiţitură de *raki.*

— Manco era atât de mulţumit de sine, încât nu şi-a putut da seama că totul o să se ducă dracului imediat ce unul dintre falşii lui *pistaco* a fost chemat şi nu a reuşit să rezolve problema. I-am spus – dacă mă lăsa pe mine să organizez treaba, ar fi putut să ameninţe cu nişte monştri *adevăraţi.* Monştri adevăraţi, cinstiţi până în măduva oaselor, care să-i asigure susţinerea. Ceva care să sperie pe toată lumea, nu doar pe nişte analfabeţi. Gândeşte-te numai ce s-ar fi întâmplat dacă se ducea vorba: „Pune-te cu *familias* şi o să trimită un treisprezece să te viziteze”.

— Asta presupunând că tu şi viitoarea ta armată de treisprezece s-ar fi putut descurca mai bine decât falsurile lui *tayta* Manco.

Nevant se uită la el.

— Ai pierdut în multe lupte purtate cu oameni normali, în ultima vreme?

— Nu. Dar după cum tocmai mi-ai spus, nu faptele contează pentru oameni. Poate Manco nu avea nevoie de o ameninţare reală. Sau cel puţin nu avea nevoie de ea suficient de mult ca să se lege la cap cu o adunătură de ciudaţi.

— N-a avut nicio problemă să se lege la cap cu Jurgens, acea muiere hib, spuse Nevant acru. Uluitor cum pot să-ţi zboare prejudecăţile pe fereastră când în ecuaţie apare şi un posterior meseriaş.

— Greta Jurgens?

Carl îşi amintea vag de o blondă languroasă, cu ochi cenuşii, din ancheta pe care o făcuse asupra lui Nevant în urmă cu trei ani. Conducea biroul de operaţiuni al lui Manco din Arequipa.

— Era hibernoid?

— Da, era. De ce?

Carl ridică din umeri.

— Aşa. După cum gândea Manco despre ciudaţi, e bizar că a tolerat unul atât de sus în ierarhia interioară.

— Cum am zis, e vorba de posterior. Curul. Hei, din câte am auzit, hibernoidele ştiu nişte şmecherii pe care nu le poţi obţine de la o femeie normală.

Carl bău şi clătină din cap.

— Alea sunt bonobo, şi chiar şi aşa, e o tâmpenie. Oricum, dacă Manco ar fi vrut genul ăsta de senzaţii tari, era suficient să se ducă la Lima şi să aleagă dintre bordelurile de ciudaţi. Fii serios. Asta nu se pune.

— Atunci, poate că pur şi simplu există ciudaţi şi ciudaţi, zise Nevant, arcuindu-şi buzele. Nu se sperie prea multă lume de bucăţelele alea care se ghemuiesc şi dorm patru luni în şir. Asta nu-ţi ameninţă prea mult masculinitatea. Numai pe cei ca noi simt nevoia să-i închidă şi să le interzică să se reproducă.

Carl privi la tacâmurile de pe masă. Dădu din cap, puţin trist.

— Pe cei ca *tine*. Pe cei ca tine îi închid. Eu am licenţă.

— Eşti domesticit, adică.

— Spune-i cum vrei. Nu poţi da timpul înapoi cu douăzeci de mii de ani, Stephane.

Nevant îşi dezveli din nou dinţii în rânjetul de lup.

— Nu poţi?

— Vezi tu, pe vremuri, frica era o forţă unificatoare, spuse Yavuz. Pe

atunci, xenofobia putea face o ţară să fie puternică. Ăsta e modelul vechi, genul de state-naţiuni fortăreţe. Dar nu poţi trăi într-o fortăreaţă când întregul tău mod de viaţă depinde de independenţa globalizată şi de comerţ. Odată ce se întâmplă asta, tendinţa xenofobă devine un handicap – în termenii lui Groombridge, o trăsătură non-adaptivă. Ea citează…

Pe promenadă răsună trosnet de sticlă spartă. Sevgi se răsuci tocmai la timp ca să vadă fereastra restaurantului împrăştiindu-se în afară, împrejurul a două trupuri încleştate. Cineva ţipă.

— Ah*, fir-ar al dracului!*

Bâjbâi după pistolul pe care nu avusese voie să-l aducă acolo, degetele oarbe înregistrând lipsa acestuia înaintea gândirii conştiente. Sări de pe scaun, care se balansă şi căzu în urma ei – îi auzi zdrăngănitul – şi se repezi spre locul bătăii. Yavuz era alături de ea, legănând un pistol autorizat…

Pe trotuar, treisprezecele cel palid îl imobilizase pe Marsalis. Îşi ridică mâna în care ţinea ceva şi-o coborî fulgerător.

Marsalis se răsuci cumva într-o parte, făcu ceva cu picioarele şi schimbă soarta bătăliei. Nevant dădu înapoi, scuturând o mână care probabil izbise cimentul cu o forţă ucigaşă şi avea nişte oase rupte.

Încerca să-l ţină pe negru la pământ cu celălalt braţ, dar strânsoarea nu era suficientă. Marsalis aluneca treptat în lateral, iar umărul i se eliberă. Mâna flutură, apucă şi îl trase pe francez în jos spre el. Se săltă în sus din abdomen, cu putere, lovind faţa lui Nevant cu fruntea. Sevgi auzi sunetul şi strânse din dinţi.

Ajunseră.

— Gata, ticălosule, spuse Yavuz în engleză.

Continuă cu vocea şocant de răguşită şi pistolul în urechea lui Nevant:

— Jocul s-a terminat.

Nevant înjură, acoperindu-şi faţa cu o mână, cu sângele picurându-i printre degete din nasul spart. Tuşea, bolborosea, dar reuşi să râdă. Marsalis mârâi şi se trase de dedesubt, îşi arcui un picior şi îl împinse pe francez într-o parte cu genunchiul. Nevant aproape că se prăbuşi, ţinându-se încă de faţă. Încă chicotind. Folosea aceeaşi mână pe care tocmai şi-o zdrobise de ciment.

— O să fiu nevoit… – inspiră greu, umed – … să-mi cumpăr totuşi singur ţigări.

— Da, aşa se pare.

Marsalis se rostogoli, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare lină, ondulată. Se controlă să vadă dacă se tăiase în sticlă.

— Te-am avertizat.

— Da, iar palmarea cuţitului ăluia ai făcut-o chiar de mântuială.

Tonul negrului era absent. Îşi întoarse mâna dreaptă, încruntându-se, şi Sevgi văzu dâre de sânge în palmă.

Marsalis ridică mâna la nivelul ochilor, o răsuci cu palma spre exterior şi îşi trase mâneca. Făcu o grimasă.

Acolo avea o tăietură lungă, cu o aşchie subţire de sticlă încă înfiptă în carnea de la marginea palmei.

— Tu rămâi aici, nemernicule, îi spuse Yavuz lui Nevant, clătinându-se.

Ţeava pistolului pluti în apropierea frunţii palide:

— Stai aici şi *nu te mişti*.

Căută prin jachetă cu mâna liberă, scoase un telefon şi apăsă o tastă de apelare rapidă.

În spate, în gaura formată de fereastra spartă, oamenii stăteau şi căscau gura la scaunele şi masa răsturnate. Ospătarii se mişcau de colo colo, nesigur. O bucată mare de sticlă triunghiulară şi zimţată căzu brusc dintre suratele ei de pe rama superioară şi se sparse fără dramatism în trei bucăţi, pe trotuar.

La vârful celui mai mic fragment, de parcă săgeata din sticlă ar fi indicat spre ea, Sevgi zări sclipirea cuţitului scăpat de Nevant. Înţelese cuvintele schimbate de cei doi treisprezece. Se holbă la Marsalis.

— Tu! *Ştiai* că o să facă asta?

Omul negru apucă aşchia de sticlă între degetul mare şi arătător şi trase uşor până ieşi cu totul din rană. O răsuci curios pe toate părţile un timp, apoi o lăsă să cadă.

— Păi… îşi îndoi mâna rănită şi se strâmbă din nou. A existat întotdeauna riscul să reacţioneze cum îi dictează genele, da.

„Ne-ai spus că voi doi sunteţi prieteni!”

Nevant chicoti sufocat din locul unde stătea, sprijinit cu spatele de fereastra vecină, rămasă intactă. Marsalis se uită la Sevgi peste mâna rănită.

— Cred că am spus că ne înţelegem bine.

Sevgi deveni conştientă de bubuitul din piept şi din tâmple. Inspiră prelung, reţinând aerul.

Arătă în jur:

— Şi tu numeşti asta „bine“?

Marsalis ridică din umeri.

— Ei, ce pot să spun? Dă vina pe gene.

Pe jos, Nevant chicoti din nou, printre sânge şi oase rupte.

Capitolul 27

Mâna lui avea nevoie de o lipitură, şi încă mai erau mici fragmente de sticlă în rană. Stătea într-o unitate medicală a ONU din Fenerbahce şi aştepta răbdător ca asistentul să-l cureţe. Strălucirea iluminatului din tavan şi, într-un colţ, un ecran – de care el s-ar fi putut lipsi – cu imaginea mărită a rănii în curs de tratare. Privi fix în altă direcţie.

Ertekin ar fi preferat facilităţile COLIN din zona europeană, dar nu avusese cum să contracareze argumentul locaţiei mai apropiate a spitalului ONU. Le luă mai puţin de cinci minute cu un taxi, părăsind promenada însângerată – şi lumea care se aduna căscând gura – în favoarea străzilor rezidenţiale liniştite din Fenerbahce şi a felinarelor de bun venit dinaintea modestei faţade nano a centrului medical. Acum Ertekin plecase împreună cu Battal Yavuz şi Nevant pe un coridor, spre locul unde erau tratate rănile francezului. Bănuia că ea voia să audă şi varianta celuilalt treisprezece. Mai dedusese şi că era încă puţin amorţită în urma acţiunii, şi nu o putea învinui prea tare. Tensiunea întâlnirii cu Nevant încă îi mai vibra în sânge, mai mult decât lăsa să se vadă.

Uşa se deschise şi înăuntru se strecură un turc în costum, căscând. Păr grizonat şi o mustaţă la fel, tunsă scurt, o bărbie nu tocmai bine bărbierită. Costumul era scump şi asortat cu o cravată de mătase înnodată cu grijă. Numai ochii umflaţi de somn şi căscatul sugerau patul din care fusese smuls. Privirea somnoroasă îl evaluă un moment pe Carl, apoi noul-venit îi şopti ceva asistentului, care imediat lăsă instrumentele asistate de camera video şi se retrase. Uşa se închise în tăcere în urma lui. Carl înălţă o sprânceană.

— O să trebuiască să plătesc pentru asta?

Turcul zâmbi respectuos.

— Foarte nostim, domnule Marsalis. Bineînţeles, ca agent licenţiat UNGLA, aveţi asigurare de sănătate la noi. Nu pentru asta mă aflu aici.

Înaintă şi întinse mâna.

— Sunt Mehmet Tuzcu, ofiţer de legătură al UNGLA.

Carl îi strânse mâna, atent la rană. Rămase aşezat.

— Şi ce pot face pentru dumneavoastră, Mehmet bey?

— Escorta dumneavoastră de la Colony Initiative este la etajul superior, zise Tuzcu şi ochii îi fugiră spre tavan. O maşină vă aşteaptă în stradă, în spatele spitalului. Plecăm cu liftul de marfă, neobservaţi. În jumătate de oră vă urcăm într-un suborbital spre Londra, dar – aruncă o privire la ceasul greu de oţel – va trebui să ne grăbim.

— Mă… salvaţi?

— Dacă vreţi să spuneţi aşa, răspunse afişând din nou zâmbetul

răbdător. Aţi fost aşteptat la New York, dar evenimentele se pare că ne-au depăşit. Acum chiar trebuie…

— Eu, hm… – Carl gesticulă cu mâna pe jumătate vindecată – … nu prea am nevoie de salvare. COLIN nu mă ţine în niciun fel de prizonierat.

Zâmbetul păli.

— Cu toate acestea, participaţi la o operaţiune de căutare neautorizată. COLIN încalcă Acordurile de la Munchen folosindu-vă în această chestiune.

— O să le comunic.

Tuzcu se încruntă.

— Refuzaţi să veniţi cu mine?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce?

„N-ai decât“, fu tentat să spună. „M-am întrebat şi eu acelaşi lucru, şi încă nu am un răspuns inteligent.”

— Îl cunoaşteţi pe Gianfranco di Palma?

Ochii lui Tuzcu deveniră atenţi.

— Da. L-am întâlnit pe *signor* di Palma de câteva ori.

— Un răhăţel dezgustător, nu-i aşa?

— Unde vreţi să ajungeţi, vă rog?

— Mi-aţi cerut un motiv. Spuneţi-i lui di Palma că aşa se întâmplă când îţi plăteşti agenţii de teren cu bonificaţie zero şi trei luni întârziere la rambursarea cheltuielilor, încep să aibă probleme de loialitate.

Reprezentantul UNGLA ezită. Privi în spate, spre uşă. Carl se ridică în picioare.

— Nu forţa lucrurile, Mehmet, zise calm.

Sevgi îl găsi la parter, în zona de aşteptare, privind un spectacol muzical de proastă calitate pe ecranul atârnat deasupra capului. O blondă cu microfon şi păr vopsit se plimba ţanţoşă pe scenă, în nişte haine compuse din panglici sfâşiate, cu atitudini şi mişcări proiectate să maximizeze expunerea pielii bronzate de dedesubt. O trupă de dansatori, femei şi bărbaţi tineri, la fel de sumar îmbrăcaţi, o urmau, copiindu-i mecanic mişcările. Cântecul trena, acompaniat de instrumente care nu se vedeau.

— Vezi ceva care-ţi place? îl întrebă ea.

— E mai bine decât ce am văzut mai devreme. Ce-ai făcut cu Nevant?

— Coboară.

— Bun, zise Marsalis şi ochii îi fugiră înapoi la ecran. Trebuie să recunosc, asta e ceva ce vouă vă reuşeşte foarte bine.

— „Vouă“?

— Vouă, oamenilor. Uită-te aici.

Flutură mâna bandajată înspre imaginile viu colorate:

— Paşi perfecţi. Gândire de grup. Nu-i de mirare că sunteţi nişte soldaţi aşa de buni.

— E oarecum ironic, venind din partea ta, zise ea tăios. Complimente din partea războinicului genetic perfect.

Carl zâmbi.

— Ertekin, doar nu crezi tot ce vi se spune prin media.

Se auzi zbârnâitul ascensorului şi Battal Yavuz ieşi, conducându-l pe Nevant. Treisprezecele cel palid purta o mască din bandaje pe mijlocul feţei şi un înveliş similar pe mâna fracturată. Părea într-o dispoziţie bună.

— O să ne întâlnim din nou, îi spuse lui Marsalis. Când o să fim iarăşi funcţionali, poate.

— Sigur. Ştii unde locuiesc. Caută-mă imediat ce ieşi.

Yavuz părea stânjenit.

— Îmi pare rău, Carl. Dacă aş fi ştiut că are de gând să…

— Lasă. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Carl se ridică şi-l bătu pe umăr pe turc, adăugând:

— Mulţumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să te văd.

Sevgi se mişcă, urmărindu-l pe Nevant cu coada ochiului.

— Vrei să te însoţesc la heliport? îl întrebă pe Yavuz.

El clătină din cap.

— Nu-i nevoie.

— Dar dacă…

Marsalis rânji.

— Arată-i glezna, Stephane.

Ca şi cum ar fi împărtăşit cu toţii o glumă, francezul îşi ridică cracul drept de la pantaloni. În partea de jos a tibiei avea legată strâns o bandă subţire de fibră neagră, lucioasă. Nu era mai lată decât cureaua unui ceas de mână, dar o luminiţă verde clipea neobosit pe o margine. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar respiraţia i se opri o clipă când o văzu.

— Plimbări limitate, zise Yavuz. Nimeni nu iese din lagăr fără aşa ceva. Stephane n-o să-mi facă niciun necaz.

— Şi dacă o dă jos? Dacă găseşte o cale s-o taie?

— E anti-atingere, răspunse Nevant ciudat de amabil. Format de tip „capcană de lup“. Se declanşează la orice interferenţă. Vrei să ştii ce se întâmplă atunci?

Ea ştia deja. Cătuşele „capcană de lup“ aveau o istorie lungă şi neplăcută, înrăutăţită în cazul ei de legătura directă. Relatările de la ştiri

despre prizonieri de război musulmani mutilaţi pe când se aflau în custodia americanilor îl făcuseră pe tatăl ei să stăruie în alegerea căii emigrării – căsuţa lui poştală din ultimele săptămâni, înainte de a părăsi definitiv Istanbulul, fusese bombardată cu ameninţări cu moartea greşit ortografiate. Media urla de controverse, vitrioluri ieftine şi violente umbrind lupta personală a lui Murat cu propria conştiinţă şi cultură. Personalităţile occidentale replicau cu furie la acuzaţiile de crime de război, apelând la detalii despre cătuşele modificate folosite la pedepsele în numele *shariei,* în multe republici islamice autodeclarate – o răsturnare de situaţie care durase un timp, apoi sunase din ce în ce mai fals, pe măsură ce devenise evident cine le vindea puriştilor islamici tehnologia mutilatoare. Murat, simţind acreala ipocriziei, indiferent din care fruct muşca, plecase oricum din Turcia şi nu mai privise niciodată înapoi.

Dar mai târziu, ca şi cum ar fi fost un fel de blestem de familie, Sevgi se întâlnise ea însăşi cu acele cătuşe „capcană de lup".

— E poliţistă, Stephane, zise Marsalis de lângă umărul lui Sevgi, umplând momentul de linişte care se lăsase după tăcerea ei subită. Presupun că e familiarizată cu dispozitivul.

Era poliţist, dar lucra abia de vreo doi ani în momentul când ajunsese să fie „familiarizată cu dispozitivul". Afacerile Interne aterizaseră în sediul de la numărul 108 ca o bombă, formulând acuzaţii asupra unui grup de detectivi pe care ea îi cunoştea, pentru că, se pare, ar fi utilizat cătuşele asupra unor suspecţi duri într-o tentativă de a le stoarce mărturisiri – dar cine naiba putea înţelege *cu adevărat* logica faptelor! Fusese o anchetă destul de tensionată. Tânăra Sevgi Ertekin fusese târâtă în aceste evenimente prin asociere, apoi fusese rapid scoasă de sub acuzare, dar tot trebuise să rămână pe câmpul din nordul statului New York până în zori, privind ceaţa care stătea suspendată aproape de pământul arid, ascultând ritmul precis, hârşâit-scrâşnit al maşinăriilor care se pregăteau de lucru şi, în final, sufocându-se când robotul celor de la Afaceri Interne exhumase cele trei cadavre vechi de nouă săptămâni, cu mâinile lor retezate de cătuşe.

Bun venit în NYPD.

Slabă consolare – „Ia lucrurile ca atare, Sev", îi sugerase pe atunci un coleg ofiţer neimplicat – că acele cătuşe, de mult timp interzise în Uniune, sosiseră clandestin la numărul 108, prin intermediul cumnatului din Jesusland al unuia dintre detectivii condamnaţi, ofiţer superior într-o miliţie privată din Alabama, legea republicană – desigur – folosind încă la scară largă cătuşele, în ciuda a trei tratate internaţionale şi a unei reglementări federale, încă în curs de ratificare pretutindeni, mai puţin

în Illinois.

„Ia lucrurile ca atare, Sev!“

Afacerile Interne se îndepărtaseră de ea suficient de repede ca ofiţerul Ertekin să nu poarte stigmatul de colaborator; mai mult, echilibrul ei exemplar între loialitatea faţă de camarazi şi datorie fusese observat de şefii care, ani mai târziu, aveau să-i faciliteze intrarea la Midtown Homicide.

„Ia lucrurile ca atare, Sev!”

Morţilor de pe câmp nu avea să li se simtă prea tare lipsa – toţi trei aveau condamnări anterioare pentru trafic sexual peste graniţă, amăgind tinere din Republică cu promisiuni de muncă legală şi bănoasă printre luminile strălucitoare, apoi disciplinându-le prin viol şi bătaie până când majoritatea acceptau să muncească, oferindu-şi orificiile masculilor din clasa prost plătitoare a New Yorkului.

Ea încercase să se agaţe de lucrurile mărunte, după cum fusese sfătuită. Toată primăvara luase lucrurile *ca atare*, dar în cele din urmă totul de reducea la amintirea duhorii de carne descompusă din dimineaţa ceţoasă.

Ceva se schimbase în ea în ziua aceea – văzuse recunoaşterea în ochii lui Murat când se întorsese acasă la el, după aceea. Fusese ziua în care încetase să mai încerce s-o convingă că există şi cariere mai bune decât poliţia, poate pentru că înţelesese că, dacă nu renunţase atunci, nu avea să mai renunţe niciodată.

Nevant îşi coborî cracul peste cătuşă, iar ea reveni în prezent. O mică bulă de linişte se extinse, cuprinzând zona de aşteptare.

— Credeam că sunt ilegale în Europa, zise ca să spargă liniştea.

— Pentru oameni, fu de acord Nevant, aruncându-i o privire săgetătoare lui Marsalis. Cu variantele treisprezece însă, mă rog, niciodată nu poţi fi prea prevăzător. Nu-i aşa, omule de pe Marte?

Negrul ridică din umeri.

— Depinde de cât de deştepţi sunt, aş zice.

Carl îl urmări pe Yavuz scoţându-l pe francez din clădire şi urcându-l în maşina specială a ONU, fără să mai vorbească sau să se mişte. Chipul lui părea sculptat în antracit. Abia când vehiculul se îndepărta încet ridică privirea spre trupa de dans de pe ecranul de deasupra capului şi ceva i se schimbă la încreţiturile din jurul ochilor. Sevgi interpretă asta drept dezgust, dar n-ar fi putut spune cu precizie faţă de ce sau de cine, şi se întrebă dacă Marsalis însuşi ar fi putut.

Se întoarseră în apartament, ceea ce părea să le reîncarce cumva bateriile, având sentimentul că lăsaseră acolo un lucru care trebuia

recuperat. Merseră pe jos, pentru că nu era foarte frig şi nici foarte târziu şi poate pentru că amândoi aveau nevoie de timp şi de cerul liber. Se rătăciră, dar niciunul dintre ei nu se supără şi, în loc să folosească harta holografică şi tableta, se îndreptară în direcţia aproximativă a cheiului, urmând-o pe cât posibil, până ajunseră în celălalt capăt al străzii Moda, pe panta uşoară, dar constantă, care ducea către blocul deţinut de COLIN. Cleiul din jurul rănii lui Carl devenise iritant în aerul rece.

La un moment dat, Ertekin îi puse întrebarea evidentă.

— Când ţi-ai dat seama că o să încerce să te omoare?

El ridică din umeri.

— Când mi-a spus-o. La câteva minute după ce tu şi Battal ne-aţi lăsat singuri.

— Şi nu te-ai ostenit să ne chemi înapoi?

— Dacă aş fi făcut asta, ar fi atacat pe loc. Fără să-mi mai spună nimic.

Merseră un timp în tăcere. Blocurile de apartamente din Fenerbahce se înălţau deasupra lor, cu balcoane încărcate de plante curgătoare, unele încă picurând discret, fiindcă fuseseră udate recent. Un perete gol purta o pictură masivă a lui Ataturk, cu ochi tăioşi, sprâncene bine definite şi cu o expresie poruncitoare, cu capul înconjurat de proclamaţia pe care o văzuse de suficiente ori în vizitele precedente ca să-i cunoască înţelesul. „*Ne Mutlu Turkum Diyenef* – „Ce bucurie să pot spune că sunt turc“. Cineva se căţărase, probabil folosind mănuşi gecko, şi desenase o bulă de dialog umplută de cuvinte turceşti în zigzag, scrise cu spray negru, pe care el nu le putea înţelege.

— Ce scrie acolo? o întrebă.

Ea căută o traducere.

— Hmm… „Calviţia masculină e o problemă mai serioasă decât ai crede“.

Carl privi în sus la chelia incipientă a eroului naţional şi chicoti.

— Nu-i rău. Mă aşteptam la ceva islamic.

Sevgi clătină din cap.

— Fundamentaliştii nu prea au simţul umorului. Ei l-ar fi desfigurat pur şi simplu.

— Şi tu?

— Nu e ţara mea, zise ea plat.

Într-un balcon de la etajul al doilea, aflat mai în faţă, stătea un bătrân învăluit într-un nor de fum de pipă şi privea strada. Carl îi întâlni ochii în timp ce trecea pe dedesubt şi bătrânul schiţă un salut firesc. Dar era limpede că ochii lui erau mai mult pe femeia de lângă Carl. Iar privirea

lui Carl se îndreptă într-o parte, observând profilul lui Ertekin, nasul, maxilarul şi părul dezordonat, alunecându-i apoi în jos spre umflătura obraznică a sânilor, acolo unde se înghesuiau, desfăcând sacoul.

— Şi ai obţinut ceva util de la Nevant?

Carl nu era sigur dacă ea îl surprinsese privind-o, dar în tonul ei era ceva grăbit. Reveni la contemplarea pavajului.

— Nu sunt sigur, răspunse cu prudenţă. Cred că trebuie să mergem să discutăm cu Manco Bambaren.

— În Peru?

— Nu-l văd acceptând rapid o invitaţie la New York. Aşa că da, va trebui să mergem acolo. Pe lângă toate celelalte, ar corespunde modului lui de a percepe lucrurile. E teritoriul lui.

— E şi teritoriul tău, nu-i aşa?

I se păru că ea zâmbea.

— Plănuieşti să dispari în *altiplano?*

— Dacă voiam să dispar, Ertekin, aş fi făcut-o mai demult.

— Ştiu, zise ea. Glumeam.

— A!

Ajunseră la capătul cvartalului şi o luară la unison spre stânga, ajungând într-o fundătură evidentă. Nu era sigur dacă el o urmase pe ea sau invers. O sută de metri mai departe, strada se termina într-un deal abrupt şi arid, cu trepte murdare de ciment alb şi cu un semn criptic indicând un singur cuvânt, *Moda.*

Urcară în tăcere, răsuflând din greu.

— Cătuşa aia, zise ea când ajunseră în vârf, apoi fu nevoită să-şi recapete răsuflarea înainte de a continua. Ştiai că Nevant poartă aşa ceva.

— Nu m-am gândit niciodată serios la asta.

Cugetă puţin şi adăugă:

— Da, cred că am ştiut că o are. E procedura standard din lagăr.

— Nu l-a împiedicat să încerce să te omoare.

— Ei, obiectele astea acţionează lent. Probabil durează aproape douăzeci de minute până să-i reteze complet piciorul. Sigur, poate că aş fi pus mâna pe ea în învălmăşeală şi aş fi încercat s-o declanşez, dar în timp ce eu mi-aş fi pierdut timpul cu asta, bătrânul Stephane mi-ar fi înfipt cuţitul în spinare.

Făcu o pauză, amintindu-şi lupta:

— Sau în ochi.

— Nu asta vreau să spun.

Era o exasperare fierbinte în modul în care îi răspunse, iar tonul avea o nuanţă care îl îmboldea în partea de jos a pântecului, prelingându-i-se

într-o o tumefiere lentă, umedă, pe toată lungimea penisului.

— Atunci ce voiai să spui?

— Vreau să spun că el a ştiut că există riscul să-şi piardă piciorul, ca să nu mai pomenim că ar fi putut sângera până Ia moarte încercând să fugă. Şi tot a încercat să te omoare.

Îi stătu pe limbă s-o întrebe: „Eşti sigură că ai fost cu un treisprezece, adică unul *adevărat?*“ Se abţinu şi continuă să meargă. Plopi tineri, cu îmbunătăţiri genetice modeste creşteau din loc în loc, din pătrate decupate în pavajul acelui capăt de Moda. Ramurile lor secţionau lumina felinarelor stradale, formând un mozaic de lumină şi întuneric sub picioarele lor.

— Uite ce e, rosti el ezitant. În primul rând, Stephane Nevant nu plănuia să fugă nicăieri. A venit să mă omoare pe mine, atâta tot. Pe noi, războinicii genetici, ne cam pasionează lucrurile astea. Dacă ar fi reuşit să mă doboare, ar fi stat după aia tăcut ca o nevastă casnică din Jesusland în timp ce tu şi Battal îl legaţi şi s-ar fi întors fericit în lagăr.

— Dar asta e al dracului de stupid, izbucni ea.

— Zău?

De data asta, se opri şi se întoarse spre ea. Îşi putea simţi autocontrolul diluându-se, prelingându-i-se în voce, dar nu-şi dădea seama cât era din cauza asta şi cât din cauza imaginii ei incitante, cum stătea învăluită în lumini şi umbre, cu părul dezordonat şi gura mare şi mobilă, cu umflăturile sânilor sub puloverul negru, curbura şoldurilor şi picioarele lungi în pantalonii de pânză nepotriviţi cu ghetele pe care le purta.

— Eu l-am băgat pe Nevant în lagăr. El era liber şi eu l-am adus înapoi într-un loc de unde nu va mai pleca niciodată altfel decât priponit, ca astăzi. Nu va avea niciodată urmaşi, nu va face sex cu nimeni decât cu târfele plătite din lagăr sau cu vreo angajată UNGLA în căutare de distracţii cu ciudaţi. Ştie, în limitele a câteva mii de kilometri pătraţi, exact unde o să moară. Gândeşte-te la asta şi apoi întreabă-te dacă merită riscul de a pierde un picior – pentru care va obţine oricum o proteză de biocarbon, fiindcă aşa stipulează regulamentul lagărului – întreabă-te dacă nu e un preţ care merită plătit ca să poată stinge lumina din ochii omului care l-a închis acolo.

— Merită să mori pentru asta?

— Uiţi ceva: în Europa nu există pedeapsa cu moartea, nici măcar pentru treisprezece.

— Voiam să zic că ai fi putut să-l omori tu.

Carl ridică din umeri.

— Aş fi putut. Dar nu uita că Nevant a fost soldat. „Ucizi sau eşti

ucis“, cam asta e descrierea postului.

Ea îşi fixă privirea asupra lui.

— L-ai fi omorât dacă nu ajungeam noi?

Carl se uită o clipă la ea, apoi, rapid ca în luptă, făcu un pas în faţă şi îi înconjură talia cu un braţ.

Picioarele ei se mişcară pe pavaj, se lăsă pe spate şi ridică o mână cu degete lungi. O fracţiune de secundă, bărbatul crezu că avea să-l lovească, apoi degetele se încleştară pe reverele gecii lui şi îl traseră spre ea. Îi muşcă gura, strecurându-i înăuntru o limbă cu gust de cafea. Scoase un sunet profund şi moale când mâna lui liberă îi strânse sânul, apoi îl trase în umbra unui gang.

Era ca meshul, un val crescând în sânge şi muşchi. Carl îi desfăcu hainele, îi descheie pantalonii de pânză, împingându-i în jos până la genunchi, şi-i băgă mâna sub peticul de dantelă pe care îl purta dedesubt. Ea gemu la atingere, deja udă. Cu cealaltă mână îi ridică puloverul, trecându-i-l peste umflăturile sânilor, şi-i desfăcu una dintre cupe. Sânul se lăsă moale în mâna lui. Îşi îngropă faţa în carne, ca şi cum ar fi băut apă din căuşul palmei. Gura lui apucă sfârcul, sugându-l până îl simţi în cerul gurii. În spaţiul strâmt al chiloţilor de bumbac, între coapse, degetele lui găsiră calea prin umezeală. Ea se cutremură, bâjbâi vag peste ridicătura din pantalonii lui şi, în cele din urmă, apucă cu ambele mâini de curea şi o desfăcu. Ieşi complet erect în aerul rece. Ea râse, scurt şi răguşit, pipăind lungimea ţepuşei, atingând uşor cu palma desfăcută partea de dedesubt.

Patru luni în închisorile din Florida, nimic feminin de atins. Simţi cum alunecă pe panta mângâierii ei, apoi cu un efort de voinţă îşi forţă gura să se desprindă de pe sânul ei, păstră degetele celeilalte mâini acolo unde erau şi se lăsă pe vine, încercând să-i scoată o gheată. Ea văzu ce încearcă să facă, râse din nou şi scutură nerăbdătoare piciorul, lovind în aer şi arcuindu-şi talpa ca să se elibereze. Fără succes – gheata rămase la locul ei. Bărbatul primi o lovitură de genunchi în obraz. Mormăi şi scutură din cap.

— Of, la naiba, îmi pare rău.

Se opri şi se aplecă spre el. Degetele lui alunecară, umede.

— Nu, stai, aşteaptă.

Sevgi se răsuci, cu o mişcare aproape ca de judo, îl ridică în picioare şi îl împinse la perete în locul ei.

Îşi smulse sacoul, întâi o mânecă, apoi cealaltă, îl făcu grămadă la picioarele lui şi se lăsă în genunchi pe el. Zâmbi larg în sus spre el, apoi se aplecă peste gland şi i-l supse. Degetele strânse alunecau în sus şi în jos pe lungimea penisului. Gura i se mişca. Mâinile lui se lipiră de

peretele întunecat de alături, încordate ca şi cum ar fi putut săpa în ciment cu unghiile. Se gândi că asta era, savură clipa, dar ceva se bloca în el, nelăsându-l să se elibereze. Orgasmul scăzu, se îndepărtă, de neatins.

Ea simţi schimbarea, scoase un sunet înfundat, întrebător şi continuă să lucreze cu patimă, cu gura şi degetele; el simţi cum urca din nou curba, dar ştiu că nici de data asta nu o să reuşească. Mâinile i se relaxară, se îndepărtară de perete, atârnând. Privi umbrele.

— Hei, făcu ea încet.

— Uite, eu…

— Ba nu.

Tonul brusc poruncitor din glasul ei îi agăţă privirea, făcând-o să alunece în jos, şi ea îi zâmbi.

Cu mâna stângă îşi adună sânii expuşi. Îl prinse cu cealaltă mână, frecându-i glandul înainte şi înapoi pe decolteu. Carl simţi o izbitură violentă în piept. Ea zâmbi din nou, îşi aplecă capul şi scuipă blând, lăsând saliva să se scurgă pe capul penisului şi apoi, continuând să strângă, împinse carnea umezită înapoi printre sâni, frecând-o, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, încă zece-douăzeci de secunde înainte ca furia fierbinte să năvălească prin el, acum fără blocaj, fără oprire…

Ieşi.

Scoase un sunet ca un înecat ridicat la bord, ca sunetul pe care îl scosese când nava de salvare abordase *Felipe Souza* pentru prima oară, şi se lăsă din nou pe perete, apoi alunecă în jos, ca împuşcat. Simţi degetele ei dându-i drumul, lipicioase, o simţi adunându-şi hainele şi întinse mâna.

— Stai.

— Ar trebui să plecăm, e…

— Nu pleci… nicăieri… zise nesigur. Ridică-te.

O ridică din nou acolo unde fusese, lipită de perete, şi de data asta se lăsă el pe vine, îşi strecură mâinile între coapsele ei lungi, depărtându-le, trase ferm peticul de bumbac într-o parte şi îşi afundă limba în ea cât putu de adânc.

O făcu din nou în apartament, de data asta pe patul în care o văzuse dormind în acea dimineaţă.

O trase aproape ca să-i simtă mirosul, cu o mână ridicând moliciunea feselor ei până când buzele ei întâlniră gura lui ca într-un sărut nepotrivit, cu degetele celeilalte mâini adânc înăuntrul ei şi limba zbătându-i-se pe butonul alunecos al clitorisului. Simţi instinctul carnivor crescând în el, o sete profundă doar parţial astâmpărată atunci

când ea se arcui şi se mişcă pe pat, strângând mâinile şi coapsele în jurul capului lui, ca şi cum l-ar fi putut împinge în interiorul ei cu forţa.

Căzu gâfâind cu faţa întoarsă într-o parte, cu ochii închişi, pierdută, iar el o adună sub el şi alunecă în ea până la capătul noii sale erecţii. Ochii ei se deschiseră şi rosti încântată „oh“ – un singur sunet uşor, cu foamea proaspătă rostogolindu-i-se peste marginea silabei.

De data asta fu ca pe treptele dure de ciment pe care le urcaseră până pe Moda, abrupt şi respirând din greu, fără să vorbească, urcând constant împreună, până la vârf.

Capitolul 28

— Ce a făcut?

Norton se încrunta la ea de pe ecran, neîncrederea şi furia luptându-se pentru întâietate pe chipul lui.

— A ajuns să se bată cu Nevant, spuse Sevgi, răbdătoare. Relaxează-te, Tom, s-a întâmplat deja. Nimeni nu mai putea face nimic.

— Ba da. Ai fi putut refuza să-l laşi să-şi facă de cap.

— Să-l las să-şi facă de cap?

Simţi cum o uşoară roşeaţă începe să o cuprindă, de la gât în sus. Toate locurile unde Marsalis o muşcase uşor redeveniseră dintr-odată calde.

— Ce vrea să însemne asta?

— Adică Marsalis decide subit că trebuie să zboare pe cealaltă parte a globului şi tu faci ce vrea el. Prietenul nostru canibal ucide oameni în America, nu în Europa. Presupun că nu ţi-a trecut prin minte că Marsalis caută un mod de a ajunge acasă fără să-şi îndeplinească obligaţiile contractuale.

— Ba da, mi-a trecut prin minte, Tom. De fapt chiar de ceva timp, încă de când tu erai fericit să-l plasezi peste noapte într-un hotel nepăzit din New York.

Pauză.

— Din câte îmi amintesc, eu voiam să-l iau la mine.

— Nu mai contează, Tom. Ideea e că l-am angajat pe Marsalis să facă o treabă. Dacă nu avem încredere în el, atunci de ce ne-am mai ostenit să-l aducem?

Norton deschise gura, apoi, evident, se gândi mai bine la ce avea de spus. Înclină din cap.

— Bine. Deci după ce l-a bătut pe Nevant, ce mai vrea să facă acum expertul nostru?

— Vorbeşte despre Peru.

— Peru?

— Da, Peru. *Familias andinas,* ţii minte. Are nişte indicii de la Nevant care duc înapoi în *altiplano,* aşadar acolo trebuie să mergem.

— Corect, zise şi îşi drese glasul. Sevgi, tu crezi că o să facem vreo investigaţie în vreunul dintre locurile unde au fost comise crimele? Ştii, eu n-am fost niciodată poliţist, dar…

— La dracu', Tom, spuse aplecându-se către ecran. Ce nu-i în regulă cu tine? Suntem în secolul douăzeci şi doi. Ştii, interconexiunea globală? Domeniile umane integrate? Putem ajunge la Lima în patruzeci şi cinci de minute. La Cuzco, în cel mai rău caz, câteva ore mai târziu. Şi înapoi

la New York până la sfârşitul zilei.

— Este sfârşitul zilei, spuse Norton sec. Aici e trecut de miezul nopţii.

— Hei, tu m-ai sunat.

— Da, pentru că am fost oarecum alarmat de prelungirea tăcerii, Sev. Ai dispărut două zile fără un cuvânt.

— O zi jumate.

Replica venise automat, dar, de fapt, nu era sigură care dintre ei era mai aproape de adevăr. Pentru ea, noţiunea timpului o luase razna. Traversarea Bosforului părea să fi avut loc cu săptămâni în urmă, iar New Yorkul şi Florida, cu luni înainte.

Nici Norton nu părea dispus să dezbată problema. Aruncă o privire la ceas şi ridică din umeri.

— Faptele sunt fapte. Dacă mai stai mult plecată, Nicholson şi Roth o să înceapă să facă scandal.

Ea rânji.

— Deci asta te supără. Haide, Tom. Te poţi descurca cu ei. Am văzut conferinţa de presă. I-ai jucat pe Meredith şi Hanitty ca pe nişte proşti.

— Meredith şi Hanitty *sunt* nişte proşti, Sev. Asta e ideea. Orice ai spune despre Nicholson, prost nu e, şi e şi şeful nostru, lucru dublu valabil în cazul lui Roth. N-o să accepte asta mult timp. Nu dacă nu venim cu ceva mai mult decât intuiţiile noului nostru tovarăş. Privirea lui Norton alunecă peste ecran, scanând spaţiul din spatele umerilor ei. De fapt, unde e băiatul minune?

— Doarme… – zise şi îşi luă seama – … bănuiesc. Şi aici e o oră destul de nesocială, să ştii.

În realitate, când sunase telefonul, ea se rostogolise în pat şi se înfiorase de plăcere găsind trupul lui masiv alături de ea. Frisonul se transformase în tresărire când observase, la distanţă de zece centimetri, că el era treaz, cu ochii deschişi, privind-o. Făcuse semn în direcţia sunetului. „E apartamentul COLIN, îmi imaginez că e pentru tine”, spusese el. Ea aprobase, bâjbâise pe lângă pat după tricou şi se ridicase, trăgându-şi-l peste cap. Îi putuse simţi ochii pe trupul ei, pe legănarea grea a sânilor când îşi încheie mişcarea, şi o străbătuse un alt fior de căldură gelatinoasă. Senzaţia se păstrase până ajunsese la telefon.

— „Unde veghează COLIN, soarele nu apune niciodată”, cită Norton inexpresiv. Oricum, dacă plecaţi în Peru va trebui să vă sculaţi devreme.

— Ai vorbit cu Ortiz?

El se înnegură.

— Da, azi dimineaţă. L-au pus într-un format *v* cam zece minute. Doctorii nu permit mai mult de atât, spun că stresul mental e ultimul lucru de care are nevoie. Nanoboţii îi repară organele, dar gloanţele au

fost murdare, au avut un fel de carcinogen, şi asta împiedică dezvoltarea noilor celule.

— O să moară?

— Cu toţii o să murim, Sev. Dar din asta nu, n-o să moară. L-au stabilizat. Mai e drum lung, dar o să reuşească.

— Şi ce a spus, în virtual?

O grimasă.

— Mi-a spus să am încredere în instinctele tale.

Luară un suborbital de dimineaţă spre La Paz – ca majoritatea ţărilor aliniate la Western Nations Colony Initiative, Turcia avea conexiuni cu centrele din *altiplano* la fiecare câteva ore. Sevgi chemase limuzina COLIN să-i ia de la uşă. De data asta nu aveau timp pentru călătorii de plăcere cu feribotul.

— Am fi putut aştepta zborul de Lima, sublinie Marsalis când se apropiau de aeroport, pe banda netedă de prioritate. Ne-am fi grăbit mai puţin. Aş fi avut timp să-mi cumpăr hainele alea cu care mă băteai la cap.

— Am instrucţiuni să ne grăbim, îi spuse ea.

— Da, dar ştii că oricum Bambaren s-ar putea să fie la Lima. Are o mulţime de afaceri pe coastă.

— În cazul ăsta, o să mergem acolo.

— Asta o să ia ceva timp.

Sevgi îi zâmbi superior.

— Ba nu. Acum lucrezi pentru COLIN. Asta e curtea noastră.

Pentru a sublinia acest aspect, un detaşament de primire îi întâmpină la destinaţie. Trei *indigenas* severi, un bărbat şi două femei, îi scoaseră din terminal, supraveghindu-i atent, până la locul unde un Land Rover aştepta, în luminile puternice din zona de parcare interzisă. Dincolo de ele era un întuneric blând, o lună înceţoşată şi silueta vagă a munţilor înălţându-se în depărtare. Imediat ce se urcară cu toţii în Land Rover, una dintre femei îi dădu lui Sevgi un pistol – un Beretta Marstech, cu două cleme şi un toc de umăr din piele moale. Ea nu-l ceruse.

— Bun-venit în La Paz, spuse femeia, iar Sevgi nu se putu decide dacă era sau nu ironie în glasul ei[{2}].

Apoi se puseră din nou în mişcare, înaintând lin pe străzile adormite până la apartamentul rezervat la noul Hilton Acantilado, cu vedere asupra oraşului şi sisteme de securitate de nivel Marstech. Câte un portal de date, într-un frumos stil Bang & Olufsen, era aşezat discret în colţul fiecărei încăperi, cu excepţia băii, care avea un telefon. Paturile erau largi, implorând să fie folosite.

Stăteau la capetele opuse ale ferestrei întinse pe tot peretele şi se uitau afară. Era, din nou, indecent de devreme – o luaseră înaintea soarelui, lăsându-l dispreţuitori în urmă când suborbitalul îşi atinsese punctul de vârf şi plonjase înapoi spre Pământ. Acum, în întunericul de dincolo de fereastră se crăpa de ziuă, iar cerul răsturnat al luminilor oraşului, aflat sub ei, aducea un sentiment imponderabil de irealitate. Totul lăsa impresia de prea mult timp petrecut în virtual. La asta se adăugau aerul rarefiat şi foamea.

Sevgi simţi că ameţeşte.

— Vrei să mănânci? întrebă.

El îi aruncă o privire pe care ea o recunoscu.

— Nu mă ispiti.

— Mâncare, sublinie ea afectat. De ieri n-am mai mâncat nimic în afara acelui *simit*.

— Preţul progresului. Într-un avion de linie, am fi primit de mâncare de cel puţin două ori. Partea negativă a vieţii călătorului suborbital.

— Vrei să mănânci sau nu?

— Sigur. Orice au.

Se duse la Bang & Olufsen, verifică protocolul de bun venit şi porni sistemul. Ea clătină din cap, aruncă o ultimă privire peisajului şi se duse să comande din camera alăturată.

Când parcurseseră meniurile pe jumătate, dădu din întâmplare peste secţiunea de sănătate. Ochii ei zăriră subcapitolul stimulentelor şi întăritoarelor sinaptice şi îşi dădu seama cu o uşoară tresărire că nu mai luase syn în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Nici nu voia.

Când Carl îşi dorise pentru prima dată atenţia lui Manco Bambaren, în urmă cu trei ani, o obţinuse depistând pur şi simplu afacerile lui *tayta* şi apoi punându-le cât mai tare beţe în roate, rapid. Era o veche tactică Osprey din teatrul de operaţiuni al Asiei Centrale, pe care o transferase fără prea multe probleme.

Specialitatea lui Bambaren în cadrul *familias* era scoaterea de materiale exotice din depozitele taberelor de pregătire, în cantităţi suficient de mici încât să nu declanşeze reacţia COLIN, stocarea echipamentelor furate în sate izolate şi apoi transportarea lor la Lima, unde hrăneau burdihanul nesătul al pieţei negre Marstech. Nu era greu să obţii detalii – cam toată lumea ştia despre ce e vorba, dar mita şi atenţiile ţineau mult lăudatele, dar prost plătitele forţe de securitate peruane în afara ecuaţiei, iar Bambaren era destul de inteligent ca să-şi limiteze furtişagurile la tehnologii relativ banale care să nu mai fie

sensibile din punct de vedere al patentului. Corporaţiile făceau apel la firmele de asigurări, iscau valuri, însă fără a depune prea mari eforturi pentru oprirea scurgerilor. Printr-un tacit *quid pro quo,* Bambaren nu stătea pe capul lor când era vorba despre ceva mai supărătoarea problemă a relaţiilor de muncă locale, în care *familias* aveau o influenţă tradiţională, potenţial problematică, dacă s-ar fi dezvoltat vreodată. Loialitatea locală şi ferocii recuperatori din mahalale ai lui Bambaren făceau restul. Era un sistem care funcţiona ca uns şi întrucât toată lumea era fericită, exista potenţial să funcţioneze astfel încă pentru mult timp.

Carl intrase în ecuaţie fără să fi avut un interes în zonă şi fără nimic de pierdut în afara recompensei pentru Stephane Nevant. Timp de două săptămâni îşi făcuse cercetările în linişte, apoi într-o noapte atacase unul dintre camioanele lui *tayta* Manco pe şoseaua abruptă şi cu serpentine dintre Cuzco, Nazca şi coastă. Paznicul înarmat de pe scaunul pasagerului opusese rezistenţă, ceea ce din punct de vedere logistic fusese o binecuvântare deghizată. Carl îl împuşcase mortal, apoi îl lăsase pe şofer să aleagă dacă i se alătura tovarăşului său pe pământul cu praf alb de la marginea drumului sau îl ajuta pe Carl să împingă vehiculul în prăpastie, cu o grenadă incendiară – din stocurile armatei peruane, cumpărată de la un infanterist prietenos – lipită de rezervor. Şoferul se dovedise cooperant şi dispozitivul funcţionase. Camionul explodase spectaculos de la prima rostogolire, lăsând o dâră de flăcări şi resturi până în defileul de jos, şi arsese vesel acolo cam vreo oră, eliberând în atmosferă suficienţi poluanţi chimici exotici cât să atragă atenţia unui satelit de monitorizare a mediului. Nu foarte multe lucruri care ardeau lăsau astfel de urme, iar acele lucruri nu aveau ce căuta în afara jurisdicţiei COLIN. Elicopterele se adunaseră peste noapte ca nişte fluturi mari în jurul unui foc de tabără. Odată cu ele apăruseră şi inevitabilii jurnalişti şi, nu departe în urma lor, un şuvoi de politicieni locali, de experţi în probleme de mediu şi de reporteri ai Earth First, toţi dornici de publicitate mediatică.

Imediat, o echipă oficială coborâse cu dificultate în ravenă, dar nu înainte să fie făcute o mulţime de înregistrări spectografice jenante şi să fie puse o mulţime de întrebări la fel de jenante, ascuţite pe piatra speculaţiilor jurnalismului flămând.

Până atunci, Carl dispăruse de mult. Îl dusese pe şofer până la Nazca, cu un mesaj pe care să i-l înmâneze lui *tayta* Manco şi un număr de telefon. Bambaren, care nu era prost, sunase a doua zi şi, după etalarea cantităţii potrivite de furie masculină, întrebase ce anume voia ticălosul de Carl. Carl îi spusese. Peste treizeci şi şase de ore, când Stephane Nevant se întorsese în camera lui de la hotelul din Arequipa, se

pomenise privind în ţeava unui pistol Haag.

Subtilitatea, constatase Carl, era un instrument mult supraapreciat când venea vorba de crima organizată.

În consecinţă, formă numărul de telefon.

— Ar face bine să fie vorba de viaţă şi de moarte, rosti rece Greta Jurgens când, în cele din urmă, răspunse.

Ecranul o arăta aşezându-se în faţa telefonului şi trăgându-şi pe ea o rochie de mătase gri. Avea faţa umflată.

— Ai idee ce oră e?

Carl îşi consultă ostentativ ceasul.

— Mda, e octombrie. Bănuiesc că mai am câteva săptămâni înainte de ora ta de culcare. Cum merg lucrurile, Greta?

Hibernoida se uită atent la ecran şi chipul ei îşi pierdu orice expresie.

— Măi, măi, Marsalis, nu-i aşa? Sperietoarea.

— Unul şi acelaşi.

— Ce vrei?

— Asta-mi place la tine, Greta. Conversaţia fermecătoare.

Carl făcu un gest lejer cu palma deschisă şi continuă:

— Nu cine ştie ce. Voiam să vorbesc cu Manco. Doar o discuţie, de dragul vremurilor trecute.

— Manco nu e în oraş.

— Dar tu ştii unde îl pot găsi.

Jurgens nu spuse nimic. Faţa ei nu era numai umflată, ci şi mai rotundă decât şi-o amintea el, cu pielea netedă şi bucălată de grăsimea subcutanată acumulată la sfârşitul ciclului. Bănui că şi gândea mai încet decât de obicei – tăcerea era o opţiune sigură.

Carl rânji.

— Uite cum putem face. Fie îi spui tu lui Manco că am ceva de discutat cu el şi aranjăm o întâlnire amicală, fie pot să încep să vă fac iar viaţa dificilă. Cum să fie?

— S-ar putea să fie ceva mai greu zilele astea.

— Zău? Ne-am făcut câţiva prieteni noi din Initiative, nu-i aşa?

Citi confirmarea pe chipul hibernoidei.

— Fă-ţi şi ţie, şi lui Manco o favoare, Greta. Urmăreşte apelul ăsta şi află de pe al cui wafer vorbesc. Apoi hotărâţi-vă dacă vreţi să mă supăraţi.

Întrerupse apelul şi Greta se stinse la mijlocul replicii.

Carl se ridică şi se duse să privească luminile din La Paz. În cel mai rău caz, câteva ore, aprecie.

Jurgens putea să le dea telefon unor specialişti care să ia urma apelului şi nu le-ar fi luat mult să-l depisteze în apartamentul special al

COLIN de la Hilton. Sistemele de nivel Marstech apăreau în fluxul de date ca metalul implantat la o radiografie. Hackerii *familias* probabil că nu aveau să reuşească să treacă peste acea tehnologie; în orice caz, Jurgens nu le-ar fi cerut s-o facă. Dar tot ar fi fost destul de clar la ce se uită. Să zicem o oră, pentru toate. Asta acceptând că Jurgens spunea adevărul şi Manco Bambaren nu era cu ea în Arequipa. Oriunde s-ar fi aflat, putea fi contactat, şi nici asta nu lua prea mult. Judecând ce avea Jurgens să-i spună, avea să-l sune.

Ertekin se întoarse din cealaltă cameră. Se schimbase: purta tricoul NYPD şi o pereche de colanţi de alergat.

— A venit mâncarea, zise.

În liniştea izolată a apartamentului, el nu o auzise sosind. Dădu din cap.

— N-ar trebui să mănânci prea mult la altitudinea asta. Corpul lucrează şi aşa destul de mult.

— Da, Marsalis. Îi aruncă o privire stil „mâinile în şolduri". Am mai fost de câteva ori pe *altiplano*. Lucrez la COLIN, ştii?

— Nu asta scrie pe pieptul tău, îi spuse privind ostentativ într-acolo.

— Asta?

Îşi apăsă mâna pe un sân şi atinse logo-ul cu vârfurile degetelor, apoi un surâs i se ivi în colţul gurii:

— Ai vreo problemă că port asta?

El îi întoarse zâmbetul:

— Nu dacă mă laşi să ţi-l dau jos după micul dejun.

— Vedem, răspunse ea neconvingător.

Dar după micul dejun nu mai avu timp. Telefonul sună în timp ce ei încă mâncau, ţinând cănile mari de lut pline cu *mate de coca* în ambele mâini. „Apel din exterior", anunţă sistemul cu glas blând de femeie. Carl îşi luă cana în camera cealaltă ca să răspundă. Se trânti pe scaunul din faţa sistemului Bang & Olufsen şi apăsă butonul de acceptare.

— Da?

Trăsăturile incaşe asprite de vreme ale lui Manco Bambaren îl priveau de pe ecran. Avea chipul inexpresiv, dar în ochii întunecaţi îi fumega lent furia. Vorbea o engleză aspră, cu accent muşcat.

— Omul negru. Te întorci să ne aduci ciuma.

— Păi, din punct de vedere istoric, asta ar trebui să fie o schimbare pentru voi. Carl sorbi din ceaiul cu gust fin, întâlnind privirea celuilalt prin aburii care se ridicau din cană. Mai bine decât să vă aducă ciuma omul alb, nu-i aşa?

— Nu juca jocuri de cuvinte cu mine, ciudatule. Ce vrei?

Carl trecu pe quechua.

— Nu fac decât să citez jurămintele voastre de unire: „Unirea indigenilor, din cenuşa opresiunii rasiste“, tot căcatul ăla. Ce vreau? Vreau să vorbesc cu tine. Faţă-n faţă. Durează cel mult câteva ore.

Bambaren se aplecă spre ecran.

— Nu mă mai ocup de fraţii tăi evadaţi şi găurile lor de şarpe. N-am nimic să-ţi spun.

— Da, Greta mi-a spus că ai urcat pe scara socială. Fără ID-uri false, nu? Fără furtişaguri de marfă Marstech de nivel scăzut. Bănuiesc că acum eşti un criminal respectabil, zise Carl, apoi îşi înăspri vocea. N-are importanţă. Vreau să stăm de vorbă oricum. Alege un loc.

Urmă o pauză lungă în care Bambaren încercă să-l ţintuiască cu privirea. Carl inhală aburii ceaiului, absorbind aroma lui umedă de frunze verzi, şi aşteptă.

— Încă îmi mai vorbeşti limba ca un ţărănoi beat, spuse acru şeful de *familia.* Şi te porţi ca şi cum asta ar fi o mare realizare.

Carl ridică din umeri.

— Păi am învăţat-o printre ţărani şi ne îmbătăm des. Scuzele mele dacă asta e o ofensă. Acum, alege dracului un loc să ne întâlnim.

Din nou tăcere. Bambaren îi aruncă o privire urâtă.

— Sunt în Cuzco, zise; chiar şi în quechua ritmată din *altiplano*, cuvintele sunau ca retezate. Ne vedem la Sacsayhuaman, la unu după-masă.

— Să fie trei, zise Carl leneş. Mai am alte câteva lucruri de făcut înainte.

Capitolul 29

Încă mai avea mirosul uleios-sărat al lui Sevgi pe degete, la ceva vreme după aceea, când, aşezat în jeepul COLIN şi cu bărbia proptită în mâini, privea posac peisajul şi-l aştepta pe Manco Bambaren. Era singura lui sursă de bucurie într-o dispoziţie altfel otrăvită. Decalajul orar şi show-ul cu Nevant îl ajungeau din urmă ca nişte câini de vânătoare. Cumpărase două rânduri de haine din reţeaua de servicii a hotelului, nu-i plăcuseră prea mult când le primise şi nu se ostenise să le trimită înapoi şi s-o ia de la capăt. Erau negru cu alb – „ca mine“, gândi acru – şi la modă. Ultima generaţie de materiale declasificate Marstech, puse la dispoziţia publicului elitist într-un noian de mărturii ale unor celebrităţi globale şi ale foştilor angajaţi de pe Marte. Le ura, dar trebuia să se mulţumească cu ele.

Din pură frondă păstrase geaca S(t)igma.

— Întârzie, zise ea din spatele volanului jeepului.

— Bineînţeles că întârzie. Trebuie să demonstreze ceva.

Prin parbriz, terasele ierboase de la Sacsayhuaman se înălţau pe ziduri de piatră masivă, care se îmbinau lin, întunecate sub cerul strălucitor, cu nori albi. La acea oră târzie, aveau ruinele aproape doar pentru ei, iar pustietatea le dădea meterezelor un aer gânditor. Mai erau câţiva turişti de sfârşit de sezon care hoinăreau, dar dimensiunile blocurilor din construcţiile incaşe îi făceau să pară nişte pitici. Reduşi în mod similar, câţiva localnici în port tradiţional se retrăseseră spre margini, femeile şi copiii mânând nişte lame suferinde împodobite cu panglici, în aşteptarea oportunităţii unor fotografii plătite. Erau nişte mici pete de culoare pe piatra sumbră.

Nu era pentru prima dată când Carl vedea Sacsayhuaman, dar ca întotdeauna, construcţiile de piatră îl fascinau. Blocurile erau tăiate şi finisate, însă extrem de neregulate, reflectând enormitatea solidă a formaţiunilor naturale de rocă prăbuşită. Liniile zimţate dintre ele atrăgeau ochii ca detaliile dintr-o pictură. Puteai să stai acolo şi să le priveşti mult timp, ceea ce – aruncă o privire la ceas – chiar şi făceau.

— Crezi că vrea să demonstreze ceva şi cu asta? Ertekin făcu semn cu capul către ziduri. „Pământul strămoşilor mei“, ceva de genul ăsta?

— Posibil.

— Dar tu nu crezi asta?

Îi aruncă o privire piezişă.

— Am spus eu aşa?

— Ai fi putut foarte bine să spui.

Reveni la contemplarea zidurilor. Dincolo de ele, fantoma lui Nevant

rânjea la el cu faţa pătată de sânge şi cu nasul spart, palid în luminile spitalului. „Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăceşte-te în ele cum crezi de cuviinţă”.

Făcu un efort.

— Ai putea avea dreptate, admise. Jumătate din timp, individul vorbeşte ca un poet şi e foarte mândru de el. Aşa că da, ar putea să ne impună o viziune culturală.

Ertekin aprobă.

— M-am gândit eu.

Se mai scurseră încă zece minute. Carl se gândea să coboare să-şi mai întindă picioarele, când un Range Rover negru, blindat traversă legănându-se zona cu iarbă aspră a parcării din stânga lor. Ferestre negre, aripi strălucitoare, scut anti-grenadă aproape până la pământ. Carl îşi abandonă introspecţia. Decalajul orar dispăru.

— Să-i dăm drumul.

Maşina nou-venită frână şi o uşă se deschise în carapacea neagră. Manco Bambaren păşi afară, îmbrăcat într-un costum impecabil de culoarea nisipului şi flancat de bodyguarzi cu ochelari Ray Ban, la fel ca ai lui. Nu aveau arme la vedere, dar nici nu era nevoie. Atitudinea lor şi ameninţarea pe care o transmiteau lentilele de soare inexpresive erau de şcoală veche în America de Sud; Carl văzuse peste tot aceeaşi etalare, de la străzile din Buenos Aires până la Bogota. Peticele de oglindă pe care Bambaren şi bodyguarzii lui le aveau în locul ochilor vorbeau despre aceeaşi putere eficientă ca şi flancurile strălucitoare şi blindate ale Range Roverului. Te reflectai în suprafeţele lucioase, izolat de exterior şi fără a da importanţă ochilor din interior.

Carl coborî din jeep.

— Vin cu tine, zise Ertekin repede.

— Cum vrei. Oricum, toată discuţia o să fie în quechua.

Traversă porţiunea cu iarbă până la Range Rover, reprimându-şi un exces nedorit de mesh. Intenţiona să aibă încredere în Bambaren, dar nu credea că se va ajunge la bătaie, oricât de mult i-ar fi plăcut să spargă ochelarii cu oglindă şi să le înfigă aşchiile în ochii din spatele lor, să apuce braţul celui mai mare dintre cei doi bodyguarzi şi… „Hooo, Carl. Să nu divagăm, bine?“

Ajunse la şeful de *familia* şi se opri la o distanţă de la care nu putea fi atins.

— Salut, Manco. Mulţumesc că ai venit. Dar puteai să-ţi laşi copiii acasă.

— Omul negru, zise Manco şi-şi smuci bărbia. Frumoasă haină ai. Croitorie Jesusland?

Carl aprobă cu o mişcare a capului.

— South Florida State.

— Aşa mă gândeam şi eu. Un văr de-al meu are una exact la fel.

Carl atinse cu degetul mare şi arătătorul reverul gecii S(t)igma.

— Da, poate să ajungă oricând la modă.

— Din câte am înţeles, spuse politicos şeful de *familia,* în Jesusland deja este. Cea mai mare rată a încarcerărilor de pe planetă, aşa se spune. Cine-i muierea?

Carl se întoarse nepăsător şi văzu că Ertekin coborâse totuşi, dar nu-l urmase. În timp ce el se uita, ea se sprijini de jeep, alături de logo-ul COLIN, şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Mişcarea îi desfăcu jacheta, expunând cureaua tocului de pe umăr. Îşi pusese ochelarii de soare.

Carl îşi reţinu un zâmbet.

— Nu-i o muiere, e o prietenă.

— Un treisprezece cu prieteni, remarcă Bambaren şi sprâncenele i se arătară deasupra curbei ochelarilor de soare. Trebuie să fie ceva împotriva firii.

— Ne adaptăm circumstanţelor. Vrei să ne plimbăm?

Manco Bambaren făcu semn gărzilor şi acestea se relaxară, eliberând spaţiul din jurul lui *tayta.* Acesta făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de Range Rover şi luând-o în direcţia zidurilor de piatră. Carl se luă după el. Observă cum şeful arunca priviri furişe într-o parte, din spatele lentilelor, spre jeep şi spre Ertekin, care supraveghea totul cu degajare.

— Deci acum lucrezi pentru COLIN?

— *Cu,* zise şi lăsă să i se vadă zâmbetul. Lucrez *cu* COLIN. Este o cooperare. Ar trebui să înţelegi asta.

— Adică?

— Adică tu ţi-ai creat o carieră de nişă coexistând cu Iniţiativa, iar din ceea ce spune Greta, relaţia e înfloritoare.

Bambaren scutură din cap.

— Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relaţiile mele de afaceri.

— Nu, dar a încercat să mă ameninţe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puşi acum şi că îi ţii mai aproape.

— Şi despre asta voiai să discutăm?

— Nu. Eu voiam să discutăm despre Stephane Nevant.

— Nevant? întrebă *toyta,* cu o încruntare care îi umplu fruntea de cute. Ce-i cu el?

— Acum trei ani încerca să convingă oamenii de aici să formeze o alianţă. Vreau să ştiu cât de departe a mers.

Bambaren se opri şi se uită în sus spre el. Carl uitase cât de scund şi

îndesat era. Forţa palpabilă dată de faptul că era şeful acelei *familia* anula factorii fizici.

— Cât de departe a *mers?* Negrule, ţi l-am *dat* pe Nevant. Cât de departe crezi că a mers?

— Mi l-ai dat pentru că asta aducea mai puţine necazuri decât dacă mă apucam să-ţi distrug afacerile cu taberele. Nu înseamnă că nu ţi-a oferit ceva de valoare.

Tayta îşi scoase ochelarii de soare. În strălucirea dură a cerului din *altiplano,* ochii lui abia dacă se strânseră puţin.

— Stephane Nevant a venit aici, sus, zbătându-se pentru viaţa lui mizerabilă de ciudat. Nu avea prieteni şi nici aliaţi. Nu avea nimic care să-mi fie de folos.

— Dar ar fi putut avea, în timp.

— Nu-mi permit luxul să fac afaceri pe baza a ce ar fi putut fi. De ce nu-l întrebi toate astea chiar pe Nevant?

Carl rânji.

— L-am întrebat. A încercat să mă omoare.

Ochii lui Bambaren fugiră la rana lipită de la mâna lui Carl. Ridică din umeri şi îşi puse din nou ochelarii. Reluă plimbarea.

— Ăsta nu e un indiciu că ar avea ceva de ascuns, spuse inexpresiv. În locul lui, sunt aproape sigur că şi eu aş fi încercat să te ucid.

— Cam aşa ceva.

Ajunseră la ziduri. Carl ridică o mână să mângâie suprafaţa netedă şi întunecată a blocurilor de piatră, fiecare având dimensiunea unei maşini mai mici. Era ceva instinctiv: marginile secţiunilor se curbau spre interior, una către cealaltă, cu graţia unei rotunjimi organice care ducea cu gândul la trupul de femeie, la umflătura sânilor şi îmbinarea moale a coapselor. Voiai să pui mâna pe ele, palmele te mâncau de dorinţa de a atinge şi a cuprinde.

Strămoşii lui Manco Bambaren creaseră acest mozaic de pietre masive, perfect îmbinate, folosind doar unelte de bronz, lemn şi piatra însăşi.

— Nu sugerez că ai urmat personal planurile lui Nevant, acceptă Carl.

„Cu toate că, dacă n-a fost aşa, de ce ar fi vrut să facă afaceri cu tine?“

— Dar tu nu eşti singurul *tayta* de pe aici. Poate că şi altcineva a văzut oportunitatea.

Bambaren merse un timp în tăcere.

— *Familiares* împărtăşesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu ştii asta.

— Da. De asemenea, împărtăşiţi un ataşament sentimental pentru

legăturile de sânge, dar asta nu v-a împiedicat să intraţi în război unii cu alţii în vara lui ’03 sau să încheiaţi afaceri cu Lima după aia. Haide, Manco, afacerile sunt afaceri şi aici, ca peste tot. Parada rasială a ajuns un însoţitor modest al intereselor economice.

— Mă rog, nu e chiar o problemă de rasă în ceea ce-i priveşte pe treisprezece, spuse celălalt cu răceală. Mai degrabă o diferenţă de specie.

Carl râse scurt.

— O, m-ai *rănit,* Manco. Până în inimă.

— Şi, în orice caz, nu văd vreo aplicaţie practică fructuoasă, nici pentru mine, nici pentru vreun alt *tayta,* care să reiasă din asocierea cu unii ca voi.

— Suntem nişte monştri foarte convenabili.

Bambaren ridică din umeri.

— Rasa umană are şi aşa destui monştri. N-a fost niciodată nevoie să inventăm alţii noi.

— Mda, ca *pistacos,* nu-i aşa? Am auzit că ai mizat pe asta şi în ’03.

O privire tăioasă.

— De la cine ai auzit?

— De la Nevant.

— Mi-ai spus că Nevant a încercat să te omoare.

— Da, mă rog, mai întâi am stat puţin de vorbă. Mi-a spus că s-a oferit să fie unul dintre acei *pistacos* de-ai tăi, domesticiţi, poate să mai atragă şi alţi treisprezece care să facă aceeaşi şmecherie. Să formeze un fel de batalion de elită alcătuit din monştri genetici. Asta îţi spune ceva?

— Nu.

Şeful de *familia* păru că se gândeşte.

— Nevant vorbea mult. Avea scheme pentru orice. Direcţii pentru operaţiunile mele ID, pârghii în tabere, îmbunătăţiri în securitate. După un timp, am încetat să mai ascult.

Carl dădu din cap.

— Şi, cu toate astea, l-ai păstrat pe-aproape.

Bambaren desfăcu mâinile.

— A venit la mine la fel cum au făcut-o şi tovarăşii lui evadaţi înaintea lui, pentru documente şi identităţi noi. Asta ia timp, dacă vrei s-o faci bine. Noi nu operăm ca prăvăliile alea de cârpaci de pe coastă. Aşa că da, a stat prin apropiere. A rămas cumva în apropiere. Acum, când mă întreb cum a reuşit asta, nu am niciun răspuns. S-a făcut util în probleme neînsemnate, avea talent la asta.

Carl se gândi la dictatorii şi la micii pioni politici din Asia Centrală şi Orientul Mijlociu, care se foloseau de Nevant cel care se făcea util, fără să sesizeze cum specialistul în insurgenţă îi manevra abil prin spaţiul

geopolitic chiar în timp ce ei se foloseau de el. „Eşecul de a înţelege reţeaua socială la un nivel emoţional şi, de aici, lipsa acelor constrângeri emoţionale cerute de încadrarea în asemenea reţele", remarcase Jacobsen. Dar Carl nu cunoştea niciun treisprezece care să nu fi râs ca un clovn mecanic de la intrarea într-un fast-food când citea acele rânduri. „Înţelegem", îi spusese lui Zooly într-o noapte de beţie. Degetele desfăcându-se unul câte unul, enumerând, ca nişte instrumente de împuns, şi terminând în final cu palma întreagă: „Naţionalismul. Sistemul tribal. Politica. Religia. Porcăria de fotbal, pentru numele lui Dumnezeu".

Plimbându-se prin livingul apartamentului ei, furios, ca un animal în cuşcă. „Cum să nu poţi înţelege o dinamică atât de simplistă? Voi, restul oamenilor, nu înţelegeţi ce vă pune în mişcare la nivel emoţional!"

Mai târziu, mahmur, îşi ceruse scuze. Îi datora mult prea multe ca s-o mai facă să suporte asemenea adevăruri genetice.

Lângă el, Bambaren continua să vorbească.

— … n-aş putea spune, dar dacă schemele lui includeau şi fantezii cu *pistacos* genetici, atunci înseamnă că era un prost. Nu ai nevoie de monştri reali ca să înspăimânţi oamenii. Nici pe departe. Monştrii reali dezamăgesc întotdeauna. Ameninţarea nevăzută – zvonul – e o putere cu mult mai mare.

Carl simţi o izbucnire subită de dispreţ faţă de bărbatul de lângă el, o izbucnire rapidă ca o rafală pornind din focarul furiei reamintite.

— Da, asta plus lecţia obiectivă, corect? Execuţia exemplară, în piaţa vreunui sat.

Tayta simţi probabil schimbarea din vocea lui. Se opri din nou, se roti brusc cu faţa la omul negru, cu gura strânsă. Era un semnal clar pentru cei de lângă vehiculul parcat. Vederea periferică i-i arătă lui Carl pe cei doi bodyguarzi tresărind. Nu văzu dacă, în replică, Ertekin se mişcă, dar simţi sclipirea bruscă a unei forme, liniile de foc de la Range Rover până la locul unde stătea el, de la jeep la Range Rover şi înapoi, linia scurtă pe care trebuia s-o parcurgă mâna lui stângă ca să strivească gâtul lui Manco Bambaren, în timp ce cu dreapta apuca hainele lui *tayta,* răsucindu-l ca pe un scut – totul arătând ca un efect din virtual, într-un roşu previzibil, supraexpus, cu unităţile de lungime deja înscrise, cu o distanţă pe care nu avea cum să o străbată în timp util, când gărzile scoteau de sub hainele de piele indiferent ce dispozitiv high-tech ar fi avut, iar el trebuia să spere că Ertekin reuşea să-i doboare la vreme pe ambii bărbaţi…

O văzu căzând, în afara liniei focului, sau poate nu suficient de rapid…

— Uşurel, Manco, murmură. Nu vrei să mori astăzi, nu-i aşa? Pe o vreme de căcat ca asta?

Buza de sus a lui *tayta* se ridică, dezvelindu-i dinţii. Strânse pumnii.

— Crezi că poţi să mă omori, ciudatule?

— Ştiu că pot.

Carl ţinea mâinile în jos, inofensiv, cu palmele deschise. Meshul ticăia în el ca ceasul unei bombe.

— Nu ştiu cum o să se termine treaba asta, dar n-o să mai fie problema ta, ia-o ca pe-o promisiune.

Momentul se prelungi. Un vânt tăcut foşni pe zidurile masive de piatră din spatele lui. Fixa lentilele cu oglindă ale lui Manco. Văzu mişcarea norilor cenuşii pe cer, ca o plecare, ca o pierdere.

„Of, futu-i…!"

Şeful de *familia* inspiră adânc.

Pumnii i se desfăcură.

Privirea îi coborî şi Carl pierdu reflexia norilor în mişcare pe ochelarii de soare, dar, în schimb, se văzu pe sine dublat acolo.

Momentul, odată consumat, trecu în viteză. Meshul îl simţi şi se calmă.

Bambaren râse. Sunetul răsuna forţat şi nesigur, reflectat de blocurile neregulate de piatră.

— Eşti un prost, negrule, rosti aspru. Cum şi Nevant înaintea ta a fost un prost. Crezi că am nevoie să lansez zvonuri despre *pistacos?* Crezi că am nevoie de o armată de monştri, reali sau imaginari, ca să menţin ordinea? *Oamenii* fac asta pentru mine, oamenii obişnuiţi.

Gesticulă, dar era o mişcare moale, o răsucire spre enormele ziduri de piatră crenelate. Furia lui se redusese la ceva mai general şi mai plictisit.

— Uită-te în jur. Ăsta era cândva un oraş sigur la cutremure, construit în onoarea zeilor şi pentru a celebra viaţa prin jocuri şi festivaluri. Apoi au venit spaniolii şi l-au dărâmat ca să-i folosească piatra la biserici care se prăbuşeau la cea mai mică zguduitură. În lupta pentru cucerirea acestui loc au măcelărit atât de mulţi strămoşi de-ai mei încât pământul a fost acoperit de cadavrele lor şi condorii s-au hrănit zile în şir cu rămăşiţele. Spaniolii şi-au pus pe blazon opt condori din ăştia pentru a sărbători acele cadavre în putrefacţie. În alte părţi, soldaţii lor smulgeau copiii de la sânul mamelor şi-i aruncau de vii la câini sau îi loveau de pietre ţinându-i de călcâie, ca să le spargă capetele. Nu-i nevoie să-ţi spun ce le făceau după aia mamelor. Ăştia nu erau demoni şi nici monştri modificaţi genetic ca voi. Erau oameni. Oameni obişnuiţi. Noi – poporul meu – i-am inventat pe *pistacos* ca să explicăm acţiunile acestor oameni obişnuiţi şi continuăm să inventăm aceleaşi poveşti ca să

ascundem de noi înşine adevărul că oamenii obişnuiţi întotdeauna, sunt cei care s-au comportat ca demonii când nu au putut obţine prin alte mijloace ceea ce doreau. Nu răspândesc zvonuri despre *pistacos,* negrule, pentru că germenul *pistaco* e în noi toţi şi se trezeşte la viaţă din când în când în *altiplano,* fără vreo încurajare din partea mea.

Carl privi înapoi la cei doi bărbaţi înarmaţi şi la Range Rover. Stăteau din nou relaxaţi, cu mâinile încleştate sfios în faţă, în dreptul taliei, ignorându-l insistent. Sau poate – îi trecu lui prin minte – încercând pur şi simplu s-o intimideze pe Sevgi Ertekin. Era greu de spus de la distanţă.

— Deci, rosti vioi. Cei doi câini de luptă de acolo au mult sânge spaniol?

Bambaren trase aer printre dinţi. Dar nu avea să muşte, nu acum. Şuieratul slab, reţinut, era sunetul stăpânirii de sine.

— Intenţionezi să-ţi petreci după-amiaza jignindu-mă, negrule?

— Intenţia mea, *tayta,* este să obţin nişte răspunsuri cinstite de la tine. Iar discursurile pe tema atrocităţilor trecutului n-o să rezolve problema.

— Respingi…

— Resping sentimentul tău atent cultivat de ofensă rasială, da, aşa e. Tu eşti un criminal, Manco. Vorbeşti ca un poet, dar gărzile tale sunt personificarea brutalităţii de la Cuzco la Copacabana, iar poveştile care se spun despre tine pe străzi mă fac să cred că probabil ai un interes personal să-i antrenezi aşa. Nu te deosebeşti prea tare de acei câini ai războiului veniţi din Spania, în privinţa cărora eşti atât de groaznic de sensibil.

— Trebuie să câştig respectul oamenilor mei.

— Da, cum am spus. La fel ca acei câini. Voi, oamenii, sunteţi al naibii de previzibili.

Sub ochelarii de soare, gura lui Bambaren se întinse într-un surâs batjocoritor, urât.

— Ce ştii tu despre asta, negrule? Ce ştii tu despre viaţa oamenilor din *favelas?* Ce ştii despre luptă? Ai crescut într-o comunitate retrasă a Proiectului Lawman, învelit în puf, hrănit, îngrijit, ţi s-a dat tot ce…

— Britanic. Sunt britanic, Manco. Noi nu am avut un Proiect Lawman.

— N-are importanţă. Tu… – faţa şefului se contorsionă – … Nevant. Voi toţi. Aţi avut parte de acelaşi tratament. Nicio cheltuială nu era prea mare, nicio o îngrijire prea exagerată. V-aţi născut toţi într-un loc aproape la fel de protejat ca şi pântecele de împrumut în care aţi crescut, aţi supt lapte plătit şi aţi avut afecţiunea maternă a femeilor

băştinaşe prea sărace pentru a-şi permite să aibă propriii copii…

— Mai du-te dracului, Manco.

Îi ieşi însă din gură prea repede ca să aibă iritarea studiată pe care o intenţionase, vocea îi era prea puternică şi ascuţită de amintirea nechemată a lui Marisol. Manco zâmbi auzind-o, simţul gangsterului pentru vulnerabilitate agăţându-se de schimbare.

— Aha. Probabil ai crezut că te-a iubit pentru ceea ce eşti? Ce şoc trebuie să fi avut în ziua aia…

— Ei, du-te dracului. După cum am spus – zise având acum tonul potrivit, tărăgănat – nu suntem aici ca să discutăm istoria familiei mele.

Dar *tayta* Manco crescuse printre cuţitarii mahalalelor din Cuzco şi ştia când un tăiş îşi atingea ţinta. Se aplecă şi vocea picură, joasă şi corozivă:

— Da, mica rulotă metalică pentru interogatorii, bărbaţii în uniforme, cumplitul adevăr. Ce şoc. Ideea că undeva, în lume, mama ta adevărată a înstrăinat jumătatea din tine care-i aparţinea pentru bani, a acceptat să fii *recoltat* din ea, şi că o altă femeie, tot pentru bani, a preluat rolul ei timp de paisprezece ani şi apoi, în ziua respectivă, a plecat de lângă tine ca după încheierea unei sentinţe în închisoare. Cum ţi s-a părut asta, *ciudatule?*

Îl copleşi, pulsând, furia ucigaşă, valul întunecat ridicându-se în partea din spate a creierului său ca un fâsâit slab, ca o detaşare. Faţă de calculele reci pe care şi le făcuse cu două minute în urmă, i se părea mult mai dificil să reziste certitudinii că era suficient să întindă mâna ca să-l ucidă pe Manco Bambaren.

Nu era nimic artistic în asta; doar degetele mari înfipte în ochii şefului şi afundate până în creier, reflexul de a muşca aflat în articulaţiile fălcilor, explozia nevoii de a zdrobi şi muşca… „Dacă suntem conduşi de ceea ce am fost antrenaţi să facem“, spunea Sutherland undeva, departe, în spatele talazurilor mâniei lui – „atunci nu suntem cu nimic mai mult şi cu nimic mai buni decât arma în care sperau ei să ne transforme. Iar dacă suntem conduşi de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă, pornită din ură, pe care alţii o simt faţă de noi, devine un adevăr. Trebuie să căutăm o altă cale. Trebuie să ne gândim foarte limpede modul de a fi!”

Carl schiţă un zâmbet şi lăsă de-o parte furia, atent, ca şi cum ar fi fost o armă mult iubită, în caseta ei.

— Hai să nu ne facem griji acum despre sentimentele mele, zise. Spune-mi, cum te înţelegi cu verii tăi marţieni?

Intenţionase ca asta să cadă din senin şi, după expresia de pe faţa celuilalt, reuşise. Bambaren clipi nedumerit, ca şi cum tocmai l-ar fi

întrebat unde ţinea ascunsă comoara demult pierdută a incaşilor.

— Despre ce vorbeşti?

Carl ridică din umeri.

— Credeam că întrebarea e destul de simplă. Ai avut contact în ultima vreme cu ramurile de pe Marte?

Bambaren desfăcu braţele. Sprâncenele i se încruntară de iritare.

— Nimeni nu vorbeşte cu Marte. Ştii asta.

— Aţi vorbi unii cu alţii dacă v-ar ieşi ceva din asta.

— Au pierdut posibilitatea asta încă din ’75. În orice caz, în prezent ar fi inutil. Practic, nu ai cum să treci de carantina nanorackurilor.

„Ba sigur că ai. N-ai auzit? Doar să scurtcircuitezi n-djinnul unei nave în drum spre casă, să te urci într-o criocapsulă de rezervă – poţi oricând să-l mănânci pe ocupantul anterior dacă ţi-e foame – şi să te arunci în oceanul Pacific cu modulul de supravieţuire. Floare la ureche!”

— Nu ţi se pare că un război declarat peste carantina asta e la fel de inutil? La distanţe interplanetare?

— Nu mă aştept ca tu să înţelegi aşa ceva.

Carl zâmbi.

— Ura găseşte o cale, nu? Antica şi magica *deuda de sangre.*

Şeful de *familia* studie terenul.

— Chiar ai făcut tot drumul de la Cuzco numai ca să discuţi cu mine despre *afrenta Marciana?*

— Nu, nu chiar aşa. Dar mă interesează tot ce aţi putea şti tu şi colegii tăi despre o renaştere.

Din nou un fulger de iritare traversă faţa lui Manco.

— O renaştere a *ce,* negrule? Suntem în război. E un dat, o stare de fapt. Până când tehnologia nu ne oferă un nou mod de a purta războiul ăsta, situaţia n-o să se schimbe.

— Sau până vă daţi suficient de bine pe lângă COLIN ca să obţineţi intrarea la nanorackuri.

Manco privi sugestiv în spate la jeepul care îl adusese pe Carl la locul de întâlnire.

— COLIN face parte din viaţă, zise sumbru. Cu toţii ne acomodăm într-un fel sau altul cu realităţile, mai devreme sau mai târziu.

— Da, nemaipomenit de poetic.

Sevgi conducea înapoi pe drumul şerpuit către Cuzco, luând curbele cu o lipsă de grijă deliberată.

Marsalis se ţinea de mânerul de deasupra uşii.

— Mda, cam are dreptate.

— N-am spus că n-are. Doar că mi-ar plăcea să ştiu ce ai scos de la el

– în afară de poezia ieftină – de a meritat să venim până aici.

Marsalis nu replică nimic. Ea îi aruncă o privire piezişă. Maşina de teren devie puţin, din cauza neatenţiei ei, spre centrul serpentinei, şi se întâlniră faţă în faţă cu un autotrailer. Un val brusc, greţos de adrenalină şi transpiraţie prin toţi porii. Dar lent – încă era puţin ameţită de când aproape că dăduse cărţile pe faţă cu oamenii lui Bambaren. Trase înapoi de volan, se îndepărtară de botul autotrailerului, loviră bordura. Alarma de coliziune a autotrailerului urlă la ei când trecu încet de jeep – furia unei maşini. Oamenii de pe trotuare stăteau şi se uitau. Omul de lângă ea nu spuse nimic.

— Ei?

— Ei, cred că ar trebui să fii atentă la drum.

Sevgi lovi cu baza palmei butonul autopilotului. Dădu drumul volanului. Peste bord, lumina albastră a sistemului de navigaţie al jeepului se aprinse şi ţiui.

— Vă rog, declaraţi destinaţia.

…Iarăşi enervanta tonalitate perfectă şi dulceagă a Asiei Badawi.

— Centrul oraşului, se răsti ea.

Veniseră direct de la aeroport şi încă nu aveau un hotel. Îşi linişti vocea şi se întoarse peste spaţiul dintre scaune ca să-l privească în faţă.

— Marsalis, în caz că n-ai observat, aproape că ne-am împuşcat între noi acolo. Am avut grijă să nu fii atacat din spate.

— Ştiu asta.

— Aşa-i. Nu mă deranjează să-mi asum riscuri, dar aş vrea să ştiu pentru ce o fac. Aşa că începe să-mi spui, dracului, ce ai în minte înainte de a exploda totul peste noi.

El dădu din cap, i se păru ei, mai mult pentru sine.

— Bambaren e curat, spuse el ezitant. Aşa cred eu.

— Dar asta nu e tot?

Carl oftă.

— Nu ştiu. Uite, i-am aruncat momeala cu marţienii şi nici nu a clipit. Mai degrabă părea că vorbesc în limbi străine. Războiul continuă încă şi aş paria pe tot câştigul meu de anul trecut că nimeni de aici nu a văzut sau auzit ceva care ar putea schimba asta. Nu cred că el ştie ceva despre excursia către casă a amicului Merrin.

Ea simţi tonul ridicat din final.

— Dar?

— Dar e nervos. Cum ai zis şi tu, aproape ne-am luat la bătaie acolo, sus. Ultima dată când am avut de-a face cu Manco Bambaren i-am aruncat în aer un camion plin cu marfă şi i-am omorât una dintre gorile, şi promiteam s-o fac din nou dacă nu obţineam ce voiam. Era la fel de

sensibil ca zidurile alea de piatră. De data asta n-a trebuit decât să-i pun câteva întrebări şi aproape că ne-a omorât pentru asta. N-are nicio logică.

Ea mârâi. Ştia cum era, sâcâiala, firele care trebuiau adunate laolaltă şi senzaţia de „ceva nu e în regulă". Genul de treburi care te ţin treaz, ultimul lucru la care te gândeşti noaptea, îţi distrage mintea de la orice altceva din timpul zilei şi te pomeneşti holbându-te în gol în timp ce cafeaua ţi se răceşte. Ai vrea să tragi de aţa aia până se descurcă sau se rupe.

— Ce vrei să faci în sensul ăsta? întrebă.

El se uită afară, pe fereastră.

— Cred că ar fi bine să vorbim cu Greta Jurgens. Se apropie de sfârşitul sezonului şi hibernoizii nu sunt în cea mai bună formă când se întâmplă asta. S-ar putea să-i scape ceva.

— Asta-i în Arequipa, nu?

— Da. Am putea merge noaptea şi să ajungem acolo de dimineaţă.

— Şi o să fim aproape la fel de topiţi ca Jurgens când o să stăm de vorbă cu ea. Nu, mulţumesc. Noaptea asta o să dorm într-un pat.

Marsalis ridică din umeri.

— Cum vrei. Numai că dacă o luăm pe drum ieşim din sfera de urmărire. Sunt şanse ca Manco să aibă pe cineva la aeroport când plecăm, să verifice încotro ne ducem. Dacă vede că ne îndreptăm spre Arequipa, nu trebuie să fie un geniu ca să-şi dea seama ce căutăm acolo.

— Crezi că o să ne împiedice prin forţă să ne întâlnim cu Jurgens? Ar risca asta cu nişte reprezentanţi autorizaţi ai COLIN?

— Nu ştiu. Acum câteva ore aş fi spus că nu. Dar ai fost acolo când gemenii cu ochelari-oglindă au început să se agite. Tu ce-ai crezut că o să se întâmple?

O pauză lungă. Sevgi îşi aduse aminte cum se petrecuseră lucrurile, cam la fel ca reacţia ei de mai înainte la coliziunea evitată în ultima clipă, transpiraţia bruscă gâdilându-i porii când bodyguarzii din *familia* se mişcaseră, năvala adrenalinei pătrunzându-i în măruntaie şi urcându-i pe braţe. Făcuse un efort conştient impunându-şi să nu apuce patul pistolului, şi-i fusese frică, fiindcă stătuse prea mult timp departe de acţiune şi nu mai avea încredere în instinctele ei, nu mai ştia dacă era suficient de rapidă sau greşea.

Oftă.

— Da, bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului, lovind iritată de câteva ori cu cotul în căptuşeală.

— *Inshaallah,* putem să dormim destul de bine pe astea.

Apoi ridică vocea, pentru jeep:

— Corecţie de curs. Traseu lung, Arequipa.

Displayul reveni la viaţă.

— Călătoria se va încheia mâine, la primele ore ale dimineţii, îi spuse Asia Badawi rece.

— Mda, mie-mi spui…

Capitolul 30

În Cuzco, centrul era sufocat de trafic; erau, în mare parte, maşini conduse de oameni. Fără cooperare, fără viziune de ansamblu – aerul după-amiezii târzii răsuna de claxoane furioase şi la intersecţii se formau cozi.

Şoferii se duelau pentru schimbarea benzilor de mers sau se strecurau prin sistemele de filtrare în traficul deja organizat. Geamurile erau coborâte ca să poată răcni mai uşor unii la alţii, dar cei mai mulţi oameni se mulţumeau să stea rigizi în spatele volanului şi se privească fix înainte, ca şi cum ar fi putut determina înaintarea prin simpla putere a voinţei.

Asta şi claxoanele continue, frustrate. Poliţiştii de la circulaţie stăteau printre ei, cu braţele ridicate, ca nişte oameni blocaţi într-o mlaştină, gesticulând ca nişte dirijori nebuni şi suflând neîncetat în fluiere, fără niciun efect vizibil. Probabil, îşi zise Sevgi cu acreală, nu voiau să fie excluşi din procesul de producere a zgomotului.

Jeepul era un autoturism standard. Sistemele sale automate, reglate pentru un nivel de deferenţă răbdătoare, nu puteau face faţă. După ce aşteptară, într-o intersecţie aprig disputată, timp de douăsprezece minute, după ceasul de bord, Marsalis începu să se foiască pe scaun.

— Vrei să conduci tu?

Sevgi se uită posomorâtă la şirul neîntrerupt, bară la bară, în care încercau să pătrundă.

— Nu prea.

— Te deranjează dacă o să conduc eu?

Semaforul se schimbă, iar camionul care bloca intersecţia se urni de acolo. Jeepul ţâşni înainte jumătate de metru, apoi se opri brusc când vehiculul din spatele camionului ţâşni ca să umple spaţiul liber. Locul gol dispăru.

În spatele lor, cineva apăsă pe claxon.

— Corect.

Tonul obiectiv o făcu să încetinească. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, Carl deschisese uşa din dreptul pasagerului şi sărise în stradă. Sunetul claxonului se amplifică. El privi înapoi, spre maşina din spatele lor.

— Marsalis, nu…

Dar el pornise deja cu paşi mari către maşina din spate. Se răsuci în scaun şi îl văzu ajungând lângă vehicul, urcând pe capotă, făcând doi paşi – auzi zdrăngănitul fiecărui picior care lovea în ea –, apoi sări lejer jos pe cealaltă parte, alături de geamul şoferului. Claxonul se opri brusc.

Rămăsese un timp lângă fereastră, iar ei i se păru că se întinsese, pătrunzând şi înăuntru, dar nu putea fi sigură.

— Of, *la naiba.*

Îşi verifică pistolul din toc şi tocmai se întorcea să-şi deschidă uşa când el apăru alături. Coborî geamul.

— Ce dracu…

— Mută-te dincolo.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Mută-te, vreau să trec pe manual.

Ea mai aruncă o privire în spate, spre cealaltă maşină, dar nu putu să vadă nimic prin parbrizul din sticlă fumurie. Pe moment deschise gura ca să protesteze. Văzu semaforul schimbându-se iar în favoarea lor şi clătină din cap, într-o resemnare plictisită.

— Cum vrei.

Carl întrerupse sistemul automat, porni motorul şi ţâşni în forţă, ţintind un spaţiu îngust de pe banda opusă. Introduse un colţ al jeepului în flux, făcu cu mâna în semn de mulţumire celor cărora le tăiase calea, apoi intră în şir. Se adaptară fluxului, târându-se câţiva metri de la intersecţie. Sevgi se uită la el şi observă că zâmbea uşor.

— Ţi-a făcut plăcere?

El ridică din umeri.

— Mi-a adus o oarecare satisfacţie operaţională.

— Credeam că ideea de a merge cu maşina implica o anumită discreţie. Cum o să reuşim, dacă tu faci scandal peste tot prin oraş?

— Ertekin, n-am făcut scandal, zise Carl şi se aplecă s-o privească în ochi. Serios. Doar i-am spus tipului să înceteze, că facem tot ce putem.

— Şi dacă el nu se retrăgea?

— Păi… făcu, apoi se gândi o clipă. Voi, oamenii, de obicei asta faceţi.

Mai dură aproape o oră ca să străbată periferiile sudice şi să intre pe autostrada principală spre Arequipa. Atunci deja se înseră şi luminile se aprindeau în clădirile de pe ambele părţi ale drumului, oferind instantanee gălbui din vieţile oamenilor aflaţi în interior.

Sevgi văzu o fetiţă nu mai mare de nouă-zece ani, aplecată atent peste motorul unui camion dintr-un atelier, privind în jos în timp ce un bărbat în vârstă, cu o mustaţă albă ca de morsă, lucra în măruntaiele motorului. O mamă stătea pe treptele din faţa casei, fumând şi urmărind traficul, cu trei copii mici agăţaţi de ea. Un tânăr în costum se sprijinea de uşa unui magazin, flirtând cu fata din spatele tejghelei. Fiecare scenă aluneca pe lângă ea şi o lăsa cu sentimentul frustrant că viaţa îi scapă printre degete ca nisipul.

La marginea oraşului opriră la un Buenos Aires Beef Co şi comandară pampaburgeri la pachet. Clădirea francizei se ridica în întunericul blând ca un OZN aterizat, toată numai lumini viu colorate şi construcţii modulare din plastic neted. Perechi de faruri se opreau şi plecau mai departe, în şir. În timp ce se întorcea de la jeep, Sevgi se opri un moment, strângând la piept mâncarea care frigea chiar şi prin ambalaj, privind covorul de lumini din Cuzco, întins în vale. O senzaţie de distanţare, ciocnindu-se cu o alta, la fel de dureroasă ca toate acele secvenţe de viaţă luminate în galben pe care le văzuse. Se gândi la Murat, la Ethan, la mama aflată pe undeva, prin Turcia, cine mai ştia unde anume. Nu prea distingea senzaţiile, percepea doar durerea generală.

„S-ar zice că la vârsta asta ar trebui să te descurci mai bine, Sev!"

„Corect!"

Marsalis veni în spatele ei, bătând-o pe umăr.

— Eşti bine?

— Da, minţi ea.

În jeep, el ocupă scaunul şoferului şi porni pilotul automat. Sevgi clipi nedumerită. Ethan ar fi păstrat volanul până i s-ar fi închis ochii.

— Nu mai vrei să conduci?

— N-are rost. O să fie întuneric, iar eu nu vorbesc aceeaşi limbă cu traficul de cursă lungă.

Avea dreptate. Pe măsură ce se îndepărtau de Cuzco, autotrailerele începură să se materializeze din beznă, ieşind din depozitele de la periferiile oraşului. Păreau să vină de nicăieri, ca delfinii adunaţi lângă o barcă, fără niciun avertisment, fără potopul luminii albe a farurilor care să te învăluie din spate, ţâşnind brusc pe-alături odată cu un curent de aer şi rămânând un timp acolo, cu aripile înalte de oţel vibrând şi legănându-se în slaba strălucire a luminilor lor de drum, apoi luând-o înainte şi dispărând în noapte. Sistemele jeepului ciripeau delicat în cabina iluminată doar de display-ul bordului, comunicând cu fiecare dispozitiv, interogând, făcând ajustări. Poate luându-şi rămas-bun.

— Te-ai obişnuit cu asta pe Marte? îl întrebă. Cu maşinile.

EI se încruntă.

— M-am obişnuit din naştere, la fel ca toată lumea. Este era maşinilor, ştii?

— Credeam că pe Marte…

— Da, toată lumea aşa crede. E o imagine reflex. Maşinile îi ţin pe toţi în viaţă, nu-i aşa? Presupun că e o rămăşiţă din anii de pionierat, când formarea mediului era în curs. Adică, din ce am citit, pe vremea când chiar şi oamenii de ştiinţă credeau că terraformarea va dura secole.

Bănuiesc că nu şi-au dat seama ce poate face nanotehnologia cu scala noastră temporală. Curba tehnologică accelerează, noi toţi ne trăim vieţile jucându-ne de-a prinselea, adăugă gesticulând. Aşa că încă am rămas blocaţi la faza cu roci roşii şi ecluze, toate imaginile alea dinainte ca aerul să devină respirabil. E nevoie de mult timp pentru ca astfel de stereotipuri să se schimbe. Oamenii îşi formează o idee şi nu Ie place să renunţe la ea.

— Nu-i adevărat.

Carl se opri, uitându-se la ea. Schiţă un zâmbet.

— Ba da. Plus că Marte e la mare distanţă. Puţin cam prea departe ca să te duci să vezi cu ochii tăi, să împrăştii iluzia. E cam mult vid întunecat de traversat doar pentru atâta lucru.

Zâmbetul i se stinse odată cu ultimele cuvinte. Sevgi văzu cum privirea i se pierdea în timp ce vorbea, simţi distanţa despre care pomenea în schimbarea tonalităţii şi, dintr-odată, o uşă păru să se deschidă undeva, făcând loc răcelii spaţiului dintre lumi.

— A fost rău, nu? zise încet. Acolo.

El îi aruncă o privire.

— Destul de rău.

Liniştea se instală în cabină, spaţiul luminat albăstrui de display legănându-se blând odată cu mişcarea jeepului prin întuneric.

— Era femeia aia, rosti el în cele din urmă. Într-una dintre criocapsule. Elena Aguirre, cred că venea din Argentina. Tehnician geolog, se întorcea acasă. Semăna oarecum cu… cineva cunoscut. Oricum, obişnuiam să vorbesc cu ea. A început ca o glumă, înţelegi, spui o mulţime de lucruri cu voce tare numai ca să-ţi păstrezi mintea întreagă. O întrebam cum i-a fost ziua, lucruri de genul ăsta. Vreo mostră interesantă de sol în ultima vreme? Probleme cu nanobii? Şi îi povesteam ce am făcut eu, sau glume stupide despre întâlnirile cu Earth Control şi echipajul navei de salvare.

Îşi drese glasul.

— Vezi tu, după un timp, când eşti singur acolo, în spaţiu, începi să creezi tipare care nu există. Faptul că eşti terminat începe să pară mai mult decât un accident. Te întrebi: „De ce eu? De ce această imposibilitate statistică a unei defecţiuni pe tura mea?“ Începi să crezi că există acolo o forţă malefică, ceva care controlează tot rahatul ăsta, spuse şi râânji. Asta e religie, nu-i aşa?

— Nu, nu e religie, răspunse ea, cu o subită asprime în glas.

— Nu e? întrebă şi ridică din umeri. Mă rog, ceva mai aproape de-atât nu am cunoscut. Cum spuneam, ajunsesem în punctul în care începusem să cred că ceva *din spaţiu* încearcă să mă doboare, iar apoi mi se părea

că dacă asta ar fi adevărat, atunci ar trebui să mai existe şi altceva, un fel de forţă opusă, ceva *acolo, înăuntru,* cu mine, ceva care poate mă caută. Aşa că am început s-o caut eu, am început să caut semne. Tipare, cum am spus. Şi nu mi-a luat mult să creez unul – înţelegi, de fiecare dată când mă opream lângă criocapsula Elenei Aguirre, de fiecare dată când îi priveam faţa şi vorbeam cu ea, mă simţeam mai bine. Destul de curând a mă simţi bine a devenit sinonim cu a mă simţi protejat, iar curând după aceea am decis că Elena Aguirre a fost adusă pe *Felipe Souza* ca să vegheze asupra mea.

— Dar ea era… – Sevgi gesticulă – … o persoană. Doar o fiinţă umană.

— N-am spus că ar avea sens, Ertekin. Am spus că era religie.

— Credeam – zise ea serios – că variantele treisprezece nu pot avea credinţe religioase.

Ethan cu siguranţă nu putuse. Îşi amintea lipsa de curiozitate, căscând fără să înţeleagă, ori de câte ori ea încerca să-i vorbească despre asta, de parcă ar fi fost vreun imigrant din Jesusland proţăpit în uşa lui, încercând să-i vândă o bucată de plastic inutilă.

Marsalis fixa strălucirea albastră a luminilor de bord.

— Mda, se zice că nu suntem făcuţi pentru aşa ceva. Ceva din cortexul frontal, acelaşi lucru din cauza căruia nu ne place să primim indicaţii. Dar, cum spuneam, acolo, sus, ajunsese să fie destul de rău. Eşti blocat în vidul întunecat, încerci să descifrezi o intenţie acolo unde nu e decât întâmplare. Te simţi lipsit de putere, ştiind că vei muri sau vei trăi în funcţie de factori pe care nu-i poţi controla. Vorbeşti cu feţele adormite sau cu stelele pentru că e mai bine decât să vorbeşti cu tine însuţi. Nu sunt sigur de argumentul referitor la cortex, dar pot să-ţi spun că după vreo două săptămâni pe *Felipe Souza* m-am simţit ca şi cum aş fi avut o religie.

— Şi ce s-a schimbat?

El ridică din nou din umeri.

— M-am uitat pe fereastră.

Urmă încă un moment de tăcere. Un alt autotrailer trecu pe lângă ei, şi fură izbiţi de un curent de aer. Jeepul se clătină în siajul lui, navigând prin noapte.

— *Souza* avea hublouri pe puntea calei inferioare, spuse Marsalis lent. Mă duceam acolo uneori şi puneam n-djinnul să dea obloanele la o parte. Trebuia să stingi luminile din interior ca să vezi ceva, şi chiar şi atunci…

Se uită la ea, desfăcând mâinile.

— Nu era nimic acolo, zise simplu. Niciun tâlc, niciun ochi conştient.

Nimic care să te urmărească. Doar spaţiu vid şi, dacă ajungeai suficient de departe, o grămadă de materie în mişcare care te-ar ucide dacă ar putea. Odată ce înţelegi asta, eşti în regulă. Încetezi să te mai aştepţi la ceva mai bun sau mai rău.

— Asta e filosofia ta generală, nu-i aşa?

— Nu, e ceea ce m-a învăţat Elena Aguirre.

O clipă fu nedumerită. Ca în acele momente în care cineva îi vorbea din senin în turcă şi ea încă gândea în engleză, nereuşind să proceseze cuvintele pe care le auzea.

— Poftim?

— Exact ce-am zis. Elena Aguirre mi-a spus să nu mai cred tot rahatul ăla şi să înfrunt ceea ce se vede pe fereastră.

— Râzi de mine? îl întrebă, încordată.

— Nu, nu râd de tine. Îţi spun ce mi s-a întâmplat. Stăteam la fereastră cu luminile stinse, privind afară, şi am auzit-o pe Elena Aguirre venind în spatele meu. Mă urmărise jos, în cală şi stătea în spatele meu în întuneric. Respirând. Vorbind în urechea mea.

— E imposibil!

— Da, ştiu asta.

Acum zâmbea, dar nu pentru ea. Privea din nou lumina de pe bord, clipind, cu ochii inundaţi de strălucirea albastră, electrică.

— Ar fi lăsat gel din container pe toată puntea, nu-i aşa? Ca să nu mai pomenim că ar fi declanşat toate alarmele de pe navă numai ieşind din container. Nu ştiu cât am stat încremenit lângă fereastră după ce a plecat ea – tinzi să pierzi noţiunea timpului acolo, iar eu eram destul de speriat, dar…

— Opreşte-te!

Îşi auzi nuanţa tăioasă a vocii. Simţi nevoia să scuture fiorul care i se târa pe gât ca o mână rece.

— Opreşte-te! Fii serios!

El se încruntă în lumina albastră.

— Ştii, Ertekin, pentru cineva care crede într-un arhitect suprem al universului şi într-o viaţă de apoi spirituală, vezi lucrurile într-o lumină foarte crudă.

— Uite, îi aruncă ea un răspuns, ca pe o provocare. De unde ai ştiut că era ea? Acea Elena Aguirre. Nu-i auzisei niciodată vocea.

— Ce legătură are asta?

Întrebarea avea o simplitate tăcută care o derută, ceva subit şi lipsit de greutate, ca sexul atunci când, pentru prima dată, o făcuse cum trebuie şi atinsese orgasmul, ori ca prima ei scenă a crimei, pe pistele de lângă Barnett Avenue. Ca atunci când urmărise cum respiraţia lui Nalan

se opreşte pentru totdeauna, pe patul de spital. Clătină neajutorată din cap.

— Eu…

— Ai întrebat dacă a fost rău, zise el blând. Aşa că îţi spun cât de rău a fost. Am ajuns jos de tot, Sevgi. Destul de jos ca să mi se întâmple ceva foarte ciudat, contrar sau nu programării genetice.

— Dar nu poţi să crezi că…

— Că Elena Aguirre era încarnarea unei prezenţe care veghea asupra mea? Desigur că nu.

— Atunci…

— Era o metaforă.

Expiră îndelung, de parcă s-ar fi eliberat de ceva.

— Dar a scăpat de sub control, cum pot face uneori metaforele. Dacă te scufunzi atât de mult, poţi scăpa lucrurile astea din mână, le poţi lăsa libere. Bănuiesc că sunt norocos că ceea ce mă aştepta acolo, jos, m-a scuipat afară. Poate programarea mea genetică i-a provocat indigestie.

— Despre ce vorbeşti? zise cu o furie seacă, pe care nu şi-o putea reprima din voce. Metafore? Nu înţeleg nimic din ce-mi spui.

Carl se uită la ea, probabil surprins de tonul ei.

— E-n regulă. Posibil să nu mă exprim foarte clar. Sutherland s-ar fi descurcat mai bine, dar i-ar fi trebuit ani întregi să fixeze lucrurile. Hai să spunem doar că, în drumul meu prin spaţiu, am vorbit cu mine însumi la un nivel subconştient şi a fost nevoie de un ajutor inventat de subconştient care să-mi răspundă. Asta are mai mult sens?

— Nu prea. Cine-i Sutherland?

— Un treisprezece, un tip pe care l-am cunoscut pe Marte, ceva ce japonezii numesc sensei, presupun. Predă *tanindo* prin taberele din Upland. El spunea că oamenii îşi trăiesc întreaga viaţă în metafore, iar problema cu variantele treisprezece este că noi ne potrivim al dracului de bine în cutia metaforică a tuturor acelor lucruri rele care există dincolo de focul de tabără, în beznă – cutia cu eticheta „monştri”.

Sevgi nu avea niciun contraargument. Gândurile i se duseră înapoi, către feţele întoarse spre ea, pline de acuzaţii mute atunci când aflaseră ce fusese Ethan. Prieteni, colegi, chiar şi Murat. Odată ce aflaseră, nu-l mai vedeau pe Ethan, cel pe care îl cunoscuseră, ci doar o formă întunecată, cu silueta lui Ethan, ca schiţa folosită în virtual pentru omul care o ucisese pe Toni Montes.

— Monştri, ţapi ispăşitori.

Cuvintele îi cădeau de pe limbă ca nişte cărţi de joc. Glasul îi suna dintr-odată batjocoritor.

— Îngeri şi demoni, rai şi iad, Dumnezeu, moralitate, lege şi limbaj.

Sutherland are dreptate, totul e o metaforă. O schelă pentru susţinerea zonelor în care realitatea de bază nu e înţeleasă, unde e prea frig pentru ca oamenii să poată trăi fără a apela la sisteme artificiale. Ne codificăm speranţele, temerile şi dorinţele, apoi construim societăţi întregi pe baza acestui cod. Şi pe urmă uităm că a existat vreodată un cod şi îl tratăm drept fapt. Acţionăm ca şi cum universului i-ar păsa câtuşi de puţin. Mergem la război, spânzurăm bărbaţi şi femei pentru asta. Bombardăm trenuri şi zgârie-nori pentru asta.

— Dacă te referi iar la Dubai…

— Dubai, Kabul, Taşkent şi, practic, întregul Jesusland. Indiferent unde priveşti, e acelaşi joc nenorocit, sunt oamenii. E…

Se opri brusc, privind încă la displayul albastru, dar de data asta mai concentrat.

— Ce e?

— Nu ştiu. Încetinim.

Sevgi se răsuci pe scaun ca să se uite în spate. Nu se vedea niciun autotrailer pe care l-ar fi putut bloca. Şi nicio lumină roşie, nicăieri pe display, care să indice o problemă tehnică. Însă jeepul pierdea viteză.

— Ne urmăresc, zise Marsalis posomorât.

Sevgi privi pe fereastră. Nicio lumină de trafic, doar o lună nouă, chinuită, dezvăluia un peisaj albit şi accidentat, cu bolovani şi pietriş, având în dreapta versantul muntelui, iar în partea opusă a autostrăzii, ceva ce semăna cu peretele abrupt al unei prăpăstii. Drumul se curba în jurul muntelui şi avea o singură bandă pentru fiecare sens. Zona mediană se îngustase ajungând o fâşie luminoasă de ghidaj, lată de un metru, trasată pe ciment pentru autotrailere. Nicăieri vreun semn de existenţă umană sau de trafic.

— Eşti sigur?

— Cât de sigur trebuie să fiu?

Luă volanul şi încercă să pornească opţiunea manuală. Sistemul îl respinse prin intermediul unui triplu semnal sonor trufaş şi al unor puncte luminoase pulsând portocalii pe fondul albastru. Jeepul continua să se târască pe pantă ca melcul. Carl ridică mâinile şi lovi pedalele cu piciorul.

— Vezi? Ticălosul!

Nu era limpede dacă se referea la maşină sau la cel care îi adusese în situaţia respectivă. Sevgi îşi căută pistolul, îl eliberă din toc şi ridică siguranţa. Marsalis auzi declicul şi se uită o clipă la arma din mâinile ei. Apoi se aplecă peste bord şi lovi butonul pentru oprirea de urgenţă.

Displayul se coloră în roşu şi frânele acţionară. Încă mai coborau în viteză. Cauciucurile jeepului protestară, bruscate şi se blocară. Mai

alunecară, dar nu prea mult. Se opriră brusc.

Linişte – şi clipitul, clicul luminilor de avarie automate. O strălucire vişinie lumina fiecare colţ al jeepului, apoi dispărea. Când lumina, când dispărea. Când lumina, când dispărea.

— Bun.

Bâjbâi la mecanismul scaunului până reuşi să-l coboare şi să aibă acces în spatele jeepului. Se aplecă, atârnat cu picioarele de spătarul scaunului, căutând ceva. Vocea îi suna gâtuit din cauza presiunii asupra muşchilor stomacului.

— Am mai văzut asta în munţii Zagros. În general, pe partea cealaltă a baricadei. Aşa semnalizam către transportoarele de trupe iraniene şi le prindeam în ambuscadă. Îi încolţeam bine înainte ca ei să ne poată vedea.

O pătură aruncată se ridică şi îi căzu în mână.

— Odată ce ai spart protocoalele pilotului, poţi face cam tot ce vrei cu ele.

Se auzi zdrăngănitul unui obiect din plastic răsturnat. Se întinse şi mai mult.

— Să-i faci să se lovească unii de alţii, să-i împingi într-o prăpastie, dacă există una. Sau peste o mină atent plasat a… *futu-i!*

— Ce faci?

— Caut o armă. Bănuiesc că n-o să-ţi împarţi Beretta cu mine, nu? Obligaţii contractuale şi toate alea.

Se rostogoli la loc în scaun, strângând frustrat din dinţi, privi supărat în jur şi deschise portiera. Alergă până în spatele jeepului. Praful drumului ridicat de oprirea de urgenţă fusese prins de un curent de aer şi suflat în faţa şi în jurul lor, ca un nor. Încă plutea, fantomatic, tăcut, luminat intermitent în roşu de luminile de avarie. Sevgi se uită în spate şi îl văzu pe Marsalis muncindu-se să tragă ceva din portbagaj. Jeepul se clătina pe suspensii la fiecare smucitură. Becurile îl luminau prin praf, făcându-i faţa să pară demonică, încărcată de tensiune şi concentrare înverşunată. I se păru că îl aude mormăind.

Ceva se desfăcu zdrăngănind.

Marsalis reveni la portieră cu o lopată pliantă în mână.

— În regulă, ascultă, zise el devenind dintr-odată calm. Dacă avem noroc, sunt nişte bătăuşi locali, care au obiceiul să oprească autocamioanele pe care le consideră o pradă uşoară şi autobuzele răzleţe cu turişti. Dacă ei sunt, presupun că mai avem câteva minute înainte să-şi dea seama ce am făcut. Poate încă trei-patru minute după aceea, ca să se urnească şi să vină să ne caute. Nu prea mult, oricum ai lua-o. Deci reacţia cea mai indicată ar fi să ieşim din maşină şi să ne căutăm un

adăpost, repede.

Sevgi aprobă pe muteşte, constatând dintr-odată cât de uscată îi era gura. Trase de glisorul pistolului Beretta, regulamentar, înclinându-l la orizontală ca să poată citi display-ul încărcătorului, aflat pe lateral. Treizeci şi trei şi unul pe ţeavă. Pistoalele Marstech aveau gloanţe explozive de ultimă generaţie, subţiri cât un creion, precise la distanţă mare şi explodând la impact. Îşi drese glasul şi ridică Beretta.

— Crezi că o să fim în stare să-i alungăm?

El o fixă cu privirea. Luminile de avarie îi făceau chipul când roşu, când negru – roşu, negru, roşu, negru. Coborî ochii la lopata pliată din mâna lui. Ridică lama în poziţie funcţională. Apoi o privi din nou pe Sevgi, strângând în mână mecanismul de blocare, iar glasul îi era aproape blând.

— Sevgi, o să trebuiască să-i omorâm pe oamenii ăştia.

Capitolul 31

Erau şapte.

Din punctul lui limitat de observaţie, Carl îi luă drept militari peruani obişnuiţi şi se relaxă puţin. Oamenii din *familia* ar fi fost mai răi. Lăsă meshul să se declanşeze şi-l simţi inundându-i muşchii cu furie. Vederea i se concentră pe soldaţii din faţă. Mergeau în şiruri de câte trei, pe banda opusă, la zece paşi în faţa unui jeep militar deschis ce se târa încet şi care îi transporta pe ceilalţi patru, plus o mitralieră. Vehiculul avea luminile principale stinse – măcar atâta lucru făceau corect – şi avangarda ţinea puştile de asalt gata de tragere. O tensiune stângace în felul în care se mişcau era semnul clar al nervozităţii de recrut.

Băieţii ăştia ar fi putut fi aceiaşi soldaţi zâmbitori şi pasionaţi de fotbal cu care glumise acum câteva luni, în drum spre Gray. Cu puţin noroc, puteau să fie la fel de tineri şi nepregătiţi.

Se opriră la douăzeci de metri de luminile roşii de avarie care se aprindeau şi se stingeau la fiecare colţ al jeepului COLIN oprit. Cuvinte şoptite în spaniolă, prea departe ca să le distingă. Curba drumului era largă – putuseră vedea luminile de la cel puţin o sută de metri, dar aleseseră să nu se oprească să discute tactica. Carl zâmbi în sinea lui şi strânse mânerul lopeţii. Marginea erodată a lamei metalice îi atinse faţa, simţind-o pe obraz rece şi tocită.

Jeepul militar dădu puţin înapoi. Soldaţii din avangardă traversară zona mediană luminiscentă, uitându-se în ambele sensuri ca nişte copii bine educaţi. Lui Carl i se păru că aude bâzâitul îndepărtat al unui autotrailer, undeva în noapte – imposibil de spus cât de departe era sau în ce direcţie se îndrepta. În rest, nu era nimic decât lumina slabă a lunii pe roca poroasă şi bolovanii neregulaţi căzuţi de pe munte. Stelele sclipeau pe cer, aproape la fel de clare cape Marte. Era atât de linişte, iar acum, când soldaţii se apropiaseră, se auzea târşâitul bocancilor pe ciment şi, în urma lor, mârâitul motorului antic al jeepului.

„La dracu', sunt şapte. Doamne, sper să le faci faţă, Ertekin!"

O întrebase dacă ştie cum să ucidă pe cineva cu pristolul de un grimat, dacă vreodată împuşcase mortal pe cineva. Spera oarecum că ea se va prăbuşi şi-i va da lui arma. Privirea pe care o primise drept răspuns fusese suficientă. Dar nu-i răspunsese la întrebare şi el nici acum nu ştia.

Avangarda ajunse lângă vehiculul COLIN. Se apropiară, deplasându-se în lateral şi se uitară înăuntrul cabinei. Traseră de mânerele uşilor şi strigară surprinşi când uşile se deschiseră uşor pe sistemul hidraulic. Împinseră nervoşi armele înăuntru. Acum îi putea auzi vorbind. Bravadă forţată străbătând prin accentele moi ale spaniolei de coastă, ca

prundişul printr-o pânză de mătase. Vorbe de băietani.

— Ai verificat în spate, Ernesto?

— Am făcut-o deja, băi. Au dispărut, fir-ar al dracului. Au fugit. I-am zis sergentului că ar fi trebuit să-i abordăm în stilul vechi. Lumini de avertizare, drum blocat, n-ai cum să ratezi.

— Tu numai asta ştii, răspunse o altă voce, de pe cealaltă parte a jeepului; părea a cuiva puţin mai în vârstă.

— Ăsta nu-i vreun lider de miliţie bolivian, e un treisprezece. Ar fi trecut direct prin noi, ne-ar fi făcut bucăţi.

— Muierea aia *gringa,* pe ea o s-o fac bucăţi când o să pun mâna pe ea.

Râsete.

— Nu-i *gringa,* Ernesto. N-ai văzut poza? Am o cumnată în Barranca şi-i mai albă la piele decât aia.

— Hei, e din Nueva York. Pentru mine e suficient ca să i-o trag.

— Ştii ceva, mă dezgustaţi. Dacă v-ar auzi mamele voastre acum?

— Of, haide, Ramon. N-o să rămâi un băiat bisericos toată viaţa. Ai văzut pozele târfei? Are nişte ţâţe ca ale lui Cami Chachapoyas. Nu-mi spune că n-ai vrea asemenea bucăţică.

Ramon nu spuse nimic. Cel care era puţin mai în vârstă completă în locul lui:

— Să vă spun ceva, dacă i-o puneţi, oricare dintre voi, aţi face bine să vă daţi cu spray. *Gringas* au câte ceva din tot ce există. Am un văr în Nueva York care zice că târfele le-o trag la toţi.

— Omule, tu ai rude peste tot, nu-i aşa? Cum se face că…

— Raportează, caporal! zise un ofiţer aflat în jeepul din spate.

— Nimic aici, domnule, răspunse vocea mai matură. Au plecat. Trebuie să cercetăm zona.

În jeep, un glas neclar spunea ceva despre nişte nenorocite de infraroşii. Carl bănui că nu aveau aşa ceva.

— Căutare în teren. Of, la naiba. Vă spun, când o să-l prindem pe ciudat şi pe târfa lui…

Acum era momentul.

Lăsă furia să-l conducă, se rostogoli, se prinse de marginea portbagajului de pe capotă şi sări jos, la un metru distanţă, pe partea opusă a celuilalt jeep. Prelata elastică izolatoare care îl ascunsese se întinse, îl eliberă, apoi reveni la locul ei cu un pocnet sec.

Fu singurul avertisment de care au avut parte.

Sări pe şosea, printre oamenii în uniforme. Îi împinse, făcându-i să se clatine şi să cadă – nu avea timp de numărat. Cel din faţă era întors cu spatele, nu căzu…

— La dracu', Ramon, ce *faci?*

Nu înţelesese ce se petrecea. Se întoarse, nepregătit, doar iritat, când Carl îi repezi lopata în faţă. Sângele ţâşni, cald şi invizibil în întuneric, dar el îl simţi pe obraz. Bărbatul lăsă să-i cadă puşca şi duse mâna la obrazul zdrobit, scoase un sunet moale şi căzu urlând. Carl deja se răsucea. Un al doilea om în uniformă se străduia să se ridice sprijinindu-se pe coate şi genunchi.

Ramon, băiatul bisericos? Carl lovi în jos cu lopata, în creştetul capului. Omul răcni ca o vită speriată şi se prăbuşi cu faţa în jos. Ţâşni şi mai mult sânge, chipul colorându-i-se de căldura lui.

Al treilea soldat încă se mai afla pe partea cealaltă a jeepului COLIN. Ocoli prin spatele vehiculului în viteză şi Carl îi apăru în faţă rânjind, negru şi stropit de sângele celorlalţi. Soldatul intră în panică şi ţipă. Uită să ridice arma.

— E aici…

Carl sări. Izbi puternic cu lopata, cu lama în gâtul soldatului. Strigătul de avertizare se stinse într-un gâlgâit sufocat. Carl îi tăie calea, blocând tardiva ridicare a puştii cu o mână întinsă şi înfigând coada lopeţii în nasul celuilalt. Lupta se încheie şi soldatul căzu, icnind. Carl întoarse lopata şi lovi în jos, cu vârful lamei în gâtul omului, până când acesta încetă să mai scoată vreun sunet.

Noaptea fu străbătută de razele farurilor celuilalt jeep. Strigăte de alarmă răsunară de pe partea adversă.

Încă patru, ştia. Nu avea cum să fie sigur câţi mai erau în vehicul, cât de mulţi erau organizaţi în dispozitiv de luptă…

„Hai, Ertekin. Adună-te!"

Focuri de pistol – trosnetul ascuţit, hotărât al pistolului Marstech, şase împuşcături în succesiune rapidă. Luminile se stinseră. Se auziră strigăte panicate din jeep.

„La dracu'. Frumoasă împuşcătură, fetiţo!"

— Deschideţi focul!

Carl se trânti pe asfalt. Împinse din calea lui victima cu faţa zdrobită, care ţipa şi se zbătea, şi apucă puşca de asalt a acestuia. O identifică vag drept un Imbel brazilian uzat, nu tocmai o armă de prima mână dar… De undeva, mitraliera de pe jeepul militar se dezlănţui. Zgomotul sfâşie noaptea.

Fulgerele intermitente ale mitralierei şi zăngănitul proiectilelor rotunde de calibru 50 se zdrobeau de flancurile blindate ale vehiculului COLIN. „Marstech, Marstech, noi avem un Marstech!" Versul idiot îi umbla prin cap – imagini fulgerătoare ale copiilor care obişnuiau să cânte pe vremuri printre barăcile din Wells. Carl rânji încordat, se târî la

adăpostul pe care i-l oferea jeepul şi strecură Imbelul pe sub maşină. Trase o rafală de voie drept răspuns, apoi se opri. Strigăte confuze. Mitraliera tuşi, amuţind dintr-odată. Carl îşi lipi faţa de suprafaţa drumului şi trase cu ochiul. Nimic – lumina farurilor îi bătea în ochi. Strânse pleoapele şi încercă din nou.

— Ciudat ticălos…

Soldatul rănit era călare pe el, lovind cu pumnii, cu faţa făcută fâşii acolo unde o tăiase lopata. Vocea lui era un torent acut şi plângăreţ de frustrare, furia unui băieţandru. Carl îi izbi sub bărbie cu patul Imbelului, apoi din nou în zona rănii. Soldatul urlă şi dădu înapoi. Carl întoarse ţeava puştii de asalt. O explozie scurtă, gângavă. Focul de la gura ţevii lumină faţa distrusă a băiatului, se extinse şi îl atinse în piept ca o vrajă, aruncându-l peste şosea ca pe o grămadă de zdrenţe.

Mitraliera se dezlănţui din nou, oprindu-se brusc la ordinele răcnite din jeep. Încă zâmbind, Carl se ridică în picioare şi se târî lângă aripa vehiculului COLIN. Se ghemui şi strânse din ochi, extrăgând detalii ale imaginilor din mintea lui, arse de luminile puternice. Distinse silueta soldatului care mânuia mitraliera. Cam patruzeci de metri, aprecie el. Era dureros să fixeze detaliile cu pupilele rănite, dar…

„Mai bine să terminăm cu asta“.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Marstech-ul lui Ertekin trosni din nou în noapte, de trei ori în succesiune rapidă. Soldatul de pe mitralieră roti arma, în căutarea sunetului. Carl puse Imbelul pe umăr, se propti de capota jeepului, ţinti şi apăsă pe trăgaci.

Un scrâşnet în urechea lui şi fulgerul de la gura ţevii ţâşni din nou prin aerul rece. Trimise o rafală lungă, apoi se retrase la adăpost, fără a se opri să arunce o privire…

Dar deja ştia.

Mitraliera rămase tăcută.

Mai aşteptă un minut, doar ca să fie sigur – „Doar ca să înving porcăria asta de aroganţă de treisprezece, nu-i aşa, Sutherland?“ – apoi ridică din nou arma deasupra capotei, cu patul în sus. Niciun foc de răspuns. Se deplasă spre partea din spate a jeepului COLIN şi scoase capul cât să vadă celălalt vehicul.

Siluete tăcute, căzute lângă şi înăuntrul jeepului deschis. Mitraliera, despuiată şi scheletică în mijlocul carnagiului, nu mai avea pe nimeni în spatele ei şi se legăna cu patul spre cer. Carl ieşi din ascunzătoare. Se opri. Înaintă încet, pulsaţiile meshului potolindu-se de-a lungul nervilor acum, că lupta se terminase. Parcurse distanţa până la celălalt jeep făcând un ocol prudent. Vederea periferică i-o arăta pe Ertekin urcând pe drum dinspre prăpastia în care se ascunsese. Ajunse la jeep cu mult

înaintea ei, îl înconjură o dată, precaut, apoi rămase uitându-se la ceea ce făcuse.

— Ei bine, se pare că a mers, spuse fără a i se adresa cuiva anume.

Probabil că sergentul coborâse din jeep şi plecase să-şi susţină oamenii când intrase în bătaia Imbelului. Acum stătea sprijinit cu spatele de apărătoarea roţii din faţă, ca un beţiv care tocmai se împiedicase de bordură. Deasupra siluetei lui molâi, şoferul jeepului, aflat încă la volan, avea mâinile strânse în poală şi faţa distrusă; creierul îi picura pe pieptul cămăşii ca o supă vărsată. Soldatul care manevra mitraliera atârna, contorsionat, în spatele jeepului, cu un picior încurcat în ceva care împiedicase gloanţele să-l arunce cu totul din vehicul. Capul aproape că atingea suprafaţa de ciment a drumului, o faţă de puştan, istovită din cauza şocului, holbându-se cu ochii îngheţaţi şi daţi peste cap la Carl, care trecea pe lângă el.

Ultimul bărbat zăcea ghemuit pe bancheta din spate a jeepului, ca un copil jucându-se de-a v-aţi ascunselea. În lumina slabă, sângele sclipea umed şi întunecat pe uniforma lui, dar pieptul încă i se ridica şi-i cobora. Carl se întinse înăuntru şi îl apucă de umăr. Ochii soldatului se deschiseră, lipsiţi de vlagă. Clipi spre Carl, nedumerit.

Bule de spumă amestecată cu sânge îi apărură la colţurile gurii când buzele se depărtară.

— Unchiule Gregorio, murmură slăbit. Ce faci *tu* aici?

Carl continuă să se uite la el, iar ochii soldatului se închiseră imediat la loc. Capul i se înclină puţin într-o parte, ajungând să se sprijine de peretele interior al jeepului. Carl se întinse din nou, căutându-i pulsul. Oftă.

Ertekin ajunse lângă el.

— Eşti bine? o întrebă el absent.

— Da. Marsalis, ai sânge…

— Nu-i al meu. Pot să mă uit o secundă la Marstech-ul ăla al tău?

— Hm. Sigur.

Sevgi îi întinse arma şi luă Imbelul pe care el i-l oferi în schimb. Carl cântări Beretta, verificându-i siguranţa şi afişajul încărcăturii. Apoi îl ridică şi îl împuşcă pe soldat în faţă. Capul băiatului se smuci spre spate. Atârna. Puse la loc siguranţa, apucă cu palma ţeava caldă şi îi întinse pistolul înapoi lui Ertekin.

Ea nu-l luă. Vocea, atunci când vorbi, îi era gâtuită de furie:

— De ce dracului ai făcut asta?

Ridică din umeri.

— Pentru că nu era mort.

— Şi a trebuit să-l *faci* să fie?

Acum furia începuse să se reverse. Dintr-odată, începu să ţipe.

— Uită-te la el, Marsalis. Nu reprezenta o ameninţare, era rănit…

— Mda, zise Carl şi arătă cu mâna de jur-împrejur, spre drumul pustiu şi peisajul arid de dincolo de el. Vezi vreun spital pe aici?

— În Arequipa…

— În Arequipa ar fi fost o grijă în plus.

Acum devenise el însuşi puţin furios:

— Ertekin, trebuie să ajungem repede la Greta Jurgens, înainte ca ea să afle ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. N-avem timp de vizite la spital. Asta nu e… Ce?

Ertekin se încruntă, lăsând pentru moment furia deoparte, în timp ce căuta în buzunarul gecii. Pescui telefonul, care vibra tăcut şi intermitent, pulsând pe margini cu o lumină cristalină, pală.

— Of, probabil că glumeşti, spuse Carl privind în lungul drumului, cu o neîncredere plină de exasperare. La ora asta?

— A mai sunat şi înainte, zise ea ducând telefonul la ureche. Chiar înainte să se încheie schimbul de focuri. N-am avut timp să răspund. Ertekin.

Ascultă în tăcere. De câteva ori aprobă monosilabic, închise telefonul şi-l puse la loc în buzunar, cu o expresie calmă şi gânditoare.

— Norton, presupuse el.

— Mda. E timpul să mergem acasă.

Carl căscă gura la ea.

— *Ce?*

— Exact aşa cum ai auzit.

Îi întâlni privirea, ceva dur întrevăzându-se dincolo de calmul său.

— A sunat Rimsec. Au un cadavru. Trebuie să ne întoarcem.

Carl clătină din cap. Fiorii luptei i se întorceau în nervi – o falsă declanşare a meshului.

— Aşadar au un cadavru. Un alt cadavru. Mare lucru! Ai de gând să te retragi tocmai acum, când ajungeam undeva?

Ertekin privi masacrul din jur.

— Asta înseamnă că am ajuns undeva?

— Au încercat să ne oprească, Sevgi. Au încercat să ne omoare.

— Au încercat să ne omoare şi la New York. Vrei să te întorci acolo? Că veni vorba, Nevant a încercat să te omoare la Istanbul. Violenţa te urmăreşte, Marsalis. La fel ca pe Merrin, la fel ca…

Strânse buzele.

Carl se uită la ea şi simţi cum se instala vechea oboseală. Schiţă o urmă de zâmbet drept acoperire.

— Dă-i drumul, Sevgi, spune-o! „La fel ca pe Ethan“, zise fluturând

din mână. Dă-i drumul, ia-ţi piatra de pe pieptul tău minunat. Oricum asta gândeşti.

— Nu ai *niciun* drept să presupui…

— Nu? întrebă, făcând apoi o pauză, pentru efect. O, da, am uitat. Tu ai un fel de atracţie perversă să regulezi ciudaţi, iar asta te face să crezi că tu nu ne vezi la fel cum ne vede restul rasei umane. Ei bine, e nevoie de mai mult decât să ţi-o freci de ţâţe şi de câteva pete pe cearceafuri ca să…

Dintr-odată se pomeni la pământ.

Rămase acolo în praful drumului, holbându-se în sus la Sevgi care îşi strângea pumnul drept în palma stângă.

— *Ticălosule,* rosti ea cu un aer surprins.

Făcuse un pas în faţă înainte să lovească, îşi dădu el seama. Cârlig de dreapta, sau upercut, nu se putea dumiri ce anume. Nu-l văzuse venind.

— Crezi că eu n-am fost unde eşti tu acum, Marsalis?

Se săltă într-un cot.

— Cum, întins pe spate, în drum?

— *Gura!*

Tremura vizibil. Poate era un efect întârziat al luptei. Poate nu.

— Crezi că eu nu ştiu cum e? Mai gândeşte-te, idiotule. Încearcă să trăieşti ca musulman în Vest, în timp ce Orientul Mijlociu ia foc *din nou.* Încearcă să trăieşti ca femeie într-o cultură occidentală musulmană care se luptă *din nou* cu mentalitatea închistată a fundamentalismului. Încearcă să fii unul dintre cei trei poliţişti americani de origine turcă într-o secţie din New York, dominată de detectivi greci. Hei, încearcă să *te culci* cu un treisprezece – ai parte de tot atâta rahat ca şi cum ai fi unul, şi nu în ultimul rând din partea membrilor propriei tale familii. Da. Oamenii sunt *proşti,* Marsalis. Crezi că am nevoie de lecţii în sensul ăsta?

— Nu ştiu de ce ai tu nevoie, Ertekin.

— Nu, aşa e, nu ştii. Şi, ascultă – dacă ai o problemă cu ceea ce am făcut în Istanbul, atunci descurcă-te cum poţi. Dar niciodată, *niciodată* să nu mai aduci vorba despre relaţia mea cu Ethan Conrad. Pentru că data viitoare jur că-ţi trag un glonţ.

Carl îşi frecă falca. Şi-o mişcă, de încercare, în stânga şi-n dreapta.

— Te superi dacă mă ridic?

— Fă ce vrei, fir-ar al dracului.

Se îndepărtă de el, privind undeva, dincolo de cadavre şi de peisajul arid. Carl se ridică cu grijă în picioare.

— Ertekin, ascultă-mă o clipă. Uită-te în jurul tău. Uită-te la mizeria asta.

— La asta mă uit.

— Bun. Trebuie să însemne ceva, nu?

Ea tot nu-l privi în faţă.

— Mda, probabil asta înseamnă că Manco Bambaren s-a plictisit să te tot joci cu el în propria lui curte.

— Of, haide, Ertekin. Eşti poliţist, pentru numele lui Dumnezeu.

— Corect, sunt poliţist.

Se întoarse brusc către el. Destul de rapid ca să declanşeze pe jumătate un reflex de blocaj.

— Iar acum, în timp ce sunt târâtă pe jumătate de glob ca să te văd cum îţi satisfaci potenţialul genetic pentru măceluri în masă, alţi poliţişti fac adevărata muncă şi ajung la nişte rezultate. Norton avea dreptate, ne pierdem timpul. Ne întoarcem.

— Faci o greşeală.

— Nu, zise şi clătină din cap, decizia fiind luată. Am făcut o greşeală în Istanbul. Acum am de gând s-o îndrept.

PARTEA A PATRA
În largul mării

„Trebuie să fim mereu în gardă faţă de orice sentiment iluzoriu de realizare finală. A recomanda schimbarea, aşa cum face acest raport, nu înseamnă a sugera că problemele la care ne referim vor dispărea sau nu vor mai necesita atenţie. Cel mult, ele vor dispărea *din vedere,* iar aceasta ar putea foarte bine să însemne un efect contraproductiv, întrucât este imposibil să nu încurajeze o automulţumire pe care nu ne-o putem permite!”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 32

Greta Jurgens veni devreme la muncă, târşâindu-şi paşii prin curţile goale, pavate cu piatră albă din deşert, de dincolo de Plaza de Armas, înainte ca soarele să urce destul de sus ca să le facă să scânteieze. Purta totuşi ochelari de soare cu rame groase contra luminii, iar pasul îi era destul de lent, ca pentru o arşiţă de vară sau pentru o femeie de două ori mai bătrână ca ea. Nu era mică, nici extrem de palidă, dată fiind ascendenţa ei germană, dar aspectul musculos şi bronzat al celor doi bodyguarzi samoani desemnaţi să o escorteze zilnic de la limuzină o făceau să pară delicată şi bolnăvicioasă prin comparaţie. Imediat ce ajunse în capătul retras al curţii unde se afla biroul ei, intră sub acoperişul de piatră şi o luă spre uşă, cutremurându-se, mai puternic decât ar fi făcut-o un om. Ştia ce însemna luna octombrie – un frig curgând ca un val prin sângele ei. Zile mai întunecate, mai reci, apropiindu-se.

În Europa, pentru care fusese iniţial calibrat ciclul sezonier al metabolismului ei, era deja de mult toamnă, iar iarna se apropia încet. „Şi, de fapt, nu te-ai putut hotărî niciodată să fii recalibrată, nu-i aşa, Greta?“ Prea puţină încredere în furnizorii locali de servicii – era o procedură complicată, mergea foarte în adâncime – şi prea puţine venituri sau timp liber ca să se întoarcă să plătească pe cineva în care ar fi avut încredere. „Mda, şi ca să fii cinstită, nici n-a fost vreodată momentul potrivit: ori al naibii de ocupată, ori prea deprimată, ori prea adormită!” Era problema standard de care se plângea orice hib, alături de mai evidenţii factori fiziologici – complexul hormonal hibernoid care ducea la fluctuaţii mentale apropiate de bipolaritate prin intensitatea manifestărilor. În tot segmentul de trezie al ciclului ei bâzâia ca un dinam de motor magnetic supraîncărcat, muncind, făcând afaceri, brokeraj, *trăind,* dar întotdeauna prea ocupată, prea ocupată, prea ocupată ca să se odihnească, să se relaxeze, să doarmă sau să se preocupe de micile amănunte cum ar fi schimbarea vieţii ei în mai bine.

Apoi, când fluxul hormonal începea să se retragă şi aceste consideraţii reuşeau în cele din urmă să se strecoare în fruntea preocupărilor ei conştiente, ele veneau încărcate cu o asemenea senzaţie de oboseală în faţa obstacolelor insurmontabile, încât tot ce mai putea ea să facă era să se plângă de inutilitatea încercării de a remedia pe loc problema. „Mai bine dormi, mai bine las-o baltă acum, o s-o iei de la capăt la primăvară şi…“

Şi o lua de la capăt.

„Un nefericit efect colateral psihologic…!”, continua textul arid,

mustrător al Protocolului Jacobsen, „… şi un oarecare handicap pentru cei implicaţi, dar nu un eşec pentru care acest comitet ar trebui să-şi pună în mod justificat probleme, nefiind o ameninţare socială în sine!”

„Un oarecare handicap. Corect!” Degetele ei bâjbâiră pe panoul codului de la uşă, lente şi stângace, ca şi cum n-ar fi fost cu adevărat ale ei. Samoanii stăteau pe-aproape. Isaac şi Salesi – fuseseră amândoi gorile în *familia* încă din tinereţe, îndelung şcoliţi într-un fel de diplomaţie care presupunea feţe inexpresive, de valeţi, atunci când îndatoririle lor de escorte le-o cereau – ştiau foarte bine când să-i sară în ajutor. Era deja prost-dispusă de câteva zile, acidă şi tensionată la celălalt capăt al intervalului ei de trezie. Judecata uzată, aptitudinile sociale abia operaţionale. În circumstanţe normale şi-ar fi predat deja îndatoririle unuia dintre cei mai deştepţi favoriţi ai lui Manco, s-ar fi lăsat în voia schimbărilor inevitabile ale chimiei sângelui ei şi ar fi permis valului cel rece să-i curgă călduţ-opiaceu prin vene. Ar fi fost deja în drum spre casă, spre refugiul ei din Colea, făcându-şi de lucru, pregătindu-se pentru lungul somn care o aştepta. În circumstanţe normale, n-ar fi fost nevoită să…

Apăru din senin.

Ea purta încă ochelarii de soare – vederea îi era împăienjenită dimineaţa devreme, iar simţurile periferice nu funcţionau prea bine atât de târziu în cursul ciclului – nu era nicio surpriză că nu văzuse când se întâmplase. Primul avertisment fusese zgomotul unui impact dur şi haotic, în spatele ei. Uşa, descuiată cu codul corect, se legăna deja în balamale spre interior. Simţi mâna enormă a unuia dintre bodyguarzi lovind-o în ceafă, împingând-o cu totul înăuntru. Se împiedică şi se prinse de colţul mesei, în spaţiul înghesuit al biroului, luptându-se confuz ca să înţeleagă.

„Am fost atacaţi”.

„Imposibil!” Mintea ei respinse prompt ideea, obiecţiile amestecându-se într-o grabă confuză. Manco îşi pusese amprenta asupra bandelor din Arequipa cu zece ani în urmă, îşi alesese supuşii, distrusese restul. Nimeni – *nimeni* – nu era aşa de prost încât să încalce directivele. Iar curtea, curtea pavată cu piatră albă, era pustie când o traversaseră, nu era nimeni acolo atât de devreme.

Îşi reaminti sunetul din spatele ei. Când puse lucrurile cap la cap, şocul îi acceleră pulsul.

Cineva apăruse de pe terasa pavată de deasupra clădirii retrase a biroului şi făcuse un salt de cinci metri până jos, peste una dintre escortele ei. Acum era afară, terminându-şi treaba…

Isaac se izbi de cadrul uşii şi rămase atârnat acolo. Sângele îi

murdărea părul şi i se scurgea pe faţă, între ochi. Făcu un efort convulsiv să se ridice în picioare, dar nu reuşi, căzând grămadă.

În spatele lui, o siluetă neagră se profila pe strălucirea tot mai puternică a soarelui dimineţii.

Simţi o zvâcnire prin sângele ei îngroşat, o tresărire profundă de teamă instinctivă, dincolo de recunoaşterea conştientă.

— ’Neaţa, Greta. Eşti surprinsă să mă vezi?

— Marsalis, zise scuipându-i numele, în timp ce stăpânirea de sine îi ceda. Ce *mă-ta* crezi că faci?

Carl păşi atent în interiorul biroului, ocolind trupul căzut al lui Isaac cu o grijă de felină şi o privire circumspectă aruncată în jur. În spatele lui, prin uşa deschisă, îl văzu pe Salesi întins fără suflare pe pavajul alb cu gri al curţii, ca o balenă eşuată. Marsalis nu avea nicio zgârietură pe el; nici măcar nu părea să respire greu. Stătea pur şi simplu aproape de ea şi o privea impasibil.

— N-am dormit prea mult, Greta. Aş ţine cont de asta, în locul tău.

— Nu mă tem de tine.

Carl văzu că era adevărat. Schiţă un zâmbet.

— Bănuiesc că nu. Bun venit în frăţia ciudaţilor, nu-i aşa? Monştrii reuniţi.

— Repet, zise şi se îndepărtă de colţul mesei, îndreptându-se. Ce *mă-ta* crezi că faci?

— I-aş putea pune lui Manco aceeaşi întrebare. Vezi tu, până acum am fost destul de politicos. Câteva întrebări scurte şi ai scăpat de mine. Fără vătămări, fără scandal, toată lumea e fericită. Oricum, aşa am vrut de la…

— Nu obţinem întotdeauna ceea ce vrem, Marsalis. Mămica ta nu ţi-a spus niciodată asta?

— Ba da. Şi mi-a mai spus că e nepoliticos să întrerupi oamenii.

Întinse braţul cu o mişcare fulgerătoare, iar ochelarii ei de soare dispărură, smulşi de mâna lui. Ochii i se umeziră, înotând în lacrimi.

— Cum spuneam, Greta, aş fi putut pleca repede de pe capul tuturor. În schimb, noaptea trecută, în timp ce veneam încoace ca să vorbesc cu tine, cineva a plătit mai mulţi oameni din ilustra voastră armată ca să mă facă să dispar.

Femeia clipi intens ca să-şi limpezească vederea. O înjurătură tăcută la adresa lacrimilor care i se scurgeau vizibil din colţurile ochilor.

— Ce păcat că nu au reuşit!

— Da, mă rog, în ziua de azi e greu să găseşti un ajutor de nădejde. Ideea e, Greta, tu pe cine crezi că ar trebui să dau vina?

Înclină capul ca să se uite pe după el la forma ghemuită din uşă.

— Asta mi se pare că deja ai hotărât-o.

— Confunzi scopul cu necesitatea. Nu cred că prietenii tăi insulari ar fi fost din cale-afară de bucuroşi să ne aşezăm cu toţii la o discuţie amicală.

Greta îi întâlni privirea.

— Nu mi se pare că m-am aşezat.

O clipă, se fixară reciproc. Apoi el ridică din umeri şi îi aruncă ochelarii pe masă. Făcu semn spre scaunul de după birou.

— Te rog.

Ea ocoli marginea mesei şi se aşeză. În uşa micului birou, Isaac se mişcă, scuturând ameţit din cap. Marsalis se uită în direcţia lui, reveni la Greta şi întinse spre ea un deget în semn de avertizare, apoi traversă încăperea până în locul unde zăcea samoanul. Isaac mârâi şi scuipă sânge, uitându-se în sus la negru cu o furie neîncrezătoare. Îşi sprijini braţele şi împinse cu palmele enorme în podea.

— Dacă te ridici, spuse Marsalis calm, o să te omor.

Samoanul nu păru să audă. Braţele i se îndoiră, gura formă un rânjet.

— Isaac, vorbeşte serios, zise Greta şi se aplecă peste masă, folosind un ton imperios. E un treisprezece. Piază rea. Rămâi unde eşti. Rezolv eu.

Marsalis îi aruncă o privire.

— Câtă generozitate!

— Du-te dracului, Marsalis. Unii dintre noi au parte de un devotament care nu poate fi plătit.

Dintr-odată căscă – un gest de neoprit, cavernos.

— Nu mă aştept să înţelegi asta.

— Eu te ţin trează?

— Du-te dracului. Voiai să-mi pui întrebări, pune-mi-le. Apoi cară-te naibii.

— Ai vorbit cu Manco astăzi?

— Nu.

Se aşeză pe marginea mesei.

— Ieri?

— Înainte de a pleca să se întâlnească cu voi. De atunci, nu.

— De ce s-ar folosi de armată şi nu de talentele *familiei?*

— Tu doar presupui că a fost el.

— Era cât pe-aci să-mi facă felul, sus, la Sacsayhuaman. Da, presupun că a fost el.

— Nu ai şi alţi duşmani?

— Credeam că ne-am înţeles ca eu să pun întrebările.

Greta ridică din umeri. Aşteptă.

— Manco are vreun interes în Jesusland?

— De care să ştiu eu? Nu.

— În Rim?

— Nu.

— Are un văr care a făcut închisoare în Florida. Se pare că purta o geacă la fel ca asta. Ştii ceva?

— Nu.

— Voi traficaţi tehnică medicală?

Greta îşi reţinu un alt căscat.

— Dacă aduce bani.

— Ai auzit de un tip, Eddie Tanaka?

— Nu.

— Texan. Un tip neînsemnat.

— Am spus nu.

— Dar de Jasper Whitlock?

— Nu.

— Toni Montes?

— Nu.

— Allen Merrin?

Ea ridică mâinile.

— Marsalis, ce naiba e asta? *Dispărut fără urmă?* Ţi se pare că semăn cu Shannon Doukoure? Nu suntem agenţie pentru persoane dispărute.

— Deci nu-l cunoşti pe Merrin.

— N-am auzit niciodată de el.

— Dar de Ulysses Ward?

Greta se lăsă pe spătarul scaunului. Oftă.

— Nu.

— Manco se poartă bine cu tine, Greta?

Ea se înfurie din nou, de data asta cu adevărat.

— Nu-i treaba ta, fir-ar al dracului!

— Ei, eu doar întreb, zise gesticulând. Hei, arăţi bine şi aşa mai departe, dar în cele din urmă eşti o ciudată, la fel ca mine, şi…

— Nu sunt la fel ca tine, piază rea, zise ea rece.

— … cu toţii ştim ce părere are *familia* despre ciudaţi. Nu-mi imaginez că Manco e diferit de alţi *taytas*. Trebuie să fie greu pentru tine.

Greta nu spuse nimic.

— Ei bine?

— N-am auzit că m-ai fi întrebat ceva.

— Nu? întrebă zâmbind trist. Întrebarea mea, Greta, era cum de o ciudată hib *gringa* ca tine ajunge să lucreze într-un post de bază pentru

familia?

— Nu ştiu, Marsalis. Poate pentru că unii dintre noi, *ciudaţii,* pot trece dincolo de ce e în genele noastre şi pur şi simplu îşi fac treaba. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Greta, tu dormi câte patru luni la fiecare douăsprezece. Asta diminuează serios productivitatea oricui. În plus, eşti albă, eşti femeie şi nu eşti de pe aici. *Familias* nu sunt cunoscute pentru atitudinea lor progresistă. Aşa că nu văd cum ar funcţiona asta, cu excepţia cazului în care sursele mele au dreptate şi tu eşti şeful.

În cealaltă parte a încăperii, ochii lui Isaac se lărgiră, mânioşi. Ea îi prinse privirea şi clătină din cap, apoi îl fixă pe Marsalis.

— Asta ai vrea tu să crezi?

— Nu, e ceea ce mi-a spus Stephane Nevant.

— Nevant? rânji Greta dispreţuitor. Dobitocul ăla? Un *pistaco* aspirant, prea prost ca să-şi dea seama…

Se opri, rămânând tăcută.

„O scăpare datorată sfârşitului de ciclu“, înţelese posomorâtă. „Rahaturi genetice trădătoare…!”

Marsalis dădu din cap.

— Prea prost ca să-şi dea seama de ce anume?

— Ca să-şi dea seama. Că el are nevoie de noi, iar noi nu avem deloc nevoie de el.

— Nu asta începuseşi să spui.

— O, acum eşti şi telepat?

Coborî de pe marginea mesei.

— Hai să nu facem lucrurile mai neplăcute decât sunt, Greta.

— De acord. De fapt hai să terminăm cu porcăria asta chiar acum.

Noua voce îl îngheţă pentru câteva secunde. Greta rămase cu ochii lipiţi de silueta din uşă, apoi reveni exact la timp ca să vadă faţa lui Marsalis relaxându-se, resemnată. Buzele lui formară un cuvânt, un nume, îşi dădu ea seama, şi mai înţelese în acelaşi moment, confuz dar cert, că totul se încheiase.

Sevgi Ertekin intrase în birou cu Beretta Marstech în mână.

În taxi se aşezară ţepeni, lăsând treizeci de centimetri între ei, pe scaunul de plastic, uitându-se pe ferestrele laterale opuse la faţadele pe lângă care treceau. Afară, soarele urca pe un cer albastru pur, îndepărtând răcoarea dimineţii şi luminând clădirile din piatră vulcanică albă ale oraşului, făcându-le aproape incandescente. Traficul umplea deja străzile principale, încetinind înaintarea la un mers greoi, smucit.

— O să pierdem zborul, spuse ea ursuz.

— Ertekin, de aici sunt zeci de zboruri pe zi către Lima. Nu-i greu să ieşim de aici.

— Nu, dar o să ne fie greu să prindem suborbitalul de Oakland din Lima dacă ratăm zborul ăsta.

El ridică din umeri.

— Aşteptăm în Lima şi prindem cursa următoare spre Oakland. Tipul pe care l-au găsit e mort, nu? Nu se grăbeşte.

Sevgi se răsuci spre el.

— Ce dracului făceai acolo?

— Prelucram o sursă, ţie cum ţi se părea?

— Mie? Mi se părea că vrei să-i smulgi cu forţa o mărturisire.

— Nu voiam o mărturisire. Nu cred că ştie despre micul nostru comitet de primire de azi-noapte.

— Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte să te dezlănţui asupra ajutoarelor plătite.

Carl ridică din umeri.

— O să supravieţuiască.

— Cel din curte poate că nu. L-am verificat când intram. La prima vedere, aş zice că are craniul fracturat.

— Nu asta e ideea.

— Nu, ideea e că ţi-am spus că am *terminat* aici. Ţi-am spus că rămânem la hotel până suntem gata de zbor. Ideea e că mi-ai promis să faci aşa.

— N-am putut să dorm.

Ea zise ceva în turcă pe şoptite. Carl se întrebă dacă să-i spună adevărul: dormise, dar nu foarte mult. Se tot trezea din vise cu Elena Aguirre şoptindu-i din spate, în semiîntunericul din cargoul lui *Felipe Souza*, crezând pentru o clipă, cuprins de înfiorare, că stătea lângă patul lui în camera întunecată a hotelului, privindu-l cu ochi sclipitori. Se îmbrăcase şi ieşise, dorindu-şi violenţă, dorindu-şi să facă ceva care să-i alunge amintirea neputinţei.

În schimb, îi spuse:

— Îl cunoaşte pe Merrin.

O scurtă tăcere, o încremenire abia perceptibilă, apoi mişcarea abia schiţată a profilului ei de la fereastră, o singură privire piezişă.

— Da, sigur.

— I-am înşirat mai multe nume, majoritatea ale victimelor de pe lista ta. Merrin a fost singurul la care a reacţionat. Iar când am trecut la următorul nume, s-a relaxat din nou. Fie l-a cunoscut înainte de a pleca pe Marte, fie îl ştie de acum.

— Sau a cunoscut pe altcineva cu acelaşi nume, acum sau altă dată,

spuse începând să privească din nou pe fereastră. Sau i s-a părut că-i amintea de ceva sau cineva cunoscut, ori tu te-ai înşelat asupra reacţiei ei. Urmăreşti umbre – ştii asta.

— Cineva a încercat să ne omoare astă-noapte.

— Da, şi după cum chiar tu ai recunoscut, Jurgens nu ştie nimic despre asta.

— Am spus că nu *pare* să ştie.

— Aşa cum *pare* să-l cunoască pe Merrin, adică?

Se uită din nou la el, de data asta fără ostilitate. Arăta doar obosită.

— Uite ce e, Marsalis, n-o poţi lua pe ambele căi. Fie avem încredere în instinctele tale, fie nu.

— Şi tu nu ai?

Ea oftă.

— Nu am încredere în *asta.*

— Ce înseamnă *asta?*

— Înseamnă scufundarea asta până la un nivel visceral, tot timpul. Loveşti în jur, superi oamenii şi îi presezi până când cineva cedează şi îţi oferă o nouă ţintă cu care să te baţi. Confruntare, escaladare, fir-ar să fie, glorie sau moarte, zise şi flutură neajutorată din mână. Poate că asta a mers pe vremuri, în cadrul Proiectului Lawman, dar aici nu funcţionează. Asta e o anchetă, nu o încăierare.

— Osprey.

— Poftim?

— Osprey. Eu nu sunt american, n-am făcut niciodată parte din Proiectul Lawman.

Se încruntă, străfulgerat de-o amintire, acum prea slabă ca s-o aducă înapoi.

— Şi mai e ceva ce nu sunt, Ertekin, să ţii minte asta. Eu nu sunt Ethan.

Pentru o clipă, crezu că o să explodeze, aşa cum făcuse în noaptea trecută, pe autostradă, când văzuse cadavrele împrăştiate lângă jeepul stricat şi cu ferestrele oarbe. Însă ea doar îşi feri privirea şi întoarse capul.

— Ştiu cine eşti, zise şoptit.

Nu mai vorbiră până la aeroport.

Prinseră zborul spre Lima la câteva minute, ajunseră la timp în capitală şi îşi confirmară rezervările în suborbitalul de Oakland cu o oră înainte de a decola.

Trebuiau să-şi umple timpul cu ceva.

Tăcută, în spaţiul imens şi aglomerat al terminalului din Lima, Sevgi

îşi înfruntă imaginea în oglinda unei toalete.

Se privi – păru să treacă o veşnicie –, apoi ridică din umeri şi luă capsulele de syn, una câte una.

Le înghiţi fără apă şi se strâmbă.

Capitolul 33

Complexul Alcatraz. Divizia Cazuri Speciale.

Când ajunseră acolo, capsulele superfuncţionale îşi făceau deja efectul cu vârf şi îndesat. Sentimentele ei îi aparţineau din nou, împachetate la loc în containerul de oţel pe care îl crease special pentru ele. O detaşare de gheaţă îi propulsa concentrarea şi atenţia la detaliile de dincolo de oglindă.

„Altă blestemată de oglindă", remarcă ea.

Dar de data asta se afla în spatele sticlei şi urmărea scena din camera de anchetă de pe partea cealaltă.

Acolo erau Coyle, Rovayo şi o femeie întinsă lejer pe scaunul oferit, purtând haine mulate pe sub o geacă de piele pe care nu se ostenise să şi-o scoată şi privindu-şi anchetatorii cu neplăcere, în timp ce mesteca energic gumă. Era tânără, abia trecută de douăzeci de ani, iar faţa ei lată, de tip slav, se potrivea cu expresia dispreţuitoare. Restul era un amestec pur de Rim – păr blond, scurt, într-o tunsoare cu şuviţe stil Jakarta care nu prea i se potrivea, caractere stacojii chinezeşti brodate pe un crac al salopetei, de la şold la gleznă, cerneala barocă a unui tatuaj maori pe tâmpla stângă. Vocea din galeria observatorilor deformată de difuzoare, avea un accent puternic.

— Ce naiba vreţi de la mine? La tot ce m-aţi întrebat, eu v-am răspuns. Acum ar trebui să fiu în altă parte, adăugă aplecându-se peste masă. Ştiţi, dacă nu apar la lucru când începe schimbul meu, în seara asta, nu sunt plătită. Nu ca voi, ăştia din sectorul public.

— Zdena Tovbina, spuse Norton. Colaborator la Filigree Steel. Au luat-o din arhiva video a clădirii în care locuia omul nostru. Se pare că s-a dus să-l caute, după ce n-a apărut la lucru două schimburi la rând.

— Frumos din partea ei. Păcat că Filigree Steel nu s-a gândit să facă acelaşi lucru.

Norton ridică din umeri.

— Piaţă a muncii fluidă, ştii cum e. L-au sunat de câteva ori, dar dacă el nu a răspuns, s-a presupus pur şi simplu că s-a mutat. Au angajat pe altcineva în locul lui. Dacă cei de la pază o fac de oaie, şefii de personal îşi ies din pepeni. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu. Poate să intrăm în Uniune?

— Ssst.

Alicia Rovayo se plimba prin camera de interogatoriu.

— O să-l informăm pe şeful tău de schimb că suntem nevoiţi să te reţinem mai mult. Între timp, hai să reluăm. Spui că, practic, *nu ai ştiut* că ceva nu era în regulă cu Driscoll.

— Ba nu, am ştiut că ceva nu era în regulă. Ceva ce văzuse în interiorul acelei nave.

Pentru o clipă, Zdena Tovbina păru să aibă o înfăţişare chinuită.

— Când am văzut, ni s-a făcut rău la toţi. Joey a fost primul, dar am văzut cu toţii ce era înăuntru.

— L-ai văzut cu ochii tăi pe Driscoll vomitând? întrebă Coyle din scaunul lui.

— Nu, l-am auzit.

Tovbina îşi lovi urechea cu degetul de două ori, explicit:

— Reţeaua echipei. Radio.

— Şi mai târziu, când l-aţi văzut?

— Era tăcut. Nu voia să vorbească, spuse făcând un gest flegmatic, cu palma deschisă. Am încercat, dar m-a respins. Foarte masculin, înţelegeţi.

— Oamenii ăia au intrat purtând măşti, murmură Norton. Chestiile minimale, protejând doar partea de sus a feţei, dar erau unşi cu decontaminante. Începeţi să vă daţi seama încotro ne îndreptăm?

Sevgi aprobă posomorâtă. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aflat în partea opusă a galeriei, dar el era concentrat în totalitate asupra femeii de dincolo de geam.

— Practic, când l-aţi văzut ultima dată pe Joseph Driscoll? întrebă Coyle răbdător.

Tovbina scrâşni din dinţi de frustrare.

— V-am mai *spus.* S-a întors la naveta Red Two. A urcat din greşeală. Eram cu toţii şocaţi. Nu gândeam cum trebuie. Când am ajuns la bază, l-am căutat în cameră. Plecase deja.

— O da, oftă Marsalis. Plecase de tot.

— Unde au găsit corpul? întrebă Sevgi.

— Prins printre cablurile de mare adâncime, la o sută şi ceva de metri distanţă, la marginea uneia dintre platformele cu bioculturi de acolo. E cam zona în care s-a prăbuşit *Horkan's Pride,* dacă ţii seama de curent. Cel care l-a aruncat pe Driscoll în apă i-a legat de picioare doi saci cu resturi din cala lui *Horkan's Pride.* Probabil confecţionaţi dinainte. S-a scufundat repede, îndreptându-se drept spre fundul mării, până s-a lovit de ceva în care s-a prins. Din pură întâmplare, o echipă de mentenanţă ieşise ieri în zona respectivă.

— S-a înecat?

— Nu, se pare că era mort înainte de a ajunge în apă. Laringele zdrobit, gâtul rupt.

— Fir-ar! Oamenii ăştia nu poartă veste de monitorizare a semnelor vitale?

— Ba da, dar se pare că nimeni nu le verifică. Reduceri de costuri, Filigree Steel au eliminat sanitarii de bord de pe navetele lor cândva, în cursul anului trecut, când şi-au depus din nou ofertele.

— Grozav.

— Da, forţele cererii şi ofertei, nu-i aşa că sunt adorabile? În plus, mai există o mulţime de mici contuzii pe corpul lui Driscoll şi nişte julituri. Legiştii consideră că a fost înghesuit într-unul dintre toboganele de evacuare a gunoiului de lângă bucătărie şi apoi aruncat direct în ocean. Cel puţin două astfel de trape se aflau în partea de sub apă a fuzelajului. Nimeni n-ar fi observat.

Sevgi clătină din cap.

— Deschiderea unui sas exterior ar fi apărut pe undeva, pe vreun scaner. E nevoie de energie. Fie aşa, fie trebuie să foloseşti bolţuri implantate prin împuşcare, aşa cum a procedat la sasurile de acces, iar asta ar fi făcut zgomot, chiar şi sub apă.

— Avea destulă energie în bateriile de la bord, zise Marsalis distant. N-ar fi avut nevoie de bolţuri. Şi, la cum stau lucrurile, oamenii ăia erau prea ocupaţi să-şi verse măruntaiele ca să se mai uite pe ecrane după activitate electrică de joasă tensiune.

Se aşeză la loc şi îşi umflă obrajii.

— Merrin al nostru a jucat bine aici, spuse şi clătină din cap. O adevărată frumuseţe, zău.

Norton îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Deci…

Sevgi voia să audă pe cineva spunând-o, chiar dacă era ea persoana în cauză.

— Merrin iese de acolo dându-se drept Driscoll. Îi fură echipamentul, se maschează şi se strecoară la bordul unui transportor greşit, în mijlocul confuziei generale. Crezi că a fost ceva deliberat, sau a mers la noroc?

Marsalis clătină iarăşi din cap.

— Deliberat, categoric. Ar fi acordat atenţie unor astfel de lucruri.

— Ajunge înapoi la bază, iese cumva *din* bază. Bănuiesc că nu e greu. Trebuie să existe o sută de ieşiri diferite pentru unul cu antrenamentul lui Merrin. Oricum, securitatea se concentrează pe cei care intră, nu pe schimbul de noapte care pleacă acasă. Iar după ce s-a aflat, probabil că toată lumea alerga ca la o adunare de mânuitori de şerpi din Jesusland, spuse, apoi se opri. Stai aşa, ce ştii de carantină?

Norton oftă.

— E de mântuială. O aplică şi fac anunţul pe drumul de întoarcere. Toată lumea trece prin nanoscaner. Se pare – ironia sublinie intens

cuvântul – că nimeni de la Filigree Steel nu şi-a dat seama că Driscoll nu a fost scanat.

Marsalis mormăi.

— Sau când şi-au dat seama, era prea târziu, iar ei doar şi-au păzit fundurile.

— Da, mă rog, în orice caz, carantina s-a rezolvat în primele două ore. Au un echipament împotriva agenţilor biologici periculoşi, adus din Seattle, au verificat fuzelajul, în căutare de contaminanţi înainte de a fi remorcat. Dacă cineva de la Filigree Steel îşi acoperea fundul, a ştiut că până la prânz n-o să mai fie niciun pericol.

Sevgi aprobă cu tristeţe.

— Iar până să ajungem noi să săpăm mai adânc la Filigree Steel, apare Ward mort – prin urmare, noi presupunem că aşa a ajuns Merrin la ţărm şi nu ne mai facem probleme. Ce încurcătura dracului!

— Tehnica clasică a insurgenţilor, zise Marsalis. Direcţionează-i greşit, acoperă-ţi urmele.

— Ai putea să nu te mai arăţi aşa impresionat, te rog?

În camera de interogatoriu terminaseră. Zdena Tovbina era escortată afară, uitându-se ostentativ la ceas. Rovayo rămase în urmă, aruncând o privire lungă şi obosită prin geamul unidirecţional, către galerie, ca şi cum i-ar fi putut vedea pe cei trei care stăteau acolo.

— Asta-i tot, oameni buni, zise.

— A planificat asta.

Sevgi încă mai vorbea, ca să reuşească să se autoconvingă:

— A deschis criocapsulele şi a făcut corpurile bucăţi ca să creeze o *diversiune.*

— Da.

Marsalis se ridică să plece.

— Şi voi, care credeaţi că a înnebunit pur şi simplu.

Coyle şi Rovayo fuseseră ocupaţi. Rula un virtual CSI complet pentru moartea lui Joey Driscoll, incluzând locul de unde fusese recuperat cadavrul mutilat înfiorător. Stătură pentru scurt timp în lumina de un albastru profund a lămpilor; Driscoll se uita în jos la ei de pe un cablu încurcat, cu o mână umflată legănându-se uşor din cauza curenţilor. O interfaţă CSI interveni, îndatoritoare, şi aduse detalii mărite de care Sevgi, cu sau fără syn, s-ar fi putut lipsi. Ochii lui Driscoll dispăruseră, la fel şi lobii urechilor, gura era roasă, etalând un rânjet strâmb, ca de iepure, şi întreaga faţă umflată devenise ca de ceară din cauza substanţei grase scurse prin piele din straturile adipoase subcutanate. Sevgi văzuse lucruri şi mai rele, mult mai rele, pescuite din când în când din Hudson

şi East River, dar totul fusese cu mult timp în urmă, iar acum iluzia de a pluti sub cadavrul îngreunat de apă în adâncimile oceanului îi declanşa impulsul de a-şi ţine respiraţia.

— Aţi spus că legiştii au fost în apartament, zise ea. Avem vreo şansă să vedem şi noi?

Coyle aprobă.

— Sigur. Am terminat aici?

— Cred că da, răspunse Norton chinuit.

Marsalis dădu impasibil din cap.

— Modificare completă, casa de date şase, îi spuse Coyle interfeţei, iar obscuritatea albastră se lumină, devenind un fulger alb-orbitor, apoi scăzu înapoi la culorile sumbre ale unei locuinţe ieftine de închiriat. Driscoll fie economisea în vederea a ceva mai bun, fie nu considera condiţiile de acasă o prioritate pentru buget.

Mobila era funcţională şi uzată; pereţii purtau imagini promoţionale generale, de tip corporatist, aduse, după cum se părea, de un lung şir de utilizatori diferiţi. O fereastră îi oferea vedere către o clădire de apartamente, probabil identică, situată la douăzeci de metri distanţă, de care o despărţea o alee.

Sevgi răsuflă uşurată.

— Aţi depistat urme genetice? întrebă.

— Da.

Rovayo arătă cu degetul şi peste tot prin cameră, pe mobilă şi echipamente, se aprinseră mici pete de lumină roşie.

— Categoric a fost aici. A stat cel puţin două zile.

Marsalis se apropie de fereastră şi privi afară.

— L-a văzut cineva? Avem martori?

Poliţista din Rim se încruntă.

— Nu, n-am aflat prea multe de la martori. Blocurile astea sunt construite special pentru muncitorii imigranţi. Afacerea proprietarului merge bine, iar oamenii sunt în general discreţi. Există camere de supraveghere pe coridoare, dar nici din astea prea multe. Se pare că a scos din funcţiune cea mai mare parte a echipamentului de supraveghere din clădire imediat ce a ajuns aici. Au reuşit să-l repare complet abia după două săptămâni.

— Cam ca de obicei, murmură Marsalis.

— Mda, aşa e, mârâi Coyle. Presupun că nu aveţi mahalale cu muncitori imigranţi în căcatul vostru de Uniune Europeană.

Negrul îi aruncă o privire.

— Vorbeam despre defectarea echipamentului de supraveghere. Procedură de penetrare urbană relativ standard.

— Aha.

— Vrei să vezi câte ceva din ceea ce am obţinut? întrebă Rovayo, care gesticula deja făcând să apară un ecran în aer.

Marsalis ridică din umeri şi se mută de la fereastră.

— Sigur. Nu strică.

Urmăriră cu toţii pe o cameră cu unghi scurt cum Merrin, slab şi cu ochii goi, mergea prin hol, oprindu-se pentru o clipă să se uite gânditor în sus, spre lentilă, apoi continuându-şi drumul. Lui Sevgi, care-l privea şi pe Marsalis, i se păru că negrul se încordase puţin când Merrin dăduse impresia că se uită la el de pe ecran. Nu ştia sigur ce văzuse el acolo încât să se încordeze aşa; poate doar un adversar redutabil. Momentul se derulă brusc în capul ei, Merrin privind în sus, cadavrul lui Joey Driscoll privind în jos, victima şi criminalul, mici ferestre deschise în timp care lăsau să pătrundă prin ele moartea şi distrugerea. Nenorocitele de formate virtuale! Lumi copiate, în care nu exista nimic altceva în afară de năluci şi perfecţiunea automată a interfeţelor plutind între ele, administrând totul cu competenţa inumană a îngerilor.

Se întrebă subit dacă nu era acesta paradisul despre care vorbeau imamii. Năluci şi îngeri, şi niciun loc pentru ceva uman sau cald.

— Avem o problemă aici, vorbi ca să împrăştie subitul sentiment neplăcut de damnare. Dacă aşa a ieşit Merrin de pe *Horkan's Pride*, atunci…

— Da, continuă Coyle în locul ei. Cum a ajuns la Ward Biosupply în aceeaşi după-amiază, ca să mânjească docul cu sângele lui Ulysses Ward?

— Mai important decât *cum* – zise Marsalis încet – puteţi să vă puneţi întrebarea „de ce"?

Coyle şi Rovayo schimbară o privire. Sevgi completă cuvintele: „Cine naiba ştie de ce un ciudat, o piază rea, face ceea ce face?" Nu era sigură dacă şi Marsalis prinsese privirea.

Norton îşi drese glasul.

— Ward *era* acolo. Filmările din satelit şi cele subacvatice demonstrează asta. Am presupus că dintr-o coincidenţă, că din ghinion s-a întâmplat să fie prin zonă. El l-a salvat pe Merrin din epavă şi a fost ucis pentru bunăvoinţa lui.

— Aţi presupus cam multe, zise Marsalis pe un ton scăzut.

— Noi nu am presupus nimic.

Vocea lui Rovayo avea o iritabilitate plictisită. Gândindu-se, Sevgi îşi dădu seama că niciunul dintre poliţiştii din Rim nu părea să fi dormit în ultima vreme.

— De atunci am verificat trecutul lui Ward. Cu un n-djinn de

securitate aprobat de COLIN. Nu există nicio dovadă a unei legături cu Merrin sau cu Marte, în general.

— Acum există. Poate nu aţi săpat suficient de adânc.

Coyle explodă.

— Ce dracu' ştii tu despre asta? Dintr-odată eşti mare poliţist?

— Mda, cam aşa ceva.

— Marsalis, numai căcaturi ai în cap. Eşti, în cel mai bun caz, un asasin plătit şi, din câte am auzit, nici la asta nu te prea pricepi. Te-au băgat la pârnaie în Florida, nu-i aşa?

Marsalis zâmbi uşor.

— Să ne întoarcem la Ward, interveni Rovayo.

Se strecurase subtil în spaţiul dintre cei doi bărbaţi, cu un limbaj corporal prin care îi sugera lui Coyle să dea înapoi şi să detensioneze situaţia. Sevgi o consideră o reacţie instinctivă – nu te poţi bate în virtual – dar Rovayo părea să fi uitat unde se aflau.

— O să schimbăm protocoalele, poate chiar să le rulăm printr-un n-djinn diferit. Mergem mai adânc, până găsim legătura. Acum e limpede că se cunoşteau. Deci probabil că putem merge la sigur cu presupunerea că Ward s-a dus acolo cu intenţia clară de a-l aduce înapoi pe Merrin.

Coyle aprobă.

— Numai că Merrin nu se joacă. Nu o arată, dar după ce i s-a întâmplat în tranzitul dinspre Marte, nu mai are încredere în Ward sau în oricine altcineva în privinţa asta. Şi Ward are o fereastră limitată de timp înainte să apară cei de la Filigree Steel; nu are când să cerceteze nava în căutarea tipului pe care trebuie să-l ia cu el.

— Sau Ward pătrunde în navă şi, când vede mizeria, e îngrozit şi fuge, adăugă Rovayo.

— Da, se poate să fi fost şi aşa, rânji Coyle. Oricum, Merrin iese de unul singur, apoi se duce totuşi după Ward. Ştiţi a ce-mi miroase asta? A răzbunare.

Sevgi se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ţi se pare logic?

— Doar ne cunoşti pe noi, variantele treisprezece.

Marsalis se uită la Coyle. Parodie accentul tărăgănat de Jesusland:

— Devenim *cu adevărat* iraţionali când cineva ne supără.

Coyle ridică din umeri.

— Mda. Aşa am auzit şi eu.

— Merrin a rezistat şapte luni în tranzit, sublinie Norton. A fost nevoit să recurgă la canibalism ca să supravieţuiască. Totul pentru că cineva i-a stricat sistemul de încălzire al criocapsulei. Dacă ar fi dat vina pe Ward pentru asta…

— Sau dacă Alicia are dreptate şi Ward s-a îngrozit şi a fugit… spuse Coyle şi flutură din mână. Haide, oricum am privi lucrurile, ciu… omul ăsta n-are cum să fie în cea mai bună dispoziţie ca să ierte. Se răzbună, pur şi simplu.

— Marsalis, încercă Sevgi din nou. Te-am întrebat ce crezi. Vrei să-mi răspunzi la întrebare?

Carl îi întâlni ochii. Avea chipul impenetrabil.

— Ce cred eu? Cred că ne pierdem timpul aici.

Coyle pufni. Rovayo îşi lăsă o mână pe braţul lui. Omul negru abia dacă privi în direcţia lor. Făcu un pas prin apartamentul virtual, cu faţa la ecranul pe care Merrin era prins într-un stop-cadru în timp ce se îndepărta, scăpând din unghiul camerei de supraveghere.

— Era liber, spuse agale. Îi eliminase pe oamenii voştri incompetenţi din forţele private de securitate, făcându-i să-şi borască maţele, exact aşa cum plănuise. Îi învârtise pe degete, atrăsese atenţia tuturor în direcţii greşite şi apoi îşi pierduse urma printre oamenii locului, după cum fusese antrenat să facă. Să se întoarcă după Ward ar fi însemnat să se expună, să iasă din nou la lumină.

Aruncă o privire lungă, întrebătoare, către Coyle.

— Când operezi în teritoriu inamic, nu-ţi asumi riscuri doar pentru o răzbunare.

— Sigur, zise Coyle. Unii ca voi aşa ar face. I-aţi lăsa pe cei care v-au abandonat în spaţiu să scape nepedepsiţi.

— Cine a spus că scapă nepedepsiţi? zise Marsalis cu un rânjet neplăcut. Cei *ca mine* ştiu cum să aştepte, rumegătorule. Unii *ca mine* i-ar lăsă pe cei care au făcut asta să trăiască cu gândul că o să venim, i-ar lăsa să se trezească în fiecare dimineaţă ştiind…

— Cum mi-ai spus?

Lui Coyle îi luase o secundă sau două ca să sesizeze insulta nefamiliară pe care tocmai o încasase.

— M-ai auzit.

— Terminaţi-o amândoi, se răsti Sevgi. Marsalis, spui că asta nu e răzbunare. Atunci ce e?

— Nu ştiu ce e, răspunse negrul iritat. Eu nu sunt Merrin şi, contrar părerii prietenului nostru aici de faţă, nu toţi cei care au amprenta genetică a variantei treisprezece gândesc exact la fel.

Norton sesiză ocazia.

— Nu, dar aţi fost antrenaţi în mod similar, iar asta trebuie să conteze. Tu spui că pregătirea lui nu i-ar permite să se răzbune din impuls. Ce i-ar dicta ea în asemenea situaţie?

— Poate era nevoie să-i închidă gura lui Ward, presupuse Rovayo. Să-

şi acopere retragerea. Dacă Ward ar fi vorbit…

Sevgi clătină din cap.

— Nu se potriveşte. Ward nu e suficient de sus în ierarhie. Cei care s-au făcut singuri magnaţi ai bioresurselor nu aruncă buzduganul până pe Marte ca să-şi rezolve problemele, nici măcar în California. Dacă Ward era implicat în asta, nu era decât o mică rotiţă. A fost angajat ca să-l pescuiască pe Merrin din Pacific şi să-l predea. Asta-i tot. Nu ştia nimic în afară de ce i se spusese deja.

— Corect, zise Coyle tărăgănat. Dar probabil îşi cunoştea superiorii, sau cel puţin cel mai apropiat contact. Privim lucrurile din perspectiva greşită. Merrin nu s-a dus la Ward ca să-i închidă gura, s-a dus ca să-l facă să vorbească. Să obţină numele celor care dădeau ordinele.

Norton păru dintr-odată plin de speranţă.

— Crezi că Merrin şi-a obţinut lista victimelor de la Ward?

— Puţin probabil.

Marsalis patrula prin apartamentul virtual ca cineva aflat în căutarea unei ieşiri ascunse pe undeva, pe sus.

— Având în vedere felul în care Merrin a tot trecut graniţa într-un sens şi-n altul, lucrează pe baza unor cunoştinţe fie parţiale, fie secvenţiale. Orice ar fi obţinut de la Ward, nu era vorba despre lista victimelor.

— Sau poate nu întreaga listă, zise Norton cu speranţă în glas. Poate Ward avea doar primele câteva nume.

— Nu există relaţie între Ward şi Whitlock, observă Rovayo.

— Sau Montes, adăugă Coyle.

Norton oftă.

— Corect. Din câte ştim, nu există nicio legătură între el şi vreuna dintre victimele din Jesusland. Păcat, ar fi fost frumos să descoperim şi singuri ceva.

— Păi, mda, pentru asta trebuie să cauţi în locul potrivit.

Marsalis gesticulă indicând de jur-împrejurul apartamentului:

— Cum am mai spus, ne pierdem timpul aici.

Buza lui Coyle se încordă.

— Atunci poate te osteneşti să ne spui cum ne putem folosi mai profitabil timpul.

— În afară de a ne întoarce în *altiplano* ca să-i cădem în spate lui Manco Bambaren?

Marsalis ridică din umeri. Prinse ochii lui Sevgi, iar privirile li se încrucişară ca nişte săbii.

— Păi, aţi putea începe prin a vă întreba de ce apare acum cadavrul ăsta, din senin, tocmai când spărsesem gheaţa cu *familias*. V-aţi putea

întreba de ce a durat aproape şase luni până când cineva să adulmece împrejurimile culturilor acvatice din apropierea locului prăbuşirii…

— Cine dracu' e Bambaren? vru să ştie Rovayo.

Îşi plimbă ochii de la Norton la Sevgi. Sevgi scutură obosită din cap: „Nu întreba!"

Între timp, rânjetul lui Coyle devenise un zâmbet larg.

— Motivul pentru care au trecut *patru* luni ca să găsim cadavrul ăsta – lăsând deoparte paranoia legată de îmbunătăţiţii genetic – este că echipamentele care asigură mentenanţa de rutină pe platformele de mare adâncime ale lui Ward Biosupply aparţin unor contractori mobili, cu contract bianual. Daskeen Azul. Baza lor se află pe un ponton industrial numit *Bulgakov's Cat*, care trece pe aici cam la fiecare şase luni să-şi facă treaba. Abia acum au ajuns.

— Crezi că sunt paranoic? întrebă Marsalis, cu acelaşi surâs amabil pe care i-l adresase şi mai devreme lui Coyle.

Masivul poliţist din Rim pufni.

— Îţi baţi joc de mine? Voi sunteţi *proiectaţi* să fiţi paranoici, Marsalis.

Norton îşi drese vocea.

— Cred că…

— Nu, hai să dăm cărţile pe faţă, zise Coyle şi întinse un deget spre treisprezece. În caz că ţi-a scăpat, Marsalis, mie nu-mi plac cei ca tine. Nu-mi place ceea ce sunteţi şi nu cred că ar trebui să umblaţi liberi printre oameni fără cătuşe de tip „capcană de lup". Dar asta nu e datoria mea.

— Nu, nu e, făcu Norton. De ce nu…

— N-am terminat încă.

Marsalis îl privi în tăcere pe poliţistul din Rim. Evaluându-l, îşi dădu Sevgi seama. Îl măsura pe celălalt bărbat.

— Asta este o anchetă a poliţiei statelor Rim, declară Coyle. Nu un teren de măcel al operaţiunilor militare secrete, undeva în Orientul Mijlociu. Treaba noastră e să prindem criminalii, nu să-i ucidem…

— Da. Se pare că încă nu l-aţi prins pe Merrin, nu-i aşa?

Coyle rânji.

— Drăguţ. Nu, pe ăsta încă nu l-am prins. Dar o să-l prindem. Şi atunci o să…

— Roy!

Era pentru prima dată, din câte îşi amintea Sevgi, când Rovayo folosea numele mic al partenerului ei.

— Las-o baltă, da?

— Nu, Al, mi s-a acrit de presupuneri. Să spunem lucrurilor pe nume.

Coyle se uită insistent la Sevgi şi la Norton înainte de a-l fixa iar pe treisprezece.

— Dacă stăpânii voştri de la COLIN decid că îl vor pe Merrin executat sumar după ce ne terminăm treaba şi punem mâna pe el, atunci bănuiesc că o să apelăm la tine pentru consultanţă. Între timp, de ce nu-ţi struneşti dracului genele ciu… îmbunătăţite artificial ca să ne laşi să lucrăm?

Un zid de tăcere. Ultimele cuvinte păreau să se fi lovit de el ca pietrişul de ciment. Era un spaţiu, înţelese Sevgi cu o siguranţă întărită de syn, care în afara virtualului s-ar fi umplut de violenţă, aşa cum sângele se ridică să umple o rană. Marsalis şi poliţistul din Rim se priveau ochi în ochi, de parcă nimic nu ar mai fi existat în afara lor. Observă ceva pe faţa lui Rovayo, ceva ce nu putu defini. Cealaltă femeie părea încremenită, incapabilă să ia vreo atitudine. După felul în care se strâmba, Norton oscila între exasperare şi neajutorare. Iar ea, Sevgi, urmărind cum situaţia se degrada…

— Bine, zise Marsalis, foarte moale.

Sevgi crezu că se terminase. Deschise gura, dar omul negru continuă să vorbească.

— Câteva lucruri.

Tot moale, ca o atingere de vată pe vârfurile degetelor.

— Mai întâi, dacă tu crezi că o să-l prinzi pe Merrin altfel decât mort, atunci înseamnă că nu trăieşti în lumea reală. Niciunul dintre voi. Şi, în al doilea rând, *Roy,* dacă îmi mai vorbeşti vreodată aşa, te trimit la terapie intensivă.

Poliţistul se enervă.

— Hei, vrei să ieşim amândoi afară?

— Da, foarte mult.

Însă Sevgi avu impresia stranie că Marsalis clătina imperceptibil din cap când vorbea.

— Dar asta n-o să se întâmple. Vreau să ţii minte un nume, Roy. Sutherland. Isaac Sutherland. El ţi-a salvat viaţa azi.

Apoi dispăru.

Imprimată pe un ecran de lumină virtuală, alături de ei, în apartamentul virtual gol, rămase imaginea încremenită cu Merrin îndepărtându-se şi sutele de urme cu străluciri roşii care marcau trecerea lui.

Capitolul 34

Destul de ciudat, Rovayo fu cea care veni să-l caute. Când îi dădu ea de urmă, el se oprise din patrulatul furios prin Alcatraz şi stătea, nervos, într-o galerie de la capătul vestic al complexului. Îl găsi sprijinit de balustradă, privind peste peticul de mare cu sclipiri argintii dinspre gura golfului, cu arcul de culoare ruginie care forma un pod peste el. Un vălătuc înalt de ceaţă se rostogolea peste albastrul cerului, ca o vată de zahăr dezlânată, pe punctul de a se destrăma.

— E destulă apă pentru tine? întrebă ea.

Carl îi aruncă o privire curioasă.

— M-am întors de mult.

— Da, ştiu.

Rovayo i se alătură lângă balustradă.

— Am un văr în Freeport, a stat şase ani pe Marte, în tinereţe. Inginer geolog. Două serii a câte trei ani de muncă calificată, una după alta. Mi-a spus că niciodată nu poţi să te obişnuieşti din nou cu atâta apă, indiferent cât de mult timp ar fi trecut.

— Bine, aşa a fost el. Fiecare se descurcă în felul său.

— Îţi lipsea?

Carl se uită din nou la ea.

— Ce vrei, Rovayo?

— Zicea că îi lipseşte cerul, continuă ea neutru, ca şi când el nu ar fi vorbit. Cerul pe timp de noapte, înţelegi. Spunea că tot peisajul, până la orizontul ăla meschin, arăta ca o mobilă înghesuită într-un depozit prea mic ca să încapă toată. Şi toate stelele. Parcă erau cu toţii într-o tabără, făcând parte din aceeaşi armată sau aşa ceva. Tu şi absolut toţi ceilalţi oameni pe care îi cunoşteai erau pe planetă cu tine, toţi având acelaşi motiv să fie acolo, ca şi cum ar fi făcut cu toţii ceva important.

Carl mormăi.

— Tu ai simţit vreodată asta? întrebă ea.

— Nu.

Răspunsul sunase mai abrupt decât voia. Oftă şi desfăcu palmele care se odihneau pe balustradă.

— Eu sunt un treisprezece, nu uita. Noi nu suferim de nevoia de a ne simţi utili, aşa, ca voi. Noi nu suntem programaţi pentru armonia de grup.

— Da, dar nu întotdeauna lăsaţi programarea să vă dicteze ce să faceţi, nu?

— Poate că nu, dar aş zice că merită s-o asculţi din când în când. Adică, dacă ai de gând să fii vreodată fericit.

Rovayo se răsuci pe balustradă, lăsându-şi spatele arcuit pe ea şi sprijinindu-se pe coate.

— Îmi amintesc că am citit undeva că niciunul dintre noi nu suntem programaţi pentru aşa ceva. Pentru fericire. E doar un produs chimic secundar al unor funcţii, o şmecherie care să te ducă acolo unde vor genele tale să te duci.

Privirea îi alunecă într-o parte, atrasă de mişcarea mlădioasă cu care îşi schimbase poziţia. Îi observă profilul, trupul suplu, cu sâni ridicaţi şi coapse lungi, porţiunile cu piele închisă la culoare ale feţei ei. Vântul dinspre port se strecura prin părul ei creţ, turtindu-i-l în jurul capului.

— Să nu-ţi faci prea multe griji în privinţa lui Coyle, spuse fără să se uite la el.

— Nu-mi fac.

Ea zâmbi.

— Bine. Doar că… Vezi, nu prea avem mulţi treisprezece aici, în Rim. Apar din când în când, iar noi îi arestăm şi-i expediem. Îi trimitem la Cimarron sau Tanana. Jesusland e întotdeauna un loc bun în care să exporţi marfa pe care n-o vrei în curtea ta. Deşeuri nucleare nedegradabile, teste nanotech, experimente agricole extreme. Republica preia contra unui procent care reprezintă doar o mică parte din cât ne-ar costa pe noi să le procesăm.

— Ştiu.

— Da, ai lucrat la câteva evadări din Cimarron, nu-i aşa?

— Şase, răspunse, apoi se mai gândi. Şapte, dacă îl pui şi pe Eric Sundersen, anul trecut. El a evadat pe drum, practic nu a ajuns niciodată în Cimarron.

— O, da. Mi-l amintesc. Tipul care a deturnat un autocopter, aşa-i?

— Aşa-i.

— Tu I-ai prins?

— Nu, zise el scurt.

Eric Sundersen murise într-un schimb de focuri, pe străzile din Minneapolis. Artilerie şi tactică standard a poliţiei; aparent, fusese luat drept un dealer local de droguri. La vremea respectivă, Carl urmărea piste false în Juarez. Se întorsese acasă cu decontul cheltuielilor zilnice şi răni minore, în urma unei încăierări cu cuţitele, iscată de prea multe întrebări puse în barul nepotrivit.

— Pe el l-am ratat.

— Da? întrebă Rovayo săltându-se pe balustradă. Mă rog, nu contează. Nu suntem obişnuiţi să avem prin jur oameni ca tine. Coyle are o mentalitate cam ca aceea din Rim în privinţa a ce e bine. Şi cu mizeria pe care a făcut-o Merrin pe nava aia… Mă rog, Coyle e poliţist,

pur şi simplu nu mai vrea să vadă sânge pe străzi.

— Încerci să-ţi ceri scuze în locul lui? Despre asta e vorba?

Ea se strâmbă.

— Doar încerc să mă asigur că n-o să vă omorâţi între voi înainte de a ne termina treaba.

Carl înălţă o sprânceană spre ea.

— Îţi garantez că n-o să mă omoare Coyle.

— Da, spuse ea dând din cap, iar gura i se strânse. Ca să ştii, el e partenerul meu. N-o să stau deoparte dacă lucrurile scapă de sub control.

El păstră tăcerea un timp, aşteptând să vadă dacă mai continua, dacă rămânea doar cu ameninţarea. Când ea nu făcu nimic, oftă.

— OK, Rovayo, ai câştigat. Întoarce-te şi spune-i partenerului tău cel bun, onest şi milos că, dacă reuşeşte să-şi ţină ceva mai bine în spatele dinţilor cuvântul „ciudat", o s-o las mai moale.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Nu tu ai spus-o.

Ea ezită.

— Nici mie nu-mi place cuvântul ăsta mai mult decât ţie. Numai că, ţi-am spus, noi nu…

— Mda, ştiu. Nu sunt mulţi ca mine în Rim, aşadar Coyle aruncă cuvintele fără să se gândească la urmări. Nu-ţi face griji, nu e mare diferenţă faţă de alte locuri pe unde am fost.

— Cu excepţia planetei Marte?

Se răsuci s-o privească în faţă.

— Marte, nu? Vărul ăla al tău chiar ţi-a dat nişte idei, nu-i aşa? Care-i treaba, te gândeşti să te duci şi tu?

Ea îi ocoli privirea.

— Nu-i asta. Numai că Enrique, văru-meu, vorbea mult despre faptul că acolo nimeni nu are probleme cu variantele treisprezece. Ca şi cum ar avea un oarecare statut de vedete minore.

Carl pufni.

— Al dracului de minore, aş zice. Mi se pare că vărul Enrique a rămas foarte nostalgic după profesia lui. Se întâmplă destul de des după ce te întorci şi eşti bine mersi, dar trebuie să observi că majoritatea oamenilor nu mai semnează încă un contract. Adică el n-a făcut-o, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

— Cred că o parte din el a vrut, o parte ar fi rămas mai mult acolo, poate nu s-ar mai fi întors deloc. Dar s-a speriat. Nu mi-a spus chiar direct, dar am putut deduce din ceea ce a povestit, înţelegi.

— Ei, e un loc în care te poţi speria uşor, admise Carl cu ciudă.

— Chiar dacă eşti un treisprezece?

Ridică din umeri.

— Adevărat, noi nu ne speriem aşa uşor. Dar e vorba de ceva mai profund, nu-i o teamă *de* ceva anume. Vine din interior. Fără avertisment, fără vreun declanşator pe care să-l poţi controla. Doar un sentiment.

— Ce fel de sentiment?

Carl făcu o grimasă amintindu-şi.

— Sentimentul că nu aparţii locului. Că nu ar trebui să fii acolo. Ca atunci când te afli în casa altora fără ca ei să ştie, iar *tu* ştii că s-ar putea întoarce acasă în orice moment.

— Monştrii mari şi răi de pe Marte, nu?

— N-am spus că ar avea vreo logică.

Privi fix podul. Pilonul sudic era deja aproape ascuns în ceaţă, înfăşurat în ea şi acoperit până la vârf. Rotocoale de abur se târau pe sub deschiderea podului.

— Se spune că e din cauza gravitaţiei şi a percepţiei orizontului. Declanşează o anxietate a supravieţuirii. Posibil să aibă dreptate.

— Presupui că tu te-ai descurcat mai bine? întrebă făcând un gest jenat. Din cauza… ştii tu, din cauza a ceea ce eşti?

El se încruntă.

— Ce vrei să auzi de la mine, Rovayo? Despre ce e vorba, de fapt?

— Hei, făceam doar conversaţie. Dacă vrei să fii singur, spune-o. Pricep o aluzie dacă îmi dai în cap cu ea.

Carl simţi un surâs slab atingându-i colţurile gurii.

— Dacă te străduieşti, poţi ajunge la un echilibru. Teama se transformă în entuziasm. Slăbiciunea se transformă în putere, care te umple astfel încât să poţi înfrunta orice situaţie asupra căreia te-ar avertiza instinctul tău de supravieţuire. Începi să te simţi bine, nu rău.

Coborî privirea spre dosul mâinilor aşezate pe balustradă.

— Devii dependent după un timp.

— Crezi că de asta au fost bucuroşi să vă aibă pe Marte?

— Rovayo, ei se bucură să aibă *pe oricine* pe Marte. În general, tipii calificaţi merg acasă imediat ce li se termină contractul – ca să fiu cinstit, vărul tău e al naibii de dur, dacă a rezistat chiar şi la un al doilea tur, iar frecvenţa bolilor mintale e ridicată printre coloniştii permanenţi – mă refer la cei de la munca de jos *şi* la foştii muncitori de la munca de jos care s-au specializat. Oricum, se pare că nu e prea mare diferenţă. Rezultatul final – niciodată nu-i suficientă forţă de muncă să avanseze, niciodată nu au suficient personal calificat sau material uman pe care să se poată baza că învaţă. Aşa că da, pot să accepte faptul că eşti născut

sociopat şi ciudat dacă ei consideră că eşti capabil să-ţi depăşeşti condiţia, zise zâmbind subţire. Ceea ce noi în general putem.

Poliţista din Rim dădu din cap, convingându-se parcă de ceva.

— Chinezii, se spune, ar crea o nouă variantă pentru Marte. Împotriva Cartei. Crezi asta?

— Cred destul de multe despre nemernicii ăia din Beijing. Nu poţi să ţii în mâini cea mai puternică economie a lumii, aşa cum au ei, fără să încalci câteva drepturi ale omului.

— Ai avut vreo dovadă când erai acolo?

Carl clătină din cap.

— Nu prea vezi deloc chinezi pe Marte. În general, au baza în Hellas sau prin câmpia Utopia. E departe de Bradbury sau de Wells, doar dacă nu ai un motiv special să te duci acolo.

Un timp, priviră amândoi porţiunea argintie de apă.

— M-am gândit să plec, spuse în cele din urmă Rovayo. Când Enrique s-a întors cu toate poveştile astea, eram mai tânără, încă adolescentă. Urma să-mi fac studiile şi să semnez un contract pe trei ani.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ea râse.

— Viaţa, omule. A fost doar unul din acele vise pe care realitatea le blochează.

— Probabil că n-ai pierdut prea mult.

— Hei, *tu* te-ai dus.

— Mda. M-am dus pentru că alternativa era lagărul.

Îi trecu scurt prin minte imaginea batjocoritoare a lui Nevant.

— Şi m-am întors imediat ce am avut ocazia. Să nu crezi toate poveştile de război ale vărului tău. Treburile astea întotdeauna arată mai bine când le priveşti în oglinda retrovizoare. În general, Marte este doar un spaţiu rece şi chinuitor, unde nu-ţi găseşti locul indiferent cât de mult te-ai străduI.

Rovayo ridică din umeri.

— Da, mă rog.

Un zâmbet forţat apăru şi dispăru de pe buzele ei, dar vocea îi era liniştită, avea un calm de poliţist:

— Crezi că aici, pe Pământ, e altfel, Marsalis? Crezi că aici vei fi lăsat vreodată să-ţi găseşti locul?

Pentru asta el nu avu niciun răspuns. Stătu pur şi simplu uitându-se cum dispare podul în ceaţă, până când Rovayo se îndepărtă de balustradă şi îi atinse braţul.

— Hai, rosti amical. Să ne întoarcem la muncă.

Lucrau la cazul *Horkan's Pride* dintr-un apartament închis, aflat la nivelele inferioare ale staţiei Alcatraz. Ecranarea din suprastructura de deasupra lor asigura reducerea scurgerii de date, transmisiile dinspre şi înspre interior foloseau codificare standard Marstech şi tot echipamentul era interconectat prin cabluri negre, de grosimea unui piton. Asta dădea birourilor un aer de epocă, potrivit cu pereţii din piatră brută sablată şi cu răcoarea subterană care le dădea fiori. Sevgi rechiziţionase un scaun şi fixa un colţ nefasonat, ţinându-şi ochii departe de Marsalis, furioasă pe sine pentru sentimentul care-i dăduse fiori prin stomac când Rovayo se întorsese urmată de negru.

— Coyle şi Norton s-au dus să vorbească cu Tsai, le spuse. Vor să închirieze timp pe n-djinn şi să ruleze un nou model de căutare a conexiunilor pentru Ward şi victime, imediat ce facem rost de maşină.

Rovayo aprobă cu o mişcare a capului şi se duse Ia biroul ei, unde începu să caute fără prea mare tragere de inimă printr-un vraf de printuri. Sevgi se întoarse către Marsalis.

— E un fişier de pe Marte pe care poate că ai vrea să te uiţi aici. Se pare că Norton a ajuns să se înţeleagă cu cei din Colony cât am fost noi în Istanbul, i-a determinat să pună mâna pe Gutierrez. Vrei să ţi-l pun pe ecran?

I se păru că se încordează uşor. Dar el se mulţumi să ridice din umeri.

— Crezi că merită?

— Nu ştiu, replică ea acid. Încă nu m-am uitat.

— Sunt destul de puţine şanse să scoată Colony ceva util de la un om ca Gutierrez, cu state vechi în *familia.*

— Nu asta e ideea principală, zise Rovayo pe un ton absent, din cealaltă parte a camerei, fără să ridice privirea din hârtii. Un poliţist ţi-ar zice că ceea ce *nu spune* omul îţi dă, de cele mai multe ori, un unghi de abordare.

— Hm, exact, zise Sevgi tresărind.

Marsalis le aruncă priviri acre celor două femei.

— Bine, rosti răutăcios. Hai să vedem naibii despre ce-i vorba.

Însă cum stătea în camera ecranată, Sevgi văzu că iritarea explozivă i se transformă într-o privire fixă şi intensă, care ar fi putut trece drept plictiseală dacă nu l-ar fi văzut uitându-se la fel după cel de-al treilea patinator din New York, cel pe care nu reuşise să-l ucidă. Nu avea de unde să ştie pe ce se concentrase atenţia lui Marsalis – fişierul era o înregistrare standard de interogatoriu, cu ecranul împărţit în şase-şapte ferestre, aşezate concomitent pe displayul LCLS: o imagine din faţă a lui Gutierrez, faţa şi trupul, de la tăblia mesei în sus, semnele vitale, aşezate longitudinal dedesubt, o filmare minimizată a întregii camere de

interogatoriu din două sau trei unghiuri diferite şi profilul vocii, într-un colţ din stânga. Obişnuinţa de poliţist o făcuse să treacă în revistă detaliile întregului prin intermediul unor eşantioane luate la întâmplare. Dar dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că treisprezecele de lângă ea îşi pironise privirea pe trăsăturile oarecum sfrijite şi arse de soare ale hackerului *familiei,* care stătea impasibil, fumând în timpul interogatoriului.

— L-au lăsat cu *ţigări* înăuntru? întrebă Rovayo, revoltată.

— Nu e o simplă ţigară, îi explică Sevgi răbdătoare, fiindcă fusese, la rândul ei, puţin şocată când o văzuse prima oară. E o branhie. Ştii, ca în filmele cu colonişti. Tăciune chimic, emană oxigen în loc să-l consume. Ca un alimentator pentru plămâni.

Rovayo pocni din degete.

— Bine… Aşa cum are Kwame Oviedo mereu una înfiptă în colţul gurii, practic în fiecare scenă din trilogia *Upland Heroes.*

Sevgi dădu din cap.

— Da, la fel ca Marisa Mansour. Chiar şi în *Marineris Queen,* ceea ce, dacă te gândeşti, e cam…

— N-ar trebui să urmărim asta? zise Marsalis cu voce tare.

Sevgi înălţă expresiv o sprânceană către poliţista din Rim şi se întoarseră cu toţii spre ecran. Gutierrez se încadra confortabil în rolul *cool* de criminal de carieră. Vorbea în dialect quechua din Upland – monitorul lingvistic îl eticheta în colţul din dreapta jos al ecranului, oferind cu viteza computerului subtitrarea simultană în engleza americană, dar pentru anchetatorii iniţiali fusese probabil o muncă dificilă. Ştiau ceva quechua vorbită pe stradă, presupunea Sevgi – aşa şi trebuia dacă voiai să fii un poliţist ca lumea acolo – dar se vedea că nu se simţeau în largul lor. Reveneau în mod repetat la engleză sau spaniolă – pe care fişierul spunea că Gutierrez le vorbea bine – şi ascultau constant în căştile lor discrete şi negre. Hackerul surâdea atotcunoscător.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Nicki, părea să spună. E imposibil să ai ceva împotriva mea. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi dai dreptul la un telefon. Atunci de ce să mai pierdem timpul şi să nu mi-l dai acum?

Ofiţerul superior care stătea de cealaltă parte a mesei se lăsă pe spate şi îl fixă pe fostul hacker cu o privire sumbră.

— Cred că uiţi pe ce planetă te afli, Franklin. O să dai telefon atunci când o să spun eu că poţi.

Însoţitorul ei se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe încet în jurul mesei. Gutierrez dădu puţin capul pe spate ca să urmărească mişcarea, trase din branhie şi suflă un nor lung de fum în aer, apoi continuă s-o

privească pe femeie. Clătină din cap.

— O să vină să mă scoată de aici înainte de micul dejun, Nicki. Ştii asta.

Celălalt poliţist îl lovi cu toată forţa, izbind cu pumnul în urechea şi în tâmpla hackerului. Branhia zbură. În gravitaţia scăzută de pe Marte, zbură şi Gutierrez, cu tot cu scaun. Zdrăngănitul plasticului pe ciment, un icnet uman. Rovayo tresări – Sevgi o observă cu coada ochiului, la două scaune mai încolo. Pe ecran, Gutierrez se rostogoli, oprindu-se cu poliţistul deasupra. Hackerul scutură ameţit din cap, încercând să se ridice. Atacatorul îi trecu cu un braţ gros şi musculos în jurul gâtului, săltându-l. Ofiţerul superior privea cu indiferenţă.

— Greşit, dobitocule, şuieră poliţistul cel puternic în urechea pe care nu o asurzise. Vezi tu, avem multă libertate în cazul ăsta. Ai dat-o-n bară rău cu *Horkan's Pride,* rău de tot. Vine mai multă apă de la COLIN decât sunt în stare să absoarbă amicii tăi din Wells. Cred că o să te ţinem aici cel puţin vreo două nopţi.

Hackerul horcăi un răspuns.

— Reyes, spunea subtitrarea. Iar îţi confunzi visele ude cu realitatea.

Poliţistul îşi dezveli dinţii într-un rânjet. Se aplecă şi îl apucă pe Gutierrez de scrot. Răsuci. Un scâncet sufocat ieşi din gâtul hackerului.

— Poate să… începu Rovayo pe un ton indiferent.

Marsalis întoarse puţin capul în direcţia ei. Îi întâlni privirea.

— Poliţia Coloniei. O, da. Poate.

Ofiţerul superior făcu un semn uşor cu capul. Colegul ei dădu drumul testiculelor lui Gutierrez şi îl aruncă cu faţa pe tăblia mesei, ca pe o cârpă. Rămase acolo, cu capul pe o parte, respirând greu şi şuierat printre dinţi. Poliţistul numit Reyes apăsă cu putere o palmă pe obrazul suspectului, se sprijini pe ea, apoi se aplecă mai mult spre el.

— Ai face bine să înveţi cum să te porţi, Franklin, îi spuse pe un ton de conversaţie banală. Mi s-a spus că pot folosi cu tine tot bugetul pe anul ăsta, dacă trebuie.

Privi către femeie, adăugând:

— Care mai e costul rănilor testiculare, Nick?

Ofiţerul superior ridică din umeri.

— Treizeci şi şapte de mii.

Reyes rânji din nou.

— Bun. Asta pentru fiecare, nu?

— Nu, pentru amândouă, zise femeia şi se aplecă puţin în faţă. Am auzit că la chirurgie reparatorie e o porcărie, Franklin. N-ai vrea să ai de-a face cu aşa ceva.

— Da, şi ce-ar fi să vorbeşti *engleză* cu noi?

Reyes sublinie cuvântul ştergându-şi apăsat palma de obrazul hackerului, ca şi cum ar fi curăţat-o. Faţa i se încreţi de dezgust.

— Ştim cu toţii că poţi, oarecum. Pune deoparte pentru un timp ciripeala de Upland. Fă-ne o mică favoare, da? Poate că o să te lăsăm cu *cojones* intacte.

Făcu un pas înapoi. Dinspre Gutierrez se auzi un sunet subţire. Sevgi, nevenindu-i să creadă, îl identifică drept râs. Hackerul chicotea.

Reyes se întoarse, holbându-se.

— Te amuză ceva, *pendejo?*

Gutierrez se ridică de pe masă. Îşi îndreptă hainele. Dădu din cap, ca şi cum tocmai i s-ar fi explicat ceva cu totul rezonabil. Sevgi ştia că urechea încă îi mai ţiuia ca o alarmă de incendiu.

— Numai dialogul.

Engleza lui avea un uşor accent, altfel era impecabilă.

— Ai spus că mă ţineţi aici pe timp nedefinit. Bun, să zicem că aşa e. Nicki, vrei să-i pui lesa câinelui?

Reyes se încordă, dar femeia făcu o altă mişcare abia perceptibilă din cap şi el o lăsă mai moale. Gutierrez se aşeză cu grijă pe un scaun, strâmbându-se. Căută în buzunare pachetul de branhii, îl găsi şi îşi potrivi una nouă în gură. Răsuci capătul până îl rupse, aprinzând-o. Suflă fumul pe gură şi pe nas. Sevgi bănui că o făcea pentru a câştiga timp. Hackerul înălţă din umeri.

— Aşadar, ce vreţi să ştiţi?

— *Horkan's Pride,* zise Reyes plat.

— Da, mi-ai mai spus. O navă mare – a plecat acasă anul trecut. Se zvoneşte că s-a prăbuşit în ocean, adăugă expirând un nor de fum palid. Ce-i cu asta?

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce?

Cei doi poliţişti ai Coloniei schimbară priviri încărcate de o exasperare teatrală. Reyes făcu câţiva paşi în faţă, ridicând mâinile.

— Stai, zise femeia.

Suna prefăcut, extrem de fals după semnalele imperceptibile pe care cei doi poliţişti le schimbaseră mai înainte.

— Da, stai, fu de acord Gutierrez. Aveţi de gând să-mi puneţi în spate o avarie de sistem de pe o altă *planetă?* Mă rog, pe vremuri eram bun. Dar nu chiar aşa de bun.

— Nu asta am auzit, mârâi Reyes.

— Şi ce aţi auzit, mai exact?

— De ce să nu ne spui *tu, pendejo?*

Gutierrez înălţă capul.

— De ce să vă spun *eu* ceea ce aţi auzit *voi?* Acum sunt şi telepat?

— Ascultă, dobitocule…

Marsalis mormăi – puţină exasperare teatrală proprie. Lui Sevgi îi fu greu să nu fie de acord. Colonia strica incredibil lucrurile.

Cu toate acestea, continuară. Interogatoriul parcurse câteva cicluri, de la un nivel rezonabil la unul foarte dur, luând-o de la capăt de fiecare dată. Gutierrez trăgea fumuri din branhie, şi tot aşa mai prindea şi puteri, în perioadele de acalmie, îndurând brutalitatea lui Reyes atunci când îi venea timpul. Nu cedă niciun milimetru. Îl scoaseră afară şchiopătând, cu buza spartă şi un ochi vânăt, ţinându-şi cu grijă o încheietură sucită. Îi timp ce era scos afară, trimise către una dintre camerele de filmat un zâmbet însângerat. Semnele vitale de pe monitor se stinseră când el părăsi încăperea; ofiţerul superior opri înregistrarea. Ecranul redeveni negru.

Marsalis oftă.

— Eşti fericită acum?

— O să fiu când o să-mi spui ce crezi.

— Ce cred? Cred că fără o tortură profesionistă, cu electrozi şi substanţe psihotrope, Gutierrez n-o să le dea celor din Colony nicio informaţie care să merite. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile. Norton a trimis ordinul de arest în noaptea în care noi am plecat la Istanbul.

— De atunci îl prelucrează?

— Nu cred. Asta e tot ce avem. Nu cred că vor trece la nivelul următor până nu primesc ceva serios de la noi.

— Da, şi probabil şi-ar pierde oricum timpul. Pe Pământ sau pe Marte, *familias* au investit prea mult în tipi ca el. Au pus mâna de la început pe cei buni şi le-au făcut aceeaşi condiţionare sinaptică biotehnologică pe care o întâlneşti la operaţiile secrete. Creierul li se transformă într-un terci călduţ imediat ce predau informaţiile interzise.

— Chiar crezi că e valabil şi la el? întrebă Rovayo, cu ochii uşor măriţi.

— Dacă ar fi fost pe mâna mea, i-aş fi făcut-o cu ani în urmă.

Marsalis căscă şi se întinse pe scaun.

— În plus, nu uitaţi că Gutierrez e hacker. Ei trăiesc pentru virtual, îşi petrec întreaga viaţă punând capăt exact acelor realităţi fizice pe care le implică tortura. Dacă se pricep la ceva, păi se pricep la a se distanţa de propriile trupuri. În timpurile de pionierat, când tehnologia era proaspătă şi reţelele erau mult mai acaparatoare decât acum, mulţi hackeri mureau din cauze stupide: se deshidratau sau ardeau de vii pentru că nu auzeau o alarmă de incendiu. Îmi amintesc că Gutierrez mi-

a spus odată: „Hei, durerea e doar un semn din partea trupului tău că ceea ce faci are să te coste – o să ajungi acolo şi o să plăteşti factura, prostule!” La nivelul ăsta, el e unul dintre cei mai duri ticăloşi pe care o să-i vezi vreodată într-o cameră de interogatorii. Şi având *familias* în spatele lui, nici vătămările corporale nu-l prea sperie, pentru că ştie că se poate face bine.

— Totuşi, bănuiesc că de moarte se teme, zise Sevgi oarecum răstit.

— Da, şi asta e o parte a problemei voastre. Colony e o bandă de bătăuşi, dar ei, de fapt, nu pot să te omoare – doar accidental, în cel mai rău caz. Dar oamenii pentru care lucrează *Gutietrez, familias* – cu ei e cu totul altceva. Dacă *ei* cred că a vorbit, sau chiar că *ar putea* să vorbească, nu au nicio problemă să scape de el. Absolut niciuna, iar el ştie asta. Aşa că da, lui Gutierrez îi e frică de moarte, la fel ca oricui. Dar voi trebuie să fiţi în stare să vă puneţi ameninţarea în practică.

Stătură în tăcere câteva clipe, privind ecranul LCLS stins. Sevgi se uită la Rovayo.

— Te superi dacă ne laşi câteva minute? întrebă.

— Nu, zise el imediat ce rămaseră singuri.

— N-am spus…

— Ştiu exact ce vrei să spui, şi poţi s-o laşi, dracului, baltă. Ei sunt pe *Marte*, Ertekin. Ai văzut înregistrarea. Crezi că-l pot speria pe Gutierrez mai rău de atât de la două sute cincizeci de milioane de kilometri distanţă?

— Da, zise ea liniştită. Cred că poţi.

El clătină din cap. Vocea îi vibra de iritare.

— O, pe *ce* te bazezi?

— Pe faptul că tu şi Gutierrez aveţi o istorie. Sunt poliţist, Marsalis. De unsprezece ani, aşa că acordă-mi naibii puţină încredere. Te-am văzut când numele lui a apărut în scanarea n-djinnului. Am văzut şi acum cum îl priveai pe ecran, spuse ea, inspirând adânc şi apoi expirând. Gutierrez a aranjat să te trezeşti la mijlocul drumului pe *Felipe Souza,* nu-i aşa?

— Aşa să fie?

Acum, în glasul lui nu mai era nimic.

— Da, asta a făcut.

Cum stătea aşa, împietrit, devenea din ce în ce mai sigur.

— E prea mare coincidenţa – şi tu *şi* Merrin. Ce-mi imaginez eu: ai făcut o înţelegere cu Gutierrez ca să câştigi la loterie, dar Gutierrez n-a fost mulţumit de partea lui când şi-a primit plata. Te-a trimis acasă cu o mică şmecherie de rămas-bun. S-a jucat cu mintea ta, te-a trezit acolo şi a sperat că o să înnebuneşti înainte ca nava de salvare să ajungă la tine.

Aşa a fost?

Stând pe scaun, Carl îşi roti capul spre ea şi, brusc, pentru prima dată după zile întregi, lui Ertekin îi fu din nou frică de el.

— Bine, tu eşti poliţistul, rosti el inexpresiv. Ai rezolvat totul, pentru ce mai ai nevoie de mine?

Ea sări în picioare, făcu un pas spre ecran şi se întoarse să se uite la el, spunându-şi că nu era o retragere.

— Am nevoie de tine ca să te uiţi la Gutierrez aşa cum tocmai te-ai uitat la mine. Să-l priveşti în ochi şi să-i spui că o să-l omori dacă nu ne spune ce vrem să ştim.

— Asta e acum procedura standard de operare a NYPD, nu-i aşa?

O clipă, fu din nou pe câmp, în New York, dimineaţa, sufocându-se de duhoarea cărnii dezgropate. Cu privirile gânditoare ale detectivilor de la Afaceri Interne.

— Du-te dracului!

— Vezi? Nici pe tine nu te sperii. Şi tu eşti aici, în aceeaşi încăpere cu mine. Cum o să-l sperii pe Gutierrez, pe Marte?

— Ştii la ce mă refer.

El oftă.

— Da, ştiu la ce te referi. La tot ce se crede, corect? Ai impresia că dacă Gutierrez a avut o pasiune pentru treisprezece, a înghiţit întregul rahat aferent despre războinicul genetic implacabil. Dar e vorba de *Marte*, Sevgi. Sunt sute de milioane de kilometri de spaţiu vid şi n-ai cum să-i străbaţi fără o licenţă. Înţelegi ce înseamnă asta pentru toate imperativele umane despre care tot vorbeşte Jacobsen? Ce înseamnă asta pentru dragoste, loialitate, încredere şi răzbunare? Marte nu e doar o altă lume, ci o altă nenorocită de *viaţă*. Ce se întâmplă acolo, rămâne acolo. Dacă vii înapoi, *o laşi în urmă*. E ca un vis din care te trezeşti. Gutierrez a contribuit la trimiterea mea acasă. N-o să creadă nici într-un milion de ani că m-aş întoarce numai ca să-l ucid pentru ce a făcut, cu atât mai mult doar ca să-l scutur în locul vostru.

— Ar putea crede că o să-i ceri cuiva s-o facă. Să plăteşti pe cineva de la celălalt capăt.

— Cineva care nu e speriat de *familias?*

Ea ezită o clipă.

— Există opţiuni…

— Da, da, ştiu. Nu mă îndoiesc, COLIN poate să-mi aducă nişte asasini plătiţi, dacă amicul tău Norton trage sforile potrivite. Dar eu ucid cu mâna mea, iar Gutierrez ştie asta. Nu-l pot păcăli aici. Şi ştii ceva, Sevgi? Chiar dacă mi-ar trece prin minte că aş putea s-o fac – nu vreau.

Ultimul cuvânt scrâşni în gura lui ca frânele pe pietriş. Sevgi îşi simţi

chipul înghețând.

— De ce nu?

— Pentru că e o porcărie. Suntem duşi de nas aici şi asta nu are nimic de-a face cu ce s-ar putea sau nu să se petreacă pe Marte. Ne uităm în direcţia greşită.

— *Nu mă întorc la Arequipa.*

— Atunci hai să începem mai aproape de casă. Cum ar fi, de exemplu, să ne uităm cu mai mare atenţie la amicul tău, Norton.

Tăcerea se împrăştie prin cameră. Sevgi încrucişă braţele şi se sprijini de spătarul unui scaun.

— Asta ce dracului vrea să însemne?

El ridică din umeri.

— Dă-ţi seama şi singură. Cine altcineva mai ştia unde am dormit în New York, în dimineaţa în care patinatorii au sărit pe noi? Cine te-a sunat exact în momentul în care eram atacaţi pe drumul spre Arequipa? Cine ne-a târât tot drumul înapoi până aici ca să cercetăm o pistă epuizată de patru luni, tocmai când ne apropiam de ceva?

— Of, făcu ea, gesticulând neajutorată. La dracu', Marsalis. Coyle avea dreptate, asta e curată paranoia de treisprezece.

— Aşa să fie?

Marsalis ateriză în picioare dintr-un salt. Se apropie de ea.

— Gândeşte-te, Ertekin. Cercetările n-djinnilor voştri au eşuat. Nu au găsit legătura dintre Ward şi Merrin, nu l-au găsit pe Gutierrez. Tot ce am descoperit de când am început să scuturăm pomul indică o acoperire, iar Norton este ideal plasat ca să o manevreze. E perfect pentru asta.

— Taci dracului, Marsalis.

Apoi adăugă cu o furie subită:

— Nu ştii *nimic* despre Tom Norton. *Nimic!*

— Îi ştiu pe oamenii ca el.

Stătea în faţa ei, cu trupul atât de aproape încât ei i se părea că simte căldura emanată de el.

— De când mă ştiu, au fost peste tot în proiectul Osprey. Se îmbracă bine, vorbesc politicos şi zâmbesc ca pentru revistele mondene. Iar când vine timpul, ordonă torturarea femeilor şi a copiilor fără să clipească, pentru că în adâncul sufletului *nu* le pasă de nimic în afara intereselor proprii. Şi *voi*, voi oamenii, le predaţi controlul de fiecare dată, pentru că, la urma urmelor, nu sunteţi decât o turmă de oi în căutarea unui stăpân.

— Da, bine.

Furia se mişcă lent prin măruntaiele ei. Un reflex intuitiv, poate din

anii petrecuţi alături de Ethan, îi spuse cum s-o canalizeze, cum să-şi păstreze glasul calm şi detaşat.

— Dacă ei conduc Osprey, aş spune că şi *voi* le-aţi dat controlul – e destul de clar.

Fu ca şi cum ar fi scos ceva din priză.

„Poţi simţi o împuşcătură bună“, îi spusese cândva un instructor de tir, la începutul pregătirii ei. „Ca şi când tu, ţinta, pistolul şi glonţul sunteţi părţi ale unui singur mecanism. Dacă tragi aşa, o să ştii că ai nimerit înainte să vezi omul căzând!”

Aşa. Mânia se scurse aproape vizibil din Marsalis. Cu toate că nu se mişcase deloc, păru cumva să se îndepărteze.

— Aveam unsprezece ani, spuse încet.

Apoi se îndepărtă cu adevărat, fără să se uite în urmă, închise uşa şi o lăsă singură, cu ecranul LCLS stins.

Capitolul 35

— Nu e mama ta, îi spune unchiul cu ochi deschişi la culoare, îmbrăcat în costum.

— Ba da, zice el, arătând prin gardul de sârmă la Marisol. Aceea.

— Nu.

Unchiul se plasează în câmpul vizual al lui Carl, sprijinindu-se de gardul care se lasă, scoţând un sunet mlădios şi tremurător atunci când îi preia greutatea. Dinspre mare bate o briză puternică, iar unchiul vorbeşte cu glas ridicat ca să se audă.

— Niciuna nu este mamă, Carl. Ele doar lucrează aici, au grijă de voi. Sunt numai nişte mătuşi.

Carl îl priveşte furios.

— Nu te cred.

— Ştiu că nu, zice unchiul, iar chipul lui arată de parcă nu s-ar simţi prea bine. Dar o să mă crezi. E o zi mare pentru tine, Carl. Să urci pe muntele ăla a fost doar începutul.

— Trebuie să mai urcăm o dată?

Încearcă să pună întrebarea cu nepăsare, dar vocea îi tremură. Muntele era înspăimântător într-un mod în care niciunul dintre jocurile unchilor lui nu fusese până atunci. Nu numai că existau porţiuni în care puteai să cazi şi să mori, sau că de data asta nu aveau frânghii; era sentimentul că unchii îl urmăresc îndeaproape pe acele porţiuni, şi nu ca să se asigure că e bine, că de fapt nu le pasă dacă e bine, că nu vor să ştie decât dacă îi e frică sau nu. Şi cel mai înspăimântător era că el nu ştia dacă trebuie să-i fie frică sau nu, nu ştia dacă ei vor să-i fie frică sau nu (cu toate că nu credea că era probabil să vrea să-i fie frică). În plus, acum e târziu şi Carl, deşi e destul de încrezător că poate face ascensiunea din nou, nu crede că ar putea s-o facă pe întuneric.

Unchiul zâmbeşte forţat.

— Nu. Nu azi. Dar sunt alte lucruri pe care trebuie să le facem. Aşa că acum trebuie să intri înapoi înăuntru, cu ceilalţi.

De cealaltă parte a gardului de plasă şi a numeroaselor spirale de sârmă ghimpată din spate, Marisol, aflată pe platforma de aterizare a elicopterelor, şi-a schimbat locul, astfel încât el s-o poată vedea pe lângă trupul masiv al unchiului. Se uită fix la el, dar nu ridică mâna şi nici nu-l strigă. Se sculase şi-l sărutase de dimineaţă, îşi aminteşte, înainte ca unchii să vină să-l ia, îi ţinuse faţa între mâini şi-l privise intens, aşa cum făcea uneori când se tăia sau se julea bătându-se cu ceilalţi copii. Apoi îi dăduse drumul, grăbită, şi se întorsese cu spatele. Scosese un sunet moale, din gât, ridicase mâinile şi-şi făcuse de lucru, aranjându-şi părul ca şi cum ar fi scăpat din clame, apoi

evident că scăpase, fiindcă ea umbla la el, şi atunci chiar trebuise să-l prindă, aşa cum făcea întotdeauna…

Recunoscuse semnalele. Dar de data asta pur şi simplu nu înţelegea cum de o făcuse să plângă. Nu se mai bătuse cu niciunul dintre ceilalţi copii de cel puţin o săptămână. Nu răspunsese obraznic niciunui unchi de şi mai mult timp. Camera îi era ordonată, la şcoală avea rezultate foarte bune la toate, mai puţin la matematică şi arme albe, iar unchiul David şi domnul Sessions spuneau că şi acolo face progrese. Săptămâna aceea o ajutase la bucătărie în majoritatea serilor, chiar se arsese de marginea unei tigăi cu o zi în urmă, însă înlăturase problema printr-una dintre tehnicile pe care le învăţau la orele de control al durerii ale mătuşii Chitra şi văzuse în ochii lui Marisol cât de mândră fusese de el.

Atunci de ce?

Îşi frământase creierul pe drumul spre munte, dar nu găsise un răspuns. Marisol nu plângea des şi nu plângea deloc fără motiv, cu excepţia acelei zile când el avea cinci sau şase ani şi venise de la şcoală cu un potop de întrebări despre bani, de ce unii oameni ajung să aibă mai mulţi decât alţii, dacă unchii primesc mai mulţi decât mătuşile, dacă e obligatoriu să ai şi dacă ai face vreodată ceva ce nu ţi-ar plăcea deloc, absolut deloc, ca să primeşti bani. Atunci ea plânsese din senin; încă mai vorbea cu el când lacrimile au început să izbucnească, înainte să se poată întoarce să le ascundă.

Ştie, ştia de pe atunci, că şi celelalte mame plângeau aşa uneori, din motive pe care nimeni nu le putea înţelege şi, desigur, mama lui Rod Gordon trebuise în cele din urmă să plece pentru că plângea mereu. Dar fusese întotdeauna vag convins că Marisol nu era aşa, că ea era diferită, la fel cum simţise o vagă mândrie ştiind cât de întunecată era pielea ei, cât de alb îi străluceau dinţii când zâmbea şi cum cânta în spaniolă prin casă. Marisol e o persoană specială, ştie asta. Descoperă, practic pentru prima dată, firele informaţiilor luate de bune, pe încredere; toate se adună brusc într-un mănunchi solid de înţelegere pe care îl simte în piept ca pe o rană. Mintea lui se concentrează deodată asupra ei. O vede dincolo de gard şi de sârma ghimpată, ca pentru prima dată.

Ea ridică încet braţul, ca şi cum ar fi în clasă şi nu ar fi sigură dacă ştie cu adevărat răspunsul sau nu. Îi face cu mâna.

— Vreau să vorbesc cu ea, îi spune unchiului.

— Mă tem că nu se poate, Carl.

— Vreau.

Unchiul se ridică de pe gard, încruntându-se. Gardul de sârmă îşi revine cu un alt zdrăngănit metalic.

— Ştii deja că nu trebuie să vorbeşti aşa. În lumea asta, dorinţele tale sunt insignifiante, Carl. Eşti preţios pentru ceea ce poţi să faci, nu pentru ceea ce

vrei.

— Unde o duci?

— Pleacă, îi zice unchiul şi se apleacă deasupra lui. Toate vor pleca. Ea şi-a făcut treaba, aşa că acum pleacă acasă.

Într-un fel, el ştia deja asta, totuşi cuvintele sunt ca lovitura vântului pe faţa lui, chinuindu-l, tăindu-i respiraţia. Simte cum i se scurge vlaga din picioare, poziţia corpului i se modifică puţin pe betonul uzat de sub tălpi. Vrea să se prăbuşească, sau cel puţin să se aşeze jos undeva, dar ştie că nu trebuie s-o arate. Se uită în gol peste clădirile îngrămădite ale aşezării Osprey 18 – căsuţele în şiruri ordonate, şcoala şi sala de mese – iar luminile abia încep să se aprindă ici-colo, pe măsură ce după-amiaza înaintează spre seară. Vede curbele mohorâte ale întinderilor nisipoase acoperite de ierburi de la ţărm, sub un cer de cositor care se întunecă, iar în depărtare se înalţă munţii scunzi şi tociţi de bătrâneţe. Dincolo de toate, Atlanticul rece, spre nord.

— Aici e casa ei, zice el încercând să se convingă de asta.

— Nu mai e.

Carl ridică brusc ochii spre faţa bărbatului. La unsprezece ani, e deja înalt pentru vârsta lui; unchiul e mai mare ca el cu abia jumătate de cap.

— Dacă o iei, o să te omor, spune el, de data asta cu o convingere la fel de profundă ca tot ceea ce a aflat acum despre Marisol.

Unchiul îl izbeşte cu pumnul.

O lovitură scurtă, rapidă, în faţă – mai târziu va descoperi că îi plesnise pielea pe obraz – şi surprinderea care o însoţeşte îl pun la pământ. Dar când sare în picioare, aşa cum fusese învăţat, ripostează cu o furie complet dezlănţuită, iar unchiul îl blochează şi îl loveşte din nou, cu pumnul drept sub baza coastelor, ca să nu poată respira. Se împleticeşte înapoi şi unchiul îl urmează, lovindu-l în gât din lateral, cu muchia bătătorită a palmei drepte, şi îl pune jos pentru a doua oară.

Cade pe pământ, icnind după aerul pe care nu-l găseşte. S-a prăbuşit cu capul în direcţie opusă faţă de locul unde se află elicopterul şi Marisol. Trupul i se zbate convulsiv pe asfalt, încercând să se răsucească, încercând să respire. Însă unchiul cunoaşte punctele în care trebuie să apese şi le-a găsit cu o precizie lipsită de efort. Carl abia mai zvâcneşte, darămite să se şi mişte. Se gândeşte că, undeva, în spatele lui, Marisol aleargă probabil către el, dar acolo sunt sârma ghimpată, gardul, ceilalţi unchi şi mătuşi…

Unchiul se lasă pe vine, astfel încât îl poate vedea, şi cercetează pagubele produse. Pare satisfăcut.

— Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu vreunul dintre noi, spune calm. Înainte de toate pentru că tot ceea ce ai avut vreodată, inclusiv femeia pe care o consideri mama ta, ţi-a venit de la noi. Ţine minte asta, Carl, şi arată

puţină recunoştinţă, puţin respect. Tot ceea ce eşti, tot ceea ce ai devenit şi o să devii vreodată, ni se datorează nouă. Ăsta e primul motiv. Al doilea motiv este că dacă mai vorbeşti vreodată aşa cu vreunul dintre noi, chiar eu o să am grijă să primeşti o pedeapsă care o să facă ceea ce a păţit Rod Gordon să pară o joacă de copii. Înţelegi?

Carl se mulţumeşte să se uite urât la el prin ochii întredeschişi. Unchiul vede, oftează şi se ridică în picioare.

— Cu timpul – îi spune de la ceea ce pare o înălţime enormă – o să înţelegi.

Departe, zumzetul lin, din ce în ce mai puternic, al elicopterului, apropiindu-se pe cerul de toamnă ca un cosaş punând la pământ recolta verii…

Se trezi într-un pat pe care nu-l cunoştea, între cearceafuri care emanau parfum de femeie. Un zâmbet slab îi atinse buzele, ceva care să şteargă urmele gustului amar lăsat de amintirile de la Osprey.

— Un vis urât? întrebă Rovayo din partea cealaltă a camerei.

Stătea la câţiva metri distanţă, pe o canapea adâncă, sub fereastră, ghemuită şi goală, cu excepţia unui şort alb, citind de pe un display proiectat. Luminile de afară făceau să lucească blând rotunjimile de ebonită ale trupului ei, linia unei coapse ridicate, domul unui genunchi. Amintirea îl lovi ca un camion – acelaşi trup încolăcit în jurul lui când el îngenunchea pe pat, mâinile lui cuprinzându-i fesele ca pe nişte fructe în timp ce ea se mişca în sus şi în jos pe erecţia lui, gemând iar şi iar, sunete adânci din gât, ca cineva care gustă o mâncare perfect gătită.

Se ridică. Clipi şi privi la bezna de dincolo de fereastră.

O senzaţie de dezrădăcinare – ceva nu părea a fi în regulă.

— Cât am fost inconştient?

— Nu prea mult. O oră, poate.

Stinse displayul şi lăsă căştile alături, pe speteaza canapelei, încă funcţionând. Mici porţiuni cu lumină albastră sclipeau pe cadranul pentru ochi, ca privirea sobră a unui robot de companie.

Îşi dădu părul pe spate şi zâmbi spre el.

— Mi-am imaginat că meriţi o pauză.

— Al dracului decalaj orar!

Îşi amintea vag ultimul lucru, mult după ce mâinile şi gura ei nu-l mai putuseră ridica la înălţimea situaţiei, întins, cu capul sprijinit pe coapsa ei, inspirând parfumul feminităţii ei ca şi cum ar fi fost mirosul mării.

— Ceasul interior mi s-a făcut praf. Deci arătam ca şi cum aş fi visat urât, hm?

— Parcă te luptai cu Haystack Harrison pentru centura Californiei,

dacă vrei să ştii. Te tăvăleai peste tot.

Căscă, se întinse şi se sculă în picioare.

— Te-aş fi trezit eu, dar se zice că e mai bine să laşi lucrurile să se stingă de la sine, iar imaginile declanşatoare să se descarce complet. Nu-ţi aminteşti ce visai?

Scutură din cap şi minţi:

— De data asta, nu.

— Bun, poate că mă visai pe mine, spuse punându-şi mâinile pe şolduri şi zâmbind din nou. Ar fi a cincea rundă, să ştii.

Îi răspunse şi el cu un zâmbet.

— Nu ştiu, cred că sunt destul de dărâmat acum.

— Presupun că da, zise ea gânditor. Categoric păreai un tip care ştie ce vrea.

Nu se putuse opune – ieşise singur din camera ecranată, spumegând de furie pe Ertekin, rămăsese în centrul spaţiului de operaţiuni şi, când o zărise pe Rovayo sprijinită de marginea biroului ei, privindu-l, se îndreptase spre ea ca un ac de busolă spre nord.

— Probleme? întrebase ea neutru.

— S-ar putea spune şi aşa.

Rovayo dăduse din cap. Se întinsese în spate, peste birou, spre calculator şi tastase codul de închidere. Îl privise din nou, cu ochi întrebători.

— Vrei să mergem să bem ceva?

— Exact asta vreau, spusese el posomorât.

Plecaseră, urcaseră cu un ascensor, traversând etajele complexului Alcatraz până când ajunseseră să vadă cerul şi apa prin ferestre. Presiunea parcă scădea. Pe terasele de sus, Rovayo îl condusese la un local în franciză, numit Lima Alpha, care avea scaune şi mese cu vedere spre golf. Comandase pentru amândoi cocktailuri *pisco sour* puternic alcoolizate, i-l înmânase pe al lui şi se cufundase în scaunul din faţă cu o privire aţintită, întrebătoare. El sorbise din băutură şi fusese nevoit să admită că era destul de bună. Furia începuse să-i scadă. Nu vorbiseră prea mult, băuseră, copleşiţi de amurgul târziu. La un moment dat, trecuseră de la engleză la spaniolă. Se relaxaseră, cufundându-se tot mai mult în scaune. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo mişcare evidentă.

În cele din urmă, telefonul lui Rovayo începuse să zumzăie, cerând atenţie. Ea făcuse o grimasă, îl ridicase şi îl lipise de ureche, doar pe audio.

— Da, ce-i?

Ascultase şi mai făcuse o grimasă:

— În drum spre casă, de ce?

O voce de bărbat se scurgea slab din telefon, îndepărtată şi neclară.

— Roy, n-am mai ajuns acasă de treizeci, ba nu, stai – îşi cercetase ceasul – treizeci şi cinci de ore. N-am mai dormit de douăsprezece, şi ultima dată au fost nouăzeci de minute pe canapea la operaţiuni…

O dispută aprinsă. Rovayo se încruntase.

— … Nu, n-a fost…

Coyle mai bârâise ceva. Ea i-o retezase:

— Uite ce e, nu încerca să-mi spui mie cât am dormit, Roy. Tu n-ai…

Poc, poc, trosc.

— Da, ai dreptate, toţi suntem obosiţi, şi când eşti al dracului de obosit, Roy, ştii ce faci? Dormi. N-o să mă dau eu mare *macho* care poate sta treaz toată noaptea pentru ca tu să te joci de-a poliţistul de modă veche cu Tsai. În afară de filmele alea din mileniul trecut, care îţi plac atât de mult, nimeni nu rezolvă cazurile în felul ăsta. Dacă voi vreţi să pretindeţi că Noua Matematică nu a existat niciodată, n-aveţi decât. Eu mă duc acasă.

Alte proteste înfundate. Rovayo aruncase o privire piezişă înspre Carl şi înălţase o sprânceană.

— Nu, zisese ea, plat. Nu l-am văzut. N-are telefon? Nu? Păi, încearcă la hotelul lui. Ne vedem mâine dimineaţă.

Închisese telefonul.

— Te caută lumea, spusese.

— Oh.

— Da. Vrei să fii găsit?

— Nu în mod special.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Terminase ce îi mai rămăsese în pahar şi-l privise din nou plină de curiozitate:

— Aş zice că în hotelul tău are loc o razie. Vrei să mai bem ceva la mine acasă?

El îi întorsese privirea:

— E o întrebare capcană?

Complexul Alcatraz avea elicoptere de linie pentru angajaţi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, toată săptămâna, spre ambele maluri ale golfului. Cel de Oakland oprea în câteva locuri aflate la o distanţă uşor de parcurs pe jos până la apartamentul lui Rovayo. Merseseră agale, sub efectul paharelor de *pisco sour* şi al sentimentului, împărtăşit de amândoi, că trăgeau chiulul, râzând în aerul serii. Ea îl întrebase cum de vorbea spaniola, el îi povestise câte ceva despre Marisol, ceva mai mult despre Marte şi proiectele Upland. Ca şi mai înainte, ea păruse avidă să afle mai multe detalii. Se atinseseră, depăşind

limitele a ceea ce educaţia ei spaniolă ar fi considerat normă culturală. Semnalele apăruseră, clar şi grăbit. Urcaseră scările şi, când ajunseseră la uşa apartamentului ei de Ia etajul al doilea, erau la un fir de aţă depărtare unul de celălalt.

Uşa se închisese în urma lor cu un pocnet puternic, urmat de bolboroseala dispozitivelor electronice de securitate care se activau.

Reţinerea lor se spărsese în cioburi lacome pe podea.

— Şi acum ce vrei să faci?

Stătea în faţa lui, expunându-şi şoldurile, cu un surâs larg. Cu toate astea, îşi simţi bărbăţia îndurerată şi micşorată tresărind în faţa imaginii.

— Credeam că eşti obosită.

Ea ridică din umeri.

— Şi eu credeam. E ciclic, bănuiesc. După câteva ore probabil că o să fiu din nou obosită.

— Nu te joci de-a Xtrasome cu mine, nu-i aşa?

— Nu, nu mă joc de-a niciun Xtrasome.

Dintr-odată vocea ei avea o nuanţă tăioasă:

— Crezi că am avut vreodată banii ăia? Crezi că dacă părinţii mei ar fi avut bani pentru îmbunătăţiri, eu aş mai lucra pentru Rimsec?

El clipi nedumerit. Ridică mâinile, cu palmele în faţă.

— Bine, bine. A fost doar o idee. Statele Rim au o reputaţie în sensul ăsta, doar ştii.

Ea nu asculta. Făcu semn către sine cu mâna – un gest lipsit de orice senzualitate, din cauza expresiei pe care o afişa.

— Tot ceea ce am este fie pentru că aşa m-am născut, fie pentru că am muncit. Am urcat în ierarhie, mi-a luat opt ani să ajung detectiv şi n-am folosit nicio scurtătură genetică pentru asta. Nu am…

— Am zis *bine*, doamnă detectiv.

Asta o opri. Se cufundă la loc în canapea, cu braţele odihnindu-i-se pe coapse şi cu mâinile atârnându-i în spaţiul dintre ele. Ridică capul să se uite la el, iar expresia ei avea ceva de om hăituit.

— Scuză-mă, şopti. Doar că suntem toţi cam plictisiţi de câte Asia Badawi şi Meredith Chang sunt pe aici.

— Badawi e sudaneză din New York, sublinie el.

— Zău? Să vezi ce casă are pe coastă! Cam mult spaţiu pentru un străin. Oricum, nu la asta mă refeream.

— Nu.

Deodată, intimitatea postcoitală fu prea sufocantă, asemenea unor legături la picioare sau a unei folii puse pe faţă. Rovayo deveni brusc

străina care fusese înainte, dar goală şi mult prea aproape de el. Simţi o izbucnire visceral spontană de nostalgie după sexul cu Sevgi Ertekin.

— Deci nu eşti prea mare fan al îmbunătăţirilor genetice, în general?

Ea pufni.

— Crezi că *oricine* este fan al Xtrasome dacă nu le are?

— Eu sunt.

Dar Carl ştia că încerca s-o provoace.

— Crezi că aş fi în mizeria asta dacă nu s-ar fi creat tehnologia cromozomilor umani artificiali cu patruzeci de ani în urmă? Crezi că aş alerga după un supersoldat scos la pensie, devenit supravieţuitor canibal, dacă tendinţele de treisprezece ar putea fi încărcate pe o platformă şi pornite sau oprite după necesităţi? Uită-te bine la mine, Rovayo. Sunt întruparea geneticii care a precedat Xtrasome şi care a furat startul în secolul trecut.

— Ştiu.

— Am serioase îndoieli, zise Carl şi îşi ridică degetele, atingându-şi pometii cu ele. Vezi asta? Când eşti o variantă, oamenii nu se uită la faţa ta. Ei trec dincolo de piele şi tot ce văd este ceea ce e înscris în spirala dublă.

Poliţista din Rim ridică din umeri.

— Poate ai prefera să se oprească la piele. Din câte am auzit despre vremurile trecute, amândoi avem o culoare nepotrivită ca să reprezentăm o opţiune bună. Chiar ai prefera lucrurile aşa cum stăteau înainte? O doză de ură rasială de modă veche?

— Am avut deja partea mea. Ţii minte, am stat la pârnaie în Jesusland aproape patru luni.

Ochii ei se lărgiră. Asta o făcu să pară înfiorător de tânără. Ertekin, se gândi el, doar ar fi înălţat întrebător o sprânceană.

— Ai stat *patru luni* acolo? Credeam…

— Mda, e-o poveste lungă. Ideea e că vorbeşti cu prea multă uşurinţă despre căcaturile astea, Rovayo. Până nu trăieşti cu un cod genetic modificat, nu ai de unde să ştii cum e. Habar n-ai cât de fericit aş fi să am un buton Xtrasome de pornire-oprire ca să-mi revin.

— Aşa crezi?

Rovayo se aplecă şi îşi lăsă mâna pe pardoseală, lângă canapea, de unde adună cămaşa aruncată şi se îmbrăcă. În tot acest timp, privirea nu i se desprinse de faţa lui. Îl făcea să se simtă dintr-odată nedemn de încredere, un intrus în casa ei. Femeia apăsă cu degetul cusătura statică pentru a o închide pe jumătate, suficient cât să tragă cămaşa peste sâni şi să-i ascundă.

— Ce ştii tu cu adevărat despre mine, Marsalis? Ce ştii *cu adevărat?*

Simţi pe limbă gustul unor replici acide, dar le înghiţi, nerostite. Poate că ea observase.

— Da, ştiu că tocmai ne-am tras-o. Te rog să nu-mi spui că ţi se pare că *asta* ar însemna ceva.

Carl gesticulă.

— Mă rog, nu voiam să te cer în căsătorie.

Obţinu un zâmbet subţire, lipsit de veselie.

— Mda. Uite cum stau lucrurile, Marsalis.

Se lăsă pe spătarul canapelei.

— Sunt bonobo.

El se holbă la ea.

— Ba nu, la naiba.

— Nu? Ce credeai, că toate suntem casnice înfăşurate în sari sau iepuraşi-gheişe? Sau poate te aşteptai la modelul „târfă profesionistă", ca în fermele alea pe care le au în Texas?

— Nu, dar…

— Nu sunt în totalitate. Mama mea a fost în procent de sută la sută, lucra ca escortă într-o agenţie din Panama, l-a cunoscut pe tata când s-a dus acolo la pescuit. A trecut-o graniţa.

— Atunci nu eşti bonobo.

— Jumătate din mine este, declară sfidător, cu maxilarul încordat şi ochii fixaţi într-ai lui. Citeşte-l pe Jacobsen al vostru: „Trăsăturile moştenite reprezintă un factor necunoscut la generaţiile următoare". Citat încheiat.

Ceva se petrecuse în cameră. O linişte densă, asurzitoare, venind în urma vocii ei, năvălind ca un val când ea încetă să vorbească.

— Coyle ştie? întrebă el ca să spargă liniştea.

— Tu ce crezi?

Din nou linişte.

În cele din urmă, un colţ al gurii i se mişcă.

— Nu ştiu, zise ea încet. Eu mă uit la ceea ce sunt, la modul cum reacţionez, apoi mă uit la *ea,* şi pur şi simplu nu ştiu. Bătrânu' îmi spunea că nu s-a potrivit niciodată acolo, n-a fost niciodată supusă, aşa cum se presupune că sunt femeile bonobo. Cică era diferită de toate celelalte, de asta a ales-o pe ea. Nu ştiu dacă să cred rahatul ăsta sau să-l înscriu printre nostalgiile romantice cu miros de trandafiri.

Carl se gândi la femeile bonobo pe care le văzuse în taberele de tranzit din Kuweit şi Irak, la cele de care nu putuse scăpa în permisiile din Thailanda şi Sri Lanka. Cu unele stătuse de vorbă, cu una sau două se culcase. Ieri, după întoarcerea la Londra, fusese Krystalayna, prietena lui Zooly de la club, care pretinsese mereu că era bonobo, dar nu-i

dăduse niciodată vreo dovadă că nu erau doar fantezii stupide.

— Sper, spuse el prudent, că nu confunzi supunerea cu sentimentul matern sau cu nonviolenţa. Majoritatea femeilor bonobo pe care le-am întâlnit ştiau cum să obţină ce vor la fel de bine ca oricine altcineva.

— Da, răspunse ea, şi violenţa îi fierbea în glas. Şi eu mă pricep destul de bine la sexul oral. Nu ţi se pare?

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştii cum e, Marsalis? Să-ţi compari constant acţiunile cu o teorie despre cum crezi tu că ar trebui să te comporţi. Întrebându-te, în fiecare zi, la lucru, de fiecare dată când faci un compromis, de fiecare dată când dai înapoi din reflex în faţa unui coleg bărbat, dacă aşa eşti tu sau vorbeşte codul tău genetic.

Zâmbi acru către Carl.

— Să te întrebi, de fiecare dată când te culci cu cineva, de ce l-ai ales pe *el,* de ce faci sex într-un anumit fel, tot ceea ce faci, tot ceea ce vrei să faci, ceea ce vrei să ţi se facă. Ştii cum te simţi când te frământă toate astea, *tot timpul?*

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Sigur că ştiu. Ai descris destul de bine felul în care trăiesc eu.

— Sunt un poliţist bun, zise ea repezit. Nu rezişti în Rimsec dacă nu eşti. Am împuşcat mortal trei oameni în exerciţiul funcţiunii şi nu mi-am pierdut somnul din cauza nicunuia dintre ei. Adică în momentul respectiv mi s-a făcut rău, am recurs la consiliere ca toată lumea, dar după aia am fost bine. Am avut recomandări, o promovare rapidă la cazuri speciale, autorizaţii care…

— Rovayo, opreşte-te.

Înălţă o mână, surprins de cât dezgust îi producea oglindirea subită a tinereţii lui în ea.

— Ţi-am spus, ştiu. Dar tu priveşti lucrurile greşit. Nu trebuie să te justifici faţă de nimeni în afară de tine. Până la urmă, numai asta contează.

Ea zâmbi din nou dur, fără umor.

— Ai vorbit ca o adevărată variantă treisprezece. E destul de evident că nu ai avut niciodată de-a face cu un evaluator al aptitudinilor genetice.

— Credeam că în Rim…

— Da, cetăţenii Statelor Rim au o mulţime de drepturi în sensul ăsta. Dar, cetăţean sau nu, tot am nevoie de licenţa Jacobsen. Şi, ca să nu mai întrebi, astea sunt date confidenţiale, protejate până peste cap de Cartă. Dar renunţi la o astfel de protecţie atunci când te înrolezi în Rimsec.

— Şi Coyle încă nu ştie despre tine?

— Nu. Evaluările fac parte din procedura standard de examinare a ofiţerilor. E imposibil ca cineva să ştie că am avut parte de ceva diferit faţă de ceilalţi recruţi. Tsai ştie, el e comandantul meu, are dosarul. Şi mai sunt şi alţii la nivel de divizie, cei care au făcut parte din comitetul de examinare. Dar ar fi în joc ceva mai mult decât slujba lor dacă ar lăsa aşa ceva să transpire.

— Crezi că lui Coyle i-ar păsa, dacă ar şti?

— Nu ştiu. Tu le spui tuturor prietenilor tăi ce eşti?

— Eu sunt treisprezece, zise cu o faţă inexpresivă. Noi nu avem prieteni.

Ea făcu un efort şi râse. De data asta şi cu puţin amuzament autentic.

— De asta eşti aici?

— Credeam că motivele pentru care am venit aici sunt destul de transparente.

— Mda, zise şi înclină capul pe o parte. Presupun că ai explicat foarte clar mai devreme.

— Mulţumesc.

— Întrebarea rămâne, totuşi.

Atitudinea ei se relaxă puţin. Îşi încrucişă coapsele lungi, de abanos, legănând uşor piciorul ridicat, şi îşi întinse braţele pe spătarul canapelei.

— Şi acum ce vrei să faci?

Carl zâmbi.

— Am o idee, zise.

Capitolul 36

Văzut din autocopterul în coborâre, *Bulgakov's Cat* avea aspectul bont, pătrăţos al unui zgârie-nori pe timp de noapte, retezat la bază şi culcat pe o parte, plutind pe ocean. Luminile împodobeau fiecare segment al pontonului, îi punctau antenele şi receptoarele, marcau platformele de aterizare şi terenurile de sport în aer liber de la nivelurile superioare. Carl distinse un teren de baseball în formă de diamant, o arenă de fotbal, diverse terenuri de baschet şi piscine iluminate blând de dedesubt, dintre care cam jumătate păreau folosite. Ca majoritatea surorilor lui plutitoare, pontonul se lăuda că ar fi un oraş viu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, un motor pulsând al producţiei, al forţei de muncă şi al plăcerilor, a cărui inimă alimentată de reactor nu rata nicio bătaie. Publicitatea îl prezenta ca fiind casa a treizeci de mii de oameni, fără a include turiştii. Doar faptul că privi în jos fu suficient să-l facă pe Carl să se simtă irascibil şi sociopat.

În scaunul alăturat, Alicia Rovayo căscă larg şi-i aruncă o privire acră peste gulerul ridicat al hainei.

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta.

— Tu m-ai întrebat ce vreau să fac.

— Mda.

Se întinse peste picioarele lui ca să se uite pe fereastra cabinei.

— Nu e tocmai ceea ce aveam în minte în momentul ăla.

Autocopterul se apropie, făcând un circuit de curtoazie înainte de aterizare pentru ca însemnele să-i poată fi citite şi cu ochiul liber, nu doar prin intermediul aparatelor. Carl distinse indivizii de pe un teren de baseball, siluetele umbrite alergând în luminile calme, unduitoare ale piscinelor.

— Consider-o un salt intuitiv, zise el absent.

— O consider o fantezie paranoică. Exact aşa o să pară atunci când o să trebuiască să dau explicaţii pentru timpul de folosire a autocopterului. Ţi-am mai spus, Donaldson şi Kodo au coborât aici ieri şi au vorbit cu oamenii ăştia. Avem declaraţiile şi raportul la dosar. Ne pierdem timpul. Un zbor lung, degeaba.

— Da, dar mai e ceva la care ar trebui să te gândeşti. *Cat* este încă la vreo două sute de kilometri distanţă de raza optimă de mentenanţă faţă de fermele Ward. Cum de s-au năpustit s-o facă acum şi nu au aşteptat până săptămâna viitoare?

— De unde naiba să ştiu eu? mormăi ea. Poate dacă ai fi accesat fişierul, în loc să insişti să vii aici personal, ai fi avut deja un răspuns.

— Da, aş fi avut un răspuns. Aş fi avut minciuna pe care Daskeen

Azul a decis să v-o spună ca să se acopere. Nu asta vreau.

Rovayo îşi dădu ochii peste cap.

— Exact cum am spus. Paranoia.

Autocopterul îşi găsi platforma de aterizare desemnată, purtând un scurt dialog electronic cu sistemele de management al traficului, şi pluti în jos cu perfecţiunea inumană care-i era caracteristică. Uşa cabinei se deschise şi Carl sări. Rovayo îl urmă, încă răzvrătită.

— Numai să nu spargi ceva, zise.

Daskeen Azul avea o faţadă de mall, care nu se remarca prin nimic şi care se ridica printre navele pentru contactul direct cu clienţii şi câteva magazine deservite de ascensoare jos, în cală, unde se păstra echipamentul de scufundări. Subcontractau timp de folosire a platformelor de aterizare şi suport tehnic pentru navele aeriene printr-un furnizor secundar, dar propriile lor vase de suprafaţă şi submarine erau împotmolite şi la pupa şi la tribord, pe docuri secate. Atâta îi putuse spune Rovayo din memorie, detalii spicuite din ceea ce îşi amintea din raportul făcut de Donaldson şi Kodo. La dosar se găseau mai multe informaţii şi, teoretic, l-ar fi putut solicita prin computerul autocopterului, dar poliţista din Rim nu părea înclinată să folosească sistemele informatice mai mult decât o făcuse – aparent regreta deja faptul că rechiziţionase mijlocul de transport cu ajutorul insignei ei de Cazuri Speciale iar lui Carl nu-i prea păsa. Avea destul de lucru.

Îşi motivaseră vizita la bordul lui *Bulgakov's Cat* printr-o simplă continuare a investigaţiei, pe care autocopterul o anunţase deja către computerul pontonului, iar protocoalele Rim Security făcuseră restul. Tehnic, navele precum *Cat* erau state-naţiuni autonome, dar orice stat-naţiune care se baza atât de puternic pe pătrunderea în nişele economiei hiperdinamice din Statele Rim trebuia să suporte realităţile politice pe care le atrăgea după sine o asemenea relaţie. *Bulgakov's Cat* naviga liber înăuntrul şi în afara jurisdicţiei teritoriale a coastei, cetăţenii săi aveau drept de acces pe teritoriul Statelor Rim, contractele încheiate la bord erau valabile în tribunalele Rim – dar totul avea un preţ colonial destul de piperat. Rovayo îl conduse pe Carl pe promenadele şi coridoarele pontonului cu o dezinvoltură seniorială şi cu un pistol autorizat încărcat, ţinut sub geacă. La cât arătau de încordaţi ai fi zis că au ieşit la o plimbare prin complexul Alcatraz. Nu vorbiseră cu nimeni când urcaseră la bord, nu anunţaseră pe nimeni, nu făcuseră niciun demers de curtoazie la nivel uman.

Undeva, la adăpostul pereţilor, maşinile îşi şopteau una alteia informaţii despre ei, pe tonuri electronice incomprehensibile, dar, mai

mult decât atât, sosiseră la Daskeen Azul neanunţaţi.

— Noaptea, la ora asta, se plânse recepţionerul Daskeen Azul, cu o iritare abia mascată. Ştiţi, orele noastre obişnuite pentru afaceri…

— … nu sunt problema mea, îi replică Rovayo rece. Suntem aici ca să continuăm ancheta Rimsec asupra unei crime şi, din câte am auzit, *Bulgakov's Cat* are un serviciu comunitar douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Mi-aţi văzut ID-ul, aşa că folosiţi câteva din cele douăzeci şi patru de ore şi răspundeţi-mi la întrebări.

Agentul îşi mută privirea la Carl.

— Şi el?

— Devine nerăbdător, continuă Carl impasibil.

— N-am văzut niciun ID, insistă agentul.

Pe sub suprafaţa netedă a biroului recepţiei, mâinile lui erau ocupate cu apăsarea butoanelor.

— Am nevoie de ID pentru amândoi.

Rovayo se aplecă peste birou.

— Mama ta ţi-a obţinut slujba asta? întrebă curioasă.

Agentul căscă gura la ea, o furie tardivă făcând să-i cadă falca pentru a lansa o replică pe care nu fu suficient de rapid s-o rostească.

— Pentru că pare să fie o slujbă pe care nu simţi nevoia presantă s-o faci cum trebuie. Omul acesta este consultant privat al Rim Security şi persoana lui de legătură sunt eu, nu tu. Ce dracu', ţi-am arătat ID-ul meu, fiule, şi în zece secunde o să-ţi arăt un ordin de închidere al Rimsec. Acum, fie răspunzi la întrebările mele, fie o să scol din pat pe cineva mai bine plătit ca s-o facă în locul tău. Mie mi-e indiferent, deci tu ce alegi?

Bărbatul din spatele biroului tresări ca pălmuit.

— O să văd, murmură apăsând alte butoane pe ecranele de sub mâinile lui. Dar, vă rog, ăăă, luaţi loc.

— Mulţumim, replică Rovayo cu ironie apăsată.

Se instalară pe şirul de scaune utilitare din faţa recepţiei. Recepţionerul îşi puse în ureche o cască telefonică dotată cu un microfon în care şopti ceva. Afară, în spaţiul larg al centrului comercial, o turmă rară, dar nesfârşită de cumpărători trecea pe lângă vitrinele deschise, în haine viu colorate, agale şi fără direcţie, ca nişte somnambuli sau ca victimele unei hipnoze în masă. Carl stătu şi încercă, aşa cum îl învăţase Sutherland, să nu simtă strecurându-se în el obişnuitul dispreţ. Nu era uşor.

„Pe Marte…"

„Da, ca naiba."

„Pe Marte, lucrurile sunt diferite, pentru că aşa trebuie să fie, beţivane".

Un zâmbet strâmb, ca şi cum ar fi spus un secret.

„Dar asta este strict temporar. Nu mai e un adevăr pe termen lung ca toate rahaturile pe care ni le vând în reclamele despre profesionişti. O să vină ziua când locul ăsta o să fie exact ca acasă, mai puţin gravitaţia. Ei sunt cauza, Carl. Oamenii. Du-i unde vrei şi dă-le timp, îţi vor construi acelaşi teren de joacă nenorocit ca întotdeauna. Şi *ăsta* e locul în care o să trăieşti, beţivane, fie că-ţi place, fie că nu“.

O femeie suplă şi elegant îmbrăcată apăru de după o uşă interioară din spatele recepţiei. Sacou pe comandă şi pantaloni largi, în verde măsliniu şi negru dându-i ansamblului o tentă şic de salopetă de lucru. O apariţie remarcabilă, având gene de chinezoaică în cea mai mare parte, dar asezonate şi cu altceva. Se aplecă spre recepţioner, îi vorbi scurt, cu voce joasă, apoi ridică iar privirea. Din celălalt capăt al încăperii, Carl îi întâlni privirea şi citi în ea un calm profund, care îi spunea că tocmai urcaseră pe un plan superior. Văzu ceva ce ar fi putut fi o acceptare în privirea pe care i-o întoarse; apoi femeia se ridică şi ocoli biroul, îndreptându-se spre ei. Mergea ca o dansatoare, ca o luptătoare profesionistă.

Carl se ridică automat în picioare, la fel cum ar fi făcut dacă cineva din cameră ar fi scos un pistol.

Nou-venita observă şi zâmbi puţin. În subsidiar, trecând de valul de prudenţă, îl izbi faptul că ea era foarte frumoasă după standardele amestecului de rase din Rim, stilul Asia-Pacific, pe care îl vedeai la starurile filmelor din Freeport şi la personalităţile persoanele politice de pe Coasta de Vest. Femeia întinse mâna, mai întâi spre Carl. Strânsoarea şi privirea din spatele ei erau ambele evaluatoare şi reci. Strângerea de mână cu Rovayo fu un gest lipsit de importanţă, o formalitate care trebuia îndeplinită şi apoi uitată.

— Bună seara, rosti. Sunt Carmen Ren, adjuncta directorului executiv. Îmi cer scuze pentru felul în care aţi fost primiţi. Încă suntem cu toţii puţin zguduiţi de descoperirea de la Ward Biosupply. Dar, desigur, dorim să cooperăm cu anchetatorii. Vă rog să veniţi cu mine.

Îi conduse înapoi pe uşa pe care venise, printr-un spaţiu de depozitare înghesuit, cu rafturi pline de echipamente subacvatice şi alte dispozitive mai puţin identificabile. La capătul îndepărtat al unei unităţi mai puţin încărcate, Carl zări pe un perete uşile a două ascensoare de dimensiuni comerciale. Un iz uşor umed de mare plutea în aer. În spate, depozitul avea o altă uşă care se deschidea într-un birou-cubicul, unde Carmen Ren le făcu semn să se aşeze pe cele două scaune vizibile şi desfăcu un al treilea scaun pliant de pe perete. Stăteau cu genunchii aproape atingându-se. Chinezoaica îşi muta privirile de la unul la celălalt.

— Deci aşa, zise ea vioi. Colegii voştri mi-au dat de înţeles că au obţinut toate informaţiile de care aveau nevoie, dar e limpede că nu aşa stau lucrurile. Ce pot să fac pentru voi?

Rovayo se uită la Carl şi aprobă cu o largheţe ironică. Încă spumega vizibil în urma primirii de la recepţie şi a subtilei deferenţe cu care o tratase Ren. Carl ridică din umeri şi preluă.

— Fermele Ward Biosupply se află la vreo două sute de kilometri, în nord-vest, zise el. La aproape trei sute, cu două zile în urmă. Te-aş ruga să ne spui de ce nu aţi aşteptat să se mai apropie *Cat*.

— Bine, zise Carmen Ren făcând un gest de scuză. Nu eram eu de serviciu pe schimbul respectiv, aşa că nu e o întrebare la care să răspund cu precizie. Dar ne ocupăm destul de des de câte un contract înainte de scadenţă. Depinde mai mult de rotaţia personalului, de încărcătura de echipamente – de genul ăsta de lucruri, mai degrabă decât de proximitate. După cum probabil aţi aflat din literatura promoţională, Daskeen Azul are o rază de acţiune de până la cinci sute de kilometri atunci când apare o necesitate.

— Şi a apărut o necesitate aici.

— Da, aşa se pare. Totuşi, după cum am spus…

Rovayo se alătură jocului:

— Da, nu erai de serviciu. Am înţeles. Cine era?

— Chiar trebuie să verific jurnalele ca să fiu sigură, spuse Ren, cu o urmă de reproş în voce. Sunt însă destul de convinsă că ofiţerii care ne-au vizitat ieri au deja această informaţie.

Carl ignoră privirea încărcată de semnificaţii pe care o primea de la Rovayo.

— Nu mă preocupă ceea ce le-ai spus lui Donaldson şi lui Kodo, zise direct. Eu îl caut pe Allen Merrin.

Ren se încruntă – o nedumerire autentică sau o stăpânire de sine impecabilă.

— Alan…?

— Merrin, repetă Rovayo.

— Alan Merrin.

Ren dădu din cap cu seriozitate, păstrând pronunţia greşită a vocalei din numele mic.

— Mă tem că nu avem niciun angajat cu numele ăsta. Nici vreun client, din câte ştiu eu. Aş putea…

Carl zâmbi.

— Eu nu sunt poliţist, Ren. Nu face greşeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple. Poate să se

furişeze prin America, să se ascundă în mulţime ca o rumegătoare dacă vrea, dar asta n-o să-l salveze. Jocul ăsta s-a terminat. Data viitoare când te întâlneşti cu el, să-i transmiţi asta din partea mea.

Ren dădu drumul unei respiraţii uşoare, sunetul unei politeţi jenate.

— Şi cine eşti, mai exact?

— Cine sunt eu nu e foarte important. Dacă asta contează, poţi să-mi spui Marsalis. *Ceea* ce sunt… se întrerupse şi îi privi faţa cu atenţie. Sunt o variantă treisprezece, la fel ca amicul tău, Merrin. Poţi să-i spui şi asta dacă vrei.

Un zâmbet defensiv apăru ezitant în colţurile gurii ei. Privirea îi alunecă în lateral la Rovayo, ca pentru a căuta sprijin.

— Mă tem că într-adevăr nu ştiu la cine vă referiţi, cine-i acest Merrin. Şi, detectiv Rovayo, trebuie să o spun, colegul aici de faţă este mult mai puţin manierat decât cei doi ofiţeri care v-au precedat.

— Nu e colegul meu, zise Rovayo indiferent. Şi nici nu cred că-şi face griji cu manierele. În locul tău, aş începe să colaborez.

— Noi colaborăm deja cu…

— Aţi trecut prin Lima ca să intraţi, nu-i aşa? o întrebă Carl.

De data asta încruntarea fu autentică.

— *Bulgakov's Cat* foarte rar *intră* undeva, după cum te-ai exprimat. Suntem andocaţi în Angeline Freeport, în medie, la fiecare cinci ani, dar altfel…

— Nu vorbesc despre *Cat.* Vorbesc despre Daskeen Azul. Aveţi prieteni pe coasta peruană, nu-i aşa?

— Eu, personal, nu am. Nu. Dar s-ar putea ca unii dintre angajaţii noştri să aibă. *Bulgakov's Cat,* după cum sunt convinsă că ştiţi, are licenţă pentru întreaga Coastă Pacifică a Americilor. Iar Daskeen Azul cu siguranţă are contracte în segmentul peruan. La fel ca multe alte companii similare de peste graniţă. Dar asta, toate astea, sunt lucruri cunoscute – le-aţi fi putut lămuri consultând orice registru comercial al regiunii.

— L-ai întâlnit recent pe Manco Bambaren? Sau pe Greta Jurgens?

O altă încruntare elegantă a sprâncenelor bine desenate. Buzele strânse, o clătinare a capului cu regret. Părul negru şi lucios i se mişcă în şuviţe.

— Îmi pare rău, cu numele astea… Niciunul nu-mi este cunoscut. Şi tot nu-mi e clar de ce ne acuzaţi – dacă ne acuzaţi de ceva.

— Cu cât te plătesc, Ren?

Pauză. Din nou un zâmbet scurt.

— Chiar nu cred, domnule Marsalis, că salariul meu…

— Nu, serios. Dă-mi o idee. Mă gândesc că cei pe care îi reprezint ar

putea face aşa încât să merite să renunţi. Laţul se strânge în jurul vostru. Încă nu avem destul, dar o să avem. Iar când Merrin o să iasă la suprafaţă, o să fiu acolo. Nu vrei să fii prinsă în schimbul de focuri, crede-mă.

— Încerci să mă sperii, domnule Marsalis?

— Nu, fac apel la simţul tău practic. Nu cred că tu te sperii uşor, Ren. Dar, la urma urmelor, cred că eşti suficient de inteligentă ca să recunoşti când e momentul să tai cablul şi să sari peste bord, zise şi îi susţinu privirea. Acum e momentul.

Din nou sunetul expiraţiei politicoase.

— Nu prea ştiu cum să reacţionez la asta. E o încercare de… mituire?

Aruncă din nou o privire către Rovayo.

— Pentru ce anume? Asta este acum procedura standard a Rimsec?

— Ţi-am spus deja că eu nu sunt poliţist, Ren. Sunt exact ca tine. De închiriat, şi…

Ren sări în picioare, cu o mişcare rapidă şi precisă, fără să se sprijine cu mâna de mobilele din jur. În spaţiul strâmt al biroului, asta era o dovadă remarcabilă de precizie fizică. Îşi duse la piept pumnii strânşi uşor, într-o atitudine care trăda antrenamentul *dojo*.

— Ajunge, se răsti ea. Conversaţia s-a încheiat. Am cooperat cât de mult a fost posibil, şi nu am primit în schimb decât insinuări şi insulte. Nu accept să fiu comparată cu vreo… *variantă* în felul ăsta. Ia-ţi prietenul agresiv şi îmbunătăţit genetic şi ieşiţi. Dacă mai vreţi să discutaţi cu noi, contactaţi-i pe reprezentanţii noştri legali.

— Crezi că asta a fost pe bune? îl întrebă Rovayo când se întoarseră pe platforma de aterizare. Ţinea încă între degete cartea de vizită a avocatului, pe care i-o dăduse Ren.

Carl clătină din cap.

— Voia să plecăm de acolo şi s-a agăţat de cea mai bună ocazie ca să ne închidă repede gura.

— Da. Aşa ziceam şi eu.

— Dacă ea e adjuncta managerului de la Daskeen Azul, atunci eu sunt bonobo. Ai văzut cum se mişca?

Rovayo aprobă, dând din cap, gânditoare.

— Tot mai crezi că sunt paranoic?

— Cred că…

Din senin, într-un colţ al centrului comercial încă înconjurat de cumpărători, din mijlocul oamenilor împrăştiaţi, printre acordurile de muzică instrumentală dulceagă şi murmure, un trecător panicat ţipă, apoi silueta se repezi, înaltă şi subţire, cu chipul deformat în jurul urletului scos din adâncul plămânilor, cu ochii căscaţi de ură şi sclipirea

metalică a unei macete hăcuind.

Capitolul 37

Scott Osborne văzuse şi auzise suficient.

Aproape cinci luni se stat pe ace, aşteptând, pentru că aşa îi spusese Carmen că avea să fie.

Luni în care *Bulgakov's Cat* se învârtise în sus şi-n jos pe coasta Americilor, fără a zări linia uscatului, aflată mereu dincolo de orizont, asemenea hărţuielii promise de Carmen, care încă nu începuse.

Luni în derivă. Scott nu văzuse niciodată cu adevărat oceanul înainte de a veni în Rim, iar să trăiască plutind în mijlocul lui, săptămână după săptămână, fără uscat, nu i se părea firesc, nu i se păruse niciodată. Suporta pentru că trebuia şi pentru că atunci când Carmen venise la el i se păruse că merită. După aceea, întins alături de ea, crezuse că simte furtuna apropiindu-se şi o acceptase cu aceeaşi durere confortabilă pe care o simţise vara trecută când plecase la Bozeman cu intenţia de a fugi peste graniţă. Era senzaţia că ţi se scurge timpul, conştiinţa bruscă a tuturor lucrurilor pe care de obicei le iei drept sigure, a tuturor lucrurilor care în curând vor dispărea.

Dar furtuna nu venise.

În schimb, aşteptau, iar viaţa la bord căpătase aceleaşi proporţii deprimante ca viaţa în orice alt loc încercai să supravieţuieşti şi care nu era acasă. Se învârtea prin Daskeen Azul, căutând lucruri de făcut şi acceptând orice muncă i se dădea. Se ferea să-i iasă în cale străinului – chiar şi acum, când învăţase să-i spună Merrin, când genunchii nu-i mai tremurau în momentul în care priveau în ochii lui adânciţi în orbite – şi nu punea întrebări când Merrin şi Carmen dispăreau împreună pentru lungi perioade de timp. Dar ceva se întâmplase cu entuziasmul pe care îl simţise cu luni în urmă la baza aeriană pustie, şi era ceva rău.

Nu voia să creadă că era lipsă de credinţă, nu iarăşi. Acum se ruga mai mult decât se rugase vreodată acasă, şi cel mai mult se ruga pentru îndrumare, pentru că ceea ce i se păruse atât de limpede la baza aeriană, cu capul încă bandajat şi frica proaspătă în inimă, făcea loc, încet dar sigur, unui amestec de voci conflictuale în acelaşi cap şi în aceeaşi inimă. *Ştia* că judecata era aproape, la început îi adusese o superioritate aproape încrezută faţă de ceilalţi muncitori şi comercianţi de la bordul lui *Cat,* când îi privea trăindu-şi în ignoranţă ceea ce probabil erau ultimele luni ale vieţii lor. Dar asta trecuse repede. Acum, aceeaşi binecuvântată ignoranţă îl rodea ca o cizmă prea strâmtă, iritând ceva din adâncul sufletului său şi făcându-l să vrea să-i apuce de gât atunci când treceau ca nişte oi prin faţa vitrinelor sclipitoare ale magazinelor sau stăteau în pauze, în măruntaiele lui *Bulgakov's Cat,* râzând zgomotos

şi strigând ca nişte retardaţi poveşti despre ce i-ar face acelei târfe cu trup de şarpe, Asia Badawi, dacă ar ajunge vreodată cu ea într-un ascensor. Voia să-i sugrume, să-i pălmuiască, să le strivească satisfacţia idioată, să le urle în faţă: „Nu înţelegeţi, e timpul! El vine, nu vedeţi? Veţi fi cântăriţi şi vă veţi dovedi nedemni!”

Îşi ascundea impulsul în adâncul sufletului său. Se ruga pentru răbdare, vorbea cu Carmen.

Dar în acele zile nici Carmen nu mai era refugiul care fusese odată. Când se culcau împreună simţea uneori la ea o nerăbdare în timpul actului, ca şi cum el ar fi fost un ghem neplăcut de alge, în jurul unei geamanduri de pe domeniile Ward. De câteva ori se răstise la el după – desigur că-şi ceruse imediat scuze, îi spusese că-i pare rău, era obosită, da, şi ea era obosită să tot aştepte, dar aşa trebuia să fie, era calea cea dificilă pentru, ăăă, cei drepţi.

Şi mai era şi Merrin.

Acum teama că-şi va pierde credinţa îl izbi cu adevărat, urcându-i pe braţe, ridicându-i părul cu o mângâiere fantomatică. Făcu să-i transpire palmele şi îl lovi cu o spaimă rece, ca şi când ar fi stat pe marginea unei prăpăstii. *Dacă se înşela?* Dacă se înşela Carmen, dacă se înşelau toţi? Merrin lipsea atât de mult, iar Scott nu avea cum să ştie ce făcea în tot acel timp. Dar când era acolo nu simţea prezenţa Mântuitorului, a Regelui Cerurilor revenit în triumf. Era mai degrabă ca şi cum ar fi petrecut în virtual cu o interfaţă dezbrăcată, una din acele modele schematice cumpărate pe sub mână şi personalizate, aşa cum făceau întotdeauna puştii cu care împărţise cândva un pat în Freeport.

Merrin vorbea puţin, răspundea şi mai puţin la întrebări, stătea mai mult învăluit în propria-i tăcere, privind marea de pe orice loc mai înalt. Parcă nici el nu ar mai fi văzut niciodată oceanul, şi pentru un timp acest fapt îi dădu lui Scott un sentiment călduţ de camaraderie cu celălalt bărbat. Se gândea că asta ar fi putut însemna că putea fi un discipol mult mai meritos.

Ştia, desigur, că trebuie să-l lase pe Merrin singur; asupra acestui lucru Carmen fusese categorică. Dar pe coridoarele strâmte şi în spaţiile de depozitare ale Daskeen Azul întâlnea din când în când ochii străinului şi privirea de răspuns nu făcea decât să-i dea fiori. Şi nu-i spusese lui Carmen, nu îndrăznise să-i spună, de momentul în care venise în spatele lui Merrin atunci când veghea asupra oceanului şi spusese, cu o voce pe cât de calmă şi respectuoasă reuşise: „Da, şi pe mine m-a prins aşa când l-am văzut prima dată. Pur şi simplu nu părea posibil, atât de multă apă într-un singur loc.“ Iar Merrin se răsucise brusc spre el ca unul dintre durii de la bar căruia tocmai i-ar fi vărsat

băutura, numai că mai repede, cu o viteză inumană. Nu spusese nimic, absolut nimic, doar se uitase urât la el, cu aceeaşi privire goală şi rea pe care o avea şi Nocera câteodată – la fel, dar nu tocmai la fel, pentru că atunci în ochii lui fusese ceva atât de profund, atât de rece, atât de distant, încât indiferent ce ar fi crezut Scott despre acel bărbat, se convinsese că vorbele lui Carmen Ren erau adevărate, că Merrin trecuse într-adevăr peste un spaţiu pe care nimic uman nu-l poate traversa neprotejat. Se uitase înapoi în acei ochi timp de-o fracţiune de secundă, atât cât suportase, şi simţise răceala din ei suflând asupra lui, ca şi cum privirea lui Merrin ar fi fost o uşă deschisă spre vidul pe care-l traversase că să ajungă acolo.

Scott tresărise şi se întorsese murmurând scuze pe jumătate inteligibile.

„Se mişca precum un şarpe.“

Îndepărtându-se, îl auzise pe Merrin spunând ceva care suna ca „mulgătoare”, ştiuse că nu putea fi acel cuvânt şi încercase să-şi scoată întâlnirea din minte. Dar felul în care străinul se întorsese spre el, iuţeala veninoasă a acelei mişcări n-o putea uita. „Se mişcase precum un şarpe“, îi trecu rapid prin minte, ca picurii unei otrăvi. Venea în contradicţie cu ceea ce voia el să creadă.

„Judecată înseamnă exact ceea ce spune acest cuvânt”, îi avertizase întotdeauna pastorul William. „Credeţi că Domnul va veni ca unul dintre acei liberali cu inimi sângerânde de la ONU şi ne va face să ne iubim unii pe alţii? Nu, domnilor, va veni cu judecată şi răzbunare pentru cei care pângăresc darurile Lui. După cum se spune chiar în Carte”, zisese fluturând Biblia mare, neagră, cu coperte moi. – «Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie». Da, când va veni Domnul, El va fi plin de mânie şi aceia care nu au ţinut drumul dreptăţii vor cunoaşte teroarea judecăţii Lui.“

Scott putea accepta teroarea, o putea înţelege, dar oare Mântuitorul omenirii chiar se mişca precum un şarpe?

Întrebări şi îndoieli, încolăcindu-se şi descolăcindu-se în capul lui, şi Carmen retrăgându-se, acum din ce în ce mai rece, de fiecare dată când se culcau împreună, îndepărtându-se de el. Recent, se întâmplase pur şi simplu să nu-l vrea, să-l alunge, cu scuze din ce în ce mai puţin convingătoare. Putea să vadă că se apropia vremea când…

În schimb, venise omul negru.

— Nu te băga, se răsti Carmen la el, îmbrăcându-se în grabă. Să nu faci nicio mişcare fără să-ţi spun eu, bine?

Ajunsă în uşa micului apartament de pe puntea inferioară se întoarse,

îndulcindu-şi vocea cu un efort care i se citea pe faţă.

— Îmi pare rău, Scott. Doar că… ştii cât de greu e pentru toţi. Lasă-mă pe mine să mă descurc. O să fie bine.

Însă el se uită pe monitoare şi îl văzu pe omul negru. În mintea lui nu mai era nicio îndoială; simţi bubuitul certitudinii în sânge. Omul negru, trădându-se prin aroganţa sa. „Eu nu sunt poliţist, Ren. Nu face greşeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple."

Scott simţi cum confuzia de mai înainte i se risipeşte. Simţea convingerea recâştigată ca pe o bucurie care-i punea un nod în gât, ca pe o pulsaţie în membre.

Iar Carmen nu arăta nicio frică – inima îi crescu de dragoste şi mândrie pentru ea –, dar el ştia ce groază trebuia să simtă, stând singură acolo, înfruntând întunericul. Carmen, suficient de curajoasă ca să păstreze tăcerea în faţa ameninţărilor omului negru, să-i suporte prezenţa, dar nu suficient de puternică să facă ceea ce trebuia făcut.

„Avem de jucat un rol în asta, Scott. Tu ai un rol."

Iar acum ştia care anume.

Maceta era lipită de un panou aflat sub pat. Nu-i spusese lui Carmen, dar ştiuse cum avea să se întâmple, duşmanul spărgând uşa ca poliţiştii ONU fără chip, cu feţele acoperite de căşti, din *Timpul Sfârşitului*, volumul 1, nr. 56, trăgându-i din paturi goi şi lipsiţi de apărare.

El n-o să se lase dus aşa.

Se îmbrăcă, îşi trase pe el o pelerină de punte de lungime medie, cu logo-uri Daskeen Azul pe spate şi pe mâneci. Scoase maceta de pe placa adezivă şi o îndesă pe dedesubtul hainei, sub braţ. Se verifică în oglindă şi văzu că mergea – nu destul cât să treacă de o uşă cu control de securitate, dar în mulţimea nesfârşită de pe punţile comerciale era mai mult decât suficient ca să-i permită să se apropie.

Restul era în mâinile lui Dumnezeu.

Privi în oglindă, văzu hotărârea tensionată pe care chipul lui o reflecta, şi pentru o clipă fu ca şi cum ar fi fost El, Merrin, privind din spatele ochilor lui Scott, împrumutându-i forţa voinţei de care avea nevoie.

Scott murmură rapid o rugăciune de mulţumire şi ieşi să-l înfrunte pe omul negru.

Fu din nou la fel ca în cazul blestemaţilor de câini saudiţi. Ca Dudeck şi arienii. Carl văzu ochii, se fixă din instinct asupra lor, şi era aceeaşi lipsă de expresie, aceeaşi ură concentrată care îi umplea. Cine dracu'…

Nu avea timp. Maceta coborî. Atacatorul era un bărbat masiv, înalt şi cu mâinile lungi, iar reacţia se impunea de la sine.

Carl se aruncă înainte, în interiorul arcului hăcuitor, blocă şi lovi cu piciorul, aducând lupta la nivelul solului.

Împotriva tuturor aşteptărilor, celălalt bărbat flutura din mâini ca un gândac întors cu burta în sus. Carl porni cu un cot, o lovitură paralizantă în faţă, o priză *tanindo* pe braţul cu maceta; răsuci, iar arma căzu zăngănind. Un genunchi se ridică, lovindu-l în testicule, nu cu toată forţa, dar suficient ca să-i reducă puterile la jumătate. Celălalt bărbat urla la el – insulte bizare şi ceva ce suna ca o incantaţie religioasă. Mâinile îi căutau gâtul, ca nişte gheare. Nu era niciun stil de luptă cunoscut de Carl. Fandă, aşteptându-se la o capcană. Primi în schimb o reacţie slabă.

Făcu ceea ce era de la sine înţeles: apucă un deget şi îl trase într-o parte până trosni. Invocaţia se întrerupse cu un răcnet.

Un picior lung se repezi spre el, dar îl devie şi continuă să-i ţină degetul rupt, răsucindu-l şi mai mult.

Atacatorul răcni din nou, zbătându-se ca un peşte prins în harpon. Carl avu timp să privească din nou în jos, spre ochii lui, şi nu citi în ei că ceda. Îl izbi în gât din lateral, retrăgându-se puţin în ultima clipă – trebuia să discute cu tipul ăsta.

Lupta se stinse.

Rovayo se învârtea, cu pistolul pregătit, îndreptat asupra trupului nemişcat de pe jos. Carl mârâi din cauza durerii din testicule şi aruncă o privire ironică spre pistol.

— Mulţam. Puţin cam târziu pentru ăsta.

— E mort?

— Încă nu.

Carl se ridică în picioare şi gemu din nou, privind în jur. Mulţimea adunată se dădu înapoi.

— E numai el, hm?

— Aşa se pare.

Rovayo înălţă un braţ, arătându-le celor care priveau hololegitimaţia din palmă.

— Rimsec, declară ea ca o provocare. E cineva aici care lucrează la pază?

Ezitări, apoi un ins în uniformă, cu trăsături dure de samoan, îşi făcu loc printre ceilalţi.

— Eu.

— Bun, eşti împuternicit.

Îi citi numele pe plăcuţa de pe piept: Suaniu.

— Anunţă, cheamă ajutoare. Ceilalţi, faceţi loc.

Pe jos, atacatorul lui Carl tuşea şi se tăvălea. Toţi se uitau. Carl îşi dădu subit seama că era tânăr, chiar mai tânăr decât fusese Dudeck. Abia trecuse de douăzeci de ani. Aruncă o privire în jur şi descoperi mai multe scaune şi mese din fibră de carbon în jurul unei tejghele cu sushi care fusese închisă peste noapte. Îl săltă pe băiat de reverele hainei şi-l târî spre cel mai apropiat scaun. Mulţimea se dădu la o parte din calea lor. Ochii băiatului se mişcară, neliniştiţi. Carl îl trânti pe scaun, îl ţintui acolo, apoi îl plesni cu putere peste faţă.

— Numele?

Băiatul se sufocă, încercă să-şi frece gâtul acolo unde îl nimerise în plin lovitura năucitoare a lui Carl. Omul negru îl plesni din nou.

— Numele, repetă el.

— Nu poţi face asta, se auzi din mulţime un glas de femeie, cu accent australian.

Carl întoarse capul şi o descoperi în apropiere. O cumpărătoare elegantă, cu piele măslinie, la vreo cincizeci de ani, slabă ca un băţ. Câteva sacoşe, nişte pachete în ocru şi verde, cu mânere de sfoară neagră şi reclame sclipitoare ale unor francize, cu litere negre, thailandeze, peste ocru.

Buzele i se curbară.

— N-ar trebui să te duci să-ţi cumperi nişte pantofi?

— Ia mai du-te dracului, băi!

Nu dădea înapoi.

— Aici nu e Rim. Nu ne poţi călca aşa în picioare.

— Mulţumesc, o să ţin minte asta.

Carl se întoarse la băiatul de pe scaun şi îl pocni cu dosul palmei, umplându-l de sânge.

— *Numele.*

— Marsalis, zise Rovayo, de lângă el. Destul!

— Crezi?

Vocea ei coborî până la şoaptă.

— Are dreptate, aici nu e Rim. Nu putem duce lucrurile mai departe de-atât.

Carl privi în jur. Paznicul samoan vorbea la un telefon, dar îi privea fix pe băiat şi pe negrul de lângă el. Iar mulţimea se dăduse înapoi când o ceruse Rovayo, dar rămânea pe loc. Carl presupuse că poate unul din zece văzuse cu adevărat bătaia, şi chiar mai puţini atacul cu maceta care îl precedase. Scenariul era deschis pentru interpretări.

Ridică din umeri.

— Pistolul e la tine.

— Da, aşa e. Şi nu am de gând să încep să împuşc oamenii cu el.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

— Marsalis, las-o baltă. Eu nu…

O tuse bolborosită. Băiatul se zbătu în scaun, apucându-se de braţele din fibră de carbon. Privirea îi era fixată pe faţa lui Carl.

— Omul negru, zise el scuipând vorbele.

Carl privi într-o parte către Rovayo.

— E perspicace micul ticălos, nu-i aşa?

Poliţista din Rim făcu o grimasă şi se plasă între Carl şi scaun. Îi arătă băiatului hologramа Rimsec.

— Vezi asta? Ştii în ce necazuri ai intrat, fiule?

Băiatul îi răspunse cu o privire urâtă.

— Ştiu că minţi pentru el. Autoritatea Babilonului şi minciuni negre care îi acoperă pe slujitorii Satanei. Ştiu cine e stăpânul tău.

— Of, minunat.

— Marsalis, taci o clipă.

Rovayo închise palma, puse pistolul în toc şi îl scrută pe prizonier cu mâinile în şolduri:

— Eşti din Jesusland, nu-i aşa? Ai sărit gardul? Ai idee cât de repede te pot trimite înapoi acolo?

— Nu răspund în faţa legilor voastre. Nu mă plec în faţa lui Mammon şi Belial. Eu am fost ales.

În lumina cristalină a centrului comercial, chipul băiatului era palid şi ud de transpiraţie.

— Am trecut dincolo.

— Cu siguranţă, zise Carl plictisit.

— Marsalis!

— Hei, nu la *tine* s-a repezit cu porcăria de macetă.

Băiatul încercă să se ridice. Rovayo îl împinse în piept cu braţul întins, nerăbdătoare, făcând scaunul să alunece puţin în spate când el se prăbuşi la loc.

— Stai jos, îl sfătui ea.

Furia izbucni în ochii lui. Glasul i se ridică.

— Sunteţi *falşi judecători. Falşi făuritori de legi, cămătari, cufundaţi în păcatele puturoase ale cărnii şi corupţiei.*

Parcă ar fi vomitat ceva demult reprimat.

— *Nu mă veţi face să rătăcesc calea, nu veţi…*

— Vrei să-l fac să tacă?

— *… învinge, eu sunt mai presus de capcanele voastre. Judecata…*

— Nu, nu vreau. Vreau…

— *… vine. El este aici! El trăieşte, în carne şi oase,* printre noi! *Voi îl*

cunoaşteţi drept Merrin, dar nu ştiţi nimic, *el este…*

Tirada slăbi puţin, îşi pierdu o parte din furia sfredelitoare, iar Carl şi Rovayo se holbau amândoi la băiat cu un interes reînnoit.

— … *Conducătorul legiunilor Cerului*, sfârşi el nesigur.

— Merrin e *aici?* izbucni Carl. La bordul lui *Cat?* Acum?

Buzele băiatului se strânseră. Carl schimbă nişte priviri cu Rovayo. Ea îşi căută telefonul.

— Poţi izola locul ăsta?

— Asta fac.

Forma deja numărul. Duse telefonul la ureche şi se uită la el în timp ce asculta.

— Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare şi ieşire de pe *Cat.* S-ar putea să sculăm din pat câţiva oameni pentru asta, dar…

Telefonul ţiui datorită protocoalelor de ecranare, apoi se auzi o voce. Rovayo interveni peste ea.

— Alicia Rovayo, Cazuri Speciale. Identifică-mă, apoi dă-mi-l pe ofiţerul de serviciu de la Alcatraz.

Pauză. Ostentativ, Carl se întoarse cu spatele la băiatul de pe scaun. Întrebă detaşat:

— O să primim susţinere prin satelit?

Rovayo aprobă cu o mişcare a capului.

— Trebuie să fie ceva deasupra. Unul dintr-ai noştri, sau unul pe care să-l putem închiria. De obicei, cazurile Speciale pot. Alo? Da, sunt Rovayo, ascultă…

— Hei! Nu!

Carl nu avu cu adevărat nevoie de strigătul anonim. *Tanindo*, aşa cum îl învăţase de la Sutherland, funcţiona la un nivel superior al simţului de proximitate, iar meshul îl făcea şi mai susceptibil. Îl simţi pe băiat ridicându-se din scaun fără să fie nevoie să se întoarcă să-l vadă. Se întoarse oricum, lejer, şi surprinse cu coada ochiului tentativa de evadare, cu aceeaşi luciditate care îl salvase de la atacul cu maceta. Băiatul era deja în afara razei de acţiune a braţului său, căutându-şi adăpost pe o alee. Picioare încordate, capul aruncat pe spate, un efort brusc şi disperat pentru a prinde viteză. Nu era rău, având în vedere situaţia.

O văzu pe Rovayo înţepenind, încetând convorbirea cu Alcatraz. Îşi căută pistolul. El îi puse mâna pe braţ ca s-o liniştească şi clătină din cap.

— Lasă-l. Mă ocup eu.

— Dar tu…

— Relaxează-te. E meseria mea să fug după idioţi.

Se întoarse. I-ar fi plăcut pistolul, dar nu era timpul să discute despre asta…

— O să scape, strigă australianca.

Carl îi aruncă o privire ucigaşă, apoi se puse în mişcare. O alergare uşoară, pregătind un sprint, acumulând viteză şi motivaţie – intensitatea concentrată a vânătorii.

Era timpul să-l găsească pe Merrin şi să-l doboare.

Capitolul 38

Complet trează, terminată din cauza decalajului orar, astfel încât nici măcar synul nu mai reuşea s-o facă să se adune, stătea la fereastra camerei de hotel, privind în gol peste golf. Privilegiul COLIN – apartamente la etajele superioare, vedere neobstrucţionată. Luminile mărşăluind pe Bay Bridge îi conduceau privirea inexorabil către locul unde propriile lumini ale Oaklandului sclipeau de la marginea apei în sus, pe dealuri.

„Ce căcat ieftin!“

Norton voise să dea ordin de căutare şi reţinere în tot oraşul, dar nici ea, nici Coyle nu fuseseră interesaţi. Amândoi ştiau foarte bine unde era Marsalis, iar faptul că, practic, lipsea fără autorizaţie era cea mai mică problemă. Rovayo nu răspundea la telefon, iar semnificaţia acestui fapt ieşea la iveală pe faţa celuilalt poliţist ca vânătăile după o bătaie pe stradă. Sevgi nu era sigură dacă Rovayo şi Coyle fuseseră vreodată un cuplu, dar erau parteneri şi, de cele mai multe ori, asta era ceva mult mai profund. Miza era loialitatea – nu e neapărat necesar ca persoana pe care o accepţi în pat să-ţi salveze viaţa, atunci când vine momentul. Pe când era la NYPD, Sevgi avusese partea ei de relaţii nerecomandabile cu nişte colegi, dar niciodată, absolut niciodată nu trecuse de această limită cu cineva care îi era partener, nu pentru că nu fusese tentată, ci pentru că ar fi fost o prostie. Ca şi cum ai duce unul dintre vapoarele mari de patrulare din port în apele puţin adânci ale plajelor turistice cu nisip alb. Nu ştii unde pot să intre şi să se răstoarne.

„Nu ca acum, nu, Sev“, se strâmbă dispreţuitor synul la ea. „Pe ăsta îl ai sub control, nu-i aşa? Ape adânci şi chila plată, peste tot.“

„Of, taci.“

Nu era sigură de cât timp stătea acolo, absentă, în noaptea sclipitoare, când cineva începu să bată la uşă.

— Sevgi?

Clipi. Era vocea lui Norton, înfundată din cauza izolaţiei fonice a uşii şi uşor deformată.

Se instalaseră la barul hotelului cu ceva timp înainte, abia se atinseseră de băuturi şi nu vorbiseră prea mult. Cel puţin ei i se păruse că băuturile abia fuseseră atinse până când, din senin, el îi spusese încet: „E precum cocaina. Nu se creează mecanisme de apărare, pune prea multă presiune pe inima ta.“ Ea se holbase la el, conştientă că o prinsese cu ceva, dar incapabilă să dea vreun înţeles raţional cuvintelor. „Nu ştiu la ce te gândeşti, Tom“, răspunsese cu răceală. „Dar eu stau aici, gândindu-mă la Helena Larsen şi că încă nu l-am prins pe ticălosul care

a ucis-o.“ Era doar o jumătate de minciună.

Promisiunile pe care şi le făcuse ei înseşi şi trupului mutilat, atunci, în iunie, cântăreau greu ori de câte ori le lăsa să iasă la lumină.

Aşa că plecase din bar, părăsindu-l pe Norton cu un scurt „Noapte bună”. Acum i se părea că el rămăsese acolo mult timp.

— Sev? Eşti înăuntru?

Oftă şi îşi dădu drumul de pe pervazul ferestrei pe podea. Merse până la uşă şi o deschise. Norton se sprijinea de cadru cu un braţ ridicat, nu atât de beat pe cât îşi închipuise ea.

— Da, sunt aici, zise ea. Ce se petrece?

El zâmbi.

— O să-ţi placă la nebunie. Tocmai a sunat Coyle.

— Da?

Se întoarse, lăsând uşa deschisă.

— Intră! Şi ce s-a întâmplat? A năvălit acasă la Rovayo şi l-a scos cu forţa pe Marsalis din patul ei?

— Nu, nu chiar aşa.

Norton o urmă în cameră, aşteptând până când ea se întoarse cu faţa la el. Încă zâmbea.

Sevgi îşi încrucişă braţele.

— Deci?

— Rovayo şi Marsalis au luat cu asalt în seara asta *Bulgakov’s Cat,* au dat buzna în birourile Daskeen Azul şi au făcut scandal. Cineva s-a simţit ofensat şi s-a luat după Marsalis cu o macetă.

— *Ce?*

— Exact. Rovayo a cerut la Rimsec blocarea întregului ponton, iar Marsalis se află undeva, în burta bestiei, vânându-l pe artistul cu maceta, pentru că el crede că totul face parte dintr-o conspiraţie care îl va conduce la Merrin.

— Of, cred că glumeşti, fir-ar al dracului.

— Aş vrea eu.

— Bun, unde e Coyle?

— Acum vine încoace. Se îndreaptă spre locul petrecerii cu un detaşament de bătăuşi din forţele de ordine publică ale Rimsec după el. Am cam insistat să treacă pe aici şi să ne ia şi pe noi.

Sevgi îşi luă geaca de pe pat şi şi-o trase pe umeri.

— Ar fi trebuit să se mulţumească numai cu ea, mormăi, apoi îşi aminti brusc că nu mai era singură.

Norton se prefăcu că nu aude.

În măruntaiele lui *Bulgakov’s Cat,* Carl simţi dintr-odată o uşurare

bizară. Cel puţin acolo nu erau magazine.

Memoria pe termen scurt îi aduse un potop de imagini cu bulevarde nesfârşite, cu pavaj neted şi faţade schimbătoare, atât de multe încât individualitatea lor sfârşea prin a se contopi în tipare de interes perceptibile. Haine sub sticlă, exponate de muzeu în culori sobre sau ţipătoare, în funcţie de prada pe care erau făcute s-o atragă. Mici fragmente de tehnologie sub luminile sclipind slab. Mâncare şi băutură, aşezate în grămezi holo-realiste abundente, imitând imaginea fantomă a unui comerţ stradal.

Psihochimicalele explodau pe holodisplay-uri în dimensiuni la care fragmentele şi moleculele din care erau formate începeau să semene cu piesele fetiş din magazinele de electronice. Servicii şi bunuri intangibile, vândute în imagini cinematice largi, care nu ofereau aproape nicio conexiune inteligibilă cu produsul. Nivel după nivel de astfel de lucruri, alee după alee, un labirint de coridoare, ascensoare şi scări rulante, toate luminoase şi nesfârşite.

Le ignoră şi îl urmări pe băiatul cu maceta, ţinându-se atât de aproape pe cât îi permitea mulţimea rară de plimbăreţi nocturni.

Învăţase cu mult timp în urmă că atunci când cineva neantrenat este urmărit, în primele faze ale urmăririi se uită des în spate, dar prinde rapid încredere că urmăritorul nu e prin apropiere. Presupunea că e o tendinţă evolutivă – dacă marele prădător nu te prinde în primele câteva minute, probabil ai scăpat. În orice astfel de eveniment, şmecheria era să stai în urmă şi să laşi prada să-şi construiască această încredere, apoi să strângi laţul şi să o urmezi până te duce acolo unde vrei să ajungi. Rareori dădea greş.

Desigur, i-ar fi plăcut să aibă mai multă acoperire. Cumpărătorii întârziaţi erau rari şi, ceea ce înrăutăţea lucrurile, erau un amestec tipic de Rim, adică feţele albe sau negre erau mai puţin comune decât ale asiaticilor şi hispanicilor. Iar băiatul cu maceta părea să aibă o curioasă fixaţie asupra culorii pielii lui Carl. Putea să fie antica, obişnuita ură de rasă – la urma urmelor, băiatul venea din Jesusland şi bolborosea prostii religioase pe măsură, astfel că orice era posibil – dar chiar şi dacă nu era, băiatul cu maceta s-ar fi uitat înapoi după o figură neagră şi nu erau prea multe în mulţime. Carl voia ca el să vadă câteva, să fie brusc îngrozit, apoi uşurat, când imaginea dispărea. Cu cât mai des se întâmpla asta, cu atât mai des reacţia adrenalinei băiatului la o figură neagră ar fi scăzut şi el s-ar fi relaxat tot mai mult.

Rămase în urmă, se folosi de suprafeţele reflectorizante, de narcisismul înregistrărilor şi redărilor camerelor din mall, şi urmări cum răsucirile şi privirile frenetice aruncate în spate de prada sa se reduc la o

înaintare mai lentă, dar hotărâtă, prin mulţime. Rotirile întregului corp au devenit frecvente priviri aruncate peste umăr, apoi n-au mai fost nici măcar frecvente. Carl înaintă, rămânând în spatele grupurilor de oameni şi mergând cu genunchii îndoiţi acolo unde nu era nimeni mai înalt decât el care să-l acopere.

Apoi magazinele se terminară.

Coborau încet, dar sigur, folosind scări lucioase de marmură şi ascensoare ciudate, ca nişte cutii de bijuterii, mereu în jos. La început, Carl se gândi că s-ar putea să se întoarcă la Daskeen Azul, dar ajunseseră deja prea jos pentru asta, iar el nu credea că băiatul avea priceperea sau isteţimea să folosească o pistă dublă. În vitrine, preţurile scădeau. Spaţii libere de închiriat începură să se interpună printre magazinele ocupate. Holodisplay-urile erau proaste, mărfurile şi modul de vânzare mimau fără prea mare succes calitatea de pe puntea superioară. Serviciile oferite deveneau tot mai insalubre, sau cel puţin mai prost ambalate. „Avem Killbitch“, văzu scris cu un neon ieftin – nu era sigur la ce se referă, nu era sigur că-şi dorea aşa ceva. În altă parte, cineva desenase cu spray un imens dreptunghi gol pe vitrina de sticlă a unui spaţiu neocupat şi îl umpluse cu aceste cuvinte: „Cumpără Consumă Mori – o operă de artă demnă de urmărit”. Nimeni nu o curăţase.

Băiatul făcu stânga ieşind din fluxul de cumpărători şi o luă pe altă scară – de data asta, era un obiect utilitar din metal nelustruit şi nimeni altcineva nu o mai folosea. Când Carl ajunse lângă ea, auzi în puţ zăngănitul paşilor prăzii.

„Fir-ar să fie!“

Aşteptă până când sunetul metalic al paşilor încetă, apoi coborî după el, încercând să facă cât mai puţin zgomot. La fundul puţului se pomeni într-o secţiune de locuinţe ieftine, cu uşi de siguranţă simple, verzi, fixate în pereţii de un gri-mat, ale căror graffiti mâzgălite păreau aproape o uşurare. O vibraţie constantă a structurii sugera prezenţa unor motoare puternice pe undeva, prin apropiere. Pe jos era murdar, cu pete şi porţiuni prăfuite care trosneau sub picioare, cu mormane bine delimitate de resturi, măturate fie de maşinile mecanice de curăţenie, fie, probabil, de rezidenţii înşişi. O dovadă clară, dacă mai avea nevoie, că sistemele de nano-igienă nu ajungeau prea des acolo, jos. Presupunea că că asta era valabil pentru oricine altcineva care nu locuia acolo sau nu cunoştea vreun localnic.

Ceea ce, desigur, era perfect pentru Merrin.

Coridorul era pustiu. Şiruri după şiruri de uşi închise – şi nici urmă de băiatul cu maceta.

În faţă se deschideau coridoare spre stânga şi spre dreapta; iar

povestea se repeta când ajunse la ele şi cercetă perspectiva murdară pe care o ofereau. Tensiunea meshului se scurgea încet, pe măsură ce-şi dădea seama că prada lui intrase în pământ. Reţinu senzaţiile cât de mult putu, coborând prin pasajul din stânga, cu auzul încordat dincolo de vibraţiile motoarelor, în căutarea sunetelor de voci sau paşi. Foarte conştient – „ştiu, la dracu', ştiu" – că uşile pot avea camere de supraveghere şi, ori de câte ori trecea pe lângă una, creştea riscul de a fi detectat dacă prada lui se afla într-unul dintre apartamentele din spatele lor, urmărind ecranul.

O făcu oricum. Poate că băiatul cu maceta pusese mâna pe o altă armă şi era pregătit să-l ucidă pe omul negru.

Găsi o hartă a zonei, prinsă de un perete la următoarea intersecţie, o studie şi îşi făcu o idee despre cum arăta teritoriul. Peretele de lângă hartă oferea traducerea prin intermediul unor graffiti: „Mă tem că te afli aici – descurcă-te!" Zâmbi fără să vrea şi se retrase pe drumul pe care venise, intenţionând să caute cu atenţie – să-şi facă de lucru până când Rimsec intra acolo în forţă. Nu putea decât să spere că izolarea era eficientă.

În spatele lui, zgomotul unei uşi desfăcându-şi zăvoarele. Se răsuci, pregătindu-şi o poziţie de luptă, când o văzu pe femeie ieşind cu spatele prin uşa deschisă. Purta o salopetă informă, cu un logo pe care nu-l recunoscu, şi avea părul creţ adunat strâns într-o bentiţă. Ten de metisă, un joint neaprins îndesat în colţul gurii. Când se întoarse cu totul, el era din nou relaxat.

— Salut.

Ea îl cântări cu privirea din cap până-n picioare.

— Care-i problema, te-ai rătăcit?

— Ceva pe-acolo.

Îşi compuse un zâmbet pentru ea:

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip care lucrează Ia Daskeen Azul, dar cred că ori eu am luat-o prost, ori el.

— Pe bune?

Îşi dădu seama că ea se uita la geaca lui S(t)igma. Probabil corporaţia şi ceea ce făcea ea nu erau cunoscute în mod obişnuit atât de departe în vest, dar, dacă nu erai imun la emisiunile de ştiri ale Americii continentale, era greu să interpretezi greşit stilul de haină şi găitanele stridente de pe mâneci. Oftă.

— Caut de lucru, înţelegi, spuse mimând plictiseala. Tipul a zis că-mi poate face rost de câteva ore.

O altă evaluare scurtă. Femeia dădu din cap şi scoase jointul din gură, apoi se întoarse şi gesticulă cu el spre colţul cu harta.

— Vezi locul ăla, unde coridorul face la dreapta? O iei pe acolo, două străzi înainte, apoi prima la stânga. Te duce prin peretele despărţitor spre cala tribord. Cred că Daskeen are câteva locuri libere acolo. Nu eşti departe – probabil ai coborât pe scara greşită de pe bulevardul Margarita.

— Aşa e.

Lăsă pulsul reînnoit al meshului să se scurgă prin el ca o dorinţă.

— Mulţumesc mult.

— Pentru puţin. Uite, zise întinzându-i jointul. Dacă îţi capeţi slujba, sărbătoreşte.

— Hei, nu trebuie să…

— Ia-l odată.

Ţinu mâna întinsă până când el îl luă.

— Crezi că eu nu am fost aşa cum eşti tu acum?

— Mulţam. Îţi mulţumesc. Uite, mai bine…

— Sigur. Nu trebuie să întârzii la interviu.

El zâmbi şi dădu din cap, se răsuci şi se furişă rapid până la intersecţie. Imediat ce dădu colţul, o luă la fugă.

— *Cine e?*

— *Guava Diamond. Suntem descoperiţi, Claw Control. Repet, suntem descoperiţi. Trimisul cerului este în cel mai bun caz în pericol, în cel mai rău caz complet expus. Nu ştiu de-a ce dracu vă jucaţi acolo, dar asta s-a întâmplat din senin. Nu avem nicio acoperire şi nicio strategie de ieşire pentru care să pot garanta. Solicit evacuarea imediată.*

Peretele despărţitor era din nanofibră neagră, lucioasă, curat, strălucitor şi la fel de diferit faţă de pereţii gri ai secţiunii rezidenţiale cum era cămaşa lui cumpărată de la Hilton faţă de geaca de puşcăriaş pe care o purta pe deasupra. Marcaje de un galben viu delimitau sasurile de acces. După cum arătau, puteau fi uşor închise la nivel molecular, balamalele şi încuietorile făcând corp comun cu suprafaţa sasului, devenind un întreg impenetrabil. Trecu dincolo, înghiontit dintr-odată de amintiri de pe Marte. Îl izbi faptul că, încă de când coborâse de la nivelurile comerciale, locul îi aducea aminte de asta. De viaţa pe Marte. Chiar şi camaraderia îndatoritoarei metise, cu jointului oferit gratis.

„Să nu credeţi că o să vă lipsească toate astea”, zicea Sutherland zâmbindu-le. „Dar o să vă lipsească, beţivanilor. Aşteptaţi şi-o să vedeţi.”

Dincolo se întindea cala tribord.

Mai fusese pe pontoane industriale de câteva ori înainte, dar întotdeauna uita uşor ce proporţii aveau.

Când privea peste balustrada pasarelei pe care păşise avea senzaţia că vede un imens banc de testare dintr-o fabrică de telecabine. Spaţiul de încărcare era o pantă de cincizeci de metri care se ridica din ocean, cu un acoperiş vast din aceeaşi nanofibră ca peretele despărţitor, arcuit la o înălţime atât de mare încât ar fi putut să fie cerul nopţii.

Decupate în bază, mai mult de zece cale de lansare acţionate de cabluri se ridicau din apă spre fundurile magaziilor suspendate pe care le deserveau. Cablurile de nanofibră sclipeau pe canalele lor ca nişte frânghii de abanos, noi şi părând ude în strălucirea crudă a luminilor LCLS de deasupra. Poziţionate în diverse puncte, între intrările de dedesubt ale magaziilor şi mare, platforme suspendate solide susţineau o varietate de ambarcaţiuni marine fixate pe calele de lansare respective. O dantelărie de pasarele şi scări din oţel urcau pe laturile depozitelor pentru mentenanţă şi se agăţau de marginile exterioare ale dispozitivelor din partea de sus a docului. Macarale şi piloni se înălţau de pe suprafeţele în pantă. Siluete punctiforme mişunau prin jur şi strigăte slabe pluteau în toate direcţiile prin aerul rece ca al unei peşteri. Carl cercetă acoperişurile magaziilor în căutarea logoului Daskeen Azul, îl găsi pe a şasea unitate din şir şi începu să alerge.

— Guava Diamond?

— Încă pe poziţie.

— Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm…

— Ce? Mâncător de căcat bonobo ce eşti, mai bine mi-ai spune că am înţeles greşit.

— Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acţiona. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteţi pe cont propriu.

— O să vă pară al dracului de rău dacă reuşim să scăpăm teferi din asta.

— Repet, Guava Diamond, nu putem acţiona. Sugerăm să implementaţi Lizard imediat şi să fugiţi de pe Bulgakov's Cat *cât mai puteţi. S-ar putea să mai aveţi timp.*

Pauză.

— Fir-ar al dracului, eşti un om mort, Claw Control.

Şuierat static.

Carl ajunsese aproape la unitatea Daskeen Azul când cablurile care duceau la ea prinseră brusc viaţă.

Luminile mişcătoare de pe nanofibra neagră aflată în canalul ei aduceau mai degrabă a ceva care se topeşte şi curge decât a mişcare adevărată. Sezisă schimbarea după zgomotul făcut de motor când

cablurile începură să ridice încărcătura.

Undeva, la capătul cablurilor, un minisubmarin apăru pe platforma lui suspendată şi începu să urce.

„Să-i dăm drumul!“

Încă se afla la nivelul iniţial de acces pe care intrase, în spate şi la trei metri deasupra acoperişului şirului de magazii. Scări lungi şi înguste plecau de pe pasarela pe care stătea el, coborau printre unităţi şi se uneau cu o rampă de la nivelul inferior care trecea pe lângă toate magaziile. Porni de pe nivelul de acces spre uşile şi trapele care duceau în interiorul dispozitivelor. Mai jos, alte serii de scări şerpuiau şi se conectau cu pantele pe care erau construite calele de lansare.

Pe acoperişul unităţii Daskeen Azul se găseau trape, dar erau, cel mai probabil, închise din interior şi, chiar dacă nu ar fi fost, să intre în felul acesta ar fi însemnat cea mai bună cale de a fi împuşcat în dos. Carl încetini, alergând ghemuit, ajunse la colţul magaziei şi începu să coboare pe scările de pe o latură a ei.

Prin perete, murmurul motorului troliului răzbătu până la el. În suprafaţa de aliaj ondulat se deschideau câteva ferestre mici, iar în partea de jos a scărilor era o uşă închisă. Nu se putea intra uşor. Făcu o pauză şi îşi cântări opţiunile. Nu avea nicio armă şi nicio idee despre ce era în interiorul unităţii. Habar n-avea cu câţi angajaţi de la Daskeen Azul s-ar putea confrunta sau cu ce ar putea fi ei înarmaţi.

„Mda, deci aici e momentul când tu te retragi şi aştepţi cavaleria lui Rovayo.”

Dar el deja ştia că n-o să facă asta.

Se târî sub una dintre ferestre şi îşi îţi capul pe lângă ea, reuşind să zărească o frântură din ceea ce era în interior, de cealaltă parte a peretelui. O podea curăţată, carcase de şalupă depozitate şi alte dispozitive mai greu de identificat, panouri LCLS revărsându-şi lumina de pe pereţi şi tavan. Forma îndesată a troliului, la capătul calei de lansare – şi alte patru siluete adunate laolaltă. Îţi îngustă ochii – sticla era murdară, iar sistemul troliului acoperea destul de mult lumina dinăuntru. Toţi cei patru purtau geci Daskeen Azul şi faţa pe care o putea vedea clar era a unui necunoscut, un bărbat. Dar cel din profil, aflat alături de el, era băiatul cu maceta, gesticulând frenetic în faţa unei persoane pe care Carl o identifică drept Carmen Ren, după statură şi atitudine, înainte să-i poată distinge faţa. În mână avea un telefon pe care-l ţinea în jos, fără a-l folosi.

A patra persoană stătea cu spatele la fereastră şi avea păr lung, prins lejer într-o coadă care atârna sub gulerul gecii. Carl se uită la el şi o greutate i se lăsă peste piept. Nu avea nevoie să-i vadă faţa. Privise

aceeaşi siluetă îndepărtându-se de el, cu ochii minţii n-djinnului de pe *Horkan's Pride*, în liniştea de mormânt a coridoarelor navei. Îl văzuse oprindu-se, întorcându-se şi uitându-se în sus la camera de supraveghere, privind prin ea ca şi cum ar fi ştiut că acolo era Carl.

Acum se uita în jur ca şi când ar fi fost strigat.

Carl îşi trase capul înapoi, dar nu înainte de a vedea trăsăturile scobite, acum poate cu ceva mai multă carne pe oase, însă cu aceiaşi obraji colţuroşi, cu aceeaşi privire fixă şi goală. Verifica uşa, răsucindu-se cu o intuiţie provocată de greutatea privirii lui Carl.

Allen Merrin. Întors acasă de pe Marte.

Carl se retrase până la scară, spumegând. Cu pistolul Haag, pistolul lui Rovayo, *orice* pistol, ar fi năvălit pur şi simplu prin uşă şi ar fi terminat cu toate. Meshul şi instinctele de treisprezece ale lui Merrin, reflexele de luptă ale lui Carmen Ren şi numărul necunoscut de angajaţi de la Daskeen Azul – indiferent ce arme ar fi putut avea cei patru – n-ar fi contat. Ar fi umplut aerul cu gloanţe încă de la început, căutând să atingă cât mai mult trupurile, şi ar fi curăţat mizeria mai târziu.

Neînarmat, avea să sfârşească mort.

„Unde dracului sunteţi, Rimsec?"

Îi reveniră în minte cuvintele lui Rovayo: „Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare şi ieşire. S-ar putea să sculăm din pat câţiva oameni pentru asta, dar…"

„Dar nimic. Merrin şi amicii lui o să scape înainte ca adormiţii de la Rimsec să se spele pe ochi…"

Submarinul urca pe cala de lansare.

Şi se opri.

Carl privi în jos prin dantelăria de oţel a rampei pe care stătea. Leagănul se afla încă la o distanţă de vreo douăzeci de metri în josul pantei, încremenit acolo. În interiorul magaziei de andocare, motorul mergea în continuare, dar sunetul lui se modificase. Negrul de abanos al cablului încremenise în canalul său. Troliul era deconectat.

Se uită peste tot pe rampa de încărcare şi pretutindeni era aceeaşi poveste. Nicio mişcare: niciun cablu nu mai funcţiona.

Blocat. Fusese nedrept cu Rimsec.

Simţi ce avea să se întâmple cu o fracţiune de secundă înainte. Se desprinse de perete, schimbându-şi poziţia cu una de luptă, şi atunci uşa din faţa lui se deschise, la trei trepte mai jos. Meshul bubui în interiorul lui. Ren ieşi, cu ceilalţi bulucindu-se în urmă.

— … smulgeţi opritoarele platformei suspendate şi coborâţi-o. Nu e altă…

Ren îl văzu. Carl sări.

Numărul oponenţilor fu în avantajul lui. O izbi pe Ren, făcând-o să zboare înapoi pe pasarelă şi să cadă. Băiatul cu maceta răcni şi se repezi la el, dar în van. Carl pară, îi blocă un cot şi îi făcu vânt peste ceilalţi doi bărbaţi din spatele lui. Toţi trei se împleticiră în spaţiul îngust al uşii. Angajatul anonim de la Daskeen Azul scânci şi flutură stângaci o armă cu o singură mână, strigând: „Dă-te la o parte, dă-te dracului la o parte“. Carl identifică arma drept una pentru rechini şi i se strânse inima. Îşi luă avânt şi pătrunse prin uşă, făcându-i pe toţi să cadă grămadă. Puse mâna pe braţul celui cu arma şi i-l răsuci, forţându-l să cadă pe podea, apoi îl urmă în cădere şi-l lovi cu genunchiul în stomac. Pistolul se descărcă o dată, cu o simfonie de ţiuituri şi pocnete metalice atunci când încărcătura ucigaşă făcu găuri zdrenţuite în acoperiş. Apoi intră în posesia lui Carl, în timp ce omul care-l avusese se zbătea sub el, dezarmat. Carl se răsuci, îndreptă ţeava în jos şi apăsă pe trăgaci. Brusc, celălalt bărbat se transformă de la talie în sus în oase şi carne sfărâmată. Sânge şi bucăţi de ţesuturi ţâşniră, umplându-l din cap până-n picioare.

Simţul proximităţii îi semnală ceva în stânga. Carl se ridică şi se roti cu viteza meshului, când încă mai clipea, ca să-şi înlăture sângele din ochi.

Băiatul cu maceta se repezi la arma pentru rechini, urlând ceva despre monstruozităţi şi focurile iadului. De data asta, Carl apăsă pe trăgaci din pur reflex. Impactul îl aruncă pe băiat spre uşă şi îl sfâşie când încă mai era în aer. Urletul pieri la mijlocul silabei, peretele şi uşa mânjindu-se dintr-odată cu sânge. Carl icni văzând ce ravagii făcea pistolul…

…şi Merrin îl lovi dintr-o parte. Blocă pistolul exact în acelaşi fel în care Carl îl luase de la posesorul iniţial.

Carl gemu, iar atacul celuilalt treisprezece îi răsuci pe amândoi într-un dans împiedicat. Se strădui să ţină ţeava armei pentru rechini înclinată, la cât mai mai mare distanţă. Încercă o lovitură *tanindo,* însă Merrin cunoştea mişcarea. Se clătinară din nou, cu picioarele pe marginea deschizăturii din podeaua magaziei în care intra cala de lansare.

— Te căutam, scrâşni Carl.

Degetele lui Merrin i se înfipseră în încheietura mâinii. Carl dădu drumul pistolului prin gaura din podea. Acesta lovi rampa de dedesubt şi zdrăngăni greoi în cădere. Mai bine decât să fie pe-aproape şi să poată fi luat şi folosit Ren. Încercă o altă tehnică ca să se elibereze, ridicându-şi picioarele din deschizătură şi lovind cu cotul în stomacul lui Merrin. Celălalt treisprezece atenuă lovitura, îi agăţă glezna lui Carl cu un călcâi şi se prăbuşiră amândoi. Lovi şi el cu cotul, izbindu-l pe Carl în obraz.

Vederea i se tulbură. Merrin ajunse deasupra. Rânji la omul negru ca un lup.

— N-am traversat vidul ca să fiu ucis ca o rumegătoare, şuieră el. Să mor ca o vită gata să fie tranşată. Tu *nu ai înţeles* cine sunt eu.

Împinse cu antebraţul în gâtul lui Carl, apăsă şi începu să-i strivească laringele. Carl, cu vederea încă înceţoşată, alese singura opţiune rămasă: îşi folosi un picior ca pe o pârghie, se rostogoli şi căzură amândoi peste margine.

Nu fu o cădere lungă, doar de la înălţimea platformei suspendate, intrate în locaşul ei din partea de sus a rampei – cel mult trei metri. Dar impactul îi sili să se desprindă unul de altul şi se rostogoliră pe pantă, separat. Douăzeci de metri mai jos, masa de oţel solid a leagănului îi aştepta. Impactul avea să fie dureros.

Carl se ridică primul pe picioare şi încercă să se prindă cu un picior de cablul din canalul troliului. Talpa ghetei alunecă pe nanofibră şi îl frână, dar nu cu mult. Merrin plonjă pe lângă umărul lui, îl prinse şi îl eliberă. El lovi, rată şi alunecă împreună cu celălalt treisprezece. Platforma se contura în faţa lor, la fel şi curba netedă a carcasei submarinului în strânsoarea furcilor masive de fier. Merrin se lovi de ea, se desprinse cu viteza dată de mesh şi se ridică în picioare, ţinându-se de una dintre furci. Se întoarse spre Carl cu un rânjet batjocoritor. Carl intră în panică, îşi îndesă din nou cu putere piciorul sub cablu şi încercă să se ridice când genunchiul i se îndoia. Probabil lovise vreun brachet sau vreo traversă. Căderea i se opri la câţiva metri de punctul de impact cu platforma. Inerţia aproape că îl aruncă în picioare, repezindu-l apoi în jos către Merrin, ca pe un patinator nepriceput, luptându-se să rămână în poziţie verticală. Celălalt treisprezece icni: Carl venea de la o înălţime imposibilă. Carl izbi cu pumnul înainte, un reflex pe care nu ştia că-l are, şi-l nimeri pe Merrin într-o parte a gâtului, cu toată forţa năvalei lui.

Aproape că îşi rupse încheietura. Din cauza impactului, aceasta trosni, dar durerea se pierdu în explozia de bucurie sălbatică resimţită când Merrin se sufocă şi căzu. Pivotă şi se izbi de-o latură a submarinului. Merrin încercă un fel de mişcare de blocaj, dar era prea slabă. Carl o evită, prinse capul celuilalt treisprezece cu amândouă mâinile şi îl zdrobi pe ambele părţi, lovindu-l cât putea de tare de marginea furcii platformei. Merrin scoase un sunet furios, strangulat, iar braţele i se zbătură. Carl nu se sinchisi de lovitură, izbi capul celuilalt de metal din nou, şi din nou, şi din nou… Simţi împotrivirea bărbatului cedând în cele din urmă. Nu se opri.

Nu se opri decât atunci când sângele ţâşni brusc peste carcasa gri a

submarinului, împroşcându-i din nou faţa cu lichid cald.

Capitolul 39

Sevgi coborî treptele pasarelei prin potopul de lumini ale CSI şi prin noianul de specialişti care-şi instalau echipamentul.

Rimsec înconjurase întreaga cală tribord, îi scosese pe toţi afară pentru interogatorii şi nu mai lăsase pe nimeni să intre. La fiecare punct de acces de pe pasarelele superioare se vedeau uniforme, iar o navetă neagră, cu aspect de rechin, patrula pe ocean în lungul golfului. Pe marginea apei de la capătul calei de lansare, bărci gonflabile mai mici, ca nişte alge portocalii, se mişcau înainte şi înapoi odată cu valurile. Sub acoperişul boltit era o apăsătoare senzaţie de pustiu, de ceva gol, sfârşit.

Sevgi îşi pescui legitimaţia COLIN dintr-un buzunar şi o arătă ofiţerului supraveghetor de la magazia Daskeen Azul. O surprinse vagul imbold de nostalgie din zilele în care avea în palmă holoinsigna NYPD. De pe vremea când era poliţist. Ofiţerul îi răspunse cu o privire inexpresivă.

— Da, ce doreşti?

— Îl caut pe Carl Marsalis. Mi s-a spus că e încă aici, jos.

— Marsalis?

Femeia rămase nedumerită o clipă, apoi se lumină:

— A, despre ciudat vorbeşti? Tipul care a produs tot dezastrul ăsta?

Sevgi era prea supărată ca să-i atragă atenţia poliţistei din Rim asupra terminologiei. Aprobă cu o înclinare a capului. Ofiţerul arătă în josul pantei.

— Stă pe leagănul ăla gol, cel din partea opusă. Urma să-l luăm cu forţa pentru interogatoriu, dar nişte inşi de la Cazuri Speciale au sunat şi ne-au zis să-l lăsăm în pace, că poate să stea acolo şi toată noaptea, dacă vrea, zise făcând un gest plictisit. Cine sunt eu să mă cert cu cei de la Cazuri Speciale, nu-i aşa?

Sevgi murmură ceva în semn de înţelegere şi coborî pe scările de lângă cala de lansare Daskeen Azul.

Când ajunse la nivelul platformei goale, trebui să-şi croiască cu greu drum pe suprafaţa înclinată şi alunecoasă, clătinându-se de câteva ori şi ghemuindu-se ca să nu cadă. Ajunse la leagăn şi se agăţă uşurată de una dintre furci.

— Salut, zise cu o oarecare reţinere.

Marsalis privi în jos, aparent surprins să o întâlnească. Era pentru prima dată când ea îl vedea atât de indiferent la ceea ce îl înconjura, şi asta o uimi pe ea mai mult decât îl mirase pe el apariţia ei. Se întrebă în treacăt dacă era în stare de şoc. Avea hainele acoperite cu sânge uscat în pete mari şi inegale, iar pe faţă avea dâre pe unde se spălase, dar nu se

frecase probabil îndeajuns.

— Eşti bine? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Câteva vânătăi. Nimic serios. De când ai ajuns aici?

— Nu de mult. Am fost sus, să urlu la conducerea Daskeen Azul.

Sevgi se săltă pe leagăn, proptindu-se de furcă alături de el, şi îşi întinse picioarele în faţă.

— Deci se pare că până la urmă ai avut dreptate.

— Mda. Paranoia de treisprezece.

— Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e ceva atrăgător.

— Păi… nu caut să mi-o pun.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Nu, bănuiesc că ţi-a fost de ajuns pentru o singură noapte.

El ridică din nou din umeri, fără să se uite la ea.

— Daskeen Azul neagă că ar fi avut cunoştinţă de ceva, spuse ea. Din câte ştiu ei, Merrin, Ren şi Osborne erau angajaţi temporar, cu contracte reînnoite automat în fiecare lună dacă nu apărea vreo problemă, şi nu a apărut niciodată niciuna. Mint de-ngheaţă apele, dar nu ştiu dacă Rimsec o să poată dovedi asta.

— Osborne?

— Tipul care a sărit la tine cu maceta. Scott Osborne, imigrant din Jesusland. Legiştii Rimsec consideră că era unul dintre angajaţii Ward Biosupply care au fugit când a apărut Merrin acolo. ADN-ul se potriveşte cu urmele de aici şi de la Ward.

Dădu din cap.

— Şi Ren?

— Cu asta-i mai complicat. Nu avem urmele ei genetice la Ward, aşa că probabil că ea sau altcineva s-a dus acolo şi a curăţat după ce au plecat. Dar adunăm descrieri ale martorilor şi se pare că da, şi ea a fost acolo.

— Dar urmele genetice de aici? Le-au analizat?

— Încă nu, zise şi îl privi din nou, curioasă. Nu pari prea mulţumit.

— Nu sunt.

Sevgi se încruntă.

— Marsalis, s-a terminat. Te duci acasă acum. Ştii tu, înapoi la Londra şi la zona europeană fiţoasă în care te simţi în largul tău.

El înălţă o sprânceană, fixând apa.

— Ce noroc pe mine.

Brusc, Sevgi simţi pulsul accelerându-i-se în gât. Încercă să pară ironică:

— Ce e, o să-ţi fie dor de mine?

De data asta se întoarse să se uite la ea.

— Nu s-a terminat, Sevgi.

— Nu?

Simţi cum i se strecoară în voce fiorul macabru al scenei crimei:

— Păi, m-ai păcălit. Adică tocmai i-ai ucis pe toţi. Osborne şi tipul celălalt sunt acolo, sus, împrăştiaţi pe toţi pereţii şi pe podea. Lui Merrin i-ai sfărmat creierii. Eu aş zice că s-a cam terminat, tu nu?

— Şi Ren?

Sevgi flutură din mână, îndepărtând problema.

— O s-o prindem mai devreme sau mai târziu.

— Da? Ca atunci când a fugit de la Ward Biosupply?

— Marsalis, ce dracu', strici parada victoriei. Ren e o problemă colaterală, un detaliu cel mult. Merrin e mort, asta contează.

— Mda. Presupun că ar trebui să sărbătorim, nu?

— Aşa e, ar trebui.

Dădu din cap şi scotoci prin geaca lui de condamnat. Scoase o ţigară rulată manual şi o ridică în faţa ochilor ei, întrebător.

— Vrei?

— Ce e?

— Nu ştiu. Mi-a dat-o cineva. În caz că am motive să mă bucur.

Puse jointul în gură şi îl aprinse. Trase un fum, tuşi puţin.

— Ia, încearcă. Nu-i rău.

Ea îl luă şi trase. Fumul coborî, dulceag şi dens, drog îmbunătăţit şi încă ceva. Îl reţinu, apoi îi dădu drumul. Simţi tristeţea rece a dozei furişându-i-se prin membre. Tot felul de noduri păreau să se deznoade în capul ei. Trase din nou, expiră mai repede de data asta şi îi dădu înapoi ţigara.

— Spune-mi de ce nu eşti fericit, zise.

— Pentru că nu-mi place să fiu dus de nas, iar toată povestea să fie, din start, o înscenare.

Fumă un timp într-o tăcere posacă, apoi ridică jointul şi examină capătul aprins.

— Blestematele de mituri cu monştri.

— Hm?

— Monştrii, făcu el amar. Superterorişti, ucigaşi în serie, inteligenţe criminale. Mereu aceeaşi minciună. La fel am putea vorbi şi despre vârcolaci şi vampiri, nu e nicio diferenţă. Noi suntem cei buni, oamenii civilizaţi. Îngrămădiţi aici, în cercul nostru confortabil de lumină şi căldură, în oraşele şi locuinţele noastre, iar în afară – un gest larg, înfierbântându-se acum din cauza subiectului abordat – afară, în întuneric, pândesc monştrii. Răul cel Mare, Ameninţarea Tribului.

Ucideţi bestia şi totul va fi bine. Nu contează…

— Fumezi aia sau nu?

Clipi.

— Da, scuze. Poftim.

— Aşadar tu nu crezi că am ucis bestia?

— Ba da. Am ucis-o. Şi ce-i cu asta? Nu am găsit răspunsul. Încă nu ştim de ce Merrin s-a întors de pe Marte, sau ce rost au avut toate crimele alea.

— Ar fi trebuit să-l întrebi.

— Mda, bine. Ştii, în momentul ăla mi-a scăpat din vedere.

Ea îşi fixă vârfurile ghetelor. Se încruntă.

— Uite, poate că ai dreptate. Poate nu avem încă răspunsurile. Dar faptul că nu ştim despre ce a fost vorba nu înseamnă că n-ar trebui să fim fericiţi că i-am pus capăt.

— Nu i-am pus capăt. Ţi-am spus deja, toată treaba asta a fost o înscenare.

— Ei, haide. Ce fel de înscenare? Rovayo zice că i-ai luat complet prin surprindere pe cei de la Daskeen Azul. Nu se aşteptau să se întâmple asta.

— Am ajuns devreme.

— Cum adică?

Carl luă jointul de la ea.

— Am ajuns devreme. Nu se aşteptau ca eu să insist atât, probabil intenţionau ca lucrurile să se desfăşoare săptămâna viitoare.

— *Ce* să se desfăşoare săptămâna viitoare?

Exasperarea îi era uşor atenuată de ceea ce fumau.

— Crezi că Merrin a plănuit să te *lase* să-l omori?

— Nu ştiu, spuse el gânditor. Cu siguranţă nu s-a luptat atât de îndârjit cum mă aşteptam eu. Adică, în final am avut noroc, dar totul a părut, nu ştiu… moale. Oricum, nu asta e ideea. Ren ar fi putut interveni în orice moment să încline balanţa. Ea nu era rănită; tot ce-am făcut a fost s-o trântesc pe spate.

— Şi? Şi-a redus pierderile, s-a retras când a putut.

— După ce a fost partenera tipului în ultimele patru luni? Nu cred. Ren e o profesionistă, îi scrie-n frunte. Felul în care se mişcă, atitudinea. Felul cum te priveşte. Cineva ca ea nu intră în panică. Nu confundă un bărbat neînarmat cu o invazie a Rimsec.

— I-ai spus că eşti treisprezece?

El îi aruncă o privire obosită.

— Ei, i-ai spus?

— Da, i-am spus, dar…

— Atunci asta e.

Îşi îndoi un genunchi, răsucindu-se şi mai mult cu faţa la el:

— Asta a speriat-o. Uite ce e, Marsalis. Am fost pe lângă tine când începeai o luptă, şi *pe mine* m-a speriat. Iar eu ştiu ce e în realitate un treisprezece.

— Şi ea ştia. A avut grijă de unul în ultimele patru luni, nu uita.

— Nu e acelaşi lucru cu a înfrunta unul în luptă. Are o reacţie umană obişnuită la asta, o…

— Nu-i cazul femeii ăsteia.

— O, te crezi expert în femei, nu?

— Sunt expert în soldaţi, Sevgi. Iar Ren asta e. E soldatul cuiva, al aceleiaşi persoane care l-a adus pe Merrin de pe Marte. Şi oricine ar fi această persoană, din indiferent ce motive, se pregătea să-l vândă. Poate pentru că îşi îndeplinise scopul, poate pentru că noi ne-am apropiat prea mult de adevăr atunci, în Cuzco. Oricum ar fi – făcu semn cu capul în spate, spre agitaţia CSI de pe panta de deasupra lor – toate astea erau un deznodământ planificat. COLIN cu bocancul pe cadavrul bestiei, zâmbete largi pentru camerele de filmat, felicitări de jur-împrejur. Un final fericit.

— Nu-mi sună rău, murmură ea.

— Zău? zise suflând fumul în sus, spre acoperişul de nanofibră. Şi eu, care te credeam poliţist!

— Fost poliţist. Mă confunzi cu Rovayo. Ar trebui să încerci să deosebeşti femeile pe care le fuţi.

Luă jointul de la el, smucit. El o privi fumând câteva clipe, în tăcere. Ea se prefăcu că nu observă.

— Sevgi, zise în cele din urmă. Nu-mi spune că te bucuri să pleci, ştiind că ni s-a înscenat totul.

— Nu?

Îi întâlni privirea. Expiră cu putere fumul din plămâni peste el.

— Greşeşti, Marsalis. *Pot* să plec fericită, pentru că psihopatul care a tăiat-o în bucăţi pe Helena Larsen şi a mâncat-o e mort. Presupun că măcar pentru asta ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Mda. Poare că nu ştim de ce s-a întors Merrin, poate că nu o să aflăm niciodată. Dar pot să trăiesc cu asta, aşa cum am trăit şi cu mai multe alte cazuri nerezolvate decât îţi închipui, când lucram la Omucideri. Nu obţii întotdeauna un dosar curat. Viaţa e mizerabilă, la fel şi crimele. Uneori trebuie să te mulţumeşti că l-ai prins pe tipul cel rău şi să renunţi la restul.

Carl întoarse capul spre mare.

— Probabil că e ceva omenesc.

— Da, probabil.

— Norton o să fie mulţumit.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, suflă fumul, ţintuindu-l cu o altă privire.

— N-o să vorbim despre Tom Norton.

— Bine. N-o să vorbim despre Norton, n-o să vorbim despre Ren. N-o să vorbim despre nimic incomod, pentru că v-aţi prins monstrul şi asta e tot ce contează. Doamne, nu-i de mirare că voi, oamenii, aveţi atâtea belele.

Furia se aprinse în spatele ochilor ei.

— Noi, oamenii? Du-te dracului, Marsalis. Ştii ce? *Noi, oamenii,* avem acum o planetă mai paşnică decât a cunoscut vreodată rasa umană. Prosperitate, toleranţă, dreptate…

— Nu şi în Florida, din câte am observat.

— Of, ce vrei? Acolo e Jesusland. *Global,* lucrurile merg din ce în ce mai bine. Nu mai sunt războaie în Orientul Mijlociu…

— Deocamdată.

— … nici foamete în Africa, nici război cu China…

— Numai pentru că nimeni n-are destulă energie să-l continue.

— Nu. Pentru că am învăţat că a *continua* înseamnă să pierdem. *Nimeni* nu mai câştigă acum un război. Schimbarea e lentă, trebuie să vină din interior.

— Spune-le asta refugiaţilor din laboratoarele negre.

— Of, scuteşte-mă de pseudo-empatia asta. Nu dai două parale pe nişte evadaţi chinezi pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Te cunosc, Marsalis. Cei ca tine iau nedreptatea ca pe ceva personal – dacă nu ţi se întâmplă ţie sau cuiva despre care crezi că îţi aparţine, atunci nu te atinge de loc. Tu nu…

— *Mie mi s-a întâmplat, la dracu!*

Strigătul se desprinse, plutind în imensitatea spaţiului boltit. Sevgi se întrebă dacă îl auzise şi echipa Rimsec. Mâinile lui erau pe umerii ei, cu degetele înfipte în carne, capul aproape, ochii fixaţi într-ai ei. Nu mai fuseseră atât de aproape de când făcuseră sex, iar un lucru adânc îngropat, o subrutină ancestrală din genele ei, simţi proximitatea şi trimise pulsând vechile semnale confuze.

Era acea parte din ea pe care şi-o ura cel mai mult.

Îi susţinu privirea fixă. Întinse mâna şi strivi capătul aprins al ţigării pe dosul palmei lui.

Ceva izbucni în ochii lui, dar se şterse la fel de repede. Îşi desfăcu degetele cu o mişcare bruscă. Se retrase pentru o fracţiune de secundă. Ea îl chema înapoi cu privirea.

— Ia-ţi dracului mâinile de pe mine, şuieră.

— Crezi că…

Vocea îi suna răguşit. Se opri, înghiţi în sec şi o luă de la capăt.

— Crezi că nu pot simţi empatie pentru cineva din laboratoarele negre, pentru experimentele genetice întrupate? Eu *sunt* ca ei, Sevgi. Ce crezi că a fost Osprey? Eu *sunt* un experiment. Am crescut într-un mediu controlat, condus şi verificat de oameni îmbrăcaţi în nişte nenorocite de costume. Am pierdut…

Se opri din nou. De data asta ochii lui se îndepărtară de ai ei. O uşoară încruntare îi încreţi sprâncenele. Pentru o secundă, ei i se păru că avea să plângă şi simţi cum, din empatie, i se pune un nod în gât.

— Ticălosul, zise el încet.

Sevgi aşteptă, dar în cele din urmă trebui să-l îmboldească.

— Ce e?

Marsalis se uită la ea, iar ochii îi erau inundaţi de furie. Glasul îi rămase jos.

— Bambaren, zise. Nemernicul de Manco Bambaren.

— Ce-i cu el?

— Şi-a bătut joc de mine, acolo la Sacsayhuamin. A crezut că mi-au luat-o pe Marisol – mama mea surogat – când aveam paisprezece ani. Dar asta e la Lawman. La Osprey se face la unsprezece ani. Psihologie diferită.

— Şi?

— Era prea precis în detalii. Nu numai vârsta, ci şi altele. Vorbea despre bărbaţi în uniforme, interogatorii într-o rulotă metalică. Cei de la Osprey purtau cu toţii costume. Nu a existat nicio rulotă, întregul loc era conceput să fie eficient şi permanent.

Ea ridică din umeri.

— Poate a citit despre astea. A văzut înregistrări.

— Nu suna aşa, Sevgi. Suna personal. Ca şi cum ar fi fost implicat, spuse şi oftă. Ştiu. Paranoia de treisprezece, nu?

Ea ezită.

— E destul de subţire.

— Da.

Se uita dincolo de ea. Părea să facă un efort: îi văzu gura mişcându-se. EI îi prinse din nou privirea.

— Îmi pare rău că te-am înşfăcat aşa. Credeam că am sub control porcăria asta.

— E-n regulă. Numai să nu mai faci asta. Niciodată.

Carl luă jointul de la ea, cu blândeţe. Ajunsese un chiştoc şi fumega inegal acolo unde ea îl strivise. Mai stoarse ceva din el, trăgând adânc.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă cu o voce gâtuită, pentru că încerca să reţină fumul.

Ea făcu o grimasă.

— Urmările, cum am zis. O să vânăm detaliile timp de câteva luni, dar prioritatea cazului o să scadă. Undeva, cineva o să se prindă cum să facă rost de ceva tehnică majoră Marstech fără licenţă, şi o să ne concentrăm pe asta. Pe Merrin o să-l lăsăm pentru zilele ploioase.

— Mda. Aşa gândeam şi eu.

— Las-o baltă, Carl.

Dintr-un impuls, se întinse şi îi luă mâna, aceeaşi pe care o arsese.

— Las-o baltă şi pleacă. Eşti liber să mergi acasă. Ne ocupăm noi de problemele cu *familia,* cine ştie, poate ajungem undeva.

— Duceţi-vă acolo fără mine şi n-o să reuşiţi decât să fiţi ucişi.

Dar în timp ce spunea asta zâmbea.

— Ai văzut ce s-a întâmplat ultima oară.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Mă rog, poate o să abordăm problema mai puţin frontal.

Carl mârâi. Ridică întrebător chiştocul muribund. Sevgi scutură din cap, dar el îl mai ţinu între ei încă o secundă sau două. Apoi dădu din umeri, trase ultimul fum şi îl aruncă printre furcile leagănului, pe pantă în jos, până în apă.

— Aveţi grijă la ceea ce ar putea să urmeze, zise.

— O să avem.

Dincolo de bolta calei tribord, valurile începură să se îngrămădească, negre pe suprafaţa din aliaj metalic, în timp ce lumina dimineţii unei zile complet noi pătrundea înăuntru.

Capitolul 40

Întors la hotel, opaciză ferestrele pentru a opri lumina nedorită a zorilor. Decalajul orar şi durerile luptei îl împinseră prin apartamentul întunecos până în pat. Îşi aruncă hainele pe podea şi stătu în picioare, privind în jos la ele. *S(t)igma,* îi reamintea inscripţia de pe spatele gecii de puşcăriaş cu litere de un portocaliu aprins. Îi rămăsese amintirea Sevgi Ertekin făcându-i cu mâna – îl condusese până la platforma elicopterelor de pe *Bulgakov's Cat* şi îl urmărise plecând. Încă mai era acolo, cu un braţ ridicat, când *Cat* dispăruse în urma autocopterului, detaliile vizibile estompându-se.

Se strâmbă încercând să înlăture amintirea.

Desfăcu iritat patul, se ghemui în el şi trase cearceaful peste umăr.

Somnul veni şi se scufundă.

Telefonul.

Se rostogoli, trezindu-se în camera încă întunecoasă, convins că abia închisese ochii. Cifrele strălucind albastru îi contraziseră impresia: era 17.09. Dormise toată ziua. Ridică mâna, privind prosteşte ceasul pe care uitase să şi-l scoată, de parcă ceasul hotelului ar fi putut cumva să greşească. Încheietura îl durea de la lovitura orbească pe care i-o aplicase lui Merrin. O mişcă puţin, flexând-o. Ar fi putut fi chiar…

„Telefonul. Răspunde dracului…"

Bâjbâi după el, trăgându-şi receptorul audio la ureche.

— Da?

— Marsalis? Tu eşti?

O voce pe care ar fi trebuit s-o cunoască, dar, ameţit de somn, nu o recunoscu.

— Cine naiba e?

— A, deci tu eşti.

Numele veni imediat înainte ca el să-şi dea seama, cu întârziere, cui îi aparţinea tonul măsurat:

— Gianfranco di Palma. Biroul din Bruxelles.

Carl se ridică în pat, încruntându-se.

— Ce vrei?

— Tocmai am vorbit cu un oarecare agent Nicholson din New York.

Engleza perfectă a lui di Palma, cu un vag accent, curgea lejer.

— Din câte am înţeles, COLIN nu mai au nevoie de serviciile tale şi au aranjat să fie anulate toate acuzaţiile care ţi-au fost aduse în Republică. Se pare că o să te întorci foarte curând în Europa.

— Da? Ce noutate!

— Ei bine, nu cred că e nevoie să mai aşteptăm formalităţile. O să trimit o navetă UNGLA la SFO în seara asta. Dacă te-ai osteni să fii la terminalul suborbital la miezul nopţii…

— Nu, n-o să fiu.

— Poftim?

South Florida State se rotea în mintea lui, ca apele murdare refulând dintr-o scurgere blocată. Luă brusc o decizie, la fel de impulsivă ca literele de pe geaca lui S(t)igma.

— Am spus că poţi să te duci în pizda mă-tii, Di Palma. Scrie. În pizda mă-tii. Exact. M-ai lăsat să stau la pârnaie în Jesusland patru luni şi, după câte eforturi ai făcut să mă scoţi, aş putea fi încă acolo. Nu mi-ai mai plătit cheltuielile din *ianuarie*.

Pur şi simplu se înfuriase din senin, tremurând dintr-odată de mânie.

— Să nu crezi cumva că o să sar la dispoziţia ta doar pentru că, în sfârşit, ţi-ai scos scula din propriul cur. N-am terminat aici. Sunt departe de a termina, aşa că o să vin acasă când o să consider eu că am terminat.

Urmă o pauză îngheţată la celălalt capăt al liniei.

— Înţelegi, presupun, spuse di Palma insinuant, că nu eşti autorizat să operezi în afara jurisdicţiei UNGLA. Desigur, faci ce vrei cu timpul tău, dar noi nu putem fi de acord să mai ai vreun contact pe linie profesională cu COLIN sau cu Rim States Security Corps. În interesul…

— Ce-ai păţit, di Palma? N-ai cu ce scrie? Ţi-am zis să te duci în pizda mă-tii. Vrei să-ţi dictez pe litere?

— Te sfătuiesc serios să nu adopţi atitudinea asta.

— Da? Ei bine, eu te sfătuiesc serios să te duci să-ţi faci o clismă cu sodă caustică. Hai să vedem care dintre noi respectă mai bine indicaţiile.

Întrerupse legătura. Rămase un timp holbându-se la telefon.

„Aşa, deci. O să ne plătim biletul de suborbital din propriul buzunar, nu-i aşa? Şi la întoarcere o să ne căutăm o nouă slujbă?”

„Nu se va ajunge la asta. Au nevoie de mine mai mult decât de orgoliul ţepos al lui di Palma.”

„N-au nevoie de tine mai mult decât de o breşă în Acorduri. Şi exact asta o să fie dacă ridici din nou telefonul şi o suni pe Sevgi Ertekin. L-ai auzit. Niciun contact pe linie profesională.”

Stătea cu telefonul în mână.

„Du-te acasă, Carl. Le-ai dat monstrul, mai tragi o linie pe răboj, chiar alături de Gray. Lichidator de variante treisprezece, cel mai tare. Acceptă asta şi du-te acasă, poate ceri o mărire de salariu la întoarcere.”

Telefonul.

„Haide, las-o în pace. Nu-i faci nicio favoare insistând. Las-o să plece, aşa cum vrea.”

„Poate în realitate nu vrea să plece.”

„Of, ce atitudine de mascul alfa. Ce urmează, să formezi o trupă-omagiu pentru Angry Young? Oamenii trebuie să-şi vadă de vieţile lor, Carl.”

Strânse degetele pe plasticul neted al receptorului. Îl atinse cu capul. Îşi dădu seama dintr-odată că îl durea întreg corpul – zeci de mici, înţepătoare amintiri ale luptei cu Merrin.

„Merrin e mort, Carl. S-a terminat.”

„Mai e Norton. Labagiul mincinos a încercat să te omoare la New York, poate şi în Peru.”

„Nu ştii asta.”

„Mai e, totuşi, alături de ea. Dacă ea începe să pună întrebări jenante, ar putea să încerce s-o elimine, aşa cum a încercat şi cu tine.”

„Nu ştii dacă el a făcut asta. Şi oricum, e puţin cam prea cu ochii după Sevgi ca să lase să i se întâmple aşa ceva, ştii doar.“

Mârâi. Lăsă telefonul jos şi îl fixă din nou cu privirea.

„Renunţă, Carl. Nu faci decât să cauţi scuze ca să te bagi din nou în ceva în ce n-ai vrut să te amesteci încă de la început. Las-o baltă şi du-te acasă.”

Făcu o grimasă. Formă numărul din memorie.

Sevgi primi apelul pe drum, prin spaţiul aparent nesfârşit, destinat consumatorilor. Mulţimea de la sfârşitul după-amiezii înţesa centrul comercial şi magazinele cu acces liber, încetinindu-i paşii până la un fel de şchiopătat. Trebuia să reducă viteza şi să ţâşnească într-o parte ca să treacă pe lângă familiile angajate în discuţii sau cetele de tineri pierzându-şi vremea pe la vitrinele cu podoabe. Trebuia să stea la coadă la scările rulante care îşi desfăşurau traiectoriile lente, făcute pentru căscat gura în sus şi în jos prin ameţitoarele spaţii ca de catedrală, încărcate de rafturi cu produse. Trebuia să-şi croiască drum printre grămezile adunate ale vânătorilor de chilipiruri de sub holosemnele care indicau „reduceri, reduceri, reduceri”.

Fusese la fel toată ziua, la toate nivelurile superioare ale lui *Bulgakov’s Cat* pe unde mersese.

Simţea tentaţia de a scoate insigna şi pistolul ca să-şi facă loc, de parcă ar fi avut o mâncărime în stomac.

— Da, Ertekin.

— Aici Alcatraz Control. Am un apel transferat pentru tine, îl preiei?

— Transferat? întrebă, încruntându-se. De unde?

— Aparent din New York. Detectivul Williamson.

Căută prin amintiri – îl revăzu pe negrul înalt, masiv, printre

uniforme, bariere şi cadavrele împachetate din faţa locuinţei ei. Marsalis, aşezat pe treptele de la intrare, privind totul ca un turist, ca şi cum morţii nu ar fi avut nimic de-a face cu el. Aerul rece de octombrie şi sunetele niciodată potolite ale oraşului trezindu-se la viaţă. New Yorkul i se păru deodată la fel de îndepărtat ca Marte, iar împuşcăturile – o parte din trecutul ei îndepărtat.

— Da, îl preiau.

Williamson apăru – o imagine vălurită din cauza transferului.

— Domnişoara Ertekin?

— La telefon, răspunse respirând un pic mai greu din cauza mersului rapid printr-o librărie cu, slavă Domnului, ceva mai puţini clienţi.

— E un moment nepotrivit?

— Nu mai nepotrivit ca oricare altul. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

— Mai degrabă ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnişoară Ertekin. Avem câteva informaţii care s-ar putea să vă placă.

Ezită un moment.

— Am dat peste Larry Kasabian. Vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră.

Într-o clipă, ajunse din nou în acea ceaţă, cu sunetele înăbuşite ale robotului excavator şi câmpul, dimineaţa devreme, cu duhoarea subită de cadavre. Kasabian – alături de ea, dur şi tăcut, aruncând ocazional priviri rapide pe sub sprâncenele încruntate. Într-un rând, mişcase trist din cap către ea, cu un amalgam abia perceptibil de solidaritate şi oboseală, dar fără să vorbească. Era deja un obicei de săptămâni întregi – cu toţii aveau grijă la ce vorbeau. Afacerile Interne erau peste tot, cine ştie pe unde, autorizate să asculte electronic.

— Foarte frumos din partea lui Larry.

Evită o turmă de cumpărători – rumegători ieşiţi la păscut printre hainele bărbăteşti, oprindu-se brusc şi ocolindu-i.

— Şi e frumos că m-aţi sunat. Ce aveţi pentru mine?

— Îl avem, domnişoară Ertekin, pe cel de-al treilea om implicat în atacul asupra lui Alvaro Ortiz.

Ea aproape că se opri din nou, în spaţiul liber.

— E viu?

— Foarte. Are o gaură în umăr, dar altfel e teafăr. S-a luat la bătaie într-un bar din Brooklyn, a scos arma, iar locul s-a dovedit a fi plin de poliţai în afara serviciului.

Williamson chicoti.

— Îţi vine să crezi ce noroc avem?

— Deci nu e un băiat de pe aici?

— Nu, vine din Republică, de undeva din vest. Dirk Shindel. Are drept de rezidenţă în Uniune, având un bunic pe undeva, prin Maine, dar nu şi cetăţenie oficială. Nu-l putem lega de locul faptei prin urme genetice, dar e amestecat în asta.

— Cum aţi aflat?

— Îl presăm tare, zise Williamson nepăsător. Am pus pe capul lui una dintre echipele de psihologi de la Omucideri. Ideea e că Dirk al nostru era zăpăcit de la dozele de hormoni şi de syn luat de pe stradă atunci când s-a întâmplat treaba din Brooklyn. Ştii ce poate să facă un cocktail ca ăsta. Bolboroseşte ca un îmblânzitor de şerpi.

Sevgi simţi în lungul nervilor ei pulsaţia subtilă a propriei doze de syn – categoric nu din acela de pe stradă. Se strădui să chicotească politicos.

— Mda, am mai văzut asta. Ce-a spus despre Ortiz?

— A spus o grămadă de lucruri, pot să trimit dosarul dacă vrei. Esenţialul e că a fost angajat în Houston de un intermediar pe care nu l-a întâlnit, prieten al celorlalţi doi din echipă. Foarte mulţi bani, ceea ce era de aşteptat pentru o lovitură contra lui Ortiz, dar nu explică de ce au fost angajaţi indivizi de teapa asta. Shindel spune că a mai cotonogit oameni şi înainte, în Republică, dar echipa de psihologi crede că minte. Înclină să presupună că în cel mai bun caz a fost şofer sau om de rezervă.

— Şi ceilalţi?

— Da, Leroy Atkins. E tipul pe care, ăăă, prietenul tău îmbunătăţit genetic l-a doborât cu pistolul automat. A reieşit că are un oarecare cazier în Republică, dar e vorba strict de atacuri „loveşte şi fugi“. Un poliţist din Houston cu care am vorbit crede că Atkins ar fi putut trece la jocuri mai serioase în ultimii doi ani, cât a fost plecat la muncă. Nu-l pot prinde cu nimic, sunt doar zvonuri de pe stradă şi conexiuni Yaroshanko de la un n-djinn de pe Coasta de Vest, închiriat de Houston. La fel şi celălalt tip, hmm, Fabiano, Angel Fabiano. Rezident în Houston, având ceva legături cu bandele de acolo. A făcut închisoare încă de când era puşti, dar numai pentru posesie de abortive, cu intenţia de a le vinde, şi câteva infracţiuni violente. Dar Houston consideră că şi el ar fi putut avansa. E cunoscut ca asociat al lui Atkins.

— Bine.

Lipsa de loialitate faţă de Norton o rodea, suficient de adânc cât să se încordeze într-o grimasă. Întrebă oricum:

— Shindel a avut ceva de spus despre Marsalis?

— Marsalis? Treisprezecele?

Urmă o pauză în care probabil Williamson scotocea prin raport.

— Nu. Nimic în afară de: „Am fi putut rezolva toată treaba dacă

ciudatul ăla de cioroi n-ar fi fost acolo. Scuze.”

— Scuze?

— Da, zise Williamson, şi tonul lui se transformă într-unul de un amuzament amar. Unul dintre membrii echipei de psihologi are aceeaşi culoare ca mine. Avem de-a face cu un jesuslander sensibil.

Sevgi mormăi.

— Probabil vorbea synul. V-au spus cum de au ajuns în faţa uşii mele?

— Da, şi era supărat din cauza asta. Ne-au spus că îl urmăreau pe Ortiz de săptămâni întregi, cartografiindu-i mişcările. Se pare că deja trecuse de cafeneaua care îi plăcea lui, pe West 97th, iar ei urmau să-l prindă acolo, pe role, şi să-l împuşte la ieşire. Rolele sunt un vechi accesoriu *sicario* în Houston. Bune pentru lovituri în centrul oraşului, unde traficul e aglomerat şi lent. Oricum, după cum povesteşte Shindel, Ortiz a schimbat rutina şi s-a îndreptat brusc spre periferiile rezidenţiale, iar ei s-au luat după el, dar abia puteau ţine pasul. Până să ajungă pe 118, le ieşise limba de-un cot şi nu mai voiau decât să-şi termine treaba.

— Foarte profesionist.

Auzea lejeritatea propriului ei ton. Dezvinovăţirea lui Norton sufla prin ea ca o adiere răcoroasă. Găsi chiar un zâmbet pentru idioata cu faţa pictată care se izbi de ea venind din spatele unei coloane de sprijin şi apoi se retrase cu scuze şi zâmbete.

— Aşa-i, aprobă Williamson. Nu-i chiar spuma Houstonului, se pare.

— Nu.

Detectivul din New York ezită puţin.

— După cum spuneam, am vorbit cu Kasabian. Mi-a zis că ai vrea să ştii. Voia să amâne până te întorci în oraş, dar te-am văzut la ştirile din Rim, azi-dimineaţă. Aşa că mi-am închipuit că Rim, de unde e originar Ortiz, s-ar putea lega cu ceea ce faci tu acolo.

Conferinţa de presă, organizată în grabă într-o grădină a guvernului, pe o punte din mijlocul navei, raportul ei sec despre lipsa de progres, amortizat de declaraţii rigide despre eforturile coordonate ale Rimsec şi ale securităţii navei, o declaraţie scurtă şi pompoasă din partea asistentului unui politician local – toate păreau să alunece în trecut cu viteză alarmantă. Făcu rapid legătura cu senzaţia avută pe autostradă, când ieşise din Cuzco – simţul trecerii timpului care i se strecura parcă printre degete. Marsalis îi era alături, ca o stâncă neagră pe care s-ar fi putut urca. Zâmbi strâmb. Alungă imaginea şi, odată cu ea, un alt cumpărător năuc care-i stătea în drum.

— Bine, ascultă, doamnă detectiv, apreciez că ţi-ai dat osteneala să-mi comunici. O să văd dacă-ţi pot întoarce cândva serviciul.

— Nu-i nevoie. Cum spuneam, am văzut ştirile. Zilele astea se tot vorbeşte despre cooperarea între agenţiile americane, multă vorbărie. M-am gândit că poate ar fi cazul să şi înceapă să *existe* aşa ceva.

— Am auzit asta. Poţi trimite dosarul Shindel la Rimsec, la Alcatraz? Îl iau de acolo mai târziu.

— O s-o fac. Sper să ajute.

Apelul din New York se încheie cu un păcănit, luând cu el accentul lui Williamson şi iarna din oraş. O lăsă cu fâsâitul static al satelitului, aproape ca o şoaptă, şi cu nimic altceva.

— Nimic. Asta încerc să-ţi spun.

Carl scutură iritat din cap.

— Matthew, ţi-am zis că nu mi se pare în regulă tipul ăsta. Eşti sigur?

— Sunt mai mult decât sigur, Carl. Acurateţe matematică. Setul de asocieri al lui Tom Norton e atât de aproape de perfecţiunea cetăţenească pe cât e omeneşte posibil. Cea mai mare hibă pe care am putut-o găsi e un indiciu din baza de date, cum că fratele lui l-ar fi putut ajuta să obţină postul la COLIN. Dar e vorba de un cuvânt şoptit în urechea potrivită, nu de nepotism pe faţă. Şi asta a fost cu ani în urmă, nu s-a întâmplat mereu.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. De fapt, informaţiile sugerează că el şi fratele lui nu se înţeleg chiar aşa de bine. Relaţiile între fraţii de acelaşi sex sunt adesea combative, iar în cazul de faţă, se pare că fraţii Norton şi-au rezolvat-o pe a lor locuind la capete opuse ale continentului.

Carl privea în gol pe fereastra hotelului, la seara care deja începea să întunece cerul. Reflexia lui îi întorcea privirea, împresurându-l. Puse cotul îndoit pe geam şi se sprijini cu antebraţul deasupra capului, cu degetele prin păr. Aşa obişnuia Marisol să…

— Şi lovitura din New York? Faptul că numai o singură persoană ştia unde dormisem?

— O coincidenţă, zise Matthew rigid.

Îşi întâlni ochii reflectaţi în sticlă.

— Din punctul meu de vedere, nu prea pare aşa.

— Coincidenţele nu par niciodată aşa. Nu e în natura umană să le acceptăm ca atare. Ca treisprezece, ai o predispoziţie sporită spre paranoia care să susţină asta.

Carl făcu o grimasă.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, Matt, că…

— Matthew.

— Da, Matthew. Scuze. Ţi-a trecut vreodată prin minte că pentru un

treisprezece, pentru cineva care nu se adaptează bine dinamicii de grup, paranoia ar putea fi o caracteristică utilă?

— Da, şi selectivă în evoluţie, de asemenea.

Tonul didactic al hackerului nu se modificase. Nu se modifica aproape niciodată; didacticismul făcea parte din natura lui Matthew.

— Dar nu asta e ideea. Intuiţia umană e înşelătoare, pentru că nu e întotdeauna logică. Nu e în mod necesar o trăsătură potrivită pentru mediul în care trăim sau pentru matematicile care stau la baza lui. Când reflectă forma matematică, e o indicaţie clară a capacităţii inerente de a detecta acea matematică.

— Dar nu şi când sunt în conflict.

Carl îşi sprijini fruntea pe fereastră. Mai avuseseră discuţia asta înainte, de nenumărate ori.

— Corect?

— Nu când sunt în conflict, aprobă Matthew. Când se contrazic, matematica rămâne corectă. Intuiţia abia dacă indică o nepotrivire a capacităţilor dezvoltate cu un mediu schimbat sau în schimbare.

— Deci Norton e curat?

— Norton e curat.

Carl întoarse spatele reflexiei lui. Se sprijini pe fereastră şi privi de jur-împrejurul camerei în care era prizonier. Recunoscu reflexul – căutarea căilor de ieşire. Ce prostie, uşa era chiar acolo.

„Foloseşte-o, dobitocule.”

— Nu te-a deranjat niciodată? întrebă în telefon.

— Ce să mă deranjeze, Carl?

— Toate astea.

Gesticulă ca şi cum Matthew l-ar fi putut vedea:

— Jacobsen, Acordurile alea idioate, Agenţia şi forţele. Faptul că trebuie să ai licenţă, ca pentru o substanţă periculoasă.

— În măsura în care fişierele de identificare personală sunt o formă de licenţă socială, cu toţii avem licenţă, atât oamenii obişnuiţi, cât şi variantele. Dacă tipul de licenţă reflectă gradele de risc social, înseamnă că e ceva rău?

Carl oftă.

— Bine, las-o baltă. Întreb persoana nepotrivită.

— În ce fel?

— Păi, fără supărare, eşti defect. Întregul tău profil este post-autist. Aici vorbim despre ceva emoţional.

— Domeniul meu emoţional a fost reechilibrat şi extins pe cale psihochimică.

— Da, de către un n-djinn. Îmi pare rău, Matthew, nu ştiu de ce te bat

la cap cu treburile astea. Nu eşti mai normal decât mine.

— Lăsând pe moment deoparte problema a ce anume consideri tu un om normal, ce te face să crezi că ai primi un răspuns mai valid de la unul dintre ei? Oamenii normali sunt mai dotaţi în a descoperi adevărurile etice complexe?

Carl se gândi.

— Nu, din câte am observat, admise posac. Nu.

— Deci percepţia mea asupra ordinii post-Jacobsen probabil nu e nici mai mult, nici mai puţin utilă decât a oricărei alte persoane raţionale.

— Da, dar exact ăsta e marele clenci.

Carl zâmbi. Îi plăcea tare mult să-l facă să se simtă prost pe hacker, cu mintea lui super-echilibrată, în principal pentru că nu reuşea foarte des.

— Nu e vorba *despre* persoanele raţionale. În Raportul Jacobsen nu se punea problema unei reacţii raţionale la licenţele genetice, ci era vorba despre un grup de oameni raţionali, care încearcă să încheie un târg cu masa stupidă a omenirii iraţionale. Lunaticii religioşi, puriştii rasişti, întregul echipaj al sfârşitului de civilizaţie.

O clipă, privi în gol înspre un colţ al camerei.

— Adică, nu-ţi aminteşti toată povestea din ’89-’90? Demonstraţiile? Veninul din presă? Mulţimile adunate la sediile şi bazele armatei, doborând gardurile?

— Ba da. Îmi amintesc. Dar nu m-a deranjat.

Carl ridică din umeri.

— Mă rog, voi nu i-aţi speriat aşa cum i-am speriat noi.

— Şi, totuşi, Jacobsen nu a însemnat o capitulare în faţa forţelor pe care le descrii tu. Raportul e o critică atât la adresa reacţiilor iraţionale, cât şi a gândirii simpliste.

— Mda. Dar uite cine a ajuns la pârnaie.

Matthew nu spuse nimic. Carl revăzu rânjetul de lup al lui Stephane Nevant şi se frecă la ochi ca să-l facă să dispară.

— Păi, Matt, mulţumesc…

— Matthew.

— Scuze. Matthew. Mulţumesc că l-ai verificat pe Norton, bine? Mai vorbim.

Închise. Aruncă telefonul pe pat şi se îmbrăcă repede în hainele cele mai puţin uzate şi pătate de sânge din garderoba lui limitată. Ieşi din camera de hotel, se opri puţin în faţa uşii lui Sevgi Ertekin, apoi pufni exasperat şi se furişă mai departe. Aşteptă zece secunde lungi în faţa liftului, apoi împinse uşa de la scările de urgenţă şi coborî treptele două câte două. Traversă holul în pas alert şi ieşi în oraş. Merse pe jos doar

până la strada următoare ca să simtă atmosfera serii, apoi făcu semn unui auto-taxi.

Interiorul era slab luminat şi confortabil, o cavitate scumpă şi neagră din imitaţie de piele, cu fante înguste pentru vederea spre stradă. Pe panoul frontal, un ecran incasabil se trezi la viaţă şi i-l prezentă pe şoferul-interfaţă, o femeie mai degrabă idealizată. Frumuseţe generică de Rim, amestecul clasic hispano-asiatic. Păr negru, prins cu agrafe, puţin ondulat, sacou şic cu guler înalt. Avea ceva din Carmen Ren în trăsături şi atitudine, dar adusă în mod artificial la o perfecţiune inumană. Vocea era o imitaţie de Asia Badawi.

— Bună seara, domnule. Bine aţi venit la Cable Cars. Ce destinaţie aţi ales în seara asta?

Ezită. Sutherland, o ştia, n-ar fi fost prea impresionat.

„Sutherland e, naibii, pe Marte.“

— Du-mă undeva unde să se lase cu bătaie, zise.

Detaşat şi neglijent din cauza decalajului orar, a somnului prelungit şi a luptei din ziua trecută, nici măcar nu observă silueta din colţ, care îl urmărise părăsind hotelul, sau automobilul neînregistrat care alunecă din parcarea de pe cealaltă parte a străzii şi intră în trafic în spatele taxiului.

Capitolul 41

Săptămâna lui Dougie Kwang se anunţase a fi de rahat încă de la început, şi nici seara aceea nu arăta mai bine. Era deja cu trei jocuri în urma lui Valdez, pândind colţurile mesei, izbind violent şi răsunător cu tacul să-şi elibereze mintea. Tehnica lui – „dacă vrei să-i spui aşa“, spumega el – în general doar făcea bilele să se ciocnească şi să cadă mai mult alături de buzunare decât în interior. Ştia că furia era exact motivul pentru care pierdea, dar nu se putea scutura de ea. Prea multe lucruri mergeau prost în jurul lui.

Transportul lui Wundawari nu reuşise să treacă de Controlul Tranzitului Maritim la Jakarta; Wundawari însăşi se afla acum într-o închisoare indoneziană din cauza unor acuzaţii false, până când mizerabilii ei de avocaţi din Seattle puteau trage sforile ca s-o elibereze. Banii se terminaseră. „Achită-ţi datoriile”, îl avertizase sec tipul din Seattle. „Cu ceea ce ai mai putea obţine în compensaţie de la Tranzit Maritim, o să-mi plăteşti în rate“. Dougie ar fi putut să-l sune să-i rezolve problema, dar Wundawari n-ar fi fost închisă, iar asta o ştiau şi el, şi cei din Seattle. Ea era prea moale, provenea din mediul celor avuţi din Kuala Lumpur şi din întreaga creşă de răsfăţaţi din Freeport. Plătea oricât voiau cei din Seattle.

Nici pe stradă lucrurile nu stăteau mai bine. Cei de la Alcatraz năvăleau peste tot, iar şefii de la Rimsec interveneau la niveluri la care de obicei nu se oboseau să coboare. Încă nu putuse descoperi de ce. O porcărie cu o razie, noaptea trecută, pe un ponton industrial – şi urmările acesteia –, dar niciunul dintre contactele lui plătite din interiorul maşinăriei Rimsec nu avea o poziţie destul de înaltă ca să ştie mai multe. Mai important, erau prea îngroziţi de Alcatraz ca să rişte să adulmece mai îndeaproape. Rezultatul final era că el nu se putea mişca, fir-ar al dracului, nicăieri la nord de Selby sau la vest de Boulevard şi chiar şi în teritoriul Hunter Point transpira mai mult decât ar fi trebuit. Iar graniţa frigea deja de *luni* întregi şi niciuna dintre bandele pe care le ştia nu reuşea să facă decât trafic de carne vie – în majoritate fete albe, frigide, cu care dura o grămadă până să le introduci pe piaţă, şi nici măcar nu aveau prea mare cerere.

Mama tot mai tuşea. Tot nu-şi lua pilulele alea de căcat.

Acum Valdez îşi căuta poziţia, după un alt eşec de tip „prea tare, prea repede“, cu două puncte plutind frumos şi uşor peste buzunarele deschise, cu unghiuri libere peste tot; apoi bila 8 ricoşă, lovindu-se de margine – una dintre şmecheriile ieftine ale lui Valdez, pe care ar fi putut-o face şi cu ochii închişi dacă voia. Alţi cincizeci de parai. El ar

fi…

Dar Valdez se încruntă în loc să-şi ridice bărbia de pe tac. Îşi îndreptă spatele şi ocoli masa până la Dougie, cu ochii îngustaţi.

— Hei, *pengo mio*. Spuneai că Elvira *nu* lucrează în seara asta? zise şi făcu semn cu capul prin întunericul barului. Pentru că dacă aia nu e muncă, atunci ai o problemă.

Aşa că Dougie aruncă o privire în direcţia în care se uita Valdez şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, iat-o pe Elvie pe scaunul ei, cu spatele la bar, cu coatele în jos şi sânii înghesuiţi în bluza roşie pe care i-o cumpărase el în mai, cu picioarele făcând tot felul de scheme pe cadrul scaunului, şi toate astea pentru acel negru imens, instalat pe scaunul de alături, care se uita la ea de parcă ar fi fost un fruct, pe o tarabă de pe Meade Avenue.

Era prea mult, fir-ar al dracului.

Apucă tacul cu o mână, la o jumătate de metru de capătul unde se îngroşa, inversă priza şi porni spre bar ţinându-l în jos, pe o parte. Elvira îl văzu venind, făcu mutra aia tâmpită a ei şi încetă cu pălăvrăgeala. Dougie lăsă tăcerea să lucreze în favoarea lui, mai făcu câţiva paşi şi încremeni la un metru şi jumătate de umărul negrului.

— Faci o greşeală, amice, zise răsuflând zgomotos; furia îi mânjea glasul ca o vopsea scursă pe un logo ieftin. Vezi tu, Elvira nu lucrează în seara asta. Dacă vrei o păsărică ieftină, mai bine vii şi te întâlneşti cu ea în altă zi. Ai priceput?

— Stăteam doar de vorbă.

Intonaţia negrului era calmă şi rezonabilă, aproape plictisită. Avea şi un accent ciudat. Nici măcar nu se uita la Dougie.

— Dacă Elvira nu lucrează, bănuiesc că e liberă să facă asta, nu-i aşa?

Dougie simţi greutatea acelei zilei năvălind peste el cu o putere demolatoare.

— Nu cred că ai fost atent, spuse sugrumat.

Şi atunci negrul se uită la el, prinzând cu o mişcare bruscă a ochilor lui privirea lui Dougie, ca un jucător care prinde o minge joasă pe Monster Park.

— Ba da, zise.

Replica îl încremeni pe Dougie, făcându-l să dea înapoi, cu tacul pe lângă el, pentru că, într-un fel, nu-şi dădea prea bine seama dacă tipul ăsta o căuta cu lumânarea. Simţea ceva ca o alunecare, ca o gheaţă sub roţi atunci când te aştepţi mai puţin. Ştia că trebuia să-i dea înainte, nu era mai nimeni în seara aceea în bar, dar Valdez îl urmărea, la fel şi barmanul şi alţi câţiva, şi orice s-ar fi întâmplat, s-ar fi dus vorba pe stradă până dimineaţa – *trebuia* să-l pună pe tip cu botul pe labe –, dar i

se clătina pământul sub picioare, nu mai avea siguranţă, nu-l putea citi pe tip şi nu-i putea anticipa reacţiile.

Strânse tacul în mână.

— Dacă încerci să mă loveşti cu chestia aia – spuse blând negrul – o să te omor.

Lui Dougie îi tresări inima în piept. Simţi scânteia furiei aţâţate, prea mult timp reţinută – dintr-odată nu se mai putea baza pe ea. În spaţiul liber se strecură glasul mic al prudenţei, picurând ca ploaia. Inspiră adânc, silindu-se să uite.

— Uşa e acolo, zise. Pleacă dracului.

— Mă dor picioarele.

Aşa că Dougie roti tacul aşa cum ştiuse că o s-o facă în sinea lui. Dinţii i se dezgoliră în rânjetul de rechin alimentat de adrenalina prea mult reţinută.

Într-o astfel de situaţie, ce mama dracului mai putea să facă?

Chiar în momentul izbucnirii bătăii, Carl simţi un mic fior de dezamăgire. Gangsterul acela de doi bani din faţa lui avea, poate, ceva mai mult curaj decât majoritatea peştilor, dar, până la urmă, nu era un adversar real, nu era o ameninţare adevărată.

„Da, ca şi cum te-ai fi aşteptat la altceva aici, într-un bar cu pereţii negri ca un buncăr, într-o mahala ruinată de la marginea unui şantier naval nu prea automatizat!" De parcă n-ar fi discutat cu autotaxiul şi n-ar fi pierdut o grămadă de vreme cercetând străzile pustii. „Recunoaşte, beţivane, asta este exact ceea ce căutai. Asta voiai. Bucură-te!"

Avea lupta atât de bine conturată în minte, încât totul părea prestabilit. Se săltase deja din scaun, distribuindu-şi o parte din greutate în braţul cu care se sprijinea de bar, iar în picioare – mai mult decât o arăta. Sesiză tremurul din braţul celuilalt, apucă un picior al scaunului şi îl azvârli cu putere în sus. Capătul scaunului îl lovi şi i se înfipse în faţă şi în piept. Impulsul pe care rotaţia i-l imprimase scaunului făcu tacul să se răsucească şi-l blocă în totalitate – lovitura nereuşind să ajungă mai sus de talie. Îi dădu drumul şi făcu un pas înainte, în timp ce peştele dădea înapoi, cu mâna pe tăietura de pe faţă. Scaunul se rostogoli. Carl îl seceră de la distanţă, lovindu-l cât putu de tare într-o parte a gâtului pe care nu şi-o putea proteja.

Peştele se izbi de podea fiind, după toate aparenţele, mort. Elvira ţipă.

La masa de biliard, prietenul ras în cap al peştelui rămăsese şocat, fără să se poată mişca, ţinând tacul în faţa corpului, ca pe un scut, cu ambele mâini. Carl înaintă câţiva paşi, cu simţul proximităţii detaşat de

ceea ce se petrecea în întreaga încăpere.

— Ei bine? se răsti el.

Erau cel mult şase metri; dacă cheliosul avea pistol, n-ar fi reuşit să-l scoată înainte să sară Carl asupra lui. Îi citi pe faţă că şi el ştia asta.

Vederea periferică, în stânga. Barmanul, scotocind după ceva – telefon sau armă. Carl întinse o mână cu degetul ridicat.

— Nu.

Pe podea, peştele gemu şi se mişcă. Carl cercetă fiecare chip din bar, evaluând posibilele reacţii, apoi îl izbi în cap pe cel doborât. Geamătul încetă.

— Cum îl cheamă? îi întrebă pe toţi.

— Ăă, Dougie, răspunse barmanul. Dougie Kwang.

— Bine. Cine e prieten foarte bun cu Dougie Kwang şi ar vrea să stea de vorbă cu mine, să rămână. Ceilalţi ar face mai bine să plece.

Foşnet zorit de picioare, scrâşnet de scaune mutate în grabă. Cei câţiva se repezeau să plece.

Uşa se deschise pentru ei. Carl simţi frigul intrând şi atingându-i ceafa. Barmanul profită de ocazie şi plecă şi el. Rămase doar el cu Elvira, care începuse să caute ceva pe podea lângă Dougie, plângând, şi cheliosul despre care Carl bănuia că nu avusese încredere că ar fi putut ajunge la uşă în siguranţă. Îi adresă un zâmbet rece.

— Chiar vrei să ai parte de aşa ceva?

— Nu, nu vrea. Uită-te la faţa lui. Nu mai fi aşa mizerabil şi lasă-l să plece.

Autocontrolul şi meshul îl opriră să se întoarcă în direcţia vocii, a amuzamentului detaşat şi a siguranţei de fier din spatele ei. Deja ştia, după ton, că exista un pistol îndreptat asupra lui. Faptul că nu zăcea pe podea alături de Dougie, ucis sau pe moarte, era singura parte care nu avea logică.

Alungă uimirea, păşi într-o parte, cu o politeţe ironică, şi-i făcu semn cheliosului să treacă pe lângă el. O amintire de moment a capelei din South Florida State, cu arianul rânjind dispreţuitor şi trecând pe lângă el, pe intervalul dintre strane. I se făcu dintr-odată greaţă de toate, de atitudinile şi mişcările ieftine, de folosirea privirilor fixe, întregul teatru mecanic de previzibil al jocului masculin.

— Haide, zise sec. Se pare că ai obţinut un permis de liberă trecere. Ai face bine s-o iei şi pe Elvira cu tine.

Îl urmări pe prietenul lui Dougie Kwang cum lasă jos tacul de biliard pe care îl ţinea în mâini şi înaintează cu paşi ezitanţi. Nici el nu-şi dădea seama ce se petrece. Ochii i se mutau de la Carl la nou-venit şi invers. Incapacitatea de a înţelege îi era întipărită pe faţă ca amprenta unui

bocanc. Îngenunche lângă târfa care nu lucra şi încercă să o ridice în picioare. Ea se zvârcoli şi plânse, refuză să se scoale, cu mâinile încă lipite de trupul nemişcat al lui Dougie, cu buclele lungi şi întunecate acoperindu-i faţa încremenită, cu ochii măriţi. Se tânguia şi suspina, fragmente de cuvinte pe jumătate inteligibile, un amestec sino-spaniol de pe stradă, pe care Carl nu îl putea urmări prea bine.

„Ne bucură munca bine făcută, nu-i aşa?“

Pentru o clipă se întrebă dacă, atunci când va veni momentul, va exista vreo femeie, orice femeie, care să plângă astfel pentru el.

— N-avem toată noaptea la dispoziţie, zise vocea din spatele lui.

Carl se întoarse încet, teama de glonţ gâdilându-l în ceafă. Era timpul să vadă ce mama mă-sii mersese prost.

„Corect. De parcă n-ai şti deja!”

În uşă stătea un bărbat înalt.

Şi alţi câţiva, niciunul dintre ei mic, dar unul anume îi atrase atenţia, aşa cum cum te îndrepţi spre o culoare, într-un peisaj monoton. Simţurile ascuţite de mesh ale lui Carl se concentrară asupra revolverului greu, de culoare argintie, din mâna cu mănuşă neagră, şi se opriră la afirmaţia lui bizară, într-adins învechită, dar nu de asta era vorba. Nici de părul închis la culoare, uleios şi pieptănat pe spate, nici de uşoara strălucire a pielii bronzate şi a trăsăturilor caucaziene, sugerând urme de gel fixator de celule pentru păr şi piele, folosit de asasinii care nu aveau intenţia să lase urme genetice la locul crimei. Carl observă toate astea şi le lăsă deoparte, concentrându-se pe ceea ce conta cu adevărat.

Era vorba de felul în care stătea bărbatul, de felul cum se uita prin încăpere, ca şi când ar fi fost o scenă asamblată strict în folosul lui. Felul în care hainele negre i se înfăşurau pe trup ca suflate de o furtună, ca şi cum nu i-ar fi păsat prea mult dacă le purta sau nu. Felul în care faţa bronzată avea o oarecare familiaritate, un fel de senzaţie că ai mai întâlnit probabil persoana respectivă undeva şi asta a avut atunci un sens anume.

„Treisprezece!”

Trebuia să fie aşa. Paranoia confirmată. Echipa din spatele lui Merrin venită pentru răzbunare. Nu se terminase.

Alături de Carl, jucătorul de biliard îi vorbea insistent Elvirei, reuşind în cele din urmă s-o salte în picioare şi conducând-o pe lângă Carl, cu un braţ în jurul umerilor ei tremurători. Pe faţa lui era acelaşi amestec năuc de şoc şi lipsă de înţelegere ca mai înainte. Carl îi făcu semn din cap să treacă, apoi se întoarse încet să-l urmărească cum aproape o cără pe Elvira spre uşă. Nou-veniţii se dădură la o parte şi lăsară cuplul să

treacă, unul dintre ei închizând ferm uşa în urma lor. În tot acest timp, pistolul argintiu nu se clinti de pe direcţia ţintei.

Carl îi adresă posesorului lui un zâmbet sardonic şi înaintă, aparent nepăsător, câţiva paşi. Celălalt îl privi apropiindu-se, dar nu se clinti şi nici nu obiectă. Carl respiră. După cum stăteau lucrurile, încă n-avea să fie împuşcat.

„Dar e aproape!"

Prinse fiorul puternic de frică, îl zdrobi şi-l dădu deoparte. Meshul şi o voinţă susţinută de a face rău pulsau mai puternic.

„Insistă, vezi cât de departe poţi ajunge!"

Ajunse cam la distanţa de la care se puteau atinge.

Bărbatul înalt îl lăsă să se apropie, ba chiar îi zâmbi amabil, încurajator, ca un adult indulgent urmărind cum un copil aflat în grija lui face ceva îndrăzneţ. Destul de aproape încât estimarea pe care o făcuse Carl situaţiei să se dezagrege, lăsându-l dintr-odată nesigur de felul în care ar trebui să acţioneze în continuare. Însă la câţiva metri de gura ţevii revolverului, zâmbetul bărbatului înalt se transformă pe chipul lui, fără să-l părăsească, devenind ceva dur şi încordat.

— E suficient, zise calm. Nu sunt chiar aşa de neglijent.

Carl aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu pari. Te cunosc de undeva?

— Nu ştiu. Mă cunoşti?

— Cum te cheamă?

— Poţi să-mi spui Ombekend.

— Marsalis.

— Da, ştiu, zise bărbatul înalt şi făcu semn din cap spre una dintre mesele alăturate. Stai jos. Avem puţin timp.

„Bun!" Adierea răcoroasă a confirmării îi alunecă în jos pe ceafă, coborându-i în muşchii braţelor.

— Stai tu jos. Eu mă simt bine aşa.

Piedica revolverului ţăcăni.

— Stai jos sau te omor.

Carl îl privi în ochi şi nu găsi niciun loc gol acolo, nici măcar pentru o replică îngâmfată – „Se pare că oricum o să faci asta!" Bărbatul acela l-ar fi doborât imediat. Ridică din umeri şi se îndreptă spre masă, aşezându-se pe unul dintre scaunele abandonate. Încă mai păstra căldura fostului ocupant. Se lăsă pe spate şi întinse picioarele cât putu de mult în afara marginilor mesei. Ombekend aruncă o privire către unul dintre ajutoarele lui, făcând semn spre uşă. Omul se strecură tăcut afară.

Cel rămas nu se mişcă, fixându-l pe Carl cu priviri reci şi încrucişându-şi braţele. Ombekend îl verifică aruncându-i încă o privire,

apoi traversă barul şi se aşeză şi el la masă, în faţa lui Carl.

— Eşti tipul cu loteria, nu-i aşa? zise.

Carl oftă. Nu era un oftat cu totul fals.

— Da, eu sunt.

— Cel care s-a trezit la jumătatea drumului spre casă?

— Da. Vrei un autograf?

Primi un zâmbet subţire.

— Sunt curios. Cum te-ai simţit blocat acolo, tot timpul ăla, în aşteptare?

— Un adevărat desfrâu. Ar trebui să încerci din când în când.

Ombekend nu reacţionă mai mult decât o piatră. Sentimentul de familiaritate creştea – Carl era sigur că era vorba de ceva anume. Cunoştea faţa aia, sau una foarte asemănătoare, de undeva.

— Te-ai simţit abandonat? Ca atunci când aveai paisprezece ani?

„Paisprezece?"

Carl rânji. Micul avantaj făcu adrenalina să-i alerge prin vene. Înălţă capul, cu o detaşare elaborată.

— Deci ai fost din proiectul Lawman, hm? Seria finală de puişori sudişti ai Fortăreţei America întorcându-se acasă, la adăpost.

Era acolo, abia sesizabilă, dar totuşi acolo, în colţul ochilor lui Ombekend. O pierdere a echilibrului, o scurgere de furie. În acea clipă, Carl îl încolţise.

— Crezi că mă cunoşti? Nu mă cunoşti deloc, amice.

— Şi nici amicul tău nu sunt, spuse Carl blând. Aşa că dă-i drumul. Cu toţii facem greşeli. Ce vrei de la mine, mai exact?

Pentru o fracţiune de secundă, atât de scurtă încât aproape că trecu fără să o remarce, Carl crezu că era mort. Ţeava revolverului nu se clinti, dar păru să sclipească în partea de jos a câmpului său vizual. Gura lui Ombekend se strânse şi mai mult, ochii i se încărcară de şi mai multă ură.

— Poţi să începi prin a-mi spune cum te simţi când vânezi alte variante treisprezece pentru rumegătoarele de la ONU.

— Bine remunerat.

Carl se uita fără nicio expresie în ochii îngustaţi ai celuilalt treisprezece. Unul dintre ei avea să moară în acel bar.

— Mă simt bine remunerat. *Tu* ce faci ca să-ţi câştigi existenţa?

— Supravieţuiesc.

— Oh, făcu dând din cap şi mimând o înţelegere batjocoritoare. Faci pe haiducul, nu-i aşa?

— Eu nu lucrez pentru rumegătoare, dacă la asta te referi.

— Ba sigur că lucrezi.

Carl căscă – o nevoie subită de oxigen, născută din tensiune şi apărută din senin, dar atât de bine-venită încât s-ar fi putut lăuda cu asta.

— Toţi lucrăm pentru rumegătoare, într-un fel sau altul.

Ombekend nu se dădu bătut. Înclină puţin capul, ca un lup sau un câine care ascultă un zgomot slab.

— Vorbeşti cu prea mare uşurinţă despre compromisurile altora. După cum am spus, nu mă cunoşti deloc.

— Ştiu că azi ţi-ai cumpărat de mâncare. Ştiu că ai ajuns până aici într-un vehicul făcut într-o fabrică, pe străzile oraşului construite şi plătite, într-o formă sau alta, de cetăţenii locului. Ştiu că ţii în mână un pistol pe care nu l-ai făcut din metal brut, în timpul tău liber.

— Ăsta?

Ombekend ridică uşor revolverul, scoţând puţin ţeava din linia de ochire. Părea amuzat. Carl se sili să nu se încordeze, să nu se uite la arma care se mişca.

— Am luat pistolul ăsta de la un om pe care l-am ucis.

— O, da, ăsta e un schimb rezonabil. L-ai ucis şi pe tipul care ţi-a servit micul dejun azi dimineaţă, ca să nu fii nevoit să plăteşti? O să-l ucizi şi pe cel care ţi-a vândut sau împrumutat vehiculul de transport, şi pe cel care administrează locul în care o să dormi la noapte? Ai planuri şi pentru cei care i-au angajat, pentru cei care administrează mijloacele de producţie, pentru manageri şi proprietari, pentru oamenii care vând şi pentru cei care cumpără?

Carl se aplecă, rânjind în faţa recii proximităţi a morţii. Se simţea ca şi cum ar fi fost drogat.

— Nu înţelegi, ce dracu'? Rumegătoarele sunt peste tot în jurul nostru. Nu poţi scăpa. Nu te poţi elibera. De fiecare dată când consumi ceva, lucrezi pentru ei. De fiecare dată când călătoreşti. Pe Marte, de fiecare dată când *respiri* devii o parte din lumea lor.

— Bine.

Ombekend înjghebă un alt surâs mic:

— Ţi-ai învăţat bine lecţiile. Dar presupun că dacă biciuieşti un câine suficient de des, întotdeauna învaţă.

— Of, *te rog*. Ştii ceva? Vrei să ne prefacem că există şi o altă cale? Dacă vrei să evadezi într-o epocă de aur mitică, pre-virilicid, du-te să trăieşti în Jesusland, ei încă mai cred în porcăria asta. Am fost acolo săptămâna trecută, îi iubesc pe cei ca noi. Ne-ar arde pe amândoi pe rug imediat ce ne-ar vedea. Nu înţelegi? *Nu mai e loc pentru ceea ce suntem noi.*

Cuvintele lui Sutherland păreau să crească în el – glasul lui liniştit al acestuia, amuzat, cu timbrul său de bas ca un tunet, ca forţa însăşi.

— Ne-au ucis acum douăzeci de mii de ani cu agricultura lor şi prin complicitatea lor laşă cu ierarhia. Au câştigat, Ombekend, şi ştii de ce? Au câştigat pentru că *a mers.* Cooperarea în grup şi supunerea în faţa unui şmecher bărbos a funcţionat mai bine decât să lupţi de unul singur, aşa cum o s-o facă întotdeauna un treisprezece. Ne-au fugărit în zdrenţe, Ombekend, cu gloatele lor, cu liderii lor şi puterea care stă în număr. Ne-au vânat, ne-au exterminat, şi au primit viitorul drept premiu. Şi iată-ne acum, stând în grădinile suspendate din povestea de succes a rumegătoarelor, şi tu îmi spui că nu, nu, nu ai urcat cu ascensorul sau pe scări, pur şi simplu ai zburat până aici prin propriile forţe, numai cu cele două căcaturi de aripi ale tale. Eşti un *mare* căcat.

Ombekend se aplecă în faţă, copiindu-i atitudinea, cu ochii în flăcări. Era ceva instinctiv, condus de furie. Revolverul i se mişcă puţin în mână ca să-i permită schimbarea de poziţie. Se înclină precis într-o parte. Carl observă şi îşi potoli năvala meshului. „Nu încă, nu încă“. Întâlni ochii celuilalt, îşi văzu acolo propria moarte şi nu-i păsă prea mult. În el creştea o furie pe care abia dacă o înţelegea. Cuvintele îl ţineau în viaţă, încălzindu-l atâta timp cât le putea arunca.

— Ei ne-au *construit,* Ombekend, ne-au creat, fir-ar. Ne-au readus din morţi pentru unicul lucru la care ne pricepem. Violenţă. Măcel. Tu, eu, zise tăind aerul cu palma deschisă, dezgustat. Noi toţi, absolut toţi. Suntem *dinozauri.* Monştri ridicaţi din adâncurile trecutului sumbru şi violent pentru a păzi luminile strălucitoare şi privilegiile consumatorilor civilizaţiei occidentale. Iar noi am *făcut* asta pentru ei, exact cum voiau. Vrei să vorbim despre rumegătoare, despre cum se pleacă în faţa autorităţii, despre cum lasă voinţa grupului să dicteze? Spune-mi în ce fel suntem noi diferiţi. Proiectul Lawman? A ce seamănă asta?

— Da, pentru că ei ne-au *antrenat.*

Pentru prima dată, vocea lui Ombekend se ridică aproape ca un strigăt, aproape cu durere. O calmă din nou imediat, coborând-o la o furie rece, temperată:

— Ne-au încarcerat din copilărie, Marsalis. Ne-au învins prin condiţionare. Tu ştii asta, Osprey trebuie să fi fost la fel. Cum am fi putut să…

— *Am făcut. Cum. Ni s-a spus,* zise Carl rostind cuvintele separat. Exact la fel ca ei, la fel ca rumegătoarele. Am *dat greş,* la fel cum am dat greş acum douăzeci de mii de ani.

— Aia a fost atunci, se răsti Ombekend. Şi asta e acum. Unii dintre noi nu mai merg pe acelaşi drum.

— O, nu mă face să râd. Ţi-am spus deja, *tot ceea ce te priveşte* face parte din lumea rumegătoarelor. Dacă nu reuşeşti să te împaci în niciun

fel cu asta, ai putea foarte bine să te împuşti…

Fantoma unui zâmbet traversă faţa lui Ombekend.

— Am fost trimis să aranjez sinuciderea ta, Marsalis. Nu a mea.

— Trimis? zise Carl batjocoritor, privind peste spaţiul mic dintre ei. *Trimis?* O, îmi închei pledoaria.

— Variantele treisprezece au predilecţia nefericită de a muri de propria lor mână, spuse celălalt pe un ton ridicat, repezind cuvintele, jignit de dispreţul lui Carl şi încercând să câştige un punct, fără să fi înscris atât de bine cum sperase.

— Sinucideri violente, în lagăre şi rezervaţii. Iar un treisprezece atât de împovărat de vinovăţie ca tine…

— Vinovăţie? Lasă-mă dracului în pace. Acum *vorbeşti* exact ca ei. Variantele treisprezece nu simt vinovăţia, asta e ceva specific rumegătoarelor.

— Da, toţi cei pe care i-ai vânat, i-ai asasinat sau i-ai dus înapoi la o existenţă moartă, în lagăre.

Acum Ombekend era mai calm, glasul redevenindu-i egal.

— E de înţeles că nu poţi trăi Ia infinit cu asta.

— Pune-mă la încercare.

Un zâmbet trist.

— Din fericire, nu sunt nevoit s-o fac. Cât despre sinucidere, mi-ai uşurat lucrurile.

— Zău? spuse Carl privind cu atenţie în jur. Mie nu prea mi se pare a fi scena unei sinucideri.

Dar dincolo de tărăgănarea cuvintelor, înţelese deja care era ideea şi ceva foarte asemănător cu panica începu să-i dea fiori reci.

Îşi jucase toate cărţile şi Ombekend tot nu-l slăbise îndeajuns. Celălalt treisprezece îl privea din nou atent, reluându-şi autocontrolul rece cu care intrase în bar. Conştiinţa locului în care se aflau se coagula în jurul lui – mobilierul vechi, jegos, tejgheaua lungă a barului, zgârieturile şi petele de băuturi vărsate, sclipind în lumina slabă, şi grămada de pahare şi sticle din spate. Mesele de biliard uzate, în cercurile lor de lumină. Dougie Kwang căzut pe podea, cu capul răsturnat pe o parte, cu ochii deschişi holbându-se la el. Aşteptând companie, pe cineva care să i se alăture acolo, jos, în praf şi printre pete lipicioase.

— Ar fi greu de înscenat o sinucidere aici, acceptă Ombekend. Şi mai greu ar fi s-o înscenăm oriunde altundeva. Dar am fost atât de drăguţi să te lăsăm să dai ce ai mai bun din tine, aşa că iată-ne aici – o încăierare stupidă, într-un bar dintr-o mahala de doi bani, cu nişte criminali de doi bani, şi se pare că Marsalis şi-a calculat greşit şansele. Un mod destul de stupid de a muri, dar asta e.

Ridică din umeri. Vocea lui Ombekend sună dintr-o dată gâtuită de dispreţ:

— Asta o să creadă ei despre tine. Nu le-ai dat niciun motiv să n-o facă.

Simţi înţepătura acuzaţiei indirecte. În mintea lui, Sutherland fu de aceeaşi părere. „Dacă suntem conduşi de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă alimentată de ură pe care ei o simt faţă de noi devine un adevăr.”

„Probabil n-ar fi crezut asta!”

„Sau poate că da. La sfârşit, lucrurile nu sunt întotdeauna curate, Marsalis. Ţii minte? Viaţa e murdară, la fel şi crima!”

Kwang părea să-i facă cu ochiul de pe podea.

„Asta s-ar putea să fie o treabă destul de murdară pentru ea, beţivane.”

Ca şi cum n-ar fi avut destul de lucru cu propriile gânduri, Ombekend continua să-l preseze.

— Vor crede că ai fost prea prost ca să-ţi învingi propria programare, spuse ca şi cum ar fi rostit ceva de la sine înţeles, de parcă el s-ar fi aflat acolo anume pentru cugetările lui Sutherland. Pentru că aşa eşti. Vor crede că ai căutat să dai de necaz, pentru că exact asta ai făcut, şi că aici ai găsit puţin prea mult ca să te descurci singur. Aşa că vor face o anchetă superficială, o să discute cu câţiva oameni, şi în final o să decidă că ai fost împuşcat de aproape cu un pistol neînregistrat care nu va mai fi niciodată găsit, de mâna unui bătăuş anonim de pe stradă care nu va fi găsit nici el, şi o să închidă cazul, Marsalis, o să-l închidă pentru că se încadrează exact în idioţenia pe care tu ne-ai dat-o pe tavă. Nici eu n-aş fi putut aranja lucrurile mai bine.

Carl flutură din mână.

— Ăsta nu prea e un pistol neînregistrat.

— Ăsta? întrebă Ombekend şi ridică din nou revolverul, cântărindu-l în mână. Ăsta e…

„Acum!”

Nu a fost mare lucru – reacţia o idee încetinită a celuilalt bărbat, impulsurile neurochimice adormite şi domolite de gesturile anterioare ale lui Carl, cu palma deschisă, şi calmul care se lăsase după toate ţipetele. Apoi mişcarea abia perceptibilă a ţevii revolverului, cu doar câteva grade, şi scurta relaxare a trăgaciului. Apoi sentimentul de superioritate al lui Ombekend, ceva standard pentru un treisprezece, nevoia sa curioasă de a ţine predici. Nu a fost mare lucru.

N-a fost deloc.

Carl ţâşni de pe scaun cu mâinile pe marginea mesei, săltând-o şi

răsturnând-o. Ombekend scăpă o împuşcătură imprecisă, apoi se împletici în spate, încercând să se elibereze din scaun şi să stea în picioare. Umbra din dreptul uşii strigă şi se deplasă. Carl traversă spaţiul gol în care fusese masa, către Ombekend, izbind cu baza palmei şi cotul, răsucindu-se, căutând arma şi aproape blocând-o, prea aproape ca să mai tragă. Acum ţinea braţul celuilalt treisprezece cu ambele mâini, răsucind revolverul în sus şi într-o parte, în căutarea omului de la uşă. Încercă să ajungă la trăgaci. Ombekend îşi scosese degetul, blocând tentativa, dar nu conta. Celălalt bărbat strigă din nou, ferindu-se de glonţul care credea că vine spre el. Uşa zbură spre interior şi cealaltă jumătate a întăririlor umane ale lui Ombekend năvăli în încăpere. Carl smuci revolverul, dar nu reuşi să-l elibereze. Nou-venitul nu făcu aceeaşi greşeală ca tovarăşul lui. Pătrunse înăuntru rânjind.

— Ţine-l acolo, Ombee.

Disperat, Carl cosi cu piciorul în lateral, încercă să aducă lupta la nivelul solului şi să desprindă revolverul din strânsoarea încăpăţânată a lui Ombekend. Celălalt treisprezece îi blocă gleznele cu ale lui, rămânând ferm pe poziţie, şi Carl căzu, dezechilibrat din cauza propriei greutăţi şi a unei mişcări *tanindo* care nu-i mersese.

Ombekend calculă bine momentul, făcu un pas mare şi se scutură de el ca de o povară. Carl se prăbuşi, agăţându-se de revolver fără să-l poată lua. Ombekend îl lovi în testicule. Se ghemui în jurul loviturii, încercând cu disperare să se rostogolească, să se ridice…

Ombekend îndreptă revolverul spre el.

Lumea păru să se oprească în loc, să se aplece şi să privească.

În scurtul moment de ireală nemişcare simţi impactul înainte să vină, iar gândul fu înspăimântător, fiindcă părea o eliberare. Se simţi deschis pentru acea libertate, ca o pasăre întinzându-şi aripile, ca un animal arătându-şi colţii. Ochii i se fixară într-ai lui Ombekend. Zâmbi şi aruncă o ultimă sfidare:

— Fraier nenorocit.

Apoi veniră împuşcăturile, violenţa finală străbătând prin tăcere, din nou, din nou, din nou, ca bubuiturile repetate ale unei uşi pe timp de furtună.

Capitolul 42

Beretta Marstech avea o funcţie specială care permitea trei împuşcături la fiecare acţionare. Sevgi Ertekin intră pe uşă cu pistolul armat, ţinând-ul ridicat cu ambele mâini, şi apăsă pe trăgaci de câte două ori pentru fiecare persoană din câmpul ei vizual. Nu era timp de amabilităţi; văzuse prin fereastră ce urma să se petreacă. Gloanţele explozive scoteau un sunet sec şi lipsit de dramatism când erau lansate, dar îşi sfâşiau ţintele ca pe nişte cartoane.

Trupurile săltară şi fură aruncate în lateral. Doi căzură.

Al treilea se întoarse cu iuţeală de tigru şi prima împuşcătură îl ratăcomplet. Un revolver mare şi argintiu aflat în mâna lui urmărea ţinta. Ea apăsă din nou şi el se răsturnă pe spate ca într-o acrobaţie de circ.

Marsalis se zbătu pe podea, chinuindu-se să se ridice. Sevgi nu-şi dădea seama dacă era rănit. Înaintă în încăpere, rotind pistolul ca să acopere toate unghiurile, regulamentar. Aruncă o privire în jos la oamenii pe care tocmai îi împuşcase, ba nu, stai…

…înregistră ochi holbaţi şi poziţii nefireşti, unul dintre ei prăbuşit aproape comic pe un scaun, cu picioarele alunecându-i de sub el, altul pe podea, cu membrele dezarticulate, ca păpuşa unui copil plin de toane…

…oamenii pe care tocmai îi împuşcase. Pistolul Marstech şi încărcătura lui, inechivoc în sentinţele lui ca un judecător din Jesusland.

Cel de-al treilea o izbi dintr-o parte. Imaginea fulgerătoare a unei feţe pline de sânge, deformată de mânie. Căzu la podea, cu braţele întinse în spate pentru a amortiza căderea, pierzând Beretta la impact. Pentru o clipă, cel de-al treilea bărbat se clătină deasupra ei, mârâind printre dinţii dezgoliţi, cu mâinile goale încârligate ca nişte gheare. Privirea din ochii lui era sălbatică, fără nimic uman. Simţi teroarea ca pe nişte aripi în stomac şi în piept.

El văzu pistolul căzut. Trecu pe lângă ea ca să-l ia.

— *Ombekend!*

Atacatorul ei se răsuci, pe jumătate aplecat peste Beretta, şi văzu ce vedea şi ea – Carl Marsalis ridicat de pe podea şi cu revolverul cel mare în mână.

Ombekend se roti şi împuşcătura trecu pe lângă el. Mugetul profund al proiectilului de calibru mare traversă încăperea. Marsalis mârâi ceva, ţinti şi trase din nou. Uşa se trânti în urma celuilalt bărbat.

Sevgi îşi luă pistolul.

— Eşti teafăr?

Aprobă trist, cu o mişcare a capului. Nu era sigur pe picioare. Ea îi

zâmbi încordat şi se duse la uşă. O crăpă puţin şi se uită afară. Vehiculul pe care îl urmărise de la hotel cu un taxi era încă acolo, pe partea opusă a străzii pustii, ruinate. Bărbatul rănit umbla la uşa maşinii, deschizând-o. Nu era timp.

Ieşi şi luă poziţie de tragere pe trotuar. Mii de amintiri de pe străzile şi aleile dosnice din Queens şi Manhattan, unsprezece ani de urmăriri şi arestări pulsau prin ea, dându-i încredere, făcându-i mâinile sigure.

— Poliţia! Mâinile deasupra capului, întinde-te la pământ!

El păru să îngenuncheze în uşa deschisă a maşinii. Ea se apropie.

— Am spus mâinile…

El se roti, extrăgând de undeva o armă. Trase. Ea ripostă. Trei focuri de armă, unul după altul – îl văzu aruncat pe flancul maşinii, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că lovise prea sus.

Simţi ceva izbind-o în umărul stâng, se dezechilibră şi căzu, lovindu-se de zidul barului. Un picior îi alunecă, iar ea dădu din mâini ca să nu cadă pe jos. Se prinse de perete, îl văzu desprinzându-se de maşină, lăsând pete de sânge pe caroseria strălucitoare, împleticindu-se şi prăbuşindu-se în interiorul vehiculului. Se luptă să se ridice în picioare, îl privi cum se întinde să închidă uşa după el, ştia că nu avea cum să reuşească la timp. Ridică Beretta cu o mână şi trase. Cele trei lovituri erau prea puternice ca să ţintească bine; gloanţele ricoşară pe maşină, niciunul aproape de ţintă. Uşa se închise cu un pocnet pe care ea îl auzi clar de peste drum. Motorul învie instantaneu. Ea se împletici în faţă, încercă să se îndrepte, insistând, în ciuda amorţelii din umăr, să ochească maşina care pleca.

Apăsă pe trăgaci, de trei ori. Nouă împuşcături, lovituri pulsându-i continuu în umărul rănit, stând în poziţia de tragere, cu ambele mâini pe armă. Maşina alunecă dintr-o parte în alta, apoi se îndreptă, ajunse la un colţ şi coti în viteză, dispărând într-un scrâşnet de pneuri forţate. Ea lăsă braţele să-i cadă, pufni dezgustată şi rămase pironită acolo pentru o clipă.

— Futu-i, zise în cele din urmă, iar vocea îi răsuna puternic pe strada dintr-odată tăcută. Doi din trei, are cineva vreo problemă?

Aparent nimeni nu avea nicio problemă.

Se înapoie la bar, împinse uşa şi se sprijini de tocul ei, analizând dezastrul. Marsalis se ridicase în picioare în mijlocul încăperii, cu revolverul în mână. Tresări când intră ea, apoi rămase locului, privind-o. Un zâmbet slab jucă pe buzele ei.

— Să-nţeleg că nu e nimeni ascuns la toaletă.

— Înţelegi corect.

— Bine. Sunt obosită.

Puse Beretta în tocul de umăr, strâmbându-se puţin din cauza durerii provocate de mişcare.

— Eşti bine?

Ea privi în jos la umărul stâng, unde lovise glonţul. Sângele se scurgea încet pe mâneca distrusă a gecii. Amorţeala făcea loc unei dureri puternice, pulsânde. Îşi îndoi mâna stângă, o ridică şi durerea îi provocă o grimasă.

— Mda, m-a nimerit. Rană în muşchi. O să supravieţuiesc.

— Vrei să mă uit?

— Nu, fir-ar să fie, nu vreau să te uiţi.

Ezită, făcând un gest care ar fi putut însemna o scuză. Tonul i se îmblânzi:

— Rimsec sunt pe drum. Poate să aştepte.

— Am auzit maşina. A scăpat?

Ea se strâmbă.

— Da. L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm.

— Mda, suntem nişte ticăloşi duri, doar ştii.

Apoi aerul păru să iasă din plămânii lui Marsalis ca şi cum ar fi fost înţepat. Se duse la bar şi aşeză cu grijă revolverul pe lemnul zgâriat.

— Slavă Domnului că s-a terminat, zise cu patimă. Ai nevoie de o băutură.

— Nu, n-am, fir-ar al dracului, nevoie de băutură. A scăpat.

Marsalis se întoarse să cerceteze grămada de sticle din spatele lui. Ochii lui prinseră reflexia lui Sevgi în oglindă.

— Da, dar vezi partea bună a lucrurilor. Niciunul dintre noi nu e mort, ceea ce e o îmbunătăţire al dracului de mare faţă de ceea ce aşteptam cu zece minute în urmă.

Ea se cutremură puţin. Alungă senzaţia. Marsalis culese o sticlă dintre multe altele şi două pahare de sub bar. Aşeză paharele pe tejgheaua barului şi picură în ele un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Uite, fă-mi pe plac. Mi-ai salvat viaţa şi îţi datorez cel puţin un whisky de furat. Şi se pare că ţi-ar prinde bine.

— Hei, mulţam mult. Ţi-am salvat viaţa şi tu îmi spui că arăt ca dracu'?

Carl întinse palma, legănând-o ca pe un avion.

— Hai să spunem că eşti puţin palidă.

— Să te ia dracu'!

Luă paharul. El o imită şi ciocniră foarte uşor. Rosti încet:

— Îţi sunt dator, Sevgi.

Ea sorbi şi înghiţi.

— Să zicem că suntem chit pentru faza cu patinatorii. Nu-mi datorezi nimic.

— O, ba da. Tipii ăia din New York au încercat să mă omoare şi pe mine, şi pe tine. A fost autoapărare. Aici e altceva. Noroc!

Îşi goliră amândoi paharele. Sevgi se sprijini de bar în faţa lui şi simţi căldura coborându-i în stomac. Carl ridică sticla, întrebător. Ea scutură din cap.

— Am spus că Rimsec o să ajungă aici din minut în minut. I-am chemat cam când îşi făceau intrarea prietenii tăi. Aş fi năvălit înăuntru puţin mai devreme, dar îmi puneam nădejdea în nişte întăriri.

— Mă rog.

Carl îşi privi mâinile şi ea observă că tremurau puţin. Asta o făcu să simtă ceva în stomac. El ridică privirea şi zâmbi.

— Oricum, bună sincronizare. Cum naiba te-ai nimerit aici?

— Te-am văzut ieşind din hotel. Eu tocmai veneam.

Arătă cu capul spre cadavrele de pe podea şi continuă:

— Am văzut maşina ăstora luându-se după taxiul tău. A durat câteva secunde până am găsit şi eu unul. Când am ajuns aici, i-am văzut stând afară şi aşteptând. Nu ştiam ce dracu' se petrece, ce căutai tu la marginea oraşului, dacă tipii ăştia erau cu tine sau nu. Am intervenit numai când am auzit împuşcături şi am pus totul cap la cap. Că tot veni vorba, *ce* căutai aici?

El privi departe de ea, înspre un colţ.

— Pur şi simplu căutam să mă bat cu cineva.

— Da? Se pare că ai găsit o încăierare ca lumea.

El nu spuse nimic.

— Cine erau?

— Nu ştiu.

— L-ai strigat cumva.

În mintea ei răsări o intuiţie ascuţită de poliţist, obiecţiile ivite distrugând atmosfera creată.

— Atunci când a vrut să ia pistolul. Te-am auzit. *„On…“* cumva.

— Ombekend, da. Aşa îl cheamă. S-a prezentat în timp ce se pregătea să mă omoare, zise Marsalis şi se încruntă. Era un treisprezece.

— El ţi-a spus?

— A venit vorba, da.

Ea se cutremură din nou.

— Ce coincidenţă!

— Nu-i aşa? Apropo, *tu* ce făceai la hotel de mă urmăreai?

— A, da.

Dădu din cap, lăsând satisfacţia de a fi avut dreptate să-i încălzească

zâmbetul schiţat:

— Venisem să-ţi spun. NYPD a dat de urma celui de-al treilea patinator şi l-a arestat. Zice că ţinta a fost tot timpul Ortiz. Nu tu.

Marsalis clipi.

— Ortiz?

— Da. Se pare că tu şi cu mine doar am fost prinşi în schimbul de focuri. Asta îl cam achită pe Norton, nu-i aşa? Lăsând paranoia deoparte, vreau să zic.

— Eşti sigură? NYPD a verificat dacă…

— Marsalis, las-o naibii baltă.

Părea să fie din ce în ce mai obosită. Sau poate că whisky-ul fusese o idee proastă. Oricum, începuseră s-o doară ochii.

— Mai bine gândeşte-te să-ţi ceri scuze, dacă ştii cum se face. Te-ai înşelat. Sfârşitul poveştii.

— Nu te umfla în pene, Ertekin. Nu e ceva atrăgător, ţii minte?

Fu nevoită să râdă, cu toată greutatea zdrobitoare a oboselii. În depărtare se auzi sirena Rimsec apropiindu-se.

— Şi nu caut să mi-o pun, zise ea.

— O, ba da.

Chicoti.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu, ticălos…

Tuşi puternic, luată pe nepregătite de violenţa bruscă a accesului. Scutură din cap şi constată că ochii i se umpluseră subit de lacrimi. Îl auzi pe Marsalis chicotind şi el.

— Bine, poate că nu. N-aş vrea să…

Un alt fior o străbătu, mai puternic. Din cauza tusei o durea capul. Se încruntă şi duse o mână la tâmplă.

— Sevgi?

Ridică privirea, adresându-i un zâmbet nedumerit. Tremurul persista; nu scăpase de el. Sirena suna acum mai tare, dar părea să fi rămas înţepenită în capul ei, iar zgomotul pe care îl făcea acolo o zgâria pe creier.

— Nu mă simt prea bine.

Din cauza şocului, faţa lui deveni ca o mască.

— Cu ce te-a împuşcat, Sevgi?

— Nu…

— *Ai văzut cu ce pistol te-a împuşcat?*

Ocoli barul, ajungând lângă ea, în timp ce Sevgi clătina adormită din cap.

— Nu. A fugit. Ţi-am spus.

O întoarse şi-i prinse capul în mâini. Vocea îi era gâtuită şi intensă.

— Ascultă-mă, Sevgi. Trebuie să rămâi trează. O să începi să te simţi foarte obosită în următoarele…

— *O să?* zise şi chicoti. Fir-ar al dracului, Marsalis, aş putea să dorm o lună chiar aici, pe podeaua asta nenorocită.

— Nu, *rămâi trează*, îi spuse scuturându-i capul. Ascultă, vin, o să ajungă aici. Te ducem la spital. Să nu leşini.

— Ce tot spui? N-o să…

Se opri pentru că observă ameţită că ochii lui străluceau de lacrimi, la fel ca ai ei. Se încruntă, îşi simţi pielea de pe faţă fierbinte, groasă şi ţeapănă şi trebui să se forţeze să pună o expresie pe ea, ca atunci când împingi mâna într-o mănuşă nouă, strâmtă. Scoase un sunet mic, amuzat.

— Hei, Marsalis, se bâlbâi, străduindu-se să n-o facă. Ce e? Te simţi rău şi tu?

Echipa de medici a Rimsec o scoase pe o targă şi o urcă într-un elicopter. Ea nu era prea sigură cum se întâmplase asta; acum Marsalis o ţinea în braţe în barul ăla de două parale, plin de cadavre, o clipă mai târziu erau afară, în aerul rece şi ea privea drept în sus, spre cerul înstelat. Starea de conştienţă era ca o cortină în spatele ochilor ei, când trasă, când ridicată, apoi din nou, la loc. Încercă să-şi mişte capul ca să vadă ce se petrece în jurul ei, dar totul era o ceaţă de strigăte, lumini şi figuri grăbite şi preocupate. Zumzetul motoarelor elicopterului se adăuga la ceea ce acum devenise o durere cumplită de cap.

— Sevgi?

Of, Marsalis. Acolo era.

— E în regulă, domnule. Ne ocupăm noi în continuare.

— Să le spui că e un glonţ Haag.

Ea nu-şi putu da seama de ce ţipa, poate doar ca să acopere zgomotul elicei. Nimic nu părea să se conecteze aşa cum ar fi trebuit. Se gândi că probabil pierduse foarte mult sânge.

— Să le spui să bage în ea cei mai deştepţi antiviruşi pe care îi au, imediat.

— Ştim asta, domnule. Am anunţat deja.

Strânse ochii, orbită de sclipirea luminilor de aterizare ale elicopterului. Mişcarea o duru. Abia putu să distingă forma lui Marsalis. Îl apucase pe unul dintre paramedici de umeri şi îl scutura.

— N-o lăsaţi să moară, striga. O să-i ucid pe toţi cei pe care-i iubiţi dacă o lăsaţi să moară.

Se zbătea, confuz. Elicopterul se mişcă, se înălţă şi se îndepărtă. Peste colinele oraşului erau presărate luminiţe – se ridicau şi cădeau, orizontul se înclina. De parcă n-ar fi fost deja destul de ameţită.

Părea să fi aşteptat o eternitate. Nu doar porcăria asta, indiferent ce era, întregul caz *Horkan's Pride*. Întreaga poveste cu Marsalis, încercarea eşuată de a scoate ceva din asta. Apelurile repetate către tatăl ei, conversaţiile bombastice, prudent politicoase, şi bariera dincolo de care nu mai putea trece. Amintirile despre Ethan, lupta pentru custodie şi pentru reimplantarea viitorului Murat, valurile de avocaţi şi blestematele lor anticamere. Lupta de a-şi menţine credinţa, de a se întoarce la moschee şi de a descoperi ceea ce izvora din poezia lui Rabiah şi scrierile lui Nazli Valipour, răbdarea amabilă şi zâmbitoare a lui Meltem. Căutarea unor motive pentru a merge înainte, care nu veneau îmbuteliate sau la pachet.

Mărşăluiau prin mintea ei ca într-o procesiune stridentă, şi dintr-o dată i se făcu greaţă de tot, greaţă să mai facă eforturi.

Mai bine să urmărească legănarea şi clipirea luminiţelor oraşului de dedesubt, să se lase purtată de val, să asculte motoarele bubuindu-şi refrenul – un zgomot continuu şi uniform, ca şi cum ar fi stat lângă o cascadă care mirosea slab a ulei şi metal încins. Cerul pieziş al nopţii, senzaţia mării netede şi negre. Nu era chiar rău, dacă te gândeai, nu era tocmai rău. Nu era greu.

Renunţă să mai opună rezistenţă curând după aceea, alunecând pe panta propriei oboseli covârşitoare.

PARTEA A CINCEA
Acasă, la adăpost

„Problemele abordate aici sunt de interes general pentru omenire. Niciun fel de retragere privilegiată, segregare sau excludere ierarhică nu ne va ajuta să ne protejăm de valul efectelor negative care a pornit deja. Dacă suntem aroganţi, nu vom reuşi să înţelegem această consideraţie cu caracter general şi să acţionăm pe baza ei, cât încă mai e timp – şi atunci preţul pe care îl vom plăti pentru eşecul nostru va fi teribil şi va apăsa asupra noastră, a tuturor.”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 43

Zorile se apropiau pe furiş de campusul Stanford, ca un pictor atent, amestecând culori în semiîntunericul monocrom de sus, trecând prin tonuri de cenuşiu spre un albastru matinal curat, aruncând straturi de bej pe piatra zidurilor spitalului, unul câte unul, de sus în jos. În grădini, gardurile vii şi copacii îşi recăpătaseră verdele şi oamenii începuseră să vină pe aleile pietruite, singuri sau câte doi. Câţiva îi aruncară priviri bărbatului negru care stătea singur pe o bancă, dar nimeni nu se opri. Avea o imobilitate ciudată, care respingea orice impuls de contact uman, şi ei îşi domoleau conversaţiile când se apropiau de el. Cei care lucrau în secţiile de urgenţă ale centrului medical înţelegeau dintr-o privire ce însemna asta. Acel om suferea o operaţie chirurgicală fără anestezie – separarea lentă, ca o tăietură cu fierăstrăul, de o altă persoană aflată undeva în interiorul spitalului.

Pe autostrada 101, fâsâitul ocazional al traficului de noapte creştea până la un murmur stabil de fundal. Ciripitul păsărilor crea un contrapunct matinal pătruns de propria importanţă, ca o mână de pietricele viu colorate aruncate continuu pe o bandă rulantă largă, gri. Printre ele, vocile oamenilor răsunau cu putere şi frecvenţă crescândă, iar tălpile scrâşneau pe pietriş ca nişte cazmale săpând un mormânt. Ziua asaltă zidurile pe care Carl şi le ridicase în jur în orele reci, zdrobind şi doborând simplitatea priveghiului lui cu detalii umane. Înălţă ochii dintre ruine cu o ură tăcută şi implacabilă pentru orice putea vedea şi auzi.

— Acum eşti fericit?

Norton stătea în faţa lui, la o distanţă de la care nu-l putea atinge. Dormise pe undeva îmbrăcat; chiar şi blugii Marstech îi erau şifonaţi.

Părea să aştepte într-adevăr un răspuns.

— Nu. Tu eşti?

Pe cealaltă parte a aleii era o bancă de piatră, o pereche a celei folosite de Carl. Norton se lăsă pe ea.

— N-o să scapi uşor cu asta, zise inexpresiv. O să te bag înapoi la South Florida State. O să aranjez să fii trimis la Cimarron sau Tanana pentru tot restul vieţii tale de căcat.

După cum arăta, părea că plânsese. Carl simţi un mic ghimpe de invidie.

— Cum se simte? întrebă.

— Glumeşti, evident. *Dobitocule.*

Meshul îl scoase din starea de dezolare. Ridică o mână tremurândă, cu degetele răsfirate, spre el.

— Nu mă forţa, Norton. M-ar aranja să omor pe cineva în momentul ăsta, şi e posibil să fii chiar tu.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Norton privi în jos la propriile mâini, ca şi când ar fi evaluat cât de potrivite sunt pentru o asemenea sarcină.

— Dar asta n-o s-o ajute pe Sevgi.

— Nimic n-o s-o ajute pe Sevgi, idiotule!

Cuvintele răstite conţineau un fel de plăcere brutală, ca muşcarea unei afte până când se sparge şi sângerează:

— Nu ţi-au spus? E un glonţ Haag.

— Ba da, mi-au spus. Mi-au mai spus şi că Stanford are cea mai bună clinică specializată în tratarea sistemului imunitar de pe întreaga Coastă de Vest. Tehnică de ultimă oră.

— Nu contează. E un Falwell. Nimic în afară de moarte nu opreşte drăcia asta.

— Renunţi, nu-i aşa? AI dracului de britanic.

Carl se holbă la el câteva secunde, scuipă dezgustat şi îşi îndepărtă privirea. O femeie tânără trecu pe lângă ei împingând o bicicletă. Rucsacul mic şi negru pe care îl purta avea prinsă pe el o broşă cu o faţă zâmbitoare, sclipind într-un galben nemilos în lumina proaspătă a dimineţii. *„Orice ai fi, fii un om bun”,* sugera vioi o bucăţică de tinichea de deasupra insignei.

— Norton, rosti încet. Cum se simte?

Delegatul COLIN clătină din cap.

— Au stabilizat-o. Asta e tot ce ştiu. Există un n-djinn care urmăreşte evoluţia virusului.

Carl dădu din cap. Rămase tăcut.

În cele din urmă, Norton îl întrebă:

— Cât mai are?

— Nu ştiu.

Carl inspiră adânc. Expiră tremurător.

— Nu mult.

Din nou tăcere. Din ce în ce mai mulţi oameni treceau pe lângă ei, discutând intimităţi lipsite de importanţă. Trăindu-şi vieţile.

— Marsalis, cum dracului a făcut rost ăla de un pistol Haag?

Acum în vocea lui Norton era o notă acută, disperată, ca a unui copil care protestează împotriva unei pedepse nemeritate.

— Sunt ilegale peste tot pe unde ştiu eu şi incredibil de scumpe pe piaţa neagră. Letale, dacă ajung în mâini nepotrivite. Nu se poate să existe mai mult de vreo două sute de oameni pe planetă care să aibă permis pentru un Haag.

— Da. Pentru oricine cu tendinţe predominant masculine, ai descris obiectul perfect al dorinţei.

Detaliile colaterale îl făcură pe Carl să se aprindă ca un tăciune aproape stins într-un foc, agăţându-se de căldura şi distragerea pe care le ofereau:

— Un pistol Haag e infinit de atrăgător pentru orice om cât de cât pasionat de armament. Un tip pe care l-am cunoscut în Texas mi-a oferit cândva o jumătate de milion de dolari pentru al meu. Bani gheaţă într-o valiză.

— O, uite cum e.

Delegatul COLIN îşi frecă faţa cu mâinile, înălţându-şi capul dintre degete.

— Să zicem că tipul ăsta, Ombekend, obţine într-un fel oarecare un pistol Haag pentru că asta îi întăreşte scula. Îl ia cu el într-o situaţie în care riscă să fie arestat sau împuşcat de Rimsec, dar, exact înainte să înceapă acţiunea, el îşi lasă drăcovenia în *maşină?* N-are nicio logică.

— Ba da, are.

Avusese întreaga noapte la dispoziţie ca să se gândească, stând pe scaun în faţa sălii de terapie intensivă şi analizând desfăşurarea ireversibilă a evenimentelor care o aduseseră pe Sevgi Ertekin într-o capsulă medicală, de cealaltă parte a uşilor închise ermetic pentru a preveni contaminarea biologică. Găsise soluţia înainte de ivirea zorilor: se holba la el ca un craniu, trăgându-l de pe coridoarele curate afară, în grădinile cu lumina lor cenuşie.

— Ombekend a adus Haagul pentru mine, pentru că îşi închipuia că o să mă facă să ies din hotel şi o să mă ducă undeva unde să-mi poată înscena sinuciderea. Nu-şi permit o crimă, acum încearcă să fie discreţi. Iar Ombekend nu putea să mă sedeze, pentru că era posibil să se vadă la autopsie. Căuta să mă împingă de la spate şi să mă preseze cât eram pe deplin conştient, lucru dificil cu un treisprezece. Noi nu ne speriem uşor şi, în general, nu ne temem de moarte. Însă există diferite moduri de a muri. Aş fi putut încerca să fentez aproape orice armă obişnuită, indiferent cât de mici ar fi fost şansele. Nu şi pistolul Haag.

— El ţi-a spus asta? Că intenţiona să-ţi însceneze sinuciderea?

— Da, el mi-a spus.

Carl îşi răscoli amintirile:

— Mai presus şi dincolo de ceea ce fusese angajat să facă, Ombekend mă ura. Sunt obişnuit cu aşa ceva din partea altor treisprezece, e ceva standard. Dar aici era puţin mai mult. Voia să mă vadă distrus înainte de a muri. Voia ca eu să văd cât sunt de prost, cât de mult mă depăşeşte el. Cât de demn de milă o să arăt cu creierii împrăştiaţi de propria-mi

mână.

— Dar au renunţat la sinucidere.

— Da.

Carl inspiră din nou adânc. Amintirea dispreţului lui Ombekend îl sfâşie.

— Nu au avut nevoie de ea. Eu am plecat să mă plimb prin mulţime şi planul s-a schimbat. Avea să fie suficient şi dacă înscenau o moarte în stradă. Nu era necesară ameninţarea Haagului şi ar fi fost o armă complet nepotrivită pentru a mă ucide. Ombekend a lăsat-o în maşină, folosind-o asupra lui Sevgi numai pentru că nu avea nimic altceva la îndemână.

Norton se holbă la el.

— Sunt convins că asta e o mare uşurare pentru ea.

Carl îi întoarse o privire obosită.

— Vrei să dai vina pe mine pentru asta, Norton? Îţi trebuie o ţintă pentru furia ta masculină impotentă? Dă-i drumul, urăşte-mă. Sunt obişnuit, n-o să observ povara suplimentară. Numai să nu-ţi forţezi norocul, pentru că sunt obosit şi te fac bucăţi dacă întreci limita.

— Dacă n-ai fi…

— Dacă n-aş fi ieşit, ar fi fost altfel. Ştiu. M-ar fi prins în hotel, m-ar fi scos afară, dar Sevgi Ertekin tot ar fi fost acolo când s-ar fi întâmplat pentru că, Norton, ea oricum venea la mine. Poate asta e ceea ce te roade cu adevărat, nu?

— Of, du-te-n mă-ta.

Dar o spusese obosit, privind în altă parte.

— Vrei să ştii adevărul, Norton? De ce venea la mine?

— Nu, nu vreau.

— Venea să te reabiliteze.

Agentul COLIN se uită înapoi la Carl de parcă l-ar fi pălmuit.

— Poftim?

— N-am avut încredere în tine, Norton, nici cât într-un discurs prezidenţial din Jesusland. În dimineaţa aia, patinatorii se aflau în faţa locuinţei lui Sevgi, iar tu erai singurul care ştia unde mă aflam eu. Mi-am imaginat că plănuieşti ceva ca să mă ştergi din peisaj.

— *Ce?* Eu te-am scos din închisoare, Marsalis. A fost apelul *meu,* iniţiativa *mea.* De ce dracului aş…

— Hei, spune-i paranoia de treisprezece, zise Carl şi oftă. Oricum, se pare că noaptea trecută Sevgi a primit un telefon de la NYPD. L-au prins pe cel de-al treilea patinator şi a vorbit. Nu eu am fost ţinta. A fost Ortiz. Sevgi venea să-mi spună asta, pentru că nu suporta ideea ca numele tău să fie pătat.

Norton nu zise nimic.

— Te simţi mai bine acum?

— Nu.

Era o şoaptă.

— Oricum, ea nu a susţinut teoria asta. Mi-a retezat-o când am încercat să i-o servesc. Nu ştiu dacă aţi fost vreodată un cuplu…

— N-am fost.

Răstit, repezit şi dur.

— Bine, orice ar fi între voi, se pare că e încă destul de profund.

O tăcere lungă. Norton privi de jur-împrejur prin grădină, ca şi cum ar fi putut vedea vreo explicaţie atârnând de un boschet sau sclipind în fântână.

— A fost poliţist, mormăi în cele din urmă. E de doi ani şi jumătate la COLIN, dar nu cred că se va schimba vreodată.

— Da. A fost poliţist. Din cauza asta te-a susţinut pe tine, partenerul ei, împotriva a tot ce i-am spus eu. Din cauza asta a ieşit pe stradă după Ombekend şi din cauza asta a fost împuşcată.

Din nou tăcere. Lumina directă a soarelui atingea baza clădirilor, aurea pietrişul. În aer se strecura deja puţină căldură adevărată. Un grup de studenţi trecu pe lângă ei în grabă, părând să fi întârziat undeva. O femeie cu halat albastru de medic veni către ei din direcţia clădirii cu unitatea de terapie intensivă.

— Care dintre dumneavoastră e Marsalis? întrebă pe un ton poruncitor.

Sub părul negru tuns scurt, trăsăturile ei asiatice erau alterate de oboseală.

Carl ridică mâna. Medicul dădu din cap.

— Veniţi. Întreabă de dumneavoastră.

Norton privi într-o parte.

Formatul *v* era unul de primă mână şi îi luă mai puţin decât se aşteptase ca să-i păcălească sistemul nervos de variantă treisprezece să se relaxeze şi să accepte iluzia. Clipi în spatele uşilor glisante de sticlă, înalte de la podea până la tavan.

De cealaltă parte se afla o grădină mai puţin aridă şi stilizată decât cea în care stătuseră în lumea reală. Aici, o zonă cu vegetaţie luxuriantă mărginea de jur-împrejur peluza bine îngrijită, cu ferigi aplecate şi frunziş bogat, având în spate copaci înalţi şi drepţi. O pereche de scaune uşoare din lemn erau aşezate în centru.

Sevgi Ertekin stătea pe unul dintre ele, îmbrăcată lejer într-un chimono albastru-ardezie, brodat cu caractere arabe, aşteptând. Avea o

carte în poală, dar o ţinea închisă, cu degetele între pagini; avea capul aplecat, parcă ascultând. Se uita în altă parte, ca şi cum cineva ar fi stat deja în cealaltă parte a grădinii, de asemenea aşteptând.

Uşa de sticlă alunecă în lături fără sunet, iar el păşi dincolo de ea. Mişcarea îi atrase privirea, sau poate sistemul era astfel conceput încât să anunţe sosirea vizitatorilor. Îl văzu şi ridică un braţ în semn de salut.

— Drăguţ, nu-i aşa? strigă ea. Ştii, nimic nu e prea scump pentru angajaţii COLIN aflaţi în pragul morţii.

— Aşa se pare.

Se îndreptă spre ea şi se opri, privind în jos la faţa ei. Sistemul nu permisese ca vreo urmă a bolii să transpară în reprezentarea ei. Sevgi îi făcu semn:

— Aşa deci. Stai jos, adaptează-te.

El se aşeză.

— Presupun că arăt mai bine aici decât în realitate, spuse ea cu vioiciune, călcând pe urmele propriilor lui gânduri cu o acurateţe care îl făcu să se înfioare. Nu-i aşa?

— Nu ştiu. Încă nu m-au lăsat să intru să te văd.

— Bine, nici mie nu mi-au arătat încă o oglindă. Dar nici nu am cerut. Îmi imaginez că ideea e să te facă să te simţi cât mai bine posibil în pielea ta, sperând ca asta să-ţi impulsioneze voinţa de a trăi, să-ţi facă sistemul imunitar să explodeze şi să te scoată din unitatea lor costisitoare de terapie intensivă cât de curând e omeneşte posibil.

Se opri brusc, ca scoasă din priză, iar el văzu pentru prima dată cât de speriată era în realitate. Îşi umezi buzele.

— Bineînţeles, asta nu e o dinamică potrivită pentru mine.

El nu spuse nimic, nu se putu gândi la nimic. Un pârâu clipocea undeva, dincolo de frunziş. Două păsări mici ţopăiau prin iarbă, mai aproape de oameni decât ar fi fost posibil în lumea reală. Lumina soarelui răzbătea pieziş printre copacii din jur.

— Vine tatăl meu din New York, spuse şi oftă. Nu sunt prea nerăbdătoare.

— Bănuiesc că nici el.

Chicoti slab, un zgomot care de-abia îl depăşi pe cel al pârâului.

— Nu, presupun că nu. Nu ne-am înţeles prea bine în ultimii ani. Nu ne vedem des, nici nu prea vorbim. Nu aşa ca înainte, oricum, spuse râzând din nou, slab. O să creadă probabil că am făcut asta numai ca să-i atrag lui atenţia. Împăcarea pe patul de moarte. O adevărată divă a melodramei, nu?

Carl îşi simţi gura strângându-se, măselele încleştându-i-se cu o forţă involuntară. Avu nevoie de un efort mult mai mare decât ar fi crezut ca

să continue să se uite la ea.

— Norton e aici? întrebă Sevgi.

— Da.

Încercă să zâmbească. Parcă uitase ce muşchi să-şi folosească.

— Cred că se simte oarecum jignit că ai cerut să mă vezi pe mine mai întâi.

Ertekin se strâmbă.

— Mda, mă rog. E timp pentru toată lumea, nu am aşa de mulţi prieteni.

El se prefăcu interesat de una dintre păsările viu colorate de la picioarele lor.

— Marsalis?

Ridică privirea ezitant.

— Da?

— Cât timp mai *am?*

— Nu ştiu, răspunse el rapid.

— Dar ştii cum funcţionează sistemul Haag, spuse, iar insistenţa din glasul ei era ca o implorare. Ai folosit obiectul ăla blestemat destul de des, trebuie să ai idee.

— Sevgi, depinde. Aici eşti tratată cu antivirale de ultimă oră…

— Mda, la fel ca Nalan.

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Ştii, nu mă poţi speria mai mult decât sunt deja. Spune-mi adevărul. Nu pot să-l oprească, nu-i aşa?

El ezită.

— Spune-mi dracului adevărul, Carl.

Îi întâlni ochii.

— Nu. Nu pot să-l oprească.

— Bine. Acum spune-mi cât timp mai am.

— Nu ştiu, Sevgi. Serios. Probabil îl pot întârzia cu ce au aici, poate reuşesc să-l influenţeze destul ca să…

Văzu expresia de pe faţa ei şi se opri.

— Câteva săptămâni, zise. Vreo două luni, cel mult.

— Mulţumesc.

— Sevgi, eu…

Ea ridică o mână şi îi zâmbi. Se sculă de pe scaun.

— Mă duc să mă plimb la râu. Vrei să vii? Mi s-a spus că nu trebuie să mă obosesc, nici măcar aici. Feedback stimulativ – se pare că afectează sistemul nervos aproape la fel ca realitatea. Dar cred că mi-ar plăcea să merg puţin pe jos, cât timp mai pot, zise luând cartea. Şi aici e exact

atâta poezie din secolul cincisprezece câtă poţi suporta fără o pauză, să ştii.

Citi titlul de pe cotorul antic cu legătură verde: *Grădinile înmiresmate* de Ibn Muhammad al-Nafzawi.

— E vreuna bună?

— Reţetele de afrodisiace sunt slăbuţe, dar restul e destul de profund, da. Întotdeauna am sperat că o să ajung s-o citesc într-o zi.

Din nou sclipirea de teamă în ochii ei, repede ascunsă:

— Mai bine mai târziu decât niciodată, corect?

Carl nu avu nici de data asta vreun răspuns, nici pentru ceea ce spusese, nici pentru ceea ce vedea în ochii ei. O urmă peste pajişte, spre apă şi o ajută să dea la o parte ramurile care atârnau şi împiedicau trecerea. Îşi făcură loc, aplecaţi, şi ajunseră sub frunzişul scăldat în soare de pe malul unui pârâu puţin adânc. Sevgi îi urmări un timp curgerea.

— Aş vrea să-ţi cer două favoruri, zise ea încet.

— Sigur.

— Vreau să mai rămâi pe aici. Ştiu că ţi-am spus că eşti liber să pleci, ştiu că, într-un fel sau altul, te-am alungat, dar…

— Nu-ţi face griji.

Vocea i se îngroşă. Trebui să-şi înfrâneze izbucnirea de furie.

— N-am de gând să las baltă treaba asta. Ombekend e terminat. Şi la fel şi cei care l-au trimis.

— Bine. Dar nu la asta mă refeream.

— Nu?

— Nu. Cu ceea ce s-a întâmplat acum e mai mult decât suficient ca să se păstreze cazul larg deschis. Ar fi bine să poţi ajuta după ce eu… spuse făcând un gest vag către cursul de apă. Dar nu asta îţi cer. E vorba, mă rog, de un lucru mai egoist.

— Trăiesc datorită ţie, Sevgi, spuse el gâtuit. Pentru asta meriţi multe favoruri.

Ea se întoarse. Îi atinse mâna.

Fu un şoc scurt, visceral; contactul tactil era unul dintre lucrurile pe care tehnologia încă nu reuşise să le perfecţioneze, iar rezultatul era că eticheta formatului tindea să îl respingă. În afara pornografiei brutale şi ciudat de nesatisfăcătoare pe care o utilizase în armată, se îndoia că mai atinsese pe cineva într-un format de mai mult de cinci-şase ori în viaţa lui, şi în cele mai multe rânduri fuseseră coliziuni accidentale. Acum simţea mâna lui Sevgi Ertekin ca printr-o mănuşă, şi un sentiment convulsiv de frustrare îi reaprinse tăciunii furiei lui estompate.

— Vreau să stai cu mine, zise ea.

Sevgi privi în jos, la mâinile lor întâlnindu-se, ca şi cum ar fi încercat

să distingă un detaliu de care nu era sigură că există.

— O să fie greu. Murat – tatăl meu – va fi prea îndurerat. Norton e prea prins în conflict. Oricine altcineva e prea departe, oricum i-am respins pe toţi de când cu Ethan. N-aş şti ce să le spun. Rămâi doar tu, Carl. Tu eşti curat. Am nevoie de ajutorul tău ca să trec prin asta.

„Curat?”

— Ai zis două favoruri, îi reaminti el.

— Da.

Îi dădu drumul mâinii şi începu iarăşi să contemple curgerea apei.

— Cred că ştii care va fi celălalt.

El stătu alături de ea, urmărind râul.

— Bine, zise.

Capitolul 44

Îl aşteptă pe Norton pe coridor, în afara camerei de vizită şi a cubiculelor formatelor *v.* Delegatul COLIN ieşi cu ochii umflaţi şi clipind, ca şi cum lumina de pe coridor ar fi fost prea puternică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse Carl.

Faţa lui Norton tresări.

— Şi crezi că acum e momentul?

— Starea ei n-o să se îmbunătăţească, Norton. Ar fi bine să te obişnuieşti să funcţionezi în condiţiile astea.

— Ce vrei?

— Ai citit declaraţia pe care am dat-o la Rimsec?

— Nu, răspunse Norton închizând ochii pentru o clipă. Ba da. Am citit-o în diagonală. Ce-i cu ea?

— Cineva l-a trimis pe Ombekend să mă lichideze. E probabil acelaşi care a angajat-o pe Carmen Ren să-i fie partener lui Merrin, acelaşi care l-a adus pe Merrin înapoi pe Pământ. N-am terminat povestea, n-am terminat nici măcar pe jumătate.

Norton oftă.

— Da, mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute cu Sevgi spunându-mi exact acelaşi lucru. Nu trebuie să mai insişti şi tu. COLIN o să intensifice ancheta, Rimsec se ocupă deja de problemele de-aici. Chiar acum, deşi…

— Nu plec acasă până nu se termină.

— Da, Sevgi mi-a spus asta destul de clar.

Norton încercă să treacă pe lângă el. Carl se luptă cu dorinţa de a-l apuca de braţ ca să-l întoarcă din drum. În schimb, făcu câţiva paşi rapizi înapoi şi puse braţul pe perete, astfel încât delegatul COLIN fu nevoit să se oprească. Norton strânse din dinţi. Pumnii i se strânseră pe lângă corp.

— Ce vrei de la mine, Marsalis?

— Două lucruri. Întâi, trebuie să ajungi la Ortiz şi să-l împiedici să mă trimită înapoi sub jurisdicţia UNGLA. Am primit azi-noapte un apel de la biroul din Bruxelles şi sunt foarte dornici să mă aibă din nou printre ei.

— Ortiz abia a ieşit de la terapie intensivă. Nu e capabil…

— Atunci vorbeşte cu oricine altcineva. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu UNGLA şi în acelaşi timp şi cu cei de care ascultă Ombekend.

Norton inspiră adânc.

— Foarte bine. O să-i pasez problema lui Nicholson după-amiază, când o să vorbesc cu el. Altceva?

— Vreau să apelezi Colonia. Vreau să vorbesc cu Gutierrez.

COLIN deţinea o mică unitate administrativă la două străzi de centrul Oaklandului, dotată cu facilităţi pentru o conexiune cu Marte. Norton obţinu un autocopter Rimsec care să-i transporte înapoi peste golf şi o limuzină COLIN care să-i preia la aterizare. Făcu totul cu autocontrolul detaşat al unui om preocupat, care se îndreaptă cu maşina spre casă, pe o rută familiară. Din limuzină îl sună pe tehnicianul însărcinat cu conexiunile şi iniţie apelul.

Imaginea lui Sevgi cu ochii uscaţi, lângă pârâu, îi ardea mintea ca un fier înroşit, gândindu-se la toate lucrurile pe care ea nu le spusese. Toate lucrurile pe care nici el nu le spusese.

Birocraţia din administraţia poliţiei Coloniei de pe Marte era feroce şi egocentrică.

Arestarea şi interogarea lui Gutierrez fusese, prin comparaţie, uşoară – Colonia ştia, în felul ei greoi, cum să facă asta. Dar o comunicare autorizată cu exteriorul, din arest, cu o persoană non-COLIN, era aparent ceva prea exotic ca să aibă un precedent sau o procedură prestabilită. Fu nevoie de parcurgerea a trei nivele ierarhice până să se ajungă la cineva care să facă ce spusese el. Şi nici distanţele nu erau de ajutor – Marte se afla momentan la mai puţin de 250 de milioane de kilometri, iar timpul de transmisie era de aproximativ treisprezece minute şi jumătate, în fiecare sens. Aproape o jumătate de oră între fiecare fază a comunicării. Părea cumva emblematic.

Marsalis patrula în afara camerei, ivindu-se din când în când în dreptul ferestrelor de la uşă, aflate la înălţimea capului. Simţea o plăcere răutăcioasă excluzându-l pe treisprezece din procedurile iniţiale, un impuls despre care Norton ştia cu tristeţe că era echivalentul uman al obiceiului motanilor de a-şi marca teritoriul pişându-se.

Era prea obosit ca să-şi combată impulsul, prea furios, fără vreo ţintă anume, ca să se simtă jenat de comportamentul lui. Înfrunta birocraţia Coloniei cu o mânie rece şi controlată, pe care nu fusese conştient că o avea, apela la raţiune atunci când putea, presa şi ameninţa când nu avea altă soluţie. Aştepta cu răbdarea unui automat în lungile tăceri ale decalajului, care punctau întregul proces. Nimic nu părea să conteze, era doar o modalitate de a amâna gândul că Sevgi avea să moară, că murea chiar atunci, în stadiile în care sistemul ei imunitar se clătina sub repetatele lovituri ale viruşilor Falwell, cu vârtejul lor mutagen.

În cele din urmă îl lăsă pe Marsalis să intre. Îi cedă scaunul operaţional şi el se ghemui într-un fotoliu izolat într-un colţ al camerei. Privea în gol, în direcţia treisprezecelui care se aşeza.

— Chiar crezi că asta o să meargă?

Vocea îi suna moale şi nepăsătoare în propriile urechi, aplatizată de supraîncărcarea emoţională.

— Depinde, răspunse Marsalis studiind ceasul care măsura decalajul, situat deasupra ecranului şi a camerei de filmat din faţa lui.

— De ce?

— Depinde dacă Franklin Gutierrez vrea să continue să trăiască sau nu.

Ultimele cifre clipiră, receptorul ţiui şi ecranul se aprinse, cu imaginea unei camere similare de transmisie de pe Marte. Gutierrez stătea acolo, mai curat decât ultima oară când îl văzuse Norton, târât din camera de interogatoriu. Mâna rănită îi era înfăşurată într-un bandaj alb, curat, iar vânătăile de pe faţă şi din jurul ochilor îi fuseseră tratate cu antiinflamatoare. Se încruntă puţin la cameră, aruncă o privire piezişă spre cineva care nu se vedea pe ecran, apoi îşi drese glasul şi se aplecă în faţă.

— Până nu văd cine e la celălalt capăt, nu spun nimic. Clar? Dacă dobitocii ăştia îşi iau ghearele de pe mine, poate să ajungem la vreo înţelegere. Dar asta după ce îţi văd faţa, nu înainte.

Se lăsă pe spate. Semnalul de încheiere a transmisiei clipi pe ecran folosind un cod verde, iar imaginea îngheţă. Semnalul online portocaliu se aprinse. Marsalis stătea privind ecranul, la fel de nemişcat ca un cadavru.

— Salut, Franklin, rosti inexpresiv. Îţi aminteşti de mine? Sunt convins că da. Acum, că ştii cine e la celălalt capăt, ascultă-mă cu atenţie. O să-mi spui tot ce ştii despre Allen Merrin şi de ce ai contribuit la trimiterea lui acasă. Ai o singură şansă să faci asta. Nu mă dezamăgi.

Lovi maneta de control şi transmisia se încheie. Deasupra capetelor lor, ceasul porni din nou.

— Iartă-mă dacă nu sunt încă impresionat, zise Norton.

Marsalis abia dacă se clinti din scaun, dar ochii i se rotiră în jur şi dintr-odată, prin toată oboseala şi durerea, Norton văzu acolo ceva ce îi trimise un mic fior la baza craniului, ca o apă rece trecând de jurul-împrejurul unui bazin.

Aşteptară numărătoarea. Ajunse la zero, apoi reîncepu să numere minutele înainte de sosirea transmisiei de la celălalt capăt.

— Hei, omul cu loteria!

Gutierrez reapăru rânjind, dar dincolo de asta Norton putea vedea fiorul, aceeaşi tresărire pe care o simţise şi el când Marsalis îl privise în urmă cu o jumătate de oră. Ceasul îşi spunea propria poveste, cu cifre portocalii, îngheţate. Se scurseseră în jur de două minute şi jumătate peste timpul principal de transmisie şi retur – şi dacă hackerul nu-şi

pusese cumva la punct vreun discurs pentru cameră, timpul respectiv însemna ezitare.

Gutierrez fusese încolţit, trebuia să improvizeze rapid un răspuns. Bravada suna fals ca o etichetă Tennessee Marstech.

— Da, şi cum îţi merge cu norocul pe-acasă, Marsalis? Ce mai faci? Îţi lipsesc fetele de la clubul Dozen Up?

După care Gutierrez trecu pe quechua. Pe ecran se aprinse o subtitrare bombastică:

„Eşti la o sută de kilometri depărtare de mine. E o distanţă prea mare ca să faci ameninţări. Ce ai de gând, vrei să te adoarmă? O să faci tot drumul până aici doar ca să mă omori pe mine? Nu mă mai sperii, Marsalis. Mă faci să râd!”

Continua aşa, derizoriu, construindu-şi bravada. Totul se reducea la „du-te dracului şi crapă.”

Tot fals suna.

Marsalis urmări totul cu un zâmbet subţire, rece.

Când transmisia se încheie, se aplecă în faţă şi începu să vorbească, tot în quechua. Norton nu cunoştea limba din *altiplano,* cu excepţia numerelor de la unu la douăzeci şi a câtorva denumiri de mâncăruri, dar chiar şi dincolo de totala neînţelegere simţi răceala de gheaţă venind dinspre omul negru şi ceea ce spunea el. Cuvintele cădeau, foşnitoare şi intense, ca nişte reptile spărgând coaja unui ou.

Prin ceaţa somnolenţei care îi amorţea treptat simţurile, Norton avu un moment de claritate atât de puternic încât ştiu că trebuia să fie o minciună; în acea clipă însă fu ca şi cum altcineva ar fi vorbit prin intermediul lui Marsalis, de parcă ceva străvechi şi nu pe de-a-ntregul uman îi folosea gura şi chipul ca pe o mască şi ca pe o rampă de lansare ca să se arunce pe sine peste golful dintre lumi, să se întindă şi să-l apuce pe Franklin Gutierrez de gât şi de inimă, ca şi cum s-ar fi aflat de partea cealaltă a unei mese şi nu la un sfert de miliard de kilometri de spaţiu vid.

Dură ceva mai mult de un minut ca să spună ce avea de spus, dar pentru Norton întregul proces părea să se petreacă în afara timpului. Când Marsalis termină de vorbit, delegatul COLIN deschise gura să spună ceva – să spună orice, să întrerupă scârţâitul, liniştea sugerând că „ceva a părăsit clădirea” – apoi se opri observând că Marsalis încă nu apăsase butonul de transmisie. Calea de transmisie era încă deschisă, încă aştepta să fie închisă şi, pentru un interval de timp care păru foarte lung, negrul se uită prin lentile şi nu spuse nimic, doar privi.

Apoi apăsă butonul şi, într-un fel pe care Norton nu-l putu defini, păru să se înmoaie.

Trecu un minut întreg înainte ca delegatul COLIN să-şi poată găsi cuvintele.

— Ce i-ai spus? rosti el printre buzele uscate.

Marsalis tresări ca cineva trezit din somn. Îi aruncă o privire normală, umană. Ridică din umeri.

— I-am spus că o să mă întorc pe Marte şi o să-l găsesc dacă nu-mi spune ce vreau să ştiu. I-am spus că îmi va plăti COLIN biletul, dus-întors. I-am spus că o să-l omor pe el şi pe toţi cei pe care îi iubeşte.

— Crezi că o ia în serios?

Atenţia omului negru se îndreptă din nou spre ecran. Şi el, îşi dădu seama Norton deodată, trebuia să fie foarte obosit.

— Da. O s-o ia în serios.

— Şi dacă nu? Dacă zice că blufezi?

Marsalis privi din nou spre el, iar Norton ştiu care va fi răspunsul înainte ca vorbele liniştite, obiective, să cadă în tăcerea camerei:

— Nu blufez.

Aşteptară până când ceasul reveni la zero şi încă zece minute după aceea. Niciunul dintre ei nu spuse nimic; cel puţin Norton nu putu găsi nimic de spus. Dar lipsa cuvintelor era aproape agreabilă.

Marsalis îi întâlni privirea o dată sau de două ori şi într-un rând dădu din cap, ca şi cum delegatul COLIN ar fi zis ceva, atât de sigur pe el, încât Norton se întrebă dacă, extenuat de suferinţă şi oboseală, nu dăduse glas vreunuia dintre gândurile intime aleatorii.

Dacă o făcuse, nu-şi putu aminti ce anume era.

Liniştea din cameră se instală în jurul lui ca o pătură, caldă şi alinătoare, invitând la evadare, la ieşirea din necazuri şi suferinţă, la alunecarea în plăcuta uitare şi în somnul mult amânat…

Tresări, trezindu-se.

Clinchetul receptorului, gâtul lui ţeapăn şi îndurerat…

Ecranul prinse din nou viaţă.

Gutierrez apăru, panicat şi bâlbâindu-se.

Capitolul 45

„Eşti curat.”

Nu-şi putea da seama la ce se referise ea cu adevărat. Încercă. Trase de iţele încâlcite ale ideii, stând într-un cerc de lumină, în birourile întunecate ale COLIN şi derulă înregistrarea cedării lui Gutierrez. Renunţă, exasperat. Reveni şi mai încercă.

„Rămâi doar tu, Carl. Tu eşti curat.”

Simţea contururile dure, dar era ca şi cum ar fi căutat puncte de sprijin pe una dintre feţele stâncilor imposibil de înalte ale Masivului Verne. Degetele îţi spuneau ce exista acolo, îţi dădeau ceva de care să te ţii sau pe care să te ridici, dar asta era aplicabilitatea imediată, nu forma întregului. Nu însemna înţelegere. Carl ştia ce mişcări aveau să urmeze, ce însemna „rămâi tu, eşti curat” în termenii a ceea ce ea voia ca el să facă, dar asta nu-i mai spunea şi ce credea ea despre el, ce credea că însemnau unul pentru celălalt, aşa cum o serie reuşită de mişcări pe stâncile Masivului Verne nu-ţi furniza o hartă topografică a versantului.

Ca pe vremuri, în casa din Osprey, cugetând asupra uneia din mantrele obscure de antrenament ale mătuşii Chitra.

Eşti curat.

Propoziţia ticăia în capul lui ca o bombă.

Norton plecă, probabil ca să apuce să doarmă puţin înainte de a claca. Nu făcu niciun comentariu în afară de: „Ne vedem mâine dimineaţă”. Tonul lui, dacă nu prietenos măcar pe aproape, era ezitant, atenuat de epuizare. Cândva, în ultimele ore, tensiunea dintre ei se modificase într-un fel greu de definit şi altceva se năştea ca să-i ia locul.

Carl rămase în birourile goale, ascultând înregistrarea iar şi iar, privind în gol, până când etajul pe care se afla începu să se închidă pentru noapte. Luminile de deasupra se stinseră, panou după panou, şi întunericul de dincolo de ferestrele imense năvăli tăcut înăuntru, să umple spaţiile de lucru ca o apă întunecată.

Sistemele neutilizate trecură în standby, ecranele se blocară pe acronimul COLIN şi mici luminiţe roşii prinseră viaţă în beznă. Nimeni nu veni să vadă ce făcea. Ca majoritatea centrelor COLIN, birourile din Oakland erau populate continuu, dar pe timpul nopţii numărul salariaţilor se reducea la cei de la nivelurile principale şi cei care se ocupau de administrarea sistemului inteligent aflat la parter. Acolo, jos, era şi paza – probabil că Norton le spusese să-l lase în pace.

Gutierrez mărturisise, în grabă şi dezlânat, revenind, corectându-se, probabil minţind şi înflorind pe parcurs. Oricum, rezultase o imagine.

„… cineva din *familias*… trebuia să rupă rândurile mai devreme sau

mai târziu… războiul e o prostie.“

„… N-am idee, Marsalis, nu-mi dau chiar atât de multe informaţii… a trebuit doar să-l trec pe tip, asta fac eu, doar ştii…”

La un moment dat în interogatoriul prelungit, cu pauze de câte jumătate de oră, ceva îl dăduse peste cap pe Gutierrez. Teama, promisiunea protecţiei COLIN, poate vreun sentiment de trădare din cauza timpului pe care îl petrecuse în arest, aşteptând o salvare din partea *familiei* care încă nu sosise – un resentiment clădit din revolta mocnită, aprinsă şi în cele din urmă arzând de-a binelea… „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran, omule, un angajat, nu e ca şi cum când aş avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei, de ce mi-ar spune mie ceva ce nu e nevoie să ştiu…?”

„… da, evident cineva care are de câştigat dintr-o încetare a ostilităţilor cu Marte… nu e nevoie să-ţi spun eu asta…!”

„… da, da, să ocolesc protocoalele de andocare, să-l aduc pe tip jos, în largul coastei californiene…“

„… nu, n-au spus de ce… aşa cum am zis…!”

„… da, desigur că i-am arătat cum să pornească criocapsula… cum altfel să supravieţuiască prăbuşirii…!”

Şi odată cu resentimentul, o continuă autocompătimire şi justificare… „Da, futu-i, a fost un accident. Crezi că am *plănuit* să-l trimit acasă treaz? Crezi că e genul de treabă pe care s-o fac pentru că am de ales? Ar fi trebuit să se trezească la două săptămâni distanţă de casă, nu de Marte… ar fi trebuit, dacă ieşea cum voiam eu. Le-am *spus* că e riscant să deconectezi n-djinnul la două săptămâni după intrarea pe traiectorie, le-am spus că s-ar putea declanşa altceva, dar de ce pizda mă-sii să asculte ei un expert, ce dracu’ ştie el…“

„… pentru că dacă deconectezi n-djinnul la două săptămâni de casă, COLIN Earth trimite o navă de salvare să afle ce mă-sa s-a întâmplat. Garantat. Nu vor să-şi asume riscul unei catastrofe la andocare, nu-şi permit publicitatea proastă. Dar dacă se deconectează la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie şi apoi nava parcurge în linişte, dar corect tot drumul spre casă, atunci o să aibă încredere în sistemele auto şi o s-o lase în pace. Ştii cum sunt porcii ăştia când e vorba de costuri…!”

Erau câteva ore bune, chiar eliminând pauzele de transmisie. Rezistenţa hackerului se năruise ca un dig spart. Carl trecu din nou prin ele, iar şi iar, pentru că alternativa era să înceapă să se gândească la Sevgi Ertekin. Ascultă până când ceea ce spunea Gutierrez începu să i se învârtă lin în cap, până când nu mai fu decât un simplu zgomot modulat, fără a transmite mai multe decât petele geometrice de lumină şi întuneric ale ferestrelor, luminate sau nu, ale clădirilor de pe cealaltă

parte a geamului.

O revăzu încă o dată intrând pe uşa barului, cu un zâmbet crispat şi o dâră de sânge pe umăr şi pe mânecă – nodul simţit în gât când o zărise, uşurarea când ea spusese că e în regulă…

„… sânge", spunea înregistrarea pentru a nu ştiu câta oară. „… nu e ca şi cum aş avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei…!"

Se încruntă. Apăsă butonul de pauză, derulă înapoi… Vorbele ininteligibile ale înregistrării date înapoi, apoi reluarea.

Gutierrez se supără încă o dată. „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran omule, un angajat, nu e ca şi cum aş avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei…"

Îşi auzi propria voce şi pe a lui Bambaren, bătută de vântul care trecea peste Sacsayhuaman.

„Familiares împărtăşesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu ştii asta!"

„Da. De asemenea, împărtăşiţi un ataşament sentimental pentru legăturile de sânge, dar…!"

Se trezi dintr-odată din somnolenţă. Derulă din nou, ascultând încă o dată juxtapunerile pe care nu le depistase înainte.

Asta trebuia să fie.

Mai derulă puţin înapoi, căutând printre divagaţiile hackerului.

„… da, evident, cineva care are de câştigat dintr-o încetare a ostilităţilor cu Marte… nu e nevoie să-ţi spun eu asta…!"

Futu-i, *trebuie* să fie. Privi revelaţia ca şi cum s-ar fi desfăşurat în explozia de lumină LCLS a lămpii de pe birou.

Imaginea lui Bambaren – cunoaşterea îndeaproape a procedurilor de înţărcare din cadrul Proiectului Lawman. Greta Jurgens lăudându-se, confirmarea suavă şi modestă a lui Bambaren când îi pomenise. Cele două idei se ciocniră în mintea lui.

„… Ţi-ai creat o carieră de nişă coexistând cu Iniţiativa, iar din ceea ce spune Greta, relaţia e înfloritoare!"

„Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relaţiile mele de afaceri!"

„Nu, dar a încercat să mă ameninţe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puşi acum şi că îi ţii mai aproape!"

„… cineva care are de câştigat…!"

„… un ataşament sentimental pentru legăturile de sânge…!"

Trebuia să fie asta.

Înţelegerea a cât de aproape de mister săpa în acel moment năvăli peste valurile de oboseală şi îl ameţi de entuziasm.

„Tot timpul, futu-i, tot timpul am fost aşa de aproape. Aşteaptă să-i

spun lui…”

„Sevgi!”

Apoi, brusc, nimic nu mai făcea iarăşi nici două parale, şi tot ce îi mai rămăsese era furia.

Verifică dosarele şi îl sună pe Matthew.

— Gayoso, zise hackerul, de parcă ar fi gustat numele. Bun, dar s-ar putea să dureze ceva, mai ales dacă s-au ascuns lucruri, aşa cum spui tu.

— Nu mă grăbesc.

O mică pauză la celălalt capăt al liniei.

— Nu-i stilul tău, Carl.

— Nu, răspunse şi îşi privi reflexia în geamul biroului, făcând o grimasă. Presupun că nu e.

Din nou linişte. Lui Matthew nu-i plăceau schimbările, cel puţin nu printre colegii săi umani. Carl îi putea simţi disconfortul prin intermediul conexiunii.

— Îmi pare rău, Matt. Sunt cam obosit.

— Matthew.

— Da, Matthew. Încă o dată îmi pare rău. Ţi-am spus, sunt obosit. Aştept să văd cum merg nişte lucruri pe aici, aşa că nu mă grăbesc cu asta. Atât am vrut să spun.

— Bine, zise Matthew şi vocea îi deveni din nou veselă, ca şi cum ar fi apăsat pe un întrerupător. Auzi, vrei să afli un secret?

— Un secret?

— Da. Informaţie confidenţială. Vrei să afli?

Carl se încruntă. Nu folosea prea des sistemul video când vorbea cu Matthew; în primul rând, hackerului nu părea să-i placă prea mult, iar în al doilea rând, apelurile erau de obicei pur funcţionale, astfel că părea inutil. Însă acum, pentru prima dată, îşi dorea să poată vedea faţa lui Matthew.

— Informaţiile confidenţiale sunt de obicei motivul pentru care te sun, zise prudent. Aşa că da. Hai să auzim.

— Ai probleme cu biroul din Bruxelles. Gianfranco di Palma e foarte supărat pe tine.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Mi-a spus să nu mai comunic cu tine, nu înainte să te întorci din Rim.

Furia se insinuă lent prin stomacul lui Carl.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Observ că nu faci ce ţi-a spus.

— Bineînţeles că nu, zise Matthew senin. Eu nu lucrez pentru UNGLA, eu fac parte din grupul de legătură interagenţii. Iar tu eşti prietenul meu.

Carl clipi.

— E bine de ştiut, rosti în cele din urmă.

— M-am gândit că o să fii mulţumit.

— Uite ce e, Matthew…

Furia se transforma, colorându-se în ceva cu totul diferit. Valul de înţelegere de mai înainte părea să se retragă, alungat de noua stare de lucruri.

— Dacă di Palma mai vorbeşte cu tine…

— Ştiu, ştiu. Nu-i spun că o verific pe Gayoso pentru tine.

— A, da.

Acum avea un sentiment neplăcut de disconfort:

— Dar să-i spui şi că suntem prieteni, bine? Că eşti prietenul meu.

— Ştie deja asta, Carl. E evident şi numai dacă te uiţi la…

— Ei bine, s-ar putea să nu fi fost prea atent, ştii. Tu să-i spui că eşti prietenul meu. Spune-i că eu am zis asta şi că ţi-am spus să-i transmiţi asta, zise Carl privind posomorât în noaptea de afară. Ca să-i fie clar.

Puţin mai târziu ieşi din clădire, căutând un taxi care să-l ducă înapoi la hotel. Merse pe jos prin răcoarea serii, călcând pe marile dreptunghiuri succesive de lumină străvezie de culoare violet, revărsată din panourile LCLS de deasupra. Semăna cu traversarea unui şir de mici scene de teatru, fiecare luminată pentru un spectacol pe care el refuza să-l ofere. Capul îi era înceţoşat de lipsa de somn. Un vârtej epuizant dinăuntru, care nu voia să se dea bătut, căutând, cu o furie crescândă, să-şi facă loc.

„Dobitocul de di Palma.“

Nu-şi dădu seama câtă furie i se citea pe faţă până nu se ciocni cu o animatoare stradală care venea din sens opus, cărând ceva ce semăna cu o grămadă de gunoaie. Se loviră umăr în umăr şi trupul lui masiv o trânti pe jos. Gunoaiele zdrăngăniră şi se împrăştiară pe pavaj. O roată de oţel de la o bicicletă de copil se rostogoli sclipind în lumina LCLS, lovi bordura şi se răsturnă în rigola de dincolo. Femeia ridică ochii spre el, din locul în care căzuse, cu o expresie ursuză pe faţa pictată.

— De ce nu…

Şi glasul i se stinse.

El stătu o clipă, privind tăcut în jos la clovnul cu mască stridentă şi perucă arămie şi rigidă de paj, apoi îşi dădu seama că ţinea gura strânsă, cu fălcile încleştate de o mânie nedescărcată faţă de di Palma, de

Ombekend, de întreaga serie de ţinte pe care încă nu le putea distinge bine.

„Da, şi niciuna dintre ele nu e fata asta. Adună-te, Carl!”

Mormăi şi îi întinse mâna.

— Scuză-mă. N-am fost atent. E vina mea.

O ridică în picioare. Teama rămase în privirea ei şi îşi smuci mâna imediat ce se sculă. Se duse ca s-o ajute să-şi adune piesele decorului ei de pe jos şi o văzu cum tresare, încă îi mai era frică de negrul mare de pe strada pustie, cu panouri violet. O nervozitate nedomolită se aprinse în el.

— Te las cu astea, îi spuse scurt.

Avu senzaţia că ea îl urmărea îndepărtându-se. Ceva îl neliniştea în legătură cu întâlnirea, dar nu se osteni să prindă firul. Un taxi trecu pe strada suspendată de deasupra şi el strigă şi-i făcu semn. Senzorii îl înregistrară şi taxiul făcu o întoarcere abilă prin trafic, de o perfecţiune mecanică, oprindu-se calm ca să-l ia. Uşa se deschise în afară.

Interfaţa generică feminină prinse viaţă.

— Bine aţi venit la Merritt Cabs. Care este…

— Red Sands International, spuse brutal.

— Lanţul Red Sands operează pe ambele laturi ale golfului. Unde doriţi?

— San Francisco.

— În tranzit, zise blând interfaţa.

Trăsăturile echilibrate – gândurile i se îndreptară din nou spre Carmen Ren şi frumuseţea ei generică de Rim, blândeţea…

„Clovnul!”

„Blestematul de clovn!”

— Opreşte, se răsti.

Taxiul opri. Carl se luptă cu uşa.

— Vrei să mă laşi, dracului, să ies?

— Nu aţi achitat taxa de pornire, zise timid interfaţa taxiului. Indiferent de traiectorie, Merritt Cabs îşi rezervă…

— Mă întorc, *mă întorc*, fir-ar al dracului. Rămâi aici.

Uşa se deschise. Sări afară şi fugi până la intersecţie. Înainte să ajungă la colţ, ştia deja ce avea să găsească. Coti oricum în viteză, apoi alergă înapoi pe linia panourilor violete, către blocul COLIN.

Strada era goală, aşa cum ştia că va fi. Tot felul de lucruri zăceau pe jos exact acolo unde căzuseră. Roata de bicicletă, căzută într-o parte, stătea în rigolă. Femeia cu faţa pictată dispăruse.

Se răsuci, scanând strada în ambele direcţii.

Scene pale, străvezii, luminate ca pentru spectacol, înşiruindu-se în

ambele sensuri. Rămase sub cascada violetă a LCLS, absolut singur. Sentimentul năucitor a ceva ireal. Pentru o fracţiune de secundă se aşteptă s-o vadă pe Elena Aguirre plutind către el, deasupra benzilor înguste de penumbră care delimitau panourile luminoase.

…Venită în cele din urmă să-l caute.

Capitolul 46

În grădină, trecură în revistă evenimentele.

Era alegerea lui Sevgi Ertekin: voia să fie ţinută la curent. „La dracu', încă e cazul meu", replicase încordată la protestele lui Norton. Carl bănuia că pentru ea era mai bine decât să contemple ceea ce avea să urmeze, iar ea părea fie să fi terminat cartea lui al-Nafzawi, fie să se fi săturat de ea. Aşa că stăteau pe scaunele de lemn în lumina blândă a soarelui, ascultau pârâul din spatele lor şi se purtau cu toţii de parcă Sevgi n-ar fi fost pe moarte.

— A dracului faţă pictată, explodă ea când Carl îi povesti despre întâlnirea din seara trecută. Târfa mi-a făcut şi mie exact acelaşi lucru pe *Bulgakov's Cat.* S-a izbit de mine, venind din spatele unui pilon de susţinere. Ea trebuie să fi fost. De ce naiba face asta?

— Interceptează convorbirile, spuse Carl. M-am întors la Alcatraz aseară, imediat după aceea. Am declanşat toate alarmele când am încercat să cobor în încăperile ecranate. Mi-au scos un microfon înfipt în geacă. De mărimea unei firimituri de pâine, cu o carcasă de camelocrom. Se lipeşte la impact şi are o baterie care, practic, ţine la nesfârşit.

— Atunci ar trebui să fie unul şi pe hainele mele.

— Cel mai probabil, da.

— Deci Ren e încă în joc? întrebă Norton încruntându-se. N-are prea multă logică. Ar fi trebuit să fugă. În Freeport, să-şi facă rost de o identitate şi de o faţă nouă.

Carl clătină din cap.

— E mult mai deşteaptă. De ce să-şi facă o operaţie dificilă când poate să-şi trântească un strat de vopsea pe faţă şi o perucă?

— Mda, făcu Sevgi acru. Ai idee câţi animatori stradali există în oraş? Îi vezi peste tot.

— Asta nu răspunde la întrebarea ce face ea pe aici, zise Norton. Dacă sarcina ei iniţială era să-l sprijine pe Merrin, aş zice că a rămas fără slujbă.

— V-am spus că nu s-a terminat, zise Carl. L-am rezolvat pe Merrin puţin cam devreme, dar în afară de asta, cel care a aranjat lucrurile continuă exact conform planului.

Norton îi aruncă o privire ambiguă.

— Da, dar conform *cărui* plan? întrebă Sevgi. Ai spus că Gutierrez pretinde că l-a trimis pe Merrin înapoi ca asasin al *familiei* – să răzbune crimele violente din anii '70. Manco Bambaren participă la acţiune pentru că îi e utilă o schimbare de lider, având astfel şansa să-şi facă

relaţii în corporaţiile Iniţiativei. Apoi, în loc să-i doboare pe boşii din Lima, Merrin ucide la întâmplare vreo douăzeci de cetăţeni în Jesusland şi Rim. Nu se leagă deloc.

— Gutierrez *credea* că trimite acasă un asasin pentru *familia.*

Carl acceleră, pregătind revelaţia.

— Dar, evident, aici există un alt plan. În primul rând, Bambaren e legat de treaba asta prin ceva mai mult decât interesele de afaceri.

Norton înălţă din nou o sprânceană.

— Adică?

— Adică mama donator genetic a lui Merrin, Isabela Gayoso, este şi mama adevărată a lui Manco Bambaren. Bambaren şi Merrin erau fraţi. Mă rog, pe jumătate.

Sevgi se îndreptă în scaun, holbându-se la el.

— Nu se poate.

— Mă tem că da. Isabela Rivera Gayoso, o mamă săracă din Arequipa, a dat material genetic unei unităţi medicale a armatei SUA care scotocea pe acolo împreună cu Elleniss Hall Genetech. Cred că au plătit-o cu cincizeci de dolari. Şi-a dat cel de-al doilea nume de familie, al mamei ei, probabil pentru că îi era ruşine. Se pare că a dat şi un SAN fals, pentru că cel din dosarele Elleniss Hall nu duce nicăieri. Sau poate l-au încurcat ei pe undeva. Cred că pe atunci nu erau aşa pedanţi când venea vorba despre păstrarea riguroasă a datelor. Oricum, întregul proiect era neoficial. Pe hârtie, Proiectul Lawman nu exista.

— Nu cred asta, zise Norton plat. Cercetările n-djinnilor ar fi descoperit.

— Da, posibil, dacă nu ar fi existat atâta confuzie deliberată în informaţii, tot timpul. După cum ţi-am spus când m-am alăturat vouă, Sevgi, pe atunci toţi eram fantome. Nimic concret, niciun lucru pe care un jurnalist ultrazelos să-l poată descoperi. Şi s-a folosit tehnologie n-djinn ca să semene confuzie, aşa că e ceva serios. Când a apărut Jacobsen, o parte din ceaţă s-a ridicat, dar cea mai mare parte a dosarelor Proiectului Lawman încă aparţin Republicii Confederate, iar ei nu au cooperat deschis pe vremea când UNGLA îşi făcea aranjamentele. Cercetătorii noştri sub acoperire dădeau mereu peste câte un mic secret murdar pe care armata SUA îl îngropase, uitând de el.

— Dacă e adevărat, cum ai aflat tu toate astea?

— L-am întrebat pe unul dintre cercetătorii sub acoperire. A verificat nişte lucruri pentru mine noaptea trecută – în Europa era ziuă – şi m-a căutat de dimineaţă, chiar înainte să se culce. El spune că i se pare că şi la celălalt capăt lucrurile sunt ascunse – făcătură ieftină de hacker – probabil Bambaren a încercat să îngroape o afacere de familie neplăcută

atunci când a început să fie o persoană influentă. Faptul că mama lui a cooperat cu armata *gringo,* şi-a desfăcut picioarele pentru ei până la ovare, ca să spunem aşa – ei bine, nu e tocmai ceva bun în biografia ta dacă vrei să ajungi sus în *familias* de acolo.

Norton pufni.

— Tot nu pot să înţeleg cum de cercetătorul ăla al tău a putut face ceva ce n-djinnii noştri n-au putut.

— Păi ar fi câteva motive. Mai întâi că eu am luat-o de la distanţă. Ceva din ce mi-a spus Bambaren, ceva despre sânge, o intuiţie pe care am avut-o. Am pornit de la presupunerea asta şi i-am cerut omului care făcea investigaţii pentru mine s-o caute pe Gayoso. Aveam deja nişte contacte. N-djinnii voştri ar fi lucrat altfel, probabil ar fi cercetat fluxul de date avându-l pe Merrin ca punct de pornire, apoi ar fi folosit un filtru pentru relevanţă şi o urmărire mai detaliată. N-djinnii nu sunt umani, ei nu fac salturi cognitive aşa, ca noi. Cum am spus şi săptămâna trecută, intuiţia Yaroshanko e un lucru minunat, dar mai trebuie să ai ceva ca să triangulezi. Plasa întinsă de n-djinnii voştri e la fel de bună pe cât sunt de bune filtrele alese, şi ele bănuiesc că au fost legate de Marte sau de Statele Rim.

— Da, şi de Lawman.

— Sigur, şi de Lawman. Dar gândiţi-vă ce înseamnă asta – chiar credeţi că un n-djinn care efectuează o căutare în cadrul protocoalelor Proiectului Lawman ar da vreo atenţie sursei materialului genetic? E vorba despre oameni care nu şi-au întâlnit niciodată copiii, nu au avut nimic de-a face cu ei. În cazul lui Gayoso, vorbim despre cineva care nici măcar nu s-a aflat în aceeaşi ţară, nu s-a apropiat la mai puţin de o mie de kilometri de ceea ce au făcut ei cu ovulul donat de ea. Materialul genetic e al naibii de ieftin, chiar şi acum, când Jacobsen a venit în forţă. Pe atunci însemna mai puţin decât nimic. Nicio maşină nu ar considera asta drept o pistă care merită urmărită; nu ar trece nicidecum prin filtrele pentru continuarea analizei. Trebuie să ştii *dinainte* că genele transmise de Isabela Gayoso fiului ei sunt importante, ca să pui n-djinnul să facă o legătură. Şi după cum am spus, ea nu s-a aflat niciodată în apropierea lui.

Norton se încruntă.

— Stai aşa. A fost o acţiune în Bolivia, nu-i aşa? Prin ’88, ’89?

— ’88, zise Sevgi. Argentina şi Bolivia. Dar e un punct disputat, multe informaţii spun că s-ar putea ca el să nu fi fost deloc acolo. De asemenea, îl plasează cam în acelaşi timp la comanda unui pluton din Kuweit City.

— Da, dar dacă el *a fost* acolo, declară Norton subit entuziasmat, asta

ar fi un punct de contact. Poate atunci află Bambaren că are un frate despre care nu ştia, şi…

— Şi ce, Tom? zise Sevgi şi scutură iritată din cap. Se întâlnesc, beau câteva beri, iar Merrin se întoarce la misiunile lui de pacificare urbană din Rim. Şase ani mai târziu pleacă pe Marte, şi la *doisprezece* ani după aia o *familia* de pe Marte coace o răzbunare excentrică, un plan de asasinare, îl alege pe Merrin să facă treaba, iar Merrin vine şi spune: „Hei, am un frate pe Pământ care ne poate ajuta!” Haide, că nu-i aşa. Trebuie să fie altceva, ceva care se leagă mai strâns.

— Probabil că este, spuse Carl. Am zis că sunt câteva motive pentru care n-djinnii voştri au eşuat şi investigatorul meu nu. Al doilea motiv este că au mai fost ascunse informaţii, şi s-a întâmplat mai recent decât toată istoria asta antică. Cineva este extrem de preocupat să ţină ascunsă întreaga afacere.

— Cineva care se foloseşte de Carmen Ren, cugetă Sevgi. O ţine în alertă.

— E un punct de vedere, admise Carl.

— Ţi-au distrus microfonul?

— Nu, încă îl mai au. Am putea încerca să-l facem iar să funcţioneze, presupun. Să vedem dacă o putem atrage pe Ren. Dar nu cred să meargă, e mult prea deşteaptă. După atâta tăcere, o să-şi dea seama că a fost descoperit.

— Deci, ce ne rămâne? întrebă Norton.

— Ne rămâne Bambaren, zise Carl posac. Ne ducem acolo şi-l înghesuim până ne spune ce vrem să ştim.

— Şi Ombekend? întrebă Sevgi, cu o sclipire stranie în ochi.

Tăcere. Norton se grăbi s-o umple:

— Am verificat ieri. Am vorbit cu Coyle. Nu există nicio înregistrare care să se potrivească descrierii voastre. Dar *Ombekend* e un nume olandez, se pare că administraţia apela la el în cazurile celor care nu aveau un nume de familie definitiv pe care să-l treacă în documente, spuse şi se strâmbă. Înseamnă „necunoscut”.

Râsul lui Sevgi se transformă în tuse.

— O, grozav.

— Da, se pare că şi câţiva indonezieni s-au ales cu el în ultimul secol, pentru că nu aveau nume de familie în sensul în care olandezii înţeleg conceptul. E destul de comun pe Coasta Pacificului…

Se opri, pentru că tusea lui Sevgi nu se stinsese. Crescuse, intensificându-se şi scuturând-o, un feedback de la stimulii din format care declanşau reacţii la ceea ce se întâmpla în realitate pe patul ei de spital. Forţa tusei o făcu să se îndoaie în scaun, apoi imaginea îi pâlpâi,

apărând şi dispărând, după cum i se schimba concentrarea mentală. Carl şi Norton se uitară unul la altul în tăcere.

Imaginea lui Sevgi mai pâlpâi o dată, apoi se stabiliză. Respiră greu şi păru să-şi recapete controlul.

— Eşti bine, Sev?

— Nu, Tom, la dracu', nu sunt bine, zise respirând adânc. Sunt *pe moarte*, da? Scuze dacă asta creează probleme.

Carl se uită din nou la Norton, surprins el însuşi de tresărirea subită de simpatie pe care o simţi faţă de celălalt bărbat.

— Poate ar fi bine să facem o pauză, spuse încet.

— Nu, e… zise Sevgi închizând ochii. Îmi pare rău, Tom. A fost urât din partea mea. Acum sunt bine. Hai să ne întoarcem la Ombekend.

Se întoarseră, într-un fel, dar incidentul rămase între ei ca o prezenţă. Conversaţia curgea lent, deveni rezervată, iar în cele din urmă se stinse. Sevgi nu-l putea privi în ochi pe Norton, stătea doar şi îşi frângea degetele în poală până ce, în final, delegatul COLIN îşi drese glasul şi se retrase, sub pretext că trebuie să sune la New York. Dispăru cu o uşurare vizibilă. Carl rămase şi aşteptă.

Ea continua să-şi frângă degetele. În cele din urmă, ridică privirea spre el.

— Mulţumesc că ai rămas, zise moale.

El făcu semn din cap spre grădina din jur.

— E mai bună decât grădina pe care o au afară. E prea aridă, prea stilizată. Asta e foarte britanică, mă face să mă simt acasă.

Obţinu un râs scurt, dar de data asta gestionat cu grijă.

— A venit tatăl tău?

— Da, aprobă smucind din cap. A intrat să mă vadă azi-dimineaţă, înainte să ajungeţi tu şi Tom. În lumea reală, la spital. I-au dat un loc în dormitoarele personalului. Amabilitate profesională.

— Sau influenţă COLIN.

— Mda, mă rog. Şi asta.

— Cum te-ai înţeles cu el?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. El, ştii, a plâns mult. Amândoi am plâns. Şi-a cerut scuze pentru toate certurile din cauza lui Ethan, pentru că ne-am îndepărtat, pentru multe alte lucruri. Dar…

— Da.

Se uită la el.

— Sunt foarte speriată, Carl.

— Cred că ai dreptul să fii.

— Eu… ştii, am mereu visele alea în care totul e o greşeală. Nu e de

fapt un glonţ Haag. Sau nu e aşa de rău cum credeau, au un antiviral care poate face faţă. Sau totul n-a fost decât un vis şi o să mă trezesc înapoi în New York, auzind zgomotele din piaţă.

Lacrimile îi curgeau din ochi. Glasul ei atinse o tonalitate disperată, chinuitoare.

— Şi apoi mă trezesc cu adevărat, şi sunt aici, în nenorocitul ăsta de pat, cu sondele, şi monitoarele, şi tot echipamentul în jurul meu, ca nişte rude pe care nu vreau să le văd. Şi mor, fir-ar al dracului, *mor,* Carl.

— Ştiu, zise el, şi vocea goală îi sună stupid în propriile urechi.

Căută amorţit să-i spună ceva, să-i vină în întâmpinare.

Ea icni.

— Întotdeauna am crezut că va fi ca o trecere, ca atunci când stai în faţa unei uşi prin care trebuie să pătrunzi dincolo. Dar nu e aşa. Nu e. E ca un căcat de zid venind spre mine şi eu sunt legată de scaun, nu mă pot mişca, nu pot nici să ating vreun buton, nici să scap. O să rămân acolo şi o să *mor.*

Dinţii i se încleştară la ultimul cuvânt. Privi în gol, peste grădină, la frunzişul de la marginea pajiştii. Mâinile aşezate în poală i se strânseră. Pumni desfăcuţi, strânşi din nou. El o privi şi aşteptă.

— Nu vreau să te duci după Bambaren şi Ombekend, spuse ea încet, fixând în continuare frunzişul bătut de soare. Nu vreau să ajungi ca mine, aşa.

— Sevgi, toţi ajungem aşa mai devreme sau mai târziu. O să te ajung din urmă.

— Da, dar sunt diverse moduri de a mă ajunge din urmă. Nu recomand metoda gloanţelor Haag.

— Mă pot descurca cu Ombekend.

— Poţi, sigur, răspunse întorcându-şi privirea către el. Ultima dată când te-ai pus cu el, din câte îmi amintesc, a trebuit să dau buzna şi să-ţi salvez viaţa.

— Bine, o să fiu mai atent de data asta.

Scoase un sunet reţinut care ar fi putut fi tot râs.

— Nu-nţelegi, nu-i aşa? Nu mă tem că Ombekend ar putea să te omoare. E ceva mai egoist, Carl. Mă tem că n-o să te mai întorci. Mă tem că o să mă părăseşti aici, să mor puţin câte puţin, fără nimeni care să mă ajute.

— Ţi-am spus deja că o să rămân.

Ea nu-l asculta. Nu se mai uita la el.

— Am văzut-o pe verişoara mea murind aşa, pe când eram copil. Virus cu transmitere sexuală, unul dintre cele hiperevoluate, l-a luat de la un soldat, în Orient. Nu s-a putut face nimic. Nu vreau să trec prin

asta. Nu aşa cum a trecut ea.

— Bine, Sevgi. Bine. Nu plec nicăieri. Sunt aici. Dar cred că e timpul să mă laşi să te văd în realitate. În spital.

Ea se cutremură. Scutură din cap.

— Nu, nu încă. Încă nu sunt pregătită pentru asta.

— Dacă stai în format *v*, sistemul tău nervos o să fie suprasolicitat. Foarte stresat.

Sevgi pufni.

— Asta e tot ce ştiţi. Vreţi să ştiţi ce e stresul? Vă spun eu. Înseamnă să zac acolo, pe patul ăla blestemat, holbându-mă în tavan şi ascultând maşinile la care m-au legat, să-mi simt plămânii îmbâcsindu-se şi toate acele înfipte în mine, să mă doară fiecare porţiune de corp pe care o pot simţi şi să nu mă pot mişca decât dacă vine cineva s-o facă în locul meu. Comparativ cu asta – gesticulă slab înspre grădină – aici e paradisul.

Privi un timp în tăcere ramurile atârnând.

— Se spune că e o grădină, şopti. Ştii, paradisul. O grădină plină de fructe şi ape susurând.

— Şi fecioare. Corect? Şaptezeci de fecioare pentru fiecare, cam aşa ceva?

— Nu dacă eşti femeie. Oricum, asta e pentru martiri, zise şi se strâmbă. *Oricum*, e o porcărie. Propagandă islamică post-Coran, pentru proşti. Nimeni din lumea musulmană modernă cu doi neuroni rămaşi să se frece între ei nu mai crede rahatul ăsta. Şi oricum, cui îi trebuie o fecioară? Trebuie să le înveţi totul. Ca şi cum ai face sex cu un manechin cu circuitele de mişcare întrerupte.

— Sună ca şi cum ai vorbi din experienţă.

Se agăţă de schimbarea de subiect, bucuros de ocazie.

Obţinu un surâs chinuit din partea ei.

— Am dresat unul sau doi la vremea mea. Tu?

— Nu, din câte ştiu.

— Nu e foarte umanitar din partea ta. Cineva trebuie să facă şi asta.

Carl ridică din umeri.

— Ştii, poate tot o să mai am ocazia să-mi fac partea, mai târziu în viaţă.

Zâmbetul ei se stinse, pălind la menţionarea viitorului, ca un nor pe deasupra pajiştii însorite. Se cutremură şi se ghemui puţin în scaun. Carl se blestemă pentru scăpare.

— Am citit undeva – zise Sevgi încet – că peste treizeci sau patruzeci de ani vor exista formate *v* atât de puternice încât o să poţi trăi în interiorul lor. Ştii, n-djinnul îţi copiază pur şi simplu întreaga minte în program şi apoi te rulează ca pe o parte din sistem. Doar sedezi corpul şi

treci dincolo. Se spune că o să poţi continua să trăieşti acolo şi după ce corpul moare. Patruzeci de ani cică, poate nici măcar atât, adăugă cu un zâmbet deznădăjduit. Puţin cam târziu pentru mine totuşi, nu-i aşa?

— Hei, tu n-o să ai nevoie de porcăria asta, îi zise în timp ce se străduia să găsească un răspuns. Tu mergi în rai, nu? În paradis, cum spuneai.

Ea clătină din cap.

— Nu cred cu adevărat în paradis, Carl. Dacă vrei să ştii adevărul, părerea mea e că niciunul dintre noi nu crede cu adevărat. În sinea noastră, acolo unde contează cu adevărat, cred că ştim cu toţii că e o prostie. De asta suntem toţi atât de hotărâţi să răspândim vestea cea bună, să le-o băgăm altora pe gât. Pentru că, dacă nu reuşim să-i facem pe alţii să creadă, cum să zdrobim îndoiala din noi? Iar acea îndoială e rece.

Se uită la el, tremurând. Glasul îi scăzu până la o şoaptă.

— Ca în noiembrie, în parc, ştii tu. Ca iarna care se apropie.

Carl se ridică şi se apropie de locul unde stătea ea şi încercă cum putu mai bine s-o ţină în braţe. Senzaţia grosolană că atingea nişte mănuşi, o catifea strivită, nimic real. Nu simţea nicio căldură, dar ea se înfioră din nou când el o trase aproape şi îi sprijini capul pe pieptul lui ca să nu vadă că maxilarul i se încorda, iar gura îi devenise o linie cu margini coborâte, feroce.

„Ca iarna care se apropie!”

Capitolul 47

Sevgi trăi încă patru zile.

Au fost cele mai lungi zile pe care şi le amintea, de la săptămâna în care o aşteptase pe Marisol să se întoarcă, crezând cumva că ea o s-o facă, în ciuda a tot ce îi spuseseră unchii. La fel ca acum, în spital, şi-atunci stătuse golit de gânduri, desprins de toate, ore în şir, privind în gol în timpul cursurilor la care înainte excelase.

Primise bătăile şi pedepsele unchilor cu o stoică lipsă de reacţie, la limita catatoniei – nu avea niciun sens să se lupte, o ştia, n-ar fi făcut decât să-şi atragă şi mai multe pedepse. Antrenamentul de management al durerii cu mătuşa Chitra venise tocmai la timp.

Mulţi ani mai târziu, se întrebase dacă acel anume curs nu fusese cumva programat special în lunile dinaintea îndepărtării mamelor surogat. Nu se întâmplau prea multe la Osprey 18 fără o planificare atent gândită. Iar durerea, după cum le spunea Chitra la începutul orelor, vine în multe forme. „Durerea e de neevitat", zicea zâmbind uşor grupului lor şi scuturând oficial mâna fiecăruia. Avea ceva deosebit faţă de ceilalţi profesori, acea femeie mică, cu trăsături acviline şi pielea ca un aliaj de cupru ars în foc, cu păr negru, scurt, cu o siluetă care transmitea semnale vag înţelese de hormonii lor prepuberi, şi mâini cu bătături aspre, care le spuneau aceloraşi hormoni exact cum ar trebui să se comporte în preajma ei. Strânsoarea ei era fermă, privirea directă şi evaluatoare. „Durerea e peste tot în jurul nostru. Îmbracă multe forme. Treaba mea este să vă învăţ cum să recunoaşteţi toate aceste forme, să le înţelegeţi şi să nu permiteţi niciuneia să se ţină departe de scopul vostru?" Carl îşi învăţase bine lecţiile. Reacţionase la brutalitatea calculată pe care i-o aplicau unchii exact ca şi cum ar fi fost vorba despre exemplele mătuşii Chitra. Ştia că n-o să-i facă nimic grav pentru că tuturor copiilor de la Osprey 18 li se spusese, în mod repetat, cât de valoroşi erau. Mai ştia şi că unchii preferau să nu folosească prea mult violenţa fizică. La Osprey, violenţa fizică nu fusese niciodată preferată ca metodă de disciplinare, fiind folosită numai pentru pedepsirea abaterilor grave privind respectul şi supunerea, şi numai ca ultimă variantă. Dar Carl refuzase pur şi simplu să îndeplinească orice altă sarcină pe care o primise drept pedeapsă în acea săptămână. Mai rău, le scuipase refuzul în faţă, savurând nesupunerea aşa cum i se întâmpla cu durerea pe care o simţea când se forţa alergând sau căţărându-se pe stânci. Iar când sosea violenţa calculată, el o îmbrăţişa, folosindu-se de antrenamentul Chitrei ca de legăturile unui ham şi înfruntându-şi unchii cu o furie oarbă la care ei nu se puteau alinia.

În final, Chitra fusese cea care îl făcuse să se dezmeticească, şi tot ea îi oferise sprijinul necesar. Venise la el într-o după-amiază cenuşie, când stătea, învineţit şi cu gura plină de sânge, cu spatele îndurerat proptit de o magazie de lângă helipad. Ea rămăsese un timp fără să spună nimic, apoi se apropiase, cu mâinile băgate în buzunarele salopetei. Încercase să privească pe lângă ea, se mişcase într-o parte, dar îl durea prea mult ca să păstreze poziţia. Ea nu se clintise.

În cele din urmă fusese nevoit s-o privească în faţă. „Care-i scopul tău, Carl?“ întrebase ea calm. Nici tonul, nici felul în care îl privea nu arătau că l-ar fi judecat; era o simplă întrebare. „Îţi înţeleg durerea, văd în ce moduri ai încercat s-o exteriorizezi. Dar ce urmăreşti?“

El nu răspunsese. Privind în urmă, probabil că ea nici nu se aşteptase să primească vreun răspuns. Dar după plecarea ei îşi dăduse seama – îşi permisese să-şi dea seama – că Marisol nu avea să se întoarcă vreodată, că unchii îi spuneau adevărul şi că nu făcea decât să irosească timpul lui şi pe al tuturor.

Aşteptarea cu Sevgi era diferită. O avea acolo, cu el. Avea un scop.

Şi totuşi avea s-o piardă, fir-ar să fie!

Îl întâlni pe tatăl ei în grădină – un turc înalt şi grizonat, cu umeri puternici şi aceiaşi ochi de tigru ca ai fiicei lui. Nu purta mustaţă, dar o mirişte deasă i se ridica pe obraji şi pe bărbia despicată şi nu îşi pierduse părul odată cu înaintarea în vârstă. Probabil fusese un bărbat foarte arătos în tinereţe, şi chiar şi acum – Carl estimă că trebuia să aibă vreo şaizeci de ani –, aşezat pe banca de piatră bej şi privind fix fântâna, răspândea o autoritate tăcută, carismatică. Purta un costum simplu, de culoare închisă, care se potrivea cu cămaşa groasă de lână de dedesubt şi cu urmele vineţii de oboseală de sub ochi.

— Tu eşti Carl Marsalis, rosti când Carl ajunse lângă bancă.

Nu era nici urmă de interogaţie în tonul lui. Vocea îi suna puţin răguşit, dar era de o fermitate de fier. Dacă plânsese, o ascundea bine.

— Da, eu sunt.

— Sunt Murat Ertekin, tatăl lui Sevgi. Te rog, ia loc lângă mine.

Făcu semn spre spaţiul gol de pe bancă, de lângă el, şi-l aşteptă să se aşeze.

— Fiica mea mi-a povestit o mulţime de lucruri despre tine.

— Ai vrea să-mi spui ce anume?

Ertekin îi aruncă o privire piezişă.

— Mi-a spus că loialitatea ta nu e uşor de cumpărat.

Asta îl făcu să tresară uşor. Opinia comună despre variantele treisprezece era că ei nu au deloc loialitate dincolo de propriul interes.

Se întrebă dacă Ertekin o cita pe Sevgi direct sau îşi punea propria amprentă pe ceea ce îi spusese ea.

— Ţi-a spus ce sunt?

— Da, zise cu o altă privire piezişă. Te aşteptai la dezaprobare din partea mea? Ură poate, sau teamă? Prejudecăţile standard?

— Nu te cunosc, zise Carl fără intonaţie. În afară de faptul că voi doi nu vă înţelegeţi şi că ai părăsit Turcia din motive politice, Sevgi nu mi-a povestit nimic despre tine. Nu ştiu ce atitudine ai faţă de cei ca mine. Dar mi se pare că nu ai fost prea fericit în privinţa ultimei indiscreţii a lui Sevgi cu un treisprezece.

Ertekin înţepeni. Apoi se relaxă. Închise ochii, strâns, apoi îi deschise din nou ca să înfrunte lumea.

— E vina mea, zise el încet. Am dezamăgit-o. Toată viaţa am încurajat-o pe Sevgi să forţeze limitele. Apoi, când ea le-a forţat mai mult decât mi-ar fi plăcut, am reacţionat ca un *mullah* de la ţară care n-a văzut podul Bosforului în viaţa lui şi nici nu intenţionează. Am reacţionat exact ca ticălosul de frate-meu.

— Fratele tău e *mullah?*

Murat Ertekin râse amar.

— *Mullah* – nu. Deşi probabil că şi-a ratat vocaţia atunci când a ales cariera de jurist civil. Mi s-a spus că nu a ajuns niciodată mai mult decât un avocat oarecare. Dar încăpăţânat în ignoranţa lui, mândru de ea, adept al supremaţiei masculine? O, da. Bulent a excelat întotdeauna în asta.

— Vorbeşti despre el la trecut. A murit?

— Pentru mine, da.

Conversaţia se curmă violent cu declaraţia respectivă. Rămaseră amândoi un timp privind în gol. Murat Ertekin oftă. Vorbea ca şi cum ar fi cules bucăţi din ceva spart, ca şi cum fiecare aplecare pentru găsirea unui fragment al trecutului însemna un efort care îl făcea să respire greu.

— Trebuie să înţelegi, domnule Marsalis, căsnicia mea nu a fost una reuşită. M-am însurat de tânăr şi în grabă, cu o femeie care îşi lua credinţa mult prea în serios. Când încă mai eram amândoi studenţi la medicină, în Istanbul, am avut impresia greşită că te puteai bizui în totalitate pe acea credinţă, dar m-am înşelat. Când ne-am mutat în America, pe atunci încă era aşa, Hatun nu a făcut faţă. Îi era dor de casă, iar New Yorkul o înspăimânta. Nu s-a adaptat niciodată. Am avut-o pe Sevgi pentru că în asemenea momente ţi se spune că un copil vă poate apropia din nou.

Făcu o grimasă.

— E o credinţă ciudată – că nopţile nedormite, fără sex, cu venituri diminuate şi stresul continuu de a avea grijă de noua viaţă ar putea cumva uşura presiunea asupra unei relaţii şi aşa încordate.

Carl ridică din umeri.

— Oamenii cred lucruri ciudate.

— Mă rog, în cazul nostru nu a funcţionat. Munca mea a avut de suferit, ne certam mai des, iar teama lui Hatun faţă de oraş a crescut. S-a retras în credinţă. Deja purta batic pe cap când ieşea pe stradă; acum a început să se îmbrace în *chador* complet. Nu voia să primească oaspeţi în casă decât dacă era total acoperită şi bineînţeles că îşi părăsise serviciul ca să o aibă pe Sevgi. S-a izolat de foştii prieteni şi colegi de la spital, respingea tentativele lor de a păstra legătura, iar în cele din urmă a schimbat moscheea cu una în care se predica o prostie învechită de Wahhabi. Sevgi trăgea spre mine. Cred că oricum asta e ceva natural la fetiţe, dar aici a fost pură autoapărare. Ce să facă Sevgi cu mama ei? Creştea ca un copil newyorkez, cu înţelepciunea străzii, bilingvă şi isteaţă, iar Hatun nu a vrut nici măcar s-o lase să ia lecţii de înot cu băieţii.

Ertekin privi în jos, fixându-şi mâinile.

— Eu i-am încurajat firea rebelă, spuse încet. Uram modul în care se schimba Hatun, poate atunci o uram chiar pe Hatun însăşi. Începuse să critice munca pe care o făceam, numind-o neislamică, îi jignea pe prietenii noştri musulmani liberali sau necredincioşi, avea o atitudine din ce în ce mai rigidă cu fiecare an. Eu eram hotărât să n-o las pe Sevgi să ajungă aşa. Am fost încântat când a început să-i pună mamei ei acele simple întrebări copilăreşti despre Dumnezeu la care nimeni nu poate răspunde. Mă bucuram când ea era puternică, hotărâtă şi inteligentă în faţa dogmei găunoase, tocite a lui Hatun. Am îmboldit-o, am împins-o să profite de ocazii şi să înveţe, i-am luat apărarea în faţa mamei ei, ori de câte ori se certau – chiar şi atunci când ea greşea, iar Hatun avea dreptate. Când situaţia a devenit insuportabilă şi Hatun ne-a părăsit şi a plecat acasă… cred că m-am bucurat.

— Mama ei ştie ce s-a întâmplat?

Ertekin scutură din cap.

— Nu mai ţinem legătura, nici Sevgi, nici eu. Hatun nu suna decât ca să ne reproşeze sau ca s-o convingă pe Sevgi să se întoarcă în Turcia. Sevgi a încetat să-i mai răspundă la telefon încă de când avea cincisprezece ani. Chiar şi acum m-a rugat să nu-i spun mamei ei. Probabil e mai bine aşa. Hatun nu ar veni, sau dacă ar veni ar face o scenă, jelind şi chemând judecata divină peste noi toţi.

Cuvântul „judecată” îl străbătu pe Carl ca un zdrăngănit de coardă.

— Nu eşti religios, nu-i aşa? îl întrebă Ertekin.

Aproape că merita un zâmbet.

— Sunt treisprezece.

— Şi, în consecinţă, genetic incapabil, aprobă Ertekin. Gândirea general-acceptată. Asta crezi?

— Există vreo altă explicaţie?

— Când eram mai tânăr, lumea punea mai puţin preţ pe factorul influenţei genetice. Bunicul meu a fost comunist, zise aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ştii ce înseamnă?

— Da, am citit despre ei.

— El credea că poţi face dintr-o fiinţă umană orice vrei. Că oamenii pot deveni ceea ce aleg. Că mediul e totul. Nu mai e un punct de vedere la modă.

— Asta pentru că s-a demonstrat că nu e adevărat.

— Şi totuşi voi – variantele treisprezece de peste tot – aţi fost creaţi astfel încât să fiţi perfect adaptaţi la mediu. Nu au avut încredere că genele voastre le vor da soldaţii pe care îi voiau. Aţi fost crescuţi din leagăn în aşa fel încât să faceţi faţă brutalităţii, ca şi cum ar fi un fapt obiectiv.

Carl se gândi la Sevgi, la tuburi şi ace, şi la speranţa care se stingea.

— Brutalitatea *este* un fapt obiectiv. N-ai observat?

Ertekin se foi pe bancă şi se întoarse spre el. Carl simţi că celălalt era aproape pe punctul de a se întinde să-i ia mâinile într-ale lui. Căutând pe pipăite ceva.

— Crezi cu adevărat că ai fi devenit ceea ce eşti, că ai fost destinat genetic pentru asta, fără să conteze cum ai fost crescut în copilărie?

Carl făcu un gest nerăbdător.

— Ceea ce cred eu nu e important. Am *devenit* asta; cum am ajuns aici e doar discuţie academică. Aşa că n-au decât s-o discute academicienii pe larg, să scrie teze şi să le publice, să primească bani până crapă. În final, nimic din toate astea nu mă afectează.

— Nu, dar ar putea să-i afecteze pe alţii ca tine, în viitor.

Acum descoperi că putea să zâmbească – un zâmbet subţire, dur, un amuzament de suprafaţă, ca o coajă.

— N-o să mai fie alţii ca mine în viitor. Nu pe planeta asta. Peste o generaţie, vom fi dispărut cu toţii.

— De asta nu eşti credincios? Te simţi abandonat?

Zâmbetul deveni un fel de râs.

— Cred că o să afli, domnule doctor Ertekin, că termenul tehnic pentru aşa ceva este „transfer”. Tu eşti cel care se simte abandonat. Eu nu m-am aşteptat vreodată să fiu altfel decât singur şi nu sunt supărat să

descopăr că e adevărat.

În mintea lui, o vedea pe Marisol făcându-l mincinos. Elena Aguirre trecea ca o fantomă, şoptind. Îşi reţinu un fior şi vorbi ca să şi-l alunge.

— Îţi scapă un aspect destul de important al lipsei mele de convingeri religioase. Ca să fii credincios trebuie nu numai să crezi, ci şi să *vrei* ca un personaj mare şi patriarhal să aibă grijă de lucruri în locul tău. Trebuie să fii apt pentru venerare. Iar variantele treisprezece nu venerează pe nimeni şi nimic. Chiar dacă ai putea convinge o variantă treisprezece, împotriva tuturor dovezilor, că există în realitate un Dumnezeu, el l-ar vedea ca pe o ameninţare care trebuie eliminată. Dacă existenţa lui Dumnezeu ar putea fi demonstrată – spuse uitându-se fix în ochii lui Ertekin – tipii ca mine ar căuta o cale să-l găsească şi să-l termine.

Ertekin tresări şi îşi îndepărtă privirea.

— Te-a ales bine, murmură.

— Sevgi?

— Da.

Continuând să privească în altă parte, căută în buzunarul hainei.

— O să ai nevoie de asta.

Îi întinse lui Carl un pachet mic, ambalat în material alb, antiseptic, cu o inscripţie de avertizare de un portocaliu sclipitor. Literele erau dintr-o limbă pe care nu o cunoştea – părea germanică, cu multe vocale. Carl cântări pachetul în palmă.

— Ascunde-l, te rog, îi zise Ertekin. Grădina începuse să se umple, studenţii şi personalul medical ieşeau în pauza de prânz să se bucure de soare.

— E fără dureri?

— Da. E de la o companie olandeză specializată în asemenea lucruri. Durează cam două minute după injecţie.

Carl dosi pachetul.

— Dacă ai adus asta, zise încet, de ce ai nevoie de mine?

— Pentru că eu nu pot s-o fac, spuse Ertekin simplu.

— Pentru că eşti musulman?

— Pentru că sunt medic.

Îşi privi din nou mâinile. Îi zăceau moi în poală.

— Şi pentru că, chiar dacă n-aş fi făcut un jurământ, nu cred că aş fi capabil să pun capăt vieţii propriei fiice.

— E ceea ce vrea ea. Ea a cerut.

— Da.

Lacrimile se adunau sub pleoapele lui Ertekin când spuse:

— Şi acum, când contează cel mai mult, nu pot să-i dau ceea ce vrea.

Apucă brusc mâna lui Carl. Strânsoarea lui era uscată şi puternică. Privirea cu irizări de tigru ardea ochii lui Carl, clipind în acelaşi timp din cauza lacrimilor care se prelingeau pe pielea tăbăcită.

— Ea te-a ales pe tine. Adânc, în sufletul meu ipocrit şi plin de îndoieli, îi aduc mulţumiri lui Allah pentru că ai apărut. Sevgi se pregăteşte din nou să forţeze limitele, să traverseze liniile trasate de alţii, pe care ea nu le ia în seamă. Şi de data asta n-am s-o dezamăgesc, aşa cum am făcut-o în urmă cu patru ani.

Îşi şterse lacrimile cu un gest rapid şi nerăbdător al mâinii.

— De data asta voi fi alături de fiica mea, zise. Dar tu trebuie să mă ajuţi, treisprezece, ca să n-o dezamăgesc din nou.

Complexul Haag sfâşie organismul lui Sevgi ca vidul trecând printr-o navă spaţială găurită brusc. Rupturi celulare, scurgeri ale fluidelor vitale. Rămăşiţele plutesc prin corp, sistemul ei imunitar se împiedică, se agită disperat, se agaţă de şocurile antivirale cu care o alimentează la Stanford, şi totuşi cedează. Plămânii încep să i se umple cu lichid. Funcţia renală încetineşte şi trebuie stimulată artificial ca să nu-i explodeze rinichii.

Tuburi care intră, tuburi care ies. Produsele care i se scurg prin organism încep să-i provoace dureri.

Îi e din ce în ce mai dificil să gândească limpede, indiferent cât timp.

Numai atunci când formatul *v* nu mai fu viabil, când ea apărea şi dispărea ca o fantomă indiferentă, atunci îi permiseră să o vadă în realitate.

Se opri lângă pat, şocat.

Oricât se pregătise, simţi o explozie viscerală văzând cum se topise carnea pe ea, cât de afundaţi îi erau ochii şi cât de traşi obrajii. Încercă să-i zâmbească, dar expresia nu se închega pe faţa lui, aşa cum imaginea ei nu se putuse închega în virtual. Când observă, ea îi întoarse zâmbetul, iar al ei era stabil, ca o flacără arzând prin ţesătura tensionată a chipului ei.

— Arăt ca dracu', şopti. Aşa e?

— Iar ai sărit peste mese, nu-i aşa?

Râsul ei se transformă într-un acces de tuse. Dar el văzu expresia din ochii ei, văzu că îi era recunoscătoare. Se strădui ca asta să-l facă să se simtă bine.

Stătu lângă pat.

O ţinu de mână.

— Spune-mi un secret.

— Poftim?

Crezuse că dormea. Cămăruţa era slab luminată şi liniştită, pierdută în liniştea mai mare a spitalului pe timp de noapte. Întunericul se lipea de sticla ferestrei, infiltrându-se în cameră. Maşinile clipeau roşu şi chihlimbariu spre el, şoptind şi clicăind în legea lor, trasând reprezentări grafice vag comprehensibile, în tonuri reci de albastru şi verde a ceea ce se petrecea sub supravegherea lor. Lampa de veghe arunca un oval de un auriu palid pe patul în care Sevgi gemea între aşternuturi.

Faţa îi era în umbră.

— Haide, horcăi ea. M-ai auzit. Spune-mi ce s-a întâmplat de fapt pe Marte. Ce a făcut Gutierrez pentru tine?

Carl clipi ca să-şi limpezească privirea după fixarea îndelungată şi fără ţintă a tavanului.

— Credeam că ţi-ai dat seama deja.

— Atunci, spune-mi. Mi-am dat seama?

Privi în urmă, spre lucruri din trecut cu care nu încercase să construiască nimic, ani de zile. „E altă lume, alt timp“, spusese cândva Sutherland. „Trebuie să învăţăm să lăsăm lucrurile aşa cum sunt!”

— Ai fost pe aproape, admise.

— Cât de aproape? Haide, Marsalis, zise şi râsul se ridică din ea ca ecoul dintr-o fântână. Îndeplineşte-i o ultimă dorinţă unei femei pe moarte.

Gura i se încordă.

— Gutierrez nu a falsificat loteria pentru mine, zise. Totul e prea strict supravegheat, e prea multă prezenţă n-djinn. Şi e şi greu să falsifici un eveniment aleatoriu astfel încât să obţii ce vrei şi să laşi în continuare impresia că e vorba de noroc. Pentru aşa ceva trebuie să cauţi punctul slab.

— Şi anume?

— Acelaşi ca întotdeauna. Latura umană.

— Of, oamenii, spuse râzând din nou, acum ceva mai puternic. Bănuiesc că are sens. Nu poţi să te încrezi în ei mai mult decât într-un predicator din Jesusland aflat în preajma unei fetiţe din cor, corect?

El zâmbi.

— Corect.

— Şi asupra cărui om ţi-ai aplicat stratagemele?

— Neil Delaney.

Simţi un uşor dezgust amintindu-şi, dar anii îl tociseră aproape până la amuzament.

— Pe atunci era administratorul bazei Bradbury.

— Acum e în consiliul de supraveghere.

— Da, ştiu. Marte le aduce avantaje unora.

Carl descoperi că se relaxa. Cuvintele veneau mai uşor acum, în lumina slabă de la patul ei – doar ei doi, în semiîntuneric şi linişte.

— Delaney vindea chinezilor. Muşamaliza rapoartele bazei, le descria ca având potenţial scăzut, astfel încât COLIN să nu se ostenească să ceară trecerea la acţiune. Astfel echipele din New People's Home puteau intra în joc, revendicându-şi teritoriile de afaceri, fără să fie nevoiţi să facă munca propriu-zisă de supraveghere.

— Nemernicul!

Dar era fantoma şoptită a revoltei; se simţea că nu are suficientă putere pentru una reală.

— Mda, mă rog. Ajută dacă te gândeşti la asta ca la o externalizare – NPH cumpără competenţa COLIN pe sub mână, probabil mai ieftin decât şi-ar permite dacă ar fi să facă singuri supravegherea. În termeni de piaţă, are perfectă logică. E o planetă întreagă de acoperit şi nu prea mulţi oameni. Iar chinezii nu făceau decât ceea ce făcuseră întotdeauna – să arunce cu dolari în locurile potrivite, ca să provoace nelinişte corporaţiilor occidentale şi le împingă la faliment.

— Mă cam îndoiesc că mass-media ar fi văzut lucrurile în lumina asta.

— Nu. Aşa i-am pus şi noi problema lui Delaney.

Carl reflectă, descoperind că încă mai simţea un uşor entuziasm călduţ când îşi amintea.

— A fost o lovitură bună. A cedat complet. Ne-a dat tot ce am cerut.

— Te-a trimis acasă.

— A slăbit sistemele de securitate ale loteriei pentru noi. I-a dat lui Gutierrez mână liberă. Aşa că da, am câştigat loteria.

— Gutierrez ce a primit?

Carl ridică din umeri.

— Bani. Favoruri. Am mai fost şi alţii în echipă, şi toţi au fost plătiţi.

— Dar numai tu ai plecat acasă.

— Da, mă rog. Exista o singură criocapsulă. Şi ideea a fost a mea – operaţiunea mea, de la început. Eu am adunat echipa şi le-am spus foarte clar din start ce voiam să-mi iasă din afacere.

Sevgi horcăi puţin. El se întinse după pahar, i-l ţinu la buze şi îi sprijini capul. Mişcările erau line datorită obişnuinţei.

— Mulţumesc, e mai bine. Deci tu crezi că Gutierrez a fost invidios. Ţi-a tras-o din cauza asta?

— Probabil. Sau Delaney i-a cerut s-o facă, sperând că o să înnebunesc înainte să ajungă nava de salvare. Îţi aminteşti de tipul care s-a trezit pe drumul dinspre satelitul lui Jupiter, prin anii '80? Spitz cumva?

— Specht. Eric Specht. Da, îmi amintesc.

— A înnebunit aşteptând salvarea. Poate Delaney a sperat că şi mie o să mi se întâmple la fel. Cine ştie?

— Tu nu ştii?

— Ştiu că Gutierrez mi-a trimis un mesaj foarte îngrijorat, imediat după ce am ajuns pe Pământ: spunea că nu a avut nicio legătură cu asta. Aşa că poate a fost doar o defecţiune. Sau poate că Delaney a angajat un alt hacker. Însă Gutierrez a fost întotdeauna o mică spurcăciune, aşa că ce să zic, cine ştie?

— Nu-ţi pasă?

Carl se mişcă puţin pe scaun, zâmbindu-i.

— N-are *rost* să-ţi pese, Sevgi. E altă planetă. Altă lume, alt timp. Ce să fac – să mă duc *înapoi* acolo? Doar pentru răzbunare? Mi-am petrecut ultimul an pe Marte punându-mi la punct călătoria spre Pământ. Uneori, ştii, trebuie să laşi lucrurile aşa cum sunt.

Ea se chirci puţin sub cearceafuri.

— Da, şopti. Bănuiesc că ăsta-i adevărul.

Stătură un timp în linişte. Ea îi căută mâna. I-o dădu.

— De ce te-ai întors, Carl? îl întrebă blând.

El zâmbi strâmb în penumbră.

— Ascultă ce-ţi spun primii colonişti, Sevgi. Marte e o groapă de căcat.

— Dar acolo eraţi liberi.

Îi lăsă mâna, gesticulând slab.

— Trebuie să fi ştiut că exista riscul să fii închis la sosire. Ai avut pur şi simplu noroc că nu te-au dus direct în lagăr.

— Nu chiar. Am cumpărat timp-maşină înainte să se petreacă toată treaba, înainte să pun la cale afacerea Delaney. I-am cerut n-djinnului să cerceteze modul în care sunt trataţi câştigătorii loteriilor când ajung înapoi, apoi să extrapoleze pentru un treisprezece. Maşina mi-a dat o şansă de 70 la 30 ca să primesc un fel de tratament special datorat celebrităţii mele, explică ridicând din umeri. Un procent destul de bun.

— Şi dacă n-djinnul greşea?

Se săltă pe pat, reuşind să se ridice pe jumătate. Lumina aurie şi palidă căzu pe faţa ei. Ochii ei priveau arzător şi intens într-ai lui.

— Dacă pur şi simplu îi dădeau înainte şi-ţi băgau curul în lagăr?

O altă ridicare din umeri, un alt zâmbet chinuit.

— Atunci probabil ar fi trebuit să evadez. La fel ca ceilalţi dobitoci.

Ea se întinse la loc, gâfâind puţin de la efort.

— Nu te cred, spuse când îşi recăpătă răsuflarea. Toate riscurile astea numai pentru că Marte e o groapă de căcat? Nu se poate. Puteai să fi

luat banii. Să-l fi muls pe Delaney pentru orice ai fi vrut de-acolo. Să te căpătuieşti. Haide, Carl. De ce te-ai întors, cu adevărat?

Ezită.

— Nu e aşa de important, Sevgi.

— Pentru mine e.

Se auziră paşi pe coridor, afară. Murmur de voci îndepărtându-se. Oftă.

— Sutherland.

— *Sensei* al tău.

— Da.

Ridică mâinile din poală, încercând să-şi pună cuvintele într-o imagine:

— Vezi tu, cu *tanindo* ajungi într-un punct. Un nivel la care nu mai e vorba despre *cum* s-o faci, ci *de ce*. De ce exersezi, de ce înveţi. De ce trăieşti. Iar eu nu am putut ajunge acolo.

— Nu ştiai de ce? întrebă izbucnind într-un râs care-i tăie răsuflarea. Hei, bun venit în club. Crezi că vreunul dintre noi ştie de ce facem tot rahatul ăsta?

Carl lăsă ca ecoul amuzamentului ei să se imprime şi pe buzele lui, dar într-un fel absent. Privea patul umbrit şi forma ei de sub cearceaf ca şi cum ar fi fost un peisaj.

— Sutherland spune că e mai uşor pentru oamenii obişnuiţi. Voi construiţi metafore mai bune, credeţi mai profund în ele. Spunea că eu va trebui să găsesc altceva. Şi până n-am făcut-o, am fost blocat.

— Sutherland e şi el treisprezece, aşa-i?

— Da.

— El cum de s-a descurcat?

Carl dădu aprobator din cap.

— Exact. Mi-a arătat calea. Un substitut funcţional pentru credinţă.

— Care anume?

— Mi-a spus să fac o listă, s-o păstrez pentru mine şi să mă concentrez asupra ei. Unsprezece lucruri pe care voiam să le fac într-un anume moment din restul vieţii mele. Lucruri care pentru mine să fie importante, lucruri care să conteze.

— Nu trebuia să fie un număr rotund?

— Numărul nu e important. Unsprezece, douăsprezece, nouă, nu contează. Cel mai bine e ca lista să nu fie prea lungă, ca să nu anuleze scopul exerciţiului, dar altfel îţi alegi un număr şi îţi faci lista. Eu am ales unsprezece.

Ezită din nou, privind-o aproape ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Mi-am dat seama că pentru nouă dintre ele era nevoie să fiu pe

Pământ ca să le fac.

Liniştea spitalului se instală din nou. Prin semiîntuneric văzu cum ea se întoarce să se uite pe fereastră.

— Le-ai făcut pe toate? întrebă încet.

— Nu. Nu încă, spuse dregându-şi glasul, apoi se încruntă. Dar trec prin ele. Şi metoda funcţionează. Sutherland a avut dreptate.

Preţ de câteva clipe, ea păru să nu asculte, păru pierdută în bezna de dincolo de fereastră. Apoi părul îi alunecă uscat pe pernă şi capul i se răsuci din nou spre el.

— Vrei să auzi un secret de-al meu?

— Sigur.

— Cu trei ani în urmă am plănuit să ucid pe cineva.

— Da?

— Da, ştiu. Toată lumea se gândeşte să omoare pe cineva din când în când. Dar asta a fost de-adevăratelea. M-am aşezat şi am calculat totul. Pe atunci cunoşteam oameni, poliţişti şi foşti poliţişti care îmi erau datori. Fusese şi incidentul acela cu uciderea accidentală, când eu eram simplu poliţist, acum câţiva ani – o chestie numai mirare şi inocenţă.

Tuşi puţin.

— A, e o poveste lungă, n-o să te plictisesc cu detaliile. Un interogatoriu la care s-a forţat nota o dată. Eram acolo, am văzut cum s-a petrecut. Îţi spui, probabil, că am fost complice. Evident, Afacerile Interne încercau să pună lucrurile în lumina asta. Am fost presată, voiau să îngenunchez în schimbul imunităţii. Dar n-au putut dovedi că mă aflam în cameră şi eu nu am cedat. Blocat aici, tot cazul s-a prăbuşit. Nouă ani mai târziu, adică în urmă cu trei ani, cum îţi spuneam, în New York umblau tot felul de tipi cu insigne care îmi erau datori pentru asta. Alţii care n-au făcut închisoare deşi ar fi trebuit. Aş fi putut s-o fac, Carl. Aş fi putut pune lucrurile în mişcare.

Începu din nou să tuşească. El o ridică, îi ţinu o batistă pe buze până scăpă de mizeria pe care o avea în plămâni şi îi curăţă gura după aceea. Îi dădu să bea apă cu înghiţituri mici şi o întinse cu blândeţe la loc. Şterse transpiraţia provocată de efort de pe fruntea ei cu o altă batistă şi aşteptă până ce i se stabiliză respiraţia.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Pe cine voiai să omori?

— Pe nenorocita de Amy Westhoff, zise ea cu amărăciune. Scârba care l-a ucis pe Ethan.

— Mi-ai spus că a fost doborât de SWAT.

— Da. Dar cineva a scurmat în rahat, cineva a aflat ce era Ethan şi a anunţat persoana de la Primărie care ţinea legătura cu UNGLA. Îţi

aminteşti, ţi-am spus la Istanbul că Ethan se vedea cu o blondă de Ia Datacrime?

— Vag.

— Asta era Westhoff. A apărut pe coridor lângă biroul meu în săptămâna în care Ethan s-a mutat la mine, urlând şi înjurând, strigându-mi că nu ştiu în ce mă bag. Spunând că o să-mi distrugă viaţa alături de Ethan dacă nu mă retrag.

— Crezi că femeia ştia ce era el?

— Nu ştiu. Pe atunci cred că nu. Dacă ar fi ştiut, presupun că l-ar fi şantajat cu asta atunci când a încercat să plece.

— Poate că a făcut-o, iar el nu ţi-a spus.

Ideea o opri, imobilizând-o într-o lungă pauză de gândire. Carl îşi înclină capul, încercând să scape de un cârcel de la gât.

— Nu cred că ştia, zise Sevgi în cele din urmă. Posibil să fi avut uneori bănuieli. Cred că şi eu am avut, ca să fiu sinceră, chiar înainte să apară Keegan şi să dea totul în vileag. Ştii, pentru o femeie, e unul dintre lucrurile la care nu se poate opri să nu se gândească uneori. Vreau să zic că sunt o mulţime de lucruri îngrozitoare acolo. Toate avertismentele, panica excitată, ori de câte ori cineva evadează din Cimarron sau Tanana. „Adevărul despre treisprezece", cum să recunoşti unul, cum se presupune că ar trebui să fiţi voi, cum ar trebui să acţionaţi, altfel decât tipii obişnuiţi. Semnale de avertizare, numere de telefon gratuite, puncte de informare publice, apoi de fiecare dată rahaturile din media. Ştii, am văzut odată un articol într-o revistă pentru femei, când îl aşteptam pe avocat. „Te culci cu un treisprezece? Treisprezece semne care indică asta". Căcaturi de genul ăsta.

Frustrarea o făcu să se chinuiască în pat. Respiraţia îi deveni hârşâită şi agitată, glasul nerăbdător.

— Oricum, indiferent dacă ştia sau nu, ştiu al dracului de bine că îl supraveghea pe Ethan. Şi după aia, când am făcut-o lată, când ne-am relaxat după povestea cu Keegan, a prins ocazia.

— Ştia de sarcină?

— Păi, noi nu am ascuns asta. A început să se vadă serios la trei luni, iar la patru mi-am redus atribuţiile. Bineînţeles că ştia, deja toată lumea ştia.

Sevgi se opri, aşteptând să i se liniştească respiraţia.

— Nu asta a fost. Când am rămas însărcinată, ceva s-a schimbat la Ethan. Atunci a încercat să-şi găsească mama biologică. Întotdeauna spusese că o să caute să afle toată povestea despre mama lui adevărată, dar cu copilul…

— Deci nu mama surogat?

— Nu. Asta era o afacere încheiată, din punctul lui de vedere. Nu şi-a dorit niciodată s-o revadă. Cu mine n-a vorbit niciodată despre ea. Dar era pornit s-o găsească pe Patti. Copilul l-a impulsionat să acţioneze.

Carl sesiză legătura.

— Crezi că s-a dus la Westhoff ca să facă cercetările?

— Nu ştiu. Dar s-a dus la Datacrime, asta ştiu pentru că mi-a spus ce are de gând. Ei au cele mai bune maşini din oraş pentru aşa ceva, iar el cunoştea câţiva oameni de-acolo, nu doar pe Amy.

Carl văzu cum i se strâng pumnii, pe pat.

— Dar Amy a aflat. A venit la mine pe stradă, m-a felicitat pentru copil, a zis ceva despre cât e de grozav că Ethan relua legătura cu familia lui. I-am *spus* asta lui Ethan, dar…

Se întrerupse şi îşi rostogoli capul dintr-o parte în alta pe pernă.

— … Cum spuneam, ne complăceam prea tare în situaţia noastră.

— Există vreo dovadă reală că Westhoff a anunţat UNGLA?

— Suficientă ca să se construiască un caz?

I se păru că zâmbea în întuneric.

— Nu. Dar ţii minte că ţi-am zis despre cineva din departament care l-a anunţat pe Ethan că vin după el?

— Da, ai spus că era un număr din centru.

— Exact.

Zâmbi uşor.

— Datacrime e în centru. Am vorbit cu un sergent de la Datacrime care a povestit că Amy Westhoff s-a purtat ciudat toată ziua. O supăra ceva, intra şi ieşea mereu din birou. Apelul s-a făcut de la un alt etaj, dintr-un birou gol de la cinci, dar ea ar fi putut ajunge destul de uşor acolo.

— Ar fi putut. Ai zis că el avea mulţi prieteni la Datacrime.

— Nu ştia nimeni despre acţiunea SWAT. Nimeni în afară de persoana care le-a vândut pontul.

— Ethan avea prieteni în comandamentul SWAT? Sau poate la Primărie?

— Sigur, şi ei au aşteptat până în dimineaţa misiunii ca să sune. Au traversat oraşul ca s-o facă, până la o secţie NYPD din centru, dintr-un birou de la etajul cinci despre care întâmplător ştiau că era gol. Haide, Carl, mă laşi…

— Nimeni nu a mai observat asta?

Alt surâs slab.

— Nimeni n-a vrut. În primul rând, nu e o crimă să denunţi un treisprezece autorităţilor. Încă mai vezi ecrane care încurajează cetăţenii cinstiţi să facă exact asta, de fiecare dată când cineva evadează din

Cimarron sau Tanana. Şi mai era şi faptul că Ethan era poliţist şi, după toate aparenţele, părea că un alt poliţist l-a turnat. Genul de lucruri pe care majoritatea celor din departament mai degrabă le-ar uita.

Carl aprobă cu o mişcare a capului. Se gândi că afară începea să se lumineze.

— Aşa că ai plănuit s-o omori. Să pui să fie omorâtă. Ce te-a oprit?

— Nu ştiu.

Închise ochii. Glasul îi era slab şi obosit după efortul făcut.

— Ştii, în cele din urmă nu m-am putut hotărî să merg mai departe. Am ucis oameni la datorie, a trebuit s-o fac, ca să rămân eu în viaţă. Dar asta e ceva diferit. Rece. Trebuie să ai o minte al dracului de rece.

Dincolo de fereastră, noaptea începea categoric să se disipeze. Carl vedea acum faţa lui Sevgi mai clar, vedea dezolarea ei. Se aplecă şi o sărută blând pe frunte.

— Acum încearcă să te odihneşti, zise.

— N-am putut, şopti ea parcă încercând să se justifice în faţa unui judecător, sau poate în faţa lui Ethan Conrad. N-am putut s-o fac.

Rovayo apăru, în postură neoficială, cu flori. Sevgi abia dacă fu politicoasă. Glumele pe care le făcu despre aventurile ocazionale, într-o şoaptă hârâită, nu erau amuzante şi nimeni nu râse. Rovayo rezistă, stătu alături de ea cât anunţase şi promise ezitant că va reveni. Privirea din ochii lui Sevgi sugera că nu-i păsa. Mai târziu, afară, pe coridor poliţista din Rim îi zâmbi strâmb lui Carl.

— N-a fost o idee bună, aşa-i?

— A fost amabil din partea ta.

Căută alte subiecte care să-l apere de adevărul iminent de după uşile aflate în spatele lor.

— Ai obţinut ceva de la locul crimei?

Rovayo clătină din cap.

— Nimic în afară de ce îţi aparţine ţie, tipilor morţi sau vreunei duzini de scursori din Bayview. Ombekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns.

— Da, a fost.

Carl readuse la viaţă amintirea, surprins de împunsătura de furie care veni odată cu chipul oarecum familiar al bărbatului.

— Se vedea în lumină, până şi părul îi strălucea. Nicio şansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI.

— Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut şi Merrin la fel. În loc să-şi lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele.

— Da, presupun că de asta l-am prins aşa de uşor.

Rovayo clipi.

— Văd că eşti bine dispus.

— Scuză-mă. N-am dormit prea mult, zise privind în spate, la uşa închisă a salonului lui Sevgi. Vrei să bem o cafea jos?

— Sigur.

La masa de plastic zgâriat de la cafeneaua de jos, Carl întrebă mecanic ce se petrecuse după evenimentele de pe *Bulgakov's Cat.* Nu era mare lucru. Daskeen Azul nu-şi schimbase poziţia. Merrin, Ren şi ceilalţi erau angajaţi care încălcaseră politica companiei şi îşi vedeau de treburile lor ilicite. Orice încercare de a-i incrimina pe patroni sau pe cei din conducere ar fi fost imediat desfiinţată într-un tribunal. Mandatele de arestare contrazise, cauţiunea stabilită şi plătită, bătălia legală câştigată.

— Probabil noi o să pierdem, declară acru Rovayo. În aceeaşi zi în care am făcut arestările, cineva foarte influent în justiţia din Freeport şi-a arătat muşchii. Tsai are de gând să-i ducă în arest oricum, e supărat din cauza întregii afaceri. Dar nimeni nu vorbeşte, sunt fie prea speriaţi, fie prea încrezători. Dacă nu cedează cineva din gaşcă, şi repede, o să intrăm la apă.

— Corect, spuse fără vlagă; nu se putea convinge să-i pese.

Rovayo sorbi din cafea, privindu-l cu tristeţe peste masă, şi zise:

— O să întreb o singură dată, fiindcă ştiu că e o prostie. Dar e sigur că nu se poate anihila ceea ce are ea?

— Da, e sigur. Virusul se mişcă prea repede, noi ne jucăm doar de-a prinselea. Nu există niciun n-djinn care să aibă capacitatea de a modela haosul într-atât încât să învingă chestia asta. Sistemul Haag e proiectat să doboare un treisprezece, iar sistemul meu imunitar e de două ori mai eficient decât al vostru, aşa că au trebuit să creeze ceva oarecum imbatabil.

Rovayo mârâi.

— Fir-ar al dracului, niciodată nu se schimbă nimic, nu?

— Poftim?

— Industria armamentului – îşi câştigă existenţa îngrozindu-ne pe toţi. Ştii că acum câteva sute de ani au conceput un tip de glonţ cu totul nou pentru că presupuneau că gloanţele obişnuite nu ar pune jos un om negru cu cocaină în sânge?

— Un om negru?

— Da, negru. Cu pielea neagră, ca mine şi ca tine. Mai întâi leagă problema cocainei de comunitatea negrilor, transformând-o într-o problemă de rasă. Apoi îşi spun că au nevoie de un puşcoci mai mare ca să ne doboare, pentru că suntem toţi îmbibaţi cu cocaină, spuse poliţista

din Rim, făcând un gest ironic de prezentare. Bine aţi venit la prezentarea noului Magnum 357.

Carl se încruntă. Terminologia îi era doar vag familiară.

— Vorbeşti despre ceva din Jesusland, nu-i aşa?

— Pe atunci nu se numea Jesusland. Vorbesc despre un caz vechi. Acum două sute de ani, am spus.

El dădu din cap şi se frecă la ochi cu degetele.

— Da, scuze. Ai spus. Am uitat eu.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat cu alte două sute de ani înainte. De data asta, era vorba de focul automat.

Rovayo bău din cafea.

— Un tip pe nume Puckle a patentat o mitralieră acţionată cu manivelă, proiectată să arunce gloanţe pătrate asupra hoardelor turceşti care atacau.

Carl se lăsă pe spate.

— Mă zăpăceşti.

— Nu. Ideea era să se tragă cu gloanţe rotunde atunci când luptau cu creştinii şi cu unele pătrate dacă omorau necredincioşi.

— Fii serioasă! Nu aveau cum să construiască aşa ceva pe atunci.

— Nu, bineînţeles că nu puteau. Nu a funcţionat, spuse, iar vocea poliţistei căpătă o nuanţă tristă. Dar Magnum 357 a funcţionat. La fel şi Haag.

— Monştri, nu? zise Carl încet. De unde ştii toate astea, Rovayo?

— Am citit multă istorie, spuse negresa. După cum văd eu lucrurile, dacă nu ştii nimic despre trecut, nu ai viitor.

Îi aspiră plămânii, încearcă s-o facă să respire din nou. Ea zace pe pat tot timpul, înainte, în timpul şi după aspiraţie, bălăcindu-se în propria neputinţă. Simte întregul proces ca pe loviturile unui făt la mijlocul termenului, dar mai sus şi mai frecvent, ca pe o mică furie isterică.

Amintirea îi aduce lacrimi, dar i se scurg din ochi atât de încet, încât pierde sentimentul înainte ca ele să se oprească. Nu are prea multe fluide de irosit.

Are gura uscată. Pielea îi e ca hârtia.

Mâinile şi picioarele i se umflă şi îi amorţesc tot mai mult.

Când se mai duce efectul endorfinelor cu care o alimentează, poate să urmărească circuitul urinei prin intermediul micilor puncte dureroase de pe traseul spre cateter.

Stomacul gol o doare. I se face greaţă.

Când efectul endorfinelor pe care i le dau se diminuează, se simte ca şi când s-ar întoarce în grădină, sau ca în timpul călătoriei de noapte cu

feribotul peste Bosfor, spre partea asiatică. Ape negre şi luminile vesele ale oraşului. Într-o halucinaţie vede, foarte limpede, cum trage la docul din Kadikdy, iar Marsalis o aşteaptă acolo. E întuneric şi linişte sub panourile LCLS de sus.

El îi întinde mâna.

Durerea iese la suprafaţă de sub doza de endorfine, trăgând-o înapoi ca nişte sârme ruginite, şi dintr-odată – frica care îi face greaţă atunci când îşi aminteşte unde e. Zace secătuită, aspirând şi expirând lent din baloane. Aşternuturile râncede, tristeţea şi aparatele de supraveghere din jurul ei. Şi peste toate astea furia chinuitoare, dureroasă, frustrată faţă de trupul de care e încă legată şi care o ţine ţintuită în pat.

Carl încercă să lucreze.

Sevgi petrecea mult timp pe valurile endorfinelor, plutind în derivă, într-un calm relativ. Descoperi că poate să o părăsească şi să iasă în acele perioade, stând de vorbă cu Norton pe tonuri joase, în camerele de aşteptare, sau sprijinit de pereţi, pe coridoarele tăcute ale spitalului din timpul nopţii.

— Mi-am amintit ceva azi după-amiază, îi spuse delegatului COLIN. Stând aici, îmi trec tot felul de prostii prin minte. Când Sevgi şi cu mine ne-am dus să vorbim cu Manco Bambaren, el a recunoscut geaca asta.

Norton se uită la braţul pe care îl întinsese Carl, cu galoanele portocalii strălucindu-i pe mânecă.

— Da? E o uniformă standard din închisorile republicane, presupun că orice criminal din emisfera vestică ştie cum arată.

— Nu e chiar standard.

Carl se răsuci să-i arate lui Norton literele de pe spate. Delegatul COLIN ridică din umeri.

— Sigma. Aşa e. Ştii câte contracte cu închisorile au ăştia în Jesusland? Trebuie să fie al doilea sau al treilea mare jucător din industria încarcerărilor. Acum negociază chiar şi aici, pe coastă.

— Da, dar Manco a spus că are un văr care a fost închis chiar la South Florida State. Acum poate că nu reuşim să clarificăm informaţiile referitoare la Isabela Gayoso prea uşor, dar ar trebui să fim în stare să urmărim înregistrările închisorii şi poate dăm de individ. Posibil să ne spună el ceva folositor.

Norton aprobă cu o mişcare a capului şi se frecă la ochi.

— Bine, ne putem uita. Dumnezeu ştie că în momentul de faţă nu-mi strică ceva care să mă distragă. Ai un nume?

— Nu. Poate Bambaren, dar mă îndoiesc. După cum vorbea Manco, nu e cineva apropiat.

— Şi nu ştim nici când a fost închis?

— Nu, dar bănuiesc că recent. Sigma nu a încheiat contractul cu SFS de mai mult de cinci sau şase ani. Geaca Sigma trebuie căutată în intervalul ăsta.

— Sau Bambaren nu a ţinut bine minte şi vărul lui a fost închis într-o altă instituţie parteneră cu Sigma, altundeva în Republică.

— Nu cred că e vreo problemă cu memoria lui Manco Bambaren. Tipii ăştia nu prea ştiu să uite sau să ierte, în special când e vorba de familie.

— Bine, las-o în seama mea.

Norton privi în spate, pe coridorul care ducea către salonul lui Sevgi.

— Uite, sunt treaz de ieri dimineaţă. Trebuie să dorm puţin. Poţi să stai tu cu ea?

— Sigur. De asta sunt aici.

Privirea lui Norton se fixă pe chipul lui.

— Să mă suni dacă…

— Da. O să te sun. Du-te şi odihneşte-te puţin.

Pentru o fracţiune de secundă, cei doi schimbară între ei ceva nedefinit pe culoarul întunecos şi larg. Apoi Norton înclină din cap, strânse buzele şi se îndepărtă.

Carl îl urmări plecând cu braţele încrucişate.

Mai târziu, stând lângă patul ei, în lumina albăstruie a lămpilor de veghe, înconjurat de maşinile tăcute, i se păru că o simte pe Elena Aguirre alunecând în linişte prin cameră, în spatele lui. Nu se întoarse. Continuă să privească faţa pământie şi lividă a lui Sevgi pe pernă, ridicarea şi coborârea abia perceptibilă a respiraţiei sub cearceaf. Se gândi că Aguirre se afla acum suficient de aproape ca să-i pună o mână răcoroasă pe ceafă.

— Mă întrebam când o să apari, zise încet.

Sevgi se trezi – singură, aruncată la ţărm de valul în retragere al endorfinelor – şi înţelese cu o bizară luciditate că venise timpul. Teroarea cândva vertiginoasă dispăruse, se prăbuşise în ea însăşi din lipsa energiei care s-o susţină. În final, simţea mai degrabă oboseală, furie îngrozitoare şi durere decât frică.

Era ceea ce aşteptase.

Era momentul să plece.

Dincolo de fereastra salonului, dimineaţa încerca să intre înăuntru. Razele soarelui cădeau oblic printre draperiile demodate care trebuiau trase cu mâna. Aşteptând printre valurile de endorfine, i se păruse că a

trecut o veşnicie dureroasă până când noaptea a ieşit pe uşă. Mai zăcu puţin, urmărind pata caldă de lumină care se târa pe pat, la picioarele ei şi gândindu-se, pentru că voia să fie sigură.

Când uşa se deschise şi Carl Marsalis intră în salon, era hotărâtă, la fel cum fusese atunci când se trezise.

— Salutare, zise el blând. M-am dus doar să fac un duş.

— Nemernic norocos, replică ea răguşit şi se sperie văzând cât de profundă şi de amară era invidia ei pentru acea simplă plăcere; făcea ca sentimentele faţă de Rovayo să pară, prin comparaţie, triviale.

Era momentul să plece.

El îi zâmbi, poate nu surprinsese nuanţa din vocea ei, poate nu-i dăduse importanţă.

— Să-ţi aduc ceva? întrebă.

Aceeaşi întrebare pe care o punea de fiecare dată. Îi susţinu privirea şi se strădui să aprobe printr-o mişcare fermă a capului.

— Da. Cheamă-i pe tata şi pe Tom, te rog.

Zâmbetul oscilă şi se stinse pe faţa lui. Stătu o clipă absolut nemişcat, privind în jos spre ea. Apoi înclină din cap şi se strecură afară.

Imediat după dispariţia lui, pulsul ei începu să bată cu putere, în gât şi în tâmple. Ca atunci când, pentru prima oară, trebuise să scoată pistolul în calitate de poliţist, cu revelaţia subită că situaţia avea să meargă prost. Groaza ultimelor secunde de gândire, gustul implicării irevocabile.

Dar când el se întoarse împreună cu cei doi, ea avea senzaţia sub control.

— Mi-a ajuns, le spuse într-o şoaptă uscată, care abia dacă se auzea în salon mai tare decât în mintea ei. Asta e.

Niciunul nu spuse nimic. Nu era tocmai o surpriză.

— Baba, ştiu că ai face asta pentru mine dacă ai putea. Tom, ştiu că şi tu ai face-o. L-am ales pe Carl pentru că el poate, atâta tot.

Înghiţi chinuit. Aşteptă ca durerea să treacă. Maşinile fâsâiau şi clicăiau în tăcerea din jurul ei. Afară, pe coridor, ziua de muncă a spitalului începea.

— Mi-au spus că mă pot ţine aşa cel puţin încă o lună. E adevărat, baba?

Murat înclină din cap. Scoase un sunet gâtuit, de undeva dintre gât şi piept. Reuşi să aprobe cu o smucitură a capului. Lacrimile îi căzeau din ochi pe aşternuturi. Sevgi descoperi dintr-odată că, într-un fel bizar, îi părea mai rău pentru el decât pentru ea. Îşi dădu seama că frica din ea dispăruse aproape complet, alungată de durere, epuizare şi enervare pură faţă de toate.

Era momentul să plece.

— N-am de gând să continui aşa încă o lună, şopti. Sunt plictisită, mi-e rău şi am obosit. Carl, ţi-am spus că e ca un zid care vine în viteză peste mine?

Carl aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu mai vine în viteză. A încetinit, totul e ca o mlaştină. Stau aici, privind spre punctul în care trebuie să ajung, şi mi se pare că sunt kilometri întregi de teren accidentat pe care să mă târăsc pe mâini şi pe genunchi. Nu vreau asta. Nu mai vreau să joc jocul ăsta nenorocit.

— Sev, eşti…

Glasul lui Norton se stinse.

Ea îi zâmbi.

— Da, sunt sigură. M-am gândit destul de mult la asta. Am obosit, Tom. Am obosit să-mi petrec jumătate din timp anesteziată şi cealaltă jumătate trezindu-mă în chinuri doar ca să-mi dau seama că încă n-am murit, că tot o să mai am parte de asta. E timpul să-i pun capăt, s-o fac pur şi simplu.

Se întoarse din nou spre Carl.

— Ai adus?

El scoase pachetul alb şi alunecos şi i-l întinse. Lumina dimineţii de afară căzu sclipind pe ambalajul lucios de plastic. Să renunţe la lumină avea să fie lucrul cel mai greu. În fiecare dimineaţă, când trăgeau draperiile, asta era ceva pentru care aproape că merita să nu fii mort. De asta se agăţa când trecea peste dealurile şi văile viselor şi ale revenirii la realitate, în fiecare noapte. Amânase mult din aceeaşi cauză. Poate chiar ar fi mai putut amâna un timp, câteva dimineţi, dacă n-ar fi fost *al dracului* de obosită.

— Baba, zise cu voce slabă, pe care trebui să se străduiască s-o păstreze egală. O să mă doară?

Murat îşi drese vocea, fără vlagă. Scutură din cap.

— Nu, *canim*. O să fie ca… se întrerupse şi strânse din dinţi ca să-şi împiedice suspinul…Ca atunci când adormi.

— E bine, şopti ea fără suflare. Mi-ar prinde bine un somn serios.

Îl căută pe Carl din ochi. Dădu din cap şi îl urmări cum rupe ambalajul pachetului. Mâinile i se mişcau eficient, înşirând părţile componente ale trusei. Abia dacă părea conştient de ceea ce face – ea bănuia că tot aşa procedase de multe ori în trecut, pe câmpul de luptă. Se uită la Tom Norton şi observă că plângea.

— Tom, zise moale. Vino şi ţine-mă de mână. Baba, vino şi tu. Nu plânge, baba. Vă rog, nu plângeţi. Trebuie să vă bucuraţi că n-o să mai sufăr.

Se uită la Carl. Nicio lacrimă. În timp ce pregătea acul, faţa îi era ca de piatră neagră; îl ridică cu o mână în lumină, în timp ce cu degetele calde şi bătătorite ale celeilalte îi atingea încheietura cotului. Îi întâlni ochii şi dădu din cap.

— Doar să-mi spui când.

Sevgi mai privi o dată în jur, la chipurile lor. Îi zâmbi fiecăruia, le strânse mâinile. Apoi se întoarse la chipul lui şi nu se mai desprinse de el.

— Sunt gata, şopti.

El se aplecă. O înţepătură mică şi rece în braţul ei, reţinută acolo o clipă de căldura degetelor lui, apoi gata. Tamponă, aplică ceva rece şi presă. Ea îşi arcui gâtul ca să fie mai aproape de el, mângâind cu buzele ei uscate mirişte obrazului lui nebărbierit. Îi inspiră mirosul şi se întinse, lăsând căldura frumoasă şi dureroasă să i se răspândească prin corp, ştergând suferinţa.

Aşteptă ceea ce avea să urmeze.

Lumina soarelui, afară.

Vru să se uite într-o parte, la razele lui oblice, dar îi era prea somn pentru un asemenea efort. Ca şi cum ochii nu i s-ar mai fi mişcat în orbite. Aducea cu un weekend din tinereţea ei petrecută în Queens, *strecurându-se în pat duminică dimineaţa, obosită de lunga noapte petrecută în cluburile de peste râu. Un taxi până acasă, râsete de fete, filtrate până la o tăcere reflexivă când parcurgeau străzile liniştite, coborând una câte una pe drum. Se furişează până la casă, freacă cardul de identificare peste încuietoare, şi bineînţeles că acolo e Murat, în pijama, deja treaz, în bucătărie, încercând să pară scandalizat şi eşuând lamentabil. Ea zâmbeşte ca un drăcuşor, fură bucăţele albe de brânză şi o măslină de pe farfuria lui, ia o înghiţitură de ceai din paharul lui. Palma lui îi loveşte părul, i-l ciufuleşte, îi trage capul uşor, într-o îmbrăţişare. Strânsoarea lui ca de urs, mirosul lui, mirişte bărbii frecându-i obrazul. Apoi urcă scările în camera ei, cască larg, aproape clătinându-se pe picioare. Face o pauză sus, se uită înapoi, iar el stă acolo, la piciorul scării, urmărind-o cu atâta mândrie şi dragoste pe chip, încât din senin îi alungă oboseala şi îi aduce în inimă un junghi ca o tăietură proaspătă.*

— Ar fi bine să dormi puţin, Sevgi.

Simte încă junghiul când cade în pat, pe jumătate îmbrăcată. Draperiile nu sunt bine trase, razele piezişe ale soarelui pătrund înăuntru, dar în niciun caz asta n-o s-o împiedice să doarmă, la cum se simte acum. În niciun caz…

Lumina soarelui, afară.

Durerile şi suferinţele uitate. Alunecarea lungă, caldă, într-o stare fără griji – pentru nimeni şi nimic.

Camera şi tot ce e în ea se îndepărtează uşor, ca Murat care închide uşa dormitorului ei.

Când se termină, când ochii i se închiseră în cele din urmă şi încetă să mai respire, când Murat Ertekin se aplecă asupra ei, suspinând necontrolat, îi verifică pulsul la gât şi dădu din cap, când totul se termină şi, în final, nu mai avea nimic de făcut, Carl plecă.

Îl lăsă pe Murat Ertekin stând alături de fiica lui. Îl lăsă pe Norton – ca un bodyguard tremurând de febră, dar făcându-şi totuşi treaba. Plecă singur pe coridor. I se părea că merge printr-o apă adâncă până la coapse. Oamenii treceau pe lângă el, se dădeau la o parte din faţa lui, înţelegând ceea ce transmitea chipul lui inexpresiv şi pasul forţat. În urma lui nu era panică sau activitate frenetică – Murat ştia cum să manevreze aparatele ca să nu dea alarma atunci când semnalele vitale ale lui Sevgi dispăreau.

Vor afla destul de curând. Norton promisese să se ocupe de asta. Era sarcina lui. Carl făcuse ceea ce făcea el mai bine.

Plecă.

Amintirile fugiră după el, temându-se să nu fie lăsate în urmă.

— Nu ştiu ce urmează, zice ea, zâmbind în timp ce drogul îşi face efectul. Dar dacă seamănă cu asta, o fac.

Apoi, când pleoapele încep să-i cadă:

— O să ne întâlnim în grădină, presupun.

— Da, cu toate fructele şi pârâul curgând sub copaci, îi spune, deşi buzele lui par să fi amorţit.

Vocea îi e dintr-odată răguşită. Numai el mai vorbeşte cu ea acum. Norton e tăcut şi rigid alături de el, nu-i mai e de folos nimănui. Murat Ertekin a căzut în genunchi lângă pat, cu faţa lipită de mâna fiicei lui, reţinându-şi lacrimile cu un efort care îl face să tremure vizibil când respiră. Îşi adună puterile ca să continue să vorbească. Îi strânge mâna.

— Ţine minte asta, Sevgi. Toată lumina soarelui printre copaci.

Ea îl strânge de mână, abia perceptibil. Chicoteşte înfundat – o vagă suflare a aerului printre buze mai degrabă decât un sunet real.

— Şi fecioarele. Nu le uita.

El înghite în sec cu greu.

— Da, să-mi păstrezi una. O să vin şi eu, Sevgi. Te ajung din urmă. Toţi o să venim.

— Blestematele de fecioare, murmură ea somnoros. Cui îi trebuie? Trebuie să le înveţi totul…

Apoi, în final, chiar înainte să i se oprească respiraţia:

— Baba, e un om bun. E curat.

Trânti înapoi uşa de la ieşirea din secţie, iar oamenii de pe coridoare

se dădură la o parte din calea lui. Găsi scările şi se repezi să le coboare, căutând o ieşire.

Ştiind că nu există niciuna.

Capitolul 48

Mai târziu, delegatul COLIN îl căută în grădină. Carl nu spusese unde se duce, dar nu trebuia să fii detectiv ca să-ţi dai seama. Băncile din jurul fântânii deveniseră un refugiu obişnuit pentru toţi în ultimele zile, familiar prin obişnuinţă. Acolo se retrăgeau când greutatea spitalului îi apăsa, când aerul cu miros de antiseptic, nano-curăţat, devenea prea greu şi prea uscat ca să mai fie respirat. Norton se lăsă moale pe bancă, alături de el, ca cineva care ajunge acasă şi se prăbuşeşte pe canapea. Privi reflexia razelor soarelui în fântână şi nu spuse absolut nimic.

Se spălase, dar faţa încă îi părea arsă de febră din cauza plânsului.

— Necazuri? îl întrebă Carl.

Norton clătină din cap amorţit. Vocea îi ieşi mecanic:

— S-a făcut ceva zgomot. Mandatul COLIN ar trebui să-l acopere. Ertekin vorbeşte cu ei.

— Deci suntem liberi să plecăm.

— Liberi să…? întrebă şi se încruntă, fără să înţeleagă. Tu întotdeauna ai fost liber să pleci, Marsalis.

— Nu asta am vrut să spun.

Norton înghiţi.

— Mai sunt funeraliile. Aranjamente. Nu ştiu dacă…

— Nu mă interesează ce fac cu trupul ei. Eu plec să-l găsesc pe Ombekend. O să mă ajuţi?

— Marsalis, uite…

— E o întrebare simplă, Norton. Ai văzut-o murind acolo. Ce ai de gând să faci în sensul ăsta?

Delegatul COLIN trase tremurător aer în piept.

— Crezi că uciderea lui Ombekend o să îndrepte lucrurile? Crezi că asta o s-o aducă înapoi?

Carl se holbă la el.

— O să presupun că întrebarea e retorică.

— Nu te-ai săturat încă?

— Să mă satur de ce?

— Să ucizi tot ce poţi atinge, fir-ar al dracului. Norton se scula de pe bancă, privindu-l de sus. Vorbele ieşiră şuierând, ca un gaz otrăvitor printr-o supapă.

— Tocmai i-ai luat *viaţa* lui Sevgi acolo, iar acum nu te poţi gândi decât la cum să ucizi iar? *Asta-i tot ce ştii să faci?*

În grădină, mai multe capete se întoarseră către ei.

— Stai jos, zise Carl posac. Înainte să-ţi rup dracului gâtul.

Norton rânji larg. Se lăsă pe vine, ajungând cu faţa la nivelul capului

lui Carl.

— Vrei să-mi rupi gâtul, zise şi arătă în sus. E aici, prietene. Chiar aici.

Vorbea serios. Carl închise ochii şi oftă. Îi deschise şi se uită la Norton, dând încet din cap.

— Bine, zise şi îşi drese glasul. Putem privi lucrurile în două feluri, *prietene*. Vezi tu, putem s-o facem civilizat, efeminat, constructiv şi să facem o anchetă lungă, ca la carte, care ar putea sau nu să ne conducă în cele din urmă înapoi la Manco Bambaren, la *altiplano* şi Ombekend. Sau putem lua autorizaţia ta COLIN şi puţin echipament şi să zburăm acolo, să-i dăm foc maşinăriei lui Manco.

Norton se ridică iar în picioare. Clătină din cap.

— Şi crezi că asta o să-l facă să cedeze? Aşa, pur şi simplu?

— Ombekend e treisprezece.

Carl se întrebă în treacăt dacă n-ar trebui să-şi dea mai mult silinţa cu Norton, să-şi ridice glasul dincolo de nota indiferentă pe care o simţea în el.

— E posibil ca Manco Bambaren să-l fi angajat, sau poate doar avea afaceri cu oamenii care au făcut-o, dar indiferent care ar fi legătura, nu e una de sânge cum a fost cu Merrin. Manco o să ne vadă pe mine şi pe Ombekend ca pe doi indivizi asemănători, monştri care pot juca unul contra celuilalt, indiferent care ar fi rezultatul. Mi l-a dat pe Nevant cu trei ani în urmă ca să scape de mine şi mi-l va da pe Ombekend din aceleaşi motive. În final, e un om de afaceri şi va face ceea ce e bine pentru afaceri. Dacă îi vom încurca suficient de tare afacerile, atunci va ceda.

— *Noi?*

— A fost o scăpare. Eu oricum mă duc. Tu poţi să vii cu mine sau nu, după cum îţi dictează conştiinţa ta de individ fără mutaţii genetice. Ar fi mai uşor pentru mine dacă ai veni, dar dacă nu, asta e, spuse Carl ridicând din umeri. I-am promis lui Gutierrez că mă întorc pe Marte să-l omor, şi am vorbit serios. *Altiplano* e o treabă mult mai uşoară.

— Aş putea să te împiedic.

— Nu, n-ai putea. La primul semn că îmi faci necazuri, UNGLA mă scoate de aici. Practic, au încercat să mă târască la navetă încă de săptămâna trecută. O să profite de ocazie dacă îi sun. Apoi mă întorc în Peru pe banii mei.

— COLIN poate să-ţi facă viaţa grea şi acolo.

— Da, de obicei aşa fac. Riscurile meseriei. Până acum, asta nu m-a oprit.

— Un dur, nu?

— Un treisprezece, răspunse Carl, aruncându-i o privire calmă. Norton, aşa sunt eu programat, la asta e bună chimia sângelui meu. Am de gând să-i construiesc un monument lui Sevgi Ertekin din sângele lui Ombekend, şi pentru asta o să dobor pe oricine îmi stă în cale. Inclusiv pe tine, dacă mă provoci.

Norton se aşeză la loc pe bancă.

— Crezi că numai tu? mormăi. Nu crezi că toţi simţim asta acum?

— Nu ştiu. Dar *a simţi* şi *a face* sunt două lucruri foarte diferite. De fapt, e un individ pe Marte, pe nume Sutherland, care spune că oamenii şi-au construit întreaga civilizaţie în spaţiul dintre noţiunile astea două. Nici despre asta n-am cum să ştiu. Ceea ce ştiu e că acum o oră acolo – Carl făcu semn spre spital – Murat Ertekin a *simţit* că voia s-o scutească pe fiica lui de chinuri. Dar nu a putut sau nu a vrut s-o facă. Nu-l judec pentru asta, la fel cum nici pe tine n-o să te judec în cazul în care nu vii cu mine, dacă asta alegi să faci. Poate în voi, oamenii, treaba asta nu e aşa de adânc înrădăcinată. Oricum, asta e ceea ce ni se spunea la Osprey. Că noi suntem speciali pentru că suntem capabili să facem ceea ce societatea care ne-a creat nu mai are nerv să facă.

— Corect, făcu Norton amar. Să crezi tot ce spun posterele de recrutare, nu-i aşa?

— N-am zis că am crezut, ci că aşa ni s-a spus. Nu cred neapărat că au avut dreptate. Dar atâta lucru e adevărat – categoric nu a mers cum trebuia, nici pentru noi, nici pentru voi, oamenii, zise oftând. Uite ce e, Norton, nu ştiu. Poate că tu nu ai curajul necesar să comiţi o crimă, poate că ai uitat cum s-o faci – şi poate că e un lucru bun. Poate asta te face să fii o fiinţă umană mai bună decât mine, un membru mai bun al societăţii, poate chiar *un bărbat* mai bun. N-am de unde să ştiu şi nu-mi pasă, pentru că nu e relevant. Eu am de gând să-l distrug pe Ombekend, am de gând să distrug pe oricine îmi stă în cale. Deci vii cu mine, sau nu?

La hotel se ocupă de lucruri obişnuite. Ultimele patru zile din viaţa lui Sevgi îi suspendaseră propria existenţă; tot timpul cât fusese treaz nu făcuse decât să stea lângă ea şi să aştepte. Purtase aceleaşi haine încă din noaptea în care fusese ea împuşcată, şi chiar şi materialele Marstech începuseră să arate ponosite. Le făcu ghem şi le trimise la curăţătorie. Comandă ceva asemănător din catalogul hotelului şi se îmbrăcă în ele când ieşi pe stradă, în căutarea unui telefon. Presupunea că ar fi putut obţine uşor telefoane de la hotel împreună cu hainele, dar o prudenţă înrădăcinată îl opri. În plus, simţea nevoia să meargă pe jos. Să se îndepărteze de ceva sau să se apropie de ceva, nu era sigur, dar nevoia

stătea în adâncul stomacului său ca nişte mici bule, ca o frustrare înălţându-se.

— Pista care duce la nepotul lui Bambaren e o fundătură, îi spusese Norton pe drumul de întoarcere în oraş.

Delegatul COLIN se afundase în scaunul din spate al autotaxiului, ca şi cum ar fi avut încheieturile rupte.

— Dacă e să căutăm o cale de intrare, nu aia este. Avem un nume, Suerte Ferrer, a cărui poreclă e Maldicion – cu un şir de mici infracţiuni pentru *familias* din Jesusland. A făcut trei ani în South Florida pentru asociere cu bandele, dar acum a ieşit şi a scăpat din colimator.

— N-djinnii nu-l pot găsi?

— S-a dat la fund undeva, prin Republică, şi acolo nu pot pune n-djinnii să-l caute fără să provoc un incident diplomatic major. Nu suntem tocmai la modă de când te-am scos pe tine din South Florida State.

— Crezi că nu poţi convinge poliţia locală să colaboreze?

— Care poliţie locală? întrebă Norton, privind în gol pe fereastră. Din câte ştim, Ferrer s-ar putea afla în vreo duzină de state diferite. În plus, poliţia din Jesusland nu are buget să-şi folosească propriii n-djinni.

— Aşa că închiriază unul din Rim.

— Da, aşa fac. Dar vorbim despre cheltuieli majore, iar jumătate dintre departamente se chinuie să-şi plătească salariile şi să-şi menţină echipamentul din dotare la zi. E vorba de mai multe decenii în care taxele pentru serviciile publice de peste graniţă au fost reduse cu orice preţ. N-am cum, într-un asemenea climat, să încep să-i sun pe detectivii principali din toată Republica şi să le cer să cumpere timp n-djinn ca să dea de urma unui gangster mărunt de care nu au auzit, fără nicio garanţie şi fără nicio suspiciune în afară de faptul că e rudă cu cineva care nu ne place nouă.

Carl aprobă. Încă de când părăsise spitalul gândise cu o luciditate oarecum invadată de adrenalină, ca în urma unui şoc de synadrive. Acum Sevgi nu mai era, stocată într-un spaţiu pe care îl putea accesa mai târziu, când va avea nevoie de furie, iar în absenţa ei se simţea senin, având un ţel bine definit. Revăzu şirul asocierilor cu Ferrer şi descoperi abordarea de care avea nevoie.

— Norton.

Delegatul COLIN mârâi.

— Cât de uşor ţi-ar fi să ai acces la tehnologia Marstech care n-a fost încă scoasă pe piaţă?

În periferiile nordice ale Chinatown, mai mult sau mai puţin

întâmplător, găsi o faţadă modestă cu cuvintele *Telefon curat,* imprimate pe geam cu romburile verzi ale LCLS. Intră şi cumpără un pachet de căşti de unică folosinţă, ieşi din nou şi se trezi stând în aerul răcoros al serii, dintr-odată singur. În timpul cât stătuse în magazin se pare că toţi ceilalţi găsiseră motive presante să dispară de pe stradă. Fu copleşit de senzaţia că i se întâmplă ceva ireal şi de impulsul brusc de a intra înapoi în magazin, să vadă dacă femeia care îl servise nu dispăruse şi ea sau dacă nu cumva îi cedase locul din spatele tejghelei unei Elena Aguirre cu zâmbet larg.

Făcu o grimasă şi se uită în jur, distinse Telegraph Hill şi degetul bont al Colt Tower la orizont. Se îndreptă spre el. Lumina ceţoasă a serii scădea şi becurile începură să sclipească în peisajul oraşului. Ajunse pe Columbus Avenue şi oraşul parcă se trezi brusc la viaţă în jurul lui. Autovehiculele treceau în ambele direcţii, iar zumzetul înăbuşit al motoarelor lor îi umplea urechile. Se alătură altor oameni aflaţi la trecerea de pietoni, aşteptând împreună cu ei o pauză în fluxul traficului, grăbindu-se să traverseze Washington Square împreună cu ei, atunci când acesta se opri. Acolo era şi mai multă viaţă – mai multe vieţi trăite.

Se juca un meci de *softball* pe peticul de iarbă din centru, iar lumea se îndrepta spre case, trecând pe sub coroanele copacilor. Un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în haine negre, zdrenţuite îl opri şi îi întinse cu mâini tremurătoare un bol de cerşetor. Pe cămaşa lui era prins un anunţ scris cu caractere chinezeşti. Carl îi aruncă privirea standard „dă-te dracului la o parte din calea mea“, dar nu funcţionă.

— Vaalanta, zise omul cu glas răguşit, împingând bolul spre el. Vaalanta.

Întâlni ochii afundaţi pe chipul ca de pergament întins. Făcu un efort să-şi reţină furia uşor de zgândărit.

— Nu te înţeleg, îi spuse calm epavei şi arătă cu degetul inscripţia în chineză. Nu ştiu să citesc ce scrie acolo.

— Vaalanta. Ca tinee. Nevoie dinero.

Ochii îi erau închişi la culoare şi inteligenţi, dar alunecoşi. Parcă îl privea un soi de pasăre.

Bolul reveni, îndemnând.

— Vaalanta. De la labolatoale negle.

Şi Carl simţi înţelegerea curgându-i pe ceafă ca o apă rece, ca atingerea Elenei Aguirre.

Bărbatul dădu din cap. Văzu recunoaşterea.

— Da. De la labolatoale negle. Valanta. Ca tinee.

Înfiorat din senin, tulburat într-un fel nedefinit, Carl băgă mâna în

buzunar şi pescui un card la întâmplare. Îl aruncă în bol fără să-i verifice valoarea. Apoi trecu pe lângă bărbat şi se îndepărtă repede, luând-o spre panta Teleghraph Hill. La ieşirea din parc se uită în urmă, iar bărbatul era acolo, fixându-l, stând nesigur, cu un braţ ridicat ţeapăn, ca un fel de sperietoare de ciori abia adusă la viaţă. Carl scutură din cap, fără să ştie ce anume nega, şi se grăbi spre turn.

Ajunse în vârf cu răsuflarea tăiată din cauza vitezei cu care urcase dealul.

Turnul era închis vizitării; era singur, cu excepţia unor tineri care se ţineau în braţe, sprijiniţi de balustrada de pe partea cu vedere spre mare. Îi privi un timp cu tristeţe, întrebându-se cât de mult trebuia să fi semănat şi el cu o sperietoare de ciori în ochii lor. În cele din urmă, ei începură să se simtă prost şi fata îl trase pe băiat spre scările de ieşire. Era un băiat musculos, înalt şi frumos, cu o paloare de tip nordic. La început nu vru să plece; îi întoarse privirea lui Carl, cu ochii albaştri umeziţi de încordare. Carl se concentră asupra faptului că nu trebuia să-l omoare.

Când fata se întinse şi şopti ceva în urechea blondului, el se mulţumi să pufnească dispreţuitor şi plecară.

Undeva, în interiorul lui Carl, ceva pocni şi se sparse, ca gheaţa într-un pahar de sticlă.

Se apropie de parapet şi privi peste apă. Văzu luminiţele sclipind în complexul Alcatraz, departe, peste pod şi pe linia ţărmului, în Marin County. Sevgi era pretutindeni – o mie de amintiri de care nu avea nevoie şi pe care nu le voia. Inspiră adânc pe nas, scoase una dintre căştile telefonului din ambalaj şi formă un număr de care nu crezuse că va avea vreodată nevoie.

— Sigma Frat House, se auzi o voce ironică. Nu-i momentul pentru un apel, aşa că lăsaţi mesajul şi ar fi bine să fie unul valabil.

— Danny? Vreau să vorbesc cu guatemalezul.

Glasul urcă, batjocoritor.

— Guatemalezul doarme, dobitocule. Auzi, sună în orele de program.

— Danny, ascultă-mă foarte atent. Dacă nu te duci să-l trezeşti pe guatemalez *în clipa asta,* o să închid. Şi când o să audă că ai hotărât după capul tău mic şi pătrat ce trebuie şi ce nu trebuie să audă el, drept recompensă o să te trimită în patul arienilor, asta ţi-o garantez, fir-ar al dracului.

O tăcere incredulă.

— Cine dracu eşti?

— Sunt Marsalis. Treisprezecele. Cu câteva zile în urmă m-am dus cu unul dintre şişurile tale în capelă după Dudeck, îţi aminteşti? După aia

am ieşit pe poarta principală. Am ceva aici care o să-i placă guatemalezului. Aşa că du-te, trezeşte-l şi spune-i asta.

Vocea de la celălalt capăt al firului se îndepărtă. Locul îi fu luat de murmurul zgomotului static slab al pereţilor închisorii. Carl privi prin atmosfera ceţoasă a serii, peste golf, forţându-şi ochii şi apoi ştergându-şi o lacrimă din colţul unuia cu degetul mare. Voci mormăite în fundal, apoi pocnetul care urmă când cineva apucă telefonul. Pe fir se auzi bombănitul guatemalezului, amuzat şi poate puţin uimit.

— Gunoi european, tu eşti?

— Aşa cum i-am spus lui Danny, da, răspunse Carl, alegându-şi cu grijă unghiul de abordare. Dudeck a ieşit de la infirmerie?

— Da, a ieşit. Însă acum se mişcă ceva mai încet. Ai făcut treabă bună, gunoi european, asta trebuie să recunosc. Dudeck, despre el e vorba? Eşti nostalgic, ai sunat să vorbim despre vremurile bune?

— Nu chiar. Totuşi cred că am putea face o mică afacere. Un mic schimb de informaţii. Se spune că tu eşti omul potrivit pentru asta. Trebuie să aflu ceva, poate mă poţi ajuta tu.

— Informaţii? chicoti celălalt bărbat. Mi se pare că mi-ai spus că te-ai combinat cu Colony Initiative. Îmi spui că am informaţii pe care COLIN nu le are?

— Da, asta îţi spun.

Urmă o pauză lungă.

— Vrei să-mi spui şi ce-mi iese mie la asta, gunoi european?

— Să vedem mai întâi ce ai tu. Îţi aduci aminte de un băiat şmecher, cu rang nu prea mare în *familia,* care a trecut prin SFS pentru un stagiu de trei ani şi a ieşit acum câţiva ani?

Un alt chicotit hodorogit.

— Cioroiule, îmi amintesc întreaga adunătură de băieţi *andino*. Intră şi ies de aici de parcă ar fi legaţi cu o coardă de cauciuc. Se umflă *răăăău* în pene în faţa fraţilor şi a arienilor şi a oricui îi priveşte în ochi, şi în general sfârşesc scoşi pe targă. Pe care găgăuţă îl cauţi?

— Numele e Ferrer, Suerte Ferrer. Îi place să i se spună Maldicion. A ieşit pe picioarele lui, deci fie e mai dur, fie mai deştept decât media. Asta ar trebui să facă să-ţi cadă fisa.

— Mda, Maldicion. C-ar fi deştept nu sunt convins, dar dur – cu certitudine i se potriveşte. Sigur. Cred că aş putea fi convins să-mi amintesc de băiatul ăla.

— Bun. Crezi că ai putea fi convins să-mi spui unde se află acum?

— Întrebi unde se află când *nu face parte* din populaţia de pe-aici?

— Da, cam aşa ceva.

Un ocean de tăcere reflexivă se răspândi din nou pe fir. Carl putea

simţi izul de neîncredere pe care îl răspândea.

Guatemalezul reveni pe fir, vorbind prudent şi rar.

— Sunt aici de nouă ani, gunoi european. Terorism *şi* crimă organizată, pe ambele mi le-au pus în cârcă. Ce te face să crezi că aş putea să ştiu ceva despre ceea ce se petrece afară?

Carl îşi înăspri tonul:

— Nu face pe prostul cu mine, n-am dispoziţia necesară. Am făcut o înţelegere cu COLIN, nu cu brigada antidrog sau cu un comitet de morală. Asta nu-i o capcană stil Jesusland. Vreau să-l găsesc pe Ferrer şi, dacă e posibil, să-l livrez peste gard, în Rim. Sunt dispus să plătesc preţuri COLIN pentru serviciile astea. Deci putem să ne facem reciproc un bine, sau nu?

Guatemalezului i se opri inima, dar numai pentru o fracţiune de secundă.

— Am auzit… preţuri COLIN?

— Da, aşa ai auzit.

O altă pauză, dar de data asta vibrând de interes. Aproape că se putea auzi zumzetul în timp ce guatemalezul făcea calcule şi presupuneri.

— Preţul pentru ce se întâmplă afară e mai mare decât pentru localnici, spuse în cele din urmă celălalt, amabil.

— Îmi imaginez.

— Iar livrarea peste graniţă, ei bine…

Guatemalezul inspiră producând un sunet asemănător scuipatului pe un grătar încins.

— Asta nu intră pe lista cu favoruri, gunoi european. Riscuri ridicate, mize foarte mari.

— Tehnologie Marstech nelansată pe piaţă.

Carl aruncă vorbele în oceanul de aşteptare tăcută de la celălalt capăt al liniei.

— Auzi ce spun?

— Aici, înăuntru, nu prea mi-e de folos.

Dar se putea simţi excitarea ascunsă sub tonul nepăsător al guatemalezului.

— Atunci presupun că va trebui s-o foloseşti cumva afară. Poate să-ţi cumperi nişte mari favoruri la nivel legislativ. Poate să investeşti puţin în viitor, pe ici, pe colo. Un om ca tine sunt convins că ştie mai bine decât mine cum să investească cel mai bine un capital. Aşadar o să mi-l găseşti pe Maldicion, sau nu?

Urmă iarăşi o linişte încordată, anunţându-şi efemeritatea. Carl aruncă brusc o privire peste umăr, simţind un fior de nelinişte. Era întuneric din spatele lui şi până la scările turnului. Boschete şi frunziş

întunecos. Nimic. Îşi mişcă umerii şi simţi tensiunea acumulată acolo de zile întregi. Guatemalezul reveni:

— Sună-mă în două zile, zise calm. Şi gândeşte-te la o cifră foarte mare.

Închise.

Carl închise telefonul şi ascultă trosnetul slab cu care circuitele interne ardeau şi se topeau. Expiră îndelung şi se sprijini de un perete, cu umerii aduşi. Încordarea îl strângea de gât precum nişte degete puternice. Dealurile domoale de pe coasta Marin se înălţau de cealaltă parte a golfului. Privi ultimele străluciri portocalii ale zilei, cuprins de o dorinţă pe care nu o putea defini. Carcasa telefonului era caldă în mâna lui din cauza încălzirii circuitelor, iar aerul din jur i se păru dintr-odată rece prin contrast.

— Cauţi în locurile nepotrivite, treisprezece.

Vocea îl făcu să se răsucească, în poziţie de luptă, strângând telefonul în mână ca şi cum i-ar fi putut servi drept armă.

Stătea la marginea pâlcului de copaci, iar el îşi dădu seama că fiorul de nelinişte pe care îl simţise fusese senzaţia că ea îl privea. Înaintă, cu braţele în lateral, cu palmele goale, deschise şi orientate spre el. Cunoştea atitudinea, cunoştea vocea. Căută machiajul şi constată că de data asta nu se mai ostenise.

— Salutare, Ren.

— Bună seara, domnule Marsalis.

Carmen Ren se opri la aproximativ trei metri distanţă. Stătea cu picioarele desfăcute pe ciment, în ghete la care se ghicea întăritura de oţel sub curbura degetelor. Pantaloni negri, stil pilot, cu buzunare închise pe coapse, o geacă obişnuită, gri, cu fermoar şi guler ridicat, care se înălţa spre partea de sus a chipului ei, părul strâns simplu la spate, lăsându-i liberă faţa palidă şi îngustă. O cercetă de sus până jos în căutare de arme şi nu văzu niciuna pe care să o poată apuca uşor.

Se ridică din poziţia de luptă.

— Înţelept din partea ta, zise ea. Sunt aici ca să ajut.

— Atunci ajută. Aşază-te cu picioarele încrucişate şi mâinile pe cap şi nu te mişca, iar eu o să chem Rimsec.

Ea îi adresă un zâmbet scurt.

— Mă tem că nu mă simt chiar atât de generoasă.

— N-am spus că ai avea de ales.

Ceva se modifică în ochii ei, în felul în care respira. Zâmbetul i se aşeză din nou lent pe faţă, dar de data asta era un văl de adrenalină, preludiul pentru „luptă sau fugi“. I-l transmise cu un aer de abandon ciudat, neglijent, care semăna în mod curios cu prezentarea palmelor

deschise. Dintr-odată, Carl nu mai fu foarte sigur că ar putea s-o învingă.

Îşi drese glasul.

— E foarte bine. Cum faci asta?

— Antrenamentul, zise şi zâmbetul îi dispăru din nou, pus la păstrare pentru o folosire ulterioară. O să stăm de vorbă sau o să-mi faci o analiză genetică?

Se gândi la Nevant. Sticlă spartă şi sânge. Străzile Istanbulului pe timp de noapte, întoarcerea pe Moda şi… Puse presa deasupra şi strânse puternic. Făcu o grimasă:

— Despre ce vrei să vorbim?

— Ce-ar fi să-ţi fac cadou cazul ăsta bine împachetat într-o cutie?

— Ţi-am spus deja că nu sunt poliţist. Şi oricum, de ce ai face tu asta? Ultima dată ştiu că jucai în echipa lui Manco Bambaren.

Îi urmări faţa. Nu tresări la auzul numelui.

— Oamenii pentru care lucrez m-au lăsat cu ochii-n soare, zise ea. Ţi-ai pus întrebarea de ce v-am lăsat pe tine şi pe Merrin să vă luptaţi până la moarte?

El ridică din umeri.

— Ai părăsit nava care se scufundă cu mica ta vestă de salvare, ca un şobolan, presupun.

— Presupui greşit.

— Vrei să susţii asta? Adică ştii tu, cu probe?

— Chiar aici, zise bătând cu palma buzunarul gecii. Ajungem la ele într-o clipă. Mai întâi, te rog să-ţi aminteşti lupta din cala tribord. Gândeşte-te la ea.

— Cred că aş prefera să văd dovezile.

Un zâmbet subţire.

— Mă pui la pământ, îi aduci pe ceilalţi înapoi înăuntru şi te foloseşti de numărul lor ca să-i dobori, spuse mimând folosirea unui pistol. Iei pistolul pentru rechini al lui Huang, îl foloseşti asupra lui şi a lui Scotty, adică Osborne cum îl ştii tu, puştiul din Jesusland. Aşa că eu îi aud pe amândoi căzând cât încă mă aflu pe jos, dar asta mă face să mă ridic înapoi în picioare şi te văd pe tine punându-te cu Merrin şi toată porcăria aia de *tanindo* de pe Marte. Ei, chiar crezi că nu am avut timp să mă întorc înăuntru şi să te trag de pe el? Haide, Marsalis. Pune-ţi creierul la treabă. Am avut tot timpul din lume, iar treaba mea era să-l ţin pe Merrin în viaţă.

O foarte uşoară umbră de anxietate.

— Să-l ţii pe Merrin în viaţă?

— Aşa am spus.

— Cineva te-a plătit să te ţii după el?

— Să mă ţin după el? întrebă înălţând elegant o sprânceană. Nu, doar să-l aduc la bordul lui *Cat.* Să iau legătura cu Daskeen Azul şi să-l ţin acolo, să am grijă de el până la noi ordine.

Umbra se întinse, se îndesi, ajungând de Ia uşoară anxietate la totală confuzie.

— Adică… vrei să spui că Merrin a fost blocat la bordul lui *Bulgakov's Cat* în ultimele patru luni? N-a mai fost pe nicăieri altundeva?

— Sigur. Ne-a luat cam o săptămână să-l aducem acolo de la ferma lui Ward, dar de atunci? Da. A fost doar o operaţiune logistică. De ce?

Zidul de piatră în spatele căruia se aflau adevărurile pe care credea că le cunoaşte fu aruncat în aer. Detonate din interior, în atmosfera marţiană rarefiată izbucniră explozii multiple şi tunetul care le urmă, cu stânci spărgându-se şi căzând, prăbuşindu-se în ele însele, transformate în pietriş şi praf. Întrezări noua înfăţişare a lucrurilor aflate în spate, noua suprafaţă expusă.

Faţa lui Ombekend.

Vaga familiaritate a trăsăturilor, certitudinea că le cunoştea de undeva, că le mai văzuse înainte sau că întâlnise trăsături foarte asemănătoare lor.

Vocea lui Rovayo pluti prin mintea lui. „Ombekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns!"

„Da, a fost. Se vedea în lumină, până şi părul îi strălucea. Nicio şansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI!"

„Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut şi Merrin la fel. În loc să-şi lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele!"

Enormitatea faptelor se ridică deasupra lui, până în înaltul cerului.

„Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanţă în aceeaşi zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supravieţuiască dacă poveştile ar fi fost adevărate", spusese Sevgi în prima zi în care o întâlnise. Sevgi în camera de interogatoriu a închisorii. Îşi aminti de mirosul ei atunci când vorbea şi i se puse un nod în gât. Vocea ei continua, nu voia să-i iasă din cap. „Chiar şi misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia; acţiona singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City!"

Tiparul idiot al crimelor. Un mort în Bay Area, ulterior în Texas şi apoi mai departe, pe urmă înapoi în Rim, la mai multe luni după aceea. Replierea nu avea nicio logică, doar dacă…

Doar dacă…

— Ombekend, rosti gâtuit. Îl cunoşti?

— Am auzit numele, spuse cu un rictus amuzat în colţul gurii. Dar înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă. Lucrezi cu cineva cu numele ăsta?

— Nu. Am lucrat cu un tip pe care-l chema Emil Nocera şi cu Ulysses Ward, înainte ca genele lui Merrin s-o ia razna şi să-i măcelărească pe amândoi. După aia l-am folosit pe Scotty drept însoţitor înarmat şi am recurs la contactele din altă parte.

— Ce contacte?

— Doar contacte. Nu văd niciun motiv ca să ţi-l dau pe vreunul dintre ei. Sunt marginali, nu contează. Contacte din Rim ale celor care m-au angajat pe mine.

Carl îşi reaminti de băiatul cu maceta, de bolboroseala lui de aberaţii cu tentă religioasă.

— I-ai băgat în cap lui Osborne vreo poveste despre mine?

— Nu chiar în forma asta.

Ren părea dintr-odată obosită.

— I-am spus că Merrin era – cum îi ziceţi voi, a doua venire? Hristos s-a întors şi se ascunde pentru că există un om negru care vine să-i facă rău. O serie de imagini amestecate, născocite din ceea ce ştiam despre ideologia din Jesusland şi din ceea ce perora Osborne.

„Seamănă cu Hristos”, îşi amintea cum spusese când văzuse fotografia din dosarul lui Merrin. „În ton cu Faith Satellite Channel!”

Dădu din cap.

— Îmi dau seama cum a funcţionat asta.

— Mda, mă rog. Băiat din Jesusland, doar ştii. În sufletul lui părea un puşti de treabă, dar ştii ce pot face religiile astea vechi. N-a fost greu să-i bag în cap ideea, jumătate din oamenii ăştia îşi petrec toată viaţa lor de rahat aşteptând să apară Mântuitorul. Se agaţă de orice şansă ca să aibă un rol cât de mic în treaba asta.

Ridică din umeri – o mişcare perfectă.

— În plus, era înamorat de mine, iar Merrin îl lovise în cap în timpul bătăii de la Ward. Bietul nenorocit n-a avut nicio şansă.

— Deci eu sunt omul negru.

Ea se strâmbă.

— Da, ai apărut şi te-ai potrivit mult prea bine rolului.

— Mie-mi spui…

Carl căută din nou să rememoreze lupta care avusese loc în centrul comercial, în acea noapte.

— Nu tu l-ai trimis după mine?

— Nu, a fost ideea lui, spuse Ren acru. A gândit totul de unul singur

şi eu n-am fost acolo să-l opresc. Dacă nu se întâmpla asta am fi reuşit să plecăm cu toţii în linişte de pe *Cat* în timp ce Rimsec încă mai tropăia sus pe punte, încercând să ne bage la răcoare.

— Ai idee de ce trebuia să-l păzeşti pe Merrin?

— Absolut deloc. Eu sunt doar plătită să fac asta. Mi s-a spus că o să vină, mi-au zis despre prăbuşirea de urgenţă şi că Ward o să se ducă să-l ia. Scopul meu era doar să fie în siguranţă timp de câteva luni – urmau să aibă nevoie de el mai târziu. Asta trebuia să se petreacă la ferma lui Ward, dar se pare că Merrin nu prea se mai încrederea aşa uşor, după toate prin câte trecuse la bordul lui *Horkan's Pride*.

— Da, e de înţeles. Aşa că l-ai convins tu?

— La început? zise Ren rânjind. Cu *ninjutsu*.

— Şi după?

Rânjetul rămase.

— Cum crezi?

— Serios? Osborne *şi* Merrin? Cum ai reuşit să faci să meargă combinaţia asta?

O altă mişcare elegantă a umerilor îmbrăcaţi în gri.

— Făcând pe slujitoarea lui Hristos, puteam fi orice voiam în ochii lui Scotty. Sau cel puţin el se autoconvingea de asta cât putea de mult, pentru că nu voia ca restul poveştii să dispară. Poate că asta e ceea ce a mers cu adevărat prost atunci când ai apărut tu. Cine ştie?

— Şi Merrin?

— Aş zice că Merrin nu şi-a revenit niciodată din călătoria spre casă cu *Horkan's Pride*. Eu mă pregăteam pentru toată aroganţa de căcat a unui treisprezece când a sosit el, spuse scuturând din cap. Dar nu prea era deloc aşa. N-aş spune că era distrus, dar nu sunt sigură că mai putea realmente să-şi revină vreodată. I-am băgat în cap că, dacă face valuri, o să-şi distrugă acoperirea şi bănuiesc că a fost suficient de deştept să priceapă atâta lucru. Avea experienţă în munca sub acoperire, nu-i aşa?

— Da. Şi experienţă de teren.

— Aşa. Ceva de care să se agaţe, presupun.

Carl simţi cum secvenţa luptei îi revenea în minte. *Tanindo* ezitant, mişcările vlăguite, nu foarte hotărâte, lipsa de forţă. Aproape ca şi cum o parte din el s-ar fi aflat încă pe Marte şi ar fi trăit la o gravitaţie redusă. Ca şi cum n-ar fi ajuns cu adevărat acasă.

— Deci şi *tu* ai avut experienţă de teren? o întrebă pe Ren.

— Nu tocmai.

— Nu tocmai, hm?

Carl aruncă o privire peste golful Marin. Lumina aproape că dispăruse deja.

— Cine dracu' eşti, Ren?

— Asta nu e important aici.

— Ba eu cred că este.

Ea îl fixă timp de câteva secunde, în întuneric. Schiţă un gest de nepăsare.

— Sunt doar o persoană pe care au angajat-o.

— Doar o persoană. Corect. Cu o tehnică *ninjutsu* suficient de bună ca să învingă un fost Lawman. Mai încearcă. Cine eşti?

— Uite, e simplu. Lasă ce am învăţat eu prin Pacific Rim. Am fost angajată aici, în California, să păzesc pe cineva, pentru că asta e slujba mea. Mi-am făcut treaba, am curăţat mizeria când Merrin a dat pe dinafară şi l-am ţinut la adăpost. Apoi, când s-a împuţit treaba, ticălosul meu de client m-a lăsat baltă. Iar acum caut răzbunare.

— Credeam că vrei să ajuţi.

— Aşa e. Răzbunarea mea e să ţi-i dau ţie pe cei care m-au lăsat baltă.

— Nu-i suficient.

— Îmi pare rău, va trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Atunci vinde-ţi ranchiuna altcuiva.

Se întoarse cu spatele şi se sprijini de parapetul de beton dinspre mare. Privi luminile peste apă, încercă să nu se gândească la Istanbul şi nu reuşi. Cu unele diferenţe superficiale, cele două oraşe aveau în comun un lucru esenţial de care nu puteai scăpa. Ambele erau impregnate cu acelaşi vis distilat al ţărmului de mare, al dealurilor şi podurilor suspendate, aveau acelaşi aer înceţoşat şi însorit, încărcat de rumoare pe timpul zilei, aceleaşi sclipiri pe apă seara, când feriboturile traversau bezna şi traficul curgea în fire strălucitoare, roşii şi palid-aurii, peste poduri şi pe arterele iluminate ale oraşului. Ceea ce era în atmosferă acolo era şi aici, şi el simţi cum i se pune un nod în gât.

Îi auzi ghetele în spate. Paşi pe ciment, apropiindu-se. Carl continuă să privească sclipirile luminoase.

— Cam neglijent în seara asta, nu?

Îşi puse braţele pe parapet, la vreun metru în stânga lui, copiindu-i postura.

Carl ridică din umeri fără să se uite la ea.

— Îmi imaginez că, dacă vrei să-mi livrezi nişte informaţii, nu-ţi convine să mă elimini. Dacă aveai de gând să faci asta, ai fi făcut-o de mult.

— Analiză corectă. Riscul rămâne, totuşi.

— În momentul ăsta nu prea mă mai feresc să risc.

— Da, dar ai fost al dracului de mofturos în privinţa persoanelor de la care primeşti informaţii. Vrei să-mi spui de ce?

El îi aruncă o privire.

— De exemplu, n-am mai multă încredere în tine decât într-un predicator din Jesusland stând pe lângă un băieţel din cor. Îmi dai ceea ce pare a fi o jumătate de soluţie, Ren. Şi asta nu se potriveşte cu ceea ce ştiu deja. Mie asta îmi miroase a încercare de distragere a atenţiei. Vrei să mă faci să cred că într-adevăr eşti gata să-ţi vinzi şeful? Spune-mi cine eşti.

Tăcere. Oraşul respira. Lumina reflectată tremura pe apă.

— Sunt ca tine, zise ea.

— O variantă?

Ea îşi privi cu ochii mijiţi muchia palmei întinse.

— Exact. Produs al laboratoarelor negre din Harbin. Tot ce-i mai bun.

— Deci eşti un fel de bonobo?

— Nu, nu sunt nicio nenorocită de bonobo.

Vocea i se ridicase, dând la iveală câteva frânturi de furie autentică.

— Am făcut sex cu Merrin şi cu Scotty în propriul *meu* beneficiu operaţional, nu pentru că nu mi-am putut ţine mâinile departe de ei.

— Păi, ştii ceva?

Îşi păstră glasul tărăgănat, fără să ştie sigur de ce insista, doar dintr-un impuls vag intuitiv care îi dicta să alimenteze furia şi s-o dezechilibreze pe Ren.

— Ştii adevăratele femele bonobo, cimpanzeii pitici din Africa? Şi ele fac la fel de cele mai multe ori. Fac sex ca să ţină masculii calmi, supuşi. Cred că asta se poate numi beneficiu operaţional, din punct de vedere social.

Ea se ridică de pe parapet şi se întoarse cu faţa la el.

— Fir-ar al dracului, sunt un treisprezece, Marsalis. Un treisprezece, la fel ca tine. Ai înţeles?

— Căcat. Nu s-a realizat niciodată un treisprezece femelă.

— Da. Spune-ţi ţie asta, dacă te face să te simţi mai bine.

Stătea la un metru distanţă şi Carl o văzu forţându-se să-şi reţină furia, s-o elimine din atitudinea ei şi s-o dea deoparte. Simţi un fior nedorit de camaraderie în timp ce o privea. Ea se sprijini din nou de parapet şi vocea îi ieşi calmă, ca într-o conversaţie banală.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, Marsalis, să te întrebi de ce Proiectul Lawman a eşuat atât de spectaculos? Ţi-a trecut prin minte că înghesuind tendinţe masculine violente, îmbunătăţite genetic, într-un trup de mascul îmbunătăţit genetic înseamnă să suprasoliciţi puţin?

Carl scutură din cap.

— Nu, nu mi-a trecut prin cap. Am fost acolo când Lawman s-a făcut bucăţi. A mers prost pentru că variantelor treisprezece nu le place să

facă ce li se spune şi, imediat ce dispar constrângerile normale, încetează să se mai supună. Nu poţi face un soldat bun dintr-un treisprezece. E simplu.

— Da, cum am spus şi eu. Suprasolicitare.

— Sau înţelegerea greşită a conceptului de soldat.

Studie linia promontoriului Marin profilată pe cer, urmări fluxul distinct, corpuscular, al luminiţelor roşii desfăcându-se ca o pâlnie la ieşirea de pe pod şi urcând pe dealurile întunecate.

— Oricum, apropo de soldaţi, dacă ai fost asamblată la Harbin, cu tot cu gene şi *ninjutsu,* trebuie să presupun că asta înseamnă că aparţii Departamentului Doi.

I se păru că ea se cutremură puţin.

— Acum nu mai aparţin.

— Vrei să explici?

— Hei, ai întrebat cine sunt. N-a zis nimeni nimic despre autobiografie.

Îşi dădu seama că zâmbea.

— Schiţează-mi doar liniile principale, cât să mă convingi. N-am de gând să ajung unealta serviciilor de securitate chineze.

— Începi să mă enervezi, Marsalis. Ţi-am spus că nu mai fac aşa ceva.

— Da, dar eu sunt un ticălos incredul de la natură. Vrei să-ţi asasinez şeful? Satisfă-mi curiozitatea.

O auzi expirând printre dinţi.

— Pe la sfârşitul lui ’96 lucram sub acoperire ca să-i dăm de cap unei operaţiuni de sclavie sexuală a mafiei chineze din Hong Kong. Când în final i-am prins, s-a lăsat cu o baie de sânge. Departamentul Doi nu-şi face exagerat de multe probleme în privinţa victimelor colaterale.

— Mda, am auzit asta despre ei.

— Am profitat de tot sângele şi urletele alea ca să mă dau discret la o parte. Am dispărut în timpul schimbului de focuri, am trecut graniţa. M-am folosit de contactele pe care le aveam ca să ajung la Kuala Lumpur şi de aici m-am îndreptat spre sud.

O plictiseală bizară se strecură în vocea ei.

— Am fost o vreme în miliţiile din Jakarta, am participat la războaiele lor ca *yakuza,* mi-am construit o reputaţie în Indonezia. Am luat-o iar spre sud. Sydney, apoi Auckland. Clienţi din corporaţii. În cele din urmă, Statele Rim, pentru că acolo sunt banii adevăraţi. Şi iată-ne aici. Îţi satisface oarecum curiozitatea?

Aprobă cu o mişcare a capului, surprins încă odată de imboldul de camaraderie pe care îl simţea.

— Da, e de ajuns pentru CV. Dar mai am o întrebare, o chestiune de

ordin general pe care mi-ai putea-o lămuri.

Un oftat obosit.

— Şi anume?

— De ce îţi baţi capul cu mine? Eşti al dracului de letală şi ai şi relaţii. Eşti lejer cu un pas înaintea Rimsec. De ce nu te apuci să-ţi rezolvi singură problema cu nemernicul ăla care te-a trădat? Că doar ştii unde e, nu?

Ea rămase o clipă tăcută.

— E o întrebare simplă, Ren.

— Cred că ţi-am spus destule. La urma urmei, tu eşti un vânător de recompense al UNGLA. Dacă mă predai, ai ce pune pe masă.

— Ştiu deja ce eşti, spuse el sever. Mă vezi scoţând pistolul Haag?

Tonul cu care rosti ultimele două cuvinte nu era tocmai egal. Ea înclină capul, ca şi cum i-ar fi sesizat deja tremuratul. Îşi examină din nou muchia palmei.

— Tu ţi-ai făcut o carieră din trădarea alor tăi. N-ai niciun motiv să te opreşti acum, nu-i aşa?

— Să-ţi spun ceva, Ren. Nici măcar nu sunt sigur că mai am licenţa.

Amintirea lui di Palma îi trecu rapid prin minte – superioritatea pedantă a birocraţiei Agenţiei.

— Şi chiar dacă aş avea-o, primul lucru pe care am de gând să-l fac la întoarcere este s-o predau.

— Ţi-ai schimbat atitudinea, nu?

Nu era tocmai dispreţ.

— Cam aşa ceva. Acum răspunde-mi la întrebare. De ce eu?

Din nou tăcere. Remarcă pentru prima oară răceala aerului. Ochii lui se tot întorceau spre dealurile Marin, spre fluxul traficului care se îndrepta către nord. Ca şi cum acolo l-ar fi aşteptat ceva. Ren părea să-şi facă nişte calcule.

— Din două motive, spuse în cele din urmă. În primul rând, e posibil să mă aştepte. De tine nu are niciun motiv să se ferească.

— Dacă aş fi în locul tău, un astfel de risc n-ar fi suficient ca să mă facă să las lucrurile pe mâna unui intermediar.

— Ştiu. Dar tu eşti un treisprezece *bărbat.* Eu sunt puţin mai deşteaptă. Pentru mine e suficient să ştiu că se va rezolva. Nu trebuie să fiu de faţă, să simt mirosul sângelui.

— Poate că şi eu sunt mai deştept decât crezi. Poate pur şi simplu n-o s-o fac.

Observă zâmbetul ei.

— Ei, o să vedem.

— Ai spus două motive.

— Aşa e.

Acum femeia privea peste apă. Vocea ei avea o nuanţă care ar fi putut însemna jenă sau mândrie.

— Se pare că sunt însărcinată.

Tăcerea năvăli peste ei ca ceaţa venind dinspre golf. Zgomotele oraşului, deja slabe, abia mai puteau fi percepute. Carl îşi lipi mâinile de piatra parapetului, uitându-se la ele prin întuneric.

— Felicitări.

— Mda, mulţumesc.

— E al lui Merrin? Sau al băiatului cu maceta?

— Nu ştiu şi nici nu-mi prea pasă. Şi nici prietenilor tăi de la Agenţie n-o să le pese. E suficient că mama e un treisprezece cu acte în regulă – cine să-şi mai facă griji şi în legătură cu tatăl? O să-şi trimită toţi oamenii pe care îi au după mine. Trebuie să plec, Marsalis. Să fac o plecăciune şi să dispar într-un loc sigur.

— Corect, zise strângându-şi braţele din cauza frigului şi întorcându-se către ea. Pe de altă parte, tu chiar ai un avantaj major în faţa Agenţiei.

— Anume?

— Nici măcar nu ştiu că exişti.

Şi undeva, în mintea lui, glasul lui Sevgi Ertekin: „Baba, e un om bun. E curat!”

Carmen Ren îl privea cu ochii îngustaţi.

— Corect. Acum, ei nu ştiu că exist.

Carl privi din nou peste golf. Avea un nod dureros în gât. Sevgi, Nevant, toţi ceilalţi…

Întreaga sa viaţă părea să pulseze de durere.

— Nu vor afla de la mine, zise.

Capitolul 49

Era ciudat să intre realmente în sediul Human Cost Fundation. Amintirile formatului *v* se suprapuneau cu arhitectura reală a spaţiului recepţiei şi a coridoarelor care porneau de acolo. Nu se afla nicio Sharleen acolo, nu stătea nimeni în anticameră, iar pereţii erau de un albastru mat palid şi mai rece decât îşi amintea. Lucrările de artă pe care le ştia nu existau, iar afişele şi posterele Earth First care le înlocuiseră păreau murdare şi obosite. Când veni să-l întâmpine, Jeff părea la fel de obosit.

— În carne şi oase, zise îmbrăţişându-l pe Norton scurt de după umeri. Drăguţă surpriză!

Norton îl îmbrăţişă şi el.

— Da, strict pentru afaceri, mă tem. Am venit să profit iar de sfaturile tale profesionale. El e Carl Marsalis. Marsalis, fratele meu, Jeff.

Jeff scutură mâna treisprezecelui fără să clipească.

— Desigur. Trebuia să te fi recunoscut după pozele din media. Nu vreţi să intraţi?

O luară pe un coridor diferit de cel pe care şi-l amintea Norton din biroul virtual, iar acesta, bineînţeles, nu se înceţoşa, aşa cum se întâmpla în format. Trecură pe lângă uşi cu semne de plastic ieftin care indicau activităţile zilnice ale fundaţiei: Consiliere Traume, Relaţii cu Paza de Coastă, Reacţie la Hărţuire, Fonduri… Prin uşa deschisă a unui birou, Norton întrezări o asiatică voinică, părând adormită de la distanţă şi bând cafea dintr-un pahar de polistiren. Ridică puţin o mână când trecură ei, dar nu spuse nimic. Altfel, locul părea pustiu.

— E linişte în dimineaţa asta, zise Marsalis.

Jeff îi aruncă o privire peste umăr.

— Da, păi e încă devreme. Tocmai am ieşit dintr-o criză majoră de fonduri, aşa că am trimis pe toată lumea acasă, sugerându-le să sărbătorească şi să vină mai târziu. Aici.

Îi introduse într-o încăpere a cărei destinaţie era indicată pur şi simplu prin cuvântul *Directorat* şi închise uşa cu grijă în urma lor. Şi aici existau schimbări faţă de virtual: decorul era un amestec puternic de tonuri de roşu şi gri; canapeaua era la fel, dar stătea cu spatele la fereastră şi era destul spaţiu ca să te plimbi prin spatele ei, iar în faţa acesteia se afla o măsuţă de cafea. Ornamentele fuseseră puse în altă parte sau înlocuite. Fotografia lui Megan dispăruse de pe birou, în schimb exista una mai mică a copiilor. Jeff făcu semn spre canapea:

— Luaţi loc, amândoi. Cum te tratează COLIN, domnule Marsalis?

Treisprezecele ridică din umeri.

— M-au scos de la închisoarea din Jesusland.

— Da, presupun că asta poate fi considerată o foarte bună ofertă de deschidere.

Jeff ocoli canapeaua şi se aşeză cu faţa la ei. Surâse obosit.

— Aşadar, ce pot să fac pentru voi?

Norton se foi, stânjenit.

— Cât de multe ştii despre laboratoarele negre din Harbin, Jeff?

Fratele lui înălţă sprâncenele. Expiră prelung.

— Nu chiar totul. Când e vorba de asta, sunt foarte discreţi. E departe, spre nord, la distanţă mare de ocean. Şi paza e foarte strictă. Din ceea ce am putut pune cap la cap, de aici ies produsele de top.

— Ai întâlnit vreodată vreo variantă din laboratoarele Harbin? întrebă Marsalis. Human Cost are de-a face cu ele?

— Iisuse, nu.

Jeff se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul pe o mână. Părea să se gândească serios.

— Ei, cu siguranţă nu de când funcţionăm în forma actuală. Adică înainte să primim fonduri de la stat, cu mult înainte de a veni eu, e posibil să fi avut, aş putea verifica dosarele. Dar mă îndoiesc. Majoritatea refugiaţilor pe care îi primim noi sunt variante nereuşite din lagărele experimentale. Ei nu le prea dau drumul, dar nici nu le pasă ce se întâmplă cu ele, aşa că le e uşor să se strecoare afară, să pună mâna pe o barcă de pescuit sau aşa ceva şi să ridice ancora. Totuşi, oricine iese din Harbin ar avea o valoare foarte mare şi de asemenea ar fi, probabil, foarte loial. Mă îndoiesc că ar fi interesaţi să evadeze, chiar dacă paza ar fi suficient de slabă încât s-o poată face.

— Am întâlnit una noaptea trecută, zise Marsalis.

Jeff clipi.

— O variantă din Harbin? Unde?

— Aici. În oraş.

— *Aici?* Doamne!

Jeff se uită la Norton:

— Ai văzut-o şi tu?

Norton clătină din cap.

— Ei bine… zise Jeff şi îşi desfăcu braţele. Vreau să spun că asta e ceva al dracului de serios, Tom. Dacă cineva ieşit de la Harbin e aici, sunt şanse să lucreze pentru Departamentul Doi.

— Nu.

Marsalis se ridică şi se duse la fereastră.

— Am stat destul de mult de vorbă cu ea. S-a eliberat de la Departamentul Doi cu ceva timp în urmă.

— Aşa, zise Jeff şi se încruntă. Acum pentru cine lucrează?

— Lucrează pentru tine, Jeff, zise omul negru.

Clipa rămase suspendată în încăpere, scârţâind şi răsucindu-se ca un cadavru la capătul funiei. Norton urmărea ochii fratelui lui şi vedea acolo tot ce avea nevoie să ştie. Apoi Jeff îşi smulse privirea, se răsuci şi se uită în sus spre Marsalis. Treisprezecele nu se întorsese de la fereastră. Jeff observă spatele lat, geaca cu inscripţia S(t)igma, imobilitatea. Se întoarse la fratele său.

— Tom?

Norton băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul. Se uită la faţa lui Jeff şi atinse cu degetul mare butonul play-back.

— *Guava Diamond?*

— *Încă pe poziţie.*

— *Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm…*

— *Ce? Mâncător de căcat bonobo ce eşti, mai bine mi-ai spune că am înţeles greşit.*

— *Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acţiona. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteţi pe cont propriu.*

— *O să vă pară al dracului de rău dacă reuşim să scăpăm teferi din asta.*

— *Repet, Guava Diamond, nu putem acţiona. Sugerăm să implementaţi Lizard imediat şi să fugiţi de pe* Bulgakov s Cat *cât mai puteţi. S-ar putea să mai aveţi timp.*

Pauză.

— *Fir-ar al dracului, eşti un om mort, Claw Control.*

Şuierat static.

Ascultară toţi timp de câteva secunde vidul zgomotului alb, ca şi cum tocmai ar fi ascultat ultima transmisie a unui avion care se prăbuşeşte în ocean. Norton închise telefonul.

— Ăsta eşti tu, Jeff, zise încet. Spune-mi că nu-i aşa.

— Tom, ştii că poţi falsifica o voce la fel de uşor ca…

Tresări şi se opri când mâinile negrului apăsară greu pe umerii lui, din spate. Marsalis se aplecă peste el.

— Nu, zise.

Jeff se uită la fratele lui, pe canapea.

— Tom? Tom, sunt *fratele* tău, pentru numele lui Dumnezeu.

Norton dădu din cap.

— Da. Ar fi bine să ne spui tot ce ştii.

— Tom, doar nu…

— Sevgi e *moartă!*

Dintr-odată striga, tremurând, cu gâtul umflat din cauza efortului,

ameţit de amintirile din spital.

— E *moartă,* Jeff, *a murit* pentru că tu mi-ai ascuns treaba asta!

Mâinile lui Marsalis rămaseră pe loc. Norton scrâşni din dinţi, încercând să-şi stăpânească tremuratul care nu voia să înceteze. Strânse buzele, respirând greu.

— „Mâncător de căcat bonobo ce eşti“, reuşi să rostească. A spus bine, nu-i aşa, Jeff? Te cunoştea bine.

— Tom, nu înţelegi.

— Încă nu înţelegem, zise Marsalis.

Ridică o mână, coborând-o înapoi pe umărul lui Jeff, ca pentru a-l încuraja:

— Dar tu o să ne explici.

— Eu… zise Jeff clătinând din cap. Nu înţelegeţi, nu pot.

Marsalis înălţă capul şi îl privi direct în faţă pe Norton. Norton simţi ceva izbindu-l în stomac, ceva ce îi făcu rău, dar fu cumva şi ca o eliberare. Aprobă cu o înclinare a capului.

Omul negru îşi încleştă o mână pe gâtul lui Jeff Norton, trăgându-l pe spate. Degetele se înfipseră în carne. Cu celălalt braţ îi cuprinse pieptul, prinzându-i un braţ şi fixându-l pe loc. Jeff scoase un sunet şocat şi sufocat, se zbătu pe canapea şi trase de braţul treisprezecelui cu singura sa mână liberă.

Marsalis prinse de încheietură braţul care se agita şi îl dădu la o parte. Jeff se săltă, se lăsă în jos, nu se putu elibera.

— Tu eşti cel care nu înţelege, zise Marsalis rece; era aceeaşi voce pe care Norton o auzise folosind-o, în quechua, cu Gutierrez. Cineva o să plătească pentru Sevgi Ertekin. Cineva o să moară. Deocamdată te avem pe tine. Dacă nu ne dai pe altcineva, atunci o să fii tu ăla. Dacă încerci să ascunzi de mine ceea ce ştii, Rimsec o să te găsească plutind în golf cu absolut toate oasele rupte şi ambii ochi scoşi.

Norton privi, se obligă să privească. Ochii lui Jeff se agăţau frenetic de el, pe o faţă care se învineţea. Dar imaginea felului în care se stinsese Sevgi îi umplea mintea ca un strigăt răguşit şi îl ţinea pironit la locui lui, privind.

— Ai omorât-o, Jeff, spuse pe un ton liniştit, rezonabil, care aducea a început de mânie dezlănţuită. Cineva trebuie să plătească.

— Ombekend!

Era un mormăit strangulat, abia recognoscibil. Marsalis îl surprinse în timp ce Norton încă mai căuta sensul silabelor zdrobite. Îi eliberă pieptul şi gâtul lui Jeff, răsuci braţul pe care îl prinsese de încheietură şi îl trase în sus astfel încât Jeff să fie silit să se întindă pe canapea. Marsalis se aplecă şi îl împinse tare pe Jeff cu tâmpla în ţesătură,

înfigându-şi în ea încheieturile degetelor. Jeff tuşi şi se înecă, icni după aer, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i cu Ombekend? întrebă Norton.

Senzaţia ameţitoare de turbare nu dispăruse. Îi dădea târcoale ca nişte golani de pe stradă. Se întrebă, prin ceaţa rotitoare a ororilor, dacă aşa simţea un treisprezece, dacă asta trebuia să accepţi ca să trăieşti aşa cum trăise Merrin şi cum încă mai trăia Marsalis. Se întrebă cât de uşor ar fi să i se lase pradă şi dacă şi-ar mai recăpăta după aceea controlul.

Jeff gâfâia chinuit.

— *Ce-i cu Ombekend?*

— Bine, îţi spun, îţi spun, la dracu'.

Vocea lui Jeff se frânse. Încetă să mai încerce să se elibereze. Zăcea pe canapea, respirând întretăiat, cu lacrimile scurgându-i-se lent pe ţesătură.

— Numai lasă-mă să mă ridic. Te rog.

Marsalis îi aruncă din nou o privire lui Norton. Norton dădu aprobator din cap. „Fratele meu nu e soldat sau bătăuş", îi spusese treisprezecelui în seara precedentă. „Nu e dur din punct de vedere fizic, n-o să reziste. Lasă-mă pe mine să decid. O să obţinem tot ce vrem de la el".

Marsalis îl săltă pe Jeff în şezut. El se aşeză la birou. Îşi încrucişă braţele.

— Atunci, să auzim.

Privirea lui Jeff trecu de la omul negru la fratele lui. Norton îl fixa.

— Tom…

— L-ai auzit, Jeff. Dă-i drumul.

Jeff Norton păru să se prăbuşească în sine. Se cutremură. Marsalis şi Norton schimbară o privire. Norton ridică o palmă, în poală. Aşteptă. Jeff îşi frecă mâinile de faţă, trecându-şi-le apoi prin păr. Răsuflă puternic, îşi şterse ochii. „Da, plângi, Jeff", se pomeni Norton gândind, cu o violenţă care îl zgudui profund. „Plângi aşa cum am plâns şi noi, ceilalţi. Sevgi, eu, Marsalis şi Megan şi Nuying, din câte ştiu eu, şi cine ştie câţi alţii. Vrei să te joci de-a masculul alfa, frate mai mare? Bun venit la bord."

Jeff lăsă mâinile să-i cadă. Îşi smulse un zâmbet slab şi îl fixă pe chip. Îşi juca din nou rolul pentru spectatorii de la galerie.

— Uite, tu n-ai idee cât de adânc merg lucrurile, Tom. Ombekend nu e doar un treisprezece oarecare…

— Da, e fratele geamăn al lui Merrin, zise Marsalis sec. Am aflat deja asta. Aţi pus-o pe Carmen Ren să-l ţină pe Merrin la adăpost în timp ce Ombekend umbla liber, lăsând urme genetice la locurile crimelor, peste

tot prin Jesusland şi Rim. La timpul potrivit, Merrin moare în mod convenabil şi toate i se pun lui în cârcă. Întrebarea este: de ce? Cine erau toţi oamenii ăia?

Jeff închise ochii. Oftă.

— Pot să beau ceva, vă rog?

— Nu, nu poţi să bei nimic, zise Marsalis. Tocmai am reuşit să cădem de acord că te lăsăm în viaţă. Acceptă-ţi norocul şi vorbeşte.

Jeff se uită la fratele lui cu o expresie epuizată. Norton făcu legătura – Jeff trebuie să fi avut şi un sprijin. Apelase la spectatorii de la galerie.

— Sigur. Îţi aduc eu de băut, Jeff, zise amabil.

Întâlni privirea neîncrezătoare a omului negru şi repetă gestul mic cu mâna ridicată.

— Unde ţii băutura?

— În dulapul din perete. Am o sticlă de Martell acolo şi nişte pahare. Serviţi-vă.

Jeff Norton se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ai sărit destul de repede să-i asculţi ordinele, pentru un treisprezece, nu?

Marsalis privi în jos spre el. Sprâncenele i se încruntară uşor.

— Cred că o să ai nevoie de îngrijire pentru asta.

— Pentru ce să am nevoie de îngrijire?

Norton întoarse privirea de la bar exact la timp ca să vadă pumnul omului negru ţâşnind din dreptul taliei. Izbi scurt, dur, cu toată forţa în nasul lui Jeff. Auzi trosnetul cartilajului rupt. Jeff se răsturnă şi ţipă. Îşi duse din nou mâinile la faţă. Sângele se scurgea printre ele.

— Îngrijire pentru asta, zise Marsalis calm.

Norton depistă o cutie de şerveţele pe birou. O luă şi o aduse lângă canapea, împreună cu sticla de coniac şi cu un singur pahar. Puse totul pe măsuţa de cafea, trase un şerveţel lung şi i-l dădu fratelui lui.

— Nu te prosti, Jeff, zise încet. Îşi doreşte din tot sufletul să te vadă mort, şi nici eu nu sunt prea departe de el. Ia, curăţă-te!

Jeff luă şerveţelul, apoi alte câteva din cutie. În timp ce îşi tampona sângele din nas, Norton turnă în pahar, împinse coniacul peste măsuţă.

— Uite-ţi băutura, îi spuse fratelui său. Acum dă-i drumul.

— Riposta Scorpionului, le spuse.

Carl dădu din cap.

— Claw Control. Corect. Încă mai foloseşti apeluri cu semnătură, amărâtule. Tu ce erai, Jeff, rezerva din spate? Al naibii de sigur că n-aveai cum să fii în linia întâi a unei chestii aşa de date dracului ca Scorpionul.

— Ai auzit de tipii ăştia? îl întrebă Norton.

— Zvonuri, da. O echipă fantomă în teatrele de operaţiuni din Pacific Rim, se presupunea că sunt una dintre ultimele misiuni sub acoperire dinainte de Secesiune, zise Carl coborând curios privirea spre Jeff Norton. Deci să auzim, Jeff. Care era locul tău?

— Logistica, zise posac directorul Human Cost. Eu eram coordonatorul operaţiunilor.

— Aşa.

— Când dracu' a fost asta? se holbă Norton la fratele lui. Nici măcar nu erai mutat aici înainte de '94. Locuiai în New York.

Jeff Norton clătină obosit din cap.

— Am fost aici tot timpul, Tom. Un du-te-vino, din Uniune în Rim, din Rim în Asia de Sud-Est. Aveam birouri peste tot. Jumătate din timp nici nu stăteam acasă mai mult de un weekend din cinci.

Îşi luă şerveţelele pătate de sânge de la nas, le aruncă pe măsuţa de cafea şi se strâmbă.

— Oricum, de unde să fi ştiut tu? Te vedeam, cât, o dată pe lună, poate?

— Eram ocupat, replică Norton inert.

— Eu am auzit, zise Carl, că Secesiunea ar fi fost sfârşitul Ripostei Scorpionului. Se presupune că au fost puşi la păstrare, precum celelalte gunoaie mărunte despre care nu era nevoie să afle publicul american. Oricum, asta e versiunea oficială. Dar asta a fost prin '70, cu nişte ani buni înainte să fii angajat tu, Jeff. Aşadar, ce s-a întâmplat? Au devenit companie privată?

Jeff îi aruncă o privire speriată.

— Ai auzit asta?

— Nu. Dar n-ar fi pentru prima dată când o gaşcă de pungaşi bătăuşi de profesie nu pot suporta pensionarea anticipată şi intră pe piaţă. Asta s-a întâmplat?

— Riposta Scorpionului au fost reţinuţi.

Jeff era încă supărat. Trase alte şerveţele din cutia de pe măsuţă. Carl îl urmări impasibil.

— Reţinuţi de cine?

Norton avea deja răspunsul.

— De Statele Rim. Aşa trebuie să fi fost. Tocmai se dezlănţuiseră, zona Pacificului era viitorul lor. Merita să se ţină de orice le-ar fi dat un avantaj, nu-i aşa?

— Aşa e, frăţioare.

Jeff îndepărtă şerveţelele de la nas doar cât să dea pe gât o înghiţitură de coniac.

— Acum începeţi să vedeţi imaginea de ansamblu?

— Toni Montes, spuse Carl. Jasper Whidock, Ulysses Ward, Eddie Tanaka. Toţi ceilalţi. Toţi făceau parte din personalul Scorpionului?

— Da. Nu cu numele astea, dar da.

— Şi Ombekend.

— Da.

Vocea lui Jeff Norton căpătă o anumită nuanţă. Carl se gândi că ar putea fi teamă.

— Şi el. Câteodată. Venea şi pleca, ştii tu. Transferat temporar.

— Dar nu şi Merrin?

Directorul Human Cost pufni.

— Pentru noi, Ombekend *era* Merrin. Nu ştiam despre celălalt, nimeni nu ştia că erau doi, zise privind în pahar. Până acum.

Carl traversă biroul până la bar. Studie colecţia de sticle şi pahare. Taverna din Bayview îşi făcu loc în mintea lui – el bând cu Sevgi Ertekin whisky furat din spatele barului, mirosul împuşcăturilor încă plutind în aer. Îşi simţi furia alunecându-i rapid prin măruntaie, ar fi vrut să distrugă totul din dulap, să apuce de gât o sticlă spartă, să se întoarcă cu ea la Jeff Norton şi…

— Cercetarea n-djinn asupra victimelor nu a găsit nicio legătură între ele, spuse inexpresiv. Ceea ce înseamnă că, probabil, în Rim aţi folosit un n-djinn de mare putere de-al vostru ca să îngropaţi oamenii ăştia în noile lor vieţi. Nu pot să văd decât un singur motiv pentru care cineva s-ar osteni să facă asta.

— Lichidarea afacerii.

Revelaţia aduse o urmă de uimire în glasul lui Tom Norton:

— Închideai întreaga operaţiune şi împrăştiai resturile.

Carl se reîntoarse cu faţa la canapea, cu mâinile goale.

— Când, Jeff? Când şi de ce?

Jeff Norton aruncă o privire spre fratele lui.

— Credeam că o să reuşeşti să-ţi dai seama de asta şi singur, Tom.

Delegatul COLIN dădu aprobator din cap.

— Ai venit aici şi ai preluat postul la Human Cost în ’94. Erai şi tu îngropat. Trebuie să fi fost cam pe atunci.

Jeff puse jos ultimul ghem de şerveţele însângerate şi se întinse să ia altele. Pe buze îi juca un surâs subţire. Puţin sânge îi picură peste zâmbet înainte de a-l putea şterge.

— De fapt, ceva mai devreme, zise. Odată pornită asemenea acţiune, e ca o avalanşă şi durează un timp ca s-o opreşti. Să zicem ’92 pentru decizie, începutul lui ’93 pentru încetarea operaţiunilor. Şi noi dispăruserăm cu toţii, anul următor.

Carl se apropie.

— Am întrebat de ce.

Directorul Human Cost îi întoarse privirea, tamponându-şi nasul. Încă mai părea că zâmbeşte.

— Nu poţi să ghiceşti?

— Jacobsen.

Numele îi ieşi de pe buze, răsunând ca o invocaţie. Epoca respectivă, din ’89 până în ’94, îi ardea în amintire ca o înregistrare video pentru media. Revolte, mulţimi dând năvală şi cordoane de poliţişti în armuri, vehicule în flăcări. Oameni sfinţi dogmatici şi conducători politici bombastici, comunicate şi discursuri UNGLA şi, în spatele tuturor acestora, figura liniştită, cu început de chelie, a împuternicitului suedez citind din raportul lui cu intonaţia măsurată a diplomatului de carieră, ca un om care încearcă să deschidă o umbrelă în timpul unui uragan. Cuvintele alunecând, greşit rezumate, citate corect, citate greşit, scoase din context, folosite şi răsfolosite drept capital politic. Senzaţia înspăimântătoare, înfiorătoare că, la urma urmelor, totul avea ceva de-a face cu el, Carl Marsalis, cel mai bun de la Osprey; că, oricât de imposibil ar fi părut cândva, un curent de opinie idiot al rumegătoarelor conta acum cu adevărat, că viaţa lui avea să fie afectată în cele din urmă.

Jacobsen.

O da, până la urmă avea să fie afectată.

De la eroi sub acoperire la monştri scoşi la paradă în mai puţin de cinci ani. Sentinţe deprimante, alegeri şi mai deprimante; lagărele sau somnul lung şi exilul în lagărele nesfârşite de pe Marte, azvârliţi spre unul dintre ele de mulţimea idioată, ca un condamnat împins să-şi aleagă spânzurătoarea.

Şi criocapsula, rece şi strâmtă, umplându-se încet cu gel în timp ce sedativele îi îndepărtau impulsul de panică, la fel cum i se luase şi echipamentul de luptă la demobilizare. Somnul lung, căzând peste el ca umbra unei clădiri înalte cu o mie de etaje, acoperind soarele.

Jacobsen.

Jeff Norton se întinse din nou după pahar.

— Aşa e, Jacobsen. Nu eram siguri că Acordurile vor arăta la fel ca în ’92; erau încă în stadiul de proiect. Dar mesajele erau destul de clare. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce cărămizi o să cadă.

Tom Norton scutură din cap.

— Ce are asta de-a face? Bun, voi îl aveaţi pe Ombekend. Dar toţi ceilalţi – Montes, Tanaka, restul. Ei nu erau variante, erau oameni obişnuiţi. Tu erai un om obişnuit. De ce ar fi contat Jacobsen?

Stând în faţa directorului Human Cost, Carl întrezări, vag, ceea ce avea să urmeze.

— A contat – zise el sec – din cauza a ceea ce făceau. Corect, Jeff? Nu era vorba de personal, nu-i aşa? Era vorba de ceea ce făcea Riposta Scorpionului. Care era domeniul tău, Jeff? Şi nu-mi cere să ghicesc din nou, pentru că o să te doară.

Jeff Norton ridică din umeri şi goli paharul de coniac.

— Reproducerea, zise.

Fratele lui clipi.

— Reproducerea cui?

— Of, *pentru numele lui Dumnezeu,* Tom, a cui crezi?

Gesticula violent, aproape răsturnând sticla. Coniacul părea să i se fi urcat la cap.

— Reproducerea *variantelor*. Ca prietenul tău de aici, ca Nuying. Tot ce puteam prinde pe acolo.

— Acolo? întrebă Carl din adâncul unui calm imens, copleşitor. Vorbeşti despre teritoriul chinez?

— Da.

Jeff ţinu şerveţelele apăsate pe nas, desfăcu cu o mână capacul sticlei şi îşi turnă încă un pahar.

— Riposta Scorpionului efectua misiuni sub acoperire în Asia de Sud-Est şi în China încă de la începutul secolului trecut. Era terenul lor de joacă, intrau şi ieşeau ca o sulă unsă. Noul mandat însemna pur şi simplu să intre şi să obţină ceea ce părea a fi un material promiţător. Înainte de Jacobsen, ştiinţa variantelor încă mai părea un drum pe care să apuci. Chinezii încă lucrau în plin avânt, nu existau proteste privind drepturile omului care să le stea în cale, ei erau în fruntea jocului. Ţelul nostru era să-i ajungem din urmă.

Carl observă cum Tom Norton se uita de jur-împrejurul încăperii, năuc, neîncrederea pură ciocnindu-se cu înţelegerea.

— Human Cost. Material promiţător. Vorbeşti despre oameni? Iisuse Hristoase, Jeff, tu vorbeşti despre *oameni.*

Fratele său ridică din umeri şi bău.

— Desigur. Oameni, ţesuturi vii, embrioni criocapsulaţi, note de laborator, orice. La scară mică, dar eram implicaţi în toate. Eram o unitate mare, Tom. Multă susţinere, multe resurse.

— Nu e posibil, spuse Norton făcând un gest cu ambele mâini, ca şi cum ar fi împins ceva. Ne spui că Human Cost era… tu ai *condus* Human Cost ca… ca pe un fel de program pirat de teste genetice?

— Nu, nu chiar aşa. Human Cost asigura spatele, era doar acoperirea – o spoială de operaţiuni caritabile care mascau acţiunile de aici, din

Rim. Era puţin mai mică pe atunci, încă nu aveam finanţare oficială din partea statului înainte să vin aici s-o conduc oficial. Atunci era gherilă. Câteva case de tranzit ici-colo, câteva firme industriale pe malul oceanului, în San Diego. Riposta Scorpionului era vârful, aduna informaţiile, intra şi aducea marfa.

Jeff se uită la fratele lui fără să-l vadă.

— … Organizau adevăratele laboratoare şi taberele.

— Taberele, repetă Norton îngreţoşat. Laboratoare negre, aici în Rim? Nu te cred. Unde?

— Unde crezi, frăţioare? Unde aruncă cei din Rim tot ce nu le place cum pute?

— În Jesusland, zise Carl şi dădu din cap pentru sine. Sigur, de ce nu? La urma urmelor, anticipau Cimarron şi Tanana. Unde v-aţi instalat? În Nevada? E drăguţ şi aproape de graniţă. Utah, poate?

Jeff scutură din cap.

— Wyoming. Un spaţiu larg, slab populat. Nu era nimeni care să vadă ce se petrece, nimeni căruia să-i pese, iar oficialităţile de prin părţile alea îţi smulg mâna din încheietură de bucurie dacă oferi bani buni pentru folosirea terenurilor. Le-am spus pur şi simplu că e vorba de un alt proiect legat de recoltele modificate genetic.

Continuă să privească ca prin sticlă, fără să se concentreze pe ceva anume.

— Presupun că ăsta e chiar adevărul, nu? Am luat câteva sute de kilometri pătraţi, înconjuraţi de garduri electrificate. Câmpuri minate şi scanere, înştiinţări ale marilor corporaţii anunţând „Accesul interzis”.

Vocea lui coborî, transformându-se într-o şoaptă.

— Le-am văzut o dată. Le-am văzut funcţionând, funcţionau perfect, şi nu era nimeni acolo care să ştie sau să-i pese.

— Ce s-a întâmplat cu toate astea când v-aţi repliat? întrebă Carl liniştit.

— Nu bănuieşti?

Omul negru ţâşni, izbindu-i tibia lui Jeff Norton chiar sub genunchi. Directorul Human Cost icni şi se ghemui. Carl îl înhăţă de păr şi îl lovi cu faţa de tăblia mesei. Trase înapoi, lovi din nou…

Apoi Tom Norton i se puse în cale, ţinându-l cu mâinile şi trăgându-l înapoi.

— Destul, zise delegatul COLIN.

Carl îl ţintui cu privirea.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Am spus că e destul. Avem nevoie de el conştient.

La picioarele lor, Jeff se ghemuia în poziţie fetală pe podea, între

măsuţa de cafea şi canapea, ferindu-se de lovituri. Carl îl mai fixă câteva clipe pe Norton, apoi îşi smuci capul. Îl târî pe directorul Human Cost înapoi pe canapea şi îl aruncă acolo. Se aplecă astfel încât să-l privească în ochi.

— Ţi-am spus să nu mă mai pui să ghicesc, zise cu ton egal. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu tabăra din Wyoming când Scorpionii s-au repliat.

— Bine.

Cuvântul ţâşni din gura lui Jeff ca din spatele unui dig spart. Începuse iar să-i curgă sânge din nas, scurgându-i-se în mâinile făcute căuş.

— Am incendiat-o, am incendiat-o, fir-ar al dracului, bine? Scorpionii au intrat înăuntru, au ucis pe toată lumea – şi pe subiecţi, şi personalul angajat. Apoi au minat terenul, l-au aruncat în aer, au ars totul. N-a mai rămas nimic decât cenuşa.

În mintea lui, Carl văzu cum trebuia să fi fost, pocnetul sporadic al armelor mici, urletele de panică şi ţipetele întrerupte, reduse la tăcere, trosnetul flăcărilor. Scârţâitul de coardă ruptă şi bufnetul exploziilor prin tabără, pe măsură ce încărcăturile detonau. Mai târziu, îndepărtându-se – focul pe linia întunecată a orizontului, privit de la distanţă. Ca Ahvaz, ca Tashkent, ca hotelurile din Dubai.

Semnalul vechi de când lumea. Bestia dezlănţuită.

— Şi nimeni n-a spus nimic? întrebă Norton, incredul.

— Iisuse, Tom, ai auzit ceva din tot ce-am spus? zise Jeff izbucnind într-un râs înecat în muci. Vorbim despre *Republică*. Sindromul Guantanamo, ştii? Dacă faci ceva suficient de departe, *pe toţi îi doare-n cur*.

Carl se întoarse lângă birou şi se sprijini de marginea lui. Nu făcea parte din procedura de interogare; ar fi trebuit să stea aproape, să păstreze presiunea continuă. Dar nu era convins că se putea stăpâni dacă s-ar fi apropiat cât să-l ajungă cu braţul pe Jeff Norton.

— Bine, rosti posac. Riposta Scorpionului îşi îngroapă urmele, aşa că nu mai există niciun fel de legătură în fluxul de date. Nimic din toate astea nu explică de ce sunt ucişi acum toţi, paisprezece-cincisprezece ani mai târziu. Cineva face din nou curăţenie. De ce acum?

Directorul Human Cost îşi ridică faţa însângerată şi-şi dezgoli dinţii într-un rânjet mânjit. Părea să tremure, scuturat de ceva apropiat râsului.

— Avansarea în carieră, zise amar. Ortiz.

Capitolul 50

A doua zi, dis-de-dimineaţă, prinseră o cursă Cathay Pacific spre New York. Carl ar fi preferat să nu aştepte, dar avea nevoie de timp ca să dea câteva telefoane şi să-şi facă planul. De asemenea, voia ca Tom Norton să ia deciziile după un somn bun – dacă putea să doarmă – şi să înfrunte întreaga problemă în lumina unei noi zile. Luând toate acestea în considerare, cărţile lui erau mai bune decât se aşteptase, însă Norton încă reprezenta o necunoscută, mai ales după felul în care lucrurile se prezentaseră în final la Human Cost Foundation.

La aeroport, legitimaţiile COLIN pe care le avea Norton îi ajutară să treacă rapid prin filtrele de securitate şi să ajungă la bord înaintea tuturor celorlalţi. Carl ocupă un loc rezervat lângă fereastră, aşteptând să se umple naveta şi privind fără să vadă pista de ciment, biciuită de perdelele de ploaie împinse de vânt. Dincolo de contururile clădirilor terminalului, o lumină palidă şi lugubră se scurgea pe cer, printre nori grei, de culoarea fierului. Vremea se stricase peste noapte şi părea hotărâtă să rămână aşa.

Prognoza pentru New York anunţa: rece, uscat şi senin. Gândurile din mintea lui erau asemănătoare.

Naveta suborbitală se mişcă puţin pe trenul de aterizare, apoi începu să dea înapoi. Carl îşi flexă mâna dreaptă, apoi strânse pumnul. Îşi aminti greutatea netedă şi sticloasă a ornamentului de pe biroul directorului Human Cost. Privi într-o parte spre Tom Norton, aşezat pe scaunul de lângă el. Delegatul COLIN îl surprinse – avea o expresie sălbatică din cauza demonilor care nu-l lăsaseră să doarmă.

— Ce-i?

Carl scutură din cap.

— Nimic. Mă bucur că eşti aici.

— Lasă-mă dracului în pace, Marsalis. Am promis ceva. O să mă ţin de promisiune. N-am nevoie de ritualurile tale de frăţie în luptă.

— Nu e vorba de frăţie.

Carl se întoarse din nou spre fereastră.

— Mă bucur că eşti aici, pentru că treaba ar fi fost de o sută de ori mai grea fără tine.

O scurtă pauză. Pe fereastră, clădirea terminalului alunecă în afara câmpului vizual când naveta se roti. Carl putea simţi ezitarea lui Norton.

— Asta nu te-ar fi oprit totuşi, zise el în cele din urmă. Nu-i aşa?

Carl îşi întoarse capul ca să-l privească în faţă, apăsându-şi ceafa pe spătarul capitonat al scaunului. Nici el nu dormise prea mult. Elena Aguirre stătuse într-un colţ întunecos al camerei lui de hotel cam toată

noaptea, prefăcându-se a fi Sevgi Ertekin, fără să reuşească prea bine.

— Nu, până la urmă, nu.

— Aşa faci? îl întrebă Norton.

— Ce să fac?

— Să devii un treisprezece. Despre asta e vorba, să nu te laşi oprit?

Carl îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu. E vorba de programarea genetică. De ce, te simţi lăsat pe dinafară?

— Nu, spuse Norton, lăsându-se şi el pe spătarul scaunului. Doar încercam să înţeleg.

Naveta rula constant către pista de lansare. Ploaia lovea ferestrele, lăsând dâre piezişe din cauza vântului. Se auzi un clinchet slab – semnalul de închidere a centurilor de siguranţă se aprinse pe panoul LCLS de deasupra capetelor lor, completat de instrucţiuni animate. Îşi făcură de lucru cu fâşiile groase de material capitonat. De obicei, ca şi în cazul cântecului de sirenă al pregătirii pentru formatul *v,* Carl nu se simţea bine odată prins în reţeaua de siguranţă – îi declanşa mici impulsuri de evadare în întreg corpul şi trebuia să li se opună în mod conştient, cu un calm antrenat la Osprey. Dar de data asta netezi cum trebuie centurile încrucişate, inspiră adânc şi constată, şocat ca atunci când încerci să urci o treaptă care nu se află acolo, că nu simţea absolut nimic.

Numai sentimentul unui ţel bine stabilit, străbătându-l rece, ca la declanşarea meshului.

— Îmi pare rău, îi spuse bărbatului de lângă el. De fratele tău. Îmi pare rău că a trebuit să fie aşa.

Norton nu spuse nimic.

În spate, pe rândul lor, un ţiuit slab, dar insistent anunţa că un idiot nu reuşise să se lege corect. Un steward apăru şi trecu în grabă pe lângă ei ca să-l ajute. Motoarele navetei îşi înteţiră zbârnâitul leneş, începând să capete forţă. Pe panoul LCLS, un mesaj cu litere violete, în chineză, apoi în engleză, spaniolă şi arabă, creştea şi apoi dispărea. Gata de decolare.

Carl se uită la delegatul COLIN care stătea tăcut.

— E unul dintre motivele pentru care eşti aici, aşa-i?

— Motivul pentru care sunt aici e Sevgi, zise Norton cu voce gâtuită.

Ţiuitul motoarelor ajunse la un punct culminant; naveta se deblocă şi ţâşni pe pistă. Carl se simţi încă o dată apăsat de spătarul scaunului, de data asta cu o forţă dincolo de propriile sale puteri.

Închise ochii şi se lăsă în voia senzaţiei.

Ajunseră la cer în urletul turbinelor. Combustibilul suborbitalului se

aprinse şi îi azvârli pe traiectoria curbă care înconjura lumea. Reţeaua centurilor de siguranţă îl îmbrăţişa strâns.

— Ticălosul de Ortiz, zise Norton cu voce tare, lângă el.

În trepidaţia şi zgomotul zborului, nu era limpede dacă vorbeşte cu altcineva sau doar cu el însuşi.

De data asta, intonaţia îi era calmă şi greu de definit, dar undeva, în adâncul ei, lui Carl i se păru că distinge ceva asemănător disperării.

Norton nu fusese cu adevărat surprins când Jeff scuipase numele, dar nu pentru că nu l-ar fi şocat.

Pur şi simplu surpriza nu mai reprezenta o opţiune: glandele responsabile cu trezirea ei erau deja suprasolicitate, fuseseră aşa încă din seara trecută, când Marsalis îi pusese înregistrarea convorbirii lui Jeff şi-i povestise despre Ren. Şi cu siguranţă nu ar fi contat mai mult decât trădarea propriului frate.

Dar cumva conta.

Încă îşi amintea schimbarea atunci când Ortiz fusese numit la Jefferson Park, când politicianul suplu şi dinamic din Rim se transformase din consultant politic într-un adevărat conducător politic al Americilor. Îşi amintea senzaţia de dezgolire pe măsură ce straturile birocraţiei erau eficientizate sau pur şi simplu reduse la personalul de bază. Îşi amintea cum nişte conducători mărunţi precum Nicholson şi Zikomo fugeau la adăpost. Noile angajări şi promovări, Andrea Roth, Lena Oyeyemi, Samson Chang. El însuşi. Valul schimbărilor şi aerul proaspăt pe care părea să-l aducă, ca şi cum cineva ar fi deschis brusc toate ferestrele dinspre East River.

Altădată, într-un alt timp, l-ar fi făcut în faţă mincinos pe cel care i-ar fi adus o astfel de veste, ar fi refuzat să creadă.

Dar acum se adunaseră prea multe. Vechiul peisaj fusese distrus în jurul lui. Sevgi, Jeff, urmările cazului Merrin – totul era în flăcări, prea fierbinte pentru a putea fi atins fără să fii rănit.

— A fost ideea lui Tanaka de la bun început.

Jeff, turnând totul. Îşi tampona din nou nasul, de data asta cu bucăţi rupte de şerveţel îndesate în fiecare nară, avea un alt pahar de coniac şi un ton uşor nesigur.

— A venit la mine acum doi ani, doi ani şi jumătate, cu schema asta tâmpită. Îl putem tapa pe Ortiz de bani serioşi dacă îl ameninţăm pur şi simplu că facem publică afacerea cu Riposta Scorpionului.

— De ce la tine? întrebă Marsalis.

Jeff ridică din umeri.

— Eu eram tot ce avea el. În ’94, când ne-am împrăştiat, nu au existat

legături, n-am privit în urmă. În afară de Ortiz, numai eu mi-am păstrat identitatea, numai eu eram o persoană publică. Tanaka – pe atunci îl chema Asano, Max Asano – m-a văzut la televizor, la conferinţa din Bangkok în problema refugiaţilor din Pacific Rim. Aşadar s-a strecurat peste graniţă, mi-a luat urma până la casa din Marin şi mi-a expus planul. Aranjase totul, conturile secrete din Hawaii, deconectarea financiară definitivă, întreaga metodă. Aveam totul de-a gata.

— Ortiz? întrebă Norton, care încă nu se putea dumiri. Alvaro Ortiz a condus Riposta Scorpionului? De ce mama dracului s-ar fi amestecat în aşa ceva?

Jeff îi aruncă o privire plictisită.

— Of, maturizează-te, Tom. Pentru că e un porc de politician, un samsar de putere cu ochii pe şansele cele mai mari. Aşa a fost întotdeauna. Atunci, imediat după Secesiune, era doar un junior în căutare de oportunităţi. A pus mâna pe Riposta Scorpionului şi a exploatat-o cât a putut de mult, adică destul de aproape de nivelul politic. Când a apărut Jacobsen şi protocoalele care trebuiau încălcate au devenit prea stricte ca să rişte, a închis anticipat Scorpionul şi a mers mai departe, reuşind să fie ales. Aşa se face, Tom. Stai înaintea tuturor, ştii când să te dai la o parte şi ţii ochii deschişi pentru următoarea ocazie.

— Următoarea ocazie fiind COLIN.

— Da, exact, frăţioare.

Expresia de pe faţa lui Jeff deveni întunecată şi nemulţumită.

— Porcul de Ortiz face şapte ani de învestitură în birourile din Rim, apoi negociază preschimbarea lor în consultanţă la Colony Initiative. Alţi şase ani acolo şi urcă în vârful ierarhiei, iar acum se vorbeşte despre ONU.

— Numai bun de muls, zise Marsalis.

— Mda, mă rog, aşa s-a gândit Tanaka.

Jeff luă o înghiţitură de coniac, cutremurându-se.

— Şi-a imaginat că există douăzeci-treizeci de persoane din fostul Scorpion, împrăştiate prin toată America de Nord cu noile lor identităţi, astfel că Ortiz n-avea cum să ştie din partea cui vine şantajul şi nici nu putea aranja găsirea şi asasinarea tuturor. În plus, avea acces la fondurile COLIN, putea stoarce câteva milioane de ici, de colo, îi era uşor să facă plăţile. Linia rezistenţei minime.

— Dar Ortiz nu e aşa, replică automat Norton, tresărind.

— Nu. Asta i-a scăpat lui Tanaka.

— Şi ţie la fel, sublinie Marsalis. De ce ar fi avut Tanaka nevoie de tine? De ce nu şi-a îndreptat cererea direct către Ortiz?

O altă ridicare din umeri.

— A spus că voia un intermediar. Nu ştiu, poate doar avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să lucreze. Trebuie să fie un joc dur, nu-i aşa? Să ai o identitate falsă pentru tot restul vieţii. Să-ţi acoperi trecutul şi să nu poţi sta de vorbă cu nimeni despre el.

Marsalis îl fixă pe Jeff ca pe ceva ce trebuia strivit.

— O, îmi frângi inima. Cum de i-au trebuit acestui Asano, Tanaka sau cum i-o spune, aproape zece ani ca să ajungă la şantaj?

— Nu ştiu, replică Jeff obosit. Personalul Scorpionului a primit bani buni ca să dispară, făcea parte din înţelegere. Dar nu toată lumea ştie cum să se descurce. Poate lui Tanaka i-au trebuit paisprezece ani ca să-şi facă praf partea. Sau poate a avut ghinion în urmă cu câţiva ani şi a pierdut tot ce câştigase. În Republică, dacă rămâi fără bani, nu primeşti prea mult ajutor ca să te pui din nou pe picioare.

— Corect. Aşadar acest amărât de pungaş, fost agent sub acoperire, vine la tine cu o schemă formidabilă prin care să forţeze mâna unuia dintre cei mai puternici oameni ai sistemului corporatist şi politic american. Şi tu pur şi simplu pui botul?

Jeff îşi goli din nou paharul, aplecându-se deasupra lui.

— Sigur. De ce nu? Ar fi putut să meargă.

— Am auzit-o şi pe asta. Cum ar fi funcţionat?

Jeff se întinse după sticlă.

— Ideea lui Tanaka era să-mi trimită mie cererile de şantaj, iar eu să i le duc lui Ortiz ca şi cum aş fi fost speriat. Eu îl convingeam pe Ortiz să plătească, îi explicam care era mişcarea deşteaptă şi mă ofeream să acţionez ca intermediar pentru ca el să rămână curat.

Norton clătină din cap.

— Dar Ortiz nu e aşa. El n-ar fi… Doamne, ar fi trebuit să ştii asta, Jeff. Cum de nu ţi-ai dat seama?

Jeff îi aruncă o privire hăituită. Desfăcu sticla de coniac.

— De ce crezi, frăţioare? Voiam blestemaţii ăia de bani.

— Da, dar trebuia să fi…

— Pur şi simplu *n-am făcut-o,* Tom. Bine?

Trânti sticla, lichidul palid legănându-se şi stropind prin gâtul destupat. Vocea lui Jeff urcă, de la tonul defensiv ajungând la furie amară:

— Oricum, ce ştii tu despre viaţa mea? Pentru tine e în regulă, cu nenorocita ta de insignă COLIN, cu promovarea pe care ţi-am aranjat-o eu, în apartamentul tău de la etajul de sus, pe Canal Street şi toată viaţa ta fără constrângeri şi fără costuri. Ştii cât câştig eu aici, la Human Cost? Pentru zile de muncă de paisprezece ore, şase şi uneori şapte pe

săptămână, ai habar cât câştig? Am doi copii, Tom, o soţie cu gusturi costisitoare şi încă n-am fond de pensie. Ce ştii tu despre toate astea, Tom? Tu *pluteşti,* tu pluteşti dracului prin viaţă. Aşa că nu veni la mine să-mi spui ce trebuia şi ce nu trebuia să ştiu. Am vrut banii şi atât. Am intrat în afacere.

Norton se holbă la el, prea amorţit ca să culeagă piesele şi să le facă să se îmbine. Era prea mult, o prea mare parte a lumii lui era aruncată în aer.

— Nu locuiesc pe Canal Street, Jeff, spuse prosteşte. N-am locuit niciodată acolo. E Lispenard. Ar fi trebuit să ştii asta.

— Nu-mi spune ce-ar fi trebuit să ştiu, fir-ar al dracului!

— Mai bine povesteşte-ne ce n-a mers bine, sugeră Marsalis. Ortiz n-a vrut, aşa-i?

— Nu, zise Jeff şi se întinsese din nou după sticlă. Ba da, la început. Şi-a transferat o parte din fondurile proprii, m-a pus să fac o plată anticipată şi să încerc să câştig timp. Apoi, când a sosit următoarea cerere a lui Tanaka, m-a luat deoparte şi mi-a spus ce urma să facem.

Marsalis dădu din cap.

— Să-i exterminaţi pe toţi cei care ar fi putut s-o facă.

— El… zise şi făcu un gest neajutorat. Ţinuse evidenţa tuturor. Eu nu ştiam asta, dar el ştia exact unde se afla fiecare dintre ei. Sau oricum, de unde porniseră. Unii se mutaseră, spunea el, deci avea să dureze puţin mai mult să le ia urma. Dar indiferent cum, toţi ar fi trebuit să dispară. Şi eu stăteam acolo, Tom, şi nu-mi venea, fir-ar al dracului, să cred ce aud. De fapt…

Glasul lui Jeff devenise aproape plângăcios:

— … Noi nici nu cerusem prea mult.

— Nu era vorba de bani, zise Norton distant.

Marsalis se întinse şi luă sticla din mâinile tremurătoare ale lui Jeff. Turnă în pahar.

— La un pas de numirea la ONU. V-aţi pus cu persoana nepotrivită exact când îşi permitea mai puţin.

— Da.

Jeff stătea uitându-se la băutura pe care treisprezecele tocmai i-o turnase.

— Aşa a spus şi el: „Miza e prea mare aici, Jeff. Nu ne putem expune acum. Trebuie să fim duri!” Am încercat să-l calmez, să-l conving că nu sunt chiar atât de mulţi bani. Dar lui nu i-a păsat. I-am spus că va fi prins, că nimeni nu scapă dacă ucide atâţia oameni, atâţia tipi care au fost la operaţiuni speciale. Ar fi nevoie de o echipă întreagă ca să-i scoţi din circulaţie, iar ei ar avea la fel de multe informaţii despre tine ca

şantajiştii iniţiali.

— Sau, zise Marsalis, aduci înapoi un membru al vechii echipe, în care poţi avea încredere că-şi face treaba. Singura persoană care nu-şi permite să se afle ceva, şi care nu lasă nostalgia şi camaraderia să-i stea în cale. Singura persoană programată să fie aşa – un treisprezece.

Jeff doar se mulţumi să dea din cap, lăsându-l pe negru să vorbească. El era secătuit.

— Toată lumea credea că Merrin a plecat pe Marte, continuă Marsalis cu o mişcare a capului care ar fi putut fi o aprobare. Un treisprezece numit Merrin chiar *a plecat* pe Marte. Astfel că apare celălalt Merrin, Ombekend, aproape invizibil aici, pe Pământ. Şi-a înscenat propria dispariţie, şi-a găsit un frate surogat pe *altiplano,* un rai al siguranţei. Din când în când, juca rolul de *pistaco* pentru fratele lui, când băieţii răi din partea locului trebuiau speriaţi, dar restul timpului îi aparţinea. Până când deodată îi bate la uşă fostul lui şef, spunându-i că totul e pe cale să se ducă dracului. Un dobitoc nerecunoscător din fosta echipă ameninţă să dea totul în vileag, iar singura cale să se asigure că aşa ceva n-o să se întâmple este să-i cureţe pe toţi membrii vechii echipe rămaşi încă în viaţă. Oare Ombekend vrea slujba? zise Marsalis desfăcându-şi mâinile. Probabil că nu, dar nu are de ales. Dacă Ortiz nu plăteşte, şantajiştii se supără şi se răspândeşte vorba despre Riposta Scorpionului. Şi nu se ştie cât de departe ar putea ajunge firul ăsta. Tot ce a reuşit să obţină Ombekend pentru sine pe teritoriul lui Manco Bambaren este pus sub ameninţare. Există şanse să ajungă într-un lagăr pentru că, dacă e găsit, îl aşteaptă fie asta, fie glonţul. Te rog să contribui la explicaţii, Jeff, dacă am înţeles ceva greşit.

— Nu, ai dreptate.

Jeff sorbi din băutură, ţinând paharul în faţă cu ambele mâini şi privind în gol.

— Când Ortiz s-a dus cu asta la Ombekend, şi-a dat imediat seama ce trebuia să se întâmple.

Marsalis rânji. Nu era o imagine plăcută.

— Curăţenie totală, nu? La fel ca în Wyoming.

— Era singura cale, spuse Jeff.

— OK, dar Ombekend nu e prost. Ştie că nu poate reuşi să asasineze vreo treizeci de foşti soldaţi fără să lase vreo urmă, măcar în câteva locuri ale crimei. Şi, odată ce acea urmă ajunge în sistem, el e la fel de nenorocit ca şi când i-ar fi lăsat pe şantajiştii lui Ortiz să dea în continuare informaţii. Pentru că singurul treisprezece care are acea amprentă genetică se află pe Marte. Astfel că, dacă apare aproape de victimele din Rim sau din Republică, o să se dezlănţuie iadul. Cu asta îl

înfruntă pe Ortiz, aici e punctul sensibil.

— Iar Ortiz e la COLIN, zise Norton gânditor.

— Corect. Aşa că înscenează alibiul perfect pentru Ombekend. Nu numai că îl aduc pe Merrin înapoi de pe Marte ca să fie răspunzător pentru probele genetice recoltate, dar îi pun în cârcă omului prăbuşit toate crimele. Îl ţin izolat în timp ce Ombekend îşi face treaba, apoi îl lasă să moară într-un fel plauzibil, ca să fie găsit de Rimsec. Cu puţină dibăcie, ar putea chiar aranja ca Rimsec să-l prindă şi să-l omoare ei înşişi. Toată lumea primeşte medalii, nimeni nu e prea atent la urmări, pentru că totul e al naibii de curat. La urma urmelor, nu te poţi pune cu probele genetice – iată-vă monstrul, mort în ţărână.

Norton îşi privi fratele, fără să poată denumi sentimentul pe care îl încerca. Spera să fie milă.

— Jeff, nu-i de mirare că Ortiz a plătit Ia început, îi spuse. Avea nevoie de timp ca să pună totul la cale. Trebuia să-l aducă pe Merrin înapoi înainte ca Ombekend să se apuce de treabă.

— Iar Ombekend a traversat graniţa texană şi a început cu Tanaka, zise Marsalis clătinând din cap. S-ar fi putut opri aici, dacă ar fi ştiut. Dar el nu ştie, nu are şansa să scoată nimic de la Tanaka, poate nici nu şi-ar fi putut permite să aibă încredere în el, chiar dacă ar fi spus ceva, aşadar e loial. Ucide în Republică, pentru că acolo e mai uşor – secţii de poliţie slab finanţate, tehnologie informatică de calitate slabă, cea mai mare rată a omuciderilor de pe planetă şi o masivă pătură socială inferioară în care să se ascundă. Se îndreaptă spre Rim numai după ce a terminat treaba uşoară, mişcându-se mai încet acum, pentru că aici se luptă cu Rimsec. Şi totuşi, ajunge la Jasper Whitlock şi Toni Montes, probabil mai rămăseseră doar câţiva, şi apoi…

Se întoarseră amândoi spre Jeff Norton.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marsalis amabil. Ţi-ai pierdut curajul, jucând de la ambele capete? Te-ai gândit că poate Ortiz se prinsese, aflase că şi tu făceai parte din poveste? Ai început să te gândeşti că probabil ultimul glonţ al lui Ombekend avea să fie pentru tine?

— Nu!

— Nu mă minţi, fir-ar al dracului!

— Ce s-a întâmplat la New York? întrebă Norton, fixând chipul fratelui său. Cineva a comandat împuşcarea lui Ortiz. Categoric nu a fost Tanaka, el era deja sub pământ. Rămâi tu, Jeff.

Jeff îşi feri privirea.

— Erau oamenii lui Tanaka, şopti. O asigurare. Dacă ceva mergea prost îmi dăduse numărul ăla din Houston, în caz că nu reuşea să regleze afacerea înainte să fugă. Sau în caz că el… nu scăpa. Contractul era deja

plătit, eu doar trebuia să sun şi să-l pun în mişcare.

Marsalis izbucni într-un hohot scurt.

— Ai aşteptat destul de mult, nu-i aşa? Sau echipei de genii i-au trebuit patru luni ca să ajungă din Texas în Uniune?

Norton pocni din degete.

— Whidock.

Văzu cum fratele său tresărise auzind numele. „O, Doamne, Jeff!“. Transpuse ideea în cuvinte pentru a fi nevoit să audă ca să creadă.

— Ombekend a traversat graniţa în Statele Rim şi l-a ucis pe Whidock, pe 2 octombrie. Probabil ai aflat la ştiri, ai recunoscut faţa lui Whidock.

— Da, chiar aici, în Bay Area, zise Marsalis şi fluieră prelung şi gros, cu o îngrijorare batjocoritoare. Cam prea aproape ca să te simţi confortabil, nu-i aşa, Jeff?

— Aşa că ai dat telefon, spuse Norton sec.

— Bine, da, am dat telefon!

Marsalis mormăi.

— Şi totul frânează brusc. Ombekend se opreşte, cel puţin până află dacă Ortiz o să rămână în viaţă sau o să moară.

— Imediat după Whitlock, m-ai căutat pe mine, îşi dădu seama Norton deodată. Mi-ai sugerat să-l scot pe Marsalis din Jesusland şi să-l angajez. Asta ce-a fost, puţină presiune suplimentară care să-l facă pe Ombekend să se ţină de treabă?

Amuzamentul înflori pe faţa omului negru.

— *Tu* m-ai scos din South Florida State, Jeff? Îţi sunt dator *ţie* pentru asta? întrebă şi chicoti. Omule, cred că glumeşti.

— Mă săturasem să aştept, spuse Jeff repezit, gâtuit de o furie subită, lipsită de forţă. Trecuse o săptămână de când apelasem echipa din Houston şi nimic. Eu nu ştiam nimic despre ei, cât de buni sunt…

— Nu erau foarte buni, zise Marsalis sumbru.

— Mda, mă rog, eu m-am gândit că poate au fost prinşi la graniţă încercând să intre în Uniune. Sau poate au luat banii şi s-au dat la fund. N-aveam de unde dracului să ştiu, Tom. Eram speriat. Ştiam că tu n-o să amesteci UNGLA, am încercat să te conving eu, m-am gândit că poate asta o să-l sperie pe Ortiz. Dar n-a mers, spuse Jeff aruncând o privire spre Marsalis. M-am gândit că poate el o să-l sperie pe Ortiz.

Norton îl văzu pe omul negru înaintând spre birou şi luând prespapierul pe care Jeff îl cumpărase într-o excursie în Anglia, când se căsătorise cu Megan. Îl cântări în mână.

— Ar mai fi câteva lucruri pe care aş vrea să le ştiu, Jeff, rosti absent. După aia am terminat.

— Da? întrebă Jeff, apoi bău şi se strâmbă când lichidul coborî pe gât. Care anume?

— Ren. Ea n-a ştiut nimic despre Ombekend. Care e locul ei în toate astea?

— Nu, ea e independentă, am mai folosit-o şi în trecut. Am atras-o fiindcă aveam nevoie de cineva care să cunoască sistemele din Rim. Ortiz voia să păstreze treaba cu Merrin separată de restul.

— Şi Daskeen Azul. Sunt oamenii voştri?

Ridică din umeri.

— Asociaţi. Ştii cum merg lucrurile, Human Cost le-a făcut câteva favoruri în trecut, ne erau datori.

— Cine i-a trimis să găsească cadavrul ăla în plase? Tu?

Jeff scutură din cap.

— Ombekend. A auzit în sud că tu şi poliţiştii COLIN îşi băgau nasul. Mi-a spus să forţez deznodământul.

Marsalis se întoarse la canapea, cu prespapierul în mână. Era încruntat.

— Împotriva ordinelor lui Ortiz?

— Ortiz era în spital, gesticulă Jeff obosit. Nimeni nu ştia încotro s-o ia. L-ai întâlnit vreodată pe Ombekend?

— Pentru scurt timp.

— Da, mă rog, când îţi spune el să faci ceva, nu-l contrazici.

Marsalis nu renunţă la încruntare.

— Şi soldaţii?

— Care soldaţi?

— Cineva a trimis un pluton de execuţie în uniforme după mine şi Ertekin. Ne-au prins între Cuzco şi Arequipa.

— Nu ştiu nimic despre asta. Poate cineva de acolo a intrat în panică.

— Bambaren, zise încet treisprezecele, lăsându-se pe vine la nivelul ochilor lui Jeff. Crezi că Manco Bambaren ştia de existenţa lui Merrin? Celălalt Merrin?

— Pe Manco Bambaren nu pot nici măcar să-l deosebesc de-o gaură în pământ.

Jeff îi întoarse lui Marsalis o privire încărcată de amărăciune. Părea deja beat de-a binelea.

— Cum dracu' să ştiu ce ştia sau nu ştia?

— Păcat, zise încet omul negru. Spune-mi, Jeff, tu l-ai pus pe Ombekend pe urmele mele când m-am întors de pe *Bulgakov's Cat?*

— Nu! N-am fost eu, jur. Ombekend te voia scos din peisaj, probabil o fi vorbit cu Ortiz, dar oricum era furios din alte motive. Eu i-am spus că e mai bine să lase lucrurile să se liniştească de la sine, dar nu a ascultat.

Tu nu înţelegi cum e el. Odată ce s-a hotărât, nu mai ascultă de nimic şi de nimeni care i-ar putea sta în cale.

— Corect. Şi presupun că nu ştii unde l-aş putea găsi acum, nu-i aşa?

Jeff dădu pe gât restul băuturii. Ridică din umeri.

— Presupui corect. Ultima dată am auzit că se întorcea înapoi spre *altiplano,* cu umărul plin de găuri de la un pistol Marstech.

— L-aţi tratat aici?

— Da, la o clinică ambulatorie a Human Cost. În Carmel.

Marsalis se ridică încet în picioare. Norton observă cum degetele treisprezecelui se încordează pe prespapier, îl văzu ridicând braţul. Făcu un pas ţeapăn într-o parte, blocându-l pe Marsalis corp la corp. Ochii lui se fixară într-ai negrului.

— Nu, zise, foarte încet. Te rog.

Marsalis rămase încordat. Răspunsul care veni era, de asemenea, abia murmurat.

— Dă-te la o parte, Norton.

— Nu el a omorât-o pe Sevgi.

Norton se uită în spate la Jeff, care era prăbuşit într-un colţ al canapelei, fixând apatic paharul gol. Abia dacă părea conştient de prezenţa celorlalţi doi bărbaţi.

— Uite ce e, dacă vrei să te duci după Ombekend, eu sunt de partea ta. Şi în privinţa lui Ortiz, dacă asta vrei. Dar el e fratele meu, Marsalis.

— Îl ia dracu' oricum, Norton. Pentru asta o să facă cel puţin treizeci de ani, într-o închisoare a Rimsec. I-aş face o favoare.

Treisprezecele părea să-şi piardă încet o parte din încordare. Norton ridică mâna, cu palma în afară. Un gest mic însemnând „destul".

— Marsalis, *te rog.* Te implor. La dracu', e fratele meu.

Marsalis mai rămase câteva clipe încremenit. Era ca şi cum ar fi stat în faţa unui zid.

— Ortiz şi Ombekend, zise de parcă ar fi verificat o listă.

Norton aprobă cu o mişcare a capului.

— Oricând ai nevoie de mine.

Momentul trecu. Marsalis se relaxă; Norton văzu cum încordarea îl părăsea ca o apă neagră scurgându-se dintr-o conductă. Ridică din umeri şi aruncă prespapierul în poala lui Jeff. Jeff tresări şocat şi scăpă paharul gol, agitându-şi ambele mâini în încercarea de a prinde ornamentul sferic înainte să se rostogolească pe podea.

— Fir-ar al dracului, de ce-ai făcut asta? bâigui.

— N-o să ştii niciodată, îi spuse Marsalis.

Apoi, întorcându-se spre uşă, vorbi peste umăr:

— Ţine-l aici, Norton. Nu te atinge de telefoane şi nici nu le folosi aici

pe ale tale. Va trebui să păstrăm întreaga lor reţea exact cum e acum. O s-o sun pe Rovayo de pe stradă şi o să aduc aici o echipă Rimsec CSI. Asta o s-o bucure – ar trebui să fie suficient pentru a deschide din nou cazul *Cat*.

— Corect.

Se opri în uşă, privind în spate.

— Şi nu uita. Avem o înţelegere.

Norton îi ascultă paşii îndepărtându-se pe coridor. Apoi se întoarse cu faţa la fratele lui. Jeff ridică ochii, lipsit de interes.

— Ce mai e?

Îl străbătu un impuls subit de furie, urcându-i de la tălpile pantofilor până în spatele ochilor. Îl reţinu cum putu mai bine.

— Ştii, zise aproape inexpresiv. I-am spus lui Megan despre tine şi Nuying.

Jeff căscă gura la el, confuz şi cu ochii înceţoşaţi de coniac.

— Poate că asta simplifică lucrurile. Presupun că ai putea spune că ea m-a silit. Sau poate nici asta, poate amândoi am vrut ca lucrurile să se afle şi ne-am ajutat unul pe celălalt. Ca să fiu cinstit, cred că ea avea deja o idee destul de clară că se petrecea ceva.

Stângaci, fratele lui încercă să se ridice în picioare.

— Trădător nenorocit, rosti răguşit.

— Rămâi la locul tău, Jeff.

Dintr-odată furia răbufni din el, nemaiputând fi reţinută.

— Pentru că dacă te mişti, *te omor cu mâna mea*.

Şi iată, sosise. Clipa care se cocea în el de peste doi ani. Fratele lui clipea ca o căprioară în lumina farurilor.

Inspiră adânc. Chiar avea de gând s-o facă.

— Vrei să ştii ce-a făcut Megan când a aflat? întrebă inspirând din nou. S-a culcat cu mine, Jeff. Ne-am dus la un motel de lângă Novato şi ea mi-a tras-o la greu. Toată după-amiaza şi toată noaptea. Cea mai bună partidă de sex din viaţa mea.

Jeff se ridică brusc de pe canapea, urlând, agitându-şi pumnii. Norton păru, se răsuci şi îl izbi pe fratele lui în faţă, dintr-o parte. Era pentru prima dată, după un an şi mai bine, când îşi folosea pregătirea fizică. Într-un fel, se simţea ciudat, dar şi neaşteptat de bine. Lovitura puternică îl puse pe Jeff jos, răsturnat cu o jumătate a corpului pe canapea şi cu cealaltă pe podea. Norton îl apucă de guler şi ridică din nou pumnul.

Şi se opri.

„Nu. Tu nu eşti Carl Marsalis!”

Pumnul se desfăcu încet şi căzu. Dădu drumul gulerului. Simţi o nevoie copleşitoare să se scuture, ca un câine ud. Dar se îndepărtă,

sprijinindu-se de marginea biroului.

— O să fie greu pentru ea, spuse încă răsuflând neregulat. Pentru Megan şi pentru copii. Dar nu-ţi face griji. Când o să te trimită la Quentin Two pentru ceea ce ai făcut, o să mă asigur eu că e bine. O să am grijă de ea.

Un urlet jos, hârâit, se înălţă din gâtul fratelui său când se ridică pe canapea, ca şi cum ar fi înghiţit sticlă pisată. Norton simţi un calm bizar de plăcut aşezându-i-se pe umeri.

Respiraţia i se linişti.

— Ne simţim bine împreună, Jeff. Când e lângă mine, râde. O să ne descurcăm noi.

— Du-te dracului! zise fratele lui, scuipând vorbele ca pe sânge.

Cineva bătu timid la uşă. Norton ridică privirea, surprins.

— Da?

Uşa se deschise şi asiatica durdulie băgă capul prin deschizătură.

— Domnule Norton, sunteţi…?

Se opri, cu ochii mari.

— E în regulă, zise Norton în grabă. Sunt fratele lui Jeff. În ultima vreme, Jeff a fost foarte stresat. Sunt convins că ai observat. Şi, hm, a ajuns destul de rău.

— Eu, ăă…

— Are nevoie să fie singur un timp, doar cu familia, înţelegi. Am dat nişte telefoane. Dacă ai putea…

— Da, desigur, ăă…

Se uită spre Jeff, care acum stătea pe podea, sprijinit cu spatele de canapea. Avea bucăţi de şerveţele însângerate în nas, faţa îi era mânjită de lacrimi şi de furie, şi-o sticlă stătea desfăcută pe măsuţă, în faţa lui.

— Domnule Norton, îmi pare atât de rău, dacă pot să fac ceva…

Jeff Norton se holbă la ea.

— E-n regulă, Lisa, zise inexpresiv. Totul o să fie bine. Te rog să-i arăţi fratelui meu unde păstrăm dosarele de la clinica Carmel.

— Da, desigur.

Impulsionată de un scop clar, Lisa păru să prindă puteri.

— Dar sunteţi sigur că…

Jeff reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Foarte sigur, Lisa.

Se întoarse să se uite la fratele lui, şi în glas îi apăru deodată o notă stranie de triumf.

— Dă-i drumul, frăţioare. Vrei să vezi ceva ce i-am ascuns prietenului tău treisprezece?

Lisa stătea, ezitantă, în cadrul uşii. Norton îl fixă pe Jeff.

— E vorba despre Ombekend?

— Uită-te, Tom, zise şi, observând ezitarea lui Norton, chicoti. Ce crezi c-o să fac, o s-o şterg la aeroport cât eşti tu plecat? Serios, du-te şi uită-te. E ceva ce am păstrat doar pentru tine. O să-ţi placă la nebunie.

— E, ăăă… zise Lisa gesticulând către coridor. Pe aici.

— Jeff, dacă mai ştiai ceva despre Ombekend trebuia să…

— Du-te şi uită-te dracului odată!

Ieşi, lăsând uşa întredeschisă, şi o urmă pe Lisa pe coridor. În uşă se opri şi se întoarse, uitându-se sever la fratele său şi ridicându-şi un deget spre el:

— Stai acolo!

Jeff pufni, îşi dădu ochii peste cap şi se întinse după sticla de Martell.

Pe coridorul cotit, urma înaintarea impasibilă a Lisei, având în spatele ochilor lucrurile pe care încă mai încerca să le asimileze. Se întrebă vag dacă Marsalis nu ieşise în stradă şi ca să-şi limpezească mintea, nu numai ca să sune la Rimsec în siguranţă.

Ajunseseră aproape de uşa cu inscripţia „Clinica Stradală Carmel” când în spatele lor răsună o singură împuşcătură, atât de seacă şi lipsită de dramatism, încât la început o luă drept uşa trântită de la biroul lui Jeff, cea pe care nu se ostenise s-o închidă.

Capitolul 51

Alvaro Ortiz se afla într-un apartament monitorizat pentru convalescenţi, la etajele superioare, nanotehnologice, construite de curând, ale Centrului Medical Weill Cornell. Avea marcaje subdermale care ar fi dat alarma în sistemul spitalului dacă semnele lui vitale ar fi fluctuat în orice fel – le explică recepţionera cu un zâmbet entuziast – şi butoane de alarmă în baie, lângă pat şi pe scaunul rulant. O întreagă echipă de intervenţie şi o unitate medicală specială de urgenţă erau ţinute mereu în rezervă, anume pentru pacienţii de la acele niveluri. Norton îi mulţumi şi urcară. Un detaşament al securităţii COLIN stătea de pază la uşa apartamentului, doi bărbaţi cu feţe dure şi o femeie care îi întâmpină la lift cu o încordare profesională care se risipi când îl recunoscu pe Norton. Carl îi lăsă să-l pipăie în căutare de arme, fără să fie sigur dacă statutul lui de treisprezece sau doar procedura îi obliga s-o facă. Cu cât erau mai relaxaţi, cu atât mai bine.

Norton îi spuse comandantului echipei să nu se mai ostenească să-i conducă înăuntru – se descurcau. Domnul Ortiz ştia că vin.

Uşile apartamentului bâzâiră lin, închizându-se în urma lor. Ortiz stătea în living într-un scaun rulant, lângă fereastra care acoperea tot peretele. Purta o pijama lejeră din mătase gri şi ţinea în mâini o carte de care părea să fi uitat, pierdut în contemplarea peisajului hăţişurilor cubiste ale oraşului, până în parc. Părea slab şi vulnerabil în scaun, cu chipul bronzat şi descărnat, de un cenuşiu ponosit, cu părul grizonat albit din loc în loc. Nu părea să fi auzit uşa deschizându-se şi nu se întoarse când ei îşi făcură apariţia de pe hol. Carl se întrebă dacă nu cumva ştia deja pentru ce veniseră.

— Ortiz, rosti Norton sever, făcând un pas în faţă.

Ortiz umblă la comenzile de pe braţul scaunului şi-l întoarse pe loc în linişte pentru a ajunge cu faţa la ei. Zâmbi, puţin forţat.

— Tom Norton, zise el ca şi cum ar fi fost o problemă filosofică tulburătoare. Îmi pare foarte rău pentru fratele tău, Tom. Intenţionam să te sun. Şi Carl Marsalis, desigur. Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Nu-mi mulţumi încă.

— Ah, zise şi ceva se schimbă în expresia chipului răvăşit. Îmi imaginez că nu e o vizită de curtoazie.

— Jeff a vorbit.

Norton tremura, scuturat de puterea a ceea ce purtase în sine peste continent.

— Riposta Scorpionului. Wyoming. Toată afacerea. Aşa că nu-mi

spune mie că-ţi pare rău, căcat cu ochi ce eşti. Tu ai făcut asta, toate astea. Tu eşti motivul pentru care Jeff e mort.

— Eu?

Ortiz nu părea să-l contrazică. Ţinea mâinile în poală, cu palmele lipite una de alta, poate pentru a-şi controla teama.

— Deci ţi-ai adus cu tine îngerul răzbunător. Bine, aşa e potrivit, presupun, dar trebuie să te avertizez că scaunul ăsta are…

— Ştim, zise Carl trist. Iar eu nu sunt aici pentru Norton. Am venit pentru Sevgi Ertekin.

— Ertekin?

O încruntare traversă chipul lui Ortiz, apoi se lumină:

— A da, ofiţerul la care ai stat în Harlem după ce te-am eliberat. Da, a murit şi ea, nu-i aşa? Acum câteva zile. Mă tem că nu am fost foarte la curent cu…

— Nu a murit.

Carl îşi reţinu furia printr-un reflex distant, bine antrenat. Vocea lui era liniştită şi rece, ca muşcătura slabă a iernii din aerul New Yorkului.

— Sevgi Ertekin a fost ucisă. De către îngerul *tău* răzbunător, Ortiz. De către Ombekend. Merrin. Oricum i-ai spune. A murit salvându-mi viaţa.

— Îmi… îmi pare rău să aud asta.

— Nu e suficient.

— Pentru tine? Nu, nu-mi imaginez că ar fi. Îmi imaginez că era…

Ortiz se întrerupse, încruntându-se.

— … că aveai o relaţie cu această Ertekin.

Carl nu spuse nimic. Vorbele nu l-ar fi dus nicăieri.

— Da, aşa trebuie să fi fost. Vouă vă pasă, în final, de aşa de puţine lucruri, *aveţi nevoie* de aşa de puţine din lumea materială şi de la ceilalţi oameni. Dar când alegeţi ceva sau pe cineva care să vă aparţină, când consideraţi că acel ceva sau cineva e al vostru…

— Atunci da, aprobă Carl. Nimic altceva nu mai contează.

Întâlni privirea directorului COLIN şi observă felul în care alunecase într-o parte.

— Mă tem, zise Ortiz nesigur, că evenimentele au scăpat de sub control în… în absenţa mea de pe punte, cum ar veni. Implicarea ta, Ombekend, alţi factori externi. Dacă nu aş fi fost înlăturat pe neaşteptate de la conducerea operaţiunilor, poate că lucrurile nu s-ar fi complicat atât. Regret sincer asta, trebuie să mă credeţi.

— Tot ai fi ucis peste douăzeci de bărbaţi şi femei, ripostă Norton cu violenţă. Numai ca să-ţi salvezi blestemata de poziţie politică.

Ortiz scutură din cap.

— Nu, Tom, asta nu e…

— *Nu-mi rosti numele ca şi cum am fi prieteni, porcule!*

Carl puse mâna pe braţul lui Norton.

— Calmează-te, Tom. Nu vrem ca paza să ne spargă uşa.

Delegatul COLIN se smuci de lângă el, privindu-l ca şi cum ar fi fost contagios. În faţa lor, Ortiz continua să vorbească.

— … n-a fost pentru mine, personal. Trebuie să înţelegeţi asta. Sunt un om bogat şi am acces la o bogăţie încă şi mai mare prin alte canale, dacă am nevoie. Mi-aş fi putut permite să-l plătesc pe fratele tău şi pe complicii lui…

Norton se holbă la el.

— Ştiai? Ştiai că era implicat?

— Bănuiam.

Ortiz tuşi puţin, aplecându-se în scaun. Îşi drese vocea.

— Povestea lui părea neconvingătoare, m-am gândit că e posibil să fie implicat, dar… pe vremuri am fost asociaţi apropiaţi, Tom. Chiar prieteni. Ar trebui să ştii că te-am promovat la cererea lui, la fel cum îl promovasem şi pe el la Riposta Scorpionului, în urmă cu douăzeci de ani.

Norton vorbi printre dinţi:

— Acum ar trebui să-ţi fiu recunoscător?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu asta am spus. Ascultă-mă, te rog. Îl suspectam pe Jeff, însă nu eram sigur. Dar ştiam că dacă îl asmut pe Ombekend asupra celorlalţi, oricine ar fi fost, Jeff se va retrage. Dacă era implicat, ştiam că n-avea să-mi mai facă necazuri. Chiar şi pe vremuri, la Riposta Scorpionului, el era manager logistic, un simplu funcţionar. Nu era agent operativ, ucigaş. Jeff n-ar fi avut niciodată tăria pentru astfel de lucruri.

Norton rânji feroce spre el.

— Asta-i tot ce ştii. Fratele meu i-a trimis pe patinatorii ăia să te omoare. Fratele meu m-a pus să-l scot pe Marsalis din South Florida State şi să-l angajez, ca să pună presiune pe tine şi pe Ombekend. Se juca cu tine aşa cum şi tu te jucai cu el.

— Aşa să fie?

O tentativă de surâs flutură pe faţa directorului COLIN pentru o clipă.

— Atunci e ironic că el mi-a furnizat atât asasinii, cât şi metodele de a-i opri. La fel de ironic, tu, Marsalis, mi-ai salvat viaţa şi apoi ai demolat totul în jurul meu. Însă asta a fost întotdeauna sabia cu două tăişuri pe care cei ca tine ne-au oferit-o, chiar de la început. Variantele treisprezece, avatarurile violenţei pure, salvatorii şi judecătorii noştri.

Carl urmărea imaginile alcătuindu-se ritmat prin intermediul vocii lui

Ortiz şi se gândi deodată la discursurile afectate ale lui Manco Bambaren despre *pistacos* şi istoria omenirii. Se întrebă într-o doară ce gene ar putea avea în comun cei doi.

— Unde e Ombekend? întrebă direct.

— Mă tem că nu ştiu.

Probabil că Marsalis făcuse un gest brusc de înaintare, căci vocea lui Ortiz se încordă puţin din cauza neliniştii:

— Zău nu ştiu. Crede-mă, dacă aş şti…

— Jeff Norton a spus că s-ar întoarce în *altiplano*. Înapoi la Bambaren. Acolo l-ai contactat la început, când ai pus totul la cale, corect?

— Da, dar prin organizaţia lui Bambaren. Până la urmă, nu puteam decât să las mesaje. El a venit la mine într-o noapte, aici, la New York, trecând ca o fantomă de paza din jurul casei mele.

Ortiz privi în gol prin fereastră şi se cutremură puţin.

— Ca un spirit pe care l-aş fi chemat. Ar fi trebuit să ştiu de pe atunci, toate lecţiile din miturile şi legendele noastre strigau la noi, mereu şi mereu. Niciodată să nu invoci ceva ce nu poţi controla.

— Trebuie să fi avut contact direct cu el şi după aia, zise Carl pragmatic. Ai pus la cale asasinarea mea în San Francisco, după arestările de pe *Bulgakov's Cat*.

Ortiz încercă din nou un zâmbet, dar acesta se stinse şi pieri.

— Crede-mă, Marsalis, m-am străduit să împiedic asta mai mult decât ţi-ai putea închipui. Nu sunt nerecunoscător, iar tu mi-ai salvat viaţa. Însă odată ce s-a hotărât, Ombekend devine o forţă a naturii. Ameninţaseşi deja obiectul afecţiunii lui, în Arequipa; nimic altceva, în afara morţii tale, nu-l mai putea satisface. Am încercat să te scot din zonă, m-am folosit de încercarea UNGLA de a te rechema, dar se pare că, în felul tău, nici tu nu eşti mai puţin încăpăţânat decât oricare dintre cei ca tine. Nu te-ai clintit. Iar Ombekend se apropia de tine prea repede pentru ca eu să mai pot face ceva.

Scântei de uimire scăpărară înăuntrul lui.

— *Tu* l-ai pus pe di Palma să mă cheme?

— Da, oftă Ortiz. Şi nu numai atunci. Încă de la început, Gianfranco di Palma avea instrucţiuni să te scoată din scenă cât mai rapid posibil. Pur şi simplu nu ne-am aşteptat să fii atât de tenace într-o luptă care nu era a ta.

Carl îşi aminti de clinica UNGLA din Istanbul, de Mehmet Tuzcu şi de încercarea sa diplomatică de a-l scoate de acolo, de propriul său refuz şi de motivele neconvingătoare pe care le aruncase, ca pe un praf în propriii ochi. Întotdeauna fusese vorba de Sevgi Ertekin – ştia, chiar şi atunci.

— Greta Jurgens e a lui Ombekend? întrebă distrat.

— Aşa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i aşa? Dar cel puţin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de ţinte.

Norton avea altă problemă; îl privea fix pe Ortiz.

— Deja faci schimb de favoruri cu UNGLA? Aşa departe ţi-ai întins antenele?

— Tom, am o nominalizare sigură pentru postul de secretar general. Nu va fi nicio dispută, s-a hotărât la toate nivelurile care contează. Voi fi instalat în funcţie până la anul pe vremea asta, dacă mă lăsaţi în viaţă.

Palmele lipite se ridicară, aproape ca într-o rugăciune.

— Nu înţelegeţi, niciunul dintre voi, că asta am încercat eu să apăr? Credeţi că a fost vorba despre persoana mea? Nu a fost, vă rog să mă credeţi. Mi-am petrecut ultimii şase ani din viaţă încercând să aduc Colony Initiative în relaţii mai bune cu ONU. Să ajungem la un acord privind legislaţia marţiană şi guvernarea comună. Să ţin în frâu lăcomia corporaţiilor şi s-o transform după modelul social european. Să dărâmăm barierele dintre noi şi chinezi, în loc să construim ziduri şi garduri. Am făcut toate astea în speranţa că nu va trebui să luăm cu noi nebuniile de state-naţiuni insulare pe prima lume nouă în care am ajuns şi să construim din nou, de la zero, aceleaşi structuri pline de ură.

Chipul lui Ortiz era roşu şi însufleţit, pasiunea de care era stăpânit dând pentru scurt timp iluzia sănătăţii. Carl îl urmări pe directorul COLIN ca pe ceva aflat dincolo de geamul unui insectar. „Aceştia sunt oamenii. Uitaţi-vă cum patriarhul mascul îşi justifică actele în faţa tovarăşilor săi şi a lui însuşi!”

— Încă un an, imploră Ortiz. De atât am nevoie, apoi pot continua munca de partea cealaltă a baricadei. Pot să restructurez posturile idioate din Adunarea Generală, să forţez reforme, să fac promisiuni, totul bazat pe munca pe care am făcut-o deja în cadrul COLIN. Toate astea erau ameninţate de şantajul ăla meschin din trecut – nu era vorba de nişte bani pe care i-aş fi putut filtra printr-un cont al COLIN, la un cost mai mic decât al unui singur elevator de nanorack. Pentru asta am făcut-o. Am făcut-o pentru viitor – e o speranţă pentru viitor. Nu merită sacrificiul? Au fost câteva vieţi sleite, contrafăcute – femei şi bărbaţi obosiţi, depăşiţi, violenţi, ascunzându-şi propriul trecut –, puse în balanţă cu speranţa unui viitor mai bun pentru noi toţi.

Carl se gândi pentru scurtă vreme la Toni Montes, şi-o imagină folosindu-şi, în lupta cu Ombekend, vestigiile decăzute ale aptitudinilor ei de combatant, apoi cedând şi murind ca să-l ţină pe treisprezece departe de soţul şi copiii ei. Se întrebă dacă ea se gândise la ruinele

fumegânde din Wyoming când stătea aşteptând glonţul, sau numai la copiii pe care n-avea să-i mai vadă vreodată intrând pe uşă.

Se întrebă ce-o să aibă în minte când îi va veni şi lui rândul.

Elena Aguirre, şoptind în spatele lui.

Liniştea, acoperindu-l…

— Mănânci căcat, Ortiz.

Asprimea vocii lui Norton îl smulse din visare.

— N-ai avut nicio problemă să te foloseşti de oamenii ăştia violenţi atunci când conduceai Riposta Scorpionului.

— Nu, ai dreptate, Tom. Dar erau alte timpuri.

Tonul lui Ortiz era ridicat, dar rezonabil. Îşi susţinea punctul de vedere cu bună-credinţă.

— Nu trebuie să uiţi asta. Pe atunci, bărbaţii şi femeile alea şi-ar fi dat de bunăvoie viaţa pentru cauzele despre care vorbesc, pentru că şi ei credeau într-un viitor mai bun.

Norton se năpusti înainte, cu faţa încordată de furie. Apucă braţele scaunului lui Ortiz, împingându-l cu o jumătate de metru mai în spate înainte ca frânele automate să-l oprească. Carl văzu mici picături de salivă lovindu-l pe Ortiz în obraz când delegatul COLIN urlă la şeful lui.

— Un viitor mai bun? Şi cum anume o să fie viitorul tău cel nou şi luminos, ticălosule? Operaţiuni sub acoperire în ţările altora? Practici corporatiste corupte? Un lagăr de concentrare pe baze genetice în Wyoming?

Carl îl trase înapoi.

— Revino-ţi, Tom. Nu pentru asta suntem aici.

Dar puterea dispăruse deja de pe chipul lui Ortiz, ca flacăra unei lumânări suflate de furia lui Norton. Dintr-odată, în scaunul rulant nu mai rămăsese decât un bătrân bolnav, clătinând supus din cap.

— Eram… tânăr. Prost. N-am nicio scuză. Dar tot timpul am crezut că ceea ce făceam era bine. Trebuie să înţelegeţi cum era. În vest pierdeam avansul, îngroziţi de cercetările genetice care trebuiau făcute, ţinuţi în loc de panica morală şi de ignoranţă. China făcea munca pe care ar fi trebuit s-o desfăşoare institutele tehnologice şi universităţile *noastre*. Încă o mai face.

Ortiz îşi mută privirea la Carl, însufleţindu-se iarăşi.

— Există un viitor pe Marte, domnule Marsalis, dar nu un viitor uman, aşa cum îl înţeleg Jacobsen şi UNGLA. Ai fost acolo, ştii cum e. Vom avea *nevoie* de variante, va trebui să *devenim* diverse variante dacă vrem ca planul să rămână în picioare. Chinezii înţeleg asta, nu şi-au oprit programele. Eu nu căutam decât să egalizez presiunea, astfel încât atunci când explozia – *revelaţia* – avea să vină, în cele din urmă,

societatea noastră să nu se scindeze din cauza diferenţelor.

Carl dădu din cap.

— Mda. Hai să ne întoarcem la Ombekend.

— Nu mă crezi?

— Ce contează ce cred eu? Asta nu schimbă ceea ce ai făcut. Cum a aflat Ombekend că e fratele vitreg al lui Manco Bambaren?

Ortiz oftă.

— Chiar nu-mi amintesc detalii de genul ăsta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Da, e posibil să se fi folosit de timpul şi resursele Ripostei Scorpionului ca să dea de urma mamei sale sursă, apoi a descoperit cine era şi a văzut oportunitatea. Probabil că munca pe care o făceam în Wyoming i-a stârnit interesul. Prin intermediul Scorpionului a aflat că are un frate geamăn, asta ştiu, aşa că probabil a găsit-o pe Isabela Gayoso în acelaşi fel. Şi mai ştiu că, atunci când nu era la noi, Proiectul Lawman l-a trimis sub acoperire în Bolivia, cel puţin o dată, aşa că se poate ca atunci să i se fi ivit oportunitatea. Tot ce pot să vă spun este că, atunci când a venit timpul ca Scorpionul să fie dizolvat, el deja îşi stabilise locul sub soare. Ştia că fratele său geamăn acceptase relocarea pe Marte şi că Riposta Scorpionului urma să fie ştearsă din fluxul de date de către n-djinni. Bambaren i-a făcut un loc în organizaţia lui. Era o dispariţie perfectă.

„Mda, până când apare Stephane Nevant, încercând să-i vândă lui Bambaren un *pistaco* la care avea deja acces prin legăturile de sânge, atrăgând asupra lor o atenţie fără de care s-ar fi descurcat foarte bine. Bietul Stephane, exact la ţintă. Ai intuit mai bine decât ţi-ai fi imaginat vreodată. Nu-i de mirare că Bambaren te-a dat în vileag atât de repede. N-ai fi făcut decât să conduci echipa UNGLA drept la uşa fratelui său.

Şi nu-i de mirare nici că Bambaren s-a speriat când am apărut noi, punând din nou lucrurile în mişcare. Am crezut că l-am jignit pomenind despre execuţii *exemplare în piaţa vreunui sat.* Trebuie să fi ajuns la ceva ce Ombekend făcuse pentru el, prea aproape de adevăr ca să nu-l deranjeze.

A crezut că mă joc cu el. A crezut că am venit după fratele lui!”

Se gândi la Sevgi Ertekin, sprijinită de aripa jeepului COLIN, cu mâinile în buzunare şi geaca desfăcută. Etalarea neglijentă a tocului pistolului Marstech, avertismentul telegrafic către Bambaren, cu mesajul să nu o facă de oaie.

„Sevgi, ar fi trebuit să fii aici ca să auzi toate astea. Am fost atât de aproape!”

„Dar mi-ai fi spus să nu mă umflu în pene, nu e atrăgător!”

Se concentră asupra omului din scaunul rulant.

— Isabela Gayoso trăieşte?

— Nu, a murit acum câţiva ani. Ombekend a pomenit de asta în treacăt, atunci când ne-am întâlnit la New York. Se pare că ea a crescut într-o sărăcie lucie şi, desigur, astfel de lucruri tind să aibă repercusiuni mai târziu în viaţă. Din câte am auzit, Bambaren însuşi a fost norocos să supravieţuiască până la vârsta adultă. Niciunul dintre fraţii lui nu a reuşit.

— Bambaren ştie că are un al doilea frate vitreg?

— Nu. Nu l-am implicat şi pe el. Ombekend era deja destul de cunoscut în *familia* ca să obţină relaţiile de care aveam nevoie în Bradbury şi Wells, şi după aceea să fie convingător. I-a luat ceva timp, dar a convins ramurile marţiene că există un conflict în formare între clanurile din Lima şi cele din *altiplano,* spuse Ortiz şi umerii lui căzuţi îi tresăriră sub mătasea gri a pijamalei. Din câte am înţeles, nu e departe de adevăr.

— Şi nici Merrin nu a ştiut cine l-a angajat?

— În primul rând, Merrin habar n-avea că are un frate geamăn. Cum am spus, Ombekend a descoperit ce se petrecuse numai cu ajutorul spionilor Ripostei Scorpionului. Merrin nu a avut niciodată acces la informaţii. Şi l-ai văzut pe Ombekend; şi-a schimbat fizionomia când a trecut în clandestinitate, în ’94. Nu mai există vreo asemănare.

Carl se gândi la ecoul pe care i-l declanşaseră trăsăturile lui în noaptea când Sevgi fusese împuşcată.

— Ba da, există o asemănare. Dacă o cauţi.

— Bun, din câte am înţeles, angajarea propriu-zisă s-a făcut prin intermediul *familiei* marţiene. Mă îndoiesc că Merrin şi Ombekend s-au văzut vreodată pe ecran. *Familias* ştiau numai că e vorba de o problemă personală, că oamenii de la capătul ăsta al liniei l-au ales anume pe acest bărbat, Merrin, şi că dacă nu-l pot recruta pe el nu va mai avea loc afacerea.

— Şi Merrin? vru Norton să ştie. Lui ce i s-a spus?

Din nou o ridicare slabă din umeri.

— Că are prieteni pe Pământ care îl vor înapoi, care îi vor furniza o nouă identitate şi resursele să dispară fără probleme. I-am servit un pachet foarte atractiv.

Delegatul COLIN clătină amorţit din cap.

— Deci Ombekend pur şi simplu şi-a vândut fratele? Geamănul?

— L-a sacrificat, da. Ce dacă? zise Ortiz gesticulând. Nu se cunoscuseră niciodată, nu se întâlniseră. Ce legătură putea să existe între ei?

— Nu asta e ideea!

Dar acum Norton se uita spre Carl.

— Era fratele lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba asta e ideea, Tom, îi spuse Carl liniştit. Variantele treisprezece nu au loialităţi abstracte. Nu face parte din natura noastră.

— Dar… Bambaren, spuse Norton întinzând mâinile. Asta e o legătură de sânge abstractă.

Ortiz scoase un sunet ca un chicotit sec.

— Da, pe asta Ombekend a exploatat-o în beneficiul lui.

— Bambaren a fost folosit, zise Carl privind în jos spre Ortiz. La fel ca toţi ceilalţi. La fel ca Riposta Scorpionului, la fel ca Human Cost. La fel ca Ombekend şi Merrin. I-ai făcut pe toţi să danseze.

— Domnule Marsalis, te rog să înţelegi…

„Destul.“

Carl îl apucă pe Ortiz de subsuori şi îl săltă din scaun dintr-o singură mişcare violentă. Bărbatul părea să nu cântărească mai nimic, dar poate era de vină meshul, sau furia. Ortiz se opuse şi se zbătu, dar slab. Carl îl reţinu o clipă în ceea ce părea o îmbrăţişare, făcu un pas înapoi în afara razei de acţiune a scaunului cu sistem de alarmă, apoi îl întinse cu grijă pe directorul COLIN pe podeaua de lemn lustruit.

— Stai, nu poţi să…

Dar vocea lui Ortiz era la fel de slabă ca şi zbaterea. Carl îngenunche lângă el şi-i apăsă pieptul cu o mână ca să-l ţină nemişcat. Se aplecă peste el, cu o expresie impasibilă.

— Te cunosc, Ortiz, zise. I-am văzut pe cei ca tine ţinând discursuri de la toate amvoanele şi podiumurile, pe două planete, şi nu vă schimbaţi, dracului, niciodată. Minţiţi rumegătoarele şi vă minţiţi şi pe voi înşivă pentru ca ei să vă creadă, iar când încep să moară oameni pretindeţi că regretaţi şi oferiţi justificări. Dar, până la urmă, faceţi toate astea pentru că voi credeţi că e dreptul vostru şi *nu vă pasă.* Dacă într-adevăr l-ai suspectat pe Jeff Norton, dacă ştiai ce fel de om era, l-ai fi putut stoarce ca să scoţi numele de la el, ai fi tratat cu persoana respectivă…

— A fost Tanaka, zise Norton, stând deasupra lui Ortiz. Numai Tanaka.

Carl dădu din cap.

— Ai fi putut opri toate astea imediat ce au început. Dar ceea ce au putut face Tanaka şi Jeff Norton ar fi putut face oricine altcineva, mai devreme sau mai târziu. E valabil pentru oricine ştia despre Wyoming, pentru oricare dintre cei rămaşi, şi se putea întâmpla oricând. Indiferent în ce poziţie ai fi ajuns, Riposta Scorpionului avea să atârne deasupra capului tău până la moarte. Nu ai fi fost niciodată în siguranţă. Aşa că ai

sesizat ocazia de a scăpa de ceea ce te încurca şi ai profitat, cu orice preţ.

Carl simţi o urmă de adevăr străbătându-l – înţelesese.

— Ştii, Ortiz, tu ai fi fost un treisprezece destul de bun. Nu ţi-a lipsit decât forţa, puterea, iar pentru asta, mă rog, presupun că poţi găsi întotdeauna o gloată de rumegătoare care s-o suplinească.

— Bine.

Ortiz încetă să se mai zbată. Forţa îi reveni în glas. Vorbi limpede şi pe un ton insistent:

— Ascultă-mă, te rog. Dacă mă omori acum, am sisteme de alarmă ataşate pe corp. Sunt sub piele, în interiorul meu, n-o să le găseşti niciodată. În câteva minute o să sosească echipa de intervenţie.

— O pot face într-un timp mult mai scurt, îi spuse Carl.

Ortiz clacă. Faţa păru să i se boţească, ochii i se închiseră, clipind, umezi de lacrimi.

— Dar vreau să trăiesc, şopti. Vreau să merg mai departe, am atâtea de făcut.

Un impuls de furie rece, rece. Simţi cum faţa i se mişcă în ritmul acestuia.

— Şi Sevgi Ertekin avea.

— Te rog, crede-mă, Marsalis, chiar regret…

Carl se aplecă, apropiindu-se şi mai mult.

— Nu vreau regretele tale.

Ortiz înghiţi în sec, adunându-şi de undeva autocontrolul.

— Atunci, am o rugăminte, şopti. Te rog, măcar dă-mi voie să sun şi să vorbesc cu familia mea mai întâi. Să-mi iau rămas-bun.

— Nu.

Carl îl săltă pe directorul COLIN în şezut, îi înconjură gâtul cu un braţ, punându-şi mâna liberă pe capul lui.

— Nu sunt aici ca să-ţi uşurez trecerea, Ortiz. Am venit să iau ceea ce datorezi.

— *Te rog…*

Carl smuci şi răsuci. Gâtul lui Ortiz pocni ca un lemn putred.

Sirenele ţiuiră peste tot în apartament – tânguirea societăţii de rumegătoare la necaz. *Un om de valoare a căzut.* Aliaţi-vă, adunaţi-vă, formaţi gloata.

Fiara şi-a făcut apariţia.

Capitolul 52

Echipa de intervenţie sosi rapid – la mai puţin de două minute de când se activaseră senzorii de sub pielea lui Ortiz şi se declanşaseră sirenele. Cu mult înaintea lor cei din detaşamentul de Securitate COLIN auziseră alarmele şi năvăliseră pe uşă, din principiu. Îl găsiră pe Ortiz în scaunul său rulant, răsturnat pe o parte, cu Norton şi Marsalis stând în picioare şi holbându-se la el.

— Domnule? zise liderul echipei uitându-se la Norton.

— Blocaţi întregul etaj, îi spuse Norton absent. Cheamă şi întăriri. Nu vreau să ajungă aici nimeni, nici măcar cei din NYPD, fără ştirea mea.

— Dar… dar…

— Fă-o! spuse şi se întoarse spre Carl. Iar tu ai face bine să dispari.

Carl dădu din cap, îi mai aruncă o privire lui Ortiz, apoi păşi în afara cercului format de cei din detaşamentul de securitate, care se strângea inconştient în jurul cadavrului. Fără să se uite înapoi, ieşi din cameră, apoi din apartament, ajungând pe coridor, unde întâlni echipa de intervenţie care, cu graba de a salva o viaţă, venea dotată cu echipament de resuscitare, tărgi şi halate albe – unitatea medicală specială pentru cazuri de urgenţă şi toate celelalte.

Se dădu la o parte şi-i lăsă să treacă.

Odată ieşit din spital, parcurse rapid două străzi spre vest şi patru spre sud, pierzându-se în forfota luminată de soare a oraşului. Îşi dezbrăcă geaca S(t)igma, scoase pachetul cu telefonul din ea, apoi o împături cu căptuşeala în afară şi o aruncă în primul coş de gunoi pe care îl văzu. Frigul îl muşca prin cămaşă, dar avea credite aprobate de COLIN în buzunare şi avea timp.

Se opri la un colţ de stradă, îşi verifică ceasul şi calculă timpul necesar ca să ajungă la terminalul JFK. Spera ca Norton să facă faţă.

Scoase un nou telefon din pachet, îl porni şi aşteptă să prindă semnalul Uniunii. Cu cealaltă mână căută în buzunarul de la pantaloni şi extrase fotografia şi lista numerelor mâzgălite de care îi făcuse rost Matthew noaptea trecută.

— OK, Sev, murmură pentru sine. Hai s-o facem.

Femeia pătrunse ezitant în semiîntunericul barului, dar şi cu o oarecare încredere. La urma urmei, se aflau pe terenul ei, Lower Manhattan, la numai câteva străzi nord de Wall Street şi de sediul NYPD Datacrime. Nu trebuise să meargă prea departe.

Făcu doi paşi mici în interior ca să lase uşa să se trântească în urma ei şi îşi aruncă privirea prin încăpere. Carl ridică mâna când ochii ei

parcurseră şirul de separeuri de pe peretele opus tejghelei barului. Ea nu făcu niciun gest de răspuns, dar se îndreptă spre el. Singurul beţivan, naufragiat pe un scaun înalt, la capătul barului, cu cel de-al nu ştiu câtelea martini şi fără prieteni, o măsură pe fată din cap până-n picioare când trecu pe lângă el. Carl presupuse că merita. Picioare lungi şi corp bine modelat sub îmbrăcămintea lejeră, pus în valoare prin mersul şi ţinuta ei. Singurul bec de modă veche atârnat în mijlocul tavanului îi polei părul când trecu pe sub el, luminând şi frumuseţea majoretei. Nu se schimbase prea mult faţă de fotografie.

— Amy Westhoff?

Se ridică de pe scaun când femeia ajunse în dreptul separeului, întinzându-i mâna. Ea o luă şi îl privi cercetător.

— Da. Agent… di Palma, nu-i aşa?

— Exact.

Îşi flutură legitimaţia UNGLA, ţinând-o cu grijă astfel încât ea să vadă poza, dar nu şi numele. Simulă o încruntare nedumerită ca să-i distragă atenţia când ascundea legitimaţia.

— Dar văd că aţi venit singură?

Ea făcu un gest nepăsător, aşezându-se de cealaltă parte a mesei. Minciuna ieşi cu viteză:

— Mda, mă rog, partenerul meu e băgat până-n gât în… ăăă… alte probleme. N-a putut veni. Aşadar, aţi spus că e vorba de prinderea lui Ethan Conrad, în urmă cu patru ani. Nu văd ce legătură ar putea avea asta cu mine sau cu Datacrime.

— Păi, a fost doar un indiciu disparat. Dar după aia… pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la serviciu. Ne putem grăbi?

— Cu siguranţă.

Carl bău din sticla de Red Stripe aflată în faţa lui.

— De fapt, competenţa mea în problema asta este, trebuie s-o spun, destul de redusă. Evident, aici nu ne aflăm pe teritoriul ONU.

— Totuşi nu suntem departe.

— Nu, cam aşa e.

Carl puse sticla jos şi îşi lăsă mâinile în poală.

— Bun, presupun că vă este cunoscut cazul. Înţeleg că aţi avut o relaţie cu Ethan Conrad, înainte de a se şti ce era.

Ea se încordă.

— Corect, aşa a fost. *Cu mult* înainte ca cineva să ştie ce era.

— A, da. Tocmai am primit informaţia asta de la un ofiţer NYPD, fost ofiţer de fapt, Sevgi Ertekin. Aţi auzit de ea?

Chelneriţa trecu pe lângă ei cu sprâncenele ridicate, fără să-şi scoată

încă notepadul din buzunarul şorţului. Era devreme. În afară de beţivul singuratic, localul le aparţinea.

— Să vă aduc ceva…

— E în regulă, spuse Amy Westhoff scurt.

Chelneriţa ridică din umeri şi se retrase. Carl îi aruncă o privire de scuze. Westhoff aşteptă până când femeia se întoarse la bar înainte de a vorbi din nou.

— Am cunoscut-o pe Ertekin, vag, da. Ce spune?

— Ei bine, ea spune că tu ai informat UNGLA despre statutul de treisprezece al lui Conrad pentru că erai geloasă că te-a părăsit, şi că apoi ai încercat să suni şi să-l avertizezi în ultima clipă. Dar a fost prea târziu, evident. Acum…

— Târfă nenorocită!

Dar chiar şi în lumina scăzută putea vedea că faţa lui Amy Westhoff devenise cadaverică.

— Deci presupun că negi asta.

Westhoff ridică un deget tremurător.

— Du-te înapoi la târfa aia dusă cu pluta şi spune-i din partea mea…

— Mă tem că e imposibil. Sevgi Ertekin a murit. Dar mi-a lăsat un mesaj pentru tine, ceva ce a vrut ea să facă, dar nu a reuşit.

Ochii blondei se îngustară.

— Ce mesaj?

Apoi tresări, icni şi se retrase spre fundul separeului, privind în jos la cracul pantalonului. Îşi apăsă coapsa cu ambele mâini.

— Ce naiba-i asta?

— O săgeată cu curara modificată genetic, spuse Carl rece. O să-ţi paralizeze muşchii şi n-o să mai poţi respira sau striga după ajutor.

Westhoff se holbă la el. Încercă să se ridice de la masă, însă scoase un mormăit înfundat şi căzu la loc pe scaun, continuând să se holbeze.

— E o variantă mult îmbogăţită a curarei naturale, continuă el. I-ai putea spune treisprezecele otrăvurilor. Cred că o să rezişti cam şapte-opt minute. Bucură-te de ele.

Împinse sticla de Red Stripe peste masă ca să fie în faţa ei. Gura lui Westhoff se contorsionă şi ea alunecă moale, cu spatele la perete. Carl se ridică să plece. Se aplecă peste ea.

— Sevgi Ertekin te-a vrut moartă, îi spuse calm. Acum eşti.

Apoi ieşi din separeu şi se îndreptă spre uşă. În drum spre ieşire se uită către bar, unde chelneriţa stătea pe un scaun înalt, făcându-şi de lucru cu telefonul. Când aceasta îşi ridică privirea spre el, Carl i-o susţinu, dându-şi ochii peste cap expresiv, în ideea de „părăsit, rănit şi stors de puteri”. Fata făcu o mutră compătimitoare, îi zâmbi şi reveni la

telefonul ei. El ajunse în dreptul uşii, o împinse şi ieşi afară, în răcoarea după-amiezii.

Aruncă pistolul cu săgeţi într-un canal de pe Wall Street, puţin trist să-l vadă că dispărea, ştiind cât se ostenise Matthew să-i găsească un dealer cu reputaţie proastă şi ce preţ storsese de la el respectivul dealer când înţelesese că acel client se grăbea.

Însă îi fusese de folos.

„Sper că asta ai vrut, Sevgi".

Îl sună pe Norton din taxiul care-l ducea spre JFK.

— Poţi vorbi?

— Da, m-am întors la Jefferson Park. Unde eşti?

— Queensboro Bridge. În drum spre aeroport.

— Eşti încă *aici,* în *oraş?* izbucni vocea lui Norton din telefon. De-a ce dracului te joci, Marsalis?

— Am avut câteva lucruri de făcut. Mai e sigur zborul?

Norton expiră prelung.

— Da, aşa ar trebui. NYPD îmi bate la uşă şi Weill Cornell urlă despre procese, dar deocamdată mandatul COLIN rezistă. Am ştiut întotdeauna că trebuie să fie un motiv pentru care am acceptat asta.

— Vechea putere a corporaţiilor, nu? zise Carl, apoi redeveni serios. Crezi totuşi că o să încerce să te pună la zid?

— Ei bine, deocamdată sunt pe terenul meu, aşa că mă simt bine. Şi, oricum, eu eram la baie, ţine minte. Habar n-am avut ce se petrece până nu m-ai strigat tu şi nu l-am văzut pe Ortiz mort în scaun.

— Sună cam subţire.

— Chiar e subţire. Dar vorbim despre cea mai puternică organizaţie neguvernamentală de pe planetă, şi deocamdată ei mă susţin. Nu-ţi mai face griji în privinţa mea, Marsalis. Dacă vrei să faci un lucru util, scoate-ţi imediat fundul de sub jurisdicţia Uniunii.

— Am plecat.

Închise şi privi pe fereastra taxiului. Nervuri de lumină clipeau prin dantelăria de oţel a structurii podului în timp ce-l parcurgeau, luminându-i intermitent faţa şi transformând spaţiul din taxi într-o alternanţă de lumină prăfoasă şi întuneric. În spatele lor, dincolo de East River, Manhattanul îşi proiecta silueta geometrică peste un cer rece, de un albastru perfect. Soarele ardea, curgând ca un gălbenuş peste turnurile negre nano-construite de curând. Depărtarea se aşternea ca o ceaţă peste scena care se micşora.

Aceeaşi dorinţă obscură pe care o simţise privind Marin Headlands în urmă cu două seri reveni şi îl înjunghie din nou în inimă. Nu-şi putea da seama ce însemna, putea doar să-i dea un nume.

Sevgi.

CODA
PISTACO

Capitolul 53

Cărarea alb-prăfoasă şi bătătorită de paşi care ducea spre Colea nu era, în unele locuri, decât o jalnică îmbunătăţire faţă de lăstărişul şi tufişurile pe care le străbătea. Iniţial se întindea şi se curba pe marginea unui canion, ca un cablu recent desfăşurat, cu buclele cele mai încăpăţânate încă nedesfăcute. Ieşea din sat într-o linie relativ dreaptă, urmând mai mult sau mai puţin canionul, din loc în loc atingându-i marginea destul de aproape pentru a oferi o vedere ameţitoare în adâncuri, apoi se îndepărta din nou, parcă speriată de prăpastie.

La câţiva kilometri distanţă de oraş, cărarea ocolea un teren de fotbal pustiit, având la fiecare capăt câte o poartă de fier ruginit, cu vopsea cojită. Se mai răsucea de câteva ori, apoi dădea peste o deschidere în formă de bazin tăiată în peretele canionului, urmându-i curbura în sus şi în jos ca traiectoria unei bile de ruletă în drumul său spre numărul norocos. După aceea se desprindea dintr-odată de marginea canionului, revărsându-se pe coasta văii într-o suită de cotituri bruşte, ca nişte concesii făcute în ciudă unghiului abrupt al coborârii, şi în cele din urmă ajungea, prin praf şi pietriş alunecos, la străvechiul pod suspendat de lemn de peste curentul de-un verde-pal al râului.

Podul nu era cu mult mai prietenos decât cărarea care ducea la el. Materialele folosite la construcţia lui păreau să nu fi fost reînnoite de zeci de ani şi, în locurile unde planşeul se crăpase şi se spărsese, localnicii puseseră pietre, astfel încât să nu se poată vedea apa de dedesubt şi să nu se sperie catârii – ei fiind singurul mijloc viabil pentru transporturi grele dinspre localităţile aflate pe marginea canionului.

Neglijarea infrastructurii era o trăsătură generală a regiunii – distanţa semnificativă faţă de cele mai apropiate tabere de pregătire însemna că nu era posibil ca fondurile corporatiste direcţionate într-acolo să fie rentabile, turismul rămânând singura sursă de venit. Iar turiştilor le plăcea neglijenţa pitorească – însă aici procesul fusese lăsat să ia ceva mai multă amploare ca în alte părţi. Aici nu era încurajată prezenţa altor vizitatori în afara localnicilor cunoscuţi, iar agenţiile de turism fuseseră convinse să-şi desfăşoare itinerariile în alte secţiuni ale canionului. Aici, sosirile şi plecările de pe cărare erau urmărite de bărbaţi purtând arme ale căror muchii metalice negre aveau o lucire nouă, high-tech, sub soarele aspru din *altiplano*. Se zvonea că aici locuia o vrăjitoare care, neavând capacitatea umană de a supravieţui trează pe toată durata sezonului uscat, trebuia să cadă într-un somn vrăjit la sfârşitul fiecărui an şi putea fi trezită numai atunci când veneau ploile, iar atunci doar la chemarea şi prin grija iubitului ei *pistaco*.

— Doar nu te gândeşti serios să te duci acolo *acum*.

Norton scutura din cap, dar în tonul lui era mai multă resemnare plictisită decât neîncredere. În ultimele câteva zile părea să-şi fi pierdut capacitatea de a fi şocat.

— Mai bine acum decât mai târziu, îi spuse Carl sobru. Cu cât se aşază praful mai mult, cu atât sunt mai multe şanse ca Bambaren şi Ombekend să-şi facă inventarul, iar pentru ei, eu sunt un semn mare şi negru la rubrica datorii. Ei nu ştiu despre Sevgi, dar ştiu ce fac eu la UNGLA şi ştiu că am aflat despre Ombekend. Amândoi sunt oameni prudenţi. Dacă trece prea mult timp, o să înceapă să se întrebe unde sunt şi ce fac. Dar deocamdată îşi imaginează că mă ascund, la fel ca toţi ceilalţi.

— Da, aşa ar trebui să faci.

— E din ce mai greu să te păstrezi pe poziţie, nu-i aşa?

— Nu, şi nu asta voiam să spun. Doar că ar trebui să te gândeşti ce-o să faci când o să se termine toate.

Carl privi fără interes târâitul lent al traficului de noapte care trecea frontiera prin culoarele postului de control.

— De asta o să mă preocup când se termină. Între timp… mi-ai promis ceva.

— Şi am venit alergând, nu-i aşa?

Norton gesticula de jur-împrejur spre spaţiul utilitar pe care îl aveau doar pentru ei:

— Stau aici, nu-i aşa? Nu că n-aş avea alte lucruri de făcut, sau locuri mai plăcute în care să le fac.

Avea dreptate. Divizia Imigrări a Rimsec era îndeobşte cunoscută drept capătul, extremitatea cea mai de rahat a întinsei jurisdicţii a organizaţiei, iar interiorul urât al postului de observaţie oferea o mărturie mută. Dulapuri gri din fibră de carbon presată se aliniau pe peretele din spate; mese şi scaune ieftine aruncate la întâmplare se înghesuiau pe jumătate din spaţiul limitat al podelei, iar restul era ocupat de o masă pentru biliard cu o tapiţerie de un portocaliu strident. Pe un raft de plastic se aflau tacurile uzate, înşirate la perete ca nişte suspecţi, alături de câteva automate pentru vânzarea de produse, ale căror vitrine luminate palid etalau mărfuri semănând mai mult a materiale periculoase dintr-o cameră izolată decât a mâncare şi băutură. Pe tavan erau panouri LCLS decolorate, iar fereastra prelungă a postului de observaţie domina traficul de la trei metri înălţime. Uşa discretă din spate ducea spre celule.

Stăteau acolo încă de când se întunecase.

Carl se scula şi patrulă prin cameră pentru a cincisprezecea oară. Începea să i se pară că ar putea auzi locul respirând, iar asta nu-i îmbunătăţea prea mult dispoziţia. Pereţii vopsiţi în galben erau neîngrijiţi, zgâriaţi în sute de locuri la capătul mesei de biliard – urmele unor elanuri ultrazeloase ale loviturilor iritate, scrâşnite. În alte locuri, postere ponosite încercau să spargă monotonia – tot felul de lucruri, de la fluturaşi informativi ai Rimsec şi declaraţii de program ale diverselor instituţii, până la printuri pornografice şi anunţuri despre spectacole locale şi nopţi de petrecere la cluburile de pe drumul spre Blythe. Niciunul nu părea prea atrăgător, cu atât mai puţin dacă le priveai a cincisprezecea oară.

Nu prea era locul în care să-şi ia adio de la Norton.

— NYPD tot îţi mai face necazuri? întrebă.

Norton gesticulă.

— Sigur, fac presiuni. Vor să ştie unde naiba eşti, asta e clar. De ce ai plecat aşa. Ţi-am oferit acoperire pe motiv că participi la investigaţiile interne ale COLIN, protecţia martorilor făcând parte din înţelegere. N-au crezut, dar până la urmă ei nu-s decât poliţişti. Nu ajung să se certe cu noi pentru astfel de chestii.

— Altceva mai întreabă?

Delegatul COLIN privi în altă parte. Nu întrebase niciodată ce găsise Carl de făcut în Manhattan tot restul zilei.

— Nu, nu întreabă. De ce, e ceva de care ar trebui să ştiu?

Carl analiză un timp problema.

— De care ar trebui să ştii? Nu. Nimic altceva.

Constatase că ştirile despre moartea sergentului NYPD Amy Westhoff apăruseră în presa din Uniune, dar se îndoia că Norton avusese timpul sau energia să mai facă vreo legătură cu Sevgi Ertekin. Patru ani însemnau mult, iar el era destul de sigur că-şi acoperise urmele când o sunase pe Westhoff. Vinovăţia femeii îi uşurase mult sarcina.

— Ca să fiu cinstit, zise Norton obosit, mă îngrijorează mai mult cei de la Weill Cornell decât poliţia. Locul ăla are finanţatori serioşi, oameni cu acces la urechile sus-puse, şi o echipă de medici foarte tare, căreia nu-i place să-şi piardă pacienţii în circumstanţe misterioase. Ca să nu mai vorbim de faptul că medicul de familie al lui Ortiz este consultant acolo.

— A trebuit să mituieşti echipa de intervenţie?

— Nu, nu ei sunt problema. Sunt toţi juniori, vor să-şi facă o carieră şi ştiu cât de rău dă un proces de malpraxis în CV, chiar şi prin asociere. I-am convins să-l declare pe Ortiz decedat şi i-am alungat, spunându-le că nu mai este responsabilitatea lor. Trebuia să le fi văzut feţele – toţi

erau extrem de uşuraţi să iasă din camera aia.

Carl se opri lângă un afiş care anunţa „Graşii sunt mai greu de răpit – Blythe Mars Memorial Hall, 25 noiembrie.” Peste aproape trei săptămâni. Se întrebă în treacăt unde avea să fie când Graşii vor urca pe scenă. Lăsă gândul să treacă, fără să-l prea bage în seamă.

— Ai o strategie pentru problema Ortiz?

Norton se uită la resturile de cafea care se răciseră de două ore.

— Variaţii pe aceeaşi temă. O contaminare virală tardivă neaşteptată, de la gloanţele biologice cu care a fost împuşcat. Sau incompatibilităţi ale interfeţei; corpul lui a refuzat secvenţa nanoreparatorie care i-a fost implantată, iar el era prea slăbit ca să reziste şocului. Oricum, poţi să fii foarte sigur că nimeni n-o să-şi mai facă griji pentru el post-mortem. Alvaro Ortiz va avea parte de funeralii de stat, de necrologuri pentru moartea lui tragică înainte de vreme, iar numele îi va apărea pe vreo placă, pe undeva. Nimic din ce s-a petrecut n-o să iasă vreodată la iveală. Aşa am cumpărat tăcerea *familiei.*

Carl îi aruncă o privire curioasă din partea opusă a încăperii. Se întâmplase ceva cu Norton de când îl văzuse ultima oară, ceva mai mult decât slăbirea capacităţii de a fi surprins. Era dificil de numit, dar delegatul COLIN părea să-şi fi preluat noul rol de curăţare a gunoaielor Iniţiativei cu o plăcere amară, masochistă. Într-un fel obscur, ca un atlet hotărât, dar accidentat, părea să înveţe să se bucure de puterea care îi fusese încredinţată. În vârtejul vidului creat de moartea lui Ortiz şi a fratelui său, Tom Norton era omul momentului şi se ridicase ca un boxer la auzul gongului, ca eroul ezitant chemat în final la arme. Ca şi cum, laolaltă cu atitudinea de tânăr patrician şi calmul studiat, ca pentru conferinţele de presă, asta ar fi fost parte integrantă din ceea ce era destinul lui.

— Şi mass-media? întrebă Carl. Presa?

Norton pufni.

— Of, *presa.* Nu mă face să râd.

Carl se întoarse la masă şi continuă să privească prin fereastra de observaţie. De-a lungul şirurilor de maşini din trafic, aburii ieşeau din gurile poliţiştilor în uniforme de la Imigrări, care alergau prin noaptea rece a deşertului, aplecându-se şi uitându-se în vehicule alese la întâmplare, cu lanternele lungi şi cilindrice din oţel ridicate la nivelul umărului ca nişte mini-bazooka. Cozile se întindeau până la pod, unde autostrada Interstate 10 traversa fluviul Colorado dinspre Arizona sub o frenezie de lumini LCLS şi spoturi mişcătoare. Lumina transforma fortificaţiile ascuţite îngrămădite în jurul podului în siluete negre.

— Hai, Suerte, mormăi el. Unde dracu’ eşti?

Doi paznici înarmaţi îşi făceau de lucru la capătul opus al podului suspendat peste canion, ambii plictisiţi şi distraşi, căscând înfriguraţi, cu armele atârnând. Unul dintre ei, cel mai tânăr, aproape un adolescent, pe nume Lucho Acosta, stătea aşezat pe un bolovan acolo unde cărarea continua, aruncând alene pietre în râu. Tovarăşul său, ceva mai în vârstă, era încă în picioare, dar sprijinit neglijent de cablurile de pe o parte a podului, fumând o ţigară rulată manual şi aplecându-şi din când în când capul pe spate ca să privească cerul de deasupra canionului. Miguel Cafferata era sătul de afacerea asta, sătul să stea îngropat acolo, la o zi distanţă de mers cu maşina de luminile Arequipei şi de familia lui, sătul de geaca lui mare şi sufocantă de weblar, care ar fi trebuit să fie subţire, şi sătul de Lucho, care nu părea să mai fie interesat şi de altceva în viaţă decât de fotbal şi pornografie. Miguel avea senzaţia deprimantă, atunci când îşi petrecea timpul cu băiatul, că se uită la o premoniţie a ceea ce avea să fie fiul său peste zece ani, şi impresia asta îl făcea iritabil. Când Lucho se ridică în picioare şi arătă spre cărare, abia dacă se osteni să urmeze gestul cu privirea.

— Coboară nişte catâri.

— Da, văd şi eu.

Epuizaseră subiectele de conversaţie. Făcuseră amândoi acelaşi serviciu, zi de zi în ultimele două sau trei săptămâni, în schimburi care începeau în zori şi durau până după-amiază. Şeful era agitat; voia ca locul să fie perfect închis, fără schimbarea inutilă a gărzii. Cei doi urmăreau în linişte silueta solitară şi catârii care îşi croiau drum în jos, pe curbele strânse ale cărării, în lumina soarelui de după-amiază. Era ceva ce vedeai destul de des şi, oricum, acolo nu puteai fi surprins la lumina zilei, poate doar de lunetişti sau de un atac aerian.

Nici chiar când omul şi animalele lui trecură de ultimele curbe strânse dinainte de pod, Miguel nu se îngrijoră. Dar o scânteie de interes se trezi pe faţa lui bătută de vreme. În spate îl auzi pe Lucho sculându-se de pe piatră.

— Ăla din faţă nu-i catârul lui Sumariva?

Miguel îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Aşa se pare. Dar tipul sigur nu-i Sumariva. E mult prea mare. Şi uită-te cum merge.

Comentariul era pertinent. Silueta înaltă cu siguranţă nu avea mersul cuiva care coboară o potecă de munte. Sălta greu, ridicând nori de praf alb la fiecare pas. Parcă şchiopăta puţin şi nici nu părea să aibă habar cum se conduc catârii. Bocanci mari, moderni, şi o haină lungă, care se umpluse de praf după coborârea greoaie, un Stetson de piele uzat. Sub

borul pălăriei se zărea o faţă palidă. Miguel mormăi.

— E un dobitoc de *gringo,* zise uimit.

— Crezi că…

— Nu ştiu. Ar trebui să ne uităm după un tip negru, nu după un gringo cu doi catâri. Poate e cineva de la Universitate. Mulţi dintre ăştia vin din nord, fac experimente aici, pentru Marte. Testează echipament.

Acum, că se uita mai bine, catârii păreau încărcaţi cu lăzi mici, puţin adânci, care sclipeau metalic în bătaia razelor oblice ale soarelui.

— Ei bine, să nu şi-l testeze aici, făcu Lucho, apucându-şi puşca cu un arţag de om tânăr.

Roti încărcătorul şi păşi pe pod, întinzându-se. Miguel se înfioră obosit auzind sunetul.

— Lasă-l să vină el la noi, bine? N-are rost să ne grăbim să-l întâmpinăm, şi oricum nu avem loc să-l percheziţionăm pe partea aia. Lasă-l să traverseze pe partea noastră, după aia vedem cine e, îl întoarcem din drum şi apoi îl lăsăm să plece.

Dar când personajul ajunse la pod, nu păşi imediat pe scânduri. Se opri şi trimise înainte unul dintre catâri. Animalul traversă cu docilitatea obişnuită, în timp ce, la capătul opus, omul cu pălărie părea mai preocupat să se scotocească prin buzunare şi să umble la hamurile celuilalt animal.

— Ăsta e catârul lui Sumariva, zise Lucho când animalul tropoti grav spre ei şi apoi îi depăşi, luând-o pe terenul solid al malului, unde se opri şi îşi aşteptă stăpânul.

— Crezi că l-ar împrumuta cuiva?

— Pentru destui bani, da. Tu n-ai face-o?

Miguel trecu pe spaniolă, ridicând glasul:

— Hei, nu poţi veni aici. E proprietate privată.

Personajul de la celălalt capăt al podului făcu cu mâna, iar răspunsul veni în quechua:

— Doar un minut, vă rog.

Apoi începu să conducă celălalt catâr pe pod. Avea pălăria lăsată în jos pe ochi.

— Bine, tu rămâi aici, îi spuse Miguel băiatului.

Limba îl uluise; nu mai întâlnise niciodată un gringo care s-o vorbească.

— Mă duc să văd care-i treaba.

— Vrei să-l leg?

Miguel aruncă o privire catârului care stătea acolo ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Îi întoarse privirea, clipind din ochii mari, umezi. Bărbatul mormăi nerăbdător.

— Nu, nu te mai obosi. Oricum o să se audă dacă va trebui să-l împuşcăm pe tip.

Dar îşi scoase arma din toc şi se duse să se întâlnească cu noul venit, având o vagă senzaţie de disconfort. Încetini în timp ce parcurgea ultimii metri care îl despărţeau de străinul care înainta. Se opri cam pe la mijlocul podului, se aşeză de-a curmezişul şi îşi încărcă şi el puşca.

Străinul încremeni la auzul pocnetului sec.

— Ajunge, zise Miguel în quechua. Nu m-ai auzit? Asta e o proprietate privată.

— Da, ştiu asta.

— Atunci ce mă-ta faci aici, *gringo?*

— Am venit s-o văd pe vrăjitoare.

Abia atunci străinul îşi înălţă capul pentru ca Miguel să-i poată vedea bine faţa. Tot atunci îşi dădu seama şi că greşise. Albul pe care îl văzuseră pe sub borul pălăriei în timp ce cobora pe potecă era palid şi nenatural, închegat şi scurs pe faţă ca o mască de clovn prost aplicată sau ca un craniu de zahăr pentru Ziua Morţilor, pe jumătate topit. Ochii erau întunecaţi şi impasibili şi-l fixau de pe faţa albă în descompunere cu la fel de multă umanitate ca o pereche de guri de pistol.

Pistaco.

Miguel avu timp doar pentru un singur ţipăt tremurat, apoi ceva izbucni în spatele său, într-un trosnet furios de artificii. Încremeni, încercă să se smucească în acelaşi timp în ambele direcţii, iar haina lungă şi plină de praf a străinului se desfăcu şi zări, într-o străfulgerare, o armă urâtă, scurtă şi îndesată, legănată în braţele *pistaco*-ului.

O tuse profundă, un ţiuit duşmănos, pătrunzător.

Urmă impactul, senzaţia că era împins violent în spate şi-apoi, o fracţiune de secundă, imaginea cerului şi a pantelor abrupte spre Colea legănându-se şi rotindu-se; pe urmă totul dispăru.

Carl Marsalis o luă la goană pe lângă rămăşiţele primului pistolar al *familiei* şi într-o secundă se apropie de al doilea, în timp ce acesta ridica puşca şi trăgea o rafală inutilă. Deja intrase în panică, în ciuda oricărei pregătiri militare profesioniste pe care ar fi putut-o avea, din cauza artificiilor declanşate de la distanţă în coşurile primului catâr şi a morţii subite a tovarăşului lui. Carl alerga trăgând, prea departe pentru ca pistolul pentru rechini să aibă vreun impact serios, dar băiatul se clătina şi se împleticea sub puţinele gloanţe care îşi găsiseră ţinta.

Nu era o armă ideală în asemenea circumstanţe, iar în afara apei era prea grea ca să fie comodă. Trebuise să-şi încolăcească suportul lung şi elastic în jurul gâtului şi să-l lipească de coapsa dreaptă cu un petic de leucoplast, ca să poată ţine blestemăţia sub haină. Piciorul îl durea de la

efortul suplimentar făcut ca să meargă cu o asemenea greutate. Dar pistolul patentat pentru rechini Cressi avea marele avantaj că era clasat drept echipament sportiv subacvatic, ceea ce însemna că îl putuse trece în bagaje prin controalele de securitate fără să fie cercetat mai îndeaproape, într-un moment când o astfel de cercetare era ultimul lucru de care avea nevoie. Iar un pistol care arunca prin apă fragmente de aliaj, ascuţite ca nişte lame, cu destulă forţă ca să eviscereze un rechin din specia Marele Alb, avea o forţă considerabilă chiar şi în aer, deşi proiectilele se răspândeau astfel încât acurateţea părea o glumă. Tânărului paznic îi curgea sânge pe faţă în timp ce încerca să umble la trăgaciul armei sale; era probabil ameţit de sunetul exploziilor şi, cu siguranţă, îngrozit.

Carl ajunse aproape şi apăsă din nou pe trăgaci. Băiatul fu aruncat în spate, în cablurile podului. Bucăţi mari din trupul lui alunecară printre acestea, căzând în râu; restul se prăbuşi, descărnat, pe planşeul dintr-odată inundat de sânge.

Gata.

Catârul care transportase artificiile intrase în panică, nu fără motiv, la fel ca toţi ceilalţi. O luase pe cărarea de pe malul râului; răgea şi pufnea. Nu mai avea timp de pierdut. Carl se ghemui în spatele animalului, cu urechile ciulite la zgomotele altor oameni.

Întâlni un al treilea paznic înarmat, la vreo două sute de metri mai departe, pe malul râului, fugind pe cărare în direcţia de unde se auzeau împuşcăturile, cu o puşcă de asalt Steyr gri-mat, ţinută neîndemânatic de-a curmezişul trupului în timpul alergării. Bărbatul văzu catârul şi încercă să se dea la o parte din drumul lui, iar Carl ţâşni din spatele animalului, cu pistolul pentru rechini, trăgând mai mult sau mai puţin orbeşte. Omul căzu ca sfâşiat în bucăţi de nişte mâini invizibile.

Carl se uită în faţă, pe cărare, dar nu văzu şi nu auzi nimic, şi se opri lângă rămăşiţele omului pe care tocmai îl ucisese. Se lăsă pe vine şi pescui cu mâna stângă Steyrul din mizerie, aruncându-l apoi imediat, cu un mormăit de frustrare. Individul îl ţinea încă de-a curmezişul trupului când îl împuşcase Carl, iar proiectilele anti-rechini îi distruseseră complet partea dinapoi a ţevii.

— Fir-ar!

Se ridică şi ocoli cadavrul, ţinând încă prudent pistolul pentru rechini la nivelul genunchiului, în direcţia cărării. Se alese în cele din urmă cu un toc pătat de sânge, conţinând o armă semiautomată strălucitor de nouă.

O eliberă şi o ridică în lumină – era un Glock 100, un pistol nu tocmai rău. O armă lucioasă, scumpă pentru asemenea gorile, dar Carl

presupuse că până şi aici renumele mărcii însemna mare lucru.

Un zâmbet încordat, înnebunit de adrenalină. Puse jos o clipă pistolul pentru rechini, ca să acţioneze cealaltă armă. Părea nedeteriorată, precisă până la un punct, dar…

Încă nu avea o armă decentă, cu rază lungă de acţiune. Puştile celor de la râu nu băteau la distanţă mai mare decât pistolul pentru rechini, iar el încă nu avea idee câţi alţi paznici de-ai lui Bambaren se mai găseau până la refugiul de iarnă al Gretei Jurgens. Cu excepţia localizării, Suerte Ferrer fusese extrem de vag.

Ridică din umeri şi se scula în picioare. Îndesă Glockul la curea, îşi luă din nou pistolul pentru rechini şi merse mai departe, trecând de omul căzut la pământ. În faţă, cărarea părea să se înalţe încet din valea cu pereţi de stâncă. Catârul ţâşnise înainte, părând să fi găsit în cele din urmă cale liberă, undeva către dreapta.

Carl îşi aşeză cu ceva mai multă grijă pălăria de piele pe cap şi îl urmă. Entuziasmul luptei pulsa prin el. Meshul prinse ritmul, îl alimentă. Rânjetul de pe faţă părea că nu avea să i se mai şteargă vreodată.

— Trebuie să mai înveţi ceva geografie, Suerte.

Aşezat pe scaunul din celulă, Suerte Ferrer se uita urât în sus, la Carl, care se plimba în jurul lui. Cei de la Imigrări îl legaseră acolo cu cătuşe.

— N-am nevoie de lecţii de geografie de la tine, cioară.

Insulta trecu vibrând prin el, încărcată cu amintiri din South Florida State. Era pentru prima dată când o auzea, de la povestea cu Dudeck.

Desigur, între timp mai auzise de câteva ori cuvântul „ciudat”.

— Observ că te adaptezi destul de bine la cultura din Jesusland.

Carl îşi completă circuitul şi se aplecă peste masă la nivelul lui Ferrer. Prizonierul era încă ursuz şi obosit după ce trecuse graniţa într-un rezervor cu fund dublu care chipurile ar fi conţinut ulei de rapiţă modificată genetic, pentru experimente. Tresări, retrăgându-se când Carl ajunse faţă în faţă cu el.

— Poate vrei să te întorci acolo, Suerte? Asta vrei?

— Quiros spunea…

Carl izbi cu palma în masă.

— Nu-l cunosc pe Quiros ăsta. Şi nici nu vreau să-l cunosc, fir-ar al dracului. Crezi că ţi-am oprit autotrailerul aşa, din întâmplare? Mi-ai fost vândut, mie, şi de către cineva situat mult mai sus în lanţul trofic decât amicul tău Quiros. Aşa că, dacă îţi închipui că vreun avocat slinos din Seattle o să vină să te scoată de aici, te înşeli.

Ocoli masa şi se aşeză din nou alături de Norton, care nu făcuse nimic altceva decât să stea cu picioarele întinse în faţa lui şi să privească fix şi

sumbru. Carl arătă cu degetul mare spre uşa celulei, pe care o lăsaseră întredeschisă, într-un fel promiţător, atunci când intraseră.

— Acolo, afară, Suerte, există o autostradă care merge în ambele direcţii. Merge spre vest, către Freeport sau înapoi, spre est, în Jesusland, către încarcerarea pentru trecerea ilegală a frontierei. E alegerea ta în ce direcţie o apuci.

— Cine mama dracu' sunteţi voi? întrebă Ferrer.

Norton schimbă o privire cu Carl. Se aplecă şi îşi drese glasul.

— Suntem îngerii tăi păzitori, Ferrer. Mă mir că nu ne-ai recunoscut.

— Da, noi căutăm să-ţi îndeplinim toate dorinţele.

— Vezi tu, identitatea asta nu mai e valabilă, zise Norton, arătând către tăblia mesei, pe care erau împrăştiate documentele lui Ferrer. Carlton Garcia. Rimsec are mandat de arestare pe numele ăsta din San Diego până în Vancouver şi înapoi. Chiar dacă nu te-am fi pescuit aici, mai aveai cam vreo trei zile de stat în Rim înainte să calci strâmb şi să ajungi fie în arest, fie sub jugul vreunui şef de bandă care să te pună să lucrezi cincisprezece ore pe zi într-un şanţ, aşteptându-se să-i sugi scula pentru privilegiul ăsta.

Carl îşi dezgoli dinţii într-un rânjet.

— Ăsta era visul despre Rim la care te gândeai, Suerte?

— Îndreaptă-te spre vest, tinere, spre vest, rosti Norton pios. Dar fă-o cu ceva bani în buzunar şi nişte acte false credibile.

— Iar noi îţi vom da şi una, şi alta, îi spuse Carl. Plus un bilet de autobuz direct către Freeport. Tot ce trebuie să faci tu este să ne răspunzi la câteva întrebări despre vărul tău, Manco Bambaren.

— Hei!

Suerte Ferrer se lăsă pe spate în scaun, mâinile lui decupând o cruce în aerul din faţa lui.

— Eu nu ştiu nimic despre operaţiunile lui Manco, nu-mi spun despre nimic din astea. Eu oricum nici n-am locuit acolo mai mult de câţiva ani, cu întreruperi.

Carl şi Norton mai schimbară o privire. Carl oftă.

— Păcat, zise.

— Mda.

Norton dădu să se ridice.

— O să le spunem băieţilor de la *migra* să nu te bruscheze prea rău înainte de a te arunca înapoi peste gard.

— Sperăm că ţi-a făcut plăcere scurta şedere în Ţara Tuturor Posibilităţilor.

— Staţi!

Locul de hibernare al Gretei Jurgens era o cabană bine încadrată în peisaj, cu două niveluri, construită chiar în stânca versantului, la aproximativ douăzeci de metri de malul râului. Erau cel puţin cincisprezece metri de teren deschis, acoperit cu lăstăriş, din locul în care cărarea dinspre pod se ridica din valea pe care o urmase de-a lungul râului, ocolind o râpă cu stânci prăvălite şi dispărând în tufişuri, la câţiva paşi de uşa din faţă.

Ferestrele etajului superior erau acoperite cu obloane rezistente din fibră de carbon, dar jos activitatea era în plină desfăşurare. Se vedea mişcare printr-o fereastră largă, nişte bărbaţi agitându-se, intrând şi ieşind pe uşa deschisă, cu arme în mâini. Carl numără cinci înainte să se retragă la adăpost, niciunul nefiind încă echipat cu geacă de weblar, precum cei trei de la râu. Unul dintre ei, mai în vârstă şi care părea a fi şeful, împărţea deja ordine prin telefon. Carl se ghemui în locul unde peretele de stâncă din dreapta potecii avea o înălţime de peste un metru şi îi ascultă raportul.

— … pare a fi o întreagă echipă.

Vocea suna panicată şi slabă din cauza distanţei şi a zgomotului constant din fundal, făcut de râu.

— Nu răspunde nimeni de la pod – nici Lucho, nici Miguel. E un catâr aici cu nişte coşuri care par să fi explodat sau dracu' ştie ce. Habar n-am dacă…

Pauză.

— Bun atunci, dar ai face bine să te grăbeşti.

Un strigăt dintr-o parte:

— Puneţi-vă gecile, idioţilor!

„Rahat!"

„Nu că nu te-ai fi aşteptat la asta!"

Ocoli peretele de piatră erodată, alergând încordat, cu genunchii îndoiţi, având din nou pistolul pentru rechini lipit de coapsă şi ţinând Glockul cu ambele mâini în faţă, la nivelul frunţii, ca pe un fel de icoană venerată.

Parcurse primii trei metri fără să fie depistat, apoi încă doi până să-şi dea seama că nu e unul dintre ai lor. Nu trase până când ei nu înţeleseră asta, pentru că nu voia să irosească gloanţele. Dar când începură strigătele şi apărură armele, Carl apăsă pe trăgaci şi pistolul scheună în mâinile lui ca un căţel neascultător. Continuă să se deplaseze cu acelaşi pas rapid, venind drept către ei.

„Fă ca loviturile să conteze!"

Tipul mai în vârstă de la telefon, dând semne de nervozitate în faţa armelor propriilor oameni, scoase de undeva un pistol. A treia şi a patra

împuşcătură a lui Carl îl doborârâ, făcându-l să se împleticească până la perete şi către canatul uşii din spatele lui, agăţându-se de acesta în căutare de sprijin şi alunecând în jos.

„Unu.“

Alte strigăte, un talmeş-balmeş agitat. Cineva răspunse cu foc…

„În sfârşit, la dracu’, de unde Dumnezeu îi iei pe oamenii ăştia, Manco?“

…dar nu lovi deloc aproape şi meshul îl făcu să-l ignore. Nu avea timp, continuă să tragă – pocniturile seci, egale ale rafalelor Glockului, fereastra împânzită de crăpături şi găuri, probabil era sticlă securizată. Un alt individ cu un Steyr, trăgând dezlănţuit din dreptul şoldului, intră în raza Glockului şi fu secerat ca o jucărie trasă de o sârmă.

„Doi.”

Ceilalţi intraseră şi ei acum în joc – o cacofonie de împuşcături, o bâlbâială de automate şi explozia înfundată a puştilor. Nişte ţărână uscată, de culoare deschisă se ridicase din pământ, în dreapta lui şi în faţă, iar el ţâşni spre stânga, pierdu puţin din precizie şi i se păru că nimerise o a treia ţintă când bărbatul se repezise înapoi în cabană, dar nu era sigur.

Cei doi bărbaţi rămaşi afară se îngrămădiră şi ei spre uşă, ţinând armele sus; ei trebuiau să asigure acoperirea. O puşcă trosni, fu prins în marginea zonei de dispersie a gloanţelor şi simţi câteva schije înţepându-i picioarele. Parcurse în fugă restul drumului, golind Glockul pe drum. În cele din urmă, un glonţ îl lovi undeva, în partea de jos a coastelor, iar lovitura ca de baros îl făcu să se împiedice, oprindu-se brusc şi aproape răsturnându-se. Pălăria îi căzu, expunându-i chipul în lumină şi în faţa adversarilor rămaşi. Văzu în ochii lor cât erau de şocaţi. Mârâi şi ţinti din nou cu Glockul, continuând să apese pe trăgaci. Unul dintre cei doi bărbaţi se zgudui, împleticindu-se în spate şi trăgând aiurea, cu o singură mână, rănit, dar nu ucis. Glockul se blocă la ultima rundă, aşa că îl aruncă. Ajuns acum la mai puţin de cinci metri, smulse din nou pistolul pentru rechini, îl ridică şi, ţintind vag spre ambii bărbaţi, apăsă pe trăgaci.

Fereastra se sparse în centru, transformându-se dintr-odată într-o gură cu dinţi ascuţiţi. Cei doi fură azvârliţi şi izbiţi cu putere de ea, împrăştiind pe sticla rămasă pete roşii şi cheaguri de sânge; trupurile se prăbuşiră, sfâşiate. Carl se apropie la doi metri de uşă, mai trase o rafală prin ea din principiu, apoi se opri.

„Ascultă!”

Un zgomot slab de paşi dinăuntru, spre dreapta. Se aruncă înăuntru, răsucindu-se în cădere, observă o mişcare deasupra unei mese pentru

micul dejun şi trase în direcţia respectivă. Un alt pistol se declanşă în acelaşi timp, iar el simţi o a doua lovitură în coaste. Dar marginile măsuţei se sparseră în aşchii zburătoare şi forma întunecată aflată în chicineta din spate fu aruncată în aer. Un sunet umed de carne crudă şi un scâncet. Căzu la pământ, alunecând chinuit în spatele unui fotoliu cu ramă de lemn.

Şi totul se opri din nou.

De data asta definitiv.

— E destul de simplu, îi spuse lui Norton după ce se termină interogatoriul.

Jucau un joc stupid de biliard pe masa de un portocaliu strident.

— Nu trebuie să-l găsesc acum pe Ombekend. O să vină el la mine.

— Asta dacă n-o să te intercepteze pe vreun aeroport pe care intenţionezi să-l foloseşti.

— Mda, bine, după cum am spus, acum sunt cam ocupaţi. Şi o să folosesc o identitate nouă. Fără legitimaţie COLIN, fără acreditare UNGLA, fără arme, nimic care să atragă atenţia.

Norton se opri, cu bărbia deasupra tacului.

— Fără arme?

— Nu, nu arme ca atare. Intenţionez să arăt ca un turist.

— Şi identitatea asta nouă.

Delegatul COLIN lovi cu tacul şi punctă.

— Presupun că pe asta te aştepţi s-o rezolv eu.

— Nu, am un prieten în Londra care poate s-o facă şi să-mi trimită documentele într-o zi. De la tine am nevoie de bani cash. Carduri neutre, care să nu poată fi urmărite până la COLIN. Creditul meu e încă bun pentru aşa ceva?

— Doar ştii că da.

— Bine. Poţi să convingi Rimsec să-l ţină pe Ferrer închis undeva până la sfârşitul săptămânii viitoare? Să se asigure că nu se răzgândeşte şi-i telefonează plângând lui Bambaren?

— Presupun că da.

Norton îşi căută în van o poziţie, încercă o dublă, lovi prea rapid şi rată.

— Dar uite ce e. Tu nu ştii dacă Jurgens aia o să fie acolo. Dacă încă nu doarme?

— E noiembrie, Norton, zise Carl şi frecă creta de vârful tacului. Jurgens de-abia se mai ţinea pe picioare acum trei săptămâni, când am vorbit cu ea. Acum sigur hibernează.

— Credeam că există medicamente care deblochează hibernarea.

— Da.

Carl îşi pregăti lovitura, dându-se în spate având grijă la peretele galben, zgâriat. Un pocnet ascuţit şi bila ţintă dispăru într-un buzunar din colţ, ca absorbită de vid. Bila atinsă cu tacul rămase înţepenită la locul ei.

— Am cunoscut un hibernoid pe Marte, urmam aceleaşi cursuri de *tanindo*. Era detectiv privat, ocazional şi bodyguard. Un tip foarte dur, intra mereu în belele. Cred că nu s-a întâmplat să-l văd vreodată fără nicio rană. Şi el mi-a spus că nicio bătaie pe care a luat-o nu l-a făcut să sufere atât de rău ca atunci când s-a dopat cu porcăria aia pentru trezire.

— Da, dar dacă ei îşi fac griji…

— Norton, ei n-au niciun motiv să creadă că o să vin după ei aşa. Ei nu ştiu că Ertekin a însemnat ceva pentru mine. Iar dacă va exista vreun reziduu COLIN prin atmosferă, în momentul ăsta cel mai bun lucru pe care îl poate face Ombekend pentru prietena lui este s-o ducă undeva, departe, într-un loc sigur şi comod, pentru următoarele câteva luni. Crede-mă, ea e acolo. Problema e doar să ajung la ea, să fac săpături şi să-l aştept pe Ombekend, care o să vină alergând. Apoi îl ucid pe ticălos.

Lovi din nou cu putere bila, făcând-o să ricoşeze. Rată.

Se dezbrăcă de haină, scoase din toc pistolul pentru rechini şi îl abandonă pe masa din chicinetă. Îşi controlă rănile. Geaca de impact Marstech, deghizată la controalele din aeroport drept parte a echipamentului său de scufundări, atenuase gloanţele pe care le încasase şi îl lăsase cel mult cu vânătăi, eventual cu vreo coastă fisurată. Apăsă pe zonele sensibile, se strâmbă, ridică din umeri. Scăpase uşor.

„Deocamdată!”

Colectă armele paznicilor morţi, stivuindu-le pe masa spartă de împuşcătură. Târî afară ceea ce mai rămăsese din omul pe care îl ucisese în chicinetă şi îl lăsă alături de tovarăşii lui. O să cureţe restul cu un mop, dacă o să aibă timp.

La etaj descoperi o cameră care se întindea până în spate, în interiorul stâncii de care era lipită casa. Uşa avea o încuietoare solidă, dar el o sparse cu unul dintre pistoalele nou achiziţionate. Uşa se deschise greoi spre interior, către un spaţiu curbat ca un pântec, luminat slab de panouri LCLS portocalii, plasate la nivelul genunchiului, de-a lungul pereţilor. Lângă uşă găsi un panou cu întrerupătoare şi le manevră până când izbucni o lumină albă, puternică. Presupunere confirmată – o găsise pe Greta Jurgens.

Stătea întinsă ca o nobilă vikingă moartă, pe o platformă largă de lemn sculptat sugerând vag o corabie. Straturi groase de spumă

izolatoare gri-verzuie formau o plasă care o susţinea şi o învelea.

Carl putea simţi mirosul în timp ce se apropia de ea, izul nanotech al materialelor plastice carbonice de înaltă clasă. Folosise mult genul acela de plase pe Marte, în expediţiile din ţinuturile înalte din Wells.

…Frânturi de amintiri, cum stătea afară, în strălucirea caldă a elementelor de încălzire, în timp ce se lăsa noaptea marţiană, cu toată măreţia atmosferei sale rarefiate, cu aglomerări dense de stele peste tot şi, din când în când, cu dârele de foc de la resturile particulelor de însămânţare care tot continuau să cadă, la zeci de ani după întâlnirea cu modificarea atmosferică… Sutherland – privind în sus la toate, cu un zâmbet mulţumit pe faţa de abanos plină de cicatrice, ca şi când totul, cerul şi tot ce se afla pe el, ar fi fost pus acolo doar pentru el. Meditând, înclinând din cap la orice ar fi găsit de comentat tânărul Carl Marsalis. Analizând, apoi întorcând lucrurile astfel încât Carl să le poată privi dintr-un unghi Ia care nu se gândise până atunci. „Te-ai întrebat vreodată, beţivane, dacă nu cumva asta înseamnă că…“

Jurgens abia dacă se mişcă atunci când se aprinseră luminile, dar, fiindcă se afla spre capătul ciclului ei de hibernare, era cufundată prea adânc în somn ca să mai aibă vreo reacţie serioasă. Era goală sub spumă, cu pielea întinsă şi strălucitoare de la acumulările adipoase, cu pleoapele învineţite şi lipite de la secreţiile somnului hibernoid. Carl stătu lângă ea, privind-o îndelung, ţinându-şi pistolul în mână ca pe un ciocan. Imagini din ultimele luni îi treceau rapid prin spatele ochilor ca nişte flăcări, precum ceva mistuit de flăcări.

South Florida State. Nanorackul Perez. Sevgi Ertekin alături de el, pe plajă. New Yorkul şi *futon*-ul pe care îl întinsese pentru el. Focurile de armă de-afară, din stradă, prima apăsare caldă când o strivise sub el.

Istanbul, plimbarea spre Moda. Zâmbete sclipind în întuneric, sentimentul de evadare după tot ceea ce făcuseră.

Colţurile gurii i se ridicară în semn de răspuns.

Vântul peste pietrele de la Sacsayhuaman. Sevgi sprijinită de jeep, în spatele lui, sentimentul puternic de siguranţă, de acoperire.

Drumul spre Arequipa, chipul ei în lumina slabă a bordului.

San Francisco şi *Bulgakov's Cat*, imaginea încărcăturii de la tribord, înainte să se crape de ziuă. „Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e atrăgător!”

Sevgi moartă.

Zâmbetul i se stinse pe faţă. Privi în jos la femeia adormită.

„Greta Jurgens e a lui Ombekend?“

„Aşa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i aşa? Dar cel puţin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul

omenirii pare să aibă constant nevoie de ţinte!”

Meshul i se mişcă puţin în măruntaie, poate ca urmare a schimbului de focuri, poate din altă cauză.

Îşi aminti cum i se închideau ochii lui Sevgi, la spital. Se uita fix la Greta Jurgens ca şi cum ar fi fost o problemă pe care trebuia s-o rezolve.

„Trăieşti numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care să poţi trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, beţivane, asta-i tot ce există!”

Se întinse spre stânga. Împinse puţin mai multă spumă peste trupul hibernoidei, adunând-o acolo unde un umăr palid era expus.

Apoi se întoarse repede la uşă şi stinse LCLS-urile albe, strălucitoare, pentru că se întâmplase ceva cu vederea lui, ceva ca un fel de orbire. Mai rămase o clipă în lumina caldă, portocalie, uitându-se agitat în jur de parcă lângă el ar fi fost cineva, apoi se strecură tăcut afară şi închise uşa în urma lui.

Se deplasă de-a lungul coridorului, încercând mai multe uşi, până când găsi o încăpere întunecoasă, fără ferestre, cu mirosul puternic de dezinfectant parfumat al unei băi de femeie. Intră şi atinse panoul cu întrerupătoare; o lumină albă explodă în spaţiul placat în culori pastel. Propria lui faţă se holba la el dintr-o oglindă mare, rotundă, aflată pe perete – fondul de ten alb, cu dungi scurse de transpiraţie şi murdărie, negrul ivindu-se de dedesubt, ochii astfel încercuiţi semănând cu apa întunecată de pe fundul unor fântâni psihedelice.

„La dracu, nu-i de mirare că tipii de la pod s-au îngrozit!”

Presupunea că-i era dator lui Carmen Ren pentru inspiraţie.

Oriunde ar fi ea acum.

Se întrebă în treacăt dacă Ren reuşise, dacă rămăsese cu un pas înaintea rumegătoarelor şi a Agenţiei, aşa cum o făcuse până atunci. Se întrebă dacă pruncul din pântecele ei va reuşi să vină pe lume în siguranţă şi ce se va întâmpla atunci. Ce va avea Ren de făcut pentru a-l proteja după aceea.

Îşi aminti cum se uita, calmă, cum îl făcuse să dea înapoi doar cu o privire, îşi aminti atitudinea ei, impresia de supravieţuitor pe care o degaja atunci când îl înfruntase, lângă turn. Îi picase o mână bună. Se gândi că ea ar putea avea mai multe şanse decât majoritatea semenilor ei masculi.

În general, era bucuros că nu va fi el cel trimis s-o doboare.

Într-un sertar de lângă chiuvetă găsi nişte pastile pe care le recunoscu – codeină asociată cu o doză mică de cafeină. Erau bune pentru coastele lui. Lăsă apa să curgă din robinetul acţionat cu infraroşii în bazinul larg şi puţin adânc, din marmură, aflat în faţa oglinzii, se săpuni şi începu să-

şi spele porcăria albă de pe faţă. Dură ceva.

După ce dădu la o parte grosul, îşi băgă capul sub robinet şi lăsă apa să-i curgă pe creştet şi pe ceafă. Luă unul dintre prosoapele pastelate ale Gretei Jurgens de pe raftul de lângă chiuvetă şi se şterse energic cu el, apoi se uită din nou în oglindă şi de data asta nu se mai sperie la fel de mult.

„Acum hai să vedem dacă îl poţi speria pe Ombekend?"

Zdrobi codeina în dinţi, înghiţi în sec de câteva ori, linse resturile lipite de dinţi şi se clăti cu o gură de apă de la robinet. Se mai uită o dată în oglindă, ca şi cum reflexia ar fi putut să-i dea vreun sfat util, apoi ridică din umeri şi stinse lumina.

Se duse la parter să aştepte.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Norton.

Carl trecu pe lângă el, ocolind masa în căutarea unghiurilor potrivite.

— Ba trebuie.

— Asta n-o s-o aducă înapoi.

Se pregăti pentru o lovitură lungă, cu un unghi strâns, către buzunarul lateral al mesei.

— Cred că ne-am certat deja pe tema asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă cert cu tine, Marsalis. Încerc să te fac să devii rezonabil, şi probabil să te împiedic să-ţi pierzi viaţa acolo. Uite, sâmbătă e înmormântarea lui Sevgi. Pot să te trec graniţa în Uniune şi să-ţi iau poliţia din cârcă cât timp e necesar. De ce nu vii?

— Pentru că, din câte îmi pot da seama, nici asta n-o s-o aducă înapoi.

Norton oftă.

— Nu asta ar fi vrut ea, Marsalis.

— Norton, tu n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar fi vrut Sevgi.

Execută lovitura, dar atinse bila prea uşor şi o urmări cum se izbeşte de margine, îndepărtându-se de buzunar.

— Şi nici eu.

— Atunci de ce te duci acolo?

— Pentru că cineva mi-a spus odată că dacă vrei să trăieşti cu ceea ce ai făcut trebuie să faci numai lucrurile cu care ai fi fericit să trăieşti. Iar eu nu pot trăi cu Sevgi moartă şi Ombekend umblând liber.

Carl se sprijini cu braţele depărtate pe marginea mesei şi arătă cu capul spre bilele împrăştiate pe catifea.

— E rândul tău, zise. Vezi ce poţi să scoţi din asta.

Capitolul 54

Calmantele îşi făcură rapid efectul, lăsându-l cu o uşoară greaţă şi cu o vagă senzaţie de bine de care s-ar fi putut lipsi. Patrulă prin spaţiul de la parter al cabanei, măsurând unghiurile de tragere şi gândindu-se fără chef la posibilităţile de apărare. Se jucă cu armele îngrămădite pe bar, dar nici acolo nu găsi nimic care să-l atragă. Ceva îl împiedica.

Găsi un loc unde putea să stea şi să se uite în lungul canionului şi la harababura munţilor printre care se întindea. Lumina soarelui cădea peste creste, făcând aerul luminos şi cumva ireal. Ca şi cum asta ar fi aşteptat tot timpul, Sevgi Ertekin pătrunse în gândurile lui.

Era acelaşi sentiment, senzaţia acută resimţită atunci când o atinsese, în timp ce privea luminile stingându-se pe dealurile din Marin County, şi din nou atunci când părăsise canioanele Manhattanului, trecând peste Queensboro Bridge. Aşteptă ca sentimentul să se scurgă prin el, ceea ce-i aduse un fior de înţelegere, gândul conştient prinzând din urmă nedefinitul, aşa cum el îl prinsese din urmă pe Gray. Poate era codeina, declanşând pe undeva o conexiune sinaptică, deschizând drumul revelaţiei. Sevgi *nu mai era,* creierul lui era programat să proceseze corect măcar asta. Dar nu şi ideea că era *moartă.* Pentru genele moştenite de la strămoşii săi din Africa Centrală, aşa ceva nu era de conceput. Oamenii nu încetează să existe, ei nu dispar pur şi simplu. „Când oamenii se duc înseamnă că sunt în altă parte, corect?“ insista o parte adânc îngropată a conştiinţei sale. „Sevgi nu mai e aici. Bine. Aşadar *unde* s-a dus, hai să aflăm asta, pentru că atunci ne putem duce *acolo* şi s-o *găsim,* să fim *împreună,* şi în cele din urmă *să scăpăm dracului de durerea asta.”*

Bun.

Dealurile pierzându-se în întuneric, dincolo de golf – crezi că ar putea fi pe acolo? Sau poate printre clădirile de oţel şi sticlă de pe cealaltă parte a podului? Sau, OK, poate şi în blestematul ăsta de canion, sau pe cealaltă parte a munţilor ălora de acolo. Poate că acolo e. Sus, dincolo de lumina ireală, în aerul rarefiat, aşteptându-te.

Pentru prima dată în viaţa lui înţelese de ce rumegătoarelor le era greu să nu creadă într-o viaţă de după, într-un *altundeva* unde te duci când ai plecat de aici.

Şi apoi, după ce îşi învinse propria programare, după ce se instală înţelegerea, sentimentul pe care reuşise să-l explice se topi şi nu-i lăsă în loc nimic decât durerea sfâşietoare din piept şi balsamul înţepător al urii.

Din senin, ca şi cum ar fi primit un răspuns, sosiră elicopterele.

Erau două aparate comerciale neidentificabile, coborând prin aerul sclipitor al canionului cu prudenţa stângace a unor ţânţari. Patrulară zgomotos înainte şi înapoi, cercetară un timp împrejurimile, cu palele elicelor scânteind în soare, apoi ocupară poziţii deasupra râului, de cealaltă parte a cabanei. Carl le urmări posac prin fereastra spartă. Cele două aparate aveau suficientă capacitate încât să transporte cel puţin o duzină de oameni. Rămase ascuns privirilor, lăsând cadavrele împrăştiate pe pământ împrejurul uşii cabanei să ilustreze tabloul pe care îl dorea. Elicopterele tremurară şi coborâră. În cele din urmă, Carl luă una dintre puştile de asalt Steyr şi trase o rafală scurtă prin fereastră pe undeva, prin direcţia lor. Răspunsul veni imediat – ambele aparate dădură înapoi şi zburară în josul râului, probabil în căutarea unui loc sigur unde să aterizeze.

Ştia că în acea direcţie cărarea îşi croia drum coborând spre apă, făcând să se ridice un alt perete de piatră pe latura dinspre coastă. Ar fi putut să se întoarcă pe acolo, urcând pe lângă râu, şi să rămână neobservaţi până la marginea terenului deschis din jurul cabanei, procedând la fel cum făcuse el în urmă cu câteva ore, când venea din direcţia opusă. Se încruntă puţin, potrivi cadrul pliabil al Steyrului pe umăr, privi prin cătare şi lansă o salvă de încercare către terenul deschis. Era aproape sigur că ar putea doborî pe oricine s-ar apropia de casă, înainte ca acesta să apuce să înainteze doi metri în spaţiul liber. Ei ar fi putut încerca un asalt masiv, dar era puţin probabil – nu ştiau câţi oameni se aflau în casă şi ce făcuseră cu Greta Jurgens, dacă era moartă sau în viaţă, în siguranţă în culcuşul ei sau târâtă în jos pe scări, gata să fie folosită precum o păpuşă de cârpă, drept scut.

Iar cabana punea o problemă dificil de rezolvat. Ferrer măcar atâta lucru spusese limpede. „Târfa are o adevărată fortăreaţă acolo. Chiar în blestemata de stâncă, n-ai cum să vii de sus, versanţii sunt netezi şi nu te poţi strecura. Vorbesc serios.” Se lăsase pe spate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi noi şi curaţi, zâmbind afectat şi încrezător acum, că făcuse târgul.

„Pe cine aşteaptă – o întreagă armată? Şi toate astea ca să poată *dormi?* Nu ştiu cum l-a apucat femeia asta pe Manco de coaie, dar trebuie să fie ceva tare important dacă l-a convins să facă atâtea. E regina felaţiilor sau ceva de genul ăsta?”

Ca şi Stephane Nevant înaintea lui, Suerte văzuse rezultatul şi trăsese rapid concluzia evidentă, dar greşită.

Ombekend rămânea în umbră. Dacă nu ştiai deja de existenţa lui, căutai o altă explicaţie, mai la îndemână.

Cum ar fi monştrii inumani, întorşi de pe Marte.

Ortiz cel dinamic construise întreaga acoperire. „Un monstru ne pândeşte! Toţi oamenii pe palisade, cu torţe!“ Să nu întrebi, niciodată să nu întrebi cine e în realitate în spatele tuturor acestor lucruri.

Un cap se iţi din direcţia râului. Carl îl lăsă să se uite bine în jur, apoi trase încă o rafală. Praf şi aşchii de piatră umplură aerul; capul se retrase rapid.

Situaţia le era clară.

— Marsalis?

Vocea lui Manco Bambaren. Carl se lipi cu spatele de rama ferestrei, rămânând în umbră, şi aruncă o privire împrejur. Razele piezişe de la începutul după-amiezii inundau canionul. Dacă te ghemuiai şi priveai în sus, puteai vedea lumina căzând din plin peste marginea lui, şi dedesubt o penumbră albastră şi calmă acolo unde porţiunile mai înalte ale peretelui văii aruncau umbre. Era foarte linişte acum, că elicopterele plecaseră – se auzea ţârâitul greierilor şi bâzâitul muştelor pe cadavrele de afară.

— Omule negru, tu eşti?

— Ai ghicit corect, strigă el drept răspuns, refuzând spaniola lui Bambaren în favoarea limbii quechua. Ce vrei?

O scurtă ezitare. Carl se întrebă dacă era posibil ca Ombekend să nu poată urmări o conversaţie în quechua – nu avea nicio garanţie că o învăţase în timpul îndelungat pe care îl petrecuse ascuns pe *altiplano*. S-ar fi descurcat destul de uşor cu spaniola şi engleza. Şi aidoma acelui *pistaco* – animalul de casă al lui Bambaren – nu era nevoit să se amestece cu localnicii.

Izolarea obişnuită a unui treisprezece ar fi mers la fix.

Oricum, Bambaren rămase la spaniolă.

— De fapt, e vorba despre ce vrei tu, Marsalis. Putem sta de vorbă?

— Bineînţeles. Intră.

— Garantezi că nu mă împuşti înainte să auzi ce am de spus?

Carl râni.

— Nu ştiu, tu o să crezi pe cuvânt un ciudat?

— Da.

— Atunci vino aici. Fără arme, fără armură, cu mâinile la vedere.

Carl făcu o pauză.

— A, şi adu-l şi pe fratele tău cu tine.

O tăcere lungă, lungă. Greierii ţârâiau în aerul încins de afară.

— Ce s-a întâmplat, Manco? Nu te-ai uitat la ştiri? S-a dus totul dracului, nu ştiai? Ortiz e mort, COLIN face curăţenie. Ştim totul despre Ombekend. Aşa că hai să vă văd pe amândoi.

Trecură câteva minute, apoi două siluete ieşiră de la adăpost, apărând pe cărare şi îndreptându-se hotărât către cabană, cu mâinile împreunate deasupra capului. Carl îi urmări pe deasupra ţevii Steyrului. Ombekend ţinea un braţ mai în jos, ca şi cum l-ar fi durut. Carl îşi aduse aminte de Sevgi, în barul din Bayview.

„L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm!"

„Mda, suntem nişte ticăloşi duri!"

Ţinti spre faţa lui Ombekend şi îşi mişcă degetul de câteva ori, crescând tensiunea. Apoi renunţă şi puse arma alături, nerăbdător. Alese din grămada de pe podea un pistol, tot un Glock, îi verifică încărcătura şi îi ridică piedica. Când Bambaren şi Ombekend ajunseră la uşă, se dădu înapoi, atent la posibilele unghiuri de tragere prin fereastră, şi le făcu semn cu pistolul.

— Intraţi.

Ombekend îl fixă cu privirea şi se răsti în engleză:

— Ea unde e, Marsalis?

— Nu te grăbi aşa. Daţi-vă înapoi până la masa din firidă, amândoi. Mâinile mereu pe cap. N-o să mă încurc cu mângâieri, aşa că dacă vreunul dintre voi mişcă vreo mână şi şi-o apropie de corp fără permisiunea mea, o să presupun ce e mai rău şi o să vă omor. Aţi înţeles?

Bambaren se răsuci uşor înainte şi înapoi, cercetând cu privirea spaţiul deschis din interiorul cabanei. Făcu ochii mari când înţelese.

— Ai venit aici singur?

— Duceţi-vă la masă. Aşezaţi-vă pe cele două scaune pe care le-am tras. Ţineţi mâinile pe cap până vă aşezaţi, după care le puneţi pe masă, în faţa voastră. Fără mişcări bruşte. Mişcările bruşte vă omoară.

Închise uşa, aşteptând până când mecanismul de închidere se blocă.

— Marsalis, am cincisprezece oameni afară.

Bambaren vorbea încet şi nepăsător în timp ce se îndrepta spre masă. Trecuse şi el pe engleză.

— Eşti încercuit. Hai să vorbim despre asta.

— O să vorbim şi despre asta. Dar atunci când o să fiţi aşezaţi. Mâinile la vedere, apoi întinse pe masă în faţa voastră.

Se aşezară, stânjeniţi de faptul că trebuiau să stea cu mâinile ridicate. Bambaren ocupă scaunul din capul mesei, Ombekend se aşeză alături. Interiorul cabanei mergea atât de adânc înăuntrul stâncii şi era atât de frig şi întuneric, încât cei doi păreau să ia parte la o adunare spiritistă obscură, stând cu spinările ţepene pe scaune, cu palmele lipite pe tăblia de lemn şi chipurile încordate. Carl îşi trase un scaun în faţa lui

Ombekend şi se aşeză pe el, departe de marginea mesei. Îşi puse Glockul în echilibru pe genunchi.

— Şi acum? întrebă liniştit celălalt treisprezece.

— Acum să vorbim despre motivul care m-ar determina să nu vă ucid pe amândoi. Vreo idee?

— Atât de nerăbdător eşti să mori, omule negru? întrebă Bambaren.

Carl îi adresă un zâmbet uşor.

— Ei bine, cincisprezece la unu înseamnă şanse slabe, e adevărat. Şi totuşi, nici opt la unu nu suna bine, dar toţi sunt acolo, afară, pradă muştelor.

— N-ai învăţat nimic?

Ombekend se uita la el cu acelaşi dispreţ etalat în barul din Bayview.

— Ai rămas tot soldat pentru rumegătoare?

Bambaren încremeni. Carl reuşi să schiţeze un mic zâmbet.

— Fii, te rog, atent în apropierea cui rosteşti acest cuvânt, frate. Nu e vina lui Manco dacă el nu a primit un sistem limbic îmbunătăţit şi o zonă treisprezece întărită din materialul brut al Isabelei.

Ombekend abia dacă îi aruncă o privire fugară lui Bambaren.

— Nu vorbesc despre Manco, iar el ştie asta. Vorbesc despre oamenii de la ONU cărora tu ţi-ai vândut sufletul.

— Nu pentru ei sunt aici.

Ochii lui Ombekend se îngustară.

— Atunci de ce ai venit?

— Pentru că mi-ai omorât un prieten.

— Dacă ai prieteni, argatule, eu nu-i cunosc. Pe cine am omorât?

— Ai împuşcat o femeie pe nume Sevgi Ertekin, ofiţer de poliţie, când te-a vânat pe străzile din Bayview. Ai împuşcat-o cu un pistol Haag şi a murit.

— I-o trăgeai?

— Da, ne-o trăgeam. La fel ca în cazul tău şi-al lui Jurgens.

Faţa lui Ombekend se albi când înţelese implicaţia. Îşi drese glasul.

— A fost un schimb de focuri, zise încet. Nu era ceva personal. Şi tu ai fi făcut la fel, în locul meu.

Carl se gândi la tabăra Garrod Horkan şi la Gaby. La gloanţele Haag doborând-o.

— Nu asta e problema.

— Atunci care e?

Carl îl fixă pe celălalt treisprezece.

— Plata.

— Ascultă, Marsalis, zise Manco Bambaren înţelegând greşit ceea ce auzise. Indiferent de ce crezi că îţi suntem datori, putem ajunge la o

înţelegere.

— Taci, Manco.

Tayta se uită la Ombekend ca şi cum treisprezecele l-ar fi pălmuit. Ombekend îl ignoră, poate nici măcar nu observase. Nu-şi luă ochii de la faţa lui Carl.

— Vrei să răscumpăr viaţa Gretei cu a mea?

— De ce nu? E acelaşi târg pe care i l-ai oferit lui Toni Montes în Freeport, nu-i aşa? Viaţa ei pentru a copiilor.

Ombekend privi în jos la mâinile lui.

— Dacă ai şti ce a făcut Toni Montes cu viaţa ei înainte de a căpăta numele ăsta, ce a făcut cu alţi copii înainte de a-i avea pe ai ei, poate nu m-ai judeca atât de aspru.

— Nu te judec deloc. Doar că te vreau mort.

— Dacă îl omori pe el, negrule, va trebui să mă omori şi pe mine.

În tonul lui Bambaren era o hotărâre calmă.

— Şi apoi oamenii mei o să te facă bucăţi ca pe un câine turbat, adăugă.

Carl îi aruncă o privire. Zâmbi şi clătină puţin din cap.

— Chiar te bucuri să ai din nou un frate mai mic, nu-i aşa, Manco? Ei bine, presupun că nu te pot învinovăţi. Dar vrei să ştii ceva despre fratele ăsta al tău? întrebă, cu o mişcare a capului spre Ombekend. Fratele ăsta al tău mai are un geamăn. De fapt, ai avut doi fraţi mai mici datorită tentativelor mai degrabă disperate ale mamei tale de a se păstra la suprafaţă în noul vis corporatist din Peru. Pe celălalt îl chema Allen Merrin. Din nefericire, e mort. Vrei să ştii de ce?

Bambaren privi de la unul la altul.

— A murit pentru că l-ai ucis tu, Marsalis, spuse nepăsător Ombekend. Eu aşa am auzit.

— A murit pentru că fratele său geamăn, Ombekend aici de faţă, l-a adus înapoi de pe Marte ca să-i furnizeze un set de gene de sacrificiu. L-a vândut oamenilor pentru care lucra. L-a folosit ca să explice…

— Dar l-ai ucis tu, nu-i aşa?

Tayta îl fixa pe Ombekend.

— Ce înseamnă asta? Despre ce vorbeşte?

— Nimic important.

— *Nu* îmi spune mie că nu e important, Ombee.

Glasul lui Bambaren începea să sune gâtuit. Avea aceeaşi expresie pe care Carl o văzuse pe chipul lui când Ombekend folosise cuvântul „rumegătoare”.

— *Despre ce vorbeşte?*

— Vorbesc despre celălalt fiu modificat genetic al Isabelei.

Carl îşi ţinea în continuare pistolul îndreptat în direcţia lui Ombekend.

— Ovulul vândut de mama ta acelor *gringos* s-a divizat după câteva zile, Manco, iar Proiectul Lawman s-a ales cu două variante treisprezece identice, la preţul uneia. Asta este foarte util atunci când vine vorba de urmele genetice rămase la locul unei crime. În timp ce fratele tău, aici de faţă, îşi măcelărea colegii incomozi din trecut, a aranjat, de asemenea, ca fratele lui geamăn să suporte consecinţele.

— Nu-l asculta, Manco. E…

— Minte?

Expresia de pe faţa lui *tayta* arăta că întrebarea era retorică. Vocea îi coborâse aproape la o şoaptă.

— Ai făcut asta? Te-ai folosit de cei de acelaşi sânge ca să-ţi acoperi urmele?

— Manco, nu prea am avut de ales. Ţi-am explicat în ce situaţie m-a pus Ortiz, ţi-am explicat ce pericol…

— Nu mi-ai explicat şi asta!

Acum Bambaren tremura, continuând să-l fixeze pe treisprezecele cu care avea gene comune. Faţa i se contorsionase de furie reţinută.

— Un frate? întrebă răguşit. Un frate geamăn? Ţi-ai *vândut* fratele geamăn? După ce ai venit la mine şi ţi-am oferit…

— Nu e *important,* Manco. Nu l-am cunoscut niciodată, nici măcar nu ne-am întâlnit…

— *Era sângele tău!*

Manco dădu să se ridice. Carl îşi mişcă Glockul, iar el se aşeză la loc, de parcă ar fi fost pe arcuri.

— Avea sângele *mamei* tale! Ţi-am spus când ai venit la mine, *sângele e totul.* Corporaţiile ne-au furat sufletele, au distrus legăturile care ne făceau puternici, ne-au transformat în străini nediferenţiaţi care îşi trăiesc vieţile singuri, în cutii de polimeri. *Familia e tot ce avem.*

— Nu şi dacă eşti treisprezece, spuse Carl sumbru.

Urmă o lungă pauză.

— Manco, ascultă-mă, zise Ombekend. Am făcut asta ca să protejez…

— I-ai spus măcar mamei?

Chipul lui Manco devenise rece şi dur, ca pietrele de la Sacsayhuaman, iar vocea i se liniştise ca o pală de vânt.

— I-ai spus vreodată Isabelei că mai are un fiu pe undeva?

Ombekend nu se mai putut abţine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Manco, *nu avea niciun rost!*

— Nu?

— Nu. *El era pe Marte!*

Liniştea năvăli în urma cuvintelor ca un val, ca o răsuflare stingând flacăra unei lumânări. Stătură tăcuţi în lumina slabă.

— Presupun că ai vrea să ştii cum a fost convins celălalt frate al tău să se întoarcă acasă de pe Marte, nu-i aşa, Manco?

Ombekend se încordă.

— Te previn, Marsalis, zise cu glas scrâşnit.

— Nici măcar să nu te gândeşti, îi zise Carl. Te omor înainte să-ţi ridici curul de pe scaun.

Se întoarse uşor spre Bambaren. Păstră Glockul îndreptat spre treisprezece. *Tayta* îi întoarse privirea.

— Ştii, Manco, fratele tău surpriză, aici de faţă, a făcut un târg pe Marte. Presupun că n-ai ştiut despre asta?

— N-a fost un târg, mârâi Ombekend. A fost o strategie, o diversiune.

— Mă rog, a organizat o diversiune, în numele tău. Celălalt frate al tău trebuia să se întoarcă în calitate de asasin pentru ramurile marţiene. O poveste despre curăţarea unor *familias* din Lima drept răzbunare, pentru a stinge întreaga *afrenta Marciana,* ca să puteţi face din nou afaceri cu Marte. E destul de corect, Ombekend?

— Ai făcut asta? şopti Manco Bambaren. Chiar şi asta?

— Haide, Manco, doar am discutat destul de des problema, zise Ombekend, gesticulând nerăbdător. Oricum nu era pe bune, dar…

— Te-ai folosit de numele meu?

— Prin asociere, da. Marsalis, nemernicule, ascultă-mă…

Bambaren se repezi peste masă la Ombekend. Treisprezecele sări din reflex, evitându-l. Carl ridică Glockul.

— Domnilor, rosti ameninţător.

Bambaren păru să nu audă. Se sprijini cu braţele pe masă, privind fix în jos la faţa omului pe care îl transformase în fratele său. Mânia îi scoase accentul la iveală, deformând engleza pe care o folosea.

— Te-ai folosit de numele meu?

— Stai jos, Manco, îi zise Carl. Nu-ţi mai spun încă o dată.

Dar şeful de *familia* nu se aşeză. În schimb, se întoarse ostentativ cu faţa la Carl şi la Glock. Inspiră adânc.

— Aş vrea să plec acum, rosti ţeapăn. Problema asta nu mă mai interesează. Îmi retrag protecţia pe care i-am oferit-o Gretei Jurgens.

— Of, Manco, la dracu', nu *poţi*…

— *Nu-mi* spune mie ce pot să fac, ciudatule.

Manco se îndepărtă de masă, împingând cu mâinile în ea. Se uită la Carl.

— Ei bine? Afacerea ta e încheiată, omule negru?

— Sigur.

Carl nu se aşteptase să meargă chiar atât de bine, dar nu voia să piardă avantajul obţinut pe neaşteptate.

— Du-te la uşă, cu mâinile pe cap. Ieşi şi închide uşa în spatele tău. Şi ar fi bine să aud elicopterele alea plecând în mai puţin de zece minute.

— Nu face asta, zise Ombekend gâtuit. Sunt fratele tău, Manco. De paisprezece ani sunt fratele tău.

— Nu.

Vocea lui Bambaren era acum rece ca frigul venind dinspre stânca alcovului.

— Tu nu eşti fratele meu, tu eşti o greşeală. Greşeala mea, greşeala mamei mele şi a acelor *gringos* fără suflete. Tu eşti un *lucru* ciudat, un lucru care s-a strecurat în *familia* mea şi s-a folosit de mine, un lucru care a tăiat carnea vie de pe oasele mele şi s-a hrănit cu ea. Ar fi trebuit să ascult de ceilalţi atunci când ai venit.

— Şi tu te-ai folosit de mine, ticălosule!

— Da. Te-am folosit drept ceea ce eşti, spuse Bambaren, scuipând pe masă în faţa treisprezecelui. *Ciudatule! Pistaco! Nu însemni nimic pentru mine!*

Ombekend se holbă la scuipat. Apoi, brusc, se sculă în picioare.

— Ajunge, Ombekend, zise Carl, lovind cu palma în tăblia mesei şi făcând semn cu Glockul. Stai dracului jos.

Un zâmbet posac se imprimase pe buzele lui Ombekend.

— Nu cred.

Carl sări fulgerător în picioare. Scaunul se răsturnă în spatele lui, iar Glockul se înălţă la nivelul feţei lui Ombekend.

— Am spus…

Şi-atunci Bambaren se repezi la el ca un câine de luptă.

N-a ştiut niciodată de ce sărise *tayta.* Poate că era furie, furia faţă de Ombekend, dar revărsată asupra tuturor variantelor treisprezece, a variantelor în general sau poate asupra oricui se afla la îndemână. Poate era furia în faţa neputinţei cu care nu era obişnuit: să stea la o masă, sub ameninţarea pistolului unui alt bărbat. Sau poate – ura chiar şi gândul ăsta – nu era furie deloc, iar cei doi, Bambaren şi Ombekend, cei doi fraţi atât de diferiţi, în final îl jucaseră pe Carl pe degete, improvizaseră, se folosiseră de tactică şi funcţionase.

Bambaren lovi Glockul cu palma, împingându-l mult într-o parte, şi ocoli capătul mesei, urlând.

Pistolul se declanşă, o dată, într-o direcţie inutilă. Carl se răsuci, folosindu-se de inerţia celuilalt, şi îl aruncă peste coapsa lui. Cea mai mare parte a gândurilor lui încă se îndreptau spre încercarea de a afla unde se dusese Ombekend. Bambaren se agăţă de el cu sălbăticia

bătăuşului de pe stradă, degetele căutându-i ochii, genunchiul testiculele. Carl lăsă pistolul să cadă. Se prăbuşiră amândoi, fiecare zbătându-se să ajungă deasupra.

Tanindo şi meshul câştigară. Bambaren se baza pe o străveche înţelepciune cizelată pe stradă, dar aceasta era tocită de vârstă şi de anii în care ocupase o anumită poziţie socială. Carl se dezlănţui, primi pumnii în protecţia de weblar a jachetei, scrâşnind din dinţi atunci când durerea izbucni din coastele fisurate, prin vălul de codeină. Lăsă să-i scape un mârâit, îl izbi cu un genunchi între picioare, apoi zdrobi cu cotul faţa lui *tayta*. Celălalt bărbat îi dădu drumul. Carl îi înfipse degetele sub bărbie. Bambaren se sufocă şi…

În spatele lui, sunetul de curând devenit familiar al puştii de asalt Steyr erupse prin încăpere.

O rafală scurtă, controlată.

Se descotorosi de Bambaren, rostogolindu-se la adăpostul mesei şi al scaunelor din jurul ei. *Tayta* strigă ceva, apoi o altă scurtă furtună de foc automat se împrăştie pe deasupra lor, iar strigătul fu sufocat.

Tăblia mesei se rupsese în aşchii, gloanţele puştii de asalt trecând prin ea ca printr-un carton. Auzi impactul pe piatra din spate. Îl lovi ceva în spate – „Ricoşeul“, constată în treacăt.

„Glockul, blestematul de Glock…“

…dispăruse. Din poziţia lui, de pe podea, văzu picioarele lui Ombekend înaintând, prudent, cu genunchii îndoiţi, căutând un unghi bun de tragere. Făcu singurul lucru care-i mai rămăsese, sări în picioare cu o viteză alimentată de mesh şi de forţa mâniei, apucă masa ciobită de două picioare şi o răsturnă, folosind-o ca pe un scut.

Ombekend mai trase o rafală, masa se răsturnă ca o carte de joc aruncată, imposibil de lent, iar el se feri într-o parte. Steyrul trosni: loviturile îl nimeriră, geaca antiglonţ se strânse şi se încălzi ca să-şi îndeplinească menirea, împuşcăturile îl răsuciră şi îl aruncară pe spate, izbindu-l de peretele nişei…

Şi focul se opri.

Era aproape comic. Ombekend stătea cu arma dintr-odată tăcută în mâini. Clinchetul slab al alarmei care avertiza că se terminase încărcătura răsuna în tăcere, ca un robinet picurând. Privirea i se mută de la faţa lui Carl la Steyr şi văzu luminiţa roşie clipind. Nu avusese timp să verifice încărcătura, probabil că apucase prima armă mai ca lumea pe care o zărise în grămadă şi se alesese cu una aproape complet descărcată.

Carl se desprinse de perete, răcnind.

Ombekend aruncă Steyrul gol spre el. Îl devie. Celălalt treisprezece

încercă să-l înşface, dar Carl lovi cu pumnul şi împiedică tentativa, împingându-l pe Ombekend înapoi prin cameră, într-o succesiune de lovituri stil *tanindo*. Treisprezecele para şi se apăra, lansând contralovituri, însă Carl observa mereu, din felul în care se mişca bărbatul, răul pe care îl făcuseră gloanţele lui Sevgi. Simţi un rânjet dezgolindu-i buzele, o satisfacţie sălbatică, anticiparea răului în adâncul inimii. Îl blocă, îi distruse apărarea, lansă un atac înalt şi îl izbi pe Ombekend în falcă. Celălalt treisprezece se clătină, ajungând cu spatele aproape proptit de fereastra spartă. Sânge şi lumină translucidă în spate – Carl prinse imaginea cu coada ochiului: pete de un roşu mat pe muchia zimţată a sticlei rămase, sclipirea razelor soarelui pe dinţii de fierăstrău. Se apropie din nou de Ombekend…

Dincolo de fereastră se afla o formă ghemuită.

Carl avu timp să înregistreze expresia şocată, înspăimântată, pistolul ridicat. Atacul deja pornise, nu mai putu face altceva decât să se dea de-a rostogolul, împleticindu-se prin cameră în încercarea de a nu intra în bătaia focului. Pistolul se descărcă, cioburi proaspete de sticlă zburară din fereastra distrusă, iar Ombekend urlă.

Carl se izbi de masă, trânti armele grămadă, pe jos, şi se aruncă la podea. Apucă ceva la întâmplare şi se pomeni cu o altă puşcă de asalt în mână, o roti – *cu piedica ridicată* – şi trase exact în clipa în care uşa se deschidea fulgerător spre interior.

Acolo se aflau doi dintre oamenii lui Bambaren. Sparseră încuietoarea şi năvăliră înăuntru, unul în picioare, unul ghemuit. Carl stătea pe podea, cu spatele la masă, în cu totul alt loc decât s-ar fi aşteptat ei.

Apăsă pe trăgaciul Steyrului şi trase o rafală. Focul îi aruncă pe spate pe ambii bărbaţi, cu mâinile şi picioarele fluturând ca şi cum ar fi încercat să se apere de gloanţe. Unul dintre ei zbură prin uşă şi ateriză afară, într-un nor de praf; celălalt îşi agăţă o gleznă de prag şi căzu grămadă acolo. Carl se ridică din nou în picioare, se retrase la adăpostul ramei ferestrei, apoi se învârti şi dădu trupul la o parte din calea lui.

Împuşcături sporadice de la distanţă. Niciun alt cadavru. În liniştea subită, Steyrul ţiui insistent, cerând muniţie. Fostul proprietar al armei avea magazii duble, lipite două câte două şi puse invers. Carl deblocă arma, răsuci capetele şi puse noua magazie la locul ei.

De undeva, de pe jos, Ombekend gemu.

Carl se uită afară şi văzu câteva siluete ghemuite pe cărare, grăbindu-se să se furişeze înapoi spre adăpost.

Le alungă cu o rafală scurtă a Steyrului, inspiră adânc, se întoarse la uşă şi împinse cadavrul din prag cu bocancul, ca să poată închide uşa. La jumătatea mişcării îşi dădu seama că omul încă mai trăia, respirând

superficial şi repede, cu ochii închişi. Carl îl împuşcă în cap cu Steyrui, se descotorosi de rămăşiţe şi închise uşa. Apoi târî un fotoliu pe podea şi îl fixă sub clanţă. În timp ce făcea toate astea, fu vag conştient de durere – se opri şi se uită în jos, observând nodurile lucioase din locurile în care weblarul modificat genetic oprise gloanţele şi se topise în jurul lor. Dar sângele picura pe sub marginea de jos al echipamentului. O ridică şi descoperi o gaură urâtă în carne, deasupra şoldului.

Un foc de armă pieziş, tras de cineva în ultimul minut şi jumătate, atunci când sărise, se răsucise sau căzuse undeva. Putea să fi fost Ombekend sau indivizii din uşă, poate chiar un glonţ rătăcit de afară.

Odată cu imaginea năvăli şi durerea. Se lăsă pe braţul fotoliului cu care blocase uşa.

— Ce ironia dracului, zise tuşind cu sânge Ombekend, de jos, de pe podea. Eram atât de aproape să te omor şi, în schimb, una dintre gorilele lui Manco mă nimereşte pe mine.

Carl îi aruncă o privire obosită.

— Nu erai deloc aproape.

— Da? Mă rog, du-te dracului.

Ombekend se săltă puţin.

— *Manco!*

Din partea opusă a camerei, Carl urmări curios faţa celuilalt treisprezece. Trăsăturile lui Ombekend se contorsionară de efort când încercă să se ridice în şezut. Avea pieptul inundat de sânge de la o rafală de pistol. Gemu printre dinţii strânşi, împinse cu ambele mâini, dar nu reuşi. Căzu la loc.

— Mă duc să mă uit, îi spuse Carl.

Manco Bambaren zăcea întins pe spate, într-o baltă cu propriul sânge, privind în gol spre tavan. Părea să fi fost o moarte instantanee – probabil împuşcăturile lui Ombekend îl nimeriseră în piept când încerca să se ridice. Carl privi o clipă în jos la şeful *familiei*, apoi se întoarse.

— E mort, zise Ombekend; sângele din gât îi făcea vocea profundă şi neclară. Aşa e?

— Da, e mort. Frumoasă lovitură.

Un râs bolborosit.

— Te voiam pe tine.

— Da? Străduieşte-te mai mult data viitoare.

Carl simţi cum se răspândeşte o căldură umedă, privi în jos, pe picior şi văzu sângele îmbibându-i materialul pantalonilor în dreptul taliei şi pe coapsă. În ciuda calmantelor, pieptul îl durea ca şi cum ar fi fost strivit într-o menghină. Se întrebă dacă weblarul cedase, dacă îl mai străpunsese ceva şi în altă parte – se putea întâmpla în cazul

impacturilor multiple în aceeaşi zonă, mai văzuse. Sau poate cineva de afară, vreun nenorocit de iubitor de arme, avea muniţie care să străpungă armurile şi îi plăcea să se laude cu ea. Destulă forţă ca să doboare un negru drogat cu cocaină, ca în cărţile de istorie ale lui Rovayo; destulă forţă ca să doboare un treisprezece. Forţa care să oprească fiara din drumul ei.

— Aha. Deci n-a fost chiar degeaba.

Ombekend văzuse şi el sângele.

Carl se lăsă pe podea, se sprijini de fotoliul cu care blocase uşa şi strânse picioarele, ridicându-şi genunchii. Îşi sprijini Steyrul de picioare şi verifică încărcătura. Lumina filtrată a soarelui cădea pe lângă el, la o jumătate de metru de umărul lui, şi îl făcea să tremure fără motiv în umbra contrastantă.

— Câţi sunt, de fapt, afară? îl întrebă pe Ombekend.

Din partea opusă a micului spaţiu pavat cu dale de piatră, celălalt treisprezece întoarse capul şi rânji. Avea dinţii pătaţi cu sânge.

— Mai mulţi decât eşti tu în stare să dobori, aş zice. Spune-mi ceva, Marsalis, spuse înghiţind cu greu. Spune-mi adevărul. Nu i-ai făcut niciun rău Gretei, nu-i aşa?

Carl îl privi un timp.

— Nu, zise în cele din urmă. E bine, doarme. Nu pentru ea am venit aici.

— Asta-i bine.

Un spasm de durere traversă faţa lui Ombekend.

— Ai venit pentru mine, nu? Îmi pare rău că s-a încheiat cu remiză, frate.

— Nu-s fratele tău, la dracu'.

Tăcere, în afară de sunetul umed al respiraţiei hârâite a lui Ombekend. Ceva se întâmplase cu unghiul sub care cădea lumina de afară. Carl şi Ombekend se aflau amândoi în nişte pete de umbră, dar între ei lumina puternică a soarelui atingea dalele închise la culoare şi părea să se ridice arzând dinăuntrul lor, într-un nor tulbure de praf. Carl se întinse cu greu şi-şi cufundă mâna în lumină, frecându-şi vârfurile degetelor de căldura pietrei.

Categoric, sângele picura undeva în interiorul gecii de weblar strânse pe corp. Înclină capul pe spate şi oftă.

Aşa deci.

Se întrebă, dintr-odată, cum avea să sune trupa *Graşii sunt mai greu de răpit* atunci când va urca pe scena Mars Memorial Hall din Blythe, săptămâna viitoare. Dacă vor fi buni de ceva.

— Cincisprezece.

Privi spre Ombekend.

— Ce?

— Cincisprezece oameni. Manco a spus adevărul. Plus doi piloţi, dar ei nu contează ca oameni înarmaţi.

— Cincisprezece, hm?

— Da. Dar tocmai ai terminat doi la uşă, nu-i aşa?

— Trei.

Carl înălţă sprâncenele, uitându-se către balustrada de la etaj. I se păru pentru o clipă că o vede sprijinindu-se acolo pe Elena Aguirre, privind.

— Inclusiv pe tipul care te-a nimerit pe tine. Rămân doisprezece. Ce şanse le dai?

Ombekend tuşi din nou când încercă să râdă, scuipând şi ceva sânge.

— Destul de slabe. De fapt, după standardele bandelor, sunt buni. Dar împotriva antrenamentului de la Osprey? Împotriva unui treisprezece? O duzină de rumegătoare care se scapă pe ele de frică? Nu-i un meci cinstit.

Carl făcu o grimasă.

— Tu vrei să mă scoţi de aici şi să te las singur cu Greta, nu?

— Nuu, mai stai puţin. Avem timp să vorbim.

Carl îi aruncă o privire bizară celuilalt treisprezece.

— Avem ceva de vorbit?

— Sigur că da.

Ombekend îi susţinu privirea pentru o secundă, apoi capul i se rostogoli la loc, cu ochii în tavan. Oftă, bolborosind cu sânge.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa? Nici măcar acum, când noi doi suntem aici, iar toţi ceilalţi afară. Tot nu pricepi.

— Ce să pricep?

— Ce suntem noi.

Înghiţi greu şi glasul lui pierdu ceva din sonoritatea hidraulică, ca de conductă.

— Vezi tu, nenorocitele de rumegătoare, tot bat toba despre egalitate, democraţie, libertatea de exprimare. Dar în final, la ce se rezumă asta? Ortiz. Norton. Roth. Femei şi bărbaţi vicleni, avizi de putere, zâmbind pentru alegători – abordarea obişnuită şi aceleaşi vechi ţeluri pe care le aveau de la început, de când ne-au exterminat. Fiecare împuţită de rumegătoare se aliniază la căcatul ăsta.

Cuvintele îi ieşeau printre gâfâituri înecate. Carl dădu din cap şi fixă suprafaţa gri-mat a armei din mâinile lui.

— Dar noi nu, aşa-i?

— Al dracului de corect, noi nu.

Ombekend tuşi în convulsii. Carl văzu stropii de sânge în lumina razelor de soare care cădeau lângă locul unde zăcea celălalt treisprezece. Aşteptă să-i treacă accesul şi să-şi recapete răsuflarea.

— La dracu, noi nu. Ştii cum obţii un om contemporan dintr-un treisprezece? Îl domesticeşti. Acelaşi lucru l-au făcut cu lupii ca să-i transforme în câini. Acelaşi lucru l-au făcut cu vulpile de Ia fermele din Siberia în anii 1900. Selectezi *îmblânzirea,* Marsalis. Lipsa de agresiune, *maleabilitatea.* Şi ştii cum reuşeşti asta?

Carl nu spuse nimic. Mai citise aşa ceva, cu mult timp în urmă. În acea lungă perioadă de la începutul anilor ’90, când Osprey era pus Ia naftalină şi toţi stăteau şi aşteptau să vadă ce avea să însemne Jacobsen pentru ei. Citise, dar lăsase să treacă totul peste el atunci, iar acum nu-şi amintea prea multe. Însă îşi amintea că discutase cu Sutherland despre originile mitologiei, îşi amintea cum bărbatul masiv alungase subiectul cu un mormăit. „Trebuie să trăieşti aici şi acum, beţivane”, tuna el. „Acum eşti pe Marte”.

Dar îl lăsă pe Ombekend să spună ce avea de spus.

— Îţi spun eu cum obţii asta, gâfâi treisprezecele aflat pe moarte. Cum obţii un om modern. Iei indivizi imaturi, indivizi care au caracteristici de căţeluş. Zona treisprezece, omule. E una dintre ultimele porţiuni care se dezvoltă în creierul uman, stadiul final al maturităţii umane. Porţiunea care a fost înlăturată prin selecţie acum douăzeci de mii de ani pentru că era prea periculoasă pentru planurile lor blestemate de cultivare a pământului. Nu noi suntem variante, Marsalis – noi suntem ultimii oameni adevăraţi. Rumegătoarele sunt ciudaţii.

Tuşi iar, şi vocea îi deveni superficială şi bolborosită.

— Oamenii moderni provin din separarea adolescenţilor infantilizaţi. Oare e de mirare că fac tot ce li se spune?

— Mda, şi noi facem la fel, zise Carl posomorât. Aminteşte-ţi.

— Au încercat să ne stăpânească.

Ombekend se întoarse pe o parte, privind disperat spre Carl. Scuipă iarăşi sânge şi tuşi mai multă vreme.

— Dar noi o să învingem. O s-o facem, la dracu’, suntem *programaţi* să învingem. Noi suntem ultima lor speranţă, Marsalis. Noi o să-i salvăm de Ortizi, de Nortoni, de Rothi. Noi suntem singurul lucru care îi sperie pe oamenii ăştia, pentru că noi *nu ne supunem*, noi nu rămânem infantili ca să ieşim frumos la joacă în împuţita lor de lume din plastic.

— Dacă zici tu.

Carl privea înaintarea razelor soarelui peste dale. Păreau să se îndrepte către Ombekend, ca marginea unui foc pe o bucată de hârtie aprinsă.

— Da, aşa zic eu.

Celălalt treisprezece rânji vag în lumină şi capul îi căzu. Mişcă o mână, apăsând-o pe dala atinsă de soare şi încercând să împingă. Însă mâna alunecă; braţul era slab.

— Noi suntem lunga cale de întoarcere la egalitarismul vânătorilor-culegători, Marsalis. O să le arătăm dobitocilor ăstora ce înseamnă *cu adevărat* libertatea.

— Tu nu, remarcă Marsalis.

Buzele se contorsionară, dezvelind dinţii însângeraţi.

— Eu nu, dar tu poţi.

— Sunt rănit, Ombekend. Afară sunt doisprezece oameni.

— Hei, tu eşti câştigătorul loteriei, zise Ombekend deja horcăind. Nu-mi spune că nu te simţi norocos.

— Am trişat la loterie. Am trucat-o.

…Râsul, ca nişte mâini micuţe bătând ritmul într-o tobă unsuroasă de tinichea, undeva departe, departe.

— Poftim. Asta-i o adevărată trăsătură de treisprezece, frate. Nu joci jocurile lor stupide, găseşti în schimb o cale să le-o tragi. Marsalis, asta e. O să te descurci bine acolo, afară.

Se rostogoli din nou pe spate. Fixă tavanul. Marginea târâtoare a zonei luminate de soare ajunse la el şi-i linse mâna.

— O să le arăţi tu, bolborosi.

Soarele continuă să se târască. Începu să-i acopere trupul cu aceeaşi strălucire arzătoare, prăfoasă. El nu mai vorbi.

Afară, Carl îi putea auzi pe oamenii lui Bambaren discutând. Încurajându-se reciproc.

„O să ne întâlnim în grădină, presupun.”

Era aproape ca şi când ea ar fi fost acolo, şoptindu-i în ureche. Sau poate era iarăşi Elena Aguirre. Îşi aminti cum îi strânsese mâna în spital – uscăciunea şi lipsa ei de greutate. Cum îi spusese: „Toată lumina soarelui printre copaci…”

Scoase încărcătorul plin al Steyrului şi privi strălucirea blândă a primului cartuş. Îl introduse la loc în armă.

„O să vin şi eu, Sevgi. Te ajung din urmă!”

„Toţi o să venim.“

Respiraţia lui Ombekend se oprise. Lumina soarelui îl acoperea. În umbra din partea lui de fereastră, Carl se cutremură. I se părea că aude mişcări furişate undeva, afară.

Oftă şi se sculă în picioare. Îi fu mai greu decât se aşteptase. Se duse până la armele care căzuseră de pe bar, luă un Glock şi-l puse la curea, pentru mai târziu. Ridică un alt Steyr, verifică magaziile şi îl atârnă de

gât, ajustând cu grijă cureaua. Avea să-l ia atunci când îl va arunca pe cel din mâna lui, când se va goli. Era o greutate în plus, dar nu putea fi mai rău decât fusese când cărase pistolul pentru rechini, tot drumul până acolo.

„O duzină de rumegători care se cacă pe ei de frică!" Şanse mari pentru câştigătorul loteriei.

„O să le arăţi tu!"

— Da, sigur, mormăi.

Dădu fotoliul la o parte, crăpă uşa şi aruncă o privire afară. Nu putu vedea pe nimeni, nici nu se aşteptase la aşa ceva. Dar aveau să vină mai devreme sau mai târziu, să verifice ce e cu omul care le dădea ordine, care le spunea ce să facă şi îi hrănea.

„O să ne întâlnim în grădină."

Şoapta trecu din nou ca o fantomă pe lângă urechea lui, din spatele lui, din semiîntuneric. De data asta o auzi limpede. Îi zbârli părul de pe ceafă. Carl dădu din cap şi întinse în spate mâna stângă, cuprinzând în palmă locul atins de voce. Se mai uită o dată la trupul incandescent al lui Ombekend, îşi mai verifică o dată armele, dădu iar din cap.

Inspiră adânc.

Apoi ieşi afară, în lumina soarelui.

Mulţumiri

A fost o muncă grea şi datorez foarte multe mulţumiri în foarte multe locuri. Am cerşit, împrumutat şi furat cam de peste tot ca să scriu *Black Man.*

Fiind un roman ştiinţifico-fantastic, să începem cu ştiinţa.

Ideea iniţială a variantei treisprezece mi-a fost inspirată de teoria lui Richard Wrangham pe tema diminuării agresivităţii umane, după cum a fost descrisă de Matt Ridley în excelenta sa carte *Nature Via Nurture.* Mi-am asumat vaste libertăţi ficţionale cu aceste idei, iar varianta treisprezece, aşa cum apare în cartea mea nu intenţionează să redea părerile domnului Wrangham sau ale domnului Ridley asupra subiectului. Aceşti domni nu au făcut decât să-mi ofere o trambulină – băltoaca urâtă care s-a format după aceea este numai creaţia mea.

Conceptul platformelor cromozomiale artificiale este de asemenea împrumutat, în acest caz din fascinanta şi oarecum înspăimântătoarea carte a lui Gregory Stock *Redesigning Humans* care, împreună cu *Nature Via Nurture* şi strălucitoarele *The Blank Slate* şi *How the Mind Works*, ale lui Stephen Pinker, au servit drept inspiraţie pentru majoritatea aspectelor legate de genetica viitorului pe care le-am imaginat aici. Încă o dată, orice plângere privind denaturarea sau folosirea incorectă a materialului găsit în aceste minunate lucrări trebuie lăsată numai şi numai la uşa mea.

Funcţia intuitivă Yaroshanko, deşi este invenţia mea, s-a inspirat mult din cercetările foarte reale asupra reţelelor sociale, aşa cum sunt descrise în cartea lui Mark Buchanan, *Small World.* Personal, îi sunt îndatorat lui Hannu Rajaniemi de la University of Edinburgh pentru că şi-a făcut timp să (încerce să) îmi explice teoria jocurilor şi potenţialele ei aplicaţii, lucru care mi-a oferit bazele pentru Noua Matematică şi impactul său social subtil, dar profund. Trebuie să îi mulţumesc şi lui Simon Spanton, redactor, pentru răbdarea de a discuta cu mine aspectele logistice şi tehnice ale criocapsulelor folosite între Marte şi Pământ.

În sfera politică am fost puternic influenţat de două cărţi instructive, dar destul de deprimante despre Statele Unite: *The Right Nation* de John Micklethwaite şi Adrian Wooldridge, *What's the Matter with America* de Thomas Frank, şi, de asemenea, de sclipitoarea şi ceva mai puţin deprimanta *Stiffed* de Susan Faludi. În timp ce aceste cărţi au hrănit conceptul de Secesiune şi temele asemănătoare cuprinse în *Omul negru,* Republica Confederată în sine (Jesusland) a fost inspirată de deja faimoasa hartă a Jesuslandului creată (conform Wikipedia) de un

oarecare G. Webb pe site-ul yakyak.org. Bravo, G!

Mulţumiri personale speciale trebuie să-i adresez, de asemenea, lui Alan Beatts de la Borderlands Books din San Francisco pentru că m-a ascultat bătând câmpii la un whisky şi o shaorma şi mi-a oferit câteva opinii americane documentate cu care să finisez ceea ce aveam.

Pentru ideile despre un posibil viitor (şi un trecut greşit înţeles) al Islamului îi sunt îndatorat lui Tariq Ali pentru *Clash of Fundamentalisms,* lui Karen Armstrong pentru *Islam, A Short History* şi foarte curajosului Irshad Manji pentru *The Trouble with Islam Today*. Şi aici am intervenit, iar rezultatele din *Omul negru* nu au în mod necesar legătură cu ceea ce susţin aceşti autori.

În final, le datorez multă recunoştinţă tuturor celor care au aşteptat cu o răbdare imensă şi mi-au spus totuşi să nu mă grăbesc: lui Simon Spanton – din nou! – şi Jo Fletcher de la Gollanez, lui Chris Schluep şi Betsy Mitchell de la Del Rey, agentului meu Carolyn Whitaker şi, în cele din urmă, dar nu mai puţin, tuturor celor care mi-au dorit binele şi mi-au scris în 2006 mesaje de condoleanţe, încurajare şi sprijin. Această carte nu ar fi existat fără voi.

{1} Pălărie cu boruri largi (n. r.).

{2} „La Paz“ înseamnă, în limba spaniolă, „pacea” (n. t.).